SARAH J. MAAS

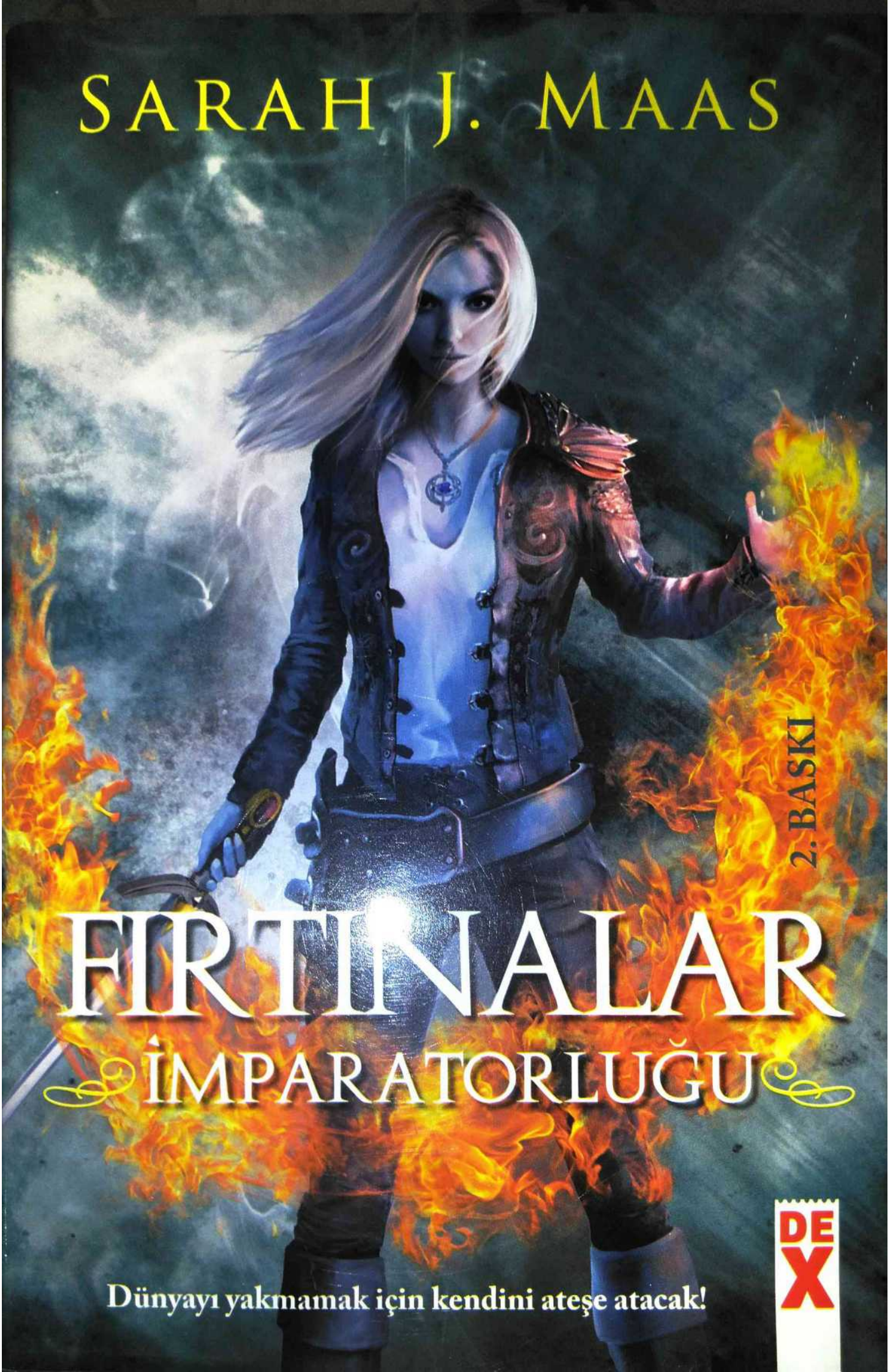

2. BASKI

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU

Dünyayı yakmamak için kendini ateşe atacak!

DEX

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Varisi
Gölgeler Kraliçesi
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızışığı Sarayı

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU

Orijinal adı: *Empire of Storms*
© 2016, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / Aralık 2018
2. Baskı / Kasım 2020 / ISBN 978-605-09-6840-8
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E–posta:** satis@de.com.tr

SARAH J. MAAS

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU

Tamar için,
şampiyonum, peri annem ve
pırıltılı zırhlar içindeki şövalyem.
Birinci sayfasından beri bu seriye inandığın için
teşekkür ederim.

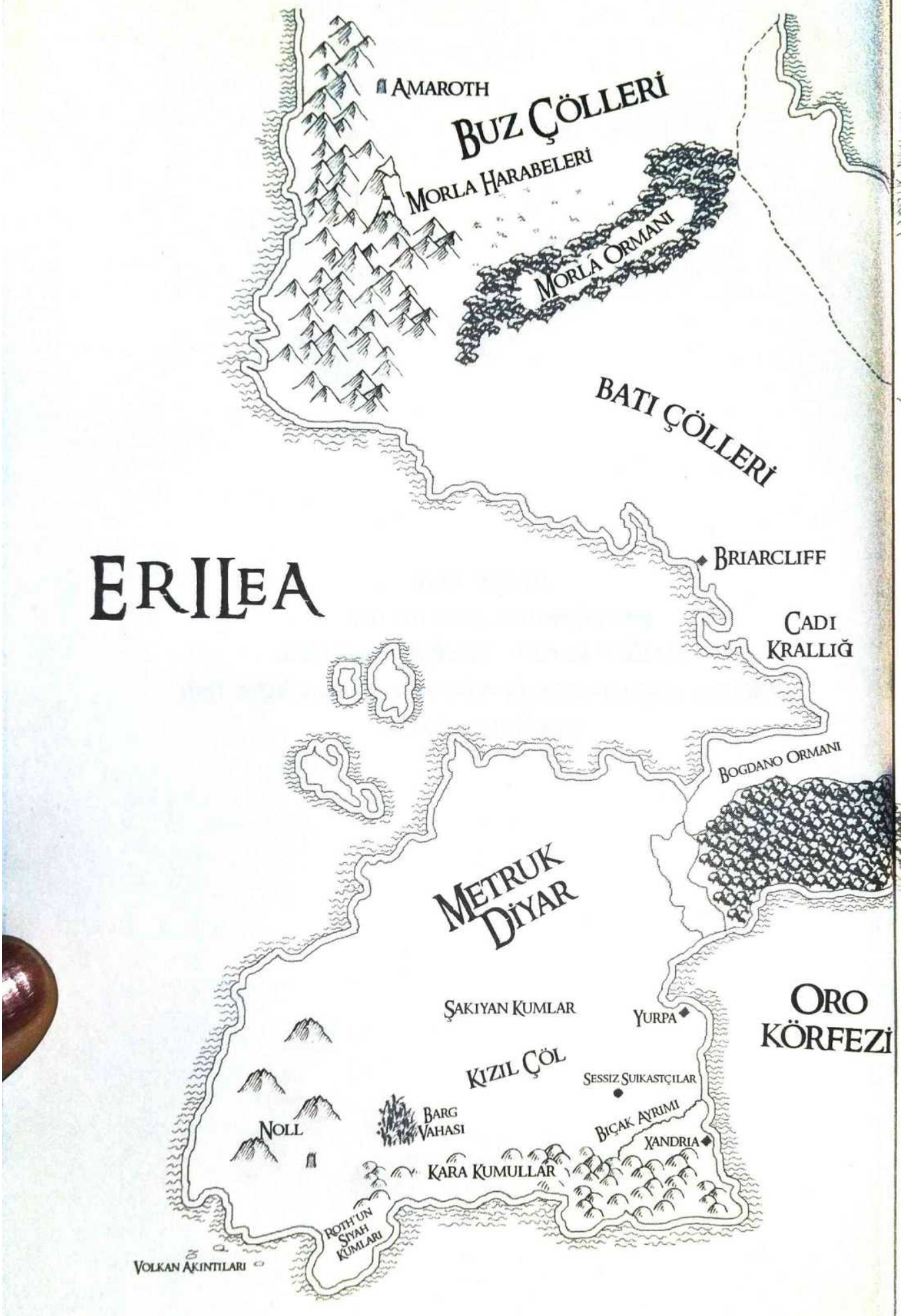
ERILEA
AMAROTH
BUZ ÇÖLLERİ
MORLA HARABELERİ
MORLA ORMANI
BATI ÇÖLLERİ
BRIARCLIFF
CADI KRALLIĞI
BOGDANO ORMANI
METRUK DİYAR
ŞAKIYAN KUMLAR
YURPA
ORO KÖRFEZİ
KIZIL ÇÖL
SESSIZ SUIKASTÇILAR
BIÇAK AYRIMI
XANDRIA
NOLL
BARG VAHASI
KARA KUMULLAR
ROTH'UN SIYAH KUMLARI
VOLKAN AKINTILARI

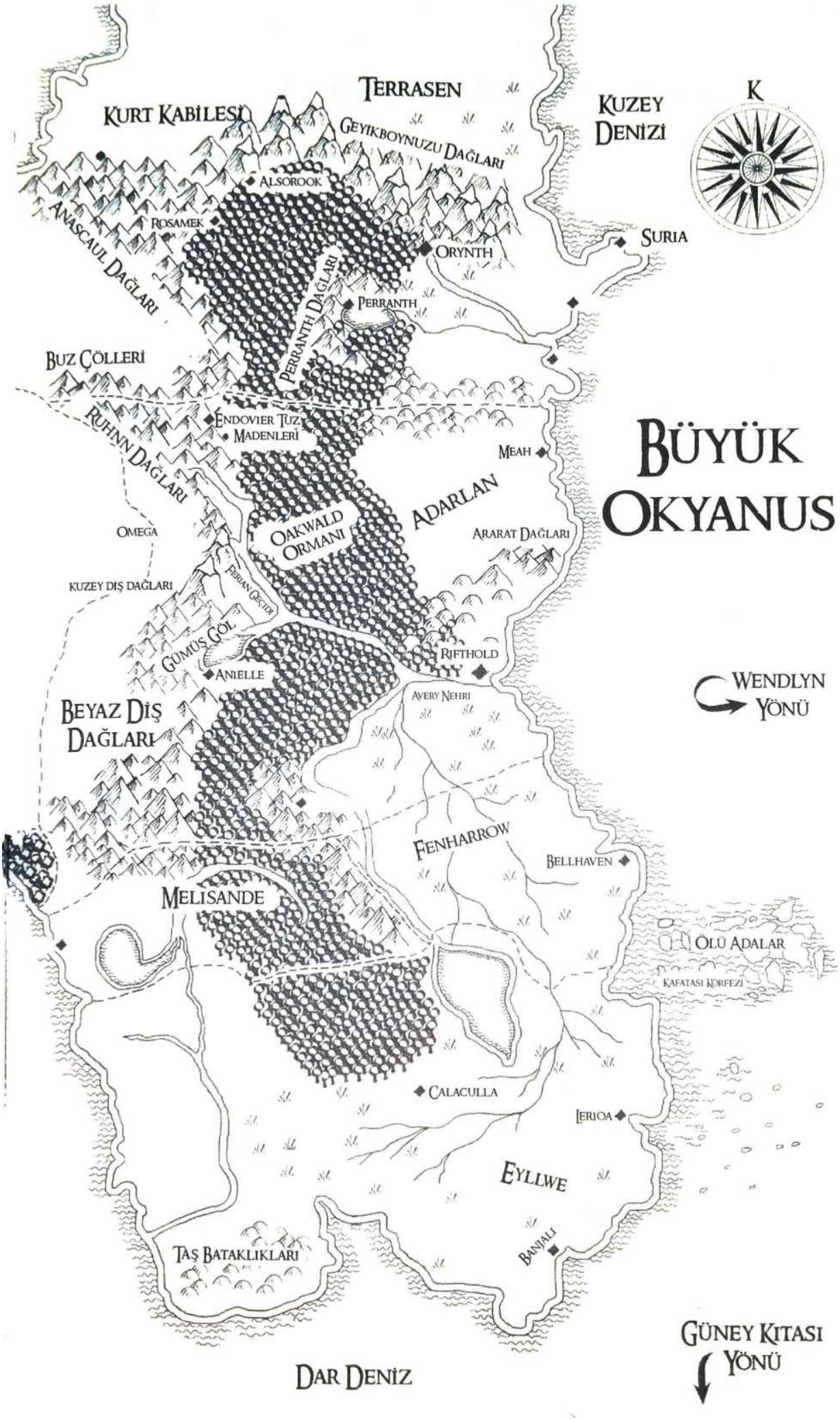
TERRASEN
KURT KABİLESİ
GEYIKBOYNUZU DAĞLARI
KUZEY DENİZİ
K
ALSOROOK
ROSAMEK
ANASCAUL DAĞLARI
SURIA
ORYNTH
PERRANTH DAĞLARI
PERRANTH
BUZ ÇÖLLERİ
RUHNN DAĞLARI
ENDOVIER TUZ MADENLERİ
MEAH
BÜYÜK OKYANUS
ADARLAN
OAKWALD ORMANI
ARARAT DAĞLARI
OMEGA
KUZEY DIŞ DAĞLARI
FERIAN GEÇİDİ
GÜMÜŞ GÖL
RIFTHOLD
ANIELLE
WENDLYN YÖNÜ
AVERY NEHRI
BEYAZ DİŞ DAĞLARI
FENHARROW
BELLHAVEN
MELISANDE
OLÜ ADALAR
KAFATASI KÖRFEZİ
CALACULLA
LERIOA
EYLLWE
BANJALI
TAŞ BATAKLIKLARI
GÜNEY KITASI YÖNÜ
DAR DENİZ

GECE KARANLIĞI

Kemikten davullar güneşin batışından beri Kara Dağlar'ın sivri dişleri andıran yamaçlarında gümbürdüyordu.

Savaş çadırı kuru rüzgârla gıcırdayan Prenses Elena Galathynius, Dehşet Lordu'nun ordusunun fildişi dalgalar halinde o dağlardan geçişini ikindi boyunca izlemişti. Şimdi ise güneş batalı çok olmuş, düşmanın kamp ateşleri dağlarda ve aşağıdaki vadide yıldızlardan bir battaniye gibi titreşiyordu.

Çok sayıda ateş vardı; prensesin vadinin kendi tarafında yanan ateşlerden çok daha fazla.

Elena'nın insan ordusundaki askerlerin ettikleri hem dillendirilen hem de sessiz duaları işitmesi için üstün Fey kulaklarına ihtiyacı yoktu. Kendisi de son birkaç saatte defalarca dua etmişse de dualarının yanıtsız kalacağını biliyordu.

Elena öleceği yerin neresi olacağı üzerine hiç düşünmemiş; Terrasen'in kayalık yeşilinden çok uzak bir yerde can verebileceğini hiç aklına getirmemişti. Bedeninin yakılmayıp dehşet lordunun canavarları tarafından yenilebileceğini de.

Bir Terrasen Prensesi'nin nerede son nefesini verdiğine dair hiçbir işaret olmayabilirdi. Hiçbirine ait bir işaret olmazdı.

Elena'nın arkasındaki çadır girişinden sert bir erkek sesi geldi: "Dinlenmen gerek."

Elena omzunun üzerinden baktı. Salık bıraktığı gümüş saç-

ları prensesin zırhındaki kıvrımlı deri pullara takılmıştı. Fakat Gavin'ın karanlık bakışı çoktan aşağıda uzanan iki orduya çevrilmişti. Pek yakında aşılacak olan o dar, siyah sınır çizgisine.

Gavin her ne kadar Elena'ya dinlenmesini söylese de saatler önce çadırlarına girdiklerinden beri kendi zırhını üzerinden çıkarmamıştı. Dakikalar önce Gavin savaş liderlerini nihayet çadırdan atmıştı. Ellerinde haritalarla çıktıklarında yüreklerinde bir ümit kırıntısı bile yoktu. Elena onların üzerindeki kokuyu, korkunun kokusunu alabiliyordu. Ümitsizliğin de.

Yalnız nöbetindeki Elena'ya yaklaşan Gavin'ın adımları kuru, taşlık toprakta çok cılız hışırtılar çıkarıyordu. Güneyin yaban ormanlarında yıllarca dolaşması sayesinde neredeyse sessizce hareket ediyordu. Elena yüzünü tekrar düşmanın sayısız kamp ateşine çevirdi.

Gavin boğuk bir sesle "Babanın kuvvetleri hâlâ başarabilir," dedi.

Budalaca bir ümit. Elena'nın ölümsüzlere has işitme duyusu arkalarında kalan çadırda yaşanan, saatler süren sert tartışmada geçen her sözcüğü işitmişti. "Bu vadi artık bir ölüm tuzağı," dedi Elena.

Hepsini oraya getiren Elena'ydı.

Gavin yanıt vermedi.

"Şafak söktüğünde," diye ekledi Elena, "vadi kana bulanacak."

Elena'nın yanındaki savaş lideri sessiz kaldı. Gavin nadiren böyle sessiz olurdu. Çekik gözlerinde o her zamanki ehlileştirilmemiş sertlikten eser olmadığı gibi kabarık saçları gevşekçe sarkıyordu. Elena kendisinin ve Gavin'ın en son ne zaman yıkandıklarını anımsamıyordu bile.

Gavin, Elena'ya doğru dönüp Elena'nın onunla babasının taht odasında ilk karşılaştığı andan beri aşina olduğu, içini görebilen o içten bakışı attı. Sanki bir ömür öncesinde kalmıştı o ilk karşılaşma.

Bambaşka bir zaman, bambaşka bir dünya... Toprakların hâlâ şarkılarla, ışıkla dolu olduğu, büyünün Erawan ve onun iblis askerlerinin karanlığı altında sönmeye yüz tutmadığı zamanlar. Elena burada, güneydeki katliam bittikten sonra Orynth'in ne ka-

dar direnebileceğini merak ediyordu. Babasının dağın tepesindeki pırıltılı sarayını Erawan'in yok edip etmeyeceğini. Ya da kraliyet kütüphanesini –bir çağın yüreğini ve irfanını– yakıp kül etmeyeceğini. Sonra da babasının halkını.

"Şafağa hâlâ saatler var," dedi Gavin. Gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Kaçman için yeterli bir süre."

"Daha biz geçitleri aşmadan bizi parçalara ayırırlar ve..."

"Birlikte gitmeyeceğiz. Sen gideceksin." Ateşin ışığı altında Gavin'ın bronz yüzündeki ferahlama ifadesi bir görünüp bir kayboldu. "Tek başına."

"Bu insanları terk etmeyeceğim." Elena'nın parmakları Gavin'ın parmaklarına sürtündü. "Seni de."

Gavin'ın yüzü seğirmedi bile. "Yarından kaçış yok. Dökülecek kandan da. Ulağın söylediklerini işittin; işittiğini biliyorum. Anielle bir mezbahaya dönmüş. Kuzeydeki müttefiklerimiz artık yok. Babanın ordusu çok geride. Güneş en tepeye varmadan hepimiz öleceğiz."

"Bir gün zaten hepimiz öleceğiz."

"Hayır." Gavin, Elena'nın elini sıktı. "Ben öleceğim. Aşağıdaki şu insanlar... Onlar ölecek. Ya kılıçla ya da zamanla. Fakat sen..." Gavin'ın gözleri Elena'nın uçları zarif bir kavisle sivrilen, ona babasından miras kalan kulaklarına çevrildi. "Yüzyıllarca yaşayabilirsin. Binyıllarca. Ümitsiz bir muharebe için bunu bir kenara atma."

"Bir korkağın utancıyla bin yıl yaşayacağıma yarın ölmeyi yeğlerim."

Fakat Gavin tekrar vadiye baktı. Erawan'in ordusuna karşı son savunma hattı olan halkına.

Hırıltılı bir sesle "Babanın hatlarının gerisine geçip mücadeleyi oradan sürdür," dedi.

Elena yutkundu. "Bunun hiçbir faydası olmaz."

Gavin gözlerini ağır ağır Elena'ya çevirdi. Geçen onca ayın, onca zamanın ardından Elena itirafta bulundu: "Babamın gücü tükeniyor. Sönüp gitmeye yaklaştı. Artık sadece on yıllar kaldı. Mala'nın ışığı babamın içinde her geçen gün daha da sönüyor. Erawan'e direnip kazanamaz." Elena başarısızlığa mahkûm olan bu maceraya

atılmadan önce babasının ona söylediği son sözleri anımsadı. *Benim güneşim batıyor Elena. Ne yapıp edip seninkinin batmamasını sağlamalısın.*

Gavin'ın yüzü kireç kesildi. "Demek bunu bana şimdi söylemeyi tercih ettin?"

"Evet, Gavin. Çünkü benim için ümit yok. Bu gece kaçsam da, yarın savaşsam da. Kıta düşecek."

Gavin kayalığın üzerindeki bir düzine çadıra doğru hareketlendi. Dostlarına doğru.

Elena'nın dostlarına doğru.

"Yarın hiçbirimiz bir yere gitmeyeceğiz," dedi Gavin.

Elena'nın elinin bir kez daha Gavin'ın eline uzanmasının nedeni savaşçının titreyen sesi, gözlerindeki o pırıltı oldu. Asla... Birlikte yaşadıkları onca maceraya, göğüs gerdikleri onca korkuya rağmen Elena bir kez olsun Gavin'ın ağladığını görmemişti.

"Erawan bu toprakları ve diğerlerini kazanıp hepsine hükmedecek," diye fısıldadı Gavin. "Sonsuza dek."

Aşağıdaki kampta askerler hareketlendi. Erkekler ve kadınlar mırıldanıyor, küfrediyor, ağlıyordu. Elena onların korkusunun kaynağını takip etti; vadinin diğer ucuna dek.

Karanlıktan oluşan dev bir el yelliyormuşçasına dehşet lordunun kampındaki ateşler bir bir sönüyordu. Kemik davulların sesi daha da şiddetlendi.

Nihayet gelmişti.

Erawan, Gavin'ın ordusunun son direnişini gözlemek için bizzat gelmişti.

"Şafağı beklemeyecekler," dedi Gavin. Eli böğründeki kında duran Damaris'e uzandı.

Fakat Elena, Gavin'ın elini tuttu. Gavin'ın kasları deri zırhının altında granit gibi sertti.

Erawan gelmişti.

Belki de tanrılar hâlâ dualara kulak veriyorlardı. Belki Elena'nın annesinin coşkun ruhu onları ikna etmişti.

Elena, Gavin'ın sert ve vahşi yüzünü, diğer tüm yüzlerden daha

aziz tuttuğu o yüzü süzdü. Sonra "Bu muharebeyi kazanmayacağız," dedi. "Bu savaşı da."

Kendisini savaş liderlerinin yanına gitmemek için zorlayan Gavin'ın bedeni titrese de Elena'yı dinleyecek saygıyı gösterdi. İkisi birbirlerine bu saygıyı hep göstermiş, bunu yapmayı zor yoldan öğrenmişti.

Elena boştaki elinin parmaklarını ikisinin ortasında havaya kaldırdı. Şimdi damarlarındaki ham büyü dans ediyor; alevden suya, sudan büklüm büklüm sarmaşığa ve çatlayan buza dönüşüyordu. Babasınınki gibi dipsiz bir kuyu olmasa da Elena'nın büyü yeteneği çok yönlü ve atikti. Büyü gücü ona annesinden kalmıştı. "Bu savaşı kazanmayacağız," diye yineledi. Gavin'ın yüzü Elena'nın ham gücünün ışığıyla aydınlandı. "Fakat savaşı biraz geciktirebiliriz. Bir iki saate o vadiyi aşabilirim." Elena elini yumruk yapıp büyüsünü söndürdü.

Gavin'ın kaşları çatıldı. "Bu dediğin delilik Elena. İntihar. Erawan'in komutanları sen hatların ötesine geçemeden seni yakalarlar."

"Kesinlikle. Beni dosdoğru ona götürecekler. Ne de olsa o burada. Beni kıymetli bir mahkûm olarak görecekler. Erawan'i öldürecek suikastçı olarak değil."

"Hayır." Bir emir, bir rica.

"Erawan'i öldürürsek canavarları paniğe kapılır. Geçen sürede babamın kuvvetleri buraya ulaşıp elimizde kalan kuvvetlerle birleşebilir. Böylece düşman birliklerini ezebiliriz."

"Erawan'i öldürmekten basit bir işmiş gibi bahsediyorsun. O bir Valg *kralı,* Elena. Onu sana getirseler de sen daha yerinden kıpırdayamadan seni kontrol altına alır."

Elena'nın yüreği burkulsa da kendisini konuşmaya zorladı. "İşte bu yüzden..." Dudaklarının titremesine engel olamıyordu. "İşte bu yüzden adamlarının yanında savaşmak yerine benimle gelmeni istiyorum."

Gavin, Elena'ya bakakaldı.

"Çünkü sana..." Gözyaşları Elena'nın yanaklarından aşağı sü-

züldü. "Onları oyalaman için ihtiyacım var. Senden istediğim onların iç savunmasını aşabilmem için bana zaman kazandırman." Tıpkı ertesi günkü muharebenin onlara zaman kazandıracağı gibi. Çünkü Erawan'in ilk hedefi Favin olacaktı. Karanlık Lord'un güçlerine karşı uzun zamandır bir kale gibi direnen, başka kimse Erawan'le savaşmak istemezken onunla savaşan insan savaşçı...

Erawan'in insan prense karşı nefretle ancak dehşet lordunun Elena'nın babasına karşı duyduğu nefret yarışabilirdi.

Gavin uzunca bir süre Elena'yı süzdü. Sonra elini uzatıp prensesin gözyaşlarını sildi. "O öldürülemez Elena. Babanın kâhininin neler fısıldadığını işittin."

Elena başını salladı. "Biliyorum."

"Ayrıca onu zapt etmeyi, tuzağa düşürmeyi başarsak da..." Gavin, Elena'nın söyledikleri üzerine düşündü. "Biliyorsun böylelikle tek yaptığımız savaşı bir başkasının üzerine çekmek; günün birinde bu topraklara kim hükmedecekse onun üzerine."

"Bu savaş," dedi Elena sessizce, "denizin diğer yanında, antik zamanlarda oynanan bir oyunun ikinci ayağı."

"Biz savaşı Erawan'in özgür kalması halinde bir başkasına miras bırakmak üzere erteliyoruz. Ayrıca bu yaptığımız yarın aşağıdaki askerleri katledilmekten kurtarmayacak."

"Harekete geçmezsek bu savaşı miras alacak kimse kalmayacak," dedi Elena. Gavin'ın gözlerinde şüphe vardı. "Şu an bile," diye bastırdı Elena, "büyümüz yetersiz kalıyor, tanrılarımız bizi terk ediyorlar. Bizden kaçıyorlar. Babamın ordusundakiler dışında Fey müttefikimiz de yok. Onların gücü de babamın ordusu gibi sönüyor. Fakat belki de üçüncü ayak geldiğinde... Belki yarım kalan oyunumuzdaki oyuncular farklı olur. Belki o gelecekte Fey'ler ve insanlar omuz omuza çarpışırlar ve güçleri bol olur. Belki onlar buna son vermenin bir yolunu bulurlar. Bu yüzden bu savaşı kaybedeceğiz Gavin. Şafak söktüğünde dostlarımız o katliam alanında ölecekler ve biz bunu Erilea'nın bir geleceği olabilsin diye Erawan'i zaptetmek için kullanacağız."

Gavin'ın dudakları gerildi. Safir gözleri kocaman açılmıştı.

"Kimsenin bilmesine gerek yok," dedi Elena. Sesi titriyordu. "Başarılı olsak da ne yaptığımızı kimse bilmemeli."

Şüphe Gavin'ın yüzüne derin çizgiler açtı. Elena onun elini daha da sıkıca kavradı. *"Kimse,* Gavin."

Yüzüne büyük bir acı ifadesi yayılsa da Gavin başını salladı.

El ele tutuşup dağları örten karanlığa baktılar, dehşet lordunun kemikten davullarının sesi demiri döven çekiçlerin sesi gibiydi. Çok yakında, ölen askerlerin çığlıkları o davulların sesini boğacaktı. Çok yakında, vadideki kırlar oluk oluk kanla bezenecekti.

Gavin "Bunu yapacaksak hemen gitmemiz gerek," dedi. Dikkati yeniden yakındaki çadırlara çevrildi. Veda yoktu. Son sözler de. "Yarın için Holdren'a orduya komuta etme emri vereceğim. Diğerlerine ne söyleyeceğini bilir o."

Elena başını salladı. Bu kadarı yeterli bir teyitti. Gavin, Elena'nın elini bırakıp ikisinin çadırına en yakın çadıra gitti. Çok yakın dostu ve en sadık savaş lideri yeni eşiyle son saatlerini olabildiğince iyi değerlendiriyor olmalıydı.

Gavin'ın geniş omuzları çadır kapısının ağır kanatlarını aralamadan Elena gözlerini kaçırdı.

Prenses gözlerini vadi boyunca uzanan ateşlere, karşıda bekleyen karanlığa dikti. Karanlığın da ona baktığına, dehşet lordunun canavarları zehre batırılmış pençelerini sivriltirken binlerce bileme taşından çıkan sesi işittiğine yemin edebilirdi.

Elena gözlerini duman kaplı göğe çevirdi; dumanlar kısa bir süre için aralandığında yıldızlarla bezeli gece göğü görünüyordu.

Kuzeyin Lordu ona göz kırptı. Mala'nın bu topraklara –en azından bu çağda– son armağanıydı bu. Belki de Elena'ya bir teşekkür, bir vedaydı.

Çünkü Terrasen için, Erilea için, hepsine birer fırsat vermek için Elena vadiye çöken sonsuz karanlığın içine yürüyecekti.

Elena vadiden yükselen dumanla birlikte göğe son bir dua gönderdi; o geceden çok sonra doğacak çocukların, Erilea'nın felaketi olacak ya da onu kurtaracak bir yükün varislerinin onu yapmak üzere olduğu şeyden dolayı affetmeleri için.

BİRİNCİ KISIM

ATEŞ GETİREN

1

Boğulurmuşçasına aldığı her nefes dik orman tepesinden aksak adımlarla çıkan Elide Lochan'in boğazını yakıyordu.

Oakwald'un zeminini kaplayan ıslak yaprakların altında kalan gevşek, gri taşlar yokuşu tehlikeli kılıyordu. Meşelerin dalları Elide'ın düşmemek için tutunamayacağı kadar yüksekte kalıyordu. Risk alıp muhtemel düşüşünü hız kazanmak için kullanan Elide yalçın zirvenin kenarından aşağı atladı. Dizlerinin üzerine çökmesiyle acı bacaklarına yayıldı.

Ağaçlık tepeler dört yana uzanıyor, ağaçlar sonsuz bir kafesin parmaklıkları gibi görünüyordu.

Haftalar. Manon Siyahgaga ve On Üçler, Elide'ı bu ormanda bırakalı, Uçuş Lideri ona kuzeye gitmesini emredeli haftalar olmuştu. Elide'ın şimdi büyüyüp güçlenen, ne zamandır kayıp olan kraliçesini bulması için, bir de –artık o her kimse– Celaena Sardothien diye birini bulması için; böylece Elide Kaltain Rompier'e olan can borcunu ödeyebilecekti.

Haftalar sonra bile, Morath'teki o son anlar Elide'ın rüyalarına musallat oluyordu: Muhafızların onu bir Valg bebeğini doğurmasını sağlayacak taşın karnına yerleştirilmesi için sürükleyişleri, Uçuş Lideri'nin o muhafızların hepsini katledişi, Kaltain Rompier'in yaptığı son iş; koluna dikilen tuhaf, siyah taşı yerinden söküp Elide'a taşı Celaena Sardothien'e ulaştırmasını emredişi...

Kaltain, Morath'i alevler içinde bir harabeye çevirmeden hemen önce.

Elide kirli, titreyen elini üzerindeki deri uçuş giysisinin göğüs cebindeki sert yumruya götürdü. Teninde yankılanan o hafif titreşimi, hızla çarpan kalbiyle yarışan o ritmi hissettiğine yemin edebilirdi.

Elide yeşil sayvandan sızan soluk güneş ışığı altında titredi. Yaz dünyaya tüm ağırlığıyla çökmüştü ve sıcak baskısını öyle artırmıştı ki Elide için en kıymetli hazine su olmuştu.

Başından beri öyle olsa da şimdi, tüm günü, tüm *hayatı* suyun ekseninde dönüyordu.

Neyse ki Oakwald kalan son erimiş dağ karının da tepelerinden aşağı akması sayesinde akarsularla doluydu. Ne yazık ki Elide hangi suları içmesi gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Üç gün. O durgun göl suyunu içmesinin ardından kusmuş, ateşi çıkmış, neredeyse ölümün eşiğine gelmişti. Üç gün. Öyle kötü titremişti ki ona kemikleri çatlayacak gibi gelmişti. Üç gün. Orada, uçsuz bucaksız ormanda bir başına öleceği, bundan kimsenin haberinin olmayacağı düşüncesinin verdiği acınası ümitsizlikle ağlamıştı.

Sonra, o tüm bunları yaşarken göğsünün üzerindeki taş uğulduyor, titreşiyordu. Elide hummalı rüyalarında taşın ona fısıldadığına, insan dilinin çıkaramayacağı sesler içeren dillerde ninniler söylediğine yemin edebilirdi.

O zamandan beri sesleri işitmese de merak ediyordu. Yaşadıklarını kendisi değil de başkaları yaşasa hayatta kalıp kalmayacaklarını.

Kuzeye bir lütuf mu yoksa lanet mi taşıdığını da merak ediyordu. Şu Celaena Sardothien denilen kişinin taşla ne yapması gerektiğini bilip bilmeyeceğini de.

Ona elinde anahtar varsa her kapıyı açabileceğini söyle. Böyle demişti Kaltain. Elide ne zaman bir mola verme ihtiyacı duysa yanardöner, siyah taşı inceliyordu. Taş kesinlikle bir taşa benzemiyordu: Kabaca yontulmuştu; daha büyük bir taş parçasından

koparılmış gibiydi. Belki de Kaltain'in sözleri sadece ulaştırılması gereken kişinin anlayacağı bir bilmeceydi.

Elide fazlasıyla hafif, çadır bezinden heybesini omuzlarından indirip açtı. Bir hafta önce yiyeceği tükenmiş, böğürtlen arar olmuştu. Böğürtlenlerin hepsi ona yabancı olsa da dadısı Finnula'nın ona yaptığı uyarıyı anımsadı. Böğürtlenlerin bir reaksiyona yol açıp açmayacağını görmek için yemeden önce bileğe sürtmek gerektiğini.

Çoğu zaman, neredeyse her zaman yol açıyorlardı.

Fakat arada sırada Elide doğru böğürtlenlerin sarktığı bir çalıya denk geliyor, heybesini doldurmadan midesini böğürtlenlerle tıka basa dolduruyordu. Elini çadır bezi heybenin pembe ve mavi lekelerle kaplanmış içinde gezdiren Elide yedek gömleğine sardığı, kalan son bir avuç böğürtleni çıkardı. Gömleğin beyaz kumaşı kırmızıya ve mora çalmıştı.

Bir avuç... Bir daha yiyecek bulana dek onu tok tutacak kadar.

Açlıktan midesi kazınsa da Elide böğürtlenlerin sadece yarısını yedi. Belki gece mola vermeden biraz daha böğürtlen bulurdu.

Elide avlanmayı bilmiyordu; bir başka canlıyı yakalama, boynunu ya da bir taşla kafatasını kırma fikri ise... Henüz o kadar ümitsiz değildi.

Belki de bu hislerinden dolayı, annesinin gizlediği soyuna karşın Elide bir Siyahgaga değildi.

Parmaklarındaki böğürtlen suyunu toprakla birlikte yalayan Elide kaskatı kesilen, ağrılı bacaklarının üzerinde tıslayarak doğruldu. Yiyeceği olmadan uzun süre dayanamazdı. Fakat cebinde Manon'un ona verdiği parayla bir köye girmeyi ya da son birkaç haftadır gözüne çarpan avcıların yaktığı ateşlere yaklaşmayı göze alamazdı.

Hayır... Elide insanların iyiliğine ve insafına aşinaydı. O muhafızların çıplak bedenine nasıl baktıklarını, amcasının onu Dük Perrington'a satmasının nedenini asla unutmayacaktı.

Yüzünü ekşiten Elide heybesini omuzlarının üzerine attı. Kayaların ve köklerin arasında dikkatle ilerleyerek tepenin yamacından inmeye başladı.

Belki de yanlış bir yerden dönmüştü. Zaten Terrasen sınırını geçtiğinden nasıl emin olacaktı ki?

Ayrıca kraliçesini –onun saray meclisini– nasıl bulacaktı?

Elide bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp karanlık gölgelerden ayrılmadan, güneş ışığının yer yer vurduğu alanlardan sakınarak ilerledi. Güneş onu ancak daha da susatır, sıcağıyla bunaltırdı.

Karanlık çökmeden su bulması belki böğürtlen bulmasından da önemliydi. Tepenin eteğine vardığında ağaç ve taş labirentini gördü. Homurdanmamak için kendisini tuttu.

Görünüşe göre şimdi tepelerin arasından kıvrılan kurumuş nehir yatağında dikiliyordu. Kurumuş nehir ileride keskin bir kavis alıyordu; kuzeye doğru. Titrek bir iç çekti. Anneith'e şükretti. En azından Bilgece Şeylerin Tanrıçası onu henüz terk etmemişti.

Mümkün olduğunca nehir yatağını takip edecek, kuzeyden şaşmayacaktı. Sonra da...

Hangi duyu olduğundan emin olmasa da o hisse odaklandı. Burnu, gözleri ya da kulaklarının sezdiği bir şey değildi bu; zira verimli topraklardaki çürümede, güneş ışığında, taşlarda ve yükseklerdeki yaprakların fısıltılarında olağandışı hiçbir şey yoktu.

Fakat... işte oradaydı. Büyük bir halının bir ipliği kopmuş gibi Elide'ın bedeni kilitlendi.

Ormanın uğultusu ve hışırtısı kısa bir süre sonra kesildi.

Elide tepelere, nehir yatağına göz gezdirdi. En yakındaki tepenin zirvesindeki bir meşenin kökleri yokuşun çimlik tarafında yerden fırlamıştı. Kökler ölü nehrin üzerinde bir odun ve yosun çatısı oluşturmuştu. *Mükemmel.*

Elide aksak adımlarla köklere doğru ilerledi. Sakat bacağı acı içindeydi. Taşlar tıkırdıyor, bileklerine batıyordu. Elide tam köklerin uçlarına dokunacakken o ilk *güm* sesi yankılandı.

Gök gürültüsü değildi bu. Hayır, Elide bu kendine has sesi asla unutmazdı. Çünkü bu ses de uyurken rüyalarına, uyanıkken hayallerine musallat oluyordu.

Güçlü, meşinsi kanatların çırpılışı. Ejderhalar.

Ve belki de onlardan da ölümcül olanlar: Ejderhaları süren, du-

yuları binekleri kadar keskin ve hassas olan Demirdiş cadıları.

Elide tepesindeki kalın köklere uzanırken kanat sesleri yaklaştı. Orman bir mezarlık kadar sessizdi. Taşların ve köklerin çıplak ellerini kestiği, dizleri taşlı toprağa çarpan Elide bedenini tepenin yamacına yapıştırıp köklerin oluşturduğu örgülerin arasından ağaç sayvanına baktı.

Bir kanat sesi; hemen sonra bir daha. İki ses birbirleriyle öyle senkronizeydi ki ses ormanda yankı gibi işitiliyordu. Fakat Elide durumun farkındaydı: İki cadı vardı.

Elide, Morath'te Demirdiş cadılarının gerçek sayılarını açık etmemek için emir aldıklarını bilecek kadar kalmıştı. Cadılar mükemmel, paralel bir düzende uçtuklarından onları işiten bir asker tek ejderha olduğunu düşünürdü.

Fakat bu iki ejderhanın binicileri her kimseler yeterince dikkatli değildiler. Ya da ölümsüz, ölümcül cadıların olabilecekleri kadar dikkatsizdiler ancak. Gözcülük görevindeki iki cadı.

Zihninin bir köşesindeki cılız, taşlaşmış bir ses *"Ya da biri için avlanan,"* dedi.

Elide bedenini toprağa daha da yapıştırdı. Sayvanı gözlerken kökler sırtına batıyordu.

İşte. Hızlı hareket eden, sayvanın üzerinden süzülerek geçerken yaprakları hışırdatan devasa figürün karaltısı. Meşin gibi, zarımsı bir kanat; kanadın ucunda kıvrık, zehirli, gün ışığında parlayan bir pençe.

Ejderhalar nadiren –son derece nadiren– gün ışığına çıkardı. Her ne avlıyorlarsa önemli olmalıydı.

Kuzeye yönelen kanatların sesleri azalana dek Elide sesli nefes almaya bile cesaret edemedi.

Ferian geçidine doğru gidiyorlardı; Manon'ın ordunun ikinci yarısının kamp kurduğunu söylediği geçide.

Elide ancak ormanın uğultusu ve yaratıkların sesleri geri geldiğinde hareket etti. Çok uzun süre hareketsiz kaldığından kaslarına kramp girmişti. Bacaklarını ve kollarını esnettikten sonra omuzlarını çevirdi.

Sonu gelmez... Sonu gelmez bir yolculuktu bu. Elide başının üzerinde sağlam bir çatı için neler vermezdi. Bir de sıcak yemek için. Belki bir gece için de olsa bunların peşine düşmek alacağı riske değerdi.

Kurumuş nehir yatağı boyunca dikkatle ilerleyen Elide iki adım daha attı ki o his gibi olup da his olmayan o şey bir kez daha canlandı. Sanki sıcak bir dişi eli onu durdurmak için omzunu kavramıştı.

Birbirine geçmiş ağaçlar canlı mırıltılar çıkarıyordu. Fakat Elide onu –orada bir şey olduğunu– hissedebiliyordu.

Cadılar, ejderhalar ya da hayvanlar değildi bu. Bir insandı. Onu izleyen biri.

Biri onu takip ediyordu.

Elide, Manon'ın ona bu sefil ormandan ayrılmadan önce verdiği dövüş bıçağını kınından çıkarıverdi.

Keşke cadı ona öldürmeyi de öğretseydi.

Lorcan Salvatarre tanrıların lanetlediği o canavarlardan iki gündür kaçıyordu.

Lorcan onları suçlamıyordu. Ormandaki kamplarına gecenin bir yarısı girmesi ve gözcülerinden üçünü ne onlar ne de binekleri farkına varmadan öldürmesi, dördüncü bir cadıyı da sorgulamak için ağaçların arasına çekmesi cadıları küplere bindirmişti.

Sarıbacak cadısının direncini kırması iki saatini almıştı. Lorcan'in bir mağaranın derinlerine gizlediği cadının çığlıklarını kimse işitmemişti. İki saat, sonrasında cadı bülbül gibi ötmüştü.

İki cadı ordusu kıtayı işgal etmek için hazır bekliyordu: Biri Morath'te, diğeri Ferian Geçidi'nde. Sarıbacaklar'ın Dük Perrington'ın nasıl bir güce sahip olduğundan haberleri yoktu; ayrıca Lorcan'in neyin peşinde olduğunu da bilmiyorlardı: Diğer iki Wyrd anahtarı, boynuna uzun bir zincirle taktığı anahtarın kardeşleri. Uğursuz Wyrd kapısından koparılan üç parça; her bir anahtarın müthiş, korkunç bir gücü vardı. Üç Wyrd anahtarı birleştirildiğinde ise... dünyalar arasındaki geçidi açabiliyorlardı.

Dünyaları yok edebiliyor, diğer dünyalardan ordular getirebiliyorlardı. Hatta bundan çok daha beterine de kadirdiler.

Lorcan cadıya hızlı bir ölüm lütfetmişti.

O zamandan beri cadının kız kardeşleri onun peşindeydi.

Dik bir yokuşun kenarındaki çalılığın içinde çömelen Lorcan kızın köklerin arasında ilerleyişini izledi. Kızdan önce Lorcan orada gizleniyordu. Kızın aksak adımlarla yaklaşırken çıkardığı tıkırtıları dinlemiş ve nihayet kızın onlara doğru neyin yaklaştığını işittiğinde tökezleyip topallayışını izlemişti.

Kızın narin bir yapısı vardı. Öyle ufak tefekti ki üzerine tam oturan derilerin altından belli olan dolgun göğüsleri olmasa Lorcan onun ilk kanamasının kısa süre önce gerçekleştiğini düşünebilirdi.

Kızın giysileri Lorcan'in ilgisini çekmişti. Sarıbacaklar da –tüm diğer cadılar gibi– benzer kıyafetler giyiyorlardı. Fakat bu kız insandı.

Kız, Lorcan'e doğru döndüğünde o koyu renkli gözler bir çocuktan beklenmeyecek bir yaşlılıkla ve deneyimle ormanı taradı. Kız en az on sekiz yaşında, belki biraz daha büyüktü. Soluk yüzü kirli ve sıskaydı. Muhtemelen bir süredir buralarda geziniyor, yiyecek bulmak için çabalıyordu. Avucundaki bıçak kızın onunla ne yapacağını bilemediğini belli edecek kadar titriyordu.

Lorcan gizlendiği yerden çıkmadan kızın tepeleri, ırmağı ve ağaçların oluşturduğu sayvana bakınışını izledi.

Kız bir şekilde Lorcan'in orada olduğunu biliyordu.

İlginç. Lorcan gizlenmek istediğinde onu bulabilecek çok az kişi vardı.

Kızın bedenindeki tüm kaslar gerilmiş olsa da nehri incelemeyi bitirdiğinde büzülmüş dudaklarından cılız bir nefes verip yoluna devam etti. Lorcan'den uzaklaştı.

Kızın her adımı aksaktı; herhalde ormanda dolaşırken ağaçlara çarpıp yaralanmıştı.

Örgüsü heybesine çarpan kızın saçları Lorcan'in saçları gibi ipeksi ve siyahtı. Yıldızsız bir gece kadar siyah.

Rüzgâr yön değiştirip kızın kokusunu Lorcan'e taşıdı. Lorcan

rüzgârı içine çekip Fey duyularının –babası olacak o pis heriften ona miras kalan o duyuların– beş yüzyıldır yaptıkları gibi uyaranları değerlendirip analiz etmesine izin verdi.

İnsan. Kız kesinlikle insandı. Fakat...

Son birkaç ayda Lorcan bu kokuyu taşıyan pek çok kişiyi katletmişti.

Eh, isabet olmamış mıydı şimdi? Belki de tanrılardan bir armağandı bu: Sorgulamak için işe yarayacak biri. Fakat sonra, Lorcan'in onu incelemeye fırsatı olduğunda... Onun zayıf yanlarını öğrendiğinde...

Lorcan çalıların arasından bir tek dalı hışırdatmadan çıktı.

İblisin kontrolü altındaki kız nehir yatağı boyunca aksak adımlarla ilerliyordu. O işe yaramaz bıçak hâlâ elindeydi. Eli bıçağın kabzasını son derece zayıfça tutuyordu. *Güzel.*

Böylece Lorcan'in avı başladı.

2

Yaprakların arasından sızan yağmur damlalarının pıtırtıları ve Oakwald Ormanı'ndaki alçak sisler, tepeler ve çukurlar arasında uzanan kabarmış nehrin çağıltısını neredeyse boğuyordu.

Nehrin kenarında çömelen, deri mataraları yosunlu kıyıda unutan Aelin Ashryver Galathynius bir elini akan suyun üzerine uzattı ve sabahın erken saatlerinde başlayan fırtınanın şarkısının bedeninde gezinmesine izin verdi.

Fırtına bulutlarının homurtuları ve onlara karşılık veren şimşeklerin yakıcı ışıkları şafaktan önce şiddetli ve coşkun bir ritim tutturmuştu; şimdi ise Aelin büyüsünün yakıcı özünü yatıştırırken birbirlerinden uzaklaşan bulutların öfkesi de diniyordu.

Aelin soğuk sisi ve taze yağmuru içine, akciğerlerinin derinlerine çekti. Büyüsü ona karşılık verdi; esneyerek günaydın dedikten sonra yeniden uykuya dalar gibi.

Zaten Aelin'ın gördüğü kadarıyla, kamptaki arkadaşları da hâlâ uyuyordu. Onları fırtınadan Rowan'ın eseri olan görünmez bir kalkan koruyor ve Aelin'ın bütün gece canlı tuttuğu kızıl alev sayesinde yaz ortasında bile süren kuzey soğuğundan etkilenmiyorlardı. Aelin'ın üstesinden gelmekte zorlandığı bu alev olmuştu; bir yandan annesinden ona kalan sınırlı su gücünü kullanırken diğer yandan ateşin yanmaya devam etmesini sağlamak.

Aelin parmaklarını nehrin üzerinde açtı.

Nehir kenarında, boğum boğum bir meşenin kolları arasındaki yosunlu bir kayanın tepesinde bir çift kemik beyazı parmak Aelin'ın hareketlerini taklit ederek açılıp çıtırdadı.

Aelin gülümsedi. Sonra nehrin ve yağmurun sesleri arasında güçlükle işitilebilecek bir sesle "Bana verecek öğüdün varsa dinlemek isterim dostum," dedi.

Çırpı gibi parmaklar kayanın üzerinde geri çekildi. Ormandaki birçok kaya gibi bunun da üzerinde semboller ve helezoni şekiller vardı.

Aelin ve dostları Terrasen sınırını geçtiklerinden beri Küçük Halk peşlerindeydi. Ne zaman böğürtlen çalılarının içinden göz kırpan ya da Oakwald'un meşhur ağaçları arasından bakan iri, dipsiz gözler görseler Aedion ısrarla küçük insanların onlara *refakat ettiklerini* söylüyordu. Küçük Halk onlara Aelin'ın onları doğru dürüst görebileceği kadar yaklaşmamıştı.

Fakat Küçük Halk Rowan'ın gece kalkanlarının sınırlarına nasılsa içlerinden hangileri nöbette olursa olsun, kimseye sezdirmeden küçük hediyeler bırakıyordu.

Bir sabah orman menekşelerinden bir taç bırakmışlardı. Aelin tacı Evangeline'e vermiş; Evangeline tacı dökülüp ufalana dek kızıl-altın sarısı saçlarına takmıştı. Ertesi sabah onları iki taç bekliyordu: Biri Aelin, diğeri ise daha ufak tefek olan, yüzü yara izleriyle kaplı kız için. Bir başka gün ise Küçük Halk, Rowan'ın şahin formunun serçe tüylerinden, meşe palamutlarından ve böcek kabuklarından yapılmış bir taklidini bırakmışlardı. Aelin'ın Fey prensi şahini bulduğunda birazcık gülümsemişti ve o zamandan beri şahini eyer heybesinde taşıyordu.

Bu hatıra Aelin'ı gülümsetti. Fakat Küçük Halk'ın onların her adımını izlediklerini, kulak kesilip gözlediklerini bilmeleri... işleri güçleştiriyordu. Bunun çok da önemi olmasa da Aelin'ın Rowan'la ağaçların arasındaki yürüyüşü izleyicilerin varlığında o kadar da romantik olmuyordu. Özellikle de Aedion ve Lysandra onların sessiz, ateşli bakışlarından bıkıp Aelin ve Rowan'ı bir süre için gözlerinden ve burunlarından uzak tutmak için uyduruk mazeretler uydurduklarında: Leydimiz olmayan mendilini geride kalan, olma-

yan bir patikada düşürmüş ya da yakmak için odun gerekmeyen bir ateş için daha çok oduna ihtiyaçları olduğu gibi.

Aelin'ın şimdiki izleyicilerine gelince...

Nehrin üzerinde parmaklarını ayıran Aelin kalbini ormanda güneşin ısıttığı bir su birikintisi kadar durgunlaştırıp zihnini normal sınırlarından kopardı.

Gri ve saydam su çizgiler halinde akıntıya karıştı. Aelin suyu ayrık parmakları arasından kumaş dokurmuş gibi geçirdi.

Bileğini yan çeviren Aelin suyun şeffaflığında tenini görebilmesine hayran oldu. Su elinden aşağı akıp bileğinde kıvrıldı. Kayanın diğer yanından kendisini izleyen periye "Dostlarına bildirebileceğin kadar önemli şeyler olmuyor, değil mi?" dedi.

Aelin'ın gerisinden ıslak dalların çıtırtısı geldi. Aelin, Rowan'ın sesi sadece gelişinden onu haberdar etmek için çıkardığını biliyordu. "Dikkat et yoksa bir dahaki sefere sırt yatağına ıslak ve soğuk bir şeyler bırakırlar," dedi Rowan.

Aelin avucundaki suyu akıntıya bırakıp omzunun üzerinden Rowan'a baktı. "Sence istekleri yerine getiriyorlar mıdır? Çünkü şu an sıcak bir banyo için krallığımı veririm."

Rowan'ın gözleri Aelin'ın ayaklarına çevrildi. Aelin kuru kalmak için etrafına sardığı büyü kalkanını indirdi; görünmez alevden yükselen buhar ikisini saran sise karıştı. Fey prensi bir kaşını kaldırdı. "Sabahın bu erken saatinde bu kadar konuşkan olman beni endişelendirmeli mi?"

Aelin gözlerini devirip suya hâkim olmak için sergilediği beyhude çabaları izleyen perinin gizlendiği kayaya doğru döndü. Fakat şimdi geride sadece yağmurun ıslattığı yapraklar ve yılan gibi kıvrılan sisler kalmıştı.

Güçlü eller Aelin'ın beline dolandı. Rowan Aelin'ı bedeninin sıcağına çekerken dudaklarını boynunda, kulağının hemen altında gezdirdi.

Aelin belini geriye atıp Rowan'a yaslanırken Rowan'ın dudakları Aelin'ın boynunda gezinip onun siste soğuyan tenini ısıttı. "Sana da günaydın," diye fısıldadı Aelin.

Rowan'ın karşılık olarak çıkardığı homurtu karşısında Aelin'ın ayak parmakları kıvrıldı.

Üç gün önce Terrasen sınırını geçtiklerinde Aelin ve arkadaşları bir handa mola vermeye cesaret edememişlerdi. Yollarda ve barlarda üzerlerine dikilen onca düşmanca göz varken bunu yapamazlardı. Adarlan askerleri Dorian'ın kararnameleri sayesinde nihayet Aelin'ın tanrılar lanetleyesice arazisinden kalabalık gruplar halinde çıkarken de bunu yapamazlardı.

Özellikle de o askerlerin, pekâlâ Aelin'ın şimdi bulunduğu yere dönüp gerçek kralları yerine Morath'e çöken canavarla ittifak kurmayı seçme olasıkları varken.

Rowan, Aelin'ın boynuna doğru "Banyo yapmayı o kadar istiyorsan yarım kilometre geride bir göl gördüm," dedi. "İkimiz için o suyu ısıtabilirsin."

Aelin parmaklarını Rowan'ın ellerinden kollarına indirdi. "Suda ne kadar balık ve kurbağa varsa haşlarım. O zaman bunun pek de hoş bir tecrübe olacağını sanmam."

"En azından kahvaltı hazır olur."

Aelin sessizce gülerken Rowan'ın köpek dişleri Aelin'ın boynuyla omzunun buluştuğu o hassas noktaya sürttü. Aelin parmaklarını Rowan'ın kollarının güçlü kaslarına gömüp o kollardaki gücün tadını çıkardı. "Lordlar günbatımına kadar burada olmazlar. Zamanımız var." Aelin nefes nefese konuşuyordu; sözcükler ağzından birer fısıltı gibi çıkıyordu.

Sınırdan geçmelerinin ardından Aedion güvendiği birkaç lorda haber göndermiş, o gün gerçekleşecek olan toplantıyı örgütlemişti. Toplantı Aedion'ın yıllar boyunca asilerin gizli toplantıları için kullandığı açıklıkta gerçekleştirilecekti.

Erken gelip arazinin tehlikelerini ve avantajlarını gözden geçirmişlerdi. Orada insanların yaşadığına dair hiçbir işaret yoktu: Aedion ve birliği Bela her zaman tüm kanıtların düşman gözlerden uzak olmasını teminat altına almışlardı. Aelin'ın kuzeni ve onun efsanevi birliği geçen on yılda Terrasen'in emniyetini sağlamak için çok şey yapmışlardı. Fakat hâlâ risk almıyorlardı. Söz konusu

bir zamanlar Aelin'ın amcasının sancaktarlığını yapan lordlar bile olsa.

Rowan, Aelin'ın kulağını onun aklını başından alan bir şekilde ısırıp "Bu ne denli kışkırtıcı olsa da," dedi, "bir saat içinde yola koyulmam gerek." Rowan'ın tehditlere karşı gidip araziyi gözlemesi gerekiyordu. Tüy gibi öpücükler Aelin'ın çenesine, yanağına konuyordu. "Ayrıca sözlerim hâlâ geçerli. İlk seferimizin bir ağacın dibinde olmasını istemiyorum."

"Ağaç olmazsa göl olur." Aelin alev alev yanan teninde Rowan'ın hınzır kahkahasını hissetti. Kendisini Rowan'ın bir elini tutup göğüslerine götürmemek; ona kendisine dokunması, sahip olması ve tadına bakması için yalvarmamaya şartlandırmakta güçlük çekiyordu. "Biliyorsun, artık sadist olduğunu düşünmeye başladım."

"İnan bana, bana da kolay gelmiyor bu." Rowan, Aelin'ı biraz daha kendisine yasladı. Sonra ona ne denli istekli olduğunun kanıtını arkasında hissettirdi. Aelin bu hareket karşısında az kalsın inleyecekti.

Sonra Rowan geri çekildi. Aelin onun sıcaklığının bedeninden ayrılması; ellerinin, bedeninin ve ağzının ondan uzaklaşması karşısında kaşlarını çattı. Dönüp baktığında Rowan'ın çam yeşili gözlerinin üzerine dikildiğini gördü ve tüm büyülerden daha güçlü bir heyecanın kanında dolaştığını hissetti.

Fakat Rowan "Sabah sabah bu ne enerji böyle?" diye sordu.

Aelin dilini çıkardı. "Lysandra ve Hızlı Ayak ölüleri uyandıracak kadar sesli horladıklarından Aedion'ın nöbetini devraldım." Rowan'ın ağzı yukarı seğirse de Aelin omuz silkti. "Zaten uyku tutmamıştı."

Rowan çenesini sıkıp Aelin'ın gömleğinin altında gizli olan tılsıma ve tılsımın üzerindeki koyu renkli, deri cekete baktı. "Canını sıkan Wyrd anahtarı mı?"

"Hayır, sebep o değil." Evangeline'in Aelin'ın eyer heybelerini karıştırıp bulduğu kolyeyi almasının ardından Aelin tılsımı hep boynunda taşımaya başlamıştı. Çocuğun tılsımı aldığını Evangeline yıkandıktan sonra kolyeyi seyahat giysilerinin üzerine koyup

gururla sergilemese anlamayacaklardı bile. O sırada Oakwald'da oldukları için tanrılara şükretmeleri gerekiyordu. Fakat Aelin bir daha işini şansa bırakmayacaktı.

Özellikle de Lorcan kendi elindekinin hâlâ gerçek tılsım olduğunu sanırken.

Ölümsüz savaşçı Rifthold'dan ayrıldığından beri ondan haber almamışlardı. Aelin sık sık onun ne kadar güneye gittiğini merak ediyordu; üzerindeki sahte Orynth Tılsımı içinde sahte bir Wyrd anahtarı taşıdığını fark edip etmediğini de. Diğer iki anahtarı Adarlan Kralı ve Dük Perrington'ın nereye gizlediklerini keşfedip etmediğini de.

Perrington değil... Erawan.

Morath'in gölgesi arkasında şekillenip sırtından aşağı pençesini indirmiş gibi omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü.

Aelin bir elini sallayıp "Konu sadece... bu toplantı," dedi. "Toplantıyı Orynth'de mi düzenlemeliyiz? Ormanda düzenlenmesi bana... gizli kapaklı bir iş çeviriyormuşuz hissi veriyor."

Rowan'ın gözleri bir kez daha kuzey ufkuna çevrildi. Şehre – Aelin'ın krallığının, bu kıtanın bir zamanlar görkemli kalbine– ulaşmalarına en az bir hafta daha vardı. Oraya vardıklarında Aelin'ı sonu gelmez toplantılar, hazırlıklar ve sadece kendisinin alabileceği kararlar bekliyor olacaktı. Aedion'ın ayarladığı toplantı bunların başlangıcı olacaktı.

Nihayet Rowan "Şehre orada seni neyin beklediğini bilmeden girmektense güvenilir müttefiklerle girmek yeğdir," dedi. Aelin'a buruk bir gülümsemeyle bakıp sırtında kınında duran Goldryn'e ve bedenine sarılı bıçaklara imalı bir bakış attı. "Hem ayrıca... ben 'gizli kapaklı işler' senin göbek adın sanıyordum."

Aelin bu sözlere kaba bir el hareketiyle karşılık verdi.

Aedion bu toplantıyı ayarlarken gönderdiği mesajlar konusunda çok temkinli davranmış; olası zayiatlardan ya da meraklı gözlerden uzak olan bu noktayı seçmişti. Geçen haftalarda yakınlaştığı lordlara güvense de Aedion hâlâ onlara kaç kişilik bir grupla seyahat ettiklerinden ve o kişilerin yeteneklerinden bah-

setmiyordu. Ne olur ne olmaz diye. Aelin'ın bu vadinin tamamını, üzerinde yükselen gri Geyikboynuzu Dağları'yla birlikte yok edecek bir silah taşımasının bir önemi yoktu. Ve bu sadece onun büyü gücüydü.

Rowan, Aelin'ın saçından –neredeyse yeniden göğüslerine kadar uzayan– bir tutamla oynadı. "Erawan henüz bir hamle yapmadığı için endişelisin."

Aelin dişlerinin arasından çık çık etti. "Neyi bekliyor? Üzerine yürümek için davetiye beklemekle aptallık mı ediyoruz? Yoksa gücümüzü kazanmamıza, Aedion'la geri dönüp Bela'yı daha geniş bir orduya çevirmeme göz mü yumuyor? Ve sırf başarısız olduğumuzda müthiş çaresizliğimizin keyfini çıkarmak için mi yapıyor bunu?"

Rowan'ın Aelin'ın saçları arasındaki parmakları donakaldı. "Aedion'ın ulağını işittin. Patlama Morath'in büyük bir kısmını yıkmış. Erawan toparlanmakla meşgul olabilir."

"Kimse o patlamanın sorumluluğunu üstlenmedi. Buna güvenemem."

"Sen hiçbir şeye güvenmezsin."

Aelin gözlerini Rowan'ın gözlerine çevirdi. "Sana güveniyorum."

Rowan bir parmağını Aelin'ın yanağında gezdirdi. Yağmur yeniden şiddetlenmiş, kilometrelerce bir alanda damlaların yumuşak pıtırtılarından başka bir şey duyulmaz olmuştu."

Aelin ayak parmakları üzerinde yükseldi. Başından beri Rowan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ağzının köşesini, dudaklarının kavisini ve ağzının diğer köşesini öptüğü savaşçının bedeninin dikkat kesilen bir yırtıcı gibi hareketsizleştiğini hissetti.

Yumuşak, kışkırtıcı öpücükler. İlk önce hangisinin teslim olacağını ortaya çıkarma amaçlı öpücükler.

İlk teslim olan Rowan oldu.

Ciğerlerine hızla bir nefes çeken Rowan, Aelin'ı kalçalarından kavrayıp onu kendisine doğru çekti. Sonra dudaklarını Aelin'ın dudakları üzerinde yan yatırıp dilini Aelin'ın dizlerinin bağı çözülene

dek daha da derinlere götürdü. Rowan'ın dili Aelin'ın diline sürtünüyordu; bir başka yerde olsalar Rowan'ın neler yapabileceğini Aelin'a tam olarak belli eden tembel, hünerli fırça darbeleri.

Aelin'ın kanında korlar yanıyor, ikisinin ayaklarının altındaki yosunlar yağmur buhara dönüşürken tıslıyordu.

Aelin dudaklarını araladı. Kesik kesik nefes alıyordu. Rowan'ın da göğsünün düzensiz bir ritimde inip kalktığını görmek onu memnun etmişti. Çok yeni... İkisi arasındaki bu şey hâlâ çok yeni, çok... hamdı. Yakıp kül eden. Arzu onun sadece başlangıcıydı.

Rowan, Aelin'ın büyüsüne şarkılar söyletiyordu. Sebep belki de aralarındaki *carranam* bağıydı. Fakat... Aelin'ın büyüsü Rowan'ınkiyle dans etmek istiyordu. Rowan'ın gözlerindeki pırıltıya baktığında Aelin onun da kendisiyle aynı şeyi istediğini anlıyordu.

Rowan'ın öne eğilmesiyle alınları birbirine değdi. "Yakında," diye söz verdi Rowan. Sesi boğuk ve pesti. "Haydi güvenli ve savunması kolay bir yere gidelim."

Çünkü Aelin'ın emniyeti her zaman her şeyden önce gelirdi. Rowan'a göre Aelin'ı korumak, onu hayatta tutmak hep öncelikliydi. Rowan bunu zor yoldan öğrenmişti.

Aelin'ın kalbi tekledi. Geri çekilip bir elini yüzüne götürdü. Rowan onun gözlerindeki, bedenindeki yumuşaklığı okurken savaşçının kendi bedeninin doğasında olan sertliğin yerini çok az kişinin şahit olabileceği bir nezaket aldı. Aelin'ın boğazı sözcükleri içinde tutmaktan ağrımıştı.

Aelin epeydir Rowan'a âşıktı. İtiraf etmek istemediği kadar uzun zamandır.

Rowan'ın onun hislerini paylaşıp paylaşmadığı üzerine düşünmemeye çalışıyordu. O şeyler –o dilekler– çok uzun ve kanlı bir öncelik listesinin en altındaydı.

Böylece Aelin, Rowan'ı nazikçe öperken Rowan'ın elleri onun kalçalarına sarıldı.

Rowan, Aelin'ın dudakları arasına "Ateşyürek," diye fısıldadı.

Aelin da onun dudaklarının arasına "Şahin," diye fısıldadı.

Rowan güldü. Aelin onun kahkahasının titreşimlerinin göğsün-

de yankılanışını hissetti. Kamptan Evangeline'in yağmurun sesine karışan tatlı sesi geldi. "Kahvaltı vakti geldi mi?"

Aelin burnundan güldü. Beklenildiği gibi Hızlı Ayak ve Evangeline sonsuz ateşin yanında hayalet leopar formunda uzanan zavallı Lysandra'yı dürtüyorlardı. Ateşin diğer ucundaki Aedion bir kaya kadar kımıltısızdı. Muhtemelen Hızlı Ayak'ın üzerine sıçrayacağı bir sonraki kişi Aedion'dı.

Rowan "Bu işin sonu iyi bitmeyecek," diye mırıldandı.

Evangeline "*Yemeeeek!*" diye haykırınca hemen Hızlı Ayak kıza uluyup karşılık verdi.

Sonra Lysandra'nın hırıltısı hem kızı hem tazıyı susturdu.

Rowan bir kez daha güldü. Aelin o kahkahadan hiç bıkmayabileceğini düşündü. O gülümsemeden de.

Rowan kampa doğru dönüp "Kahvaltı hazırlamalıyız," dedi. "Evangeline ve Hızlı Ayak buranın altını üstüne getirmeden."

Aelin kıkırdasa da Geyikboynuzu Dağları'na doğru uzanan ormana omzunun üzerinden baktı.

Güneye –savaşı nasıl düzenleyeceklerine ve yıkılan krallıklarını nasıl yeniden inşa edeceklerine karar vermek için– yol aldıklarını ümit ettiği lordlara doğru.

Yeniden geriye baktığında Aelin, Rowan'ın kampa giden yolu yarıladığını; yağmur damlalarının düştüğü ağaçların arasında prense tost ve yumurta için yalvarıp sıçrayan Evangeline'in kızıl-altın sarısı saçlarını gördü.

Aelin'ın ailesi... ve krallığı.

Kuzey rüzgârı saçlarını kabartırken Aelin bunların uzun zaman önce kaybedildiğine inanılan iki hayal olduğunu fark etti. Bir de bu hayalleri korumak uğruna her şeyi yapacağını; gerekirse kendi mahvını getirip, kendini satacağını da.

Aelin, Evangeline'i Rowan'ın pişireceği yiyeceklerden kurtarmak için kampın yolunu tutmak üzereydi ki nehrin karşısındaki kayanın üzerindeki nesneyi fark etti. Tek sıçrayışta nehrin diğer yanına geçip perinin geride ne bıraktığını dikkatle inceledi.

Dallarla, örümcek ağlarıyla, balık pullarıyla yapılmış küçük ej-

derhanın aslına uygunluğu asap bozucuydu. Ejderha kanatlarını açmıştı ve sivri dişlerle dolu ağzı kükrüyormuş gibi açıktı.

Aelin ejderhayı aldığı yere bırakırken gözleri güneye, kadim Oakwald'a ve onun ötesindeki Morath'e kaydı. Yeniden doğan, Demirdiş cadılardan ve Valg piyadelerinden oluşan ordusuyla onu bekleyen Erawan'e doğru.

Ve Aelin Galathynius, Terrasen Kraliçesi, Erilea için ne acılara katlanabileceğini ispat edeceği zamanın yakın olduğunu biliyordu.

Aedion Ashryver büyü gücü olan iki kişiyle seyahat etmenin faydalı olduğunu düşünüyordu. Özellikle de hava berbatken.

Grup toplantıya hazırlanırken yağmur gün boyunca devam etti. Rowan lordların ilerleyişini gözlemek için iki kez kuzeye uçmuşsa da onları ne görmüş ne de kokularını almıştı.

Kimse bu havada çamuruyla kötü bir şöhret edinmiş olan Terrasen yollarına düşmeye cesaret etmezdi. Fakat Aedion'ın yanlarında Ren Allsbrook varken lordların günbatımına kadar gizleneceklerinden şüphesi yoktu. Tabii hava koşulları yüzünden gecikmedilerse, ki bu gayet yüksek bir olasılıktı.

Gök gürledi. Ses öyle yakından gelmişti ki ağaçlar titredi. Şimşekler art arda çakıyor, ıslak yaprakları gümüşe boyarken dünyayı Aedion'ın Fey duyularını köreltecek kadar parlak ışıklarla aydınlatıyordu. En azından ıslanmamıştı. Üşümüyordu da.

Medeniyetten öyle sakınmışlardı ki Aedion büyü gücüne sahip kişilerin gizlendikleri yerden çıktıklarına, bazılarının ortaya çıkıp yeteneklerini kullanmanın keyfini sürdüklerine pek şahit olamamıştı. Sadece yaşı en fazla dokuz olabilecek, köyünün tek çeşmesinde eğlence olsun diye ve bir grup çocuğu mutlu etmek için suyu iplik gibi dokuyan bir kız görmüştü.

İfadesiz, yüzlerinde yaralar olan erişkinler gölgelerin arasından bakmışlarsa da hiçbiri onlara herhangi bir müdahalede bulunmamıştı. Aedion'ın ulakları çoğu insanın Adarlan Kralı'nın karanlık güçlerini son on yıl boyunca büyüyü baskılamak için kullandığını öğrendiklerini teyit etmişlerdi. Buna karşın Aedion önce büyünün

yok oluşunun sonra türlerinin ortadan kaldırılmasının acısını çekenlerin güçlerini öyle yakın zamanda, rahatça açık edebileceklerinden şüpheliydi.

En azından Aedion'ın dostları ve köy meydanındaki o kız gibileri dünyaya büyü kullanmakta bir tehlike olmadığını gösterene dek. Su büyüsüne yeteneği olan kız bir köyün ve o köyün tarlalarının serpilmesini sağlayabilirdi.

Aedion kararan göğe bakıp Orynth'in Kılıcı'nı avuçları arasında öylesine çevirdi. Büyü ortadan kaybolmadan önce bile diğerlerinden daha çok korkulan bir tür büyü vardı. Bu büyü gücüne sahip kişiler en iyi olasılıkla dışlanmış, şanssız olanları ise ölmüştü. Tüm ülkelerin saray meclisleri yüzyıllar boyunca onları casuslar ve suikastçılar olarak görüp peşlerine takılmışlardı. Fakat *Aedion*'ın saray meclisi...

Keyifli, gırtlaktan gelen bir mırlama küçük kamplarında yankılanırken Aedion gözlerini düşüncelerinin nesnesine çevirdi. Evangeline yatağına çömelmiş Lysandra'nın kürkünde bir kaşağıyı nazikçe gezdirip kendi kendine mırıldanıyordu.

Aedion'ın Lysandra'nın hayalet leopar formuna alışması günler sürmüştü. Geyikboynuzu Dağları'nda geçen yıllar Aedion'ın içine o korkuyu işlemişti. Fakat işte Lysandra oradaydı; pençelerini içeri çekmiş vesayeti altındaki çocuk tüylerini tararken karnının üzerine yatıyordu.

Evet, hem casus hem de suikastçıydı o. Keyiften kısılan soluk yeşil gözlere bakıp gülümsedi. Lordlar geldiğinde şu manzarayı görmeleri ne hoş olurdu.

Şekil değiştiren yolculuk boyunca geçen haftaları yeni formlar denemek için kullanmıştı: Kuşların, hayvanların ve Aedion'ın kulağında vızıldayıp onu sokmaya meyilli böceklerin şeklini almıştı. Nadiren –hem de çok nadiren– Lysandra, Aedion'la tanıştığı zamanki şekline bürünüyordu. Aedion, Lysandra'ya o insan bedenindeyken yapılanları ve ona zorla yaptırılanları düşündüğünde onu suçlayamıyordu.

Fakat Lysandra'nın yakında insan formunu alması gerekiyor-

du. Aelin'ın saray meclisine bir leydi olarak takdim edildiğinde, Aedion, Lysandra'nın o son derece güzel yüzü mü kullanacağını, yoksa kendisine yakışan bir başka insan formu mu bulacağını merak ediyordu.

Dahası; kemikleri, teni ve rengi değiştirebilmenin nasıl bir his olduğu sorusu Aedion'ın zihnini sıkça meşgul ediyordu. Fakat Aedion bunu hiç sormamıştı. En önemli sebep de Lysandra pek insan formunda gezmediğinden Aedion'ın ona soruyu sorma fırsatının olmamasıydı.

Aedion kucağında Hızlı Ayak'la ateşin diğer yanında oturan ve tazının uzun kulaklarıyla oynayan –hepsi gibi bekleyen– Aelin'a baktı. Aedion'ın kuzeni bir yandan –babasına ait olan– Aedion'ın bir elinden diğerine umursamazca attığı kadim kılıcı; Aedion'ın kendi yüzü kadar aşina olduğu metal kabzanın ve çatlamış kemik kılıç başının her santimini inceliyordu. Keder Aelin'ın gözlerinde tepelerinde çakan şimşekler kadar hızla bir belirip bir kayboldu.

Aelin, Rifthold'dan ayrılmalarının ardından kılıcı Aedion'a geri vermiş, Goldryn'i taşımayı tercih etmişti. Aedion, Aelin'ı Terrasen'in kutsal kılıcını taşımaya ikna etmeye çalışsa da Aelin kılıcın Aedion'ın ellerinde olmasının daha yakışık alacağını; onun bu onuru kendisi dâhil, herkesten çok hak ettiğini ısrarla yinelemişti.

Grup kuzeye ilerledikçe Aelin daha da sessizleşmişti. Belki de yolda geçirdikleri haftalar onu bitkin düşürmüştü.

O gecenin ardından Aedion lordların verecekleri bilgiler ışığında, Orynth yolculuklarının son ayağına geçmelerinden önce; Aelin için bir iki gün dinlenebileceği, sessiz bir yer bulmaya çalışacaktı.

Aedion ayağa kalkıp kılıcı ona Rowan'ın hediyesi olan bıçağın yanındaki kınına soktu. Uzun adımlarla Aelin'a doğru yürüdü. Hızlı Ayak kraliçenin yanına oturan Aedion'ı tüylü kuyruğunu yere vurarak selamladı.

"Saçını kestirsen iyi olacak," dedi Aelin. Gerçekten de Aedion'ın saçı alışık olmadığı kadar uzamıştı. "Neredeyse benimkiyle aynı uzunlukta." Aelin kaşlarını çattı. "Kasten yapmışız gibi algılanacak."

Aedion köpeğin başını okşayıp burnundan güldü. "Kasten yap-

sak ne olacak ki?"

Aelin omuz silkti. "Giysilerimle uyumlu giysiler giymeye başlayacaksan itirazım olmaz."

Aedion sırıttı. "Bunu yaparsam Bela'nın dilinden asla kurtulamam."

Aedion'ın birliği Orynth'in dışında kamp yapıyordu. Aedion onlara şehrin savunmasını güçlendirip beklemelerini emretmişti. Aelin için ölmeyi ve öldürmeyi beklemelerini.

Aelin'ın o baharda entrikayla, eski efendisini katlettirerek kazandığı parayla da kendilerine Bela'nın komutasında hareket edecek bir ordu satın alabilirlerdi. Hatta paralı askerler de tutabilirlerdi.

Aelin'ın gözlerindeki parıltı Aedion'ın birliğine komuta etmesinin neler getirebileceğini düşünmesiyle bir nebze söndü. Riskler ve bedeller... Altınla değil, hayatlarla ödenecek bedeller. Aedion bir an için kamp ateşinin titrediğine yemin edebilirdi.

Aelin geçen on yolda katletmiş, dövüşmüş ve defalarca ölümün kıyısına gelmişti. Yine de Aedion onun askerleri –*onu*– savaşa göndermekte tereddüt edeceğini biliyordu.

Diğer her şey bir yana, Aelin'ın kraliçe olarak ilk sınavı olacaktı bu.

Fakat ondan önce şu toplantı vardı. "Sana onlar hakkında söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

Aelin ona hissiz bir bakış attı. "Evet, her şeyi anımsıyorum kuzenim." Aelin, Aedion'ın kaburgalarını tam da Rowan'ın üç gün önce ona dövme yaptığı, hâlâ iyileşmekte olan noktadan dürttü. Aedion'ın kalbine yakın dövme karmaşık bir Terrasen düğümüyle birbirine bağlanmış isimlerden oluşuyordu. Aelin'ın taze yaraya dokunmasıyla Aedion yüzünü ekşitip onun elini ittirdi. Aelin "Murtaugh bir çiftçinin oğlu olsa da Ren'in büyükannesiyle evliydi," diyerek öğrendiklerini sıralamaya koyuldu. "Allsbrook soyuna doğmamış olmasına ve unvanı Ren'in alması için ısrar etmesine karşın unvan hâlâ onda." Aelin göğe baktı. "Darrow benden sonraki en varlıklı toprak sahibi. Dahası hayatta kalan bir avuç lorda sözünü geçiriyor. Bunda Adarlan'ı işgal yılları boyunca dikkatle

başa çıkmasının büyük etkisi oldu." Aelin, Aedion'a eti kesebilecek keskinlikte bir bakış attı.

Aedion ellerini havaya kaldırdı. "Toplantının sorunsuzca gerçekleşmesini istiyorum diye beni suçlayabilir misin?"

Aelin omuz silkse de sert bir karşılık vermedi.

Aedion bacaklarını uzatıp "Darrow, amcanın sevgilisi oldu," diye ekledi. "On yıllar boyunca. Bana amcandan hiç bahsetmese de... ikisi çok yakındılar, Aelin. Darrow kralın ölümünden sonra halkın gözü önündeki matemini gereğinden uzun tutmasa da sonra başka bir adama dönüştü. Şimdi sert bir piçkurusu olsa da adil. Yaptıklarının çoğunun nedeni Orlon'a –ve Terrasen'e– olan ebedi sevgisi. Şu an büsbütün aç ve sefil değilsek sebebi onun Adarlan'ın arkasından çevirdiği dolaplar. Bunu unutma." Gerçekten de Darrow, Adarlan Kralı'na hizmet etmek ve onun amaçlarını baltalamak arasında iyi bir denge kurmuştu.

Aelin gergince "Ben... biliyorum..." dedi. Sabrı taşmaya başlamıştı. Sesinin tonu muhtemelen Aedion'ın onu kızdırmaya başladığına dair ilk ve son uyarıydı. Aedion son birkaç gündür katettikleri yol boyunca Aelin'a durmadan Ren, Murtaugh ve Darrow'dan bahsetmişti. Aedion artık Aelin'ın bu üç adamın topraklarını ve o topraklarda yetişen ekinleri, beslenen hayvanları, üretilen malları; atalarını, son on yılda ailelerinden ölenleri ve hayatta kalanları ezbere sayabileceğini biliyordu. Yine de emin olmak için onu son bir kez zorlamıştı... Her şeyin yolunda gitmesini sağlama isteğini bastıramıyordu. Riskler bu kadar büyükken bunu göze alamazdı.

Rowan ormanı gözlemek için tünediği yüksek bir dalda gagalarını birbirine çarpıp yağmurun içine doğru kanat çırptı. Kendi kurduğu görünmez kalkanın içinden kalkan açılıp ona yol veriyormuş gibi geçti.

Aedion ayağa kalktı ve ormana göz gezdirip kulak kabarttı. Kulaklarında sadece yapraklara düşen yağmur damlalarının sesi vardı. Gerinen Lysandra'nın ağzını açmasıyla uzun dişleri meydana çıktı; iğne gibi pençeleri serbest kalıp ateşin ışığında parladı.

Rowan her şeyin yolunda gittiğine dair işareti verene –yakla-

şanların sadece lordlar olduğu kesinleşene– dek uyguladıkları güvenlik önlemleri devam edecekti.

Evangeline ona öğrettikleri gibi ateşe yaklaştı. Alevler Evangeline ve Hızlı Ayak geçsin diye aralanan perdeler gibi açıldılar. Çocuğun korkusunu sezerek birbirlerine yaklaşan alevler kızı yakmayacak fakat düşmanlarının kemiklerini eritebilecek bir iç halkanın yolunu açtılar.

Aelin sadece bakarak Aedion'a sessiz emrini verdi. Aedion ateşin batı yanına geçerken Lysandra güney uçta bir noktaya geçti. Aelin kuzeye geçse de batıya, Rowan'ın kanat çırptığı yöne baktı.

Üçünün küçük balonunun içinden kuru, sıcak bir esinti geçerken kıvılcımlar Aelin'ın parmaklarında ateşböcekleri gibi dans etti. Aelin bir elini serbestçe salmışken diğer eliyle Goldryn'i tutuyordu. Kılıcın kabzasındaki yakut kor gibi parlıyordu.

Yapraklar hışırdayıp dallar çatırdadı. Aedion'ın kınından çektiği Orynth'in Kılıcı Aelin'ın alevlerinin ışığı altında altın sarısı ve kızıl pırıltılar yayıyordu. Aedion, Rowan'ın ona hediye ettiği kadim hançeri diğer elinde çevirdi. Son haftalarda Rowan, Aedion'a –aslında hepsine– Eski Usuller'i öğretiyordu. Unutulmuş gelenekleri, Fey'lerin çoğu Maeve'in sarayında geçerliliğini yitirmiş törelerini. Fakat hepsi kendileri için seçip kararlaştırdıkları rolleri üstlenirken tüm bunlar burada yeniden doğuyor, hayata geçiriliyordu.

Rowan yağmurun içinden Fey formunda çıktı. Gümüşi saçları başına yapışmıştı ve bronz tenindeki dövmesi iyice belirginleşmişti. Ortada lordlardan herhangi bir işaret yoktu.

Fakat Rowan av bıçağını uzun ve ince burunlu bir genç adamın boğazına yaslamıştı; yabancının yolculukta lekelenip ıslanmış giysilerinin üzerinde Darrow'un saldıran bir porsuğun tasvir edildiği arması vardı.

Rowan dişlerinin arasından "Bir ulak," dedi.

Aelin tam orada ve o anda sürprizlerden pek de hoşlanmadığına hükmetti.

Ulağın mavi gözleri fal taşı gibi açılsa da yağmurun ıslattığı,

çilli yüzünde sakin, durgun bir ifade vardı. Lysandra'yı ve onun ateşin ışığında parıldayan sivri dişlerini süzerken bile. Rowan onu ilerlemesi için dürterken ve o amansız bıçak hâlâ boğazına yaslanırken bile.

Aedion çenesiyle Rowan'ı işaret etti. "Soluk borusuna bir bıçak dayanmışken mesaj ulaştırması pek mümkün değil."

Rowan silahını indirse de Fey prensi bıçağı kınına sokmadığı gibi adamdan yarım metre bile uzaklaşmadı.

Aedion "Neredeler?" diye sordu.

Adam Aelin'ın kuzeninin karşısında hızlıca eğildi. "Buradan altı kilometre uzaktaki bir tavernadalar General..."

Aelin'ın nihayet ateşin çevresinden dolanmasıyla ulak sustu. Aelin alevleri yüksek tutuyor, Evangeline ve Hızlı Ayak'ı ateşin içinde güvende tutmaya devam ediyordu. Ulağın ağzından alçak bir inilti çıktı.

Ulak anlamıştı. Bir Aelin'a bir Aedion'a bakışından belliydi. Aynı gözler, aynı saç rengi... Anlamıştı. Bu düşünce karşısında bir darbe almışçasına ulak, Aelin'ı eğilerek selamladı.

Aelin adamın gözlerini yere çevirişine, açığa çıkan ensesine ve yağmurda parlayan tenine baktı. Büyüsü bunlara canlanarak karşılık verdi. Ve o şey –Aelin'ın göğüsleri arasında duran o korkunç güç– kadim gözünü çevredeki hengâmeye açar gibiydi.

Ulak kaskatı kesildi. Lysandra'nın sessizce yaklaşmasına karşı gözleri açıldı. Adamın ıslak giysilerini koklayan Lysandra'nın bıyıkları seğirdi. Ulak yerinden kıpırdamayacak kadar akıllıydı.

Aedion yeniden ormana göz gezdirip gergince "Toplantı iptal mi edildi?" diye sordu.

Adam yüzünü buruşturdu. "Hayır general... Fakat sizin bulundukları tavernaya gitmenizi istiyorlar. Yağmurdan dolayı."

Aedion gözlerini devirdi. "Gidip Darrow'a o leş bedenini buraya getirmesini söyle. Su onu öldürmez."

Adam hemen "Sebep Lord Darrow değil," dedi. "Affınıza sığınarak, Lord Murtaugh bu yaz elden ayaktan kesildi. Lord Ren onun karanlıkta ve yağmurda dışarı çıkmasını istemedi."

Aelin yaşlı adamın bu bahar bir cehennem atlısı gibi bir krallıktan diğerine at sürdüğünü anımsadı. Belki de bu çabasının acısı çıkmıştı. "Biliyorsun önce tavernayı kontrol etmemiz gerekiyor. Toplantı onların istediğinden daha geç gerçekleşecek."

"Elbette general. Bunu bekleyeceklerdir." Nihayet Evangeline ve Hızlı Ayak'ı alevin güvenli halkasının içinde gören ulak yüzünü buruşturdu. Yanında duran silahlı Fey prensine ve pençelerini çıkarmış onu koklayan hayalet leoparına rağmen Aelin'ın ateşini görmesi adamın yüzünün kireç kesilmesine neden oldu. "Fakat bekliyorlar ve Lord Darrow sabırsızlanıyor. Orynth'in duvarlarının dışında olmak onu endişelendiriyor. Şu günlerde hepimizi endişelendiriyor."

Aelin burnundan hafifçe güldü. *Ona ne şüphe.*

3

Manon Siyahgaga Morath'e uzanan uzun, karanlık köprünün bir ucunda nöbet tutuyor, büyükannesinin cadılar meclisinin gri bulutların arasından inişini izliyordu.

Sayısız ocaktan yükselen dumanlara rağmen Siyahgaga cadı klanının dökümlü, kapkara urbalarını ayırt etmek kolaydı. Başka kimse Cadı Ana gibi giyinmezdi. Cadı Ana'nın cadılar meclisi yoğun bulutların arasından çıkarken Cadı Ana'yla ve onun devasa boğa ejderhasının yanında uçan sürücüyle aralarında hürmetkâr bir mesafe bırakıyorlardı.

Manon ve ardında sıralanmış On Üçler'i ejderhalar ve binicileri köprünün diğer ucundaki avlunun siyah taşlarına inerken hiç kımıldamadılar. Epey aşağıda kirli, mahvolmuş bir nehir gürlüyor; sesi taşlara sürten pençelerin ve durulan kanatların hışırtılarıyla yarışıyordu.

Manon'ın büyükannesi Morath'e gelmişti.

Ya da üçte biri moloza dönen Morath'ten geri kalanlara.

Manon'ın büyükannesi kıvrak bir hareketle bineğinden inip kaşlarını çatarak Manon ve On Üçler'in gerisinde yükselen siyah şatoya bakarken Asterin ciğerlerine ıslık sesini andıran bir sesle bir nefes çekti. Dük Perrington epeydir konsey salonunda bekliyordu. Manon dükün gözde yardakçısı Lord Vernon'ın her fırsatta kendisinin kuyusunu kazmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağını

biliyordu. Vernon, Manon'ın icabına bakacaksa büyükannesinin Manon'ın neleri başarıp neleri başaramadığını göreceği şu andan daha uygun bir zaman olamazdı.

Büyükannesi geniş, taş köprüden geçerken Manon sırtını dik tuttu. Nehrin, uzakta çırpılan kanatların ve ordularını donatmak için gece gündüz çalışan ocakların sesleri Manon'ın adımlarının sesini bastırıyordu.

Deri uçuş giysilerinin hışırtısını işiten Manon, On Üçler'in peşinden geldiğini anladı.

Manon başını kaldırdığında karşısında büyükannesini gördü.

Zalim ve kurnaz ölüm altın beneklerle bezeli siyah gözlerin içinde bekliyordu.

Ana selam vermek yerine "Beni düke götür," dedi.

Manon, On Üçler'ininin kaskatı kesildiğini hissetti. Sebep Cadı Ana'nın sözleri değil, Baş Cadı'nın onun peşinden gelen meclisiydi. Onların Cadı Ana'nın peşine takılıp ona muhafızlık etmeleri nadir –son derece nadir– karşılaşılan bir durumdu.

Fakat bu kalenin sakinleri insanlar kadar iblislerdi de. Manon'ın büyükannesinin yanında şimdilerde yatağını ısıtan, güzel, siyah saçlı cadıyı getirdiğine bakılırsa ziyareti sonsuza dek olmasa da uzun sürecekti. Cadı Ana fazladan önlem almasa aptallık etmiş olurdu. Her ne kadar On Üçler her zaman yeterince koruma sağlamış olsalar da. Her ne kadar On Üçler'in yeterli gelmesi gerekse de.

Manon zihninde canlandırdığı tehdit karşısında demir tırnaklarını yuvalarından çıkarmamakta zorlandı.

Bir kez daha eğilerek selam veren Manon, Morath'in yüksek ve açık kapılarına doğru döndü. On Üçler ona ve Cadı Ana'ya yol açmak için iki yana açıldılar. Sonra ölümcül bir peçe gibi kapanıp yeniden bir araya geldiler. Risk alamazlardı... Varis ve Cadı Ana söz konusuyken bunu yapamazlardı.

Büyükannesini karanlık koridorlardan geçiren Manon'ın adımları neredeyse sessizdi. On Üçler ve Cadı Ana'nın meclisi onları yakından takip ediyordu. Hizmetçiler ortada yoktu. Ya gizlice onları

gözetliyorlardı ya da bir tür insan içgüdüsüyle tehlikeden uzaklaşmışlardı.

Dükün yeni konsey salonuna uzanan çok sayıda sarmal merdivenden çıkarlarken Cadı Ana söze girdi. "Rapor edeceğin bir şeyler var mı?"

"Hayır büyükanne." Manon cadıya –onun gümüş tellerin serpiştiği siyah saçlarına, kadim bir nefretin şekillendirdiği soluk yüzüne, hep görünürde olan paslı dişlerine– yan bakmamak için kendisini tutuyordu.

Asterin'ı damgalayan Baş Cadı'nın yüzüne bakmamak için. Cadı, Asterin'in ölü doğan bebeğini ateşe atmış, ona bebeğini bir kez olsun kucağına alma hakkını vermemişti. Sonrasında Manon'ın sağ kolunu dövüp onun iradesini yerle bir etmiş, onu ölsün diye karların arasına bırakmış ve neredeyse bir yüzyıl boyunca Manon'a bu konuda yalan söylemişti.

Manon yakınında yürüyen Asterin'ın aklından o an neler geçtiğini merak ediyordu. Asterin'ı karların arasında bulan ve iyileştiren Sorrel ve Vesta'nın akıllarından neler geçtiğini de.

Onlar da Manon'a bu konudan hiç bahsetmemişlerdi.

Büyükannesinin yaratığı... Manon işte buydu. O zamana dek Manon bu düşünceden hiç rahatsız olmamıştı.

"Patlamanın nedenini keşfettiniz mi?" Dükün konsey salonuna giden uzun ve dar koridora girdiklerinde Cadı Ana'nın giysileri ardında uçuşuyordu.

"Hayır büyükanne."

O altın benekli siyah gözler Manon'a dikildi. "Dükün çiftleştirme deneylerinden şikâyet etmenden günler sonra Sarıbacaklar'ın yanıp kül olmaları ne tesadüf."

İyi oldu. Az kalsın Manon'ın ağzından bu sözcükler çıkacaktı. Patlamada kaybedilen cadılar meclisine rağmen yarı Sarıbacak, yarı Valg cadı bebeklerin ortaya çıkışının engellenmesi iyi olmuştu. Fakat Manon o an On Üçler'in dikkatinin büyükannesinin sırtına odaklandığını –görmekten ya da işitmekten ziyade– hissetti.

O an korkuya benzer bir his Manon'ın içini kapladı.

Sebep Cadı Ana'nın suçlaması ve Manon'ın On Üçler'inin epeydir aldıkları tavırdı.

İtaatsizlik. Geçen aylarda yaşanan işte buydu. Baş Cadı bunu öğrenirse Manon'ı bir direğe bağlayıp derisi soyulana dek sırtını kırbaçlardı. Kırbaç cezasını varislerini korumakta nasıl da yetersiz kaldıklarını ispatlamak için On Üçler'e izletir, ardından aynı cezayı onlara da verirdi. Belki işi bitince bir de yaralarına tuz bastırırdı. Sonra da aynı şey günlerce tekrar ederdi.

Manon soğukkanlı bir sesle "Patlamaya dükün gözdesinin, şu insan dişisinin neden olduğuna dair bir söylenti işittim. Fakat kadın patlamada yanıp gittiğinden bunu kimse teyit edemiyor. Zamanını söylentilerle ve tahminlerle harcamak istemedim."

"Kadının kontrolü dükün elindeydi."

"Belli ki gölge ateşi değilmiş." Gölge ateşi... Üç Cadı Ana'nın Ferian Geçidi'nde inşa ettikleri aynalarla kaplı cadı kuleleriyle birleştiğinde göz açıp kapayıncaya dek düşmanları eritebilecek olan o büyük güç. Fakat artık Kaltain'in ölümüyle topyekun imha tehdidi de ortadan kalkmıştı.

Artık kralı öldüğü için dük bir başka efendiye katlanmayacaktı. Veliaht prensin hükümdarlığını reddetmemişti.

Kalan yolda Manon'ın büyükannesi konuşmadı.

Satranç tahtasındaki diğer taş –bir Valg prensinin kontrolü altında olan safir gözlü prens– artık özgürdü. Altın saçlı, genç kraliçeyle ittifak kurmuştu.

Konsey salonunun kapılarına vardılar. İfadesiz muhafızlar siyah kayayı onlar için açarlarken Manon tüm bu düşünceleri zihninden attı.

Siyah cam masayı ve o masanın yanında dikilen kişiyi görmesiyle Manon'ın duyuları cinai bir dinginliğe bilendi.

Vernon. Uzun ince, durmadan sırıtan ve Terrasen yeşili giysiler giyen Vernon.

Bir de teni fildişi kadar beyaz, altın saçlı bir adam.

Dük görünürde yoktu. Yabancı onlara doğru yürüdü. Manon'ın büyükannesi bile duraksadı.

Cadıyı afallatan adamın güzelliği, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran bedeni ya da üzerindeki şık, siyah giysiler değildi. Fakat o altın rengi gözlerdi. Manon'ın gözlerinin aynısı gözler.

Valg krallarının gözleri.

Manon dışarı kaçmaları gerekirse diye çıkışları, pencereleri, silahları gözden geçirdi. İçgüdüleri onu büyükannesinin önüne geçmeye iterken aldığı eğitimin sonucu olarak daha altın gözlü adam gözünü kırpmadan iki hançerini kavradı.

Fakat adam o Valg gözlerini ona dikti. Gülümsedi.

"Uçuş lideri." Sonra Manon'ın büyükannesine bakıp başını eğdi. "Cadı Ana."

Vernon'ın sırıtışı epey gerginleşmiş, bronz teni fazla soluklaşmıştı.

Manon yabancıya "Sen de kimsin?" diye sordu. Bir sorudan çok emirdi bu.

Adam çenesiyle masadaki boş koltuklara işaret etti. "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Manon Siyahgaga."

Perrington. Bir şekilde bir başka bedendeydi. Çünkü...

Çünkü Manon'ın zaman zaman Perrington'ın gözlerinden baktığına şahit olduğu, bu dünyadan olmayan o uğursuz şey... İşte oradaydı; ete kemiğe bürünmüştü.

Cadı Ana'nın gergin yüzünden onun da bunu tahmin ettiği belliydi.

Adam "O sarkık derilerle gezmekten bıkmıştım," dedi. Bir kedi zarafetiyle Vernon'ın yanındaki koltuğa oturdu. Uzun, güçlü parmaklarını salladı. "Düşmanlarım kim olduğumu bilirler. Müttefiklerimin de bilmesinde sakınca yok."

Vernon başını eğip mırıldandı. "Lord Erawan, izin verirseniz gidip Cadı Ana'ya içecek bir şeyler getireyim. Uzun yoldan geldi."

Manon uzun, ince yapılı adamı süzdü. Adam onlara iki armağan vermiş; büyük annesine saygı göstermiş, onlara dükünün gerçek ismini söylemişti.

Manon ötedeki koridorda nöbet tutan Ghislaine'in Erawan hakkında neler bildiğini merak ediyordu.

Valg kralı başını sallayıp Vernon'a onay verdi. Perranth Lordu hızlı adımlarla duvara yaslı, küçük açık büfe masasına gitti. Vernon masadan bir ibrik alırken Manon ve Cadı Ana iblis kralın karşısındaki koltuklara geçtiler.

Saygı... Bir zamanlar Vernon'ın yüzünde alaycı bir gülümseme olmadan sergilemediği bir şeydi saygı. Fakat şimdi...

Belki de Lord Perranth artık tasmasının ipini ne tür bir canavarın tuttuğunu anlamasıyla kendisine müttefikler bulmanın telaşına düşmüştü. Belki de Manon'ın... o patlamada parmağı olduğunu biliyordu.

Manon, Vernon'ın onun ve Cadı Ana'nın önüne koyduğu boynuzdan yontulmuş kupaları kabul etse de kupanın içindekini içmedi. Büyükannesi de.

Masanın diğer ucundaki Erawan'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Adamdan içindeki karanlık ya da yozlaşmışlık dışarı sızmıyordu. Bunları içinde tutacak, belli etmeyecek kadar güçlüymüş gibi. Gözleri hariç. Manon'ınkilere tıpatıp benzeyen gözleri.

Arkalarında, On Üçler'in geri kalanı ve Manon'ın büyükannesinin cadılar meclisi holde kaldılar. Kapılar kapandığında salonda sadece Manon ve Cadı Ana'nın sağ kolları kaldı.

Valg kralıyla aynı odaya kısılıp kalmışlardı.

Erawan ikisine Manon'ın dişlerini göstermemek için dudaklarını kenetlemek zorunda bırakacak bir bakış atıp "E?" dedi. "Ferian Geçidi'ndeki kuvvetlerimiz hazır mı?"

Manon'ın büyükannesi başını hafifçe eğdi. "Günbatımında harekete geçecekler. İki gün sonra Rifthold'da olurlar."

Manon oturduğu yerde kıpırdanmaya bile cesaret edemedi. "Orduyu Rifthold'a mı gönderiyorsunuz?"

İblis kral kısık gözlerle Manon'a baktı. "*Seni* Rifthold'a gönderiyorum. Şehrimi geri alman için. Görevini tamamladığında Ferian birliği Iskra Sarıbacaklar'ın komutası altında oraya konuşlandırılacak."

Rifthold'a. Nihayet, *nihayet* savaşmak ve ejderhalarının muharebede neler yapabileceklerini görmek için. "Bir saldırı olacağından şüpheleniyorlar mı?"

Cansız bir gülümseme. "Kuvvetlerimiz öyle hızlı hareket edecekler ki o zamana kadar onlara haber uçamayacak bile." Bu bilginin neden o ana dek gizli tutulduğuna şaşmamak gerekirdi.

Manon ayağını arduvaz zemine vurdu. Şimdiden harekete geçmek, diğerlerinin hazırlığını organize etmek için sabırsızlanıyordu. "Kuzeye Morath'teki cadı meclislerinden kaçını götüreceğim?"

"Iskra hava birliğimizin ikinci yarısıyla uçacak. Bence Morath'teki cadı meclislerinden birkaçı yeterli gelecektir." Bu bir meydan okumaydı. Bir sınav.

Manon düşündü. "On Üçler'imle ve iki eşlikçi meclisle uçacağım." Düşmanlarının hava birliğinde kaç cadılar meclisi olduğunu güzelce saymalarına ya da Manon sadece On Üçler'in bile talan etmeye yeteceğine bahse girebilecekken tüm meclislerin gitmesine gerek yoktu.

Erawan başını sallayıp onay verdi. Manon'ın büyükannesi ona belli belirsiz başını salladı. Manon'ın ondan alıp alabileceği onay bundan ibaretti.

Fakat Manon "Ya prens ne olacak?" diye sordu. Kral. Kral Dorian.

Büyükannesi Manon'a bir bakış atsa da iblis "Onu bana bizzat getirmeni istiyorum," diye yanıt verdi. "Tabii saldırıdan canlı çıkarsa."

Yaman kraliçenin yokluğunda Dorian Havilliard ve şehri savunmasızdı.

Manon için bunun pek de önemi yoktu. Ne de olsa savaş hali söz konusuydu.

Bu savaşta çarpışacaklar, bittiğinde Çorak Topraklardaki yuvalarına gideceklerdi. Her ne kadar bu adamın, bu iblis kralın sözünden dönmesi gayet olası olsa da.

Manon bu konuyla sonra uğraşacaktı. Fakat önce... açık savaş vardı. Daha şimdiden kanındaki o vahşi şarkıyı işitebiliyordu.

İblis kral ve Manon'ın büyükannesi yeniden konuşmaya başlarken Manon onların ne dediğini takip edebilmek için çarpışan kalkanların ve kıvılcımlar saçan kılıçların seslerini kafasından attı.

"Başkenti ele geçirdiğimizde o teknelerin Avery'ye çıkmasını istiyorum."

"Gümüş Göl'deki adamlar razı oldular mı?" Manon'ın büyükannesi düz taşlarla cam masaya sabitlenmiş haritayı inceliyordu. Manon gözlerini Cadı Ana'nın baktığı, Avery'nin diğer ucundaki Gümüş Göl'e ve gölün yanındaki, Beyaz Diş Dağları'nın dibine kurulmuş şehre baktı: Anielle'e.

Perrington –Erawan– geniş omuzlarını silkti. "Şehrin lordu henüz ne bana ne de oğlan krala sadık olduğunu ilan etti. Bence Rifthold'ın sonunu işittiğinde ulakları kapımızda dizlerine kapanacaktır." Yüzünde bir gülümseme hızlıca belirip kayboldu. "Gölün Batı Şelale'sindeki hisarları hâlâ ordularımın son ilerleyişinden kalan hasarı onaramadı. Anielle'de o savaşa dair sayısız anıtı gördüm; lordları şehrini nasıl yeniden, kolayca bir mezara çevirebileceğimi biliyor."

Manon soru sormadan haritayı tekrar inceledi.

Yaşlı. Valg kralı Manon'a kendisini genç hissettirecek kadar yaşlıydı. Hatta onun yanında büyükannesi bile çocuk gibi kalırdı.

Budalalık... Belki de Manon'ın büyükannesi onları bu yaratıkla bilinçsizce bir ittifaka sokmakla budalalık etmişti. Manon kendisini gözlerini Erawan'in gözlerine çevirmeye zorladı. "Morath'te, Rifthold'da ve Anielle'de kaleler var. Ya Ferian Geçidi'nin kuzeyi? Ya da Adarlan'ın güneyi?"

"Bellhaven hâlâ kontrolüm altında... Oradaki lordlar ve tüccarlar altınlarını çok seviyorlar. Melisande..." İblis kralın altın gözleri dağların diğer yanındaki batı kırsalına sabitlendi. "Aşağısında kalan Eyllwe mahvolmuş halde, doğuda Fenharrow enkaza döndü. Melisande'nin kuvvetlerini benimkilerle birleştirmesi yararına olacaktır. Özellikle de Terrasen meteliğe kurşun atarken." Kralın gözleri kuzeye çevrildi. "Aelin Galathynius şimdiye kadar tahtına kurulmuş olmalı. Rifthold düştüğünde kuzeyde ne denli yalnız olduğunu anlayacaktır. Brannon'ın varisinin bu kıtada hiç müttefiki yok. Artık yok."

Fakat iblis kralın gözlerinin bir an için Eyllwe'ye çevrildiği Manon'ın gözünden kaçmamıştı.

Manon büyükannesine baktı. Sessiz kalsa da Manon'ı çizgiyi aşarsa ona ölümü tattıracağına yeminli gözlerle bakıyordu. Fakat

Manon, Erawan'e "Başkentiniz ticaretinizin kalbi," dedi. "Birliğimi oraya saldırtırsam fazla insan müttefikiniz kalmaz."

"Bildiğim kadarıyla Manon Siyahgaga, o birlik *benim* birliğimdi."

Manon gözlerini Erawan'in delici bakışından kaçırmadı. O bakış onu çırılçıplak bir halde bıraksa da. Manon hissiz bir sesle "Rifthold'u harabeye çevirirseniz ve Anielle Lordu ya da Melisande Kraliçesi gibi hükümdarlar size savaş açmayı pekâlâ göze alabilirler," dedi. "Kendi başkentinizi yakıp yıkarsanız ittifak iddialarınıza nasıl inanırlar? Biz saldırmadan bir kararname çıkarıp kralın, kraliçenin kıtanın düşmanları olduğunu ilan edin. Bizi de fatihler olarak değil, Rifthold'a özgürlük getirenler olarak lanse edin. O zaman diğer hükümdarlar Terrasen'le ittifak kurarken iki kez düşünürler. Şehri gücümüzü gösterecek kadar talan edeceğim. Fakat Demirdiş ordusunu şehri yerle bir etmekten alıkoyun."

O altın gözler düşünceli bir edayla kısıldı.

Manon bir kelime daha ederse büyükannesinin tırnaklarıyla yanağında derin yaralar açacağının farkındaydı. Fakat omuzlarını dik tuttu. Şehri ve orada yaşayanları umursamıyordu. Fakat Rifthold'u yok etmeleri halinde dağılmış düşmanlarını bir araya getirirse savaşın seyri aleyhlerine dönebilirdi. Ayrıca Siyahgagaların Çorak Topraklara dönüşü daha da gecikirdi.

Vernon'ın gözleri Manon'ınkilere çevrildi. O gözlerde korku ve hesapçılık vardı. Erawan'e "Uçuş Lideri haklı lordum," dedi. Vernon'ın bilip de Manon'ın bilmediği ne olabilirdi?

Fakat Erawan başını yana eğdi. Altın saçları alnına düştü. "İşte bu yüzden benim Uçuş Lideri'msin Manon Siyahgaga. Iskra Sarıbacaklar'ın bu mevkiye geçmemesinin nedeni de bu."

Manon içinde tiksinti ve gurur mücadele etse de başını salladı.

"Bir şey daha var."

Manon hiç kıpırdamadan bekledi.

İblis kral koltuğuna yayıldı. "Rifthold'da cam bir duvar var. Gözden kaçırman imkânsız." Manon o duvarı biliyordu. Üzerine tünemişti. "Şehre korku salacak kadar hasar ver, gücümüzü göster. Fakat o duvar... O duvarı yık."

Manon sadece "Neden?" dedi.

O altın gözler sıcak kömürler gibi parladı. "Çünkü bir sembolü yıkmak askerlerin moralini bozmada kan dökmek kadar etkili olabilir."

O cam duvar... Aelin Galathynius'un gücü. Ve onun insafının. Manon bir süre gözlerini Erawan'in gözlerine diktikten sonra başını salladı. Kral çenesiyle kapalı kapıları işaret ederek sessizce ona yol verdi.

Daha Erawan yüzünü yeniden Vernon'a çevirmeden Manon odadan çıkmıştı. Orada kalıp Cadı Ana'yı koruması gerektiği ancak epey uzaklaştığında kafasına dank etti.

On Üçler aşağıdaki ordu kampındaki kendilerine özel silah depolarına iniş yapana dek konuşmadılar. Yeni kuş yuvasında ejderhalarını eyerlerken de risk alıp konuşmamışlardı.

Her zaman Morath'i saran duman ve pusun içinden geçen, Manon'ın seçtiği iki refakatçi cadılar meclisi –her ikisi de Siyahgaga klanındandı– kendi silah depolarına yöneldi. *Güzel.*

Ocaklardan ve çadırlardan oluşan labirentin dışındaki çamurda dikilen Manon toplanan On Üçler'ine "Otuz dakika sonra uçuşa geçeceğiz," diye seslendi. Arkalarında, demirciler ve ejderha terbiyecileri zincirlenmiş ejderhalara zırhlarını takmak için koşuşturmaya başlamışlardı bile.

Akıllılarsa ya da çeviklerse sonları o çenelerin arası olmazdı. Asterin'in gök mavisi kısrağı en yakınındaki adamı süzüyordu bile.

Manon'ın içinde az çok ejderhanın adamdan bir ısırık alıp almayacağını görme arzusu uyansa da cadılar meclisine seslenmesi gerekiyordu. "Şanslıysak Iskra'dan önce oraya varır ve verilecek hasarın derecesini belirleyebiliriz. Zamanında varamazsak Iskra'yı ve cadılar meclisini bulup katliamı önleriz. Prensi bana bırakın." Manon bu son sözleri söylerken Asterin'a bakmaya cesaret edememişti. "Sarıbacaklar'ın prensin kellesini isteyeceklerinden şüphem yok. İçlerinden hangisi bunu yapmaya cüret ederse onu durdurun."

Belki Iskra'nın da sonunu getirmeliydiler. Ne de olsa muharebelerde kazalar gerçekleşebilirdi.

On Üçler başlarını itaatle eğdiler. Manon omzunun üzerinden derme çatma çadırların altındaki silah deposuna baktı. "Tepeden tırnağa zırh kuşanacağız." Manon yüzünde vahşi bir sırıtışla cadılara baktı. "Haşmetli görüntümüzü olabildiğince iyi sergilemeliyiz."

Manon'ın sırıtışına karşılık olarak benzer on iki sırıtış geldi. Sonra hepsi ayrılıp birkaç aydır zırhlarının dikkatle ve özenle üretildiği masaların ve kuklaların başına gittiler.

Manon'ın yanında sadece Asterin kalmıştı. Kıvırcık saçlı gözcü yanından geçerken Manon, Ghislaine'i kolundan tuttu.

Manon demirci ocaklarından gelen takırtılar ve ejderhaların kükremeleri arasında "Bize Erawan hakkında bildiklerini anlat," diye mırıldandı. Ghislaine ağzını açtı; koyu renkli teni solgundu. Manon "Kısa ve öz olsun," diye çıkıştı.

Ghislaine yutkundu ve geri kalan On Üçler az ötede hazırlanırken başını salladı. Savaşçı-âlim kendisini sadece Manon ve Asterin'in duyabileceği şekilde fısıldadı. "Zamanın şafağında bu dünyayı işgal eden üç Valg kralından biriydi. Diğer ikisi öldürüldü ya da karanlık dünyalarına geri gönderildi. Erawan küçük bir orduyla burada kaldı. Maeve ve Brannon onun kuvvetlerini ezince bu kıtaya kaçıp binlerce yıl boyunca Beyaz Diş Dağları'nın derinlerinde ordusunu büyüttü. Hazır olduğunda, Kral Brannon'un alevinin söndüğünü hissettiğinde Erawan kıtayı ele geçirmek için saldırıya geçti. Efsaneye göre Brannon'ın kendi kızı ve onun insan eşi tarafından mağlup edilmiş."

Asterin burnundan güldü. "Belli ki efsane yanlışmış."

Manon, Ghislaine'in kolunu bıraktı. "Hazırlan. Fırsatını bulduğunda bunları diğerlerine de anlat."

Ghislaine başını eğip uzun adımlarla silah deposuna gitti.

Manon, Asterin'in ona kısık gözlerle bakışını görmezlikten geldi. Asterin'in tartışmak istediği konunun sırası değildi şimdi.

Manon dilsiz demirciyi her zamanki ocağında buldu. Adamın kurum lekeleriyle kaplı alnından terler akıyordu. Fakat Manon'a göstermek için çalışma masasının üzerindeki çadır bezi muşambayı kaldırdığında gözlerinde sert ve sakin bir bakış vardı. Zırh cilalı ve hazırdı.

Siyah metalden giysinin yüzeyi detaylı ejderha pullarıyla kaplıydı. Manon bir parmağını üst üste geçmiş levhaların üzerinde gezdirip mükemmelen kendi elinin şekli verilmiş olan zırh eldivenini havaya kaldırdı. "Çok güzel."

Korkunç fakat güzel. Manon'ın aklına bir soru takılmıştı. Acaba demirci Manon'ın onun için yaptığı zırhı giyip hemşerilerini öldürecek olmasını nasıl karşılıyordu?

Manon kızıl pelerinini çıkarıp zırhı parça parça üzerine geçirmeye başladı. Zırh ikinci bir deri gibi Manon'ın bedenine oturuyordu. Gerekli noktalarda esnekken hayati noktalarda kaskatıydı.

Manon giyindiğinde demirci onu süzüp başını salladı. Sonra elini altına uzattığı masasının yüzeyine bir başka nesne bıraktı. Bir an için Manon taçlı miğfere bakakaldı.

Miğfer aynı siyah metalden dövülmüştü. Burun ve alın siperleri Manon'ın yüzünü ve demir dişlerini ağzı hariç gölgede bırakacak şekilde biçimlendirilmişti. Tacın üzerindeki altı mızrak küçük kılıçlar gibi yukarı uzanıyordu.

Bir fatihin miğferi. Bir iblisin.

Manon saç örgüsünü zırhının boynuna sokup miğferi başına geçirirken hepsi zırhlarını kuşanmış olan On Üçler'inin gözlerini üzerinde hissetti.

Miğfer başına rahatça oturdu. Sıcak teniyle buluşan miğferin içi serindi. Yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalsa da başını eğerek onay verdiği demirciyi son derece net bir şekilde görebiliyordu.

Neden yapmaya tenezzül ettiğini bilemese de Manon'ın ağzından "Teşekkür ederim," sözcükleri dökülüverdi.

Manon adamın masasından uzaklaşırken demirci ona sadece bir kez daha başını hafifçe sallayıp karşılık verdi.

Askerler bir hışımla yürüyen Manon'ın yolundan korkuyla çekildiler. Cadı On Üçler'ine işaret verip yeni zırhı içinde mağrur duran ejderhası Abraxos'a bindi.

Ejderhalar gri göklere yükselirken Manon dönüp Morath'e bakmadı.

4

Aedion ve Rowan, Darrow'un ulağının lordlara onların gelişini önceden haber vermesine izin vermediler. Murtaugh ve Ren'in o baharda onlar için yaptıklarına rağmen ortada ayaklarını kaydırmak için bir entrika varsa avantajı mümkün olan her şekilde ellerine geçireceklerdi.

Aelin belki de fırtınalı havayı bir alamet olarak görmesi gerektiğini düşünüyordu. Ya da belki Murtaugh'un yaşı, Darrow'un onu sınaması için yeterli bir mazeretti. Bu düşünce karşısında öfkelenmemek için kendisini tuttu.

Taverna karmaşık Oakwald'in hemen içerisinde kalan bir kavşağa kurulmuştu. Yağmur ve karanlığın çökmesiyle taverna tıklım tıklım olmuş, bu yüzden atlarını ahıra bırakabilmek için iki kat para ödemeleri gerekmişti. Aelin ağzından çıkan tek sözcükle, o malum ateşin şöyle bir yanmasıyla sadece ahırların değil, tavernanın da bomboş kalacağından gayet emindi.

Lysandra onlardan önce yola çıkıp bir kilometre kadar ötesini kolaçan etmişti. Grup yanına ulaştığında çalıların arasından çıkıp tüylü, ıslak başını Aelin'a sallamıştı. Tehlike yoktu.

Handa boş oda olmadığı gibi bar gezginler, avcılar ve sağanaktan kaçanlarla doluydu. Hatta bazıları duvarlara yaslanmış oturuyordu. Aelin kendisinin ve arkadaşlarının da şu toplantı sona erdiğinde akşamı bu şekilde geçirebileceklerini düşündü.

İçeri girdiklerinde birkaç baş onlara çevrildi. Fakat sular damlayan kapüşon ve pelerinleri yüzlerini ve silahlarını gizliyordu. O başlar içkilere, kartlara ve sarhoş kafayla söylenen şarkılara geri döndü.

Lysandra nihayet insan formuna dönmüştü. Aylar önce verdiği sözü tutmuş, bir zamanlar dolgun olan memelerini küçültmüştü. Hanın arkasındaki özel yemek salonunda onları bekleyen şeye karşın Aelin gözlerini şekil değiştirenin gözlerine çevirip sırıttı.

Darrow'un ulağı yanında Aedion'la kalabalığın arasından geçerken Aelin, Evangeline'in başının üzerinden "Böyle daha mı iyi?" diye mırıldandı.

Lysandra'nın yüzünde yarı vahşi bir sırıtış belirdi. "Ah, hem de nasıl bilemezsin."

Aelin arkalarındaki Rowan'ın kıkırdadığına yemin edebilirdi.

Ulak ve Aedion bir koridora döndüler. Aelin'ın kuzeninin sırtındaki yuvarlak, çiziklerle kaplı kalkanından hâlâ damlayan yağmur damlaları yüzünden mumun loş ışığı titreşiyordu. Kuzeyin Kurdu her ne kadar Fey hızı ve gücüyle muharebeler kazanmış olsa da birliğinin saygısını ve sadakatini bir adam, bir insan olarak kazanmıştı. Hâlâ Fey formunda olan Aelin dönüşe daha iyi olup olmayacağını düşündü.

Ren Allsbrook orada bekliyordu. Ren... Aelin'ın geçen kış az kalsın öldüreceği, öldürmeye çalıştığı ve Aelin'ın gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir başka çocukluk arkadaşı. Aelin'ın dairesinde o dairenin uzun zaman önce kaybolan kraliçesine ait olduğunu bilmeden kalmıştı. Ve Murtaugh... Aelin'ın o adama dair anıları bulanıktı; hatıralarında çoğunlukla Murtaugh, Aelin'ın amcasının masasında oturuyor ve kimseye çaktırmadan Aelin'ın önüne fazladan böğürtlen turtaları getiriyordu.

Geride iyilik adına bir şeyler, biraz olsun güven duygusu kaldıysa kalkanındaki çentikler ve çizikler bunun kanıtı olan Aedion'ın ve Aelin'ı bekleyen üç adamın sayesindeydi.

Aelin'ın omuzları çöktü. Aedion ulakla önünde durdukları ahşap kapıyı bir kez çaldı. Hızlı Ayak Aelin'ın baldırına sürtünüp

kuyruğunu salladı. Aelin tazıya gülümsedi. Hızlı Ayak bir kez daha silkinip etrafa su damlaları saçtı. Lysandra güldü. Islak bir köpeği gizli bir toplantıya getirmek... Tam da bir kraliçeye yakışır bir işti bu.

Fakat Aelin aylar önce kendisine olmadığı biriymiş gibi davranmayacağı sözünü vermişti. Karanlığın, kanın ve ümitsizliğin içinde hayatta kalmıştı. Lord Darrow'un verecek askerleri, savaşı finanse edecek parası olsa da... bunlar Aelin'da da vardı. Daha fazlasının olması daha iyi olsa da Aelin'ın da eli boş değildi. Aelin her şeyi kendisi için yapmıştı. Hepsi için.

Aedion'ın odaya adım atmasıyla Aelin omuzlarını dikleştirdi. Aedion içeridekilerle konuşmaya başlamıştı bile: "Sırf siz ıslanmayın diye bizi yağmurda yürütmeniz tam siz pisliklere yakışır bir iş. Ren her zamanki gibi sıkkın görünüyor. Murtaugh, seni görmek hep bir zevk. Darrow... saçın benimki kadar kötü görünüyor."

Biri içeriden sert, soğuk bir sesle "Bu toplantıyı düzenlerken öyle gizli hareket ettin ki gören de kendi krallığında saklandığını düşünür Aedion," dedi.

Aelin aralık kapıya vardı. İçerideki budalalara yüksek sesle konuşmamalarını söyleyip söylememek arasında kararsız kalsa da...

Zaten yüksek sesle konuşmuyorlardı. Aelin Fey kulaklarıyla sesleri ortalama insandan daha iyi duyuyordu. Aelin, Lysandra ve Evangeline'in önüne geçti. İkisi onun ardından odaya girince duraksayan Aelin özel yemek salonuna göz gezdirdi.

Tek pencere. Hanın boğucu sıcağını azaltmak için hafifçe aralanmıştı. Gürleyen bir şöminenin önünde boş tabaklarla ve yıpranmış servis tabaklarıyla dolu, dikdörtgen bir masa. Masada iki adam oturuyordu. Ulak adamlardan birinin kulağına eğilip Aelin'ın Fey kulaklarının işitemeyeceği kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyordu. Hepsinin önünde eğilen ulak dışarı çıktı. Her iki yaşlı adam masanın önünde dikilen Aedion'ın ötesine, Aelin'a baktı.

Fakat Aelin gözlerini şöminenin yanında duran, bir kolunu şömine rafına yaslayan, yara izli ve bronz yüzü asık genç adama dikti.

Adamın sırtındaki ikiz kılıçları anımsadı. O siyah, öfkeli gözleri de.

Kapüşonunu indirdiğinde Aelin'ın ağzı hafifçe kurumuştu. Ren Allsbrook afalladı.

Fakat yaşlı adamlar ayağa kalktılar. Aelin onlardan birini tanıyordu.

Aelin o gece o depoya girip çoğunun hayatına son verdiğinde Murtaugh'u tanımamasına şaşırdı. Özellikle de katliamın önüne geçen Murtaugh olmuşken.

Diğer yaşlı adam ise... Yüzü kırışıklıklar içinde olsa da güçlü ve sertti. Neşeden ve sıcaklıktan yoksun bir yüz. Bildiğini okuyan, sorgusuzca itaat edilen bir adam. Bedeni ince, sırım gibi olsa da omurgası hâlâ dikti. Kılıçla değil, akılla savaşan biriydi.

Aelin'ın büyük amcası Orlon da öyleydi. Şefkatliydi de... Aelin, Orlon'dan asla sert, öfkeli bir söz işitmemişti. Bu adam ise... Aelin gözlerini Darrow'un gri gözlerine dikti. Bir yırtıcıyı tanıyan bir başka yırtıcı.

Aelin başını eğip "Lord Darrow," dedi. Yüzündeki çarpık gülümsemeye engel olamıyordu. "Sıcaklamış gibisin."

Darrow'un yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Etkilenmemişti.

Eh, öyle olsun.

Aelin, Darrow'u izledi. Bekledi. O eğilene dek gözlerini ondan ayırmadı.

Darrow sadece başını hafifçe eğmekle yetindi.

"Biraz daha eğil," diye mırladı Aelin.

Aedion gözlerinde uyaran bir bakışla Aelin'a baktı.

Darrow kendisinden isteneni yapmadı.

Murtaugh ise belini büküp yerlere kadar eğilerek "Majesteleri," dedi. "Sizi getirmesi için ulak gönderdiğimiz için özür dileriz. Fakat torunum sağlığımdan endişe ediyor." Gülümsemeye çalıştı. "Bu durum canımı sıksa da."

Ren büyükbabasının sözlerine aldırış etmeden şömine rafına yaslanmayı bıraktı. Masanın etrafından dolaşırken odadaki tek ses çizmelerinin sesiydi. Aedion'a "Biliyordun," diye fısıldadı.

Lysandra akıllılık edip kapıyı kapattı. Evangeline ve Hızlı

Ayak'a pencere kenarına geçmelerini söyledi. Meraklı gözlere karşı tetikte olmaları için. Aedion, Ren'e yüzünde küçük bir gülümsemeyle baktı. "Sürpriz."

Genç lord karşılık vermeden Rowan, Aelin'ın yanına geçip kapüşonunu indirdi.

Fey savaşçısının hiç eksilmemiş ihtişamı karşısında adamlar kaskatı kesildiler. Savaşçının gözleri şimdiden öfkeyle parlıyordu. O gözler şimdiden Lord Darrow'a dikilmişti.

Darrow "İşte bu çok uzun zamandır görmediğim bir manzara," diye mırıldandı.

Murtaugh hayretini –ve belki bir nebze korkusunu– dizginleyip bir elini karşılarındaki boş koltuklara doğru uzattı. "Oturun lütfen. Dağınıklık için özür dileriz. Ulağın sizi buraya bu kadar kısa sürede getirebileceğine ihtimal vermemiştik." Aelin oturmak için hareketlenmedi. Arkadaşları da. Murtaugh "İsterseniz size yiyecek taze bir şeyler getirtebiliriz," diye devam etti. "Çok acıkmış olmalısınız." Ren büyükbabasına inanmaz gözlerle baktı. Asinin bakışından Aelin onun kendisi hakkındaki düşüncelerini gayet iyi anlamıştı.

Lord Darrow yeniden Aelin'ı süzüyor, onu tartıyordu.

Tevazu, minnet. Aelin'ın çabalaması gerekirdi; lanet olsun ki pekâlâ *çabalayabilirdi.* Darrow, Aelin'ın krallığı için fedakârlıklarda bulunmuştu: Elinde Erawan'le yapılacak savaşta verebileceği askerler ve para vardı. Bu toplantıyı *Aelin* talep etmiş, bu lordlardan kendileriyle buluşmalarını *o* istemişti. Buluşmanın istenilen yerde gerçekleşmemesi kimin umurundaydı? Hepsi buradaydılar. Bu da yeterliydi.

Aelin kendisini masaya yürümeye zorladı. Darrow ve Murtaugh'un karşısındaki koltuğa geçmek için.

Ren oturmadı. Gözlerinde karanlık bir ateşle Aelin'ı süzüyordu.

Aelin sessizce Ren'e "Baharda Yüzbaşı Westfall'a yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Ren'in çenesinde bir kas seğirse de "Durumu nasıl?" diye sordu. "Aedion mektubunda yüzbaşının yaralarından bahsetmişti."

"Ondan son haber aldığımda Antica'daki şifacılara görünecek, bunun için Torre Cesme'ye gidecekti."

"İyi."

Lord Darrow "Zahmet olmazsa birbirinizi nereden tanıdığınızı söyleyecek misiniz yoksa tahminde bulunmam mı gerekecek?"

Aelin lordun sesinin tonu karşısında içinden ona kadar saydı. Fakat uyarı ondan değil, koltuğuna geçen Aedion'dan geldi. "Sözlerine dikkat et Darrow."

Darrow eğri büğrü fakat manikürlü parmaklarını birleştirip ellerini masanın üzerine koydu. "Yoksa ne olur? Beni yakıp kül mü edersiniz prenses? Kemiklerimi eritir misiniz?"

Lysandra, Aedion'ın yanındaki koltuğa geçip kendisine öğretilen, tehditkâr olmayan tatlı dil ve nezaketle "Sürahide hiç su var mı?" diye sordu. "Fırtınada yolculuk etmekten insanın dili damağı kuruyor."

Aelin ustura keskinliğindeki gerilimi azaltmaya çabalayan dostunu öpebilirdi.

"Rica etsem kim olduğunuzu açıklar mısınız?" Darrow gözlerini kısıp muhteşem güzelliğe; kadının nazik konuşmasına rağmen kendi gözleriyle buluşmaktan çekinmeyen çekik gözlerine baktı. Doğruydu... Aelin ve Aedion'ın yanlarında kimleri getireceklerini bilmiyordu. Ya da hangi hediyeleri.

"Lysandra," diye yanıt verdi Aedion. Kayışını çıkardığı kalkanını arkasında kalan zemine bırakmasıyla sert bir metalik ses çıktı. "Caraverre Leydisi."

"Caraverre diye bir yer yok," dedi Darrow.

Aelin omuz silkti. "Artık var." Lysandra bir hafta önce –artık anlamı her neyse– bu isimde karar kılmıştı. İnsan formuna dönecek kadar kendisini topladığında gecenin bir yarısı baston yutmuş gibi dikilip bu ismi Aelin'a nerdeyse haykırmıştı. Aelin konuşmaya çalışan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hayalet leoparın görüntüsünü yakın zamanda zihninden silebileceğinden şüphe ediyordu. Hâlâ kendisini bir şahin gibi izleyen Ren'e gülümsedi. "Ailene ait toprakları senden habersiz satın aldım. Anlaşılan komşu olacaksınız."

"Peki ya..." dedi Darrow. Lysandra'nın dövmesi üzerindeki damgayı görmesiyle dudakları gerildi. Lysandra her ne şekle bürünürse bürünsün iz fark ediliyordu. "Lysandra hangi soydan geliyor?"

Aelin sakince "Bu toplantıyı soylardan ve miraslardan bahsetmek için düzenlemedik," diye karşılık verdi. Rowan'a baktı. Savaşçı başını sallayıp han çalışanlarının odadan uzak olduğunu ve kimsenin onları işitecek kadar yakında olmadığını teyit etti.

Aelin'ın Fey prensi Lysandra'ya istediği suyu götürmek için duvara yaslanmış servis masasının başına gitti. Rowan masayı koklarken Aelin prensin büyüsünün suda herhangi bir zehir ya da uyuşturucunun izini aradığını biliyordu. Prens hayalet bir rüzgârla onlara doğru dört bardak uçurdu.

Üç lord hayret dolu bir sessizlik içinde Rowan'ı izledi. Oturup rahat bir tavırla su dolduran Rowan beşinci bir bardağı da havaya kaldırıp içini suyla doldurduktan sonra Evangeline'e gönderdi. Kız büyüye gülümseyerek karşılık verdi. Ardından yağmur damlalarıyla kaplı pencerenin başına döndü. Lysandra'nın ona öğrettiği gibi güzel, işe yaramaz ve küçük görünürken her şeye kulak kesildi.

Lord Darrow "En azından Fey savaşçın kaba kuvvetten başka işlere de yarıyormuş."

Aelin kararlı bir sesle "Bu toplantı düşman kuvvetleri tarafından yarıda kesilirse," dedi, "o kaba kuvvet için minnettar olursun."

"Ya kendi becerilerin? Onlar için de minnettar olmam gerekiyor mu?"

Aelin, becerilerinden Darrow'un nasıl haberdar olduğunu umursamıyordu. Başını yana eğip her sözcüğü özenle seçerek kendisini bir kez olsun dikkatli düşünmeye zorladı. "Sahip olduğum beceriler arasında özellikle tercih ettiğin bir beceri var mı?"

Darrow gülümsedi. Gözlerinin içi gülmese de. "Ekselansları biraz kontrollü olsalar iyi olurdu mesela."

Aelin'ın iki yanındaki Rowan ve Aedion birer yay gibi gerilmişti. Fakat *Aelin* öfkesini dizginleyebilirse onlar...

Ekselansları demek. *Majesteleri* değil.

Aelin da Darrow'a küçük bir gülümsemeyle karşılık verip "Bunu dikkate alacağım," dedi. "Meclisimin ve benim bugün sizinle buluşma nedenimize gelince..."

"Meclis mi?" Lord Darrow gümüşi kaşlarını kaldırdı. Sonra Lysandra'yı, Aedion'ı ve nihayet Rowan'ı süzdü. Ren hepsine hayretle bakıyordu; yüzünde özlemi –ve ümitsizliği– andıran bir ifadeyle baktı. "Buna saray meclisi mi diyorsun?"

"Açıkçası Orynth'e vardığımızda meclis büyüyecek..."

"O meseleye gelince, henüz sen kraliçe değilken nasıl saray meclisin olabildiğini anlamış değilim."

Aelin başını dik tuttu. "Ne kastettiğinden emin değilim."

Darrow bardağındaki biradan bir yudum aldı. Bardağı elinden bıraktığında çıkan küt sesi odada yankılandı. Yanında duran Murtaugh ölü gibi kımıltısızdı. "Terrasen'deki tüm hükümdarların her bölgenin yönetici aileleri tarafından tasdik edilmelidir."

Aelin'ın damarlarına soğuk ve kadim bir buz yürüdü. Aelin bundan boynunda asılı olan şeyi sorunlu tutabilmeyi ne de isterdi.

Ateş içinde kıpırdanırken ve dilinde gezinirken Aelin "Yoksa," dedi, "hayatta kalan bir Galathynius olmama rağmen tahtımın bana ait olmadığını mı söylüyorsun?"

Aelin, Rowan'ın dikkatinin yüzüne odaklandığını hissetse de gözlerini Lord Darrow'dan ayırmadı.

"Prenses, sana söylediğim doğrudan Brannon'ın soyundan gelsen de uygun görülmediğin takdirde başka olasılıklar ve izlenmesi gereken başka yollar olduğu."

Murtaugh "Weylan, lütfen," diye araya girdi. "Toplantı teklifini bunun için kabul etmedik. Amaç yeniden inşayı tartışmak, ona *yardım etmek* ve onunla çalışmaktı."

Hepsi de onu duymazlıktan geldi.

Aelin, Darrow'a "Senin gibi olasılıklar mı?" dedi. Ağzından dumanlar çıkacaktı. Dumanı yutmasıyla boğulacak gibi oldu.

Darrow kılını bile kıpırdatmadı. "On dokuz yaşında bir suikastçının krallığımıza gelip her ne soydan gelirse gelsin ciyak ciyak emirler yağdırmasına izin vermemizi beklemiyorsundur."

İyi düşün, derin bir nefes al. Erkekler, para, zaten perişan durumdaki halkının desteği. Darrow'un sana önerdikleri kazanabileceklerin bunlar. Kahrolası öfkeni dizginleyebilirsen.

Aelin damarlarındaki ateşi bastırıp fısıltılı korlara çevirdi. "Geçmişimin sorun olarak görülebileceğini anlıyorum..."

"Sana dair her şeyi sorun olarak görüyorum prenses. Bunların en önemsizi olarak da arkadaş ve *saray meclisi* üyeleri seçiminizi görüyorum. Bana neden sıradan bir fahişeyi yanınızda gezdirdiğinizi ve leydi olarak tanıttığınızı açıklar mısınız? Ya da neden Maeve'in yardakçılarından birinin yanınızda oturduğunu?" Rowan'a bakıp dudak büktü. "Prens Rowan, değil mi?" Bunları ulağın geldiğinde kulağına fısıldadıklarından çıkarmış olmalıydı. "A, evet, namınızı işittik. Krallığımız en zayıf zamanındayken, varisi bu kadar gençken Maeve'in en güvendiği savaşçılarından birinin krallığımıza yıllarca göz dikmelerinin ardından önemli bir pozisyona gelmesi ne de ilginç bir gelişme. Ya da belki de asıl sorulması gereken Prenses Aelin'ın yanında hükmedebilmek varken neden Maeve'in hizmetkârı olasın, değil mi?"

Aelin ellerini yumruk yapmamak için büyük bir çaba harcadı. "Prens Rowan *carranam*'ımdır. Ona dair hiçbir kuşkunun meşruiyeti yoktur."

"*Carranam.* Uzun zaman önce unutulmuş bir terim. Bu bahar Doranelle'de Maeve sana başka neler öğretti?"

Rowan'ın eli masanın altında elini okşarken Aelin sert bir karşılık vermemek için kendisini tuttu. Rowan'ın yüzünde sıkkın, ilgisiz bir ifade vardı. Amansız, buz gibi bir fırtınanın sükuneti. *Konuşabilir miyim* majesteleri?

Aelin'ın içinde Rowan'ın Darrow'u küçük parçalarına ayırma görevini büyük bir zevkle yerine getireceğine dair bir his vardı. Ayrıca bu görevi yerine getirirken ona eşlik etmekten büyük bir haz alacağını da hissediyordu.

Aelin başını hafifçe salladı. Alevlerini zaptetmeye çalışırken konuşamayacak bir hale gelmişti.

Dürüst olmak gerekirse Fey prensi, Darrow'a üç yüz yıllık buz

gibi bir öfkeyle bezeli bir bakış attığında Aelin, Darrow adına bir nebze üzüldü. "Kraliçeme kan bağıyla bağlanırken onursuz amaçlar peşinde olmakla mı suçluyorsun beni?"

Bu sözlerin hiçbir insani, merhametli yanı yoktu.

Darrow pusup kalmadığı için hakkını teslim etmek gerekirdi. Bunun yerine kaşlarıyla Aedion'a işaret edip döndü. Aelin'a bakıp başını iki yana salladı. "Kutsal yemin hakkını bu... erkek yaratığa mı verdin?"

Ren, Aedion'ı; onun bronz teniyle tezat oluşturan o yara izini süzerken hafifçe şaşırdı. Aelin, Aedion'ın yanında olup o yarayı almasına engel olamamıştı. Adarlan'ın işgali sırasında büyü akademisi bir mezbahaya döndüğünde orada olup Ren'in kız kardeşlerini de koruyamamıştı. Aedion, Ren'in şaşkınlığını fark edip "*Sonra açıklarım*" dermiş gibi başını hafifçe iki yana salladı.

Fakat Rowan cılız bir gülümsemeyle koltuğuna yaslandı. Korkunç, feci bir gülümsemeydi bu. "Krallık varisi birçok prenses tanıdım Lord Darrow ve size kesinlikle içlerinden hiçbirinin bir erkeğin kendilerini o şekilde manipüle edecek kadar aptal olmadıklarını söyleyebilirim. Kraliçem ise hiç değildir. Fakat bir tahta oturmak için entrikalar düzenleyecek olsam daha huzurlu ve zengin bir krallık seçerdim." Omuz silkti. "Fakat kraliçelerine ya da krallıklarına kötü amaçlarla yaklaştığımı bilseler bu odadaki erkek ve kız kardeşlerimin beni uzun süre hayatta bırakacaklarını sanmam."

Aedion ciddiyetle başını salladı. Yanındaki Lysandra ise belini dikleştirdi; öfke ya da hayretle değil, gururla. Bu tablo Aelin'ın yüreğine coşku kadar hüzün de verdi.

Aelin yüzünde ağır ağır beliren bir gülümsemeyle Darrow'a baktı. Alevleri canlandı. "Bu toplantıda bana hakaret etmek ve beni suçlamak için bir bahaneler listesi hazırlaman ne kadar zamanını aldı?"

Darrow, Aelin'a aldırış etmeden çenesiyle Aedion'ı işaret etti. "Bugün epey sessizsin."

Aedion "Şu an düşüncelerimi işitmek isteyeceğini sanmıyorum Darrow," diye yanıt verdi.

"Senin içmen gereken kan yemini yabancı bir prens tarafından çalınmış. Kraliçen hizmetine alelade fahişeleri alan bir suikastçı... ve senin de söyleyecek bir şeyin yok, öyle mi?"

Aedion'ın koltuğu gıcırdadı. Aelin ona baktığında kolçakları sıkmaktan parmak eklemlerinin ağardığını gördü.

Sırtı kaskatı kesilse de Lysandra kızarıp Darrow'u utancıyla keyiflendirmedi.

Bu kadarı yetmişti. Aelin'ın masanın altındaki parmak uçlarında kıvılcımlar uçuşuyordu.

Fakat Aelin odayı yakıp kavurmadan Darrow konuşmasına devam etti. "Belki de Aedion, Terrasen'de hâlâ resmi bir makama gelmek istiyorsun. Wendlyn'deki yakınlarının uzun yıllar önceki evlilik teklifini tekrar düşünüp düşünmediklerine ve seni aileden biri olarak görüp görmeyeceklerine bir bakabilirsin. Sen ve sevgili prensesin Aelin evlenseniz her şey ne de farklı olurdu. Tabii Wendlyn krallıklarımızı büyük olasılıkla Maeve'in ısrarıyla resmen birleştirme teklifini reddetmemiş olmasıydı." Rowan'a bakıp gülümsedi.

Bir an için Aelin'ın başı döndü. Aedion'ın bile beti benzi sarardı. Kimse onlara ikisini evlendirmek için resmi bir girişim olduğundan bahsetmemişti. Ya da Ashryver Ailesi'nin Terrasen'i gerçekten savaşa ve mahvolmaya terk ettiğinden.

Darrow ellerini masaya yaslayıp sesli düşünürmüş gibi "Kurtarıcı prenseslerine hayran kitleler kendileri acı çekerken prenseslerinin vaktini nasıl geçirdiğini işittiklerinde onun hakkında ne düşünürler?" diye sordu. Birbiri ardına inen darbeler. "Fakat," diye ekledi Darrow, "sen kendini satmakta hep başarılı olmuşsundur Aedion. Merak ediyorum, prenses senin yaptıklarını biliyor mu? Mesela..."

Aelin ileri atıldı.

Alevle değil, çelikle.

Darrow'ın parmakları arasında iki yana sallanan hançerde çıtırtılar çıkaran şöminenin ateşi parıldıyordu.

Yaşlı adamın yüzüne bakıp dişlerini gösterdi. Rowan ve Aedion

koltuklarından kalkmak için hareketlenirken Ren silahına uzandı. Fakat az önce Lysandra'nın olduğu yerde duran hayalet leoparı görmesiyle bayılacak gibi oldu.

Murtaugh şekil değiştirene hayretle baktı. Fakat Darrow'un sert bakışı Aelin'a çevriliydi. Öfkeden yüzü kireç kesilmişti.

"Bana hakaretler etmek istiyorsan buyur et Darrow," diye tısladı Aelin. Burnu neredeyse adamın burnuna değiyordu. "Fakat bir daha dostlarıma hakaret edersen bir daha seni ıskalamam." Aelin gözlerini yaşlı adamın açık parmakları arasındaki hançere çevirdi. Adamın benekli derisiyle hançer arasındaki mesafe bir kıl inceliğindeydi.

Darrow dudak bükerek "Bakıyorum babanın asabiyetini almışsın," dedi. "Böyle mi hüküm sürmeyi planlıyorsun? Hoşlanmadığın biri çıkınca onu tehdit ederek mi?" Darrow elini çekip hançerden uzaklaştırdı. Kollarını kavuşturup "Orlon bu zorbaca tavrını görse ne düşünürdü?" diye sordu.

Aedion, Darrow'u "Sözlerine dikkat et Darrow," diye uyardı.

Darrow kaşlarını kaldırdı. "Yaptığım tüm işler, geçen on yıl boyunca yaptığım tüm fedâkârlıklar Orlon adına, onu onurlandırmak ve krallığını –*benim* krallığımı– kurtarmak içindi. Şımarık, kibirli bir çocuğun tüm bunları öfke nöbetleriyle yok ettirmeye niyetim yok. Geçen yıllarda Rifthold'un zenginliklerinin keyfini sürdün mü prenses? Giysiler satın alırken, aileni ve dostlarını katleden canavara hizmet ederken biz kuzeydekileri unutman kolay oldu mu?"

Askerler, para, birleşik bir Terrasen.

"Kuzenin bile Adarlan'ın fahişeliğini yapmasına rağmen Kuzeyde bize yardım etti. Ren Allsbrook ise..." –Darrow bir elini Ren'e doğru salladı– "sen lüks içinde yaşarken Ren ve büyükbabasının bulabildikleri her kuruşu asilerin çabalarını ayakta tutmak için kullandıklarını biliyor muydun? Barakalarda kalıp atların altında uyuduklarını?"

"Bu kadarı yeter," dedi Aedion.

Koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturan Aelin "Bırak konuşsun," dedi.

"Başka söyleyecek ne var ki prenses? Terrasen halkının düşmanlarına hizmet eden bir kraliçeyi memnuniyetle bağırlarına basacağını mı sanıyorsun? Düşmanlarının oğluyla aynı yatağı paylaşan bir prensesi?"

Lysandra'nın hafifçe hırlamasıyla bardaklar şıngırdadı.

Darrow tınmadı. "Şimdi ise hiç şüphesiz ensemizdeki bir başka düşmana hizmet eden bir Fey prensiyle aynı yatağa giren bir kraliçe... Sence insanlarımız *bunu* nasıl karşılarlar?"

Aelin; Rowan'la arasında geçenleri Darrow'un nasıl tahmin ettiğini, ikisine bakıp neleri okuduğunu bilmek istemiyordu.

"Kiminle yatağa girdiğim seni ilgilendirmez," dedi Aelin.

"Hükmetmeye uygun olmamanın nedeni de işte bu. Kraliçenin kiminle yatağa girdiği *herkesi* ilgilendirir. Halkımıza geçmişin hakkında yalan söyleyecek, tahtından indirilen krala –ve farklı bir şekilde– onun oğluna hizmet ettiğini inkâr mı edeceksin?"

Masanın altında, Rowan'ın eli hızla uzanıp Aelin'ın elini kavradı. Fey prensinin parmakları Aelin'ın tırnaklarında alazlanmaya başlayan ateşi yatıştırdı. Bir uyarı ya da azar değildi bu; tek amacı Rowan'ın kendisinin de kalaylı servis tabağını Darrow'un yüzüne çalmamakta zorlandığını Aelin'a belli etmekti.

Bu yüzden Aelin parmaklarını Rowan'ın parmaklarına dolarken gözlerini Darrow'un gözlerinden kaçırmadı.

Aelin sessizce fakat kararlı bir sesle "*Halkıma* tüm gerçekleri anlatacağım," dedi. "Onlara Endovier'da sırtıma aldığım yara izlerini, Celaena Sardothien olarak yaşadığım yıllardan kalan yara izlerini gösterir; Adarlan'ın yeni kralının bir canavar olmadığını söylerim. Onlara bir tek düşmanımız olduğunu söylerim: Morath'teki o pislik. Ayrıca Dorian Havilliard'ın hayatta kalmamız –ve krallıklarımızın gelecekte barış içinde yaşaması– için tek şansımız olduğunu da."

"Ya değilse? Cam şatoyu yıktığın gibi onun taş şatosunu da mı yıkarsın?"

Chaol bu konudan aylar önce bahsetmişti. Aelin'ın sıradan insanların onun gücüne karşı teminatlar isteyebileceğini söylemişti

ve Aelin'ın bu konuya daha fazla kafa yorması gerekirdi. Etrafında birleşen saray meclisinin gücüne karşı da. Fakat varsın Darrow cam şatoyu onun yıktığını düşünsün; varsın kralı onun öldürdüğüne inansındı. Muhtemelen daha feci sonuçları olabilecek gerçektense böylesi yeğdi.

Kimse yanıt vermeyince Darrow "Hâlâ Terrasen'in bir parçası olmak istiyorsun," diye devam etti, "Aedion'ın sana Bela'da faydalı olabileceğin bir görev verebileceğinden eminim. Fakat Orynth'te işime yaramazsın."

Aelin kaşlarını kaldırdı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Darrow'un gözlerine sert bir bakış oturdu. "Hükmetme hakkını tanımıyorum; seni meşru Terrasen kraliçesi olarak görmüyorum. Bir zamanlar amcanın meclisindekilerden geriye kalan Sloane, Oronwood ve Gunnar lordları da. Allsbrook Ailesi senin safında yer alsa bile bu sadece dörde karşı bir oy olur. General Ashryver'ın burada ne toprakları ne de unvanı var. Dolayısıyla söz hakkı da yok. *Leydi* Lysandra'ya gelince, Caraverre tanınan bir toprak parçası değil; onun soyunu ve o toprakları *satın alışını* da tanımıyoruz." Resmi sözcükler, resmi bir ilan. "Orynth'e döner ve bizim davetimiz olmadan tahta geçersen bu eylem savaş ve ihanet sebebi olarak görülecektir." Darrow ceketinin içinden bir kâğıt çıkardı; üzerinde bolca güzel el yazısı ve en altında dört farklı imza vardı. "Şu andan itibaren, aksi karar alınana dek, kan bağıyla prenses olarak kalacaksın; fakat kraliçe değilsin."

5

Aelin kâğıda, bu geceden çok önce imzalanmış olan isimlere, onunla buluşmadan aleyhine karar alan adamlara, Aelin'ın ve krallığının geleceğini sadece imzalarıyla değiştiren adamlara gözlerini uzunca süre dikti.

Belki de bu toplantıyı düzenlemek için Orynth'e ulaşmayı, halkının onun dönüşüne şahit olmasını beklemeliydi. O zaman onu sarayda bir köşeye atmaları daha zor olurdu.

Aelin "Adarlan'ın güneyinde kıyametimiz olacak ordu toplanırken siz bununla mı uğraştınız?"

Darrow dudak büktü. "Yeteneklerine ihtiyacımız olursa haber göndeririz."

Aelin'ın içinde hiç ateş yanmıyordu; bir kor bile yoktu. Sanki Darrow onun bedeninin içinde yumruğunu sıkıp ateşi söndürmüştü.

Aedion o efsanevi küstahlığıyla "Bela," dedi, "Aelin Galathynius'tan başka kimseye hizmet etmeyecek."

Darrow sertçe "Bela," dedi, "artık bizim komutamızda. Tahta geçmeye uygun bir hükümdar olmadığında Terrasen ordularına lordlar komuta eder." Aelin'ı tekrar süzdü. Sanki onun şehrine dönüp halkla buluşarak kendisini oyunun dışına itmelerine engel olma planını sezmişti. "Orynth'e adım atarsan bedelini ödersin kızım."

Aedion "Bu bir tehdit mi?" diye hırladı. Bir eli böğründeki Orynth Kılıcı'nın kabzasına gitti.

Darrow "Kanun bu," demekle yetindi. "Galathynius hükümdarlarının nesiller boyunca uydukları bir kanun."

Aelin'ın kafasının içinde bir uğultu vardı. Dünya dönmeyi bırakmıştı sanki.

General tarafı canlanan Aedion "Valg'ler üzerimize yürüyor; bir Valg *kralı* üzerimize yürüyor," dedi. "Ve *kraliçeniz* onları uzak tutacak tek kişi olabilir Darrow."

"Savaş büyü değil, sayılar oyunudur. Sen bunu bilirsin Aedion. Theralis'te savaştın." Orynth'den önceki o büyük ova. İmparatorluk tepelerine çökmeden önceki son makûs muharebenin gerçekleştiği yer. Terrasen'in kuvvetleri ve komutanları katliamdan kurtulamamış, ırmaklar sonrasında günlerce kızıl akmıştı. Aedion o savaşta çarpışmışsa... Tanrılar adında, o zamanlar henüz on dördünde olmalıydı. Aelin'ın midesi altüst oldu. Darrow "Büyü bizi daha önce yarı yolda bıraktı," dedi. "Bir daha ona bel bağlamayacağız."

Aedion "Müttefiklere ihtiyacımız olacak," diye çıkıştı.

"Müttefikler yok," dedi Darrow. "Ekselansları işe yarayıp evlilik yoluyla bize asker ve silah kazandırmazsa..." Rowan'a sert bir bakış attı. "Yalnız olacağız."

Aelin bildiklerini söylemeyi, entrikayla ve öldürerek elde ettiği paradan bahsetmeyi düşünse de...

Soğuk ve yapışkan bir şey içine oturdu. Yabancı bir kralla, prensle ya da imparatorla evlenmek.

Bedel bu mu olacaktı? Sadece akan kan değil bir de vazgeçilen hayaller mi? Sonsuza dek prenses olmak fakat asla kraliçe olmamak mı? Büyüyle değil, kanındaki diğer güçle –asilliğiyle– mücadele vermek.

Rowan'a bakamadı. O çam yeşili gözlere bakarsa kendisini kötü hissedecekti.

Aelin bir zamanlar Dorian'a gülmüştü; ona *gülmüş* ve ona ruh eşinden başka biriyle evlenme düşüncesinin tiksinti verici olduğunu söylediği için onu azarlamıştı. Aşkı krallığının huzuruna tercih ettiği için onu ayıplamıştı.

Belki de tanrılar Aelin'dan nefret ediyordu. Belki bu onun sına-

vıydı. Bir tür kölelikten kaçıp bir başka tür köleliğe adım atmak. Belki de Rifthold'un zenginliklerinin keyfini sürdüğü yılların cezasıydı bu.

Darrow, Aelin'a küçük ve memnun bir gülümsemeyle baktı. "Bana müttefikler bul Aelin Galathynius. O zaman belki Terrasen'in geleceğindeki rolünü düşünebiliriz. Bunu bir düşün. Bizimle buluşmak istediğin için teşekkürler."

Aelin sessizce ayağa kalktı. Diğerleri de. Darrow hariç.

Aelin, Darrow'un imza attığı kâğıdı kapıp o kahredici sözcükleri ve çiziştirilmiş imzaları inceledi. Ateşin çıtırtılarından başka ses çıkmıyordu.

Aelin ateşi susturdu.

Ve mumları. Masanın üzerindeki dövme demir şamdanı da.

Karanlık çöktü. O karanlığı sadece iki nefesin sesi bozdu. Murtaugh ve Ren. Yağmurun pıtırtıları siyah odayı doldurdu.

Aelin karanlığa, Darrow'un oturduğu yere seslendi. "Buna alışmanızı tavsiye ederim Lord Darrow. Çünkü bu savaşı kaybedersek karanlık sonsuza dek hüküm sürecek."

Bir sürtünme sesi ve tıslama geldi. Ardından bir kibrit cızırdayıp masadaki bir mumu yaktı. Darrow'un kırışık, nefret dolu yüzü titrek ışıkta belirdi. "İnsanlar kendi ışıklarını yaratabilirler, Brannon'ın varisi."

Aelin, Darrow'un yaktığı tek aleve baktı. Elindeki kâğıt küle döndü.

Aelin konuşamadan Darrow "Bu bizim kanunumuz, bizim hakkımız," dedi. "Bu karara aldırış etmezsen ailenin uğruna mücadele ettiği ve öldüğü her şeye leke sürersin prenses. Terrasen lordları diyeceklerini dediler."

Aelin belinde Rowan'ın güçlü elini hissetti. Fakat gözlerini Ren'e çevirdi. Ren'in yüzü gergindi. Aelin kafasının içindeki uğultuyu bastıracak bir sesle "Lehime oy verseniz de vermeseniz de bu mecliste yeriniz hazır. Zira bunun için Aedion'a ve yüzbaşıya yardım etmeniz yeterli. Nehemia için yaptıklarınız da." Ren'le birlikte çalışan ve onunla yan yana çarpışan Nehemia. Ren'in gözlerinde

acıyı andıran bir ifade belirdi. Konuşmak için ağzını açsa da Darrow araya girdi.

"Ne büyük bir kayıptı o," dedi Darrow. "Kendisini gerçekten halkına adayan, son nefesine kadar..."

Rowan yumuşak bir sesle "Tek kelime..." dedi. "Seni kaç lordun desteklediği ya da kanunlarınız umurumda bile değil. Bu konuda tek kelime daha edersen sen o koltuktan kalkamadan karnını deşerim. Anladın mı?"

Darrow ilk kez Rowan'ın gözlerine bakıp orada beklediğini gördüğü ölüm karşısında kireç kesildi. Fakat lordun sözleri hedefine ulaşmış, geride ürpertici bir uyuşukluk hissi bırakmıştı.

Aedion, Aelin'ın hançerini masadan aldı. "Fikirlerinizi dikkate alacağız." Kalkanını kapıp Aelin'ı odadan çıkarmak için elini omzuna koydu. Sadece o çentikli, çizikli kalkanın ve Aedion'ın yan tarafında sallanan kadim kılıcın görüntüsü Aelin'ı hareketlendirip o müthiş uyuşukluktan çıkardı.

Ren kapıyı açmaya gitti. Kapının ardındaki koridora çıkıp etrafa göz gezdirdikten sonra yanından geçip giden Lysandra'dan sakındı. Evangeline ve Hızlı Ayak, Lysandra'nın kabarık tüylü kuyruğunun peşi sıra yürüyorlardı. Gizlilik buraya kadardı.

Aelin genç lordun gözlerine bakıp bir şeyler söylemek için nefes alırken Lysandra koridorda hırladı.

Aelin hemen hançerine uzandı. Silahı çevirip hazır etti.

Fakat onlara doğru koşan Darrow'un ulağıydı.

Kayarak durmasıyla üzerlerine yağmur damlaları sıçratan ulak nefes nefese "Rifthold," dedi. "Ferian Geçidi'ndeki izcilerden biri az önce buradan geçti. Demirdiş ordusu Rifthold'a doğru uçuyormuş. Niyetleri şehri talan etmek."

Aelin hanın ışığının hemen ötesinde kalan bir açıklıkta dikiliyordu. Soğuk yağmur saç tellerini birbirine yapıştırıyor, teninin üzerindeki tüyleri diken diken ediyordu. Rowan şimdi ondan aldığı yedek bıçakları kuşanıp büyüsünü son damlasına kadar az sonra yapacaklarına sakladığından yağmur hepsini ıslatıyordu.

Ulaktan bildiklerini öğrendiler... Pek de bir şey bilmiyordu.

Ferian Geçidi'nde bekleyen Demir diş ordusu şimdi Ridfthold'a doğru uçuyordu. Hedefleri Dorian Havilliard olacaktı. Ölü ya da diri.

Yarın karanlık çökerken şehirde olacaklardı. Rifthold düştüğünde... Erawan'in kıtadaki ağı tamamlanacaktı. Melisande'de, Fenharrow'dan ya da Eyllwe'den yola çıkacak kuvvetler onlara erişemezdi. Terrasen'in kuvvetleri de. Dağların çevresinden yayan geçmeleri aylar alırdı.

Sesi yağmura karışan Aedion "Şehir için elden hiçbir şey gelmez," dedi. Üçü genişçe bir meşenin altına girmişti. Hepsinin de gözü Ren ve Murtaugh'un üzerindeydi. İkisi Evangeline'le ve artık insan formuna dönen Lysandra'yşa konuşuyorlardı. Aelin'ın kuzeni sırtındaki kalkana çarpıp tıngırtılar çıkaran yağmurda "Cadılar Rifthold'a uçuyorsa Rifthold yok olmuş demektir," diye ekledi.

Aelin saldırının liderliğinin Manon Siyahgaha'da olup olmadığını merak ediyordu. Bunun tanrıların bir lütfü olabileceğini. Uçuş Lideri daha önce onları kurtarmıştı. Fakat sadece can borcunu ödemek için. Aelin cadının kendisini onlara yeniden iyilik yapmak zorunda hissedeceğinden şüpheliydi.

Aedion, Rowan'la göz göze geldi. "Dorian ne pahasına olursa olsun kurtarılmalı. Perrington'ın –yani Erawan'in– tarzını bilirim. Verdikleri hiçbir söze inanma ve Dorian'ın yeniden ele geçirilmesine izin verme." Aedion elini yağmurda ıslanmış saçlarında gezdirip "Kendinin de Rowan," dedi.

Bunlar Aelin'ın ömründe işittiği en korkunç sözlerdi. Rowan'ın bu sözlere başını sallayıp onay vermesi karşısında Aelin'ın dizlerinin bağı çözüldü. Aedion'ın kısa süre önce prensin eline tutuşturduğu iki küçük cam şişeyi düşünmemeye çalıştı. O şişelerin içlerinde ne olduğunu da. Aedion'ın bu şişeleri nerede, ne zaman eline geçirdiğini bilmiyordu.

Bu asla olmamalı. Asla...

Rowan'ın eli Aelin'ın eline sürtündü. "Onu kurtaracağım," diye mırıldandı Rowan.

"Senden bunu istemezdim... Dorian... çok önemli olmasaydı.

Onu kaybedersek Adarlan'dan gelecek desteği de kaybederiz." Morath'e direnebilecek güçte büyüsü olan birkaç kişiden birini de.

Rowan ciddi bir tavırla başını salladı. "Sana hizmet ediyorum Aelin. Bana görev verdiğin için özür dileme."

Çünkü sadece büyüsüyle rüzgârlara hükmeden Rowan, Rifthold'a zamanında varabilirdi. Şimdiden iş işten geçmiş olabilirdi bile. Aelin yutkundu. Dünyanın ayaklarının altından kaydığı hissiyle mücadele etti.

Ağaçın yakınlarındaki bir hareketin gözüne takılmasıyla Aelin yüzüne hissiz bir ifade verip boğum boğum bir meşenin dibine küçük ve cılız ellerin ne bıraktığına baktı. Diğerlerinden hiçbiri o tarafa bakmadı.

Rowan silahlarını düzenlemeyi bitirdiğinde savaşçı samimiyetiyle bir Aelin'a bir Aedion'a baktı. "Prensi kurtardığımda sizinle nerede buluşacağım?"

Aedion "Kuzeye ka..." dedi. "Ferian Geçidi'nden uzak dur..."

Darrow açıklığın diğer ucunda belirdi. Murtaugh'a bağırıp yanına gelmesini emretti.

"Hayır," dedi Aelin. İki savaşçı da ona doğru döndü.

Aelin kuzeye, şiddetli yağmura ve şimşeklere baktı.

Aelin, Orynth'e adım atmayacak, memleketini görmeyecekti.

Bana müttefikler bulun. Darrow dudak bükerek böyle söylemişti.

Aelin küçük insanların sadece metrelerce ötede yağmurun dövdüğü meşenin gölgesine ne bıraktıklarına bakmaya cesaret edemedi.

Aelin, Aedion'a "Ren güvenilirse ona Bela'ya ulaşmasını ve kuzeyden saldırıyla geçip baskı kurmasını söyle. Onlara biz liderlik edemeyeceksek Darrow'un emirlerini uyguluyormuş gibi görünüp uygulamamak için ellerinden geleni yapmaları gerekecek."

Aedion'ın kaşları kalktı. "Aklında ne var?"

Aelin çenesiyle Rowan'a işaret etti. "Bir tekne bulup Dorian'la güneye git. Karadan yol almak çok riskli. Fakat rüzgârların denizde seni birkaç günde oraya ulaştırır. Kafatası Körfezi'ne."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Aedion.

Fakat Aelin başparmağıyla Ren ve Murtaugh'a işaret edip kuzenine "Bana onların Kaptan Rolfe'la iletişim halinde olduklarını söylemiştin," dedi. "Onlardan birine bizim için bir tavsiye mektubu yazdır. Hemen."

Aedion "Ben *senin* Rolfe'u tanıdığını sanıyordum," dedi.

Aelin ona kasvetli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Onula ben... en hafif tabirle kötü ayrıldık. Fakat Rolfe bizim saflarımıza çekilebilirse..."

Aedion, Aelin'ın cümlesini onun yerine bitirdi: "O zaman Kuzey ve Güney'i birleştirebilecek, ablukalara karşı koyacak bir filomuz olabilir..."

Ne iyiydi ki Aelin filonun bedelini karşılayacak altını Arobynn'den almıştı. "Kafatası Körfezi gizlenmemiz ve diğer krallıklarla temas kurmamız için tek güvenli yer olabilir." Aelin oyunu doğru oynarsa Rolfe'un onlara abluka kıran bir filodan çok daha fazlasını verebileceğini söylemedi. Rowan'a "Bizi orada bekle," dedi. "Bu gece kıyıya gidip Ölü Adalar'a yelken açacağız. Sizinle iki hafta sonra buluşabiliriz."

Aedion vedalaşmak için Rowan'ın omzunu tutup Ren ve Murtaugh'ın yanına gitti. Hemen ardından yaşlı adam aksak adımlarla hana girdi. Darrow da yanıtlar almak için onun peşinden gitti.

Murtaugh, Rolfe'a o mektubu yazdıktan sonra gerisi Aelin'ın umurunda olmazdı.

Aelin, Rowan'la yalnız kalınca "Darrow bu emri sineye çekmemi istiyor. Fakat güneyde bir orduyu harekete geçirebilirsek Erawan'i dosdoğru Bela'nın kılıçlarının üzerine sürebiliriz."

"Yine de Darrow ve diğerlerini ikna etmeyebilir bu..."

"O meseleyle sonra ilgileneceğim," dedi Aelin. Başını iki yana sallamasıyla etrafa su sıçrattı. "Şimdilik sırf yaşlı bir hergele kralı oynamaktan hoşlandığını fark etti diye bu savaşı kaybetmek gibi bir niyetim yok."

Rowan'ın gülümsemesi sert ve gaddarcaydı. Öne eğilip dudaklarını Aelin'ın dudaklarına götürdü. "Benim de o adamın tahtı kendisine saklamasına göz yummaya niyetim yok Aelin."

Aelin fısıltıyla sadece "Bana dön," dedi. Rowan'ı Rifthold'da nelerin beklediği düşüncesi bir kez daha onu sarstı. *Tanrılar, ah tanrılar.* Rowan'a bir şey olursa...

Rowan bir parmağıyla Aelin'ın ıslak yanağını okşarken başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. Aelin, Rowan'ın kaslı göğsüne elini yasladı. Tam da o iki zehir şişesinin gizlendiği yere. Bir an için aklından ölümcül sıvıyı buhara çevirme düşüncesi geçti.

Fakat Rowan yakalanırsa, Dorian yakalanırsa... "Ben... gitmene izin veremem."

Rowan tartışmaya yer vermeyecek bir şekilde "Verebilirsin," dedi. Aelin'ın prens kumandanının sesiyle. "Vereceksin de." Rowan bir kez daha parmağını Aelin'ın dudaklarında gezdirdi. "Beni tekrar bulduğunda o geceyi yaşayacağız. Nerede, kimlerin yanında olacağı umurumda değil." Aelin'ın boynuna bir öpücük kondurdu ve yağmurda ıslanan tenine yasladığı dudaklarından "Sen benim Ateşyürek'imsin sözleri döküldü."

Rowan'ın yüzünü avuçları arasına alan Aelin öpmek için onu kendisine çekti.

Rowan kollarını ona dolayıp bedenini bedenine yapıştırdı. Elleri parmaklarında Aelin'ın teninin bıraktığı hissi avuçlarına damgalamaya çalışır gibi Aelin'ın üzerinde geziniyordu. Rowan'ın öpüşü vahşiceydi; buz ve ateş iç içe geçiyordu. Nihayet nefes nefese birbirlerinden ayrıldıklarında yağmur bile duraksamış gibiydi.

Ve yağmurun, ateşin, buzun arasında; karanlığın, şimşeklerin ve gök gürültüsünün arasında bir sözcük zihninde belirdi. Bir yanıt, bir meydan okuma ve Aelin'ın hemen inkâr ettiği, görmezden geldiği bir gerçek. Kendisi için değil, *onun* için...

Rowan şimşeklerden kuvvetli bir ışık parlamasıyla şekil değiştirdi.

Aelin gözlerini kırpmayı bıraktığında kocaman bir şahin ağaçların arasında, yağmurlu gecenin içine kanat çırpıyordu. Rowan tiz bir sesle ötüp havada yan yatarak sahile yöneldi. Bir vedanın, bir yeminin ve bir savaş narasının sesiydi bu.

Aedion'ın gelip omzunu kavradığı Aelin boğazındaki düğümü

yutkunarak çözdü. "Lysandra, Murtaugh'un Evangeline'i yanına almasını istiyor. 'Leydi eğitimi' için. Kız gitmeye yanaşmıyor. Yardımın gerekebilir."

Gerçekten kız, hamisine yapışmıştı. Omuzları ağlamaktan titriyordu. Yeniden handan çıkmış olan Murtaugh çaresizce ona bakıyordu.

Aelin çamurda uzun adımlarla yürüdü. Zeminden vıcık vıcık sesler geliyordu. Şimdi o günün neşeli sabahı Aelin'a ne uzak, ne de geçmişte kalmış gibi geliyordu.

Aelin, Evangeline'in ıslak saçlarına dokundu. Kızın Lysandra'dan ayrıldığı kısa süre Aelin'ın onunla konuşmasına yetti. "Sen saray meclisimin bir üyesisin. Bu yüzden sözümü dinleyeceksin. Zekisin, cesursun ve bize mutluluk veriyorsun... fakat biz benim bile ayak basmaya korkacağım, korkunç yerlere gideceğiz."

Evangeline'in dudağı titredi. Aelin'ın göğsü sıkışsa da alçak sesli bir ıslık çaldı. Yağmurdan korunmak için atların altına gizlenen Hızlı Ayak yanlarına geldi.

Aelin tazının ıslak başını ve uzun kulaklarını okşayıp "Senden Hızlı Ayak'a göz kulak olmanı istiyorum," dedi. "Çünkü o karanlık, korkunç yerlerde bir köpek tehlike altında olur. Onun güvenliğini ancak sana emanet edebilirim. Benim için ona bakar mısın?" Aelin'ın yolculuk boyunca yaşadığı o –mutlu, sakin, sıkıcı– anların tadını daha çok çıkarması gerekirdi. Hep birlikte, güvende oldukları her saniyenin keyfini çıkarmalıydı.

Kızın tepesinde dikilen Lysandra'nın yüzü gergindi; gözlerindeki ıslaklığın nedeni sadece yağmur değildi. Fakat Murtaugh'u bir yırtıcı gibi dikkatle süzerken bile leydi, Aelin'a başını salladı.

"Lord Murtaugh'ta kal, bu meclis ve işleyişi hakkında bilgi edin ve dostumu koru." Aelin, Evangeline'e böyle söyleyip Hızlı Ayak'ın ıslak başını öpmek için çömeldi. Bir kez, iki kez öptü. Köpek dalgınca yüzündeki yağmur damlalarını yaladı. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu Aelin.

Evangeline köpeğe ve hamisine baktı. Sonra başını salladı.

Aelin kızın yanağını öpüp kulağına "Hazır işe koyulmuşken sih-

rini bu sefil adamların üzerinde kullan," diye fısıldadı. Kollarından ayrıldığı kıza göz kırptı "Bana krallığımı geri kazandır Evangeline."

Fakat kızın gülümseyecek hali yoktu. Bir kez daha başını salladı.

Aelin Hızlı Ayak'ı son bir kez öpüp kendisini bekleyen kuzenine doğru döndü. Lysandra çamurun üzerinde, küçük kızın karşısında çömelip onun ıslak saçlarını eliyle geriye taradı. Sonra Aelin'ın Fey kulaklarının işitemeyeceği kadar alçak bir sesle konuştu.

Gözlerini Lysandra'dan ve kızdan ayıran Aedion'ın dudakları sert bir çizgi şeklini almıştı. Başını Ren ve Murtaugh'a doğru eğdi. Aelin onun yanına gelip Allsbrook lordlarından bir iki metre ötede durdu.

Murtaugh mühürlü bir ruloyu uzatıp "Mektubunuz majesteleri," dedi.

Aelin mektubu alıp teşekkür mahiyetinde başını salladı.

Aedion, Ren'e "Bir zorbanın yerini bir başkasının almaması için Bela'ya ve kuzeyden saldıracak diğer tüm kuvvetlere senin komuta etmeni öneriyorum."

Murtaugh torunu adına yanıt verdi: "Darrow'un kötü bir niyeti yok..."

"Darrow," diye araya girdi Aedion, "artık günleri sayılı bir adam."

Hepsi de Aelin'a baktı. Aelin ağaçların arasında seçilen hana ve bir kez daha üzerlerine gelen, kendine has bir nüfuzu olan adamı izledi. Sonra "Darrow'a dokunmayacağız," dedi.

Aedion "Ne?" diye çıkıştı.

Aelin "Tüm parama bahse girerim ki zamansız ölürse Orynth'e bir daha asla adım atmamamızı sağlayacak önlemleri almıştır." Murtaugh başını ciddiyetle sallayıp Aelin'ın sözlerini doğruladı. Aelin omuz silkti. "Bu yüzden ona dokunmayacağız. Onun oyununu oynayacağız; kurallarla, yasalarla ve yeminlerle."

Metrelerce ötede Lysandra ve Evangeline hâlâ alçak sesle konuşuyorlar, şimdi kız hamisinin kollarında ağlıyordu. Hızlı Ayak burnunu endişeyle kızın kalçasına sürtüyordu.

Aelin gözlerini Murtaugh'un gözlerine dikti. "Seni tanımıyorum

lord fakat amcama, aileme yıllarca sadık kaldın." Bacağındaki gizli bir kından bir hançer çıkardı. Aelin avucunu keserken hepsi ürktü. Aelin bile afallamıştı. Aelin kanlı elini yumruk yapıp ileri uzattı. "Bu sadakatten dolayı sana bu kıza fiziksel ya da başka türlü bir zararın gelmesi halinde hiçbir yasanın varlığının, çiğneyeceğim hiçbir kuralın umurumda olmayacağını söylediğimde bu kanın *benim için* ne anlama geldiğini anlarsın." Şekil değiştiren duyuları kanı sezen Lysandra onlara doğru dönmüştü "Evangeline'e bir zarar gelirse yanarsınız. *Hepiniz.*"

Darrow küçümseyen, soğuk bir sesle bir iki metre öteden "Sadık saray meclisini tehdit mi ediyorsun?" diye seslendi. Aelin onu duymazlıktan geldi. Murtaugh'un gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Ren'inkiler de.

Aelin'ın kanı kutsal toprağa aktı. "Bu sizin sınavınız olsun."

Aedion küfretti. Anlıyordu. Terrasen Lordları krallıklarında bir çocuğun emniyetini bile sağlayamıyorlarsa, Evangeline'i koruyacak gücü kendilerinde bulamıyorlarsa, kendilerine ne fayda sağlayacak ne de zenginlik ya da unvan getirmeyecek birine göz kulak olamıyorlarsa... yok edilmeyi hak ediyorlar demekti.

Murtaugh bir kez daha eğilerek selam verdi. "İsteğiniz isteğimdir majesteleri." Sonra sessizce "Torunlarımı kaybettim," diye ekledi, "Birini daha kaybetmeyeceğim." Ardından yaşlı adam Darrow'un beklediği yere gidip lordu kenara çekti.

Kalbi sıkışsa da Aelin, Ren'e; onun yağmurda ıslanmış kapüşonunun gölgesinin gizlediği yara izine doğru, "Keşke konuşacak zamanımız olsaydı," dedi. "Açıklama yapmamın zamanı geldi."

"Bu krallıktan çekip gitmek senin için sıradan bir durum. Bu kez neden farklı olsun anlamıyorum."

Aedion hırlasa da Aelin onu susturdu. "Beni istediğin gibi yargıla Ren Allsbrook. Fakat bu krallığı hüsrana uğratma."

Aelin, Ren'in dillendirmediği sert karşılığı onun gözlerindeki parıltıda okudu. *Senin on yıldır yaptığın gibi.*

Darbe Aelin'ı derinden sarssa da sırtını çevirdi. Bu sırada Ren'in gözlerinin küçük kıza –Evangeline'in yüzündeki feci yara

izlerine– nasıl çevrildiğini fark etti. İzler neredeyse Ren'inkilerin aynısıydı. Ren'in bakışı bir nebze yumuşadı.

Fakat Darrow şimdi Aelin'ın üzerine yürüyordu. Yüzü öfkeden kireç kesilen Murtaugh "Sen..." diye söze girdi.

Aelin bir elini kaldırdı. Alevler parmak uçlarında uçuşuyor, üzerlerindeki yağmur damlaları buharlaşıyordu. Sağ bileğindeki kesiğin bir benzeri olan derin kesikten aşağı akan omzunun üzerinden uzanan Goldryn'in yakutu kadar parlaktı. "Bir tek söz vereceğim," dedi Aelin. Kanlı elini yumruk yapıp kolunu indirdi. Darrow gerildi.

Kanı Terrasen'in kutsal toprağına damlarken Aelin'ın gülümsemesine ölümcül bir ifade yerleşti. Yanında duran Aedion bile nefesini tuttu.

Aelin "Sana söz veriyorum; ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne pahasına olursa olsun benden yardım istediğinde yanına geleceğim. Sana kanım, soyadım üzerine söz veriyorum ki sizin bana sırt çevirdiğiniz gibi Terrasen'e sırt çevirmeyeceğim. Sana söz veriyorum Darrow, bir gün çaresizce benden yardım istediğinde krallığımı gururumdan üstün tutup seni şu yaptıklarından dolayı öldürmeyeceğim. Bence senin için gerçek ceza sefil hayatının geri kalanı boyunca beni tahtta görmek olur."

Darrow'un yüzü beyazdan mora çaldı.

Aelin öylece arkasını döndü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Darrow. Demek Murtaugh, Darrow'a Aelin'ın Ölü Adalar'a gitme planından bahsetmemişti. *İlginç.*

Aelin omzunun üzerinden baktı. "Bana borçlu olanlara ve söz verenlere borçlarını ve sözlerini hatırlatacağım. Suikastçılardan, hırsızlardan, sürgünlerden ve sıradan halktan bir ordu kurmak için. Uzun zaman önce başlanan bir işi bitirmeye."

Darrow'un yanıtı sessizlik oldu.

Böylece Aelin ve Aedion onları yağmurun altında ciddi bir yüzle izleyen Lysandra'nın yanına gittiler. Hızlı Ayak sessizce ağlayan kıza yaslanırken Evangeline kollarını kendisine sarmıştı.

Aelin kalbindeki hüznü, acısını ve zihnindeki endişeyi susturup şekil değiştirene ve generale "Hemen yola çıkıyoruz," dedi.

Diğerleri atları getirmek için dağılırken Aedion, Evangeline'in ıslak başına bir öpücük kondurdu. Murtaugh ve Ren kızı hayli nazik bir tavırla hana soktular. Darrow veda etmeden önlerinden yürüyordu. Aelin yalnız kalınca nihayet gölgeli, eğri büğrü ağaca yaklaştı.

Küçük Halk'ın o sabahki ejderha saldırısından haberi vardı.

Bu yüzden Aelin sağanakta şimdiden dağılmaya başlayan bu küçük temsili kuklanın yine bir tür mesaj olduğunu düşündü. Ona özel bir mesaj.

Brannon'ın sahildeki tapınağı özenle taklit edilmişti. Dallar ve taşlarla sütunlar ve sunak zekice tasvir edilmişti... Tapınağın ortasındaki kutsal kayanın üzerinde koyun yününden beyaz bir erkek geyik yapmışlardı. Geyiğin görkemli boynuzları kıvrımlı dikenlerden ibaretti.

Bir emir... Gideceği yeri ve alması gereken şeyi gösteren bir emir. Aelin emre kulak vermeye, kendisinden istenildiği gibi hareket etmeye hevesliydi. Her ne kadar bu yaptığı diğerlerine gerçeği eksik yansıtmak da olsa.

Aelin tapınağın taklidini kırsa da geyiği avucunda bıraktı. Yün yağmurda şişmişti.

Aedion'ın ve Lysandra'nın getirdiği atlar kişnedi. Fakat Aelin uzak, gecenin örttüğü ağaçların arasından çıkmadan kısa bir süre önce onu hissetti. Ormanın hayli içinde bir yerdeydi; orada ya bir hayalet ya da kadim bir tanrının rüyasının bir ürünü olabilirdi.

Güçlükle nefes alıp veren Aelin onu cesareti elverdiğince izledi. Atına binip siyah kapüşonunu başına geçirirken yüzündeki parıltının yağmur olmadığını arkadaşlarının anlayıp anlamayacağını merak ediyordu.

Onların da ormanın derinliklerinde nöbet tutan Kuzeyin Lordunu, beyaz geyiğin yağmurda kısılan ölümsüz ışığının Aelin Galathynius'a veda etmeye geldiğini görüp görmediklerini de.

6

Adarlan Kralı Dorian Havilliard sessizlikten nefret ediyordu.

Sessizlik ona yarenlik eder olmuştu; taş şatosunun boş koridorlarında onunla beraber yürüyor, geceleri dağınık odasının köşesine çömelip her öğünde masasının diğer ucuna geçiyordu.

Dorian günün birinde kral olacağının hep farkında olmuştu.

Sadece kırık bir taht ve boş bir kale miras almayı ummamıştı.

Annesi ve küçük kardeşi hâlâ Ararat'taki dağ evinde güvendeydiler. Dorian onları yanına getirtmemişti. Aslında onlara orada kalmalarını emretmişti.

Çünkü o zaman annesinin kibirli maiyeti geri dönecekti ki Dorian sessizliği onların kıs kıs gülüşlerine seve seve tercih ederdi. O zaman annesinin ve kardeşinin yüzlerine bakıp cam şatoyu kimin yıktığına, çoğu asilzadenin ölümüne kimin neden olduğuna ve babasının canını kimin aldığına dair yalanlar söylemek zorunda kalacaktı. Babasının *ne* olduğu –ve onun içinde yaşayan iblis– hakkında da.

Annesine –bir değil, iki kez– çocuk doğurtan bir iblis.

Özel kulesinin zirvesindeki küçük balkonda dikilen Dorian batan güneşin altında yayılan parıltılı Rifthold'a, denizden ülkenin içlerine doğru uzanan ve şehrin etrafında bir yılan gibi kıvrıldıktan sonra dosdoğru kıtanın kalbine akan Avery'ye baktı.

Ellerini manzaraya doğru kaldıran Dorian'ın avuçları kendisine baştan öğretilmesi gereken egzersizlerden ve kılıç talimlerin-

den nasır tutmuştu. Gözde muhafızlarının hepsi –Chaol'un adamları– ölmüştü.

İşkence görüp öldürülmüşlerdi.

Dorian'ın Wyrd taşından tasmayı taktığı günlere dair hatıraları karanlık ve bulanıktı. Fakat kâbuslarında bazen şatosunun epey aşağısındaki bir zindanda dikiliyordu. Ellerinde bir başkasının kanı oluyor, başka birilerinin aman dileyen çığlıkları kulaklarında çınlıyordu.

Kendi kendine bunu yapanın kendisi olmadığını söyledi. Her şeyi Valg prensi yapmıştı. *Babası* yapmıştı.

Dorian, Nesryn Faliq'in bir arkadaşı olan yeni Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ndan ona dövüşmeyi öğretmesini, daha güçlü ve çevik olmasına yardım etmesini isterken adamın gözlerine bakmakta hâlâ zorlanıyordu.

Bir daha asla. Bir daha asla Dorian zayıf, işe yaramaz ve yüreğine korku salınmış bir halde olmayacaktı.

Gözlerini güneye çevirdi. Antika'yı görebilecekmiş gibi. Chaol ve Nesryn'in oraya ulaşıp ulaşmadığını, dostunun felçli bedenini yetenekli ustalara iyileştirmek için Torre Cesme'ye varıp varmadığını merak ediyordu.

Bunu Chaol'a yapan da babasının içindeki iblisti. Onun belkemiğini kırmıştı.

Babasının içinde mücadele eden adam darbenin ölümcül olmasının önüne geçmişti.

Dorian bedenini kendi iblisinin kontrol edişini; iblisin işkencelerini, cinayetlerini ve her istediğini alışını izlerken babasınınki gibi bir kontrol ve güç sergileyememişti. Belki de nihayetinde babası daha güçlü olan adamdı. Daha iyi olan.

Artık Dorian'ın o adamı tanıma şansı yoktu. O insanı.

Dorian parmaklarını büktü. Avucunda kırağı parıldadı. Ham büyü; orada ona öğretecek kimse yoktu. Dorian cesaret edip kimseden kendisine büyü öğretmesini de istemiyordu.

Balkon kapısının yanındaki taş duvara yaslandı.

Elini boğazındaki soluk ize götürdü. Dışarıda saatlerce talim

yapmasına rağmen bir zamanlar tasmanın üzerini örttüğü deri kararıp bronzlaşmamıştı. Belki de hep soluk kalacaktı.

Belki iblis prensin tıslayan sesi hep Dorian'ın rüyalarına musallat olacaktı. Belki hep uyandığında üzerindeki teri Sorscha'nın kanı, bıçakladığında akan Aelin'ın kanı sanacaktı.

Aelin. Ondan hiçbir haber yoktu. Kraliçenin krallığa dönüşüyle ilgili de. Dorian endişelenmemeye, bu sessizliğin nedenini düşünmemeye çalıştı.

Nesryn ve Chaol'un gözcüleri Morath'in karıştığı haberini getirirken bile hiç haber yoktu.

Dorian içeri, dağınık masasındaki kâğıt yığınına bakıp yüzünü ekşitti. Uyumadan önce ilgilenmesi gereken belgeleri düşündükçe midesi kalkıyordu: İmzalanacak mektuplar, okunacak planlar...

Gök gürültüsü şehirde mırıldandı.

Belki de işe dönmesi gerektiğinin işaretiydi bu. Bir kez daha sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalmayı istemiyorsa bunu yapmalıydı. Dorian içeri dönüp burnundan sertçe iç çekti. Bir kez daha gök gürledi.

İki sesin arası fazla yakın olduğu gibi ses kısa sürmüştü.

Dorian ufku gözledi. Hiç bulut yoktu; sadece kırmızı, pembe ve altın rengindeki gök vardı.

Fakat şatonun kurulduğu tepenin dibinde uzanan şehir donakalmış gibiydi. Çamurlu Avery bile tekrar bir *gümbürtünün* gelmesiyle ağır akışını durdurmuştu sanki.

Dorian bu sesi daha önce de işitmişti.

Büyüsü damarlarında geziniyordu. O büyünün neyi sezdiğini merak ederken soğuk buz hızla, iradesi dışında, taşlardan gıcırtılar çıkararak balkonunu kapladı.

Dorian büyüyü geri çekmeye çalıştı. Elinden bir top iplik kayıvermiş gibi. Fakat büyü ona aldırış etmeden taşların üzerinde daha da hızla yayılıp daha da kalın bir katman oluşturdu. Sonra sDorian'ın arkasındaki kapı aralığından uzanıp kıvrımlı kulenin cephesinden aşağı yürüdü...

Batıdan bir boru sesi geldi. Tiz, inleyen bir nota.

Boru sesi yarıda kesildi.

Balkonun açısından dolayı Dorian sesin kaynağını göremiyordu. Odasına koşup büyüsünü taşlara bıraktı ve açık batı penceresine koştu. Kitapların ve kâğıtların arasında odayı yarılamıştı ki ufku gördü. Sonra şehrinden çığlıklar yükseldi.

Uzakta batan güneşin ışığını bir yarasa sürüsü gibi kapatan bir ejderhalar birliği uçuyordu.

Hepsinin üzerinde renkli göğe savaş naraları savuran, silahlı cadılar vardı.

Manon ve On Üçler'i durmadan, uyumadan uçuyorlardı. Dün iki refakatçi cadılar meclisini geride bırakmışlardı. Onların ejderhaları On Üçler'e ayak uyduramayacak kadar bitkin düşmüştü. Bunun en önemli nedeni de On Üçler'in aylarca fazladan uçuşlara ve devriyelere çıkmaları, sessiz sedasız ve kararlı bir şekilde ejderhalarının direncini artırmalarıydı.

Gizli hareket etmek için yüksekten uçuyorlardı. Bulutların arasındaki boşluklardan görülen aşağıdaki kıta yaz yeşilinin, tereyağı sarısının ve ışıltılı safirin farklı tonlarını taşıyordu. O gün hava yeterince açık olduğundan güneş batıda iyice gözden kaybolurken bulutlar Rifthold'a hücum eden cadıları gizlemiyordu.

Ana vatanlarına gidiyorlardı.

Yüksekten ve uzaktan bakan Manon nihayet ufukta beliren şehirdeki katliamı tüm çıplaklığıyla görebiliyordu.

Saldırı onsuz başlamıştı. Iskra'nın birliği hâlâ şehrin tepesine çöküyor, hâlâ şatoya ve şatonun doğu köşesinde kalan cam duvara mızraklar fırlatıyordu.

Manon dizleriyle Abraxos'u dürttü. Daha hızlı uçması için sessiz bir emirdi bu.

Iskra zaferin sadece kendisine ait olmasını istiyordu. Manon'ın Sarıbacak varisinin belli emirler aldığından şüphesi yoktu... Fakat bu emirleri sadece Manon geldiğinde uygulaması gerekiyordu. Kaltak. Oraya daha önce geldiği ve Manon'ı beklemediği için kaltağın tekiydi o.

Şehre gitgide yaklaşıyorlardı.

Çok geçmeden çığlıklar onlara ulaştı. Manon'ın kırmızı pelerini sırtında bir taş gibi ağırlaştı.

Manon, Abraxos'u tepenin üzerindeki, ucu o pırıltılı cam duvarın –Manon'a yıkma emri verilen cam duvarın– hemen üzerinde seçilen taş kaleye yöneltti. Çok da gecikmemiş olmayı diledi.

Bir de ne yaptığını biliyor olmayı.

7

Dorian alarmı çalsa da muhafızlar zaten durumun farkındaydı. Dorian kule merdivenlerden alelacele inmeye yeltendiğinde muhafızlar onun yolunu kesip kulede kalmasını istediler. Dorian halkına yardım etmek için onları aşmaya çalışsa da ona kalması için yalvardılar. *Yalvardılar.* Onu kaybetmemek için.

Dorian kulede kaldıysa sebebi muhafızların seslerinin *genç* tınısı ve çaresizliğiydi. Fakat hiçbir şey yapmadan oturmayacaktı.

Dorian balkonunda dikilip elini ileri uzattı.

Ejderhalar cam duvarın ötesinde ortalığı cehenneme çevirirken uzakta kalan Dorian'ın elinden bir şey gelmezdi. Ejderhalar binaları yıkıp geçiyor, pençeleriyle çatıları söküyor, insanları – Dorian'ın *halkını*– sokaklarda yakalıyorlardı.

Göğü dişlerden ve pençelerden oluşan bir battaniye gibi kaplayan ejderhalar şehir muhafızlarının okları hedeflerini bulsa da duraksamıyordu.

Dorian büyüsünü harekete geçirdi, iradesiyle büyüyü itaate zorladı. Avucuna buzu ve rüzgârı çağırıp yoğunlaştırdı.

Eğitim alması, Aelin yanındayken ondan kendisine *bir şeyler* öğretmesini istemesi gerekirdi.

Ejderhalar şatoya ve hâlâ şatoyu çevreleyen cam duvara yaklaşıyorlardı. Sanki işini bitirmeden önce ona ne denli aciz olduğunu göstermek istiyorlardı.

Bırak gelsinler. Bırak büyümün menziline girecek kadar yaklaşsınlar.

Dorian'ın büyüsü Aelin kadar uzun menzilli olmasa da, gücüyle tüm şehri kuşatamasa da ejderhalar yeterince yaklaşırsa...

Bir daha zayıflık ve korkaklık sergilemeyecekti.

Ejderhalardan ilki cam duvarın tepesine çıktı. Devasaydı... Beyaz saçlı cadıdan ve onun bedeni yara izleriyle kaplı bineğinden daha büyük bir ejderhaydı bu. Altısı Dorian'ın şatosuna, onun kulesine doğru kanat çırptılar. O şatonun kralını almak için.

Dorian onlara kralı verecekti.

Yaklaşmalarına izin veren Dorian ellerini yumruk yaptı. Sonra büyüsünün derinlerine uzandı. Birçok cadı cam duvarın yanında durup ejderhalarının kuyruklarıyla duvara darbeler indirerek opal camı ağır ağır çatlatmaya başladılar. Şatoya yaklaşan altı ejderha duvarı yıkmaya yetecek gibiydi.

Şimdi Dorian onları daha iyi seçebiliyordu; demir çivili deri giysileri, henüz yaralarını saramamış şatoya hücum eden ejderhaların batan güneşin ışığını yansıtan devasa göğüs zırhlarını.

Dorian kendisine sırıtan cadıların demir dişlerini gördüğünde, kahramanca şato kapılarından ve pencerelerinden oklar fırlatan muhafızların haykırışları kulaklarında birbirine karışırken elini cadılara doğru uzattı.

Buz ve rüzgâr cadılara hücum edip hem canavarları hem binicileri biçti.

Muhafızlar başta telaşla haykırsalar da sonra yaşadıkları şaşkınlıkla sessizliğe gömüldüler.

Büyü içinden boşalan Dorian nefes nefese ismini ve ne olduğunu anımsamaya çalıştı. Köleleştirildiği dönemde can almış, fakat bunu asla kendi iradesiyle yapmamıştı.

Cansız etler yağmur gibi yağıp şato arazisine düşerken kanın pusu havaya yayıldı... *Daha fazla,* diye inliyordu Dorian'ı büyüsü; sarmal bir hareketle hem aşağı hem yukarı uzanıp onu buzlu anaforlarının içine çekiyordu. Çatırdayan cam duvarın ötesindeki şehir acı içindeydi. Halk dehşet içinde çığlıklar atıyordu.

Dört ejderha daha yıkılmaya başlayan cam duvarı geçti; parçalanan kız kardeşlerini gören biniciler ejderhalarını havada sağa sola yatırıyordu. Ölümsüz gırtlaklarından haykırışlar çıkıyor, alınlarındaki sarı bandanaların kuyrukları rüzgârda sertçe dalgalanıyordu. Ejderhalarını göğe yükselttiler. Sanki alabildiğine yükselip inişe geçerek Dorian'ın tepesine bineceklerdi.

Büyüsünü yeniden serbest bırakan Dorian'ın dudaklarına bir gülümseme oturdu. İki uçlu bir kamçı yükselen ejderhalara indi.

Yine kan, ejderha ve cadı parçaları yere düştü. Hepsi de öyle kalın buz tabakalarıyla kaplıydı ki düştüklerinde avludaki kaldırım taşlarına çarpıp parçalandılar.

Dorian daha da derinlere uzandı. Belki şehre ulaşabilirse daha geniş bir büyü ağı yaratıp...

Tam o anda bir sonraki saldırı geldi. İleriden, yukarıdan ya da aşağıdan değil.

Arkadan.

Kulesi sallanan Dorian ileri savrulup taş balkona çarptı. Balkonun kenarından aşağıya düşmekten son anda kurtuldu.

Taş kırılırken ahşap parçalandı. Dorian tepesine inen bir taş parçasından ancak başını korumak için ellerini kaldırdığında etrafına ördüğü büyü sayesinde kurtuldu.

Yatak odasına koştu. Odanın yanında ve çatıda devasa bir delik açılmıştı. Kırık taşın üzerine tünemiş ejderhanın üzerinde kesici demir dişleriyle ve alnında soluk, sarı deriden bir bandana olan yapılı bir cadı ona gülümsüyordu.

Dorian büyüsüne başvursa da büyü etkisini gösteremeden saman alevi gibi söndü.

Dorian çok kısa zamanda çok hızlı hareket ettiğini fark etti. Çok kontrolsüzdü. Gücünün gerçek derinlerine uzanacak zamanı yoktu. Ejderhanın başı kıvrılarak kulenin içine uzandı.

Dorian'ın arkasında altı ejderha daha duvarın üzerine çıkıp Dorian'ın korunmasız sırtına doğru süzüldü. Ve duvar... Aelin'ın duvarı... O amansız, öfkeli pençe ve kuyruk darbeleriyle tamamen yıkıldı.

Dorian kule merdivenine açılan, çoktan içinden muhafızların koşarak gelmesi gereken kapıya baktı. Onu sadece sessizlik bekliyordu.

Çok yakındı. Fakat kapıya ulaşması ejderhanın ağzının dibine gitmesi demekti. Cadının gülümsemesinin nedeni de buydu.

Tek şans... bunu yapmak için bir tek şansı olacaktı.

Dorian parmaklarını sıktı; cadıya onu daha fazla süzmesi için zaman vermeyecekti.

Bir elini ileri uzattı. Avucundan çıkan buzlar ejderhanın gözlerine girdi. Ejderha kükreyip şaha kalktı ve kaçtı.

Sivri bir nesne Dorian'ın kulağını sıyırıp karşısındaki duvara salpandı. Bir hançer.

Dorian kapıya doğru koştu...

Kuyruk göz ucuyla görmesinin hemen ardından Dorian'ın yan tarafına sertçe indi.

Taş duvara doğru savrulan Dorian'ın büyüsü etrafında bir zar örmüş kemiklerini ve kafatasını koruyordu. Çarpma taşları çatlatacak kadar şiddetliydi. Çoğu insanı öldürecek kadar şiddetli.

Dorian'ın kararan gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Kapı çok yakındı.

Dorian doğrulmaya çalışsa da kolları ve bacakları ona itaat etmiyordu.

Afallamıştı; onu afallatan...

Kaburgalarının hemen altında ıslak ve sıcak sıvının aktığını hissetti. Kan. Derin bir kesik olmasa da canını yakmaya yetmişti. O kuyruğun üzerindeki dikenlerden biri açmıştı kesiği. O dikenler yeşilimsi bir perdahla kaplıydı.

Zehir. Öldürmeden önce zayıflatan ve felç eden türde bir zehir.

Dorian'ı bir kez daha alıp Morath'a, düke ya da tasmalar takmaya götüremeyeceklerdi...

Büyüsü zehrin felç edici, ölümcül öpücüğüne karşı çırpınarak direndi. İyileştirme büyüsü. Fakat büyüsünü bol keseden harcadığı anlardan dolayı şifa etkisini yavaş gösteriyordu. Sıkılı dişlerinin arasından hızlı hızlı soluyan Dorian kapıya sürünmeye çalıştı.

Cadı ejderhasına bir emir verirken Dorian başını ona doğru çevirebilecek kadar uzaklaşmıştı. Cadının kılıcını çekip ejderhasından inmeye başladığını gördü.

Hayır, hayır, *hayır*...

Cadı zemine ulaşamadı.

Bir an için eyerinden aşağı bir bacağını sarkıtıyordu...

Hemen sonrasında ise başı yerinde değildi; ejderhası kükreyip dönerken her yana kan sıçrıyordu...

Daha küçük bir ejderhanın çarptığı ejderha kuleden aşağı uçtu. Yara izleriyle kaplı, amansız, pırıltılı kanatları olan bir ejderha.

Dorian neler olduğunu görmek için beklemedi. Merak edecek hali de yoktu.

Kapıya doğru süründü. Büyüsü onu normalde öldürecek olan zehri yiyip bitiriyor, gitgide güçlenen bir ışık seli büyük bir güçle o yeşilimsi karanlıkla mücadele ediyordu.

Kesik deri, kas ve kemik bir araya gelirken kaşınıyor, o kıvılcım Dorian'ın damarlarının içinde titreşip akıyordu.

Dorian kapı koluna uzandığında ufak tefek ejderha açılan delikle harabeye dönen kuleye indi. Yaratığın devasa dişlerinden daha dakikalar önce Dorian'ın şikâyet ettiği evrakların üzerine kan damlıyordu. Ejderhanın zırhlı, kıvrak binicisi aşağı atladı. Sırtındaki kılıfın içindeki oklar kılıfın yanına bağlı görkemli kılıcın kabzasına çarpıp tıkırdadı.

Cadı üzerinde uzun ince, mızrağı andıran bıçaklar olan tacı çıkardı.

Dorian cadının ismini anımsamadan yüzünü tanıdı.

Suda yansıyan ay ışığı gibi beyaz, pulları andıran kara zırhının üzerine dökülen saçlarını ve altın sarısı gözlerini tanıyordu.

O akıl almaz derecede güzel, soğuk, kana susamış, gaddar ve kurnaz yüzü tanıyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı Manon Siyahgaga.

Lanet olsun.

Kralın kulesinden geriye kalan harabelerin arasında, devrilmiş

taşların, kâğıtların ve dört bir yana dağılmış kitapların üzerinde metalik sesler çıkaran zırhıyla yürürken bu iki sözcük durmadan Manon'ın zihninde çınlıyordu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Iskra ortada yoktu; en azından şatoda. Fakat cadılar meclisi oradaydı.

Manon, Sarıbacaklar gözcüsünün kuleye indiğini, kralın canını alan kişi olmaya hazırlandığını gördüğünde... yüz yıllık eğitim ve içgüdü bir anda açığa çıkmıştı.

Abraxos diğer cadının yanından uçarken Manon'ın Rüzgârın Satırı'nı bir kez savurması yetmiş, Iskra'nın gözcüsü ölmüştü.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Ardından Abraxos geride kalan bineğe, o donuk bakışlı boğa ejderhasına saldırmış; Abraxos'un dişleri boğazına kenetlenirken ejderha kükremeye fırsat bulamamış; iki ejderhanın havada çarpışmasıyla kan ve et çevreye savrulmuştu.

Manon Abraxos'un tereddüt etmeden kavgaya atılmasına, hiç geri adım atmamasına hayran kalacak zaman bile bulamamıştı. Savaşçı yürekli ejderhası... Onu fazladan etle ödüllendirecekti.

Genç kralın koyu renkli, kanlı ceketi toz ve kir içindeydi. Fakat Manon şehrin çığlıkları arasında bir kez daha "Ayağa kalk," derken şaşırmış görünmeyen Dorian'ın safir rengindeki gözleri berraktı.

Kral elini demir kapı koluna uzattı. Onunla arasında şimdi otuz santim olan Manon, kralın yardım istemek ya da kaçmak için değil, ayağa kalkmak için uzandığını fark etti.

Manon, Dorian'ın uzun bacaklarını süzdü; bacakları onu son görüşüne kıyasla daha kaslıydı. Sonra ceketinin yanındaki yırtığın içindeki yarayı gördü. Yara çok derin olmadığı gibi çok da kan akmıyordu. Fakat...

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Ejderhanın kuyruğu öldürür, en iyi ihtimalle felç bırakırdı. Bir sıyrık bile felç için yeterliydi. Kralın ölü olması gerekirdi. Ya da ölüyor olması.

Dorian hırıltılı bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu. Gözleri bir

Manon'a, bir olası saldırganlara karşı göğe bakınan ve kanatlarını sabırsızca hışırdatan Abraxos'a çevrildi.

Kral yarası iyileşirken zaman kazanmaya çalışıyordu.

Büyü. Sadece en güçlü büyü onu ölümden koruyabilirdi. Manon "Sessiz ol," diye çıkıştı ve kralı ayağa kaldırdı.

Dorian, Manon'ın dokunuşundan ya da ceketini yaran demir tırnaklardan ürkmedi. Kral, Manon'ın umduğundan daha ağırdı; o giysilerin altında kalan kasları da epey gelişmiş gibi. Fakat Manon'ın ölümsüz gücüyle Dorian'ı ayağa kaldırması fazla çaba gerektirmemişti.

Manon onun kendisinden ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. İkisi yan yana durduğunda hızlı hızlı nefes alan Dorian başını eğerek Manon'a baktı ve "Merhaba cadıcık," dedi.

Kralın yarım yamalak gülüşü karşısında Manon'ın kadim, yırtıcı bir yanı uyandı. O şey kalkıp kulaklarını Dorian'a doğru yatırdı. Kraldan biraz olsun korku kokusu gelmiyordu. *İlginç.*

Manon ona "Merhaba prensçik," diye mırladı.

Abraxos hırlayıp Manon'ı uyardı. Cadı başını çevirdiğinde bir başka ejderhanın hızla üzerlerine geldiğini gördü.

Manon ayakta durabilen Dorian'ı bırakıp kule kapısını açtı ve *"Git,"* dedi. Açılan kapıdan alt katlardaki askerlerin çığlıkları geldi. Dorian tüm dikkatini dik durmaya veriyormuş gibi duvara yaslandı. "Başka bir çıkış var mı? Dışarı açılan bir başka yol?"

Kral, Manon'ı cadının hırlayarak karşılık verdiği bir samimiyetle süzdü.

Arkalarında, Ana elini uzatmışçasına güçlü bir rüzgâr esip ejderhayı ve binicisini kuleden uzağa, şehre doğru savurdu. Abraxos bile kükremiş, kule taşlarına pençeleriyle taşları kıracak kadar sıkı tutunmuştu.

"Geçitler var," dedi kral. "Fakat sen..."

"O halde bul o geçitleri. Dışarı çık."

Dorian duvara yaslandığı yerden bir yere kıpırdamadı. "Neden?"

O soluk çizgi hâlâ boğazındaydı. Teninin altın sarısına çalan bronzuyla güçlü bir kontrast oluşturuyordu. Fakat Manon ölüm-

lülerin kendisini sorgulamasına razı gelmeyecekti. Kralların bile. Bundan böyle asla.

Bu yüzden Dorian'ın sorusunu duymazlıktan gelip "Perrington göründüğü gibi biri değil," dedi. "Ölümlü bedeninde bir iblis o. Eski bedeninden çıkıp yeni bir bedene girdi. Altın saçlı bir adam. Morath'te ürettiği kötülüğü yakın zamanda serbest bırakmayı düşünüyor. Bugün olanlar bunun küçük bir provası sadece." Manon demir tırnaklı elini etraflarındaki yıkıma doğru salladı. "Direncini kırmak ve seni düşman olarak göstererek diğer krallıkların tevecc ühünü kazanmak için. Perrington ordusunu durdurulamaz hale gelecek kadar büyütemeden kuvvetlerini onun üzerine gönder. Niyeti sadece bu kıtayı değil, tüm Erilea'yı fethetmek."

"Neden taçlı bir binici bana bunları anlatsın ki?"

"Sebeplerim seni ilgilendirmez. Kaç." Bir kez daha o güçlü rüzgâr şatoyu dövdü. Yaklaşan kuvvetleri geri savurup taşları gıcırdattı. Çam ve kar kokan bir rüzgâr, tanıdık ve tuhaf bir koku. Kadim, kurnaz ve zalim.

"O cadıyı öldürdün." Öldürmüştü. Gözcünün kanı taşların üzerinde benekler bırakmıştı. Aynı kan Rüzgârın Satırı'nın ve Manon'ın çıkardığı miğferinin de üzerindeydi. *Cadı Katili.*

Manon bu düşünceyi ve kralın sorusuyla neyi ima ettiğini kendisine unutturdu. "Bana bir can borcun var Adarlan Kralı. Borcunun karşılığını isteyeceğim güne hazırla kendini."

Dorian'ın şehevi dudakları gerildi. "Bizimle savaş. Şimdi... *hemen* bizimle ona karşı savaş."

Kapı aralığından haykırışlar ve savaş naraları geliyordu. Cadılar bir yerlere inip şatoya sızmayı başarmışlardı. Manon ve Dorian'ın bulunması an meselesiydi. Kral oradan kaçmazsa... Manon onu duvardan koparıp merdivene doğru itti.

Dorian'ın dizleri tutmuyordu. Bronz elini kadim taşa yaslarken geniş omzunun üzerinden Manon'a öfkeyle baktı. *Öfkeyle.*

Manon alçak ve acımasız bir sesle "Ölümü gördüğünde tanımaz mısın sen?" diye tısladı.

"Ölümü de gördüm ölümden beterini de," dedi Dorian. Manon'ı

tepede çizmesinin zırh kaplı ucuna kadar süzdü. Sonra ayaktan başa kadar. "Senin sunduğun ölüm onun yanında merhametli kalır."

Bu sözler Manon'ın içinde bir şeyleri titretse de kral bir elini duvara yaslayarak merdivenden aşağı iniyordu bile. Zehir içinde gezinirken lanet olası bir yavaşlıkta hareket ediyordu. Belli ki büyüsü onu hayatta tutmak için var gücüyle mücadele veriyordu.

Kulenin altındaki kapı kırıldı.

Dorian içeri dalan dört Sarıbacak gözcüsünün kulenin ortasındaki boşluktan yukarı çıktığını görünce donakaldı. Cadılar durakSayıp şaşkın halde uçuş liderlerine baktılar.

Rüzgârın Satırı Manon'ın elinde titredi. Öldür onu... öldür... Seni onunla gördüklerini herkese yayamasınlar... *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

Manon'ın karar vermesi gerekmedi. Bir çelik kasırgası içinde Sarıbacaklar daha kapı aralığından içeri bir hışımla giren savaşçıya doğru dönemeden öldüler.

Gümüş saçlar, dövmelerle kaplı bir yüz ve boyun, hafifçe sivri kulaklar. O rüzgârın kaynağı.

Dorian küfredip bir basamak aşağı sendeledi. Fakat Fey savaşçısının gözleri Manon'a dikilmişti.

Manon'ın boğazındaki hava bir anda yitip gitti.

Boğuluyormuş gibi sesler çıkaran Manon geriye sendeledi. Bir hava deliği açabilecekmiş gibi gırtlağını pençeledi. Fakat Fey erkeğinin büyüsü onu kuvvetle sarmıştı.

Savaşçı, Manon'ı kraliçesine yapmaya çalıştıklarından dolayı öldürecekti. Asterin'in kraliçenin kalbini hedefleyerek attığı ok için. Savaşçının araya girip kendisini önüne attığı ok için.

Manon dizlerinin üzerine çöktü. Kral hemen onun yanında bitti; kısa bir an için Manon'ı süzüp merdivenden aşağı kükreyerek indi. "HAYIR!"

Bu kadarı yeterliydi. Manon'ın ağzına, akciğerlerine hava doldu. Havayı içine çeken Manon hızlı hızlı solurken beli geriye büküldü.

Manon'ın türünün bu tarz saldırılara karşı bir büyü kalkanı

yoktu. Sadece en çaresiz, en öfkeli olduğu anda bir cadı içindeki büyünün özüne uzanabilir, bunun sonuçları da feci olurdu. En kana susamış ve ruhsuz olanları bile bu eylemden fısıltıyla bahsederlerdi: Teslimiyet.

Dorian'ın yüzü Manon'ın sulanmış gözleri önünde dalgalanıyordu. Manon hâlâ o taze, hayat kurtaran havayı telaşla içine çekerken Dorian "Fikrini değiştirdiğinde beni bul Siyahgaga," dedi.

Sonra kral gitti.

8

Rowan Whitethorn iki gün boyunca yemeden, içmeden, dinlenmeden uçmuştu.

Yine de Rifthold'a çok geç varmıştı.

Başkent cadıların ve onların ejderhalarının pençeleri altında bir kargaşaya sürüklenmişti. Rowan yüzyıllar boyunca birçok şehrin düşüşünü gördüğünden bu şehrin işinin bittiğini anlayabiliyordu.

İnsanlar kaçsalar da bu sadece dosdoğru ölümlerine koşmak olacaktı. Cadılar Aelin'ın cam duvarını çoktan yıkmışlardı. Erawan'in hesaplanmış bir başka hamlesi.

Tüm gücüyle taş şatoya ve kralın kulesine gitmek için masumları yalnız başlarına mücadele etmeye bırakmak Rowan'ın canını ne kadar sıksa da bir emir almıştı. Kraliçesinden.

Ne kadar geç kalmışsa da bir ümit ışığı vardı.

İkisi şatonun koridorunda aceleyle ilerlerken Rowan'ın keskin işitme ve koku alma duyuları onu savaşın şiddetli olduğu bölgelerden uzak tutuyordu. Gizli tüneller tutulmuşsa, kanalizasyona ulaşamazlarsa... Rowan kafasındaki planları art arda gözden geçirdi. Hiçbirinin sonu iyi değildi.

Kral nefes nefese "Bu taraftan," dedi. Merdivenden aşağı koşmaya başladıklarından beri Dorian'ın ağzından çıkan ilk sözdü bu. Rowan'ın sadece dışarıda –şahin formunda– gözcülük ederken gör-

düğü, sarayın meskûn bir kısmındaydılar. Kraliçenin süiti. "Annemin yatak odasından gizli bir çıkış var."

Kraliçenin süitinin soluk beyaz kapıları kilitliydi.

Rowan fazla düşünmeden, hışımla kapılardan geçti. Parçalanan ahşap gösterişli mobilyaya ve duvarlardaki tablolara saplandı. "Özür dilerim," dedi Rowan. Sesi ise hiç özür diler gibi çıkmamıştı.

Dorian'ın büyüsünün ışığı titredi; ona büyüsünün tükenmeye yüz tuttuğunu belli eden uzak bir çırpınıştı bu. İki gün boyunca tehlikeli hızlarda uçup sonra dışarıdaki ejderhalarla çarpışmasının acısı çıkmıştı.

Dorian hasarı inceledi. "Biri bunu yapacaktı zaten." Sözlerinin ardında herhangi bir duygu, keder yoktu. Biraz aksayarak odada gezindi. Kralın büyü gücü biraz daha az olsa ejderhanın zehirli kuyruğu sonunu getirecekti.

Dorian kucağında safir renkli gözleri olan bir bebek tutan kumral, genç ve güzel bir kadının büyük, altın yaldızlı tablosunun başına gitti.

Kral tabloya gereğinden biraz daha uzun bakınca Rowan her şeyi anladı. Fakat Dorian tabloyu kendine doğru çekti. Tablonun arkasında küçük, gizli bir kapı belirdi.

Koridor dar, taşlar tozluydu. Fakat ilerideki rüzgâr açık alanların, rutubetin ve küfün kokularını onlara taşıyordu. Rowan büyüsünün görünmez dokunaçlarını şimdi aşağı indikleri merdiveni ve ilerideki çok sayıdaki koridoru yoklamak için gönderdi. Saat kulesini yıktıklarında oluşan göçükten yana hiçbir işaret yoktu. Pusuda bekleyen düşmanlardan, Valg'lerin ve canavarlarının uğursuz kokusundan da eser yoktu. Küçük de olsa bir lütuftu bu.

Rowan'ın Fey kulakları yukarıda ölmekte olanların boğuk çığlıklarını ve haykırışlarını işitti.

Dorian alçak sesle "Burada kalmalıyım," dedi.

Kralın büyüsünün bir getirisiydi bu; keskin işitme duyusu. Ham büyü ona her türlü beceriyi sağlayabilirdi: Buz, alev, şifa, keskinleşmiş duyular ve fazladan fiziksel güç. Belki kral kendisini zorlasa şekil de değiştirebilirdi.

"Hayatta kalırsan halkına daha faydalı olursun," dedi Rowan; taşlardan yansıyan sesi sertti. Bitkinlik Rowan'a varlığını hissettirse de savaşçı onu kafasından attı. Güvende olduklarında dinlenirlerdi.

Kral yanıt vermedi.

Rowan "Birçok şehrin düşüşünü gördüm. Koca krallıkların düşüşünü de. Buraya uçtuğumda gördüğüm yıkım ise büyük yeteneklerine karşın elinden hiçbir şey gelmeyecek düzeydeydi." Rowan aynı yıkım Orynth'in kapısını çalsa ne yapacaklarından pek de emin değildi. Ya da Reawan'in neden bunu yapmak için hâlâ beklediğini de. Bunları sonra düşünürdü.

Kralın yanıtı "Onlarla birlikte ölmeliydim," oldu.

Merdivenlerin sonuna vardıklarında karşılarına çıkan geçit genişleyip rahat nefes alınabilir odalara açılıyordu. Rowan bir kez daha büyüsüyle tünelleri ve merdivenleri yokladı. Sağdaki merdivenin sonunda bir kanalizasyon girişi olduğu anlaşılıyordu. *Güzel.*

Nihayet Rowan "Buraya seni tam da bunu yapmaktan alıkoymaya geldim," dedi.

Kral omzunun üzerinden Rowan'a baktı. Hareket ettikçe hâlâ iyileşmekte olan derisinin gerilmesiyle yüzünü buruşturdu. Rowan kralın bedeninin acıyan noktasında muhtemelen daha dakikalar önce açık bir yara olduğunu tahmin ediyordu. Şimdi ise sadece ceketindeki yırtığın içinde kıpkırmızı bir yara izi vardı. Dorian "Onu öldürecektin," dedi.

Rowan kralın ne kastettiğini anladı. "Neden öldürmememi istedin?"

Böylece ikisi şatonun altındaki dehlizlerin daha da derinlerine inerken kral, Rowan'a cadıyla karşılaşmasından bahsetti. Dorian'ın hikâyesi sona erince Rowan "Ben olsam ona güvenmezdim," dedi. "Fakat belki de tanrılar yüzümüze gülüyordur. Belki de Siyahgaga varisi davamızda yanımızda yer alır."

Tabii önce cadının suçları açığa çıkmazsa. Fakat sadece on üç cadı ve ejderhalarından ibaret olsa da o cadılar meclisi Demirdiş klanının en yeteneklisiyse... Orynth'in Erawan'e teslim olması ya da direnmesi arasındaki farkı yaratabilirdi bu.

Şato kanalizasyonuna ulaştılar. Akıntının geçtiği küçük girişinde sıçanlar bile kaçışıyordu. Ejderhaların haykırışları bir ölüm çanıymış gibi.

Yıkılmış taşların mühürlediği kemerli bir geçidin yanından geçtiler; göçüğün yazın gerçekleşen cehennem ateşi patlamasından geriye kaldığından şüphe yoktu.

Bunun Aelin'ın geçidi olduğunu fark etmesiyle Rowan'ın yüreği cız etti. Birkaç adım ötede, bir kurumuş kan birikintisi suyun kenarında kalan taşları kızıla boyamıştı. Kanın çevresinde bir insan kokusu vardı. Lekeli ve kokuşmuş.

Dorian gözlerini Rowan'ın baktığı yere çevirip "Archer Finn'in karnını burada deşti," dedi.

Rowan o an zihnini ne buna ne de bu budalaların farkında olmadan bir suikastçıya kraliçelerinin odasıyla bağlantılı bir oda verdikleri gerçeğine yormak istiyordu.

Bir taş direğe bağlanmış bir kayık gördüler. Kayığın gövdesi nerdeyse çürümüş de olsa yeterince sağlamdı. Şatonun yanından kıvrılarak geçen küçük nehre açılan ızgara da açık bırakılmıştı.

Rowan bir kez daha büyüsüyle çevreyi kolaçan etti. Kanalizasyonun ötesindeki havanın tadına baktı. Havayı yaran kanatlar, kan kokusu yoktu. Şatonun doğu yakası sessizdi. Cadılar zekiyseler gözcülerine şatonun her karışını gözletirlerdi.

Fakat Rowan yukarıdan gelen çığlıklardan ve yakarışlardan cadıların kendilerini kan arzusuna fazlaca kaptırdıklarını anladı. En azından birkaç dakika için.

Rowan çenesiyle kayığa işaret etti. "Bin."

Dorian küflere ve çürüklere bakıp kaşlarını çattı. "Suda dökülmezse şanslı sayılırız."

"Sen şanslı sayılırsın," diye düzeltti Rowan. "Ben değil. Bin."

Dorian, Rowan'ın sesinin tonundan şakası olmadığını anlayıp akıllılık ederek kayığa bindi. "Ya sen..."

Rowan pelerinini çıkarıp krala fırlattı. "Uzan ve bunu üzerine ört."

Yüzü bir nebze soluklaşan Dorian itaat etti. Rowan'ın bıçakları bir an için parladı ve halatlar koptu.

Dorian şekil değiştiren Rowan'ın kanatlarını sesli sesli çırpışından neler olduğunu anladı. Rowan dışarıdan bakıldığında kazara çözülüp kanalizasyondan çıkmış ve boşmuş gibi görünecek olan kayığı rüzgârıyla iterken büyüsü zorlanıyordu.

Kanalizasyonun ağzından uçan Rowan kralın kokusunun alınmasını ve serseri okların ona isabet etmesini önlemek için kayığa hava duvarından bir kalkan ördü.

Küçük nehrin üzerinde, kayığın epey yukarısında uçan Rowan sadece bir kez geriye baktı.

Kraliçesini demirden döven, onu önce perişan edip sonra kol kanat geren şehre bir kez baktı.

Aelin'ın cam duvarı sokakların ve çimlerin arasında parıldayan parçalardan ibaretti.

Son birkaç haftadır yaptıkları yolculuk bir işkence olmuştu; Aelin'a sahip olma, onu tatma arzusu Rowan'ı delirtiyordu. Darrow'un söylediklerine bakılırsa da... belki Rowan'ın Aelin'dan ayrılırken ona verdiği söze rağmen Aelin'la o son çizgiyi geçmemeleri iyi olmuştu.

O gerçek daha Darrow'la ve onun saçma sapan kararnameleriyle haşır neşir olmadan önce de Rowan'ın aklının bir köşesindeydi: Rowan bir prensti; fakat sadece sözde.

Ne ordusu ne parası vardı. Doranelle'de yüklü miktarda parası olsa da Maeve onun o parayı almasına asla izin vermezdi. Muhtemelen Rowan'ın serveti arazileri ve konutlarıyla birlikte işgüzar kuzenlerine dağıtılmıştı. Bazılarının –birlikte büyüdüğü kuzenlerinin– Whitethorn asaletiyle ve inatçılığıyla Rowan'ın parasını almayı reddetmelerinin de bir önemi olmazdı. Artık Rowan'ın kraliçesine verebilecekleri kılıcının gücü, büyüsünün derinlikleri ve yüreğinin sadakatiydi.

Bunlar da savaş kazandırmazdı.

Darrow konuşurken Rowan, Aelin'ın yüzünde gizlediği çaresizliğin kokusunu almıştı. Rowan, Aelin'ın ateşli ruhunu biliyordu: Aelin gereken neyse yapacaktı. Yabancı bir prensle ya da lordla evliliği düşünecekti. Aralarındaki şeye rağmen... Rowan'ın sadece şehvetten

hatta sadece aşktan ibaret olmadığını bildiği şeye rağmen.

Aralarındaki o şey, onun gücü dünyayı yiyip bitirebilirdi.

Ve onlar aralarındaki şeyi, *ikisini* fark ederlerse o şey dünyanın sonunu getirebilirdi.

Rowan'ın bir süredir aklındakileri Aelin'a söyleyememesinin nedeni de buydu. İkisi ayrılırken içgüdüleri bunu yapması için haykırsa bile. Belki de önce Aelin'la bir araya gelip sonra onu kaybetmesi Rowan'ın bir zamanlar eşinin ölümüne göz yummasının, uzun bir sürenin ardından kederini ve kendisine olan nefretini bir kenara bırakmasının cezası olabilirdi.

Kıyıya vuran dalgaların sesleri ejderhalarının kükremeleri ve masumların asla gelmeyecek olan yardım için attığı çığlıkların arasında güçlükle işitiliyordu. Rowan yüreğindeki sızıyı ve geri dönme arzusunu bastırdı.

Savaştaydılar. Bu toprakları gelecek günlerde ve aylarda çok kötü şeyler bekliyordu. Rowan onu korumak için ne denli çırpınsa da kraliçesini de.

Kayık Avery Nehri deltasına doğru kıvrılarak uzanan küçük nehirde çok yukarılarında süzülen bir şahinle ilerlerken taş şatonun duvarları kanla yıkanıyordu.

9

Elide Lochan takip edildiğini biliyordu.

Üç gündür uçsuz bucaksız Oakwald'da kendisini takip eden şeye izini kaybettirmeye çalışıyordu. Bu sırada da kendisi kaybolmuştu.

Üç gün boyunca çok az uyumuş, yiyecek ve su bulmak için çok kısa molalar vermişti.

Bir ara geldiği yoldan dönüp peşindekini ekmek için güneye yönelmişti. O yöne doğru bir gün boyunca ilerlemişti. Sonra batıya, dağlara doğru gitmişti. Sonra güneye ya da belki doğuya; emin değildi. Sonrasında hep koşmuştu; Oakwald öyle ağaçlıktı ki Elide güneşi güçlükle takip edebiliyordu. Yıldızları iyi göremediği için, cesaret edip tırmanması kolay bir ağaç bulamadığı için de kendisine yuvasını işaret eden Kuzeyin Lordu'nu bulamıyordu.

Üçüncü gün, gün ortasında ağlamasına ramak kaldı. Bitkinlikten, öfkeden ve iliklerine işleyen korkudan. Peşinden gelen her ne ise onu öldürmek için acelesi yoktu.

Ortasından hızlıca akan bir akarsuyun geçtiği bir açıklıkta durduğunda elindeki bıçak titriyordu. Bacağı –o mahvolmuş, işe yaramaz bacağı– sızlıyordu. Birkaç saat huzur ve emniyet için ruhunu karanlık tanrıya sunabilirdi.

Elide bıçağı çimlerin üzerine atıp dizlerinin üzerine çöktü ve akarsudan hızlıca ve kana kana su içti. Su Elide'ın midesindeki

böğürtlenlerden ve köklerden geriye kalan boşlukları doldurdu. Matarasını dolduran Elide'ın elleri kontrolsüzce titriyordu.

Hatta öyle çok titriyordu ki metal kapağı akarsuya düşürdü.

Küfreden Elide dirseklerine kadar soğuk suya dalıp el yordamıyla kapağı aradı. Taşları ve nehir otlarının kaygan filizlerini yokluyor, kısa bir *mola* için yalvarıyordu...

Elide'ın parmakları kapağı tuttuğunda o ilk uluma ormanda çınladı.

Elide ve orman donakaldı.

Elide havlayan köpeklerin sesini işitmiş, Perranth'ten Morath'a götürüldüğünde kurtların tüyler ürpertici korolarını dinlemişti.

Bu ses onlara benzemiyordu. Bu...

Morath'te böyle ulumalarla uykusundan uyandığı geceler olmuştu. Tekrar işitmediğinde hayal gücünün bir oyunu olduğunu düşündüğü ulumalar. Kimse onlardan bahsetmezdi.

Fakat işte o ses. *O* ses.

Ah, tanrılar adına. Elide bakmadan mataranın kapağını sıktı. O sesin kaynağı her ne ise o şey hızla Elide'a yaklaşıyordu. Belki bir ağaç –yüksek bir ağaç– onu kurtarabilirdi. Belki onu gizleyebilirdi.

Elide dönüp matarasını heybesine tıktı.

Fakat akarsuyun diğer yanında bir savaşçı çömeliyordu. Dizinin üzerinde uzun ve ürkütücü bir bıçak duruyordu.

Savaşçının siyah gözleri Elide'a yiyecekmiş gibi baktı; adamın teni kadar koyu ve omuzlarına dökülen saçlarının arasında kalan yüzü haşin, sesi granit gibi sertti. "Öğle yemeği olmak istemiyorsan benimle gelmeni tavsiye ederim küçük kız."

Elide'ın kulağına fısıldayan kadim bir ses ona amansız avcısını bulduğunu söyledi.

Ve şimdi ikisi de bir başkasının avı olacaktı.

Lorcan Salvatare kadim ormanda gitgide yükselen hırıltıları dinlerken ikisinin de ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Eh, kız yakında ölecekti. Ya peşlerindeki her neyse o şeyin pen-

çeleriyle ya da Lorcan'in kılıcıyla. Lorcan henüz karar vermemişti.

İnsan –kızın tarçın ve mürver ağacı kokusu kesinlikle insan olduğunu belli ediyordu– olsa da üzerinde *bir başka* koku vardı; bir sinekkuşunun kanatları gibi kızın etrafında gezinen bir parça karanlık.

Havada gezinen korku kokusu olmasa Lorcan canavarları kızın çağırmış olabileceğinden şüphelenebilirdi. Ayrıca üç gündür kızın peşinde olduğu ve ara sıra Oakwald'un karmakarışık labirentinde kaybolmasına göz yumduğu kızın Valg büyüsünün etkisi altında olduğuna dair bir belirti de görememişti.

Lorcan ayağa kalktı. Kızın siyah gözleri savaşçının uzun boyu karşısında fal taşı gibi açıldı. Kız akarsuyun yanında, çömeldiği yerde kaldı. Kirli eli aptalca çimlerin arasına attığı hançere uzandı. O hançeri savaşçıya doğrultacak kadar aptal ya da çaresiz değildi. "Kimsin?"

Elide'ın sesi boğuk ve cılız çıkmıştı; Lorcan'in kızın kibar ve kıvrımlı bedeninden beklemeyeceği bir sesti bu. Pes, soğuk ve sakin.

"Ölmek istiyorsan," dedi Lorcan, "durma; sorular sormaya devam et." Döndü. Kuzeye.

Tam da o anda yeniden hırıltılar geldi. Bu kez başka bir yönden.

İki sürü yaklaşıyordu. Çimler ve kumaş hışırdadı. Lorcan dönüp baktığında kızın ayağa kalktığını ve hançerini ileri uzattığını gördü. Neler olduğunu anladığında yüzüne marazi bir solukluk oturdu. Peşlerindekiler onları güdüyorlardı.

"Doğu ya da batı," dedi Lorcan. Dünyanın her yanında canlar aldığı beş yüzyıl boyunca hiçbir hayvanın böyle hırıltılar çıkardığını işitmemişti. Böğründeki kayışına bağlı savaş baltasını başparmağının bir hareketiyle çözdü.

Her iki yana da aceleyle bakan kız "Doğu," diye fısıldadı. "Babana dağlardan uzak durmam söylendi. O dağlarda ejderhalar – dev gibi kanatlı canavarlar– devriye geziyor."

"Ejderhanın ne olduğunu biliyorum," dedi Lorcan.

Elide'ın siyah gözlerinde Lorcan'in sesinin tonuna karşı bir öfke belirse de korkusu o öfkeyi silip süpürdü. Seçtiği yöne doğru yürü-

meye başladı. Yaratıklardan biri kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Köpek sesi değildi bu. Hayır, bu ses tiz ve cırtlaktı. Bir yarasa sesi gibi. Fakat daha pes. Daha aç. "Koş," dedi Lorcan.

Elide koştu.

Lorcan'in kızın hakkını teslim etmesi gerekirdi: Bacağı hâlâ yaralı olsa da, bitkinliği son birkaç gündür dikkatsizce hareket etmesine neden olsa da ağaçların arasında dişi bir geyik gibi sekiyor, muhtemelen korkusu hissettiği tüm acıları bastırıyordu. Lorcan geniş akarsuyu kolayca, tek sıçrayışta aşarak kızla arasındaki mesafeyi saniyeler içinde kapattı. Yavaş; bu insanlar ne de yavaştı böyle. Daha tepeye çıkarken nefesi tıkanan kız peşindekilerin dikkatini çekecek sesler çıkarmaya başlamıştı.

Arkalarındaki çalılıktan geliyorlardı. Güneyden. Seslere bakılırsa iki ya da üçü. İriydiler; kırılan dalların ve sert adımların sesi işitiliyordu.

Kız sendeleyerek tepenin zirvesine ulaştı. Dik durmayı başardı. Lorcan bir kez daha kızın bacağına baktı.

Kız şimdi ölürse onu onca zaman boşa takip etmiş olacaktı. Bir an için Lorcan ceketindeki ağırlığı –gizlediği Wyrd anahtarını– düşündü. Lorcan'in büyüsü güçlüydü. Tüm krallıklardaki ve diyarlardaki tüm yarı Fey erkeklerinin en güçlüsü. Fakat anahtarı kullanırsa...

Anahtarı kullanırsa anahtarın onun üzerine çekeceği laneti hak ederdi.

Böylece Lorcan gücünden bir ağı arkalarına gönderdi. Kara rüzgâr dokunaçlarını uçuran görünmez bir bariyerdi bu. Kız kaskatı kesilip güç dalga halinde uzaklaşırken başını Lorcan'e çevirdi. Teni daha da kireç kesilse de düşe kalka tepeden aşağı koşmaya devam etti.

Dört iri bedenin Lorcan'in büyüsüyle buluşmasıyla çıkan ses hemen sonra geldi.

Taşların ve köklerin üzerinde ilerlemeye çalışırken bedeninde kesikler oluşan kızın kanının keskin kokusu Lorcan'in burnuna doldu. Kız gerçekten hiç de hızlı hareket etmiyordu.

Görünmez duvarın kopmasıyla Lorcan kıza acele etmesini söylemek için ağzını açtı.

Duvar kopmamış, *çatlamıştı.* O canavarlar duvarı yarmışlar gibi.

Bu imkânsızdı. Kimse o kalkanlardan geçemezdi. Kahroları Rowan Whitethorn bile.

Fakat büyünün parçalandığından şüphe yoktu.

Kız tepenin dibindeki sel yatağına ulaştı; ormanın ileride alabildiğine uzanan düzlüğünü gördüğünde neredeyse hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Koşuyor, siyah örgüsü sağa sola savruluyor, heybesi ince sırtında hopluyordu. Lorcan onun peşinden giderken hırıltıların ve hışırtıların yeniden başlamasıyla iki yandaki ağaçlara göz gezdirdi.

İkisi belli bir yere doğru sürülüyordu. Fakat neye doğru? Ayrıca bu şeyler Lorcan'in büyüsünü parçaladılarsa...

Lorcan yeni bir düşmanı inceleyip dize getirmeyeli epey uzun zaman olmuştu.

"Devam et," diye hırladı Lorcan. Lorcan aniden iki yüksek meşenin arasında dururken kız omzunun üzerinden geriye bakmadı bile. Günlerdir büyüsünün derinlerine uzandı. Büyüsünü insan olan fakat olmayan da kızın üzerinde onu takip etmekten sıkıldığında kullanmayı planlıyordu. Şimdi bedeni o büyüyle dolup taşıyor, güç dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu.

Lorcan baltasını elinde –bir kez, iki kez– çevirdi. Metal sık ağaçların arasında çınladı. Kara sisle karışan soğuk bir rüzgâr diğer elinin parmakları arasında gezindi.

Whitethorn'un rüzgârı, Whitethorn'un orospu kraliçesinin ışığı ve alevi gibi değildi bu. Adarlan'ın yeni kralının ham büyüsü gibi de.

Hayır, Lorcan'in büyüsü iradenin büyüsüydü; ölümün, düşüncenin ve yıkımın. Bir adı yoktu.

Kraliçesi bile bu büyünün ne olduğunu, kaynağını anlamamıştı. Maeve, Lorcan'in büyüsünün karanlık tanrı Hellas'ın bir lütfü olduğunu düşünmüştü; karanlık savaşçısı için karanlık bir arma-

ğan. Meseleyi daha fazla kurcalamamıştı.

Büyüsü yüzeye çıkmaya başlayıp kara kükremesi damarlarını doldururken Lorcan'in dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi.

Lorcan bu güçle şehirleri yıkmıştı.

Bu canavarların da ne denli ölümcül olurlarsa olsunlar o şehirlerden farkı olacağını sanmıyordu.

Çok uzun bir zaman sonra ilk kez Lorcan gördüklerini ifade edecek sözcükleri bulamadı.

Belki de kızı öldürmeliydi. Onun ellerinde ölmesi Lorcan'in karşısında hırlayan ve devasa, parçalayıcı pençeleri üzerinde çömelen yaratık tarafından öldürülmeye kıyasla bir lütuf olurdu. Bir Wyrd tazısı değildi bu. Hayır, bu şeyler çok daha beterdi.

Tenleri alacalı, neredeyse siyaha kaçacak kadar koyu maviydi. Uzun ve hafifçe kaslı uzuvları amansızca şekillenip bilenmişti. Ellerinin –beş parmaklı ellerinin– uçlarındaki uzun pençeler saldırma beklentisiyle kıvrılmıştı.

Fakat Lorcan'i afallatan yaratıkların bedenleri olmadı.

Yaratıkların durup içe göçük, yarasayı andıran burunlarının altından sırıtıp iğne gibi iki sıra dişlerini ortaya çıkarmaları ve ardından arka bacakları üzerinde ayağa kalkmaları olmuştu.

Sürünen bir adamın doğrulması gibi ayağa kalkmalarıyla boyları belli oldu. Lorcan'den en az otuz santim daha uzundular.

Yaratıkların Lorcan'e en yakın olanı iğrenç ağzını açıp "Henüz senin türünün etinin tadına bakmadık," dediğinde Lorcan'e rahatsız edici bir şekilde aşina görünen fiziksel özellikleri ortaya çıktı.

Lorcan baltasını kaldırdı. "Ben de o zevke eriştiğimi söyleyemem."

Hem ölümlü hem de Fey dilini konuşabilen çok az canavar vardı. Çoğu bu özelliği haksız yollarla edinilmiş ya da doğuştan gelen büyüleri aracılığıyla geliştirmişlerdi.

Fakat şiddet beklentisinin hazzıyla kısılan o çukurların içinde siyah insan gözleri ışıldıyordu.

Whitethorn, Morath'te olanlar hakkında uyarıda bulunmuş, Wyrd tazılarının zincirinden boşanacak birçok korkunç şeyin ilki

olabileceğini söylemişti. Lorcan o şeylerin iki buçuk metre boyunda ve yarı insan, yarı Erawan'in bir insanı bu *şeye* dönüştürmesi için ne gerekiyorsa ondan ibaret olabileceğini düşünmemişti.

Lorcan'e en yakın olan yaratık bir adım ilerlemeye cesaret etse de savaşçının çizdiği görünmez sınıra çarpıp tısladı. Lorcan'in gücü mum ışığı gibi titreşti ve kalkanı dürten yaratığın zehirli pençe uçları karşısında sarsıldı.

Dörde karşı bir. Genellikle Lorcan'in bu sayıda rakibe karşı galip gelmesi kolay olurdu.

Genellikle.

Fakat Lorcan'in üzerinde onların aradığı Wyrd anahtarı vardı. Bir de Maeve'den çalıp Aelin Galathynius'a verip ondan da çaldığı altın yüzük. Athril'in yüzüğü. Yaratıklar bunların her ikisini de efendilerine götürürlerse...

O zaman Erawan üç Wyrd anahtarına da sahip olurdu. O zaman bekleyen Valg ordularını bu dünyaya salmak için dünyalar arası bir kapıyı açabilirdi... Lorcan'in Erawan'in bizzat Mala tarafından dövülen yüzüğü –Erilea'da takan kişiyi Wyrd taşına ve Valg'lere karşı dokunulmaz kılan yegâne nesneyi– yok edeceğinden şüphesi yoktu.

Böylece Lorcan harekete geçti. Yaratıkların fark edemeyecekleri bir hızla baltasını kendisinden en uzaktaki ve dikkati Lorcan'in kalkanını dürten arkadaşına odaklanmış yaratığa fırlattı.

Diğer üç yaratık boynunun derinlerine Lorcan'in baltasının saplandığı arkadaşlarına doğru döndüler. Gördükleri yaratığın yere yığılışı oldu. Doğası ölümcül olsa da yaratık eğitimsizdi.

Canavarların dikkati kısa bir süre için dağılmışken Lorcan iki bıçak fırlattı.

Her iki bıçak kabzalarına kadar yaratıkların çıkıntılı alınlarına saplandı. Başları geriye giderken darbelerin etkisiyle dizlerinin üzerine çöktüler.

Ortadaki, az önce konuşan, Lorcan'in kulaklarını çınlatan ilkel bir çığlık attı. Sonra kalkanın üzerine atıldı.

Kalkan yaratığı geriye sektirdi. Bu kez büyü daha yoğundu. Lorcan uzun kılıcını çekip bir başka bıçak çıkardı.

Sonra yaratık kalkana kükreyip ikisi de mahvolmuş, pençeli elleriyle saldırırken Lorcan'in tek yapabildiği izlemek oldu ve... Lorcan'in büyüsü, kalkanı yaratığın dokunuşu altında *eridi.*

Yaratık Lorcan'in kalkanının içinden bir kapı aralığından geçermiş gibi geçti. "Şimdi oyun oynayacağız."

Lorcan çömelip savunma pozisyonu aldı. Kızın ne kadar uzaklaşabildiğini, peşlerindekilerin ne olduğuna bakmak için arkasına dönmeye bile cesaret edip edemediğini merak ediyordu. Kaçarken çıkardığı sesler büsbütün yok olmuştu.

Yaratığın arkasındaki arkadaşları seğiriyordu.

Hayır... Canlanıyorlardı.

Her biri güçlü, pençeli ellerinden birini kafataslarına saplanan hançerlere doğru uzatıp hançerleri çıkardılar. Kemiğe sürten metal kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

Sadece başı bedenine birkaç kirişle bağlı olan yaratık yerinden kalkmadı. O halde kafalarını uçurmak gerekiyordu.

Bunu yapmak için Lorcan'in onlara yeterince yaklaşması gerekse bile.

Lorcan'in karşısındaki yaratık vahşi bir keyifle gülümsedi.

Lorcan dişlerinin arasından "Nesin sen?" diye sordu.

Diğer iki yaratık ayağa kalkmış, yaraları iyileşmişti bile. Saldırmaya hazırdılar.

Liderleri eğilip selam veriyormuş gibi yaparak "Bizler karanlık majestelerinin avcılarıyız," dedi. "Biz ilken'leriz. Buraya avımızı almak için gönderildik."

O cadılar bu canavarları Lorcan için mi göndermişlerdi? Kendi avlarına çıkmadıkları için korkaktılar.

İlken geriye bükülü bacaklarının üzerinde Lorcan'e doğru bir adım atıp konuşmaya devam etti. "Ölümünün hızlı olmasını sağlayacaktık; bir lütuf olarak." Yaratığın geniş burun delikleri şişip sessiz ormanı kokladı. "Fakat madem biz ve avımız arasına giriyorsun... sonunu ağır ağır getirmenin tadını çıkaracağız."

Lorcan'in peşinde değildiler. O günlerde ejderhaların peşine düştüğü, bu yaratıkların yakalamaya geldikleri o değildi. Ne Lorcan'in

üzerinde taşıdığından ne de kim olduğundan haberleri vardı.

Lorcan sürünerek yaklaşan diğer üç yaratığı gözden kaçırmadan "Ondan ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Liderleri "Seni hiç ilgilendirmez," diye yanıt verdi.

"Başına ödül konmuşsa size yardım ederim."

Lorcan'e bakan siyah, ruhsuz gözler parladı. "Sen kızı korumuyor musun?"

Lorcan omuz silkti ve kıza daha fazla zaman kazandırırken ve yaratıkların güçlerinin bulmacasını çözmek için kendisine zaman kazandırırken blöfünün kokusunu yaratıkların almaması için dua etti. "Onun adını bile bilmiyorum."

Üç ilken birbirlerine baktılar. Soran gözlerinden bir karar almaya çalıştıkları belli oluyordu. Liderleri "Kız kralımız için önemli. Kızı ona götürürsen sana zayıf kalkanlarından çok daha büyük bir güç bahşeder."

"Kız niye önemli?"

Şimdi yaratıklar Lorcan'e tükürebilecek kadar yakındı. Lorcan büyüsünü yarabilmelerini sağlayan güçlerini yaratıkların ne kadar zamanda tazeleyebileceklerini merak ediyordu. Belki onlar da zaman kazanmak istiyorlardı.

İlken "Kız bir hırsız ve katil," dedi. "Adaletin yerini bulması için kralımıza götürülmesi gerek."

Lorcan görünmez bir elin omzuna dokunduğuna yemin edebilirdi.

O dokunuşa aşinaydı; ömrü boyunca ona bel bağlamıştı. O dokunuş onu bu zamana kadar hayatta tutmuştu.

Sırtındaki dokunuş ona ileri atılmasını, dövüşüp öldürmesini ve ciğerlerine ölümü çekmesini söylüyordu. Omzundaki dokunuş ise kaçmasını söylüyordu. İleride onu sadece ölümün beklediğini, yaşamın ise arkada kaldığını.

İlken bir kez daha gülümsedi. Dişleri ormanın pusu içinde parladı.

Ona karşılık verirmişçesine arkasındaki ormanda bir çığlık çınladı.

10

Elide Lochan bir karanlık tanrının kâbuslarından çıkmış gibi görünen bir yaratığın önünde dikiliyordu.

Açıklığın diğer yanındaki yaratık Elide'ın tepesinde yükseliyor, pençelerini ormanın verimli toprağına gömüyordu. Yaratık bir balıktan daha keskin dişlerinin arasından "İşte buradasın," diye tısladı. "Benimle gel kız, gel de sana çabuk bir son lütfedeyim."

Yalanlar. Elide yaratığın onu nasıl tepeden tırnağa süzdüğünü, pençelerinin yumuşak karnını yardığı hayaliyle nasıl büküldüğünü görmüştü. Yaratık Elide'ın yolu üzerinde bir gece bulutu onu oraya bırakmış gibi belirmiş, Elide'ın çığlığına gülerek karşılık vermişti. Elide'ın havaya kaldırdığı bıçağı titriyordu.

Yaratık bir adam gibi dikiliyor, bir adam gibi konuşuyordu. Ve gözleri... tamamen ruhsuz olsa da şekilleri... O gözler de insan gözleriydi. Korkunçtu... Ne korkunç bir zihin böyle bir şeyi hayal etmiş olabilirdi?

Elide yanıtı biliyordu.

Yardım. Elide'ın yardıma ihtiyacı vardı. Fakat akarsuyun kenarında karşılaştığı adam muhtemelen diğer canavarların pençeleri altında can vermişti. Adamın büyüsünün yaratıklara ne kadar dayandığını merak ediyordu.

Yaratık Elide'a doğru adım attı. Kaslı bacağı aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Elide ağaçlara, geldiği yöne doğru geriledi.

"Kanın da yüzün kadar tatlı mı küçük kız?" Yaratığın grimsi dili ikisinin arasında kalan havanın tadına bakıyordu.

Düşün, düşün, düşün.

Manon böyle bir yaratığın karşısında ne yapardı?

Elide, Manon'ın da yaratıklar gibi pençeleri ve sivri dişleri olduğunu anımsadı.

Fakat küçük bir ses kulağına fısıldadı. *Senin de var. Sahip olduklarını kullan.*

Demirden ve çelikten yapılanlardan başka silahlar da vardı.

Dizleri titrese de Elide çenesini kaldırıp yaratığın siyah, insan gözlerine baktı.

"Dikkatli ol," dedi Elide. Sesini alçaltıp Manon'ın herkesin ödünü koparmak için kullandığı o mırlamaya benzer sesi çıkarmıştı. Elide elini paltosunun cebine attı ve taş parçasını çıkarıp avucunda sıktı. Sonra bu dünyadan olmayan o varlığın açıklığı, dünyayı doldurması için iradesini kullanmaya çalıştı. Yaratığın yumruğa bakmaması, avucunun içinde ne olduğunu sormaması için dua etti ve sözcükleri uzatarak "Sence Karanlık Kral bana zarar vermeni hoş karşılar mı?" diye sordu. Yaratığa tepeden baktı. Tabii epeyce kısa olduğu için elinden geldiğince. "Kızı aramak için gönderildim. İşime karışma."

Yaratık deri savaş giysilerini tanımıştı sanki.

Kayayı çevreleyen o tuhaf, *yersiz* kokuyu da almış gibiydi.

Yaratık duraksadı.

Elide yüzüne soğuk bir hoşnutsuzluk ifadesi oturttu. "Çekil gözümün önünden."

Yaratığa, mutlak ölüme doğru uzun adımlar atarken az kalsın kusacaktı. Fakat sert adımlarla, Manon'ın sıkça yaptığı gibi etrafı kolaçan ederek ilerledi. Elide kendisini yanından geçtiği yarasayı andıran, iğrenç surata bakmaya zorladı. "Kardeşlerine söyle bir daha müdahale ederseniz Morath'in masalarında türlü hazlar tatmanızı bizzat sağlarım."

Yaratığın gözlerinde hâlâ –korkuyla beraber– şüphe kol geziyordu. Elide şanslı bir tahmin yürütmüş, kulağına gelenlerden

toparladıklarını söze dökmüştü. Böylesi bir yaratığı korkutacak neler yapılmış olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Elide o kesici pençelere ve dişlere karşı savunmasız olduğunun gayet fakında, yaratıktan beş adım uzaklaştı ki yaratık ona "Biz geldiğimizde niye kaçtın?" diye sordu.

Elide, Manon Siyahgaga'nın soğuk, acımasız sesiyle; hiç arkasına dönmeden "Kendimden aşağı düzeydekilerin beni sorgulamalarını hoş görmem. Zaten avımla benim arama girdiniz ve faydasız saldırınız yüzünden ayak bileğimi sakatladım. Dua et de Hisar'a döndüğümde yüzünü hatırlamayayım."

Yaratığın tıslayan nefesini işitir işitmez Elide hata yaptığını anladı.

Yine de sırtı dik yürümeye devam etti.

"Ne tesadüf," dedi yaratık kendi kendine, "avımızın da bir bacağı sakat."

Anneith yardımcım olsun. Belki de o ana dek yaratık aksadığını fark etmemişti bile. Aptal. *Aptal.*

Kaçmasının ona bir faydası olmayacaktı. Kaçması sadece yaratığın kazandığının, haklı çıktığının ilanı olacaktı. Elide öfkesi ipini koparmış gibi durup yüzünü yaratığa çevirdi. "Ne tıslayıp duruyorsun?"

Mutlak bir kararlılık ve hiddet.

Yaratık tekrar duraksadı. Tek şans, bir tek şansı vardı. Yaratık oyuna geldiğini yakında anlayacaktı.

Elide gözlerini yaratığın gözlerine dikti. Ölü bir yılanın gözlerinin içine bakmak gibiydi bu.

Cadılara has o ölümcül fısıltıyla "Karanlık Majestelerinin o masanın üzerinde *içime* ne yerleştirdiğini göstermek zorunda bırakma beni."

Elide'ın elindeki taş ona yanıt verirmiş gibi titredi. Ayrıca Elide karanlığın titreştiğine yemin edebilirdi.

Yaratık ürpererek bir adım geriledi.

Elide elinde ne tuttuğunu düşünmeden son bir kez dudak bükerek uzaklaştı.

Belki bir kilometre kadar yürümüştü ki orman yine içindeki canlıların sesleriyle doldu.

Elide dizlerinin üzerine çöküp kustu.

Midesinden safra ve sudan başka bir şey çıkmadı. Aptalca bir korku ve ferahlamayla midesini boşaltmakla öyle meşguldü ki iş işten geçene kadar birinin yaklaştığını fark etmedi.

İri bir el omzunu tutup onu döndürdü.

Elide hançerini son derece yavaşça çekti. Aynı el onu bırakıp hançeri çimlerin içine fırlattı.

Elide kendisini akarsuyun kenarında gördüğü adamın toprak bulaşmış yüzüne bakar halde buldu. Hayır, toprak değildi bu. Kötü kokulu kandı. Siyah kan.

Bir adım geriye sendeleyen Elide "Nasıl?" dedi.

Adam *"Önce sen anlat,"* diye hırladı. Sonra başını arkalarında kalan ormana doğru çevirdi. Elide onun baktığı yöne baktı. Hiçbir şey görmedi.

Elide gözlerini adamın sert yüzüne çevirdiğinde onun boğazına bir kılıç dayadığını gördü.

Adam geri kaçmaya çalışan Elide'ın kolunu tuttu ve çeliğin tenine battığı kızı sıkıca kavradı. "Neden onlar gibi kokuyorsun? Neden peşindeler?"

Elide taşı cebine atmamış olsa adama gösterebilirdi. Fakat kımıldarsa adam ona saldırabilirdi. Ayrıca o küçük ses ona taşı gizli tutmasını fısıldıyordu.

Böylece Elide bir başka gerçeği dillendirmeye karar verdi. "Morath'te o kokunun içinde aylarca kaldığım için. Beni kurtulmayı başardığım için arıyorlar. Kuzeye, tehlikeden uzağa kaçıyorum."

Lorcan, Elide'ın gözünün seçemeyeceği bir hızla kılıcını indirse de bunu yaparken Elide'ın kolunu kesti. Sadece bir sıyrık bırakmıştı; bir acı fısıltısı

Elide'ın kırmızı kanının sıyrıkta birikip damlayışını izlediler.

Bu kadarı Lorcan için yeterli bir yanıt gibiydi.

Elide adını sormasa da Lorcan ona "Bana Lorcan diyebilirsin," dedi. Ardından Elide'ı geniş omzunun üzerine bir patates çuvalı gibi

kaldırıp koşmaya başladı. Elide saniyeler içinde iki şeyi anladı:

Geri kalan yaratıklar –sayıları her ne ise– peşlerinde ve arayı kapatıyor olmalıydılar. Yaratık, Elide'ın blöf yaparak kurtulduğunu anlamış olmalıydı.

Bir de meşelerin arasında rüzgâr gibi ilerleyen adam bir yarı Fey'di.

Lorcan durmadan koştu. Akciğerleri ormanın boğucu havasını derin derin içlerine çekiyordu. Omzunun üzerindeki kız kilometrelerce yol boyunca sızlanmadı bile. Lorcan daha ağır yüklerle sıradağlar aşmıştı.

Nihayet gücü azalmaya başlayınca Lorcan yavaşladı. Gücü normalden daha hızlı tükenmişti çünkü üç canavarı büyüye olan doğal bağışıklıklarını aşıp büyüsüyle etkisiz hale getirdikten sonra ikisini öldürmüş, birini de kızın peşinden koşabilecek kadar olduğu yerde mıhlamıştı.

Şansı yaver gitmişti.

Anlaşılan kız zekiydi.

Lorcan durdu. Kızı yere öyle sert bıraktı ki kız yüzünü buruşturdu; yüzünü buruşturup incinmiş bileğinin üzerinde biraz hopladı. Kanı Valg etkisi altında olanlar gibi siyah değil, kırmızı akmıştı. Yine de bu kızın o ilken'in nasıl gözünü korkutup onu itaate zorladığını açıklamıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kız. Heybesini önüne alıp matarasını çıkardı. Lorcan kızın gözyaşlarını, dualarını, yakarışlarını bekledi. Kız ise sadece deri kaplı mataranın kapağını açıp sudan büyük bir yudum aldı. Sonra da Lorcan'e de su vermeyi teklif edip savaşçıyı şaşırttı.

Lorcan suyu kabul etmedi. Kız öylece suyu içmeye devam etti.

"Ormanın sınırına, Acanthus Nehri'ne gidiyoruz."

"Biz... neredeyiz?" Kızın tereddüdü her şeyi belli etmişti: O soruyla ne kadar savunmasız olduğunu belli edeceğini hesaplamışsa da... yanıtı almaya muhtaçtı.

"Adın ne?"

"Marion." Kız gözlerini Lorcan'in gözlerine yılmaz bir kararlılıkla dikti. Lorcan bu kararlılık karşısında başını çevirdi.

Yanıta karşı yanıt. Lorcan "Adarlan'in ortasındayız," dedi. "Avery Nehri'nden yayan bir gün kadar uzaktaydın."

Marion gözlerini kırpıştırdı. Lorcan onun bunu bildiğinden bile emin değildi. Kızın en deneyimli erkeklerin ve kadınların kaptanlığındaki gemileri bile yutan o devasa su kütlesini nasıl aşacağını düşünüp düşünmediğinden de.

Marion "Kaçacak mıyız yoksa biraz oturabilir miyim?"

Lorcan herhangi bir tehlikeye karşı ormanın seslerine kulak kabarttıktan sonra başını öne aşağı hareket ettirdi.

Marion iç çekip yosunların ve köklerin üzerine oturdu. Lorcan onu süzdü. "Tüm Fey'lerin öldüğünü sanıyordum. Yarı Fey'lerin bile."

Lorcan kaşlarını hafifçe kaldırıp "Ben Wendlyn'liyim," dedi "sen de Morath'tensin."

"Oralı değilim. Oradan *kaçıyorum*."

"Neden... ve nasıl?"

Marion'ın kısılı gözleri Lorcan'e her şeyi anlatıyordu: Kız, Lorcan'in ona kanı kırmızı olmasa da hâlâ tam anlamıyla inanmadığını biliyordu. Yanıt vermek yerine eğilip çizmelerinden birini çözdü. Parmakları biraz titrese de Marion bağcıkları çözmeyi başardı. Çizmesini ve çorabını çıkardı. Deri pantolonunun paçasını sıyırdığında...

Lanet olsun. Lorcan zamanında birçok yaralı beden görmüş, birçok bedeni de bizzat yaralamıştı. Fakat o bedenler nadiren böyle tedavi edilmeden bırakılırdı. Marion'ın bacağı yara izleri ve çarpılmış kemikten ibaret bir karmaşaydı. Kızın şekilsiz ayak bileğinin hemen üzerinde de kesinlikle kelepçelerin bıraktığı, hâlâ iyileşmekte olan yaralar vardı.

Marion sessizce "Morath'in müttefikleri genellikle tek parça olurlar. Karanlık büyüleri bir topalı kesinlikle tedavi edebilir. Ayrıca bir topal onların işine yaramaz."

Kızın aksayan ayağıyla onca yıl idare edebilmesinin nedeni de

buydu. Yara izinin rengine bakılırsa bu şekilde yürümeye alışmak için uzun yılları olmuştu.

Marion pantolonunun paçasını aşağı çekse de çorabını giymeyip ayağına masaj yaptı. Dişleri arasından tısladı.

Lorcan birkaç metre ötedeki bir kütüğün üzerine oturdu. Heybesini sırtından indirip içini karıştırdı. "Bana Morath hakkında bildiklerini anlat," dedi. Doranelle'den aldığı bir merhem kutusunu Marion'a attı.

Kız teneke kutuya baktı. O keskin bakışlı gözler Lorcan'in ne olduğunu, nereli olduğunu ve o kutuda muhtemelen ne olduğunu çözmekle meşguldü. Marion o gözleri Lorcan'in yüzüne çevirince teklifini başını sessizce sallayıp kabul etti: Yanıtlar karşılığında ağrısı geçecekti. Marion kutunun kapağını açarken Lorcan onun ağzını açıp mayhoş şifalı otları içine çekişini gördü.

Eski yaralarına merhemi sürmeye başlayan kızın yüzünde acı ve haz bir aradaydı.

Marion bir yandan merhemi sürerken diğer yandan konuşmaya başladı.

Lorcan'e Demirdiş ordusundan, Uçuş Lideri ve On Üçler'den, dağdaki hisarın çevresinde kamp kuran ordulardan, sadece çığlıkların yankılandığı yerden, sayısız demir ocağından ve demirciden bahsetti. Kaçışını anlattı: Şatonun nasıl bir anda havaya uçtuğundan haberi yoktu. Patlamayı fırsat bellemiş, üzerine bir cadı kıyafeti geçirip onlardan birinin heybesini alıp kaçmıştı. Kargaşada kimse peşine takılmamıştı.

"Haftalardır kaçıyorum," dedi Marion. "Anlaşılan yolu ancak yarılayabilmişim."

"Nereye gideceksin?"

Marion kuzeye baktı. "Terrasen'e."

Lorcan homurdanmamak için kendisini tuttu. "Pek bir şey kaçırdığın söylenemez."

"Terrasen'den haber mi aldın?" Kızın gözlerinde panik vardı.

Lorcan omuz silkip "Hayır," dedi. Marion ayağını ve bileğini ovmayı bitirdi. "Terrasen'de ne var? Ailen mi?" Lorcan kızın neden

Morath'e götürüldüğünü sormamıştı. Onun acıklı öyküsünü dinlemek pek de umurunda değildi. Herkesin acıklı bir öyküsü olduğunu biliyordu.

Kızın yüzü gerildi. "Bir dosta borcum var. Morath'ten kaçmama yardım eden biri. Benden Celaena Sardothien adında birini bulmamı istedi. Bu yüzden ilk görevim bu: Celaena Sardothien'in kim olduğunu, nerede olduğunu öğrenmek. Bunun için Terrasen, Adarlan'dan daha uygun bir yer gibi."

Ortada bir hile, bu karşılaşmanın tesadüften başka bir şey olmadığını gösterecek hiçbir işaret yoktu.

"Sonra..." diye devam etti kız. "Gözleri daha da parladı. "Terrasen Kraliçesi Aelin Galathynius'u bulmalıyım."

Lorcan elini kılıcına götürmemek için kendisini tuttu. "Neden?"

Marion onun orada olduğunu bile unutmuş gibi Lorcan'e baktı. "Morath'tekini durdurmak için bir ordu kurduğu söylentisini işittim. Ona hizmet etmek istiyorum."

Lorcan bir kez daha "Neden?" dedi. Orospu kraliçenin kıza onu ilken'in pençelerinden kurtaran zekâsı dışında ihtiyaç duyması için bir neden göremiyordu.

Marion'ın dolgun dudakları gerildi. "Çünkü Terrasen'liyim ve kraliçemin öldüğünü düşünüyordum. Oysa hayatta ve savaşıyor. Bu yüzden ben de onun yanında savaşacağım. Savaşacağım ki başka kızlar da yuvalarından koparılıp Morath'e getirilmesin ve orada unutulmasın."

Lorcan bildiği gerçeği Marion'la paylaşmayı düşündü: Ona iki amacının aslında aynı olduğunu söylemeyi. Fakat bunu yaparsa Marion ona yeni sorular soracaktı ve Lorcan bunun için hiç de havasında değildi...

"Neden Morath'e gitmek istiyorsun? Herkes oradan kaçıyor."

"Hanımım tarafından Morath'teki tehdidin önüne geçmek için gönderildim."

"Tek başına bir adamsın... yani bir Fey erkeğisin." Marion'ın sözleri bir hakaret olmasa da Lorcan gözlerini ona dikti.

"Benim de senin gibi bazı becerilerim var."

Marion'ın gözleri Lorcan'in kurumuş, siyah kanla kaplı ellerine çevrildi. Lorcan ise onun o ellerde kıvılcımlanan büyüyü hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Lorcan, Marion'ın başka sorular sormasını beklese de kız çorabını giyip ayağına geçirdiği çizmesinin bağcıklarını bağladı. "Uzun süre oyalanmamalıyız." Haklıydı.

Marion yüzünü bir nebze ekşiterek doğrulsa da bacağına minnetle baktı. Lorcan bunu merhemin işe yarayıp yaramadığı sorusunun yanıtı olarak kabul etti. Marion teneke kutuyu almak için eğilince saçları siyah bir perde gibi yüzünü örttü. Bir ara saç örgüsü açılmış olmalıydı.

Marion doğrulup kutuyu Lorcan'e fırlattı. Lorcan kutuyu tek elle yakaladı. "Acanthus'a varmamızın ardından ne yapacaksın?"

Lorcan kutuyu pelerininin cebine soktu. "Ovalarda gezinen sayısız tüccar kervanı ve gezici sirk var. Buraya gelirken yolumun üzerinden birçokları ile karşılaştım. Bazıları nehri aşmaya çalışıyor bile olabilir. Onlardan birine karışacağız. Gizleneceğiz. Nehri geçip çayırlarda epeyce yol aldığımızda sen kuzeye gideceksin, ben güneye."

Marion'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Neden benimle yolculuk ediyorsun ki?" diye sordu.

"Senden Morath'in içine dair ayrıntıları almam gerek. Ben seni tehlikeden koruyacağım, sen de bana ayrıntıları vereceksin."

Gökte tamamen kaybolmak üzere olan güneş ormanı altın rengine boyuyordu. Marion kaşlarını hafifçe çattı. "Yemin eder misin? Beni koruyacağına?"

"Seni ilken'lerin eline bırakmadım, değil mi?"

Marion, Lorcan'i öyle duru ve içten bir bakışla süzdü ki Lorcan duraksadı. "Yemin et," dedi Marion.

Lorcan gözlerini devirdi. "Söz veriyorum." Kızın Lorcan için beş yüzyıldır tek geçer akçenin verilen sözler olduğundan haberi yoktu. "Seni terk etmeyeceğim."

Marion bu sözlere görünürde memnuniyetle başını sallayıp karşılık verdi. "O halde sana bildiklerimi anlayacağım."

Lorcan doğuya yürümeye başladı. Heybesi omzundan sarkıyordu.

Fakat Marion "Her kavşakta peşimize düşecek, at arabalarını arayacaklar. Beni burada bulabiliyorlarsa ana yollarda hayli hayli bulurlar."

Tabii Lorcan'i de. Cadılar hâlâ onun kanını dökmeye niyetliyseler.

Lorcan "Senin bu sorunu çözecek bir fikrin var mı peki?" diye sordu.

Marion'ın gül goncasını andıran ağzında cılız bir gülümseme belirdi. Kaçtıkları dehşet verici yaratıklara ve ormanda çektiği onca çileye rağmen. "Olabilir"

11

Manon Siyahgaga Morath'e vardığında boğaz kesmeye hayli hazırdı.

Her şey tepetaklak olmuştu.

Her şey.

Sarıbacaklar'ın fahişesinin ve onun ejderhasının işlerini bitirmiş, safir gözlü kralı kurtarmış ve Fey prensinin Sarıbacaklar'ın diğer dört gözcüsünü katledişini izlemişti.

Beş. Şimdi beş Sarıbacaklar cadısı Manon'ın ya da onun göz yummasından dolayı ölüydüler. Iskra'nın cadılar meclisinin beş üyesi.

Nihayetinde Manon, Rifthold'un yıkımına adamakıllı katılmamış, bu işi diğerlerine bırakmıştı. Yine de bir kez daha taçlı miğferini başına geçirip Abraxos'a taş şatonun en yüksek kulesine uçmasını, zaferini ve hakimiyetini kükreyerek ilan etmesini emretti.

Şehrin uzak, beyaz duvarlarında bile muhafızları ve kaçışan halkı parçalayan ejderhalar Abraxos'un emriyle durdular. Bir tek cadılar meclisi bile itaatsizlik etmedi.

On Üçler, Manon'ı kısa bir süre sonra bulmuşlardı. Onlara ne olduğunu söylememişti. Fakat hem Sorrel hem de Asterin ona dikkatle bakmışlardı: Sorrel, Manon'un gerçekleştiğini iddia ettiği "saldırıdan" geriye kesikler ya da yaralar kalıp kalmadığını görmek; Asterin ise Rifthold'a uçup Terrasen Kraliçesi'ne Valg kanıyla

çizilmiş bir mesaj bıraktıkları o gün Manon'ın yanında olduğu için.

On Üçler'in tünedikleri şato kulelerinde cadıların ejderhalarından bazıları kediler, bazıları da yılanlar gibi yayılırken Manon, Iskra Sarıbacaklar'ı beklemişti.

Manon, Morath'in loş ve kötü kokulu koridorlarında koltuğunun altında taçlı miğferiyle, peşinde Asterin ve Sorrel'la yürürken Iskra'yla konuşmasını bir kez daha gözlerinin önüne getirdi.

Iskra'nın ejderhası geri kalan tek boş alana konmuştu: Manon'ın aşağısında kalan bir çatıya. Özel olarak yapılmış bir ayarlamaydı bu.

Iskra'nın kahverengi saçlarının sıkı örgüsü çözülmüştü. Kibirli yüzü kanla kaplıydı. Manon'a *"Benim zaferimdi bu,"* diye hırlamıştı.

Yüzü miğferin gölgesinde kalan Manon "Şehir benim," demişti.

"Rifthold'u *ben* alacaktım. Senin görevin sadece nezaret etmekti." Demir dişler parladı. Manon'ın sağındaki kuledeki Asterin uyarı mahiyetinde hırıldamıştı. Iskra siyah gözlerini sarışın gözcüye dikip tekrar hırlamıştı. "Orospular sürünü şehrimden çıkar."

Manon, Iskra'nın boğa ejderhası Fendir'i süzmüştü. "Yeterince iz bıraktın. Yaptıkların dikkate alınacak."

Iskra öfkeden titremişti. Manon'ın sözlerinden değil.

Rüzgâr yön değiştirip Iskra'ya doğru esmişti.

Manon'ın kokusunu ona taşımıştı rüzgâr.

Iskra "Kimi?" diye köpürmüştü. *"Benimkilerden kimleri katlettin?"*

Manon geri adım atmadığı gibi biraz olsun pişmanlık ya da endişe belirtisi sergilememişti. "İsimlerinizi bilmem mi gerekiyor? Avıma yaklaştığım sırada cadı bana saldırdı. Kralın işini kendisi bitirmek istiyordu. Bu uğurda bir varise saldırmayı göze almıştı. Aldığı cezayı hak etti. Özellikle de onunla uğraşayım derken avımı elimden kaçırdığım için."

Yalancı yalancı yalancı.

Manon taçlı miğferinin altında yüzünün tek görünen noktasındaki demir dişlerini göstermişti. "Diğer dördü şatoda ölü yatıyorlar. *Ben* itaatsiz orospunla uğraşırken kralı kurtarmaya gelen Fey

prensinin elinde can verdiler. Kaybımın acısını postundan çıkarmadığım için kendini şanslı say Iskra Sarıbacaklar."

Iskra'nın bronz yüzü kireç kesilmişti. Manon'ı ve orada toplanan On Üçler'in hepsini süzdü. Sonra "Şehre ne yapmak istiyorsan yap," demişti. "Senindir." Elini kaldırıp parmağıyla Manon'a işaret ederken yüzünde bir gülümseme vardı. Çevresindeki On Üçler gerildi. Oklar sessizce çekilip Sarıbacaklar varisine doğrultulmuştu. "Fakat sen, Uçuş Lideri..." O gülümseme gerilirken Iskra ejderhasının dizginini çekeleyip göklere yükselmeye hazırlandı. "Sen bir yalancısın *Cadı Katili.*"

Iskra gitmişti.

Şehre değil, göğe doğru süzülerek.

Dakikalar içinde gözden kaybolan Iskra, Morath'e gidiyordu.

Manon'ın büyükannesinin yanına.

Erawan'in konsey salonuna dönen köşede durduklarında Manon bir Asterin'e bir Sorrel'a baktı. Manon salonda onu Iskra'nın, büyükannesinin ve diğer cadı anaların bekliyor olacağını biliyordu. Nitekim köşeden şöyle bir baktığında çok sayıda cadılar meclisinin iki ve üç numaraları nöbetteydiler. Birbirlerine çift kanatlı kapının yanında nöbet tutan ifadesiz adamlara baktıkları kadar şüpheyle bakıyorlardı.

Manon sağ koluna ve iki numarasına "Bu işin içinden çıkmak kolay olmayacak," dedi.

Sorrel sessizce "Üstesinden geliriz," diye yanıt verdi.

Manon miğferini biraz daha sıkıca kavradı. "İşler kötü giderse On Üçler'i alıp gideceksiniz."

Asterin "Yenilgiyi kabullenip oraya giremezsin Manon," dedi. "Son nefesine kadar inkar et." Sorrel, Manon'ın düşmanlarını kurtarmak için o cadıyı öldürdüğünü anlamışsa da renk vermemişti. Asterin "Nereye gideceğiz ki?" diye sordu.

Manon "Bilmiyorum, umurumda da değil," dedi. "Fakat ben ölünce benimle hesabı olan herkes On üçler'i hedef alacak." Liste çok uzundu. Manon gözlerini sağ kolunun gözlerine çevirdi. "Çıkar onları. Ne pahasına olursa olsun."

Birbirlerine baktılar. Sorrel "Ne istersen yapacağız Uçuş Lideri," dedi.

Manon bekledi. Sağ kolundan herhangi bir itiraz gelmesini. Fakat başını eğip mırıldanarak ona onay veren Asterin'in siyah gözleri parlaktı.

Manon'ın göğsündeki düğüm çözüldü. Omuzlarını dikleştirip döndü. Fakat Asterin onun elini tuttu. "Dikkatli ol."

Manon yüreksiz bir budala gibi görünmemek için öfkeli bir tavır sergilemeyi düşünse de... büyükannesinin neler yapabildiğini görmüştü. Yapabileceklerinin izleri Asterin'in etine damgalanmıştı.

Suçlu ve yalancı imajı çizmeyecekti. Hayır... Her şey bittiğinde Iskra'yı süründürecekti.

Böylece Manon derin bir nefes alıp her zamanki öfkeli yürüyüş ritmine döndü. Kırmızı pelerini bir hayalet rüzgârda dalgalanıyordu.

Onlar yaklaşırken herkes gözlerini üçüne dikti. Fakat bu beklenen bir durumdu.

Manon orada toplanan iki ve üç numaraların varlığını fark ettiğini belli etmeye tenezzül etmese de onlara göz ucuyla bir baktı. Iskra'nın cadılar meclisinden iki genç. Demir dişlerinde benek benek pas olan, Cadı Ana'ların meclislerinden gelen altı yaşlı. Ayrıca...

Koridorda iki genç gözcü daha vardı. Alınlarında maviye boyanıp örülmüş deri bandanalar vardı.

Petrah Mavikan gelmişti.

Varisler ve Ana'lar bir araya geldilerse...

Manon'ın bir kabuktan ibaret yüreğinde korkuya yer yoktu.

Manon kapıları ardına kadar açtı. Asterin peşinden geliyordu. Sorrel geride kalıp koridordaki diğerlerine katıldı.

İçeri girdiğinde on cadı Manon'a doğru döndü. Erawan görünürde yoktu.

Büyükannesi salonda dikildikleri yerin tam ortasında; sağ kolu Manon'ın arkasındaki duvara yaslanmış, diğer dört sağ kolla aynı sırada duruyordu. Manon'ın dikkati büyükannesine değil altın saçlı varise çevrildi.

Petrah'ya.

Manon Mavikan varisini Savaş Oyunları'nda onu sonu kesin bir ölüm olacak o düşüşten kurtardığından beri görmemişti. Manon onun hayatını kurtarmışsa da ejderhasını kurtaramamış, Iskra'nın boğa ejderhası Petrah'nın bineğinin boğazını parçalamıştı.

Mavikan varisi annesi Cresseida'nın yanında dikiliyordu. İkisi de uzun boylu ve zayıftı. Cadı Ana'nın soluk alnında demir yıldızlı bir taç vardı. Tacın altındaki yüzü okumak imkânsızdı.

Petrah'nın aksine. İhtiyatlı bir bakış... Masmavi gözlerindeki uyarı fark ediliyordu. Üzerinde deri binici giysisi vardı. Gece mavisi bir pelerin omuzlarındaki bronz kopçalardan sarkıyor, altın rengi saç örgüsü göğsünün üzerinden iniyordu. Petrah hep tuhaf, aklı bir karış havada biri olmuştu. Fakat Mavikanlar böyleydi zaten. *Mistikler, fanatikler, bağnazlar...* Taptıkları Üç Yüzlü Tanrıça'yla aralarındaki ilişkiyi tanımlamak için kullanılan en nazik sözcüklerdi bunlar.

Fakat o gün Petrah'nın yüzünde aylar önce orada olmayan bir boşluk vardı. Söylentiye göre ejderhasını kaybetmek varisi perişan etmiş, haftalar boyunca yataktan çıkmamıştı.

Cadılar yas tutmazdı. Çünkü cadılar kalpleri kırılacak kadar sevmezlerdi. Her ne kadar şimdi Siyahgaga Ana'sının yanında yerini alan Asterin bunun aksini ispatlamışsa da.

Petrah başını salladı. Çok hafifçe. Bir varisin diğerini selamlayışından öte bir şeydi bu. Manon kimse fark etmeden büyükannesine doğru döndü.

Üzerinde dökümlü, siyah giysileri olan büyükannesinin siyah saçları başının tepesinde, tam da –kendisi ve Manon için– peşine düştüğü tacın olması gereken noktada örülmüştü. *Çorak Toprakların Ulu Kraliçeleri* olacaklardı. Büyükannesi bir zamanlar Manon'a bu sözü vermişti. Bu amaç için o salondaki tüm cadıları arkadan vurmaları gerekse bile.

Manon büyükannesini ve diğer iki Cadı Ana'yı eğilerek selamladı.

Beli bükük, dişleri arasında hâlâ öğle yemeğinden kalan parçalar olan Sarıbacaklar'ın Cadı Ana'sının yanında duran Iskra hırladı. Manon soğuk bakışını varise çevirip sırtını dikleştirdi.

Manon'ın büyükannesi "Üçlü bir araya geldi," diye söze girince Manon'ın bedenindeki tüm kemikler kaskatı kesildi. "Üç Ana, Anne'mizin üç yüzünü şereflendirmek için." Bakire, Anne, Kocakarı. Sarıbacaklar'ın Cadı Ana'sının hep yaşlı olmasının, Siyahgaga'nın hep olgunluk yaşında olmasının, Mavikan Ana'sı Cresseida'nın ise hâlâ genç ve taze görünmesinin nedeni buydu.

Fakat Manon bunları umursamıyordu. O sözler söylenirken hayır.

"Kocakarının orağı tepemizde sallanıyor," diye mırıldandı Cresseida. "O orak Anne'nin adalet kılıcı olsun."

Bu bir toplantı değildi.

Bir mahkemeydi.

Iskra gülümsemeye başladı.

Aralarında bir iplik dokunmuşçasına; Manon arkasında duran sağ kolu Asterin'in sırtını dikleştirdiğini, en kötü olasılığa hazırlandığını sezebiliyordu.

Sarıbacaklar'ın kocakarısı hırıltılı bir sesle "Kan kanı çeker," dedi. "Ne kadar kan borcu olduğuna karar vereceğiz."

Manon dik durdu. Biraz olsun korku, kaygı sergilemezdi.

Cadı mahkemeleri gaddarca, sonuçları kesin olurdu. Genellikle sorunlar yüze, kaburgalara ve karna üçer darbeyle çözülürdü. Nadiren, sadece en ciddi durumlarda üç Cadı Ana adalet dağıtmak için bir araya gelirdi.

Manon'ın büyükannesi "Kendi gururun dışında hiçbir tahrik olmaksızın bir Sarıbacaklar cadısını öldürmekle suçlanıyorsun Manon Siyahgaga," dedi.

Iskra'nın gözleri alev alevdi.

"Ayrıca gözcü Sarıbacaklar varisinin cadılar meclisinin bir üyesi olduğundan Iskra'ya karşı da suç işlendi." Büyükannesinin yüzü öfkeden gerilmişti; Manon'ın yaptığından değil, bunu yapıp da yakalanmasından dolayı. "İhmalin ya da başarısız taktiklerin-

den dolayı diğer meclis üyelerinin de hayatları sona erdi. Ellerinde onların da kanı var." Büyükannesinin demir dişleri mum ışığında parladı. "Bu suçlamaları ret mi ediyorsun?"

Manon sırtını dik tutarak her birinin gözlerinin içine baktı. "Iskra'nın gözcüsünü hak ettiğim ödülü almaya çalıştığı için öldürdüğümü inkâr etmiyorum. Diğer dördünün Fey prensi tarafından katledildiğini de. Fakat bunlarda kabahatim olduğunu inkâr ediyorum."

Iskra tısladı. "Zelta'nın kanının kokusu üzerinde; korkunun ve *acının* kokusu."

Manon dudak büküp "O kokuyu alabiliyorsun Sarıbacaklar çünkü gözcün bir korkaktı ve aynı safta çarpışan bir kız kardeşine saldırdı. Dövüşü kazanamayacağını anladığında ise onun için artık çok geçti."

Iskra'nın yüzü öfkeden çarpıldı. *"Yalancı..."*

Cresseida "Anlat bize Siyahgaga varisi," dedi, "üç gün önce Rifthold'da neler oldu."

Manon anlattı.

Ve yüzyıllık sefil varlığı boyunca ilk kez büyüklerine yalan söyledi. Yalanlardan güzel bir halı dokuyup, onlara anlattığı öykülere kendisi *inandı*. Konuşmasını bitirdiğinde Iskra Sarıbacaklar'a işaret etti. "Sarıbacaklar varisinin uzun zamandır yerimde gözü olduğu herkesin malumu. Belki de tıpkı gözcüsü avımı çalmaya çalıştığı gibi Iskra da alelacele buraya dönüp beni suçladı ki Uçuş Lideri pozisyonumu çalabilsin."

Iskra çok kızsa da ağzını açmadı. Fakat Petrah bir adım öne çıkıp konuştu. Affınıza sığınarak Siyahgaga varisine soracaklarım var."

Manon'ın büyükannesi bunun yerine tırnaklarının sökülmesini tercih edebilirmiş gibi dursa da diğer iki Ana başlarını salladı.

Manon sırtını dikleştirdi. Kendisini Petrah her ne yaptığını sanıyorsa ona hazırladı.

Petrah'nın Manon'ın gözleriyle buluşan mavi gözleri sakindi. "Beni düşmanın mı, rakibin mi olarak görüyorsun?"

"Seni gerektiğinde bir müttefik olarak görsem de hep rakibim olarak görüyorum, evet." Manon'ın mahkemede ağzından çıkan ilk gerçekti bu.

"Yine de beni Savaş Oyunları'nda mutlak bir ölümden kurtardın. Neden?"

Diğer Cadı Ana'lar birbirlerine baktılar. Yüzlerini okumak mümkün değildi.

Manon çenesini kaldırdı. "Keelie ölürken senin için savaştığı için. Ölümünün boşa gitmesine izin veremezdim. Yoldaş bir savaşçıdan bu kadarını sakınamazdım."

Ejderhasının ismini işitmesiyle Petrah'nın yüzüne keder oturdu. "İsmini hatırlıyorsun demek?"

Manon bunun önceden düşünülmemiş bir soru olmadığını bilse de başını salladı.

Petrah yüzünü Cadı Ana'lara çevirdi. "O gün Iskra Sarıbacaklar az kalsın beni öldürecekti. Boğa ejderhası da kısrağımı öldürdü."

Iskra "O konuyu kapatmıştık," diye araya girdi. Dişleri parladı. "Kazara olduğuna hükmedildi..."

Petrah elini kaldırdı. "Lafım bitmedi Iskra Sarıbacaklar."

Diğer varise seslenirken Petrah'nın sözlerindeki gaddar ton seziliyordu. Manon'ın bir yanı o sözlere maruz kalan kendisi olmadığı için memnundu.

Iskra, Petrah'nın sesinden cadının yarım kalmış hesabını sezip geri adım attı.

Petrah elini indirdi. "Manon Siyahgaga'nın o gün beni ölüme terk etme fırsatı vardı. Bunu yapması da daha basit bir seçim olurdu. O zaman şimdi olduğu gibi suçlanmazdı da. Fakat beni ölümden kurtarmak için kendi hayatını ve bineğinin hayatını tehlikeye attı."

Bir can borcu. Aralarındaki buydu. Petrah o borcu şimdi Manon'ın lehine konuşmakla mı ödüyordu? Manon dudak bükmemek için kendisini tuttu.

Petrah "Manon Siyahgaga'nın beni kurtarıp sonra Sarıbacaklar klanından kız kardeşlerine düşman kesilmesi bana anlamsız geli-

yor. Onu itaatkârlığı, disiplini ve gaddarlığından dolayı Uçuş Lideri olarak taçlandırdınız. Geçmişte onda gördüğünüz ve bugünden sonra da göreceğiniz meziyetlere Iskra Sarıbacaklar'ın öfkesinin gölge düşürmesine izin vermeyin. Bir yanlış anlama uğruna Uçuş Lideri'nizi kaybetmeyin."

Cadı Analar bir kez daha bakışırken Petrah eğilerek onları selamladı ve annesinin sağındaki yerine çekildi. Fakat üç cadının arasındaki dillendirilmemiş tartışma devam etti. Ta ki Manon'ın büyükannesi öne çıkana, kararı ona bırakan diğer ikisi gerileyene dek. Manon öyle ferahlamıştı ki az kalsın omuzlarını salacaktı.

Petrah'yı bir daha yalnız kalacak kadar budalalık ettiği bir anda köşeye sıkıştırıp neden Manon'ın lehine konuştuğunu itiraf ettirecekti.

Manon'ın büyükannesinin siyah ve altın rengi gözlerinde sert, merhametsiz bir bakış vardı.

"Petrah Mavikan doğru söyledi."

Manon ve Asterin arasındaki gergin ip de böylece gevşedi.

"İtaatkâr ve *sadık* Uçuş Lideri'mizi kaybedersek yazık olur."

Manon daha önce de dayak yemişti. Büyükannesinin yumruklarına yine dayanırdı.

"Siyahgaga Cadı Klanı'nın varisi ne diye basit bir gözcünün ölümünden dolayı canını versin ki? Uçuş Lideri olsa da olmasa da bu konuda hâlâ bir varisin sözüne karşı bir diğerininki var. Fakat kan yine de döküldü. Kanın bedeli de ödenmeli."

Manon bir kez daha miğferini sıkıca tuttu. Büyükannesi hafifçe gülümsedi.

Büyükannesi "Dökülen kan eşit olmalı," diye mırıldandı. Dikkati Manon'ın omzuna çevrildi. "Bu yüzden sen, torunum, yaptığın için ölmeyeceksin. Fakat On Üçler'inden biri ölecek."

Büyükannesi kadim gözlerinde muzaffer bir parıltıyla "Sağ kolun Asterin Siyahgaga klanlarımız arasındaki kan borcunu ödemeli," derken Manon uzun zamandır ilk kez korkuyu, insanlara has çaresizliği tattı. "Yarın günbatımında ölecek."

12

Yavaşlamalarına neden olan Evangeline'in yokluğunda Aelin, Aedion ve Lysandra yolda kısa molalar vererek kıyıya gidiyorlardı.

Aelin, Aedion'ın hızına yetişebilmek için Fey formunda kalmıştı. İmrenerek de olsa Aedion'ın kendisinden çok daha iyi bir binici olduğunu kabul etmişti. Lysandra farklı kuşların şekillerini alıp yolun ilerisinde herhangi bir tehlike olup olmadığını gözlüyordu. Yolda geçen haftalar boyunca Rowan ona bu işi nasıl yapacağını, neleri aklına yazmasını, nelerden kaçınıp nelere dikkat kesilmesini öğretmişti. Fakat Lysandra göklerde gezerken diğerlerine bildirecek fazla bir şey bulamamıştı. Aelin ve Aedion ise Terrasen ovalarını aşarken karada çok az tehlikeyle karşılaşmışlardı.

Bir zamanların zengin arazilerinden geriye pek bir şey kalmamıştı.

Aelin yıkık dökük mülkleri; terk edilmiş tarlaları; çaresiz kalıp erzak almak için kılık değiştirerek kasabalara girdiklerinde karşılaştıkları, yüzleri zayıflıktan çökmüş insanları aklına fazla takmamaya çalışıyordu. Karanlıkla yüzleşip o karanlıktan ışıkla çıkmış olsa da kafasının içinde bir ses ona fısıldıyordu: *Buna sen neden olsun, sen neden oldun, sen.*

O ses sık sık Weylan Darrow'un buz gibi soğuk ses tonuna karışıyordu.

Aelin gerisinde altın sikkeler bırakıyordu; bunları kendisine ve

Aedion'a fırtınalı bir sabahta bol sulu ikram edildiğinde kupanın altına, şahin formundaki Lysandra'ya ekmek dilimleri ve biraz da et veren çiftçinin ekmek kutusuna; öğle yemeklerini ne kadar hızlı silip süpürdüklerini görünce onlara fazladan bir kâse yahni veren hancının para çekmecesine bırakmıştı.

Fakat o altınlar Aelin'ın yüreğindeki yaraya şifa olmuyor, o çirkin ses uyanıkken düşüncelerine uyurken rüyalarına musallat oluyordu.

Bir hafta sonra kadim liman şehri Ilium'a vardıklarında Aelin arkasında altın bırakmayı kesti.

Bunu yapmak rüşvet vermek gibi gelmeye başlamıştı. Aelin'ın aralarına karıştığından hiç haberleri olmayan halkına değil, kendi vicdanına verdiği bir rüşvet.

Nihayet yeşil düzlükler yerlerini kayalık, çorak sahil şeridine bıraktı. İleride, çalkantılı turkuvaz deniz ve ülkenin içlerine kıvrılarak Orynth'e dek uzanan Florine Nehri'nin geniş ağzı arasında yükselen beyaz duvarlı şehri gördüler. Ilium şehri de Terrasen kadar kadimdi. Şehrin kuzeydoğu ucundaki yıkık dökük tapınak olmasa ve bu tapınak şehri kendisine çektiği hacılarla ayakta tutmasa Ilium çoktan unutulurdu.

Oraya Taş Tapınağı deniyordu. Brannon'ın Florine'ın Geyikboynuzu Dağları'nın kıyısındaki kaynağına tekneyle gitmeden önce kıtaya ayak bastığında üzerine çıktığı kayanın etrafına inşa edilmişti. Aelin Küçük Halk'ın tapınağın bir benzerini onun için nasıl yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ilium'un sağlam, geniş tapınağı arkasındaki, fırtınaların aşındırdığı, güzel şehre ve şehrin ötesindeki uçsuz bucaksız okyanusa hâkim, soluk renkli bir kayalığa kurulmuştu. Okyanus öyle maviydi ki Aelin'a güneyin sakin sularını hatırlattı.

Rowan ve Dorian'ın şimdi yolculuk ediyor olmaları gereken o suları. Şansları varsa. Aelin bunu da düşünmemeye çalışıyordu. Fey prensinin yokluğunda korkunç, sonsuz bir sessizlik vardı.

Neredeyse şehrin beyaz duvarları –ve o duvarların arasındaki insanlar– kadar sessiz. Kapüşonlu ve ağır pelerinlerinin altında

tepeden tırnağa silahlı Aelin ve Aedion açık kapılardan geçtiler. Tapınağa giden yolda iki temkinli hacıdan başka kimseyle karşılaşmadılar. Gizlilik adına, bir de tabii Ilium, Adarlan işgali altında olduğundan kılık değiştirmişlerdi.

Lysandra önden uçup haberleri onlara taşımış, insan formunda ancak bildiklerini onlara aktaracak kadar kalmıştı.

Aelin ve dostları Adarlan zırhı içindeki bir grup sert bakışlı gözcünün yanından geçerlerken Aedion "Kuzeye, Eldrys'e gitmeliyiz," diye mırıldandı. Askerler onlara sadece Aelin'ın omzundaki keskin gözlü, daha da keskin gagalı doğanı görmek için baktılar. Hiçbiri Aedion'ın eyer heybeleri arasındaki, pelerinin kıvrımlarıyla özenle örtülmüş kalkanı fark etmedi. Aynı özenle gizledikleri kılıçları da. Damaris, Aelin'ın yolda geçen haftalarda koyduğu o aynı yerde duruyordu: Kılıç, içlerinde Dorian'ın Rifthold'daki kraliyet kütüphanesinden *ödünç aldığı* kadim büyü kitapları olan ağır heybelerin altına bağlanmıştı. "Hâlâ geri dönebiliriz."

Yüzü kapüşonunun gölgesinde kalan Aelin, Aedion'a öfkeli bir bakış attı. "Bir an olsun bu şehri Adarlan'ın ellerine bırakacağını düşünürsen cehenneme kadar yolun var." Lysandra gagalarını birbirine vurarak Aelin'ı destekledi.

Küçük Halk oraya gitmeleri mesajını vermekte yanılmamıştı. Tapınağın küçük taklidi de neredeyse mükemmeldi. Hangi büyüye sahipseler Aelin'ın yolda haberini aldığı gelişmeleri bir şekilde önceden biliyorlardı: Rifthold gerçekten düşmüş, kralları ortadan kaybolmuş, şehir cadılar tarafından yağmalanmıştı. Olup bitenlerin yüreklendirdiği, *Aelin*'ın da tahtını almak için dönmek yerine kaçtığı söylentilerini işiten Roland Havilliard'ın babası ve Adarlan'ın en güçlü lordlarından biri olan Lord Meah garnizonundaki askerleri sınırdan Terrasen'e geçirmiş ve limanı sahiplenmişti.

Aedion, Aelin ve Lysandra'yı "Burada elli asker kamp kuruyor," diye uyardı.

Şekil değiştiren "*E, ne olmuş*" dercesine tüylerini kabarttı.

Aedion çenesini sıktı. "İnan bana, ben de onların canına okumak istiyorum. Fakat..."

Aelin "Kendi krallığımda gizlenmeyeceğim," diye araya girdi. "Bu toprakların kime ait olduğunu hatırlatmadan gitmeyeceğim de."

Köşeden dönüp Lysandra'nın o sabah gözcülük ederken incelediği, deniz kenarındaki bir hana giderlerken Aedion sessizliğini korudu. Han, tapınağa göre şehrin diğer ucunda kalıyordu.

Askerlerin kışla olarak kullanma cüretini gösterdikleri tapınak.

Nihayet Aedion "Bu yaptığının amacı Adarlan'a mı yoksa Darrow'a mı mesaj göndermek?" dedi.

"Amacım bu Adarlan'lı pisliklere yeterince tahammül eden halkıma özgürlüklerini kazandırmak," diye çıkıştı. Atının dizginini çekip hanın avlusunun önünde durdurdu. Lysandra ona pençelerini omzuna gömerek destek verdi. Sadece metreler ötedeki, hava koşullarının yıprattığı avlu duvarının ötesindeki deniz safir kadar parlaktı. "Gece yarısı harekete geçeceğiz."

Aedion sessiz kaldı. Hancı alelacele dışarı geldiğinde Aedion'ın yüzü kısmen gizlenmişti. Geceyi geçirmek için bir oda tuttular Aelin kuzenini düşünceleriyle baş başa bırakıp büyüsünü kontrol etmeye uğraştı. O sabah büyüsünü hiç serbest bırakmamıştı. O gece yapacakları için de büyüsünün tam güçte olmasını istiyordu. Fakat hissettiği gerginlik onu rahatsız ediyordu. Şifasız bir kaşıntı, köreltemediği sivri bir bıçak ucu gibiydi bu.

Ancak küçük, iki odalı odalarına yerleştiklerinde ve Lysandra pencere pervazına tünediğinde Aedion "Aelin, yardım edeceğimi biliyorsun... o pislikleri bu şehirden atmak istediğimi de..." dedi. "Fakat Ilium halkı yüzyıllardır burada yaşıyor, savaş halinde ilk saldırıya uğrayacak olanların kendileri olacağını da biliyorlar."

Ve bu askerler pekâlâ onlar oradan ayrılır ayrılmaz geri dönebilirlerdi de. Aedion'ın bunu eklemesine gerek yoktu.

Lysandra pencereyi gagaladı. Sessiz bir istek. Aelin gidip pencereyi açarak denizden gelen esintiyi içeri doldurdu. "Sembollerin gücü vardır Aedion," dedi Aelin. Şekil değiştirenin benekli kanatlarını çırpışını izledi. Rifthold'daki o saçma sapan yarışma boyunca birçok kitap okumuştu.

Aedion burnundan güldü. "Biliyorum. İnan bana, sembollerden

mümkün olduğunca sıkça faydalandım." Ne kastettiğini vurgulamak için eliyle Orynth'in Kılıcı'nın kabzasını sıvazladı. "Düşününce ben de Dorian'a ve Chaol'a aynını söylemiştim." Hatıra zihninde canlanırken başını iki yana salladı.

Aelin pencere pervazına yaslandı. "Ilium Mycenia'lıların kalesiydi."

"Mycenia'lılar mitten öte bir şey değiller; üç yüz yıl önce sürüldüler. Bir sembol arıyorsan, onlar hem demode hem de ayrılık yaratan bir sembol olurlar"

Aelin bunu biliyordu. Mycenia'lılar bir zamanlar Ilium'ı sadece asiller değil suç imparatorları olarak yönetmişlerdi. Uzun zaman önce gerçekleşen bir savaşta Mycenia'lıların ölümcül filosu zafer kazanmada öyle önemli bir hale gelmişti ki o dönemde başta hangi kral olursa olsun Mycenia'lıların eylemleri meşrulaştırılmıştı. Ta ki yüzyıllar sonra bir başka savaşta Terrasen'in yardımına gelmeyip sürgün edilmelerine dek.

Lysandra kanatlarını indirirken Aelin şekil değiştirenin yeşil gözlerine baktı. O hafta boyunca, Lysandra yolda onlardan uzak durmuştu. İnsan tenindense tüylü ya da kürklü hayvanların şeklini almayı tercih etmişti. Belki de bunun nedeni yüreğinin bir yanının Ren ve Murtaugh'la birlikte Orynth'in yolunu tutmuş olmasıydı. Aelin dostunun ipeksi başını okşadı. "Mycenia'lılar inanmadıkları bir savaşta ölmemek için Terrasen'i bir başına bıraktılar."

Aedion "Kısa süre sonra da bir daha ortalarda görünmemek üzere dağılıp yok oldular," diye karşı çıktı. "Ne demeye çalışıyorsun? Ilium'u özgürleştirdiğinde yeniden ortaya çıkacaklarını mı? Onlar deniz ejderhalarıyla birlikte kaybolalı çok oldu Aelin."

Gerçekten de şehirde uzak, amansız denizlerdeki savaşlara yelken açan; dalgalara kanlarını akıtarak bu sınırları koruyan efsanevi filodan ve savaşçılardan hiçbir iz yoktu. Hem müttefikleri hem de silahları olan deniz ejderhaları da onlarla beraber çarpışırdı. Mycenia'lılar ancak ejderhaların sonuncusu da Terrasen sularından sürülmesinin kederiyle öldüğünde gerçekten ortadan kaybolmuştu. Ayrıca ancak ejderhalar geri döndüklerinde Mycenia'lılar

da yuvalarına dönecekti. En azından kadim kehanetlere göre.

Aedion, Damaris hariç, eyer heybelerinde gizli olan fazladan silahları çıkarmaya başladı. Silahları bir bir üzerine bağladı. Rowan'ın bıçağının böğrünün üzerindeki kayışa sıkıca bağlı olduğundan emin olunca hâlâ pencere kenarında duran Aelin ve Lysandra'ya "İkinizin biz erkeklerin burada size güzel manzaralar izletip güzel yemekler yedirmek için bulunduğumuzu düşündüğünüzü bilsem de ben bir Terrasen *generaliyim*. Hayaletlerin peşine düşmeyip gerçek bir ordu bulmamız gerek. Sonbahar ortasına dek kuzeye bir ordu göndermezsek kış fırtınaları yüzünden hem karadan hem de denizden oraya ulaşmamız imkânsız olur."

Aelin "Güçlü sembolleri o kadar iyi biliyorsan Aedion," dedi, "Ilium'un hayati olduğunu da bilirsin. Ilium'u Adarlan'ın eline bırakamayız. Düzinelerce nedenden dolayı." Aelin kuzeninin o nedenleri çoktan hesapladığından emindi.

"O halde şehri geri al," diye meydan okudu Aedion. "Fakat şafakta yelken açmamız gerek." Kuzeninin gözleri kısıldı. "Tapınak. Tapınağı almaları da bir sebep, değil mi?"

"Tapınak benim doğuştan gelen hakkım," dedi Aelin. "O hakaretin karşılıksız kalmasına izin veremem." Aelin omuzlarını dikleştirdi. Planlarını ifşa etmek, kendisini açıklamak... Buna alışması için zaman gerekecekti. Fakat planları hakkında daha açık olma sözünü vermişti. Bu yüzden en azından bu konuda açık olabilirdi. "Hem Adarlan hem de Darrow'a karşı yapacağım bunu. Bir gün tahtımı geri alacaksam bunu yapmam gerek."

Aedion bir süre düşünüp sonra da burnundan güldü. Yüzünde gülümsemeyi andıran bir ifade vardı. "Sadece kanın değil, efsanelerin de tartışmasız kraliçesisin." Yüzüne düşünceli bir ifade oturdu. "Kralların Alevi'nin yeniden açmasını sağlarsan kesinlikle tartışmasız kraliçe olursun."

"Lysandra'nın sadece kendi şeklini değiştirip nesneleri değiştirememesi ne kötü," diye mırıldandı Aelin. Lysandra gagasını tıkırdatarak ve tüylerini kabartarak ona onay verdi.

"Kralların Alevi Orlon'un hükümdarlığı sırasında açtığı söyle-

niyor," diye düşündü Aedion. "Sadece tek çiçek. Oakwald'da bulunmuş."

Aelin sessizce "Biliyorum," dedi. "Masasının üzerinde camın içinde, düzleştirilmiş halde tutardı onu." Ateşin küçük, kırmızı ve turuncu çiçeğini hâlâ anımsıyordu. Basit görünse de öyle canlı renkleri vardı ki her baktığında Aelin'ın nefesini keserdi. Brannon bu kıtaya ayak bastığında Kralların Alevi krallığın her yerindeki tarlalarda ve dağlarda açmıştı. Sonrasında yüzyıllar boyunca bir tek çiçek bile bulunsa mevcut hükümdarın kutsandığı, krallığın gerçekten huzur içinde olduğu düşünülmüştü.

Orlon'un krallığının ikinci on yılında bulunana dek çiçek en son doksan yıl önce görülmüştü. Aelin yutkundu. "Yoksa Adarlan..."

"Çiçek Darrow'da," dedi Aedion. "Askerler sarayı almadan önce Orlon'un kaçırabildiği tek şey çiçek oldu."

Aelin başını salladı. Büyüsü ona yanıt verircesine titreşip duruldu. Orynth'in Kılıcı bile Adarlan'ın eline düşmüştü. Ta ki Aedion o kılıcı geri kazanana dek. Evet, muhtemelen kuzeni bir tek sembolün nasıl bir gücü olabileceğini diğer herkesten daha iyi anlayabilirdi. O sembolün kaybının ya da geri kazanılmasının bir orduyu, halkı nasıl parçalayabileceğini ya da harekete geçirebileceğini de.

Yeter... Krallığı yeterince yıkım ve acı yaşamıştı.

Aelin, Lysandra ve Aedion'a "Haydi," deyip kapıya yöneldi. "Kıyameti koparmadan önce bir şeyler yesek iyi olur."

13

Dorian o kadar çok yıldızı bir arada görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Epeyce gerilerinde dumanlar hâlâ göğü boyuyor, gökteki hilalin ışığıyla aydınlanıyordu. En azından çığlıklar kilometreler önce kesilmişti. Güçlü kanatların çıkardığı patırtılar da.

Tek yelkenli filikada Dorian'ı arkasında oturan Prens Rowan Whitethorn uçsuz bucaksız uzanan denizin sakin siyahına baktı. Prensin büyüsünün yarattığı rüzgârla Ölü Adalar'a gidiyorlardı. Fey savaşçısı onları çabucak sahile ulaştırmış, orada filikanın sahibi batıdaki panik halindeki şehre odaklanmışken Rowan hiç tereddüt etmeden filikayı çalmıştı. Tüm bunlar olup biterken Dorian sessiz kalmış, faydasızca oturmuştu. Şehri yıkılırken, insanları öldürülürken yaptığı gibi.

Rowan küçük kayığın diğer yanından "Yemek yemelisin," dedi.

Dorian, Rowan'ın çaldığı erzak çuvalına baktı. Ekmek, peynir, elmalar, kurutulmuş balık... Dorian'ın midesi kalktı.

Rowan "Zehirli bir diken battı sana," dedi. Hızlı rüzgâr onları arkalarından iterken savaşçının sesi kayıklarını yalayan dalgalar kadar alçak çıkıyordu. "Büyün seni hayatta tutmaya çalışırken tükendi. Yemek yemezsen yenilenmez." Bir an duraksadı. "Aelin seni bu konuda uyarmadı mı?"

Dorian yutkundu. "Hayır. Bana büyü öğretecek zamanı olma-

dı." Dorian kayığın kıç tarafında, bir eli dümende oturan Rowan'a baktı. O sivri kulakların görüntüsü Fey erkeğiyle tanışalı aylar olmasına rağmen Dorian'ı hâlâ şaşırtıyordu. Ve o gümüşi saçlar...

Manon'ın kara vuran ay ışığını andıran saçları gibi değildi bu saçlar.

Dorian kendisi için can alan ve canını bağışlayan Uçuş Lideri'ne ne olduğunu merak ediyordu.

Canını bağışlamakla kalmamış, Dorian'ı kurtarmıştı.

Dorian bir budala değildi. Manon'ın bunu birtakım çıkarlar uğruna yaptığını biliyordu. Manon, Dorian'a kayığın diğer yanında oturan savaşçı kadar yabancıydı... Hatta daha da fazla.

Ve yine de, o karanlık, o şiddet ve dünyaya o sert ve dürüst bakış... Manon'da sırra yer olmamalıydı. Yalanlara da.

"Gücünü korumalısın," diye devam etti Rowan. "Büyün enerjinden, *senden* beslenir. Ne kadar dinlenirsen, gücünü o kadar arttırırsın. Daha da önemlisi, kontrolünü de. Gücün senin bir parçan olduğu kadar senden ayrı bir varlıktır. Kendi haline terk edilirse seni tüketir ve *seni* bir araç olarak kullanır." Gülümseyen Rowan'ın dişleri parladı. "Ortak bir tanıdığımız gücünü akıtmaktan ve köreltmek için önemsiz işler için kullanmaktan hoşlanıyor." Dorian, Rowan'ın bakışının kendisini fiziksel bir darbe gibi olduğu yere mıhladığını hissedebiliyordu. "O gücü hayatına ne kadar dâhil edeceğin ve nasıl kullanacağın sana kalmış; fakat onu kontrol etmemeyi sürdürürseniz, majesteleri, sizi yok eder."

Dorian'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Sebep belki açık deniz, belki tepelerindeki sonsuz yıldızlardı. Fakar Dorian "Yeterli gelmedi," dedi. "O gün... Sorscha'nın öldüğü o gün gücüm onu kurtarmaya yetmedi." Ellerini kucağına koydu. "Bu güç sadece yok etmek istiyor."

Sessizlik çöktü. Öyle uzun sürdü ki Dorian, Rowan'ın uyumuş olabileceğini düşündü. Prensin en son ne zaman uyuduğunu sormaya cesaret edemedi; Rowan açlıktan ölüyormuş gibi yemek yemişti.

Nihayet Rowan "Zamanında yanında olup eşimi öldürülmekten

kurtaramadım," dedi.

Dorian sırtını dikleştirdi. Aelin prensin öyküsünü ona sıkça anlatmışsa da bundan bahsetmemişti. Dorian ne de olsa bu sırrın ve kederin Aelin'a ait olmadığını, bu yüzden de paylaşmamasının doğal olduğunu düşündü. "Çok yazık," dedi Dorian.

Dorian'ın büyüsü Aelin ve Rowan arasındaki bağı hissediyordu. Kandan ve büyülerinden daha derin bir bağdı bu. Dorian bunun ikisinin kimseye söylemeseler de eş olmalarından kaynaklandığını düşünüyordu. Fakat Rowan'ın zaten eskiden bir eşi olduysa ve onu kaybettiyse...

Rowan "Dünyadan nefret edeceksin Dorian. Kendinden nefret edeceksin. Büyünden, huzurlu ve mutlu anlardan nefret edeceksin. Fakat en azından ben barış içindeki bir krallıktaydım ve kimse bana bel bağlamıyordu. Senin ise böyle bir lüksün yok."

Rowan dümeni çevirdi. Kıyı şeridinin çıkıntısı dik kayalıklardan oluşan, yüksek bir duvar gibi ileri uzanırken rotalarını denizin açıklarına çevirdiler. Dorian hızlı yol aldıklarının farkında olsa da güney sınırına giden yolu neredeyse yarılamış olmalıydılar. Karanlıkta ne kadar hızlı gittiklerini fark etmemişti de.

Nihayet Dorian "Ben mahvolmuş bir krallığın hükümdarıyım," dedi. "Halkım onlara kimin hükmettiğini bilmiyor. Şimdi de kaçıyorum..." Başını iki yana salladı. Bitkinlik kemiklerine işlemişti. "Krallığımı Erawan'e teslim mi ettim? Ne... Bundan böyle *ne* yapacağım ben?"

Teknenin gıcırtılarından ve suyun şapırtısından başka ses çıkmıyordu. "Halkın şu ana dek ölenlerin arasında olmadığını öğrenmiştir. Bu durumu nasıl yorumlayacaklarını onlara söylemek sana kalmış. Seni onları terk etmişsin gibi mi görecekler, yoksa onlara yardım etmek için yola çıkmışsın gibi mi? Bunu açıklığa kavuşturmalısın."

"Ölü Adalar'a giderek mi?"

Rowan başını salladı. "Doğal olarak Aelin'ın Korsan Lord'la problemli bir geçmişi var. Senin yok. Seni kendisine fayda sağlayacak bir müttefik olarak görmesi senin çıkarına olur. Aedion bana bir zaman-

lar General Narrok ve Erawan'in çok sayıda birliğinin Ölü Adalar'ı işgal ettiğini söylemişti. Rolfe ve filosu kaçmışlar; Rolfe şu an Kafatası Körfezi'nin tek hükümdarı olsa da onun aklını çelmek için bu utancından yararlanabilirsin. Onu babanın oğlu olmadığına, Rolfe'a ve korsanlarına imtiyazlar tanıyacağına ikna et."

"Yani onları krallığın resmi korsanlarına çevireceğiz?"

"Sende altın var, bizde de. Rolfe'a para ve Erawan'in gemilerini özgürce yağmalama izni vermek bize güneyde bir donanma sağlayacaksa bundan kaçınmak budalalık olur."

Dorian prensin sözleri üzerine düşündü. "Ben hiçbir korsanla tanışmadım."

Rowan hissiz bir sesle "Aelin'ı Celaena rolü yaptığı zamanlarda tanıdın," dedi. "Seni temin ederim, Rolfe daha beter değildir."

"İçimi ferahlatmadı bu."

Rowan nefes verirmiş gibi güldü. İkisi yeniden sessizleşti. Sonunda Rowan "Sorscha'ya üzüldüm," dedi.

Dorian omuz silkti. Sonra bu hareketiyle kendisi için Sorscha'nın anlamını, onun ne kadar cesur ve özel olduğu önemsizleştiriyormuş gibi göründüğünü düşünüp kendisinden nefret etti. "Anlıyorsun ya," dedi, "bazen Chaol'un yanımda olmasını diliyorum... Bana yardım etsin diye. Bazen de yanımda olmadığı için seviniyorum. Yine tehlike altında olmadığı için. Nesryn'le Antica'da olduğu için mutluyum." Dorian prensi, bedeninin ölümcül çizgilerini, kayıklarına yön verirken bile yırtıcı bir hayvan gibi kımıltısızca oturuşunu süzdü. "Sen... bana büyü öğretir misin? Yani her şeyi değil fakat... öğretebildiğin kadarını, zaman bulduğunda."

Rowan bir süre düşündükten sonra "Hayatım boyunca birçok kral tanıdım Dorian Havilliard," dedi. "İhtiyacı olduğunda gururunu bir kenara bırakıp yardım isteyeceklerin sayısı azdı."

Dorian gururunun Valg prensinin pençeleriyle parçalandığından gayet emindi.

"Kafatası Körfezi'ne varmadan sana öğretebileceğim kadarını öğretirim," dedi. "Orada katliamlardan kurtulan birini, sana benden fazlasını öğretebilecek birini bulabiliriz."

"Aelin'a öğretmiştin."

Yine sessizlik oldu. Sonra Rowan "Aelin benim canım," dedi. "Ona bildiklerimi öğrettim ve işe yaradı çünkü büyülerimiz birbirlerini iyi anlıyordu; ruhlarımız gibi. Sen... farklısın. Senin büyün nadir karşılaştığım bir şey. O büyüyü anlayacak, en azından sana o büyüye özel eğitimi nasıl vereceğini bilecek birine ihtiyacın var. Fakat ben sana kontrollü olmayı öğretebilirim; gücüne uzanmayı ve başının çaresine bakmayı da."

Dorian başını sallayarak Rowan'a teşekkür etti. "Aelin'la ilk buluşmanızda... Biliyor muydun?.."

Rowan burnundan güldü. "Hayır. Tanrılar adına, hayır. Birbirimizi boğazlamak istedik." Rowan'ın neşesi saman alevi gibi kısa sürdü. "O... çok karanlık bir yerdeydi. İkimiz de. Fakat birbirimizi o karanlıktan çıkardık. Birlikte bunu yapmanın yolunu bulduk."

Dorian hissettiklerini ifade edecek doğru sözcükleri bulamadı. Bu yüzden yıldızlı ve sonsuz göğe bakıp "O halde Kafatası Körfezi'ne," dedi.

Rowan'ın gülümsemesi karanlıkta parlayan ışık gibiydi. "Kafatası Körfezi'ne."

14

Tepeden tırnağa siyah savaş giysileri içindeki Aedion Ashryver tapınağın karşısında kalan sokağın gölgeleri arasında ilerlerken yanındaki binayı inceleyen kuzinini izliyordu.

Yarın sabah için bir gemide yer ayarlamışlardı bile. Bir de Wendlyn'e Ashryver'ların yardımını isteyen ve hem Aelin'ın hem de Aedion'ın imzaladıkları mektupları taşıyan bir ulak gemisi. Çünkü o gün öğrendikleri...

Aedion son on yılda Ilium'a şehri iyi tanıyacak kadar gitmişti. Genellikle o ve birliği Bela şehir duvarlarının dışında kamp kurar ve tavernalarda ertesi gün Aedion'ın miğferine kusacağı âlemler yaparlardı. Aedion ve Aelin'ın soluk ve tozlu sokaklarında kimliklerini gizleyerek ve çekingen bir tavırla dolaştıkları bu şehirdeki şaşkın sessizlik eski halinden ne de farklıydı.

Şehre eski ziyaretlerinde Aedion hiç o sokakları kraliçesiyle arşınlayacağını ya da kraliçesinin korkmuş ve mutsuz insanlara, savaşın geride bıraktığı yaralara bakarken yüzünde öyle kederli bir ifade olacağını hayal etmemişti.

Ne yollarına güller dökülüyor ne de borazanlar dönüşlerini müjdeliyordu. Sadece kıyıya vuran dalgaların sesleri, rüzgârın uğultusu ve tepedeki yakıcı güneş vardı. Bir de Aelin'ın şehrin çeşitli yerlerini tutan askerleri gördükçe artan öfkesi...

Askerlerin gözü yabancıların üzerinde olduğu için gemiyi ayarlar-

ken dikkatli olmaları gerekmişti. Şehirdekiler, herkes onların kuşluk vakti *Yaz Leydisi*'ne binip kuzeye, Suria'ya gideceklerini sansa da ikisi şafakta güneye gitmek için gün doğmadan *Rüzgârın Şarkısı*'na bineceklerdi. Sessiz olması için kaptana altınla ödeme yapmışlardı.

Bir de bilgi vermesi için. Kaptan köşkünden ayrılacak olduklarında adam onlara "Kardeşim bir tüccar," demişti. "Uzak ülkelerden mallar getiriyor. Geçen hafta bana Fey bölgesinin batı kıyısında dolaşan gemiler görüldüğünü haber verdi."

Aelin kaptana "Gemiler buraya mı gelecekmiş?" diye sorarken aynı anda Aedion "Kaç gemi varmış?" diye sormuştu.

Kaptan onları dikkatle süzüp "Elli... hepsi de savaş gemileri," demişti. Hiç şüphesiz adam ikisinin bu savaşta rol oynayan çok sayıda krallıktan birinin ajanları olduğuna kanaat getirmişti. "Fey savaşçılarından oluşan bir ordu ilerideki kumsalda kamp kurdu. Denize açılma emrini bekler gibiydiler."

Haberlerin hızlı yayılması olasıydı. İnsanlar paniğe kapılacaktı. Aedion sağ kolunu uyarıp Bela'ya hazırlıklı olmalarını ve çılgınca dedikoduları yatıştırmalarını söylemişti.

Aelin'ın yüzü biraz solunca Aedion sendelemesin diye bir elini kürekkemiklerine götürerek ona destek vermişti. Fakat Aelin'ın yaptığı Aedion'ın dokunuşu karşısında daha da dik durmak ve kaptana soru sormak olmuştu. "Kardeşin Kraliçe Maeve'in Morath'le ittifak kurduğunu ya da Terrasen'e yardım etmek için gemilerini gönderdiğini düşündürecek bir şeyler görmüş mü?"

"Hayır," demişti kaptan. "Sadece gemisiyle oradan geçiyormuş. Fakat donanma öyle açıktaysa denize açılmalarının bir sır olduğundan şüpheliyim. Bildiklerimiz bunlardan ibaret... Belki de gemiler bir başka savaş için yola çıkmıştır."

Kraliçesinin kapüşonunun gölgesinde kalan yüzü hiç renk vermiyordu. Aedion'ın da yüzüne aynı ifadesiz maskeyi oturttu.

Fakat Aedion'dan farklı olarak Aelin'ın yüzü geri dönüş yolunda ve sonrasındaki saatlerde silahlarını bileyip karanlıktan faydalanarak yeniden sokaklara karıştıklarında da aynı kaldı. Maeve gerçekten onlara karşı bir ordu gönderiyorsa...

Aelin çatıda duraksadı. Goldryn'in parlak kabzasını ışıldamasın diye kumaşa sarmıştı. Aedion bir Aelin'ın karanlık siluetine bir metrelerce aşağıda, tapınak duvarları boyunca devriye gezen Adarlan askerlerine baktı.

Fakat Aedion'ın kuzini başını yakınlardaki okyanusa çevirdi. Maeve'i ve onun bekleyen donanmasını görebilecekmiş gibi. O ölümsüz fahişe Morath'le ittifak kurduysa... Maeve kesinlikle o kadar aptal olamazdı. Belki de iki karanlık hükümdar güç arayışları uğruna birbirlerini yok ederlerdi. Bunu yaparken kıtayı da yok etmeleri olasıydı.

Fakat bir Karanlık Kral bir Karanlık Kraliçeyle Ateş Getiren'e karşı birleşirse...

Çabuk hareket etmeliydiler. Bir yılanın başını kesip diğer yılana geçmeliydiler.

Ten üzerindeki kumaşın hışırdamasıyla Aedion arkasında duran ve Aelin'ın işaret vermesini bekleyen Lysandra'ya baktı. Üzerinde –bir nebze yıpranmış ve kirli– seyahat giysileri vardı. İkindi boyunca çok eski görünen bir kitabı okumuştu. *Derinlerin Unutulmuş Yaratıkları* gibi bir şey. Aedion onun kitabı nereden ödünç almış ya da çalmış olabileceğini düşününce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Leydi, bir gölgeden farksız Aelin'ın dikildiği çatıya baktı. Lysandra boğazını temizleyip başkalarının –kraliçenin ya da aşağıdaki askerlerin– işitemeyeceği, alçak bir sesle "Darrow'un talimatını fazla sakince kabullendi."

"Ben olsam buna sakin demezdim." Fakat Aedion şekil değiştirenin ne kastettiğini biliyordu. Rowan gittiğinden beri, Rifthold'un sonbaharı geldiğinden beri Aelin'ın bedeni orada, zihni başka bir yerdeydi. Dalgın bir hali vardı.

Lysandra'nın soluk yeşil gözleri Aedion'ı olduğu yere mıhladı. "Fırtına öncesi sessizlik bu, Aedion."

Aedion'ın tüm yırtıcı içgüdüleri canlandı.

Lysandra'nın gözleri bir kez daha Aelin'ın zarif siluetine çevrildi. "Bir fırtına yaklaşıyor. Büyük bir fırtına."

Morath'te bekleyen ordular değil, Orynth'te entrikalar peşinde koşan Darrow ya da donanmasını toplayan Maeve değil... Fakat çatıdaki, çömelip ellerini çatının kenarına koyan kadın.

"Yoksa korktuğun..." Aedion lafının gerisini getiremedi. Bir şekilde şekil değiştirenin Aelin'ın sırtını kollamasına alışmış; bu fikri son derece cazip bulur olmuştu. Sağında Rowan, solunda Aedion, ardında Lysandra varken hiçbir şey, kimse kraliçelerine zarar veremezdi.

"Hayır... hayır, asla," dedi Lysandra. Bunun üzerine Aedion ferahladı. "Fakat düşündükçe... bana bunu çok uzun zaman önce planlanmış gibi geliyor. Aelin doğup Erawan'e saldırana dek Erawan'in on yılları vardı... Ne Aelin'ın ne de Dorian'ın güçlerine sahip hiç kimsenin olmadığı on yıllar. Fakat... kaderin bir cilvesiyle şimdi harekete geçiyor. Ateş Getiren varken."

"Ne demek istiyorsun?" Aedion tüm bunları daha önce düşünmüştü. Yolda tuttuğu o uzun nöbetler boyunca. Korkunç, imkânsızdı bu... Fakat hayatlarında mantığı ve normalliği inkâr eden öyle çok şey vardı ki. Yanında duran şekil değiştiren bunun kanıtıydı.

"Morath korkunç güçlerini serbest bırakıyor," dedi Lysandra. "Maeve deniz üzerinden harekete geçiyor. İki tanrıça Aelin'la kol kola yürüyor. Dahası Mala ve Deanna hayatı boyunca onu korudular. Fakat belki de yaptıkları korumak değildi. Belki... şekillendirmekti. Böylece günün birinde onlar da Aelin'ı kötülüğe karşı kullanacaklardı. Tanrıların bu fırtınanın bedellerini tartıp tartmadıklarını merak ediyorum. Zayiatın buna değip değmeyeceğini de."

Aedion'ın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü.

Lysandra konuşmasına devam etti. Öyle sessiz konuşuyordu ki Aedion onun söylediklerini kraliçenin değil, tanrıların işitmesinden korkuyor olabileceğini düşündü. "Erawan'in karanlığının tam boyutunu henüz görmedik. Ayrıca sanırım Aelin'ın ateşinin tam gücünü de henüz görmedik."

"Ne yaptığının bilincinde olmayan bir piyon değil o." Aelin'ı tehdit ederlerse, bu diyarları Karanlık Kral'ı mağlup etmek için

kıymetli bir adak olarak gördülerse Aedion tanrılara meydan okumanın, onları öldürmenin bir yolunu bulurdu.

"Benimle bir kez olsun hemfikir olman gerçekten *o kadar* zor mu?"

"Senin fikirlerine hiç karşı çıkmıyorum ki."

"Her zaman her şeye verecek bir yanıtın var." Aelin başını iki yana salladı. "Tahammül edilmez bir durum bu."

Aedion sırıttı. "Nihayet kuyruğuna bastığımı bilmek güzel. Yoksa kuyruklarına mı demeliydim?"

O çarpıcı güzellikteki yüzde müthiş gaddar bir ifade belirdi. "Dikkat et Aedion. Isırabilirim."

Aedion öne doğru biraz eğildi. Söz konusu Lysandra'yken aşmaması, zorlamaması gereken sınırlar olduğunu biliyordu. Lysandra'nın çocukluktan beri göğüs gerdiği şeylerin ardından, özgürlüğünü yeniden kazanmışken o sınırlar aşılmamalıydı. Ayrıca Aedion'ın kendisinin yaşadıkları da vardı.

Aedion, Aelin'a bu yaşadıklarından bahsetmemişti. Nasıl yapabilirdi ki bunu? İşgalin o ilk yıllarında kendisine yapılanları, yapılmaya zorlandığı şeyleri nasıl açıklayabilirdi ki?

Fakat Lysandra'yla flört etmenin bir zararı yoktu. Ne Aedion'a ne de şekil değiştirene. Hem tanrılar adına, Lysandra şekilden şekle girip dururken fırsatını bulup onunla bir dakikadan fazla konuşmak güzeldi. Bu yüzden Aedion dişlerini birbirine vurup "Kadınları nasıl mırlatacağımı bilmem ne iyi."

Aelin alçak sesle güldü. Yeniden kraliçelerine bakarken kahkahası kesildi. Deniz esintisi siyah, ipeksi saçlarını dalgalandırıyordu. Aedion'ı "Bak dişler geliyor," diye uyardı.

Aedion; Darrow'un neler düşündüğünü, alaycı sözlerini umursamıyordu. Lysandra, Aedion'un hayatını kurtarmış; kraliçeleri için çarpışıp işleri –himayesindeki çocuğu da kurtararak– yoluna koymuş, Aedion'ı idamdan kurtarıp Aelin'la yeniden bir araya getirmişti. Aedion ilk günlerde çelik değiştirenin gözlerinin nasıl ötelere gittiğini görmüştü; Evangeline'i Murtaugh ve Ren'le görebiliyormuş gibi. Aedion o an bile Lysandra'nın bir parçasının kızla

kaldığını biliyordu. Tıpkı Aelin'ın bir parçasının Rowan'la kaldığı gibi. Bunu, öylesi bir sevgiyi hiç tadıp tatmayacağını merak ediyordu.

Aelin'a karşı o sevgiyi duyuyordu, evet... Fakat... bu zaten onun bir parçasıydı. Kolları ve bacaklarının onun birer parçası olduğu gibi. Lysandra'nın kendinden çok kızı düşünmesi ya da Rowan ve Aelin'ın birbirlerini seçmeleri gibi bir seçim olmamıştı bu asla. Belki de Aedion'ın yapmak için eğitildiği şey ve Morath'te onları neyin beklediği düşünüldüğünde bunları düşünmesi aptalcaydı. Yine de... Bunu bin yıl geçse de dillendirmeyecek de olsa bazen Aelin ve Rowan'a baktığında onları kıskanıyordu.

Aedion, Darrow'un ima ettiği diğer meseleyi düşünmek istemiyordu. Wendlyn ve Terrasen arasındaki birliğin on yılı aşkın bir zaman önce denendiğini, karşılığında Aedion ve Aelin'ın evliliğinin talep edildiğini ve bu teklifin denizin diğer yanındaki akrabaları tarafından reddedildiğini.

Aedion kuzinini sevse de ona o şekilde dokunma düşüncesi midesini kaldırıyordu. İçinden bir his Aelin'ın da onunla aynı hisleri paylaştığını söylüyordu.

Aelin, Aedion'a Wendlyn'e gönderdiği mektubu göstermemişti. O ana dek de Aedion'ın aklına mektubu görmeyi istemek gelmemişti. Aedion engin, karanlık denize karşı dikilen yalnız siluete baktı.

Ve bilmek istemediğini fark etti.

Aedion bir generaldi. Kan, öfke ve kayıplarla bilenen bir savaşçı. Hâlâ geceleri onu uykusundan kaldıran şeyler görmüş ve yapmıştı. Fakat... Bilmek istemiyordu. Henüz.

Lysandra "Şafaktan önce yola çıkmalıyız," dedi. "Burada burnuma kötü kokular geliyor."

Aedion başıyla tapınak duvarlarının içinde kamp yapan elli askere işaret etti. "Ona ne şüphe."

Fakat Lysandra konuşamadan Aelin'ın parmak uçlarında mavi alevler belirdi. İşaret.

Lysandra hayalet leopar şekline büründü. Şekil değiştiren ya-

kınlardaki evleri kükreyip uyandırırken Aedion gölgelerin arasına daldı. İnsanlar kapılardan dışarı akarken askerler yaygaranın nedenini öğrenmek için tapınak kapılarını açtılar.

Askerler sokağa ellerinde silahlar ve fal taşı gibi açılmış gözlerle akın ederken Aelin birkaç çevik hareketle çatıdan atlayıp kedi zarafetiyle indi.

Lysandra, Aelin'ın yanına geçip hırladığında o gözler daha da açıldı. Aedion da Aelin'ın yanına geçti. Aynı anda kapüşonlarını indirdiler. Arkalarındaki birinden bir hayret nidası geldi.

Şaşkınlık yaratan altın saçlar ve yüzler değildi. Aelin'ın başının üzerine kaldırdığı elinde gezinen alev ve üçüne arbaletlerini doğrultan askerlere "Tapınağımdan defolup gidin," demesiydi.

Askerler gözlerini kırptılar. Aelin'ın saçının tepesinde ateşten bir taç belirince askerlerin arkasında duran bir şehir sakini ağlamaya başladı. Goldryn'i örten kumaş yanarken kabzadaki yakut kan kırmızı parladı.

Aedion, Adarlan'lı pisliklere gülümsedi. Sırtındaki kalkanını çözüp "Leydim size bir seçenek sunuyor," dedi. "Ya şimdi gidersiniz... ya da sonsuza dek burada kalırsınız."

Askerler bakıştılar. Aelin'ın başını çevreleyen ateş kuvvetlenip karanlıkta bir deniz feneri gibi parladı. *Sembollerin gerçekten gücü var.*

İşte Aelin oradaydı; ateşten bir taçla, çöken geceye karşı bir kale gibi. Aedion, Orynth Kılıcı'nı sırtındaki kınından çıkardı. Biri kadim ve güçlü kılıcın görüntüsü karşısında haykırdı.

Kapının ötesindeki açık tapınak avlusuna doluştu. İçlerinden bazıları hemen silahlarını atıp ellerini havaya kaldırarak geri çekildiler.

Bir asker "Sizi lanet olası korkaklar," diye hırlayıp öne çıktı. Kızıl ve sarı üniformasındaki madalyalara bakılırsa bir komutandı bu. İnsandı. Hiçbirinin ellerinde siyah yüzükler yoktu. Aedion'a bakan adam dudak büktü. Kalkanını ve kılıcını kan dökmeye hazır bir şekilde hazırladı. "Kuzeyin Kurdu." Alaycı ifadesi daha da derinleşti. "Ve ateş püskürten orospu kraliçenin ta kendisi."

Tüm bunlar karşısında Aelin sadece sıkılmış görünüyordu. Orada toplanmış, huzursuzca ayak sürüyen insan askerlere son bir kez seslendi. "Yaşayın ya da ölün; seçim sizin. Fakat hemen karar verin."

Komutan "Orospuyu dinlemeyin," diye çıkıtı. "Lord Meah kadının yaptıklarının hokkabazlık numaralarından ibaret olduğunu söyledi."

Fakat beş asker daha silahlarını atıp kaçtı. Koşarak sokağa çıktılar. Aelin alçak sesle "Başka kim var?" diye sordu.

Otuz beş asker orada kaldı. Silahlarını çekmişlerdi. Yüzlerinde sert bir ifade vardı. Aedion öyle adamlara karşı ve onlarla omuz omuza savaşmıştı. Aelin soran gözlerle ona baktı. Aedion başını salladı. Komutan onlara meydan okumuştu; ancak o geri adım atarsa onlar da aynını yapacaklardı.

"Haydi o zaman, boyunuzun ölçüsünü görelim," diye çattı komutan. "Güzel bir çiftçi kızıyla yarım kalan bir işim..."

Aelin bir mum söndürüyormuş gibi komutana doğru nefes verdi.

Önce komutanın sesi kesildi. Sanki tüm düşünceleri, tüm hisleri donakalmıştı. Sonra bedeni taşa dönüşmüş gibi kaskatı kesildi.

Kısa bir an için Aedion adamın gerçekten taşa döndüğünü sandı. Çünkü komutanın Adarlan üniforması grinin farklı tonlarına bürünmüştü.

Fakat denizden gelen esintiyle adam dökülüp küle döndü. Aedion, Aelin'ın ne yaptığını fark ettiğinde epey şaşırdı.

Aelin komutanı diri diri yakmıştı. İçeriden dışarıya doğru. Biri çığlık attı.

Aelin "Sizi uyardım," demekle yetindi. Askerlerden birkaçı kaçtı.

Fakat çoğu geri adım atmadı. Gözlerinden büyüye, Aedion'ın kraliçesine ve Aedion'a olan nefretleri ve tiksintileri okunuyordu.

Aedion kurt lakabına yakışır bir gülümsemeyle Orynth'in Kılıcı'nı havaya kaldırdı ve solunda silahlarını kaldıran bir sıra askerin üzerine yürüdü. Lysandra genizden bir hırıltı çıkararak kendisini sağa attı. Aelin ise dört yana altın ve yakut rengi alevler yağdırıyordu.

* * *

Yirmi dakikada tapınağı geri aldılar.

Yapının kontrolünü ele almaları ise sadece on dakika sürmüştü. Askerler ya ölmüş, ya da teslim olmuşlar; kavgaya katılan erkekler ve kadınlar onları şehir zindanına götürmüştü. Sonraki on dakika pusuya yatan kimsenin olup olmadığını araştırmakla geçmişti. Fakat tek buldukları takılar ve küpeler olmuştu; bir de bakımsız kalmış, kutsal duvarlarına Adarlanlı zorbaların isimleri kazınmış, vazoları bir zamanlar içlerinde ebedi alevlerin yanarken şimdi sönmüş ya da lazımlığa çevrilmiş tapınağın görüntüsü...

Aelin tapınağın içine bir ateş gönderip o askerlerden geri kalan tüm izleri; yıllarca biriken kiri, tozu ve martı pisliğini yok edip tüm sütunlara, basamaklara ve duvarlara kazınmış görkemli, kadim oymaları ortaya çıkarmıştı.

Tapınak kompeksi üç bina ve geniş bir avludan oluşuyordu. Bunlar arşiv binası, uzun zaman önce ölen rahibelerin kaldıkları bina ve kadim Kaya'nın tutulduğu ana binaydı. Aelin, Aedion ve Lysandra'yı yatacak bir yer bulmaları için en kolay savunulabilen alan olan arşiv binasında bırakmıştı. Tapınak arazisini alevden bir duvarla çevirmişti.

Aelin Kaya'nın yanında kısa bir süre yalnız kalmak istediğini söylediğinde Aedion'ın gözleri hâlâ savaşın heyecanıyla parlıyordu. Aedion iyi dövüşmüş, Aelin da tüm askerleri öldürmeyip ona da birkaçını bırakmıştı. O gece oradaki tek sembol, izlenen tek kişi Aelin değildi.

Gözü dönmüş bir yabanilikle askerlerin üzerine yürüyen şekil değiştirene gelince... Aelin onu doğan formunda, geniş arşiv odasının çürümeye yüz tutmuş bir kirişine tünemiş ve Aelin'ın ateşinin ortaya çıkardığı, zemine oyulmuş devasa bir deniz ejderhası tasvirine bakar halde bırakmıştı.

Tapınağın içindeki her boşlukta epey aşağıda kalan kıyıya vuran dalgaların fısıltıları ve kükremeleri yankılanıyordu. Sesi emecek, hafifletecek hiçbir şey yoktu. Sunakların, heykellerin, düşünmek için bahçelerin olması gereken görkemli, geniş odalar ve

avlular bomboştu. Aelin'ın ateşinin kokusu hâlâ geçmemişti.

Güzel. Ateş yok edebileceği gibi arındırabiliyordu da.

Aelin tapınak kompleksine ait karanlık arazide denizin kenarına yayılmış en gizli, en kutsal mabetlere yürüdü. İç mabedin basamaklarının önündeki taşlık zemine altın rengi ışık sızıyordu; Brannon'ın hediyesini onurlandırmak için artık ebediyen yanacak olan alev fıçılarından gelen ışıktı bu.

Hâlâ siyahlar içindeki Aelin o ateşleri uyuşuk, mırıldanan korlara çevirip tapınağın kalbine girdiğinde bir gölgeden farksızdı.

Taşı fırtınaların gazabından korumak için devasa bir deniz duvarı inşa edilmişti. Buna rağmen içerisi rutubetliydi ve havada deniz tuzu kokusu vardı.

Aelin geniş giriş salonunu geçip iç mabedin girişindeki iki kalın sütunun arasından geçti. Mabedin en ucunda ötedeki denizin gazabına açık, devasa, siyah Kaya vardı.

Kaya cam kadar pürüzsüzdü. Hiç şüphesiz bunun nedeni bin yıl boyunca ona dokunan hürmetkâr ellerdi. Belki bir çiftçinin pazar arabası kadar da büyüktü. Aelin, Kaya'nın merkezindeki tek, beyaz mum hariç tüm alevleri söndürürken yukarı çıkıntı yapan ve denizin üzerine sarkan taşın deliklerle dolu yüzeyinden yıldız ışığı yansıdı.

Tapınak oymalarında ne Wyrd işaretleri ne de Küçük Halk'tan yeni mesajlar vardı. Sadece helezoni desenler ve erkek geyikler.

O halde Aelin'ın bu işi eski usullere göre yapması gerekecekti.

Aelin hacıların kutsal Kaya'ya bakmasını sağlayan dar merdivenlerden Kaya'nın üzerine çıktı.

15

Deniz donmuş gibiydi.

Aelin, Wyrd anahtarını ceketinden çıkarıp göğüslerinin arasına koydu. Taşın denizin üzerine sarkan ucuna oturup gecenin peçesi altındaki denize baktı.

Sonra bekledi.

Hilal şeklindeki ay gökten inerken Aelin'ın arkasından gür bir erkek sesi geldi. "Düşündüğümden daha gençmişsin."

Midesi kasılsa da Aelin gözlerini denize dikmeye devam etti. "Fakat düşündüğün kadar güzelim, öyle değil mi?"

Aelin hiç ayak sesi işitmese de ses kesinlikle ona daha da yaklaşmıştı. "En azından kızım alçak gönüllülüğün konusunda haklıymış."

"Komik, espri anlayışın olduğundan hiç bahsetmemişti."

Aelin'ın sağından hafif bir rüzgâr esti. Ardından kadim bir zırhın altındaki uzun, kaslı bacaklar, Aelin'ın bacaklarının yanında belirdi. Sandaletli bacaklar köpüklü dalgalara sarktı. Nihayet Aelin başını çevirdiğinde o zırhın devamında güçlü bir erkek bedeninin ve geniş kemikli, yakışıklı bir yüzün olduğunu gördü. Adam herkesi etten ve kemikten olduğuna inandırabilirdi... Tabii bedeninin etrafındaki soluk, mavi ışıltı olmasaydı.

Aelin, Brannon'ı başını hafifçe sallayıp selamladı.

Brannon'ın verdiği karşılık yarım bir gülümsemeden ibaretti.

Kırmızı-altın rengi saçları ay ışığında dalgalanıyordu. "Acımasızca fakat etkili bir çarpışma oldu," dedi.

Aelin omuz silkti. "Bana bu tapınağa gelmem söylendi. Geldiğimde buranın dolu olduğunu gördüm. Ben de boşalttım. Bir şey değil."

Brannon'ın dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Uzun süre kalamam."

"Fakat gizemli uyarılarda bulunmaktan geri kalmayacaksın, değil mi?"

Brannon'ın kaşları kalktı. Şarap rengi gözleri neşeyle kırıştı. "Gelmen için dostlarımla sana bir mesaj göndermemin bir nedeni var."

"Ah, ondan eminim zaten." Aksi takdirde Aelin tapınağı geri alma riskine girmezdi. "Fakat önce bana Maeve'den bahset." Aelin mesajlarını kucağına bırakana dek yeterince beklemişti. Onun da soracak soruları vardı.

Brannon'ın ağzı gerildi. "Ne bilmek istediğini açıkla."

"Maeve'i öldürmek mümkün mü?"

Kralın başı Aelin'a çevrildi. "O yaşlı, Terrasen'in Varisi. Ben çocukken de yaşlıydı. Planları çok kapsamlıdır ve..."

"Biliyorum, biliyorum. Fakat kalbine bir bıçak saplasam ölür mü? Ya da kafasını uçursam?"

Brannon duraksadı. "Bilmiyorum."

"Ne?"

Brannon başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tüm fey'ler öldürülebilir fakat Maeve'in ömrü bizimkilerden uzun oldu. Gücü ise... Kimse onun gücünü gerçekten anlamıyor."

"Fakat anahtarları geri almak için onunla yola çıktın..."

"Bilmiyorum. Fakat eskiden beri alevimden korkardı. Senin alevinden de korkuyor."

"O Valg değil, öyle değil mi?"

Pes bir kahkaha. "Hayır. Bir Valg kadar soğuk olsa da hayır." Brannon'ın görüntüsü bulanıklaşmaya başladı.

Fakat Aelin'ın gözlerindeki soran bakışı fark eden Brannon devam etmesi için ona başını salladı.

Aelin yutkundu. Çenesini sıktı ve kendisini nefes vermeye zorladı. "Bu gücü idare etmek hiç kolaylaşmayacak mı?"

Brannon'ın bakışı bir nebze yumuşadı. "Hem evet hem hayır. Gücün çevrendekilerle ilişkilerini olan etkisini kontrol etmek zamanla gücü kontrol etmekten de zor olur... Fakat bu ikisi birbirlerine bağlıdır da. Büyü hangi formda olursa olsun kullanması kolay bir lütuf değildir. Ateş ise... Biz sadece büyümüzün içinde değil, ruhlarımızın içinde de yanarız. İyisiyle, kötüsüyle kabul ederiz onu." Brannon'ın dikkati ucu Aelin'ın omzunun arkasından çıkan Goldryn'e çevrildi. Sessiz bir hayretle güldü. "Mağaradaki canavar öldü mü?"

"Hayır fakat bana seni özlediğini söyledi. Onu ziyaret etmelisin. Orada yalnızlık çekiyor."

Brannon yine kıkırdadı. "Sen ve ben birlikte eğlenirdik."

"Keşke beni yönlendirmesi için kızını değil, seni gönderselermiş. Espri anlayışı onun neslini es geçmiş."

Belki de Aelin'ın böyle söylemesi yanlıştı. Zira espri anlayışı o güzel, bronz yüzden silinirken şarap rengi gözlere soğuk ve sert bir bakış yerleşti. Brannon, Aelin'ın elini tutsa da parmakları onun parmaklarının arasından geçip aşağıdaki taşa indi. "Kilit, Terraen'in Varisi. Seni buraya kilit için çağırdım. Taş Bataklıkları'nda batık bir şehir var... Kilit orada saklı. Anahtarları kırık Wyrd kapısıyla bir araya getirmek için gerekiyor. Anahtarları o kapıya geri sokmanın ve kapıyı sonsuza dek mühürlemenin *tek* yolu bu. Kızım sana yalvarıyor..."

"Kilit mi?"

"Kilidi bul."

"Taş Bataklıkları'nın *neresinde*? Orası küçük bir yer sayılmaz..."

Branoon gitmişti.

Aelin kaşlarını çatıp Orynth Tılsımı'nı gömleğinin içine soktu. "Lanet olası bir kilit olmasa olmazdı," diye mırıldandı.

Aelin biraz homurdanıp ayağa kalktı ve sadece metrelerce ötede karaya vuran, gecenin kararttığı denize çatık kaşlarla baktı. O denizin diğer yanında donanmasını hazır eden kadim kraliçeye.

Aelin dilini çıkardı.

Aedion yakınlardaki sütunun gölgeleri arasında sözcükleri uzatarak "Eh, Maeve saldırmaya zaten hazır değilse yaptıklarım kesinlikle onu harekete geçirecektir," dedi.

Sonra kaskatı kesilip tısladı.

Kuzeni ay beyazı dişlerle ona sırıtıyordu. "Bu tapınağı geri aldığımızda bir şeyler planladığını bilmediğimi mi sanıyordun? Ya da Rifthold'da geçen bahar boyunca senin aynı anda birden fazla plan kurma huyunu anlamadığımı mı?"

Aelin gözlerini devirip kutsal taştan inip sert adımlarla merdivenden aşağı inmeye başladı. "Herhalde her şeyi işitmişsindir."

"Yok olmadan önce Brannon bana göz bile kırptı."

Aedion omzunu oymalı sütuna yasladı. "Bir kilit, ha? Peki tam olarak ne zaman bizi bu yeni yön değişikliğinden haberdar edecektin?"

Aelin uzun adımlarla Aedion'ın yanına gitti. "Ne zaman canım isterse o zaman... Hem ortada bir yön değişikliği yok... Henüz yok. Amacımız müttefikler kazanmak. Ölü asilzadelerin gizemli emirleri değil."

Aedion sadece gülümsedi. Dikkatini tapınağın gölgeleri arasında bir kıpırdanma çeken Aelin iç çekti. "Siz ikiniz cidden dayanılmazsınız."

Lysandra yakınlardaki bir heykelin üstüne uçup gagalarını arsızca birbirine vurdu.

Aedion kolunu Aelin'ın omuzlarına dolayıp onu kompleksin içindeki viran konuta götürdü. "Yeni saray meclisi, yeni gelenekler demiştin. *Senin için bile yeni.* İşe ne zaman açıklasan ömrümü çalan planların ve sırların sayısını azaltmakla başlayalım. Fakat külle yaptığın o numara gerçekten hoşuma gitti. Çok sanatsaldı."

Aelin, Aedion'ın böğrünü dürttü. "*Sakın* ha..."

Sözcükler yakındaki avludan gelen kuru topraktan çıkan çıtırtılarla yarıda kaldı. Rüzgâr hepsinin aşina olduğu bir kokuyu taşıdı.

Valg. Aelin'ın alev duvarını aştığına göre güçlü bir Valg'di bu.

Aelin, Goldryn'i kınından çekerken Aedion'ın kılıcı da hafif bir inilti çıkardı. Orynth'in Kılıcı ay ışığının altında yeni dövülmüş çelik gibi parıldıyordu. Lysandra tünediği yerde kalıp gölgelerin içine daha da gizlendi.

Aedion "Biri bizi sattı mı yoksa kem talihimiz mi bu?" diye mırıldandı.

Figür iki sütun arasında belirdiğinde Aelin, Aedion'a "Muhtemelen ikisi de," diye fısıldadı.

Tıknaz, biraz kilolu bir adamdı... Valg prenslerinin insan bedenlerine yerleşirken tercih ettikleri müthiş güzellikten uzak. Fakat insansı olmayan kötü kokusu, kalın boynundaki tasmaya rağmen... alışagelmişten çok daha keskindi.

Tabii ki Brannon zahmet edip Aelin'ı uyarmamıştı bile.

Valg kutsal maltızların ışığının altına girdi.

Adamın yüzünü görmesiyle Aelin'ın zihnindeki tüm düşünceler silindi.

Aelin, Aedion'ın haklı olduğunu anladı: Yaptıkları *gerçekten* bir mesaj göndermişti. Bu mesaj da nerede olduğunu açıkça ilan etmişti. Eraean bu buluşmayı birkaç saatten daha uzun bir süredir bekliyordu. Ayrıca belli ki Valg kralı Aelin'ın öyküsünün her iki yanını da biliyordu.

Zira karşılarında onlara sırıtan kişi Endovier Baş Denetçisiydi.

Adam hâlâ Aelin'ın rüyalarına giriyordu.

Rüyalarında ona ve diğer kadınlara Endovier'da yan gözle bakan o pembe, adi yüzü görüyordu. Beline kadar soyulup meydanda kamçılandıktan sonra soğukta ya da kavurucu güneşin altında kelepçelerle asılmış halde bırakıldığını. Kendisi o ışıksız çukurlara tıkıldığında ve günler hatta haftalar sonra çıkarıldığında adamın yüzünden hâlâ silinmemiş o yayvan sırıtışı.

Goldryn'in kabzası elinde yapış yapış oldu. Alevler bir anda diğer elinin parmaklarında tutuştu. Lorcan'e altın yüzüğü çalıp geri aldığı için, o azıcık dokunulmazlığı ve özgürlüğü ondan aldığı için lanet okudu.

Aedion bir Aelin'a bir adama bakıyordu. Aelin'ın gözlerinden adamı tanıdığını okumuştu.

Kuzeninin yüzüne oturan durgunluk –bir de bir zamanlar kelepçelerin olduğu bileklerindeki soluk yara izlerine bakışı– Aelin'a Aedion'ının taşları yerine oturttuğunu anlatmaya yetmişti.

Aedion bir adım atıp ikisinin arasına geçti. Her sese, gölgeye ve kokuya karşı duyularını dört açıp adamın yalnız olup olmadığını anlamaya, oradan çıkmak için ne güçlükte ve uzunlukta bir mücadele vereceklerini hesaplamaya çalıştığından şüphe yoktu. Lysandra bir başka sütunun üzerine uçtu. Adamın ağzından çıkacak tek kelimede uçup saldırmaya hazırdı.

Aelin hemen her durumdan çıkmasını sağlayan çalımlı tavrına başvurmaya çalıştı. Fakat gözlerinin önünden adamın o kadınları binaların arkasına sürükleyişi gitmiyor; kulaklarına durmadan o ışıksız çukurda üzerine kapanan ızgaranın çıkardığı gürültü, burnuna tuzun, kanın ve kirli bedenlerin kokusu geliyor ve teninde sadece mahvolmuş sırtından aşağı akan sıcak ve ıslak kanın akışını hissediyordu...

Korkmayacağım; korkmayacağım...

Aedion ihtimalleri anlayana dek zaman kazanmak için sözcükleri uzattı. "Krallıklarda bedenini alabileceğin yakışıklı oğlan kalmamış mı hiç?"

Denetçi "Yaklaş biraz," deyip sırıttı. "Yaklaş da senin bedeninin üzerime daha iyi olup olmayacağını görelim."

Aedion alçak sesle kıkırdadı. Orynth'in Kılıcı'nı biraz daha havaya kaldırdı. "Hayır diyeceğini sanmam."

Ve o kılıcın, Aelin'ın babasının kılıcının, halkının kılıcının görüntüsü karşısında...

Aelin çenesini kaldırdı. Sol elini çevreleyen alevler giderek daha parlak yanmaya başladı.

Denetçinin sulu, mavi gözleri Aelin'ın gözlerine çevrilip keyifle kısıldı. "Seni çukurlara attığımda ya da yerleri kanınla boyadığımda o küçük yeteneğinin olmaması ne fena."

Aedion bu sözlere pes bir hırlamayla karşılık verdi.

Fakat Aelin kendisini gülümsemeye zorladı. "Vakit geç oldu. Az önce askerlerini bozguna uğrattım. Şu sohbeti bitirelim de biraz dinleneyim."

Denetçi dudağını büktü. "Yakında adab-ı muaşeret kurallarını öğreneceksin küçük kız. Hepiniz öğreneceksiniz."

Aelin'ın göğüsleri arasındaki tılsım homurdanıyor gibiydi. Ham, kadim bir güç ışıldıyordu.

Aelin kolyeye aldırmadan onun hakkındaki tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Valg'ler ya da Erawan onun canla başla aradığı şeyin Aelin'da olduğunu öğrenirlerse...

Denetçi bir kez daha ağzını açtı. Aelin saldırdı.

Ateş adamı en yakındaki duvara uçurup boğazından ve kulaklarından burnuna indi. Yakmayan, sadece ışıktan ibaret ve kör edici beyazlıktaki bir alevdi bu...

Denetçi kükredi. Aelin'ın büyüsü üzerinde gezerken, onunla bütünleşirken çırpındı.

Fakat içeride tutunacak hiçbir şey yoktu. Ne yakılacak bir karanlık ne içine hayat üflenebilecek bir kor kalıntısı vardı. Sadece...

Aelin geriledi; büyü kaybolurken bir darbe almış gibi dizlerinin bağı çözüldü. Başı zonklarken midesi bulandı. O hissi, o tadı biliyordu.

Demir. Adamın özü demirdendi sanki. Ve sonradan gelen o yağlı, iğrenç tat... Wyrd taşı.

Denetçinin içindeki iblis boğuk bir kahkaha attı. "Katı bir kalple kıyaslandığında tasmalar ve yüzükler de neymiş? Korkağın bedeninde atan kalbin yerine demirden ve Wyrd taşından bir kalp koydum."

"Neden?" diye mırıldandı Aelin.

"Sen ve meclisin Morath'i ziyaret ettiklerinde sizi neyin beklediğini göstermek için burada bekledim."

Aelin ateşini denetçinin üzerine atıpiç organlarını dağladı. İçindeki o saf karanlık özü vurdu. Tekrar tekrar. Denetçi haykırmaya devam ederken Aelin da saldırmaya devam etti. Ta ki...

Aelin aralarındaki taşlara kustu. Aedion onu tutup kaldırdı.

Aelin başını kaldırdı. Denetçinin giysilerini yaksa da tenine dokunamamıştı.

Ve işte –dışarı çıkmak isteyen bir yumrukmuş gibi adamın kaburgalarını zorlayan– kalbi oradaydı.

Adamın kalbi kemiği ve eti gererek tenini şişiriyordu.

Aelin ürkerek geri kaçtı. Denetçi büyük bir acıyla, açık ağzında sessiz bir çığlıkla belini geriye atarken Aedion elini Aelin'a siper etti.

Lysandra kirişlerden aşağı uçup leopara dönüştü ve ikisinin yanına geçip hırladı.

Bir kez daha o yumruk denetçinin bedeninin içinden dışarı uzandı. Kırılan kemikler dışarı fırlayıp kası ve deriyi adamın göğüs boşluğu açan bir çiçeğin yaprakları gibiymiş gibi yırttı. Adamın içinde hiçbir şey yoktu. Ne kan ne de organlar vardı.

Sadece müthiş, ezeli bir karanlık... ve o karanlığın merkezinde yanıp sönen iki altın rengi kor.

Kor değildi bunlar. Gözlerdi. Kadim bir kötülükle yanan gözler. İki göz takdir ve keyifle kısıldı.

Aelin'ın sırtını dikleştirmesi için ateşini son damlasına kadar kullanması gerekti. Başını kendinden emin bir açıyla çevirip konuşması da. "En azından kendini nasıl takdim edeceğini iyi biliyorsun Erawan."

16

Denetçi konuşsa da ses ona ait değildi. Perrington'a da.

Yeni, yaşlı bir sesti bu. Farklı bir dünyadan ve yaşamdan; çığlıklarla, kanla ve acıyla beslenen bir ses. Aelin'ın büyüsü ses karşısında çırpındı. Hatta Aelin'ı hâlâ arkasına almaya çalışan Aedion bile sessizce küfretti.

Fakat Aelin adamın yarılmış göğsünden onlara bakan karanlığın karşısında dimdik duruyordu. Adamın bedeninin onarılamayacak bir şekilde mahvolmadığını bilse de denetçinin içinde zaten kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu. Kurtarılmaya değecek bir şey de yoktu bir kere.

Aelin iki yanındaki parmaklarını büküp büyüsünü adamın parçalanmış göğsünde bir girdap gibi dönen karanlığın üzerine yolladı.

Erawan "Bence teşekkür etmen gerek Brannon'ın Varisi," dedi.

Aelin kaşlarını kaldırdı. Ağzında duman tadı vardı. *Kolay,* diye mırıldandı büyüsüne. Dikkatli... Boynundaki tılsımı Erawan'in görmemesi, içindeki son Wyrd anahtarının varlığını sezmemesi için Aelin'ın çok dikkatli davranması gerekiyordu. Diğer iki anahtar elinde olan Erawan üçüncü anahtarın o tapınakta olduğundan kuşkulanırsa bu ve diğer ülkelere hâkim olması için tek yapması gerekenin o anahtarı almak olduğunu anlarsa... Aelin'ın Erawan'in dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Aelin burnundan güldü. "Ne diye teşekkür edecekmişim sana?"

Kordan gözler yukarı çevrildi. Denetçinin boş bedenini incelermiş gibi. "Uyarı mahiyetindeki bu küçük hediye için. Dünyayı bir haşereden daha kurtardığım için."

O ses Aelin'ın kafatasının içine fısıldadı: *Bir de bana karşı çıkmanın ne denli faydasız olduğunu görmen için.*

Aelin ateşini körlemesine gönderdi. O iğrenç ve güzel sesin dokunuşuyla Aedion'a doğru geriledi. Kuzeninin sararan yüzünden onun da sesi işittiğini, namahrem dokunuşunu hissettiğini anladı.

Erawan kıkırdadı. "Başta onu kurtarmaya çalışmana şaşırdım. Endovier'da sana yaptıkları malum. Prensim onun zihninde olmaya zor dayanıyordu. Zaten öyle kirliydi ki. Kimin kurtarılıp kimin buna değmeyeceğine karar vermekten keyif alıyor musun? Küçük, yanan bir tanrı olmak öyle kolay ki."

Aelin gerçek ve üşüten bir bulantı hissetti.

Aedion ise Erawan'e sırıtarak karşılık verdi. "Erawan, bence sabahın köründe bize sataşmaktan daha önemli işlerin vardır. Yoksa bu şekilde Dorian Havilliard'ı elinden kaçırmanın acısını mı çıkarıyorsun?"

Karanlık tısladı. Aedion, Aelin'ın omzunu sıkarak onu sessizce uyardı. *Hemen birtir bu işi.* Erawan saldıramadan. Wyrd anahtarının sadece metrelerce ötesinde olduğunu sezemeden.

Böylece Aelin başını onlara et ve kemiğin arasından bakan güce doğru eğdi. "Dinlenmeni ve gücünü toplamanı tavsiye derim Erawan," diye mırladı Aelin. İçinde kalan göstermelik cesareti son damlasına dek kullanarak Aedion'a göz kırptı. "Buna ihtiyacın olacak."

Alevler Aelin'ın gözlerinin önünde titreşmeye başlarken; arzulanan, enfes sıcaklığıyla onun kanını ısıtırken pes bir kahkaha geldi. "Kesinlikle. Özellikle de sözde Adarlan Kralı için planlarım düşünüldüğünde."

Aelin'ın kalbi tekledi.

"Belki de âşığına Dorian Havilliard'ı Rifthold'dan kaçırmadan önce kılık değiştirmesini söylemeliydin." O gözler kısılıp birer çizgiye döndü. Erawan biri kulağına fısıldıyormuş gibi "Adı neydi...

A, evet," diye mırıldandı. "Doranelle'li Prens Rowan Whitethorn. Ne de değerli bir ödül olur."

Aelin ateşin ve karanlığın içine daldı. Üzerine çullanan dehşete bir nebze olsun boyun eğmeye niyeti yoktu.

Erawan "Avcılarım onların izini sürüyor bile," dedi. "Ve onların canını yakacağım Aelin Galathynius. Onları en sadık generallerime çevireceğim. İşe de Fey prensinle başlayacağım..."

Yakıcı mavi adamın göğüs boşluğuna, erimekte olan kemiklere ve ete çarptı. Geride sadece o demir kalp ve Wyrd taşı kaldı. Aelin'ın büyüsü bedenin çevresinde bir kayanın etrafından akan bir nehir gibi geçiyor, bedeni, içindeki *şeyi* yakıyordu...

Aedion alçak sesle "Herhangi bir kısmını geride bırakmakla uğraşma," diye hırıldadı.

Büyüsü bir sel gibi içinden taşan Aelin omzunun üzerinden baktı. Lysandra şimdi Aedion'ın yanında, insan formundaydı. Dişlerini sıkarak denetçiye bakıyordu...

O bakış ona pahalıya mal oldu.

Aelin, Aedion'ın haykırışını işittiğinde karanlık bir yumruk gibi göğsüne indi.

Havanın bir kamçı gibi kendisine vurduğunu hisseden Aelin geriye fırladı ve bedeninin taşa çarpışını hissetmesinin ardından karanlığın verdiği büyük acıyı adamakıllı idrak etti. Nefes almakta zorlanıyordu. Kanı damarlarında dondu.

Ayağa kalk ayağa kalk ayağa kalk

Erawan sessizce gülerken Aedion hemen onun yanında bitti. Zihni, bedeni toparlanmaya çalışırken doğruldu...

Aelin gücünü tekrar gönderdi. Bunu yapmasının amacı doğrulmasına yardım eden Aedion'ı gelen darbeden boş bulunup kaçamadığına, istese ondan yardım almayacağına, asıl sebebin dizlerinin titremesi ve ayakta durabileceğinden bile şüphe etmesi olmadığına inandırmaktı.

Fakat en azından uzattığı eli titremiyordu.

İçinde bulundukları tapınak Aelin'ın içinden kopan gücün etkisiyle sarsıldı. Toz ve moloz parçacıkları yüksek tavandan aşağı

inerken sütunlar sarhoş içki âlemcileri gibi sağa sola yalpaladı.

Aedion'ın ve Lysandra'nın yüzleri Aelin'ın alevinin mavi ışığıyla parlıyordu. Yüzlerinde şaşkınlık olsa da kararlılık ve öfke de vardı. Büyüsü bir çağlayan gibi kükreyerek Aelin'ın bedeninden ayrılırken Aedion onu belinden daha da sıkıca kavradı.

Her kalp atışı bir ömür kadar uzun, her nefes acılıydı.

Fakat nihayet denetçinin bedeni Aelin'ın gücü altında parçalandı; bedenin etrafını çevreleyen karanlık kalkanlar Aelin'a boyun eğdi.

Aelin'ın bir yanı bunun ancak Erawan oradan ayrılmaya tenezzül ettiğinde; o keyifle bakan, kor gibi gözler hiçliğin içinde kaybolduğunda gerçekleştiğini fark etti.

Adamın bedeninden geriye sadece küller kaldığında Aelin büyüsünü geri çekip kendi kalbinin çevresine büyüden bir koza ördü. Aedion'ın kolunu tutan Aelin kuzeni hırpalanmış akciğerlerinden çıkan hırıltıları işitip karanlığın küçük bir parçasının bile onu ne denli sarstığını anlamasın diye sesli nefes almamaya çalıştı.

Demir kütlesi ve Wyrd taşının yere düşmesiyle bir *küt* sesi sessiz tapınakta yankılandı.

Bedel –Erawan'in planı– buydu. Aelin'ın kendi saray meclisine yapabileceği yegâne iyiliğin onlara ölümü sunmak olduğunu fark etmesini sağlamak.

Olur da esir alınırlarsa... Erawan, Aelin'a dostlarının bedenlerinin gücüyle yontulup doldurulusunu izlettirecekti. İşini bitirdiğinde Aelin'a zorla onların yüzüne baktıracaktı. Ruhlarından geriye hiçbir iz kalmadığını görmesi için. Sonra da Aelin'ın üzerinde çalışmaya başlayacaktı.

Ve Rowan, Dorian... Erawan halen onların peşindeyse, onların Kafatası Körfezi'nde olduğunu öğrendiyse ve aslında ona ne kadar sert bir darbe indirdiğinin farkındaysa...

Aelin'ın alevleri yatışıp sessiz korlara dönüşürken nihayet Aedion'ın ellerinden ayrılıp doğrulacak gücü kendisinde buldu.

Aedion "Şafaktan önce o gemide olmamız gerek Aelin," dedi. "Erawan blöf yapmıyorsa..."

Aelin başını sallamakla yetindi. Rüzgârların ve akıntıların el-verdiği ölçüde hızlı bir şekilde Kafatası Körfezi'ne ulaşmaları gerekiyordu.

Fakat Aelin kemerli geçitten geçip tapınaktan çıkarak arşiv odasının yolunu tutarken kendi göğsüne baktı. Göğsünde hiçbir iz yoktu. Her ne kadar Erawan'in gücü onu fırlatılmış bir mızrak gibi vurmuşsa da.

Erawan ıska geçmişti. Sadece birkaç santim farkla tılsımı vurmamış, tılsımın içindeki Wyrd anahtarının varlığını sezmemişti.

Yine de darbenin etkisi hâlâ amansız dalgalar halinde Aelin'ın kemiklerine yayılıyordu.

Ona bir şeyi hatırlatmak için: Aelin ateşin varisi olabilirdi... Fakat Erawan de Karanlığın Kralıydı.

17

Manon Siyahgaga, Morath'in üzerindeki kara göklerin Asterin'in hayatındaki son sabahta çürük bir griye çalışını izledi.

Manon bütün gece uyumamış, ne yemiş ne içmişti. Tek yaptığı ejderhaların açık havadaki, soğuk kuş yuvasında Rüzgârın Satırı'nı bilemek olmuştu. Abraxos'un sıcak böğrüne yaslanıp kılıcı tekrar tekrar bilemişti. Ta ki parmakları soğuktan kılıcı ya da taşı tutamayacak kadar kaskatı kesilene dek.

Manon'ın büyükannesi Asterin'in Hisar mahzenlerinin en derinlerinde bir yere kilitlenmesini, kaçışı imkânsız olacak kadar iyi korunmasını emretmişti. Ya da kurtarılması.

Manon, Asterin'i kurtarma fikrini cezanın verilişini takip eden birkaç saat boyunca zihninde evirip çevirmişti. Fakat Asterin'i kurtarmak demek Cadı Ana'sına, klanına ihanet etmek demekti. Kendi hatası... Bunlara sebep olan *kendi* hatası, kendi yaptığı lanet olası seçimlerdi.

Bir daha çizgiyi aşarsa On Üçler'in geri kalanı da öldürülecekti. Manon uçuş lideri unvanı alınmadığı için şanslıydı. En azından hâlâ kendi halkını yönetebilecek, koruyabilecekti. Iskra gibi birinin komutayı ele almasına yeğdi bu.

Ferian Geçidi birliğinin Iskra'nın komutasında Rifthold'a taarruzu beceriksizce ve kaotik, Manon'ın taarruzu yönetmesi istense planlayacağı sistematik ve özenli saldırıdan uzak olmuştu. Şehrin

tamamen yıkılması ya da yarı harabeye dönmesinin artık bir önemi yoktu. Asterin'in kaderini değiştirmiyordu bu.

Bu yüzden kadim kılıcı bileyip Dilek Sözleri'ni ezberlemek dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. Manon o sözleri doğru anda söylemeliydi. Kuzinine vereceği son armağandı bı. Tek armağan.

Bir cadı idamı için sıradan olan uzun ve yavaş işkence ve kafa uçurma değil.

Manon'ın kendi kılıcından gelecek hızlı ölümün merhameti.

Çizmeler taşa sürtüp kuş yuvasına dağılmış samanları çıtırdattı. Manon bu adımları tanıyordu. Asterin'ın yürüyüşü kadar aşinaydı bu yürüyüşe. Sorrel'a dönüp bakmadan "Ne var?" dedi.

Manon'ın iki numarası "Şafak sökmek üzere," dedi.

Yakında Manon'un sağ kolu olacaktı. Vesta da iki numara olacak ve belki... belki Asterin en azından nihayet o avcıyı, avcıyla yaptıkları ölü doğan bebek cadıyı görecekti.

Asterin bir daha asla rüzgârları önüne katıp uçmayacak, o gök mavisi kısrağının sırtında süzülmeyecekti. Manon'ın göz kapakları kuş yuvasının diğer yanındaki ejderhaya çevrildi; ejderha iki bacağının üzerinde kıpırdandı. Diğerleri uyusa da o uyanıktı.

Her geçen saniye efendisinin sonunun yaklaştığını seziyormuş gibi.

Asterin öldüğünde kısrağına ne olacaktı?

Manon ayağa kalktı. Abraxos, Manon'ın bacaklarını burnuyla arkadan dürttü. Manon uzanıp ejderhanın pullu başını okşadı. Bu hareketi yapmakla ejderhayı mı yoksa kendisini mi avutmaya çalıştığından emin değildi. Manon kadar kan ve kir içindeki kızıl pelerini hâlâ köprücükkemiğine kopçayla bağlıydı.

On Üçler on iki olacaklardı.

Manon gözlerini Sorrel'in gözlerine çevirdi. Fakat iki numaranın gözleri Manon'ın elindeki Rüzgârın Satırı'nın üzerindeydi.

İki numarası "Belli ki niyetin Dilek Sözleri'ni söylemek."

Manon konuşmaya çalışsa da ağzını açamadı. Sadece başını salladı.

Sorrel, Abraxos'un ötesindeki açık kemerli geçide gözlerini dik-

ti. "Keşke Çorak Toprakları görme şansı olsaydı. Bir kez olsun."

Manon kendisini başını kaldırmaya zorladı. Yakında sağ kolu olacak cadıya "Biz dilek tutmayız," dedi. "Ümit etmeyiz." Sorrel'ın gözleri Manon'a kilitlendi. O gözlerin içinde acıya benzer bir şey vardı. Manon içindeki darbeye direndi. "Yolumuza devam ederiz, duruma uyum sağlarız."

Sorrel sessizce fakat cılız olmayan bir sesle "Senin sırlarını korumak uğruna canını verecek."

Sorrel'ın o güne dek Manon'a meydan okumaya en yakın çıkışıydı bu. Kırgınlığa da.

Manon Rüzgârın Satırı'nı böğründeki kınına sokup uzun adımlarla merdivene gitti. Abraxos'un meraklı gözlerine bakamadı. "O halde sağ kolum olarak görevini iyi yapmış demektir ve bu yüzden unutulmayacak."

Sorrel hiçbir şey söylemedi.

Böylece Manon kuzinini öldürmek için Morath'in karanlığına indi.

İdam zindanda gerçekleşmeyecekti.

Büyükannesi zindan yerine Morath'in etrafını çeviren vadinin sonu gelmez uçurumlarından birine bakan geniş bir taraçayı seçmişti. Cadılar balkona toplanmış, kana susamış halde yerlerinde duramıyorlardı.

Cadı Analar toplanan kalabalığın başında dikiliyorlardı. Cresseida ve Sarıbacaklar'ın Ana'sının iki yanında iki varisi vardı. Hepsinin yüzleri Manon ve On Üçler'in Hisar'dan çıkarken içinden geçtikleri açık kapılara dönüktü.

Manon kalabalığın mırıltılarını, yüksek kulelerin arasından geçen rüzgârın kükremesini, aşağıdaki vadideki demir ocaklarından gelen çekiç seslerini işitmiyordu.

Çünkü dikkati Cadı Ana'ların önünde diz çöken Asterin'e çevrilmişti. Onun yüzü de Manon'a dönüktü. Üzerinde hâlâ deri binici giysisi vardı. Altın rengi saçları bağlanmamış, kandan düğüm düğüm olmuş ve lekelenmişti. Asterin başını kaldırdı...

Manon'ın büyükannesinin sözcükleri uzatarak "Gayet adil bir ceza..." demesiyle kalabalık sustu. "Böylece Iskra Sarıbacak adına, senin gözetiminde katledilen dört gözcünün intikamı alınacak. Ölen her gözcü için üçer darbe."

Toplam on iki darbe. Fakat Asterin'in yüzündeki kesiklere ve morluklara, dizlerinin üzerinde eğilirken bedeninin sallanışına bakılırsa... on ikiden çok daha fazla darbe almıştı.

Manon gözlerini ağır ağır Iskra'ya çevirdi. Parmak eklemlerinde kesikler vardı. Parmakları zindanda Asterin'i döverken yaralanmıştı.

Manon yukarıda kara kara düşünürken.

Manon ağzını açtı. Öfkesi karnında, kanında çırpınan, canlı bir yaratık gibiydi. Fakat konuşan Asterin oldu.

Sağ kolu cılız, kibirli bir gülümsemeyle "Duy ve mutlu ol Manon," dedi, "beni dövmek için zincirlemek zorunda kaldı."

Iskra'nın gözleri öfkeyle parladı. "Yine de seni kırbaçladığımda çığlıklar attın kaltak."

Manon'ın büyükannesi bir elini sallayıp araya girdi. "Yeter."

Manon emri işitmekte güçlük çekti.

Gözcüsünü aşağı bir yaratıkmış, ölümlü bir hayvanmış gibi *kırbaçlamışlardı*...

Sağında birinden pes ve vahşi bir hırıltı geldi.

Sorrel'in –o yerinden kıpırdatılamaz kayanın, hissiz taşın– Iskra'ya ve orada toplananlara dişlerini gösterdiğini görünce Manon'ın nefesi kesildi.

Manon'ın büyükannesi öne çıktı. Hoşnutsuzluğu her halinden belliydi. Manon'ın arkasında duran On Üçler sessiz, geçit vermez bir duvar gibiydiler.

Asterin onların yüzlerini süzdü. Manon sağ kolunun bunu son kez yapacağını anladığını fark etti.

Manon'ın büyükannesi ve Sarıbacaklar'ın Cadı Ana'sı aynı anda "Kanın bedeli kanla ödenir," dediler. Sonra en eski ayinlerden dualar okumaya başladılar. Manon belini dikleştirip doğru anı bekledi. "Zalta Sarıbacak adına kan dökmek isteyen tüm cadılar öne çıkabilir."

Tüm Sarıbacaklar cadılar meclisi üyelerinin parmaklarından demir tırnaklar çıktı.

Asterin sadece On Üçler'e gözlerini dikti. Kan içindeki yüzü hissiz, gözleri berraktı.

Sarıbacaklar'ın Cadı Ana'sı "Sıraya girin," dedi.

Manon öne atıldı.

"İdam hakkını talep ediyorum."

Herkes donakaldı.

Manon'ın büyükannesinin yüzü öfkeden kireç kesildi. Fakat diğer iki Cadı Ana, Sarıbacaklar bile bekledi.

Manon başını dik tutarak "Sağ kolumun kellesini alma hakkımı istiyorum. Kanın bedeli kanla ödenecek. Fakat benim kılıcımla. O bana ait. Bu yüzden ölümü de benim elimden olmalı," dedi.

İlk kez Asterin'in ağzı gerildi ve gözleri parladı. Evet, Manon'ın ona vereceği tek armağanı, geriye kalan tek onuru anlıyordu.

Diğer iki Cadı Ana konuşamadan araya giren Cresseida Mavikan oldu. "Kızımın hayatını kurtardığın için bu hak sana tanınacak Uçuş Lideri."

Sarıbacaklar'ın Cadı Ana'sı başını Cresseida'ya çevirdi. İtirazı dudaklarından okunsa da iş işten geçmişti. Söylenecek sözler söylenmişti ve ne pahasına olursa olsun kurallara uyulmalıydı.

Manon'ın sırtındaki Crochan'in kırmızı pelerini rüzgârda dalgalanırken Manon büyükannesine bakma cüretini gösterdi. O kadim gözlerde sadece nefretin parıltısı vardı. Nefret ve Asterin'in on yıllarca bulunduğu konuma layık olmayan bir sağ kol olarak yaftalanmasının ardından öldürüleceğinin verdiği memnuniyet.

Fakat en azından o ölüm Manon'ın elinden olacaktı.

Doğuda güneş dağların üzerinde eriyik altın gibi yükseliyordu.

Manon, Asterin'le yüz yıl geçirmişti. Hep birlikte bir yüz yıl daha geçireceklerini düşünmüştü.

Manon alçak sesle Sorrel'a "Onu döndürün," dedi. "Sağ kolum son kez şafağı görmeli."

Sorrel itaatkârca öne çıkıp Asterin'i yüzü Baş Cadılar'a, tırabzanın yanındaki kalabalığa ve Morath'in pusunu nadiren aşan

gündoğumuna bakacak şekilde çevirdi.

Manon'ın sağ kolunun deri giysisinin sırtı kanla ıslanmıştı.

Yine de Asterin diz çöktü. Şafağa değil, sağ kolunun etrafından dolaşıp Cadı Analar'ın birkaç metre önünde yerini alan Manon'a bakarken omuzları ve başı dikti.

Büyükannesi, Manon'ın birkaç metre gerisinden "Şafak dediğin kahvaltıdan önceki bir zaman dilimi işte," dedi.

Gün ışığı balkonu yaldızlarken Asterin sadece Manon'ın işitebileceği bir sesle "Cesedimi kulübeye geri götür," dedi.

Manon'ın göğsünün içinde bir şey kırıldı; öyle fena kırıldı ki sesini işitebileceğini düşündü.

Manon kılıcını kaldırdı.

Asterin tek söz söylese kendi postunu kurtarmaya yeterdi. Manon'ın sırlarını, ihanetlerini ortaya döküp özgürlüğüne kavuşabilirdi. Yine de sağ kolu tek kelime etmedi.

O an Manon itaatten, disiplinden ve gaddarlıktan daha önemli güçler olduğunu anladı. Ruhsuz doğmadığını; kalpsiz doğmadığını da.

Zira her ikisi de kılıcını Asterin'in boynuna indirmemesi için yakarıyordu.

Manon, Asterin'in çevresinde yarım daire oluşturan On Üçler'e baktı.

Birer birer iki parmaklarını alınlarına götürdüler.

Kalabalık mırıldandı. Bir Baş Cadı'yı değil...

Bir Cadı Kraliçe'yi onurlandırmak için yapılan bir hareketti bu.

Beş yüz yıldır bir cadılar kraliçesi olmamıştı. Ne Crochan'ler ne de Demirdişler arasında. Bir kraliçe bile.

On Üçler'in yüzlerinde bağışlayıcılık vardı. Bağışlayıcılık, anlayış ve körü körüne itaatten uzak; acılar ve savaşlarla, ortak zaferler ve yenilgilerle dövülüp şekillenen bir sadakat. Daha iyi bir yaşam, daha iyi bir dünya ümidiyle de.

Nihayet Manon gözlerini Asterin'in gözlerine çevirdi. Şimdi sağ kolunun yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu. Korku ya da acıdan değil ayrılıktan akan gözyaşları. Yüzyıl... ve Manon hâlâ onunla

daha uzun zaman geçirebilmiş olmayı diliyordu.

Bir an için Manon kuş yuvasındaki o gök mavisi kısrağı, asla geri dönmeyecek bir biniciyi bekleyip duracak olan ejderhayı düşündü. Batı denizine uzanan yeşil ve kayalık bir ülkeyi de.

Elleri titreyen Asterin parmaklarını alnına bastırıp uzattı. "Halkımızı eve döndür Manon," diye fısıldadı.

Manon kılıcını kaldırıp darbeyi indirmeye hazırlandı.

Siyahgaga'ların Cadı Ana'sı "Bitir artık şu işi Manon," diye çıkıştı.

Manon önce Sorrel'un gözlerine sonra Asterin'in gözlerine baktı. Ardından On Üçler'ine son emrini verdi.

"Kaçın."

Manon Siyahgaga dönüp Rüzgârın Satırı'nı büyükannesine indirdi.

18

Manon sadece büyükannesinin demir dişlerinin parladığını, kılıçtan sakınmak için havaya kaldırdığı demir tırnaklarının parıltısını gördü... Fakat artık çok geçti.

Manon, Rüzgârın Satırı'nı indirdi. Çoğu insanı ikiye bölecek bir darbeydi bu.

Fakat büyükannesi geriye hızla kaçınca kılıç göğsünü biçip giysisinin kumaşını ve tenini yırttı. Göğüslerinin arasında sığ ve düz bir kesik bıraktı. Mavi kan püskürse de Cadı Ana hâlâ hareket ediyordu. Demir tırnaklarıyla Manon'ın bir sonraki darbesini savuşturdu; demir öyle sertti ki Rüzgârın Satırı çarpıp sekti.

Manon emrine On Üçler'in itaat edip etmediğini görmek için dönüp bakmadı. Fakat Asterin kükrüyordu; kükrüyor ve haykırıyordu: *Durun.* Haykırışlar daha da uzaklaştı. Sonra Manon sanki bir holdeymiş gibi, sesler ondan uzaklaşıyormuş gibi yankılandı.

Takip edildiklerine dair hiçbir ses yoktu... onları izleyenler de afallamıştı. *Güzel.*

Iskra ve Petrah kılıçlarını kınlarından, demir dişlerini yuvalarından çıkarıp Cadı Ana'lar ve Manon arasına girdiler ve Baş Cadı'larını oradan uzaklaştırdılar.

Siyahgaga Cadı Anası'nın cadılar meclisi ileri atılsa da bir el onları durdurdu. "Manon'ın büyükannesi "Geri durun," dedi. Manon etrafında daireler çizerken Cadı Ana derin derin soluyordu.

Mavi kan büyükannesinin göğsünden sızıyordu. Kılıç darbesi birkaç santim yana inse ölürdü.

Ölürdü.

Büyükannesi paslı dişlerini gösterdi. "O benim." Çenesiyle Manon'a işaret etti. "Bunu kadim yolla halledeceğiz."

Manon endişe duysa da kılıcını kınına soktu.

Bilekleriyle yaptığı bir fiske hareketiyle tırnakları dışarı çıktı. Çenelerini birbirine vurulmasıyla dişleri aşağı fırladı.

Büyükannesi "Bakalım ne kadar iyisin Uçuş Lideri," diye tıslayıp saldırdı.

Manon büyükannesinin nasıl dövüştüğünü hiç görmemiş, hiç onunla dövüş talimi yapmamıştı.

Manon'ın bir yanı sebebin büyükannesinin diğerlerinin onun ne derece yetenekli olduğunu öğrenmesini istememesi olduğunu düşündü.

Manon yüzüne, boynuna, karnına batan tırnaklardan sakınmakta güçlük çekiyor, adım adım geriliyordu.

Bunu sadece On Üçler göğe yükselene dek yapması yetecekti.

Büyükannesi Manon'ın yanağına hamle etti. Manon dirseğiyle darbeyi savuşturdu. Eklemini sertçe büyükannesinin önkoluna çarptı. Cadı acıyla haykırdı. Manon ondan uzaklaşıp yeniden etrafında daireler çizmeye başladı.

İkisi birbirlerini süzerken "Şimdi saldırmak o kadar da kolay değil, öyle değil mi Manon Siyahgaga?" dedi nefes nefese. Çevrelerindeki kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu; On Üçler ortadan kaybolmuştu... Hem de hepsi. Manon öyle rahatlamıştı ki yaşadığı ferahlamayla oracıkta yere çökebilirdi. Artık büyükannesine oradaki seyircilerin On Üçler'in peşine düşmelerini unutturacak kadar meşgul etmesi gerekirdi. Büyükannesi "O korkak insanların silahı olan kılıçla bu iş çok daha kolay olur," diye köpürdü. "Dişlerle, tırnaklarla ise... ancak *kararlı* olursan başarabilirsin."

Birbirlerinin üzerine atıldılar. Her saldırıda ve blokta Manon'ın bedeninin önemli bir parçası çatırdıyordu. Bir kez daha birbirlerinden ayrıldılar.

Büyükannesi öfkeyle "Annen kadar zavallısın," dedi. "Belki onun gibi ölürsün de... boğazında dişlerimle."

Annesi, içinden çıkarken Manon'ın öldürdüğü, onu doğururken ölen annesi...

"Yıllarca onun zayıflığını senin içinden çıkarmaya çalıştım." Büyükannesi taşlara mavi kan tükürdü. "Demirdişler'in iyiliği için seni durdurulamaz bir güce, eşsiz bir savaşçıya dönüştürdüm. Demek bana minnetini bu şekilde..."

Manon büyükannesinin sözlerinin sinirlerini bozmasına izin vermedi. Yanıltıcı bir hamleyle cadının boğazına saldırıp kesici darbesini indirdi.

Manon'ın pençelerinin omzunu parçaladığı büyükannesi acıyla –katıksız bir *acıyla*– haykırdı.

Manon'ın ellerine kan püskürürken tırnaklarına et parçaları takıldı.

Manon geriye sendeledi. Safra boğazını yakıyordu.

Manon darbenin geldiğini görse de büyükannesinin sağ eli karnını kestiğinde onu durduracak zamanı olmadı.

Deri, kumaş ve ten yarıldı. Manon çığlık attı.

Büyükannesi hızla geri kaçmadan önce sıcak ve mavi kan boşandı.

Manon bir elini karnına koyup yarılan deriye bastırdı. Parmaklarının arasından sızan kan taşların üzerine aktı.

Yükseklerde bir yerlerde bir ejderha kükredi.

Abraxos.

Siyahgaga Cadı Ana'sı güldü. Bir fiskeyle Manon'ın kanını tırnaklarından attı. "Ejderhanı küçük parçalara ayırıp tazılara yem edeceğim."

Karnındaki acıya rağmen Manon'ın görüşü keskinleşti. "Önce ben seni öldürmezsem."

Büyükannesi kıkırdadı. Hâlâ daireler çiziyor, Manon'ı tartıyordu. "Uçuş Lideri unvanın alındı. Varis unvanın da." Art arda adımlarla bir engerek gibi gitgide Manon'a yaklaşıyordu. "Bugünden sonra Cadı Katili Manon, Akraba Katili Manon'sın."

Sözcükler Manon'ın üzerine inen bir taş yağmuru gibiydi. Manon kanı içeride tutmak için elini karnına bastırırken balkon tırabzanına geriledi. Etraflarındaki kalabalık su gibi iki yana ayrıldı. Biraz daha zaman... sadece birkaç dakika daha.

Büyükannesi duraksayıp On Üçler'in kaybolduğunu fark etmiş gibi açık kapılara doğru gözlerini kırpıştırdı. Manon büyükannesine On Üçler'in takip edilmesi emrini veremeden tekrar saldırdı.

Darbeler indirdiler, birbirlerinin üzerine atıldılar, kestiler ve darbelerden kaçtılar... Bir demir, kan ve deri hortumu gibi hareket ediyorlardı.

Fakat Manon uzaklaştı. Karnındaki yaralardan fazlaca kan akıyordu. Tökezledi.

Büyükannesi hiç zaman kaybetmeden saldırdı.

Tırnaklarıyla ya da dişleriyle değil, ayağıyla.

Manon karnına inen tekmeyle bir çığlık attı. Tepelerinde kavgayı gözleyen Abraxos Manon'ın çığlığına bir kükremeyle karşılık verdi. Çok yakında Manon gibi Abraxos da ölecekti. Manon On Üçler'in bir şekilde Abraxos'u kurtarmaları, her nereye kaçarlarsa orada ona da bir yer vermeleri için dua etti.

Manon balkonun taş tırabzanına çarpıp siyah zemin karolarının üzerine yığıldı. Bedeninden akan mavi kan pantolonunu lekeliyordu.

Büyükannesi nefes nefese yaklaşıyordu.

Manon balkon tırabzanını kavrayıp son bir kez kendisini yukarı çekti.

Büyükannesi "Sana bir sır vereyim mi Akraba Katili?" diye fısıldadı.

Manon balkon tırabzanına yaslanıyordu. Tırabzanın ardındaki uçurum dipsiz olduğu kadar bir kurtuluştu da. Manon'ı zindanlara götüreceklerdi; ya Erawan'in onu döllemesi için ya da ölmek için yalvarana dek işkence etmek için. Belki ikisi de.

Büyükannesi öyle alçak sesle konuştu ki Manon kendi hızlı hızlı soluk alıp verişi yüzünden onu güçlükle işitti. "Annen doğumda seni itmeye çalışırken babanın kim olduğunu itiraf etmişti. Senin...

laneti sona erdiren, bizi kurtaran kişi olacağını söyledi. Babanın nadir doğan bir Crochan prensi olduğunu söyledi. Ardından da senin melez kanının anahtar olacağını." Büyükannesi tırnaklarını ağzına götürüp Manon'ın mavi kanını yaladı.

Hayır.

Hayır.

"Yani hayatın boyunca bir Akraba Katili'ydin zaten," diye mırladı büyükannesi. "O Crochan'ları *–akrabalarını–* avladın. Henüz sen bir çocuk cadıyken baban diyarlarda seni aradı. Anneni sevmekten hiç vazgeçmedi." Cadı Ana tiksintiyle "Onu *sevmekten*," dedi. "Seni sevmekten de. Bu yüzden onu öldürdüm."

Manon aşağıdaki uçuruma, onu bekleyen ölüme baktı.

"Babana annene ne yaptığımı söylediğimde yaşadığı çaresizlik bana büyük bir keyif verdi. Seni neye dönüştüreceğimi, bir barış değil, savaş çocuğu yapacağımı söylediğimde."

Yapacağımı...

Yapacağımı...

Yapacağımı...

Manon'ın demir tırnakları balkon tırabzanının siyah taşında küçük çentikler açtı. Sonra büyükannesi Manon'ı perişan eden sözleri söyledi.

"O Crochan'in baharda neden Ferian Geçidi'nde casusluk yaptığını biliyor musun? *Seni* bulmak için gönderilmişti. Yüz on altı yıllık arayışın ardından ölen prenslerinin kimliğini nihayet belirlemişlerdi."

Büyükannesinin muzaffer gülümsemesi iğrençti. Manon kollarına ve bacaklarına güç toplamak için çabaladı.

"Adı Rhiannon'dı. Bu adı son Crochan Kraliçesi'nden almıştı. Senin üvey kardeşindi. İşkence masamızda bana bunu itiraf etti. İtirafının hayatını kurtaracağını sandı. Senin neye dönüştüğünü gördüğünde ise bildiklerinin kendisiyle yok olmasını tercih etti."

Manon hırıltılı bir sesle "Ben bir Siyahgaga'yım," dedi. Kan sözcüklerini boğuyordu.

Büyükannesi bir adım attı. Gülümseyerek "Sen bir Crochan'sin,"

diye mırıldandı. "Kız kardeşini kendi elinle öldürmenle onların kraliyet soyunun son üyesi oldun. Sen bir Crochan *Kraliçesi*'sin."

Orada toplanan cadılar mutlak bir sessizliğe gömüldü.

Büyükannesi Manon'a uzandı. "Seninle işim bittiğinde de bir Crochan Kraliçesi gibi öleceksin."

Manon büyükannesinin tırnaklarının ona değmesine izin vermedi.

Yakından bir gümbürtü geldi.

Manon kollarına ve bacaklarına topladığı güçle balkonun taş çıkıntısına sıçradı.

Sonra da kendisini boşluğa bıraktı.

Hava ve taş, rüzgâr ve kan...

Manon sıcak ve meşinimsi bir posta çarptı. Yaralarının verdiği acıyla gözleri karardı.

Yukarıda, uzakta bir yerde büyükannesi ciyak ciyak emirler yağdırıyordu...

Manon tırnaklarını meşinimsi posta geçirip pençelerini iyice gömdü. Altından gelen, rahatsızlık dolu hırıltıyı işitti. Abraxos.

Fakat Manon sıkıca tutunmaya devam ederken Abraxos, Manon'ın kendisine verdiği acıya aldırmadan yan yatıp Morath'in gölgesinden çıktı...

Sonra Manon çevresinde onların varlığını hissetti.

Manon gözlerini açabildi. Ardından rüzgâra karşı saydam göz-kapağını indirdi.

Edda ve Briar, Manon'ın Gölge'leri iki yanında uçuyordu. Manon onların epeydir orada olduklarından, ejderhalarıyla beklerken o lanet sözlerin hepsini işittiklerinden emindi. İki kız kardeşin büyük olanı Edda rüzgârın kükremesinde sesini duyurmak için "Diğerleri önden uçtular," diye bağırdı. "Seni getirmek için gönderildik. Yaran..."

Manon "Derin bir yara değil," diye çıkıştı. Yapması gereken işe odaklanmak için acısını bir yana bıraktı. Abraxos'un boynundaydı. Eyer bir metre kadar gerisinde kalmıştı. Tek tek, her nefeste açı

çekerek, tırnaklarını Abraxos'un derisinden ayırıp geriye, eyere doğru kaydı. Abraxos'un dengeli uçmaya başlamasıyla az önceki kadar sert esmeyen rüzgâr Manon'a kendisini koşum takımına bağlama fırsatı verdi.

Manon'ın karnındaki deliklerden kan sızıyordu; çok geçmeden eyer kandan kayganlaştı.

Arkalarından dağları titreten kükremeler geldi.

Manon güçlükle "Diğerlerine ulaşmalarına izin veremeyiz," dedi.

Siyah saçları rüzgârda dalgalanan Briar, Manon'a yanaştı. "Peşimizde altı Sarıbacaklar cadısı var. Iskra'nın kişisel meclisinden. Hızla yaklaşıyorlar."

Alacak bir intikamları olduğundan belli ki Sarıbacaklar'a onları öldürmeleri için izin verilmişti.

Manon etraflarındaki dağların zirvelerine ve geçitlerine göz gezdirdi.

"Kişi başına iki cadı," diye emir verdi. Gölgeler'in siyah ejderhaları devasa, gizlenmekte usta dövüşlerde amansızdı. "Edda, sen ikisini batıya çek; Briar, sen de diğer ikisini doğuya. Kalan ikiyi bana bırakın."

Gri bulutların ya da dağların arasında On Üçler'in geri kalanına dair hiçbir işaret yoktu.

Güzel... Demek kaçmışlardı. Bu yeterliydi.

Bir kolu yarasının üzerinde olan Manon "Onları öldürünce diğerlerini bulun," emrini verdi.

"Fakat,Uçuş Lider..."

Bu unvanı işitmek nerdeyse Manon'ın kararlılığını baltalayacaktı. Fakat Manon "*Bu bir emirdir,*" diye bağırdı.

Gölgeler başlarını eğdiler. Ardından tek akıl, tek yürekmişler gibi sağa ve sola yatıp rüzgârda uçuşan çiçek yaprakları gibi Manon'dan ayrıldılar.

Bir kokunun peşindeki kan tazıları gibi dört Sarıbacaklar cadısı her bir Gölge'nin işini bitirmek için gruplarından ayrıldı.

Ortadaki iki cadı daha hızlı, daha kararlı uçarak Manon'a yak-

laşmak için birbirlerinden ayrıldı. Manon'ın görüşü bulanıklaştı.

İyiye işaret değildi bu... Hem de hiç.

Manon, Abraxos'a fısıldadı. "Hadi seninle şarkılara konu olacak son bir direniş gösterelim."

Abraxos bir haykırışla yanıt verdi.

Sarıbacaklar Manon'a silahlarını sayabileceği kadar yaklaşmışlardı. Sağındaki cadı bir savaş narası attı.

Manon sol topuğunu Abraxos'un böğrüne gömdü.

Abraxos kayan bir yıldız gibi kül rengi dağların zirvelerine doğru inmeye başladı. Sarıbacaklar da onlarla birlikte dalışa geçtiler.

Manon sıradağların arasından geçen bir vadiyi hedefledi. Görüşü siyah beyaza dönüyor, puslanıyordu. Kemiklerine bir ürperti yürüdü.

Vadinin duvarları dev bir canavarın ağzı gibi Manon ve Abraxos'un üzerine kapanırken Manon dizginleri bir kez çekti.

Abraxos kanatlarını açıp vadi kenarından uçtu. Sonra bir hava akımı yakalayıp yüksekliğini sabitledi. Büyük yarığın kalbinden geçerken taştan sütunlar birer mızrak gibi zeminden yukarı uzanıyordu.

Kana susamışlığa kendilerini fazlaca kaptıran, ejderhaları iri ve ağır olan Sarıbacaklar vadide –keskin dönemeçte– duraksadılar...

Bir gümbürtü tiz bir çığlık geldi. Tüm vadi titremişti.

Manon acısına direnip arkasına baktı. Yarık için fazla iri kalan bir ejderha paniğe kapılıp taş sütunlardan birine çarpmıştı. Kırık kemikler ve kan aşağı yağdı.

Fakat diğer ejderha yan yatmayı başarmış, onlara doğru süzülüyordu. Kanatları öyle genişti ki neredeyse vadinin iki yanına sürtecekti.

Manon kanlı dişlerinin arasından derin derin soludu. *"Uç Abraxos."*

Nazik, savaşçı yürekli bineği uçtu.

Manon eyere tutunmaya, kolunu yarasına bastırıp kanı bedeninde tutmaya, o ölümcül soğuğu uzak tutmaya odaklandı. Yara-

ları büyükannesinin ona derin ve esaslı darbeler indirdiğinin kanıtıydı.

Vadi sağa kavis alırken Abraxos dönemeci büyük bir ustalıkla aştı. Peşindeki ejderhanın duvarlara çarpıp çıkaracağı gümbürtüyü ve kükremeyi işitmek için dua etse de beklediği sesleri işitmedi.

Fakat Manon bu ölümcül kanyonları tanıyordu. Geçen aylar boyunca sayısız, amaçsız devriyelerde bu hat üzerinde uçmuştu. Ferian Geçidi'ne kısılıp kalan Sarıbacaklar'ın aksine.

"En uca Abraxos," dedi Manon. Abraxos kükreyerek Manon'a onay verdi.

Tek şans. Manon'ın tek şansı olacaktı. Sonra On Üçler'in takip edilmediğini bilerek mutlu ölecekti. En azından o gün takip edilmediklerini bilerek.

Abraxos art arda dönemeçlerden geçip vadide ilerliyor, kuyruğunu Sarıbacaklar gözcüsünün üzerine moloz yağdırmak için kayalara sürtüyordu.

Binici kayalardan kaçındı. Ejderhası rüzgârda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Daha yakına... Manon'ın onu daha yakına çekmesi gerekiyordu. Abraxos'un dizginlerini çekeleyip hızını kontrol altına aldı.

Art arda dönüşlerde siyah kayalar parlayıp Manon'ın giderek zayıflayan görüşünü bulandırıyordu.

Sarıbacaklar gözcüsü bir hançer fırlatabilecek kadar yakındı.

Bir değil iki metal loş kanyon ışığında parıldadı.

Manon kendisini metalin etle ve kemikle buluşmasına hazırladı.

Abraxos son dönemeçten geçerken gözcü hançerleri Manon'a fırlattı. Sadece metreler ötede yüksek, geçit vermez, siyah taştan bir duvar belirdi.

Fakat Abraxos yukarı süzülüp yükselen havayı yakalayarak, duvarın Manon'ın uzansa dokunabileceği kadar yakınından geçerek vadinin kalbinden dışarı uçtu.

İki hançer az önce Manon'ın olduğu yerdeki kayaya çarptı.

Sonra da iri ve ağır ejderhası üzerindeki Sarıbacaklar gözcüsü.

Ejderhanın ve binicisinin kayaya çarpmasıyla kaya inildedi. İkisi bir vadi tabanına düştü.

Nefesinden ıslak, kanlı bir hırıltı gelen Manon hızlı hızlı soluyup Abraxos'un böğrünü okşadı. Bu hareketi bile takatsizdi. Ancak "Güzel," diyebildi.

Dağlar yeniden küçüldü. Oakwald, Manon'ın önünde uzanıyordu. Ağaçlar... Ağaçlar onu gizleyebilirdi... "Oak..." diye hırıldadı.

Manon emrinin sonunu getiremeden karanlık onu içine çekiverdi.

19

Elide Lochan, Lorcan'le Oakwald'un doğu kıyısından ötedeki ovalara iki gündür devam eden yürüyüşleri boyunca sessizliğini korumuştu.

Elide, Lorcan'e en önemli soruları kasten sormamış; savaşçıya onu kurtardığı için minnetten gözü hiçbir şey görmeyen, aptal bir kız olduğu düşüncesini aşılamıştı.

Lorcan, Elide'ı taşıyıp uzaklaştırsa da kızın kendisini kurtardığını hemen unutmuştu. İsmini –*annesinin* ismini de– sorgulamadan kabullenmişti. Vernon, Elide'ın peşindeyse... Budalaca bir hata olsa da geri dönüşü yoktu artık. Lorcan'de şüphe uyandırabilirdi.

Bu yüzden çenesini kapalı tutup sorularını kendine sakladı. Mesela Lorcan'in neden onun peşinde olduğu sorusunu. Ya da böyle güçlü bir savaşçıya hükmeden, efendisi olan kadının kim olduğunu; Lorcan'in neden Morath'e girmek istediği, neden durmadan siyah ceketindeki bir nesneye dokunup durduğu sorularını. Bir de Celaena Sardothien ve Aelin Galathynius'tan bahsettiğinde savaşçının –ne kadar gizlemeye çalışsa da– neden o kadar şaşırdığı sorusunu.

Elide'ın savaşçının da kendi sırları olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onu korumak için söz vermişse de ihtiyacı olan tüm yanıtları olduğunda korumayı bırakacaktı.

Buna rağmen Elide son iki gecedir –Lorcan'in ava çıkıp getirdiği etlerle midesini iyice doldurması sayesinde– iyi uyuyordu. Lorcan iki tavşan avlamıştı. Elide kendisine düşen tavşanı dakikalar içinde mideye indirince Lorcan ona kendisininkinin yarısını vermişti. Elide kibarlık olsun diye savaşçının teklifini reddetmeye filan kalkmamıştı.

Kuşluk vaktinde ormandaki ışık daha da güçlenip hava daha da tazelenmişti. Sonra güçlü akan suların sesi geldi... Acanthus.

Lorcan uzun adımlarla önden yürüyordu. Savaşçı sessizce elini kaldırarak ona beklemesini işaret ettiğinde Elide ağaçların bile eğilip ondan kaçındığına yemin edebilirdi.

Elide itaat edip ağaçların karanlığı arasında beklerken Lorcan ikisini Oakwald karmaşasına geri döndürmesin; ışıklı, çevresini alabildiğine görebildiği dünyaya adım atmaktan mahrum kalmasın diye dua ediyordu.

Lorcan bir kez daha el etti. Bu kez Elide yanına gelsin diye. Etraf güvenliydi.

Elide ağaç çizgisinin bittiği yerden çıkıp bir sel gibi üzerine gelen gün ışığı karşısında gözlerini kırpıştırarak yüksek ve kayalık nehir kıyısında bekleyen Lorcan'in yanına gitti.

Nehir devasaydı; hızla akan gri ve kahverengi tonları; dağlardan eriyen son buzların suyuydu bu. Öyle geniş ve coşkun akıyordu ki Elide nehirde yüzemeyeceğini, karşıya başka bir yerden geçmeleri gerekeceğini biliyordu. Fakat nehrin ötesinde, su iki dünya arasında bir sınır çizgisiymişçesine...

Acanthus'un iki yanında yüksek, zümrüt yeşili otlar bulutsuz ve mavi göğün altında tıslayan bir deniz gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, ufka doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

"Hatırlayamıyorum..." diye mırıldandı Elide. Nehrin kükreyen şarkısı sözlerinin güçbelâ işitilmesine neden oluyordu. "Son kez ne zaman gördüğümü..." Perranth'te o kuleye hapsedilmişken sadece şehri ve hava yeterince açıksa belki gölü görebiliyordu. Sonra o mahkum arabasına binmiş, Morath'te ise dağlardan, külden ve ordulardan başka bir şey görmemişti. Manon ve Abraxos'la uçtu-

günda korkudan ve kederden gözü hiçbir şey görmemişti. Fakat şimdi... Bir çayırın üzerinde dans eden gün ışığını ya da sıcak esintide o çayırın üzerinde uçuşan küçük, kahverengi kuşları en son ne zaman gördüğünü anımsamıyordu.

Lorcan "Yol nehrin bir buçuk kilometre kadar yukarısında," dedi. Siyah gözleri Acanthus'tan ya da ötede dalgalanan otlardan hiç etkilenmemiş gibiydi. "Planının işe yaramasını istiyorsan artık hazırlanmak gerek."

Elide, Lorcan'e şöyle bir baktı. "En çok senin üzerinde çalışmamız gerek." Siyah kaşlarını kaldırdı. "Bu hile başarıya ulaşacaksa en azından... insanmışsın numarası yapman gerek."

Adamın hiçbir yanı insan soyunu akla getirmiyordu.

Elide "Silahlarını daha fazla gizle," diye ekledi. "Sadece kılıcı bırak."

Görkemli kılıç bile Lorcan'in sıradan bir gezgin olmadığını açık etmeye yeterdi.

Elide ceketinin cebinden fazladan bir deri kayış çıkardı. "Saçlarını arkadan bağla. Böylece görünüşün o kadar da..." Lorcan'in gözlerindeki keyifle karışık uyarıyı fark eden Elide sussa da neden sonra deri kayışı ikisinin arasında sarkıtıp kendisini "vahşi olmaz," demeye zorladı. Lorcan'in kalın parmakları kayışın üzerine kapandı. Kendisinden isteneni kaşlarını çatarak yerine getirdi. "Bir de ceketinin düğmelerini aç," dedi Elide. Sonra zihninde yaptığı, Lorcan'in tehditkâr ve göz korkutan görünüşünü törpülemeye yönelik özellikleri bir kez daha gözden geçirdi. Lorcan onun verdiği son emre de uydu. Çok geçmeden savaşçının dar, siyah ceketinin altındaki koyu gri gömlek ve geniş, kaslı göğsü meydana çıktı. En azından bu hali savaş alanında değil bilek gücüyle çalışan biriymiş görüntüsünü veriyordu. Lorcan kaşlarını kaldırıp "Ya sen?" dedi.

Elide kendisini şöyle bir inceleyip heybesini yere bıraktı. Önce deri ceketi çıkardı. Her ne kadar bu ona bir kat derisi soyulmuş hissi verse de. Sonra beyaz gömleğinin kollarını sıyırdı. Fakat dar deri olmadan memelerinin gerçek büyüklüğü ortadaydı. Bu da onu insanlara verdiği ufak tefek kız imajını bozup bir kadın olduğu iz-

lenimini verecekti. Sonra saçlarının örgüsünü çözüp başının üzerinde topuz yaptı. Bu saç tarzı gençlerin serbestçe hareket eden buklelerinin ve örgülerinin aksine evli kadınlara hastı.

Elide ceketini heybesine sokup Lorcan'le yüzleşmek için dimdik doğruldu.

Gözleri Elide'ın ayaklarından başına çevrilen Lorcan "Daha büyük memeler ne bir şeyi ispatlayacak ne de gizleyecek," dedi.

Elide'ın yanakları kızardı. "Belki erkeklerin dikkati dağılır da soru sormazlar."

Bu sözlerinin ardından Elide nehirden yukarı yürümeye, o hücrede ona dokunup onunla alay eden adamları düşünmemeye çalıştı. Fakat bedeni onu nehrin öteki yakasına geçirecekse ondan istifade edecekti. Erkekler ne görmek istiyorlarsa onu göreceklerdi: İlgileri karşısında öfkelenmeyen, şefkatli ve sıcak bir konuşma tarzı olan, genç ve güzel bir kadın. Güvenilir, tatlı fakat dikkate değer herhangi bir yanı olmayan biri.

Lorcan, Elide'ın peşinden gitti. Ona yetişip nehrin son sekiz yüz metrelik dönemecinde Elide'ın yanında ona verdiği söz yüzünden eşlik eden biri değil gerçek bir yoldaş gibi yürüdü.

Atlar, at arabaları ve haykırışları henüz görmeden işittiler.

Fakat işte oradaydı: Yıpranmış da olsa geniş bir köprü, yük arabaları ve biniciler köprünün her iki yanına sıralanmıştı. Adarlan renklerini taşıyan iki düzine kadar muhafız nehrin her iki yakasını gözlüyor, köprüden geçiş ücreti alıyor ve...

At arabaların bakıp her yüzü, her kişiyi inceliyordu.

İlken, Elide'ın ayağının aksadığını biliyordu.

Elide yavaşladı. Nehrin kendilerine ayrılan tarafındaki iki katlı, yıkık dökük barakaya yaklaşırlarken Lorcan'in yakınından yürüdü. Yolun aşağısında, iki yanında ağaçlar olan, durumu barakalar kadar kötü binalarda bir koşuşturma vardı. Bir han ve taverna. Sıralarını beklerken bir şeyler içmek ya da yemek isteyen ya da fırtınalı havalarda oda tutmak isteyen gezginler için.

Birçok kişi vardı... İnsanlar. Hiçbirinin paniğe kapılmış, yaralanmış ya da hasta olmuş gibi bir hali yoktu. Muhafızlar köprü gi-

şesi ve uyuma yeri olarak kullandıkları barakanın yanından geçen at arabalarını ararken insan gibi hareket ediyorlardı.

İkisi toprak yola ve sıranın en arkasına ilerlerken Elide, Lorcan'e sessizce "Ne tür bir büyü gücün var bilmiyorum," dedi. "Fakat ayağımın aksamasını daha az fark edilir kılabilirsen..."

Daha Elide sözünü bitiremeden soğuk bir gece rüzgârını andıran bir güç kızın ayak bileğine ve baldırına yaslanıp bacağını sıkıca sardı. Bir destek.

Elide'ın adımları dengelenirken dik ve kendinden emin yürümesi karşısında hissettiği şaşkınlığı bastırması gerekti. Bu durumdan keyif almamak, bu şekilde yürümenin tadını çıkarmamak için kendisini zorladı. Zira köprüden geçtiklerinde her şey eskisi gibi olacaktı.

Kuzeydeki Avery Nehri'ni riskli görenlerin mallarıyla dolu tüccar arabaları oyalanıyordu. Beklemekten ve yaklaşan denetimin gerginliğinden sürücülerin yüzleri asılmıştı. Elide sürücüleri, tüccarları ve diğer gezginleri süzdü... İçgüdüleri ona hepsinin eğer arabalarına binmek isterlerse ya da sessiz kalmaları için bir sikke teklif ederlerse ikisini satacağını söylüyordu.

Sıra boyunca gezinip arabalara bakınırlarsa muhafızların dikkatini çekerlerdi. Bu yüzden Elide görünürde sıranın gerisine giderken her adımını arabaları incelemek için kullandı. Fakat sıra sonuna vardığında hiçbir şey bulamamıştı.

Lorcan ise Elide'ın arkasından imalı bir bakış attı: Neredeyse yıkılacak gibi duran taşları gizlemek için badana yapılmış tavernaya doğru. "Beklemeden önce gidip bir şeyler yiyelim," dedi. Bunu önlerindeki arabadakilerin işitecekleri –ve umursamadıkları– kadar yüksek bir sesle söylemişti.

Elide başını salladı. İçeride başkaları da olabilirdi. Ayrıca karnı gurulduyordu. Tabii bir sorun vardı...

İkisi soluk, ahşap kapıya yaklaşırken Elide "Hiç param yok," dedi. Bu bir yalandı. Üzerinde Manon'ın verdiği altın ve gümüş vardı. Fakat Lorcan ona söz vermişse de paraları onun önünde ortaya çıkarmaya niyeti yoktu.

Lorcan gergince "Bende bolca var," dedi. Elide kibarca boğazını temizledi.

Lorcan kaşlarını kaldırdı.

Elide ona "Bu halinle bize yandaş kazandıramazsın," deyip küçük, tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Oraya girdiğinde bir savaşçı gibi görünürsen fark edilirsin."

"Ne olacağız o halde?"

"Zamanı geldiğinde ne olmamız gerekiyorsa o olacağız. Fakat... sert sert bakma."

Lorcan kapıyı açtı. Elide gözleri dövme demirden avizelerin ışığına alıştığında Lorcan'in yüzünün değiştiğini fark etti. Belki gözleri asla sıcak bakamazdı. Fakat yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Omuzları gevşemişti. Beklemekten rahatsız olmuş, güzel bir yemek yemeye hevesli bir hali var gibi.

Neredeyse insan gibi görünüyordu.

Taverna tıka basa doluydu. İçeride öyle bir gürültü vardı ki Elide öğle yemeği ısmarlamak için sesini en yakınındaki kadın bar tezgâhtarına zor duyurdu. Dip dibe masaların arasından güçlükle geçtiler. Elide bir çiftten fazla gözün önce göğsüne, sonra yüzüne çevrildiğini ve bir süre kendisine kilitlendiğini fark etti.

Rahatsız edici hissi bastırmaya çalışıp acele etmeden bitkin görünen bir çiftin az önce boşalttıkları, arka duvara yaslı masayı hedefledi.

Gürültücü, sekiz kişilik bir grup birkaç metre ötedeki masada oturuyordu. Kahkahası çınlayan, orta yaşlı bir kadının liderleri olduğu hemen belli oluyordu. Masadaki diğer kişiler –güzel, kuzguni saçlı bir kadın; fıçı göğüslü, elleri yemek tabakları kadar geniş, sakallı bir adam ve sert görünümlü birkaç kişi. Hepsi de kendilerinden yaşça büyük kadına bakıyor, onun tepkilerini tartıyor ve söylediklerine kulak kesiliyordu.

Elide yıpranmış, ahşap sandalyeye oturdu. Lorcan de onun karşısındaki sandalyeye geçti. Lorcan'in cüssesi masadaki sakallı ve orta yaşlı kadının dikkatini çekmişti.

Elide o bakışı tarttı.

Değerlendiriyorlardı. Niyetleri kavga değildi; tehdit etmek de. Fakat ölçüp biçiyorlardı.

Elide bir an için az önceki çiftin masadan kalkmasının Anneith'in işi olabileceğini düşündü. O masaya ikisi geçsin diye. O bakışla karşılaşmaları için.

Elide elini avucu yukarı bakacak şekilde masaya koyup bir keresinde mutfakta çalışan bir hizmetçinin Morath'te bir aşçıya bakışını taklit ederek Lorcan'i süzdü. Tatlı bir sesle "Kocacığım," deyip parmaklarını oynattı.

Lorcan'in ağzına gergin bir ifade yerleşse de savaşçı, Elide'ın elini tuttu. Elide'ın parmakları Lorcan'inkilerin yanında küçücük kalmıştı.

Lorcan'in nasırları Elide'ın nasırlarına sürttü. Lorcan bunu Elide'la aynı anda fark etti. Kendi elini ve Elide'ın elini kızın avucunu inceleyebilecek şekilde çevirdi. Elide avucunu kapatıp elini çevirerek Lorcan'in elini yeniden tuttu.

Lorcan kimsenin işitemeyeceği bir sesle "Kardeş," dedi. "Ben senin ağabeyinim."

Elide da onun kadar alçak sesle "Sen benim kocamsın," dedi. "Üç aylık evliyiz. Bana uy."

Lorcan etrafına bakındı. Üzerlerindeki inceleyen bakışı fark etmemişti. Gözlerinde hâlâ şüphe ve dillendirilmeyen bir soru vardı.

Elide "Bir ağabey erkekleri korkutmaz," dedi. "Sahipsiz olurum, davetlere... açık. Erkeklerin ulaşılabilir gördükleri şeylere ne kadar saygısızca yaklaştıklarına şahit oldum. Bu yüzden kocamsın. Ben aksini söyleyene dek."

Lorcan'in gözleri kararda. İçlerinde bir başka soru belirdi. Elide'ın yanıt vermek istemediği vermeyeceği bir soru. Lorcan, Elide'ın elini daha da sıkı kavradı. Elide'ın ona bakmasını istiyordu. Elide buna yanaşmadı.

Yemekleri geldi. Neyse ki Lorcan istemeden.

Güveç... Kök bitkileri ve tavşan. Elide tabağa gömüldü. İlk ısırıkta az kalsın damağını eritecekti.

Arkalarındaki grup yine konuşmaya başladı. Elide bir yandan

yemek yerken diğer yandan onlara kulak kesildi. Yiyecek parçalarını kumsalda deniz kabuklarıymış gibi seçerek.

"Belki onlara bir gösteri yapmayı teklif edersek geçiş ücretinin yarısını alırlar." Sarışın, sakallı adamdı konuşan.

Liderleri "Bu mümkün değil," dedi. "O pislikler gösteri için *bizden* para alırlar. Daha da kötüsü gösterimizi beğenecek olurlarsa bizi bir süre daha burada tutarlar. Beklemeyi göze alamayız. Diğer kumpanyalar bizden öndeyken olmaz. Ovalardaki kasabalara diğer herkesten sonra varmak istemeyiz."

Az kalsın yahni Elide'ın boğazına takılacaktı. O masayı gerçekten Anneith boşaltmış olmalıydı. Elide'ın niyeti kuyruğuna takılacakları bir trup ya da gezici sirk bulmak, kendilerine orada çalışıyormuş süsü vermekti ve şimdi bu...

Güzel kadın "Geçiş ücretinin tamamını ödersek," dedi, "gideceğimiz ilk kasabaya yarı aç, güçbelâ gösteri yapacak halde varırız."

Elide gözlerini Lorcan'e çevirdi. Lorcan başını salladı.

Elide yahnisinin suyundan bir yudum alıp Asterin Siyahgaga'yı düşünerek cesaretini topladı. O cazibeli, kendine güvenen, korkusuz cadıyı. Asterin başını hep dik tutar, kollarını salar, yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirirdi. Elide bir nefes alıp o anıların kaslarına, etine ve kemiğine işlemesi için bekledi.

Sonra sandalyesinde döndü. Bir kolunu arkasına attığı masanın üzerine abanıp yüzünde bir sırıtışla "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim fakat sohbetinize kulak kesilmeden edemedim," dedi. Hepsi kaşlarını kaldırarak ona doğru döndüler. Liderlerinin gözleri dosdoğru Elide'ın yüzüne çevrildi. Elide kadının hakkında ne düşündüğünü gözlerinden okudu: Genç, güzel, hayatın cefasını çekmemiş biri. Elide kendi yüzündeki hoş ifadeyi korudu. Gözlerine ışıltılı bir bakış yerleştirdi. "Siz bir tür trup musunuz?" Başını eğerek Lorcan'e işaret etti. "Kocam ve ben haftalardır katılacak bir trup arasak da şansımız yaver gitmedi. Hiçbirinin elemana ihtiyacı yokmuş."

"Bizim de yok," dedi lider.

Elide neşeli bir sesle "Doğrudur," diye yanıt verdi. "Fakat o ge-

çiş ücreti kime olsa fazla. Beraber çalışacak olursak belki geçici olarak..." Lorcan dizini Elide'ın dizine uyarı mahiyetinde sürttü. Elide ona aldırış etmedi. "Ücrete katkıda bulunmak, eksik kalan parayı ödemek bizi mutlu eder."

Kadının süzen gözlerine ihtiyatlı bir ifade oturdu. "Evet, biz bir gezici sirkiz. Fakat yeni üyelere ihtiyacımız yok."

Sakallı adam ve güzel kadın kadına kınayan gözlerle baktılar.

Elide omuz silkti. "Peki o zaman. Fakat gitmeden önce fikrinizi değiştirirseniz kocam" –yüzüne rahat bir gülümseme kondurmaya çalışan Lorcan'e işaret etti– "usta bir kılıç fırlatıcıdır. Ayrıca bir önceki trupumuzda kendisiyle güç yarıştırmak isteyen adamlardan epey para topladı."

Lider dikkatli gözlerini Lorcan'e çevirip onun boyunu, kaslarını ve duruşunu süzdü.

Elide kadrolarındaki eksik hakkında yanılmadığını kadının ona "Sen orada ne yapıyordun?" diye sormasıyla anladı.

"Falcılık, bana kâhin diyorlardı." Elide omuz silkti. "Çoğunlukla sadece gölgeleri ve tahmin yeteneğimi kullanıyorum." Elide'ın okuma yazması olmadığı düşünüldüğünde öyle de olması gerekiyordu.

Kadın hâlâ etkilenmemiş görünüyordu. "Ya trupunuzun adın neydi?"

Muhtemelen onlar ovaları dolaşan tüm trupları biliyorlardı.

Elide işe yarar bir şeyler, herhangi bir şey bulmak için hafızasını yokladı.

Sarıbacaklar. Morath'teki cadılar bir keresinde Nana Sarıbacak'tan bahsetmişlerdi. Fark edilmemek için gezici bir sirke karışmış, bu kış kimsenin açıklayamadığı bir şekilde Rifthold'da ölmüştü... Elide'ın hafızasının mezarlarına gömülen ayrıntılar bir bir gün yüzüne çıkmaya başladı.

Elide "Aynalar Karnaval'ındaydık," dedi. Liderin gözlerinde takdir, hayret ve saygı kıvılcımlandı. "Ta ki kumpanyamızın sahibi Nana Sarıbacak geçen kış Rifthold'da öldürülene dek. Oradan ayrıldık ve o günden beri iş arıyoruz."

"Peki nerelisiniz?" diye sordu sakallı adam.

Yanıt Lorcan'den geldi. "Ailem Beyaz Diş Dağları'nın batı yakasında yaşıyor. Son birkaç ayı onlarla geçirdik. Geçit çok tehlikeli olduğundan karlar eriyene kadar bekledik." Sonra "Şu günlerde dağlarda tuhaf şeyler oluyor," diye ekledi.

Kumpanya donakaldı.

Kuzguni saçlı kadın "Öyle," dedi. Liderlerine baktı. "Geçiş ücretini ödememize yardım edebilirler Molly. Hem Saul da ayrıldığından gösterisini yapacak biri gerek..." Muhtemelen kılıç fırlatıcıdan bahsediyordu.

Elide yüzünde Asterin'in güzel gülümsemesiyle "Dediğim gibi," diye araya girdi, "bir süre buradayız. Bu yüzden fikrinizi değiştirirseniz bize haber verin. Değiştirmezseniz de..." Elindeki çentikli kaşığı sallayıp "İyi yolculuklar," dedi.

Molly'nin gözleri parlasa da kadın onları bir kez daha süzüp "İyi yolculuklar," diye mırıldandı.

Elide ve Lorcan yemeklerine döndüler.

Bar tezgâhtarı kız yemeğin parasını almaya geldiğinde Elide elini iç cebine atıp gümüş bir sikke çıkardı.

Tezgâhtar kızın gözleri fal taşı gibi açılsa da kız para üstü getirmek için giderken Elide'ın dikkati Molly'nin keskin gözlerine ve masadaki diğerlerine odaklanmıştı.

Elide masaya cömert bir bahşiş bırakırken Lorcan sessiz kaldı. Fakat ikisi de masalarından kalkıp tavernadan çıkarlarken trupa yüzlerinde hoş gülümsemelerle baktılar.

Elide sıranın arkasına geçti. Yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Sırtı dikti.

Lorcan, Elide 'a sokuldu. Karı koca numarası yaptıkları için bu yaptığının dikkat çekecek bir yanı yoktu. "Paran yoktu, değil mi?"

Elide ona yan baktı. "Anlaşılan yanılmışım."

Lorcan'in gülümsemesiyle beyaz dişleri ortaya çıktı. Bu kez gülümsemesi içtendi. "Eh, dua et de senin ve benim paramızın toplamı yetsin Marion. Çünkü Molly bir teklifte bulunmak üzere."

Elide toprağa basan siyah çizmelerden çıkan çıtırtıya doğru

döndüğünde Molly'yi karşılarında buldu. Diğerleri oyalanıyordu. İçlerinden bazıları belli ki at arabalarını çıkarmak için tavernanın köşesinden dönüp gözden kayboldu.

Molly'nin yüzü kızarmıştı. Az önce bir tartışma yaşamış gibi. Fakat çık çık edip "Geçici bir süre için sizi alacağım," dedi. "Başarısızsanız işten çıkarılırsınız ve size geçiş parasını geri ödemeyiz."

Elide gülümsedi. Gülümsemesi tam anlamıyla sahte değildi. "Marion ve Lorcan hizmetinizdedir hanımefendi."

Karısı demek? Gökteki tanrılar adına.

Lorcan'in yaşı beş yüzün üzerindeydi ve bu... kız, bu genç kadın, bu dişi şeytan –artık her ne ise– az öce blöfle ve yalanlarla bir işe kapağı atmıştı. Kılıç fırlatıcı ha?

Lorcan yanında Marion'la tavernanın dışında bekliyordu. Dört yaşlı atın çektiği, sarıya boyanmış at arabaları takırdayıp sallanarak göründüğünde Lorcan küçük –parasızlığın nedeni de buydu– ve geçmişte daha iyi günler gören bir trupla karşı karşıya olduklarını anladı.

Marion, Molly'nin Lorcan yokmuş gibi davranan kuzguni saçlı güzelin yanındaki sürücü koltuğuna tırmanışını dikkatle izledi.

Eh, Marion'u lanet olası *karısı* olarak tanıtmaları bu güzeller güzeli kadının ilgisini yok etmişti.

Lorcan hırlamamak için kendisini zor tutuyordu. Aylardır bir kadınla birlikte olmamıştı. Elbette tam bir kadına ilgi duyup birlikte olmak için fırsat bulmuşken bir başka kadının yalanları elini kolunu bağlamasa olmazdı.

Karısı...

Lorcan, Molly'nin ikinci at arabasının arkasına çıkmasını emrettiği Marion'un hiç de çirkin bir kadın olmadığını fark etti. Diğer grup üyeleri perişan atlarıyla arabanın peşinden geldiler.

Marion sakallı adamın uzanan elini tuttu. Adam onu kolaylıkla arabaya çekti. Lorcan peşlerinden gidiyor gruptaki herkesi; derme çatma, küçük kasabadaki herkesi inceliyordu. Bir grup adam ve kadın yanlarından geçen Marion'u fark ettiler.

Günaha davet eden kıvrımlarla birleşen hoş bir yüz... Ayrıca topallamadan yürüyor, saçları yüzünü kapatmıyordu... Ne yaptığını iyi biliyordu. İnsanların öyle şeyleri fark edeceklerini, bunlara odaklanacaklarını; bunların arka plandaki kurnazlığını ve onlara söylediği yalanları örteceğini biliyordu.

Lorcan sakallı adamın uzattığı eli görmezlikten gelip at arabasının arkasına atladı. Marion'ın yanına oturup onun kemikli omuzlarına kolunu attı ve yeniden bir trupta olmak kendisini rahatlatıp mutlu etmiş gibi davrandı.

Arabaya erzak yüklendi ve hepsi Marion'a gülümseyen fakat Lorcan'den gözlerini hemen ayıran beş kişi daha bindi.

Marion bir elini Lorcan'in dizine koyunca Lorcan irkilmemek için kendisini tuttu. Daha önce de o narin ellerin ne kadar sert olduğunu hissettiğinde şaşırmıştı.

Morath'te bir mahkûm değil, köleydi o.

Nasırların eski ve geniş oluşuna bakılırsa muhtemelen yıllarca çalışmıştı. Görünüşe göre ağır işlerde ve o mahvolmuş bacağıyla çalışmıştı...

Lorcan, Marion ona erkeklerin iyiliğine ve dürüstlüğüne inancının ne de az olduğunu söylediğinde ondan yayılan korkunun ve acının kokusunu düşünmemeye çalıştı. Kızın neden öyle hissettiği sorusunun derinlerine inmek için hayal gücüne başvurmaktan sakındı.

Arabanın içi sıcaktı. Havada insan terinin, samanın ve önlerinde dizili atların dışkılarının, silahların demirinin kokusu vardı.

Sakallı adam "Pek eşyanız yok galiba?" dedi. Adı Nik'ti.

Kahretsin. Lorcan insanların yolculuk ederken eşyalarını yanlarında taşıdıklarını unutmuştu.

"Eşyamızın çoğunu dağlardan inerken kaybettik." Marion sevimli bir öfkeyle "*Kocam,*" diye devam etti, "azgın bir nehirden geçmemiz için ısrar etti. Eşyamızın peşine düşmediğine bakılırsa lütfedip beni sudan çıkardığım için şanslıyım."

Nik alçak sesle kıkırdadı. "Herhalde heybelerinizi kurtarmaktan çok sana odaklanmış."

Marion gözlerini devirip Lorcan'in dizini sıvazladı. Lorcan onun dokunuşu karşısında neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

Sevgilileri bile söz konusu olduğunda Lorcan yatağın dışında üstünkörü, umursamazca temaslardan hazzetmezdi. Bazıları bunu tahammül edilemez bulurlardı. Bazıları onu sadece bir yuva ve yanında çalışacak iyi bir kadınla mutlu olabilecek nezih bir erkeğe dönüştürebileceklerini sanmışlardı. Hiçbiri başaramadı.

Marion neşeyle "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi. "Fakat gösterisinde kullandığı kılıçlar, yemek pişirdiğimiz kap kacak, *giysilerim*..." Başını iki yana salladı. "Biz yeni malzemeler satın alacak bir yer bulana dek gösterisi biraz renksiz olabilir."

Nik gözlerini Lorcan'in gözlerine çevirip çoğu adamın cesaret edemeyeceği kadar uzun bir süre kaçırmadı. Lorcan onun gezici sirkteki görevinin ne olduğundan emin değildi. Ara sıra gösteri yapsa da kesinlikle güvenlikten sorumluydu. Nik'in gülümsemesi biraz donuklaştı. "Beyaz Diş Dağları'nın ötesindeki arazi amansızdır. Halkın orada hayatını sürdürebildiğine göre belli ki güçlü kuvvetli insanlarmış."

Lorcan başını salladı. "Karımın katlanmasını istemeyeceğim kadar zorlu bir yaşam."

Nik "Yollarda yaşamak da ondan iyi değildir," diye karşı çıktı.

"Ya," diye araya girdi Marion, "oysa iyi aslında. Tepende gök, yolları aşmak; rüzgârın seni götürdüğü yere gitmek, kimseye hiçbir nedenden dolayı hesap vermemek? Özgür bir hayat..." Başını iki yana salladı. "Kafeslerle sınırlanmayan bir hayattan daha çok ne isteyebilirim ki?"

Lorcan, Marion'ın sözlerinin yalan olmadığını biliyordu. Çimlik ovaya bakarken onun yüzüne görmüştü.

"Yolda epey zaman geçirmiş biri gibi konuştun," dedi Nik. "Bizim gibiler söz konusu olduğunda iki yoldan biri seçilir: Ya yerleşip bir daha asla seyahat etmeyiz ya da sonsuza dek gezgin oluruz."

Sesi yumuşayan Marion "Hayatı, dünyayı görmek istiyorum," dedi. "Her şeyi görmek istiyorum."

Lorcan amacında başarısız olursa, üzerinde taşıdığı Wyrd anah-

tarı yanlış ellere geçerse Marion'ın bu amacını gerçekleştirme fırsatı bulabileceğinden bile şüpheliydi.

Nik kaşlarını çatıp "Fazla gezinmemek en iyisi," dedi. "Rifthold'da olanları, ya da Morath'teki gelişmeleri düşününce..."

Lorcan "Rifthold'da neler olmuş?" diye sordu. Sesi öyle sertti ki Marion savaşçıyı dizini sıkarak uyardı.

Nik buğday rengi sakalını dalgınca kaşıdı. "Tüm şehrin uçan canavarlar ve binicileri olan iblis kadınlar tarafından istila edilip yağmalandığını söylüyorlar. Söylentilere bakılırsa cadıymışlar. Efsanelerden çıkma Demirdişler." Ürperdi.

Kutsal tanrılar adına. Ortaya çıkan yıkım feci bir manzara olmalıydı. Lorcan kendisini kulak kesilmeye, odaklanmaya ve zayiatı, bu gelişmenin devam eden savaş için ne anlama geleceğini hesaplamamaya çalışmaya zorlarken Nik "Genç kraldan hiç haber yok," dedi. Fakat şehir cadıların ve onların canavarlarının eline geçmiş. Artık kuzeye yolculuk etmenin bir ölüm tuzağı olduğunu söylüyorlar; güneye de... İşte bu yüzden biz" –omuz silkti– "doğuya gideceğiz. Belki her iki yönde her ne bekliyorsa onun etrafından dolaşabiliriz. Belki savaş bulunduğumuz yere gelirse dağılırız." Nik, Lorcan'i şöyle bir süzdü. "Senin ve benim gibi adamları askere alabilirler."

Lorcan alaycı bir kıkırtı çıkarmamak için kendisini tuttu. Kimse onu öyle bir şeye zorlayamazdı... Bir kişi hariç ve o kadın... Göğsü sıkıştı. Kraliçesini düşünmese daha iyi olurdu.

"Sizce her iki taraf da bunu yapar mı? Erkekleri savaşmaya zorlarlar mı?" Marion bu soruyu nefessizce sormuştu.

Nik "Bilmiyorum," dedi. Nehrin kokusu ve sesi öyle güçlenmişti ki Lorcan köprü gişesine yaklaştıklarını anladı. Elini ceketinin cebine atıp Molly'nin istediği parayı yokladı. Adil bir pay ödemeyecek olsalar da Lorcan'in umurunda değildi. Bir kez uçsuz bucaksız ovaların derinlerine gizlendiler mi bu insanlar her ne cehenneme gideceklerse gidebilirlerdi. "Cadılar ve canavarlar onların tarafındaysa Dük Perrington'ın kuvvetleri bizi istemeyebilirler bile.

Lorcan'in içinden onlardan da beterleri olduğunu söylemek geldi. Wyrd tazıları, ilke'nler ve tanrılar bilir daha neler.

Nik sesli düşünür gibi "Fakat Aelin Galathynius..." dedi. Marion'ın Lorcan'in dizinin üzerindeki eli gevşedi. "Onun ne yapacağını kim bilir? Yardım istemedi. Askerlerden kendisine katılmalarını da. Fakat Rifthold'un kontrolünü ele geçirdi. Kralı öldürüp şatoyu yıktı. Buna rağmen şehri geri verdi."

Marion'ın öne eğilmesiyle ikisinin oturduğu bank gıcırdadı. "Aelin hakkında ne biliyorsun?"

Nik omuz silkip "Oradan buradan işittiğim söylentiler," dedi. "Onun bir günah kadar güzel, buzdan daha soğuk olduğunu söylüyorlar. Bir tiran, bir korkak, bir fahişe olduğunu. Tanrıların lütfüne mazhar olduğunu ya da tanrılar tarafından lanetlendiğini. Kim bilir? On dokuz böyle ağır yükler için müthiş genç bir yaş... Fakat söylentilere göre güçlü bir saray meclisi varmış. Bir şekil değiştiren sırtını kollarken iki yanında hep iki savaşçı prens oluyormuş."

Lorcan olmadık anlarda bir değil, iki kez üzerine kusan şekil değiştireni, o iki savaşçı prensi düşündü... Biri Gavriel'ın oğluydu.

Nik "Bizi kurtaracak mı yoksa lanetleyecek mi?" diye sordu. Gözü at arabasının arkasında bir yılan gibi kıvrılan uzun kuyruktaydı. "Her şeyin ona bağlı olması fikrinden hazzettiğimden emin değilim. Fakat... kazanırsa belki diyar, yaşam daha iyiye gider. Başarısız olursa... belki hepimiz zaten lanetlenmeyi hak ediyoruzdur."

Marion epey güçlü bir sesle "Kazanacak," dedi. Nik'in kaşları kalktı.

Bazı adamların haykırışını işittiler. Lorcan "Ben olsam onun hakkında başka zaman konuşurdum," dedi.

Önce çizmelerin çıkardığı çıtırtılar geldi. Sonra yük arabasının arkasına bakan üniformalı adamlar belirdi. İçerinden biri "Çıkın," dedi. Sıraya girin. Adamın gözü Marion'a takıldı.

Askerin gözlerinde o çirkin, çok tanıdık pırıltı belirince Lorcan, Marion'ın kolunu daha da sıkıca tuttu.

Lorcan hırlamamak için kendisini tutup "Gel, karıcığım," dedi.

O zaman asker Lorcan'i fark etti ve bir adım geriledi. Yüzü biraz solgunlaştı. Malzemelerin araştırılmasını emretti.

Arabadan aşağı önce Lorcan atladı. Ellerini Marion'ın beline dolayıp onu aşağı indirdi. Marion ondan uzaklaşacak olunca kızın sırtını kendisine yaslayıp kolunu karnına doladı. Gözlerini yanlarından geçerken önde oturan siyah saçlı güzele kimin göz kulak olduğunu merak eden askerlerin her birinin gözlerine dikti.

Kısa süre sonra güzel kadın, Molly'yle birlikte arabanın etrafından dolaştı. Kadının başındaki siyah, kenarı kıvrık şapkası açık kahverengi yüzünün yarısını örtüyordu. Bedeni gözleri kadınsı kıvrımlarından uzak tutan ağır bir paltonun altına gizlenmişti. Ağzının görünüşünün nahoş bir yanı vardı; kadın bir başkasının bedenine girmiş gibi.

Yine de Molly kadını dürtüp Lorcan ve Nik'in arasına geçirdi. Sonra Lorcan'in boştaki elinden para kesesini bir teşekkür bile etmeden aldı.

Siyah saçlı güzel öne eğilip Marion'a "Gözlerinin içine bakma, ters bir laf da etme," diye mırıldandı.

Marion başını salladı. Başını eğip gözlerini yere dikti. Yaslandığı Lorcan, Marion'ın –bedeninin her çizgisine işleyen sakin itaate rağmen– hızlı atan kalbini işitebiliyordu.

Askerler eşyalarını karıştırıp istediklerini alırlarken güzel kadın Lorcan'e "Ve sen," diye tısladı. "Molly bir kavgaya karışırsan seninle yollarımızın ayrılacağını söyledi. Kefaletini ödemeyiz. Bu yüzden bırak konuşup gülüşsünler. Karışma."

Lorcan istese tüm o garnizonu öldürebileceğini söylemeyi düşünse de başını sallamakla yetindi.

Beş dakika sonra bir başka emir haykırıldı. Molly köprüden geçiş ücretini ödemek için Lorcan'in parasını kendisininkiyle birleştirip biraz da "hızlandırılmış geçiş" için para ekledi. Ardından hepsi yeniden at arabasına döndüler. Sonra hepsi arabaya döndü ve hiçbiri nelerin aşırıldığını görmek için eşyalara göz atmaya cesaret edemedi. Lorcan'in kendisine yasladığı Marion hafifçe titriyordu. Yüzünde dalgın, sıkkın bir ifade vardı.

Muhafızlar onları pek de sorgulamadılar; ayağı aksayan bir kadın hakkında sorular da sormadılar.

Köprüden geçerlerken Acanthus altlarında gürlüyor, at arabasının tekerleri kadim taşların üzerinde tıkırdıyordu. Marion hâlâ titriyordu.

Lorcan bir kez daha Marion'ın yüzünü süzdü; çıkık elmacıkkemiklerine yayılan kırmızıyı, gergin ağzını.

Lorcan, Marion'dan bir koku almasıyla korkudan titremediğini fark etti. Belki korku hafifçe hissediliyordu fakat kızgın, vahşi ve gitgide büyüyen bir şeyin kokusu daha güçlüydü ve bu...

Öfkeydi. Marion'ı titreten kaynayan öfkesiydi. Bu öfkeye de muhafızların teftişi, yan gözle bakmaları neden olmuştu.

Bir idealist. Marion buydu işte. Kraliçesi için savaşmak isteyen, Nik gibi bu dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine inanan biri.

Köprünün diğer ucundan geçtiklerinde askerler daha fazla sorun çıkarmadan geçmelerine izin verdiler. *O* taraftaki kuyruğun yanından geçip ovalara çıktıklarında Lorcan o öfkeye, o daha iyi bir dünya inancına hayret etti.

İçinden Marion'a ya da Nik'e bunun budalaca bir hayal olduğunu söylemek gelmiyordu.

Marion at arabasının arkasına –geniş, toprak yolun iki yanındaki çimlere, mavi göğe, kükreyen nehre ve arkalarında kalan, bir karaltı gibi görünen, geniş Oakwald'a bakabilecek kadar gevşemişti. Tüm hiddetine rağmen, siyah gözlerinde belli belirsiz bir hayret vardı. Lorcan bunu görmezden geldi.

Lorcan beş yüz yıl boyunca insanların en kötü ve en iyi yanlarına şahit olmuştu.

Daha iyi bir dünya diye bir şey yoktu; mutlu sonlar da.

Çünkü son diye bir şey yoktu.

Ve bu savaşta onları bekleyecek hiçbir şey olmayacaktı. Kaçak bir köle kızı bekleyen sadece sığ kazılmış bir mezar olabilirdi.

20

Rowan Whitethorn'un sadece dinlenecek bir yere ihtiyacı vardı. O yerin de bir yatak, bir saman yığını hatta ahırda bir atın altı olması umurunda değildi. Sessiz, yağmuru uzak tutacak bir yer olduğu sürece gerisi önemsizdi.

Kafatası Körfezi hem beklediği gibi hem de değildi. Her renge boyanmış fakat çoğu bakımsızlıktan çatlaklar içinde olan viran binalarda hareketlilik vardı. İnsanlar Rowan ve Dorian'ın peşi sıra dakikalar önce rıhtıma ulaşan fırtına yaklaşırken pencerelerinin panjurlarını indiriyor ve çamaşır iplerini içeri alıyordu.

Rowan bakır bir beşliği rıhtım amirine atınca kimse kapüşonlu ve pelerinli ikiliye soru sormadı. Adamın çenesini kapatması için yeterli bir para olsa da rıhtımlarda kol gezen hırsızları peşlerine takacak kadar çok değildi.

Dorian iki kez Rowan'ın nasıl ayakta kaldığına şaştığını söylemişti. İşin aslı Rowan da bundan emin olamıyordu. Geçen birkaç günde sadece birkaç saat uyumuştu. Bitkinlik kendisini hissettirmeye başlıyor, ağır ağır Rowan'ın büyüsüne ve dikkatine etki ediyordu.

Rowan sandallarını Ölü Adalar takımadalarının hareketli ve sıcak sularında ilerletmek için rüzgârları kullanmaz olmuşsa da yaklaşan düşmanlarını gözlemek için havada süzülmüştü. Görünürde hiç düşman yoktu. Sadece turkuvaz okyanus ve siyah, vol-

kanik taşların karıştığı beyaz kumlar. Kumlar ve okyanus bir şahinin gözünün bile seçemeyeceği kadar uzaklara uzanan, dağlık adaların sık ve zümrüt yeşili bitki örtüsünü çevreliyordu.

Kafatası Körfezi'nde gök homurdanırken rıhtımın ötesindeki turkuvaz deniz uzak bir şimşek tüm okyanusu aydınlatmış gibi daha parlak göründü. Rıhtımda yaklaşan fırtınaya rağmen yeterince korunaklı olmayan kobalt mavisi bir taverna vardı.

Deniz Ejderhası. Aelin'ın anlattığına göre Rolfe'un ismini gemisinden alan karargâhı. Rowan dosdoğru oraya gidip gitmemeyi düşündü. İkisi fırtınada barınak arayan iki gezgin görüntüsü vereceklerdi.

Fakat Rowan ve genç kral savaşçının Dorian'a büyü öğretmek için verdiği sözü tuttuğu uzun saatlerde başka bir yol seçmişlerdi. Her defasında dakikalarca çalışmışlardı. Çünkü kralın gücü ipini koparır da küçük kayıklarını harap ederse çalışmalarının hiçbir faydası olmazdı. Bu yüzden ders konusu buz egzersizleri oldu: Dorian'ın avucunda kırağıdan bir top oluşturup bu topu eritti. Defalarca.

Şimdi bile, fırtınanın gazabından kaçmak için depolara giren insanların arasında bir kaya gibi dikilen kral parmaklarını büküp gevşetiyor kendisi nal şeklindeki körfezin ağzından uzanan –su yüzeyine çıkmış– devasa zincire bakarken yönlerini tayin etme işini ona bıraktı.

Gemi-Kıran. Zincirin adı buydu. Üzerine kaya midyeleri yapışmış, deniz yosunlarıyla örtülmüştü. Zincir körfezin her iki yanındaki, muhafızların gemilerin dışarı çıkmasına izin vermek –ya da yüklü meblağlar ödemezlerse içeride tutmak– için zinciri kaldırıp indirdikleri bir gözcü kulesine bağlıydı. Zincir fırtına beklendiği için inik haldeydi.

Kendilerini... sakince –diplomatik bir dille– tanıtmayı planlıyorlardı.

Aelin'ın Kafatası Körfezi'ne iki yıl önce son adım atışında o zinciri enkaza çevirdiği düşünüldüğünde öyle bir yol izlemeleri gerekiyordu da. Üstelik şimdi yeniden inşa edilmiş olan gözcü kulelerinden birini (belli ki Rolfe o günden sonra ikinci bir kule daha inşa

ettirmişti) ve kasabanın yarısını da yerle bir etmişti. Rıhtımdaki tüm gemilerin –Rolfe'un gözdesi *Deniz Ejderhası* dâhil– dümenlerini de kullanılmaz hale getirmişti.

Rowan buna şaşırmamışsa da Aelin'ın ne geniş bir alanı cehenneme çevirdiğini görmek... *Kutsal tanrılar adına.*

Bu yüzden Dorian gelişini duyururken tam aksi bir yol izleyecekti. Saygın bir handa oda tutacak, ardından Rolfe'la görüşme talebinde bulunacaklardı. Kurallara uygun bir şekilde, ağırbaşlılıkla.

Şimşek çaktı. Rowan hızla ilerideki sokağa göz gezdirdi. Bir eliyle de rüzgâr Fey soyundan geldiğini belli etmesin diye kapüşonunu tutuyordu.

Bloğun diğer ucunda zümrüt yeşiline boyanmış bir han vardı. Hanın yaldızlı tabelası rüzgârda tıkırdıyordu. OKYANUS GÜLÜ.

Sorduklarında rıhtım amiri onlara orasının kasabadaki en güzel han olduğunu söylemişti. Bu seçimlerinin nedeni Rolfe'a teklif edecekleri parayı ödeyebilecekleri görüntüsünü vermekti.

Biraz da dinlenmek. Birkaç saat için de olsa. Rowan hana doğru bir adım attı. Öyle bir oh çekti ki neredeyse omuzları çökecekti. Omzunun üzerinden bakıp krala peşinden gelmesi için el etti.

Fakat tanrılar onu sınamak istiyormuş gibi yağmurun soğuğunu taşıyan bir rüzgâr yüzlerine eserken ardında bir önseziyi harekete geçirdi. Havada bir değişim vardı. Yakınlarda büyük bir güç toplanmış onu çağırıyormuş gibi.

Böğründeki bıçağı hemen ıslak eline alıp çatılara göz gezdirdi. Yağan yağmurdan başka bir şey görünmüyordu. Rowan zihnini susturup etraflarındaki şehri ve fırtınayı dinledi.

Dorian yüzüne düşen, sular damlayan saçlarını geri attı. Konuşmak için ağzını açtığında bıçağı fark etti. "Sen de hissediyorsun," dedi.

Rowan başını salladı. Burnundan aşağı yağmur aktı. "Sen ne seziyorsun?"

Kralın ham gücü Rowan'ın rüzgârından ve buzundan farklı hisleri, farklı ipuçlarını yakalayabilirdi. Fakat eğitim almadığı için bunlar belirgin olmayabilirdi.

"Çok... yaşlı olduğunu hissediyorum." Dorian yüzünü buruşturup fırtınada sesini yükselterek "Vahşi," dedi. "Acımasız. Daha fazlasını sezemiyorum."

"Sana Valg'i anımsatıyor mu?"

Bunu bilecek biri varsa o da Rowan'ın karşısında duran kraldı.

"Hayır," dedi Dorian. Gözlerini yumdu. "Valg'ler büyümde tiksinti uyarıyordu. Oradaki o şey ise... Büyümü sadece meraklandırıyor. Temkinli bir merak da olsa bu. Fakat gizlenmiş... Bir şekilde gizlenmiş."

Rowan bıçağını kınına soktu. "O halde benden ayrılma ve gözünü açık tut."

Dorian daha önce Kafatası Körfezi gibi bir yerde hiç bulunmamıştı.

Ana caddede o gücün kaynağını ararlarken üzerlerine boşanan sağanağa rağmen Dorian ada şehirde kanunsuzluk ve düzenin nasıl kol kola gittiğine hayret etti. Asil kanı taşıyan hiçbir krala baş eğmese de üzerlerinde dünya okyanuslarının dövmeleri olan elleri sayesinde güç ve nüfuz sahibi olan bir Korsan Lord tarafından yönetiliyordu.

Söylentilere göre düşmanlarının, hazinelerin ve onu bekleyen fırtınaların yerlerini gösteren bir haritası vardı. Bedeli de ruhuydu.

Aelin bir keresinde Rolfe'un gerçekten ruhsuz olduğunu *ve* gerçekten dövmeleri olduğunu doğrulamıştı. Haritaya gelince... Omuz silkip Rolfe'un büyü etkisini yitirdiğinde haritanın hareketsizleştiğini iddia ettiğini söylemişti. Dorian o haritanın şimdi kendisinin ve Rowan'ın o şehirde gezindiklerini gösterip göstermediğini, ikisini düşmanlar olarak işaretleyip işaretlemediğini merak ediyordu.

Belki de Aelin'ın gelişini daha adaya adım atmadan haber alacaklardı.

Pelerinli, kapüşonlu ve tepeden tırnağa ıslanmış haldeki Dorian ve Rowan çevredeki sokaklarda gezindiler. İnsanlar çabucak ortadan kaybolmuşlardı ve rıhtımdaki gemiler geniş iskeleyi dövüp kaldırım taşlarının üzerine dökülüyordu. Palmiyeler sağa sola sallanıp tıslıyor, martılar bile yerlerinden kımıldamıyordu.

Dorian'ın büyüsü hâlâ uykuda olsa da önlerinden geçtikleri tavernalarından, hanlardan evlerden ve dükkânlardan bir gürültü geldiğinde Dorian'la birlikte büyüsü de huzursuzlaşıyordu. Yanında yürüyen Rowan fırtınayı yarıp geçiyor, yağmur ve rüzgâr iki yana ayrılıp ona yol veriyordu.

İskeleye vardılar. Rolfe'un devasa gözde gemisi çalkantılı suların üzerinde belirdi. Yelkenleri fırtınaya karşı önlem olarak bağlanmıştı.

En azından Rolfe oradaydı. En azından bu konuda şansları yaver gitmişti.

Dorian gemiyi incelemekle öyle meşguldü ki az kalsın aniden duran savaşçı prensin sırtına çarpacaktı.

Dorian geriye sendeledi. Neyse ki Rowan bu konuda hiçbir söz söylemeyip prensin dikkatini çeken binaya göz attı.

Büyüsü ürkmüş bir geyik gibi canlandı.

Rowan "Buna şaşmamam gerek," diye homurdandı. Tavernanın girişinin üzerindeki mavi boyalı tabela tıkırdadı. DENİZ EJDERİ.

İki muhafız bloğa giden yolun ortasında dikiliyordu. Üniformaları yoktu; zaten muhafız olduklarını belli eden o fırtınada elleri kılıçlarında dikilmeleriydi.

Dorian, Rowan'ın başını eğişinden prensin muhtemelen adamları rıhtımın çalkantılı sularına atmasına değip değmeyeceğini düşündüğünü çıkardı. Fakat Rowan, Dorian'ı bakışıyla uyarıp Korsan Lord'un özel tavernasının kapısını açtığında kimse onları durdurmadı. Onları altın rengi ışık, baharatlar, cilalı ahşap zemin döşemeleri ve duvarlar karşıladı.

Fırtınaya rağmen taverna boştu. Bir düzine kadar masa hariç bomboş.

Rowan kapıyı Dorian'ın ardından kapattı. Odaya ve arka taraftaki küçük merdivene göz attı. Dorian bulundukları yerden masaların çoğunun üzerindeki yazıları seçebiliyordu.

Fırtına Kovalayan. Leydi Ann. Kaplan Yıldız.

Gemilerin pupalarıydı bunlar. Tüm masalar pupalardan alınmıştı.

Gemi enkazlarından alınmamıştı bunlar. Hayır burası bir ganimet odasıydı; Korsan Lord'la buluşanlara onun tacını tam olarak nasıl kazandığını hatırlatıyordu.

Tüm masalar arka taraftaki bir tek masanın etrafına dizilmiş gibiydi. O masa diğerlerinden daha büyük ve yıpranmıştı. *Thresher*. Pupanın geniş tahtalarının üzerinde yer yer yanık izleri ve oyuklar olsa da üzerindeki harfler hâlâ okunaklıydı. Rolfe kişisel yemek masası olarak kullandığı gemiyi hiç unutmamak istermiş gibi.

Fakat adam ve az önce sezdikleri güç... Bunlara dair hiçbir işaret yoktu.

Barın arkasındaki bir kapı açıldı ve zayıf, kahverengi saçlı bir genç kadın dışarı çıktı. Önlüğünden bar tezgâhtarı olduğu belli olsa da omuzları geride, başı dikti; ikisini süzerken gri gözleri berrak, bakışı keskindi. Etkilenmemiş gibi bir hali vardı. "O da siz ikiniz ne zaman gizli gizli geleceksiniz diye merak ediyordu," dedi. Koyu bir aksanı vardı. Tıpkı Aedion'ınki gibi.

"Ya?" dedi Rowan.

Tezgâhtar kız narin çenesiyle arka taraftaki dar, ahşap merdivene işaret etti. "Kaptan sizi görmek istiyor. Ofisinde. Bir kat yukarıda, ikinci kapı."

"İşe bak."

Kızın sesinin tonu Dorian'ı bile rahatsız etmişti. Fakat kız sadece bir kadeh alıp lekeleri incelemek için mum ışığına tuttu ve önlüğünden bir bez çıkardı. Kükreyen gri deniz ejderhalarının çifte dövmeleri bronz önkollarını sarıyor, kız hareket ettikçe canavarlar hareketiyle kıpırdıyor gibi görünüyordu.

Kız bir kez daha gözlerini Dorian ve Rowan'a çevirince Rowan ejderhaların pullarının rengiyle kızın gözlerinin renginin mükemmel bir uyumu olduğunu fark etti. Kız soğuk bir sesle ikisine "Onu bekletmeyin," dedi.

Gıcırtılı, loş merdivenden çıkarlarken Dorian, Rowan'a "Bir tuzak olabilir," dedi.

Rowan, Dorian kadar alçak sesle "Belki," dedi. "Fakat yanına gelmemize izin verdi. Bu bir tuzak olsa bizi gafil avlaması daha akıllıca bir hamle olurdu."

Dorian başını salladı. Göğsünden bir ağırlık kalktı. "Ve sen... büyün... daha iyi durumda mı?"

O sert yüzü okumak mümkün değildi. "İdare eder." Bir yanıt değildi bu.

İkinci kattaki koridorda dört sert bakışlı genç adam nöbet tutuyordu. Hepsinin de güzel, kabzaları –belli ki kaptanlarının sembolü olan– deniz ejderhalarıyla süslenmişti. Dorian ve Rowan kendilerine işaret edilen kapıya doğru yürürken adamlar onlarla konuşmaya bile tenezzül etmediler.

Fey prensi kapıyı bir kez çaldı. İkisinin aldığı yanıt bir homurtu oldu.

Dorian, Korsanlar Lordu'nu görmeden önce nasıl biri olacağını tahmin edemiyordu.

Fakat beklediği kesinlikle siyah saçlı, otuzundan anca gün almış gibi görünen; yağmur damlalarının çarptığı pencerelerin önündeki, kırmızı, kadife koltukta oturan o adam değildi.

21

Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu yayıldığı koltukta dönmedi. Koltuğun altındaki yıpranmış, kovalt mavisi halının üzerinde kâğıt yığınları vardı. Dorian; adamın ofis kapısından birkaç metre ötede, Rowan'ın yanında dikildiği yerden güçbelâ seçebildiği düzenli sütunlar halinde dizilmiş kâğıtlarda malların –haksız yollarla elde edilen ya da edilmeyen– ya da harcamaların hesapları olduğunu fark etti.

Rolfe ise rıhtımda bir aşağı bir yukarı sallanan gemileri izlemeye devam etti. Gemi Kıran'ın sarkan zinciri aşağıda fırtınanın dövdüğü dünyayı ikiye bölüyordu.

Muhtemelen Rolfe ikisinin gelişinden büyülü bir harita sayesinde değil, orada oturması sayesinde haberdar olmuştu. Gerçekten de ellerini siyah, deri eldivenler örtüyordu; eldivenlerin kumaşı eskidiğinden çizilmiş ve çatlamıştı. Altlarında olması gereken efsanevi dövmeler görünmüyordu.

Rowan kıpırdamadı; kaptanı süzerken gözlerini bile kırpmadı. Dorian ise sessizliğin faydalarını, ilk konuşmanın gücünü bilecek kadar siyasi taktiklere aşinaydı. Bir de birini bekletmenin gücünü.

Sessizliği sadece pencereleri döven yağmur ve ikisinin giysilerinden eski püskü halıya düşen su damlalarının sesi bozuyordu.

Kaptan Rolfe eldivenli elini koltuğun kolçağına vurarak kısa bir süre daha –*Deniz Ejderhası*'nın hâlâ yüzdüğünden emin olmak

istermiş gibi– rıhtımı izledikten sonra nihayet onlara doğru döndü.

"Kapüşonlarınızı çıkarın. Kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum."

Dorian aldıkları emir karşısında kaskatı kesilse de Rowan "Bar tezgâhtarın bizim kim olduğumuzu gayet iyi bildiğini ima etmişti."

Rolfe'un dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi; sol üst köşesinde küçük bir yara izi vardı. Dorian bu izi Aelin'ın bırakmamış olmasını diledi. "Tezgâhtaki kız çok konuşuyor."

"O halde ne diye onu orada tutuyorsun?"

"Göze hoş göründüğünden... Burada nadir rastlanan bir özellik." Rolfe ayağa kalktı. Neredeyse Dorian'ın boyundaydı ve üzerinde sade fakat kaliteli, siyah bir giysi vardı. Yan tarafından zarif bir ince kılıç ve bir bıçak sarkıyordu.

Rowan burnundan gülse de kapüşonunu çıkararak Dorian'ı şaşırttı.

Rolfe'un deniz yeşili gözleri parladı. Sebebi hiç şüphesiz gümüşi saçlar, sivri kulaklar ve hafifçe uzamış köpekdişleriydi. Ya da dövmeler. Rolfe takdirle başını sallayıp "Dövmeden benim kadar hoşlanan bir adam," dedi. "Sanırım seninle iyi anlaşacağız prens."

"Erkek," diye düzeltti Rowan. "Fey erkekleri insan erkekleri değildir."

"Sözcüklere takılmayalım," dedi Rolfe. Dikkati Dorian'a çevrildi. "Demek herkesin dilindeki kral sensin."

Dorian nihayet kapüşonunu çıkardı. "Ne olmuş?"

Rolfe eldivenli eliyle kâğıtla kaplı masaya ve masanın önündeki iki döşemeli sandalyeye işaret etti. Adamın kendisi gibi masa da zarif fakat –Eskilikten, kullanılmaktan ya da geçmiş savaşlardan– yıpranmıştı. Ve o eldivenler... Eldivenlerin amacı ellerindeki haritaları gizlemek miydi?

Rowan başını sallayıp Dorian'a oturmasını işaret etti. Yanlarından geçtikleri mumların alevleri cızırdadı. Sandalyelere oturdular.

Rolfe yerdeki kâğıt yığınlarının etrafından geçip masadaki yerine geçti. İşlemeli, yüksek sırtlı koltuğu pekâlâ uzak bir krallıktan gelen bir taht olabilirdi. "Tacına ihanet eden ve tahtından edilen

bir kral için epey sakin görünüyorsun."

Dorian oturmak üzere olmasa elinden bir kaza çıkabilirdi.

Rowan bir kaşını kaldırdı. "Kime göre?"

"Dün gelen ulaklara göre," dedi Rolfe. Koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Dük Perrington –yoksa ona artık Kral Perrington mı demeliyim?"– Adarlan lordlarının ve leydilerinin çoğunluğunun imzaladığı bir kararname çıkararak *seni*, majesteleri, krallığının düşmanı ilan etti ve Rifthold'u bu bahar Terrasen Kraliçesi'yle birçok masumu canından eden senden kurtarıp özgürleştirdiğini iddia etti. Kararnamede ayrıca devrik kralın tüm müttefiklerinin –Rowan'ı başıyla işaret etti– düşman kabul edileceği belirtilmiş. Bir de teslim olmazsan Perrington'ın ordularının seni yok edeceği."

Sessizlik Dorian'ın kafasının içini doldurdu. Rolfe belki biraz daha nazik bir tonla "Kardeşin, Perrington'ın varisi ve veliaht prens ilan edildi."

Ah, tanrılar adına. Hollin bir çocuk da olsa... kokuşmuş bir yanı vardı...

Dorian onları orada bırakmıştı. Annesiyle ve kardeşiyle ilgilenmesi gerekirken onlara o dağlarda kalmalarını söylemişti. Şimdi ikisi orada bir kurt sürüsünün çevirdiği koyunlardan farksızdı.

Keşke Chaol yanında olsaydı. Dorian zamanın... d*onmasını* diledi. Böylece tüm o kopuk parçaları birleştirip bir tür düzene sokabilirdi. Tam anlamıyla eskisi gibi bir bütün oluşturamasa da.

Rolfe "Yüzündeki ifadeye bakılırsa herhalde gelişinizin Rifthold'un şu an harabeye dönmüş olması ve şehrin sakinlerinin dört bir yana kaçtıklarıyla bir ilgisi var."

Dorian aklından geçen kötü fikirleri bir yana atıp kelimeleri uzatarak "Senin bu çatışmada hangi tarafta olduğunu öğrenmeye geldim kaptan," dedi.

Rolfe oturduğu koltukta öne eğilip kollarını kolçaklara koydu. "O halde gerçekten çaresiz olmalısın." Rowan'a bir bakış attı. "Ya kraliçen yardımıma aynı ölçüde muhtaç mı?"

"Kraliçemin," dedi Rowan, "bu tartışmada yeri yok."

Rolfe, Dorian'a sırıtmakla yetindi. "Demek hangi tarafta oldu-

ğumu öğrenmek istiyorsun? Bölgeme ilişmeyen taraftayım."

Rowan sakince "Söylentilere göre," dedi, "bu takımadaların en doğusu artık senin bölgen değilmiş."

Rolfe gözlerini Rowan'a dikti. Bir kalp atımı süre geçti. Sonra bir tane daha. Rolfe'un çenesinde bir kas seğirdi.

Rolfe eldivenlerini çıkarıp parmak uçlarından bileğine kadar dövmeli ellerini ortaya çıkardı. Avuçlarını yukarı çevirmesiyle takımadaların bir haritası belirdi ve...

Dorian ve Rowan eğilip baktıklarında mavi suların gerçekten aktığını, küçük noktaların o sularda gezindiğini gördüler. Takımadanın en doğusunda kalan uçta, denize doğru kıvrılan bir...

Oradaki sular gri, adalar kırmızıya çalan kahverengiydi. Orada hiçbir hareket, gemilere karşılık gelen noktalar yoktu. Harita donmuş gibi.

Rolfe "Onları bu büyüden bile koruyan bir büyüleri var," dedi. "Gemilerinin, adamlarının ya da canavarlarının sayısını öğrenemiyorum. Gönderdiğim gözcüler geri dönmüyor. Bu kış adalardan gelen kükremeleri işittik. Sık sık... o kayalarda beliren şeyleri görüyoruz. İnsan gibi görünseler de değiller. Oraları uzun süre izlemedik ve bedelini ödedik."

"Canavarlar," dedi Dorian. "Ne tür canavarlar?"

Rolfe'un kasvetli gülümsemesiyle yara izi gerildi. "Size bu kıtadan kaçmayı düşündürecek canavarlar, majesteleri."

Bu cüret karşısında Dorian zıvanadan çıktı. "Tahmin edemeyeceğin kâbuslardan sağ çıktım kaptan."

Rolfe burnundan gülse de gözleri Dorian'ın boğazındaki soluk çizgiye çevrildi.

Rowan hımbıl bir zarafetle sandalyesine yaslandı. İçindeki Savaş Kumandanı canlanmıştı. "Rıhtımında ne kadar az gemi olduğu düşünülürse onlarla esaslı bir ateşkes yapmış olmalısın."

Rolfe yıpranmış eldivenlerini çekiştirdi. "Filom arada bir korsanlık yapıyor işte. Ödenecek faturalar filan var."

"Eminim. Sırf koridora dört nöbetçi diktiğine bakılırsa."

Dorian, Rowan'ın ne kastettiğini anlayıp Fey prensine "Kasa-

bada Valg'lerin varlığını sezmedim," dedi. "O güç her neyse... artık ortada yok."

Rolfe sözcükleri yayarak "Bunun nedeni çoğunu öldürmemiz," dedi.

Rüzgâr pencereleri sarsıp yağmur damlalarını camlara yayıyordu.

"Koridordaki dört adama gelince... Mürettebatımdan geri kalan sadece onlar. Bu baharın başlarında Perrigton'ın generalinin bizden çaldığı bu adayı geri almak için girdiğimiz savaşın eseri."

Dorian alçak sesle, kallavi bir küfür savurdu. Kaptan başını salladı.

"Yine de yeniden Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu oldum. Morath'in gözü doğu adalarındaysa Perrington ve canavarları adaları alabilirler. Çıkmaz Adaları zaten mağaralardan ve kayalardan ibaret."

Dorian "Ne tür canavarlar?" diye sordu.

Rolfe'un soluk yeşil gözleri karardı. "Deniz wyvern'leri.* Cadılar göklere wyvern cinsi ejderhalarıyla hâkim oluyorlar fakat artık bu sulara deniz savaşı için yetiştirilen canavarlar hükmediyor; kadim bir örnekten türetilen uğursuz, yozlaşmış bir ırk. Birinci sınıf bir geminin yarısı büyüklüğünde –bir yunustan hızlı– bir yaratığı ve o yaratığın dişleri, pençeleri ve bayrak direği kadar uzun, zehirli kuyruğuyla verebileceği hasarı hayal edin. Daha da beteri lanet yavrularından birini öldürürseniz erişkinleri sizi dünyanın bir ucuna kadar takip eder." Rolfe omuz silkti. "Bu yüzden, majesteleri, onlar beni daha fazla rahatsız etmezlerse benim de doğu adalarına karışmaya niyetim yok. Girişimlerimden kâr etmekten başka bir niyetim yok." Elini belli belirsiz bir hareketle dağınık kâğıtlara doğru salladı.

Dorian dilini tuttu. Aklındaki teklif... Hazine sandıkları artık Morath'e aitti. Yasal korsanların da sırf itibarı esas alarak savaşmaya gönüllü olacaklarından şüpheliydi.

* Wyvern: Avrupa mitolojisine özgü, bir cins ejderha. Fiziksel olarak wyvern'leri ejderhalardan ayıran özellik ön bacakları yerine yarasalardaki gibi kanatlarına yapışık kolları olması, dolayısıyla da dört değil, iki ayak üzerinde durmalarıdır. (ç.n.)

Rowan'ın Dorian'a bakışı da aynı şeyleri söylüyordu. O halde Rolfe'u davalarına dâhil etmek için bir başka yol deneyeceklerdi. Dorian ofise göz attı. Gösterişe meyletse de ofiste yıpranmamış pek bir şey kalmamıştı. Mürettebattan hayatta kalan dört kişi. Rolfe'un onun boğazındaki beyaz çizgiye bakışı.

Rowan ağzını açsa da Dorian "Mürettebattan öldürülmeyenler de oldu. Bazılarını alıp götürdüler, değil mi?"

Rolfe'un deniz yeşili gözlerinde soğuk bir ifade belirdi.

Dorian "Esir alındılar, diğerleriyle birlikte, sonra da Ölü Adalar'a götürüldüler," diye bastırdı. "Sana nasıl ve nerede saldıracaklarına dair bilgi almak için. Sana bedenlerini sahiplenen iblislerle geri gönderildiklerinde onları özgür bırakmanın tek yolu kafalarını uçurmak, onları yakmaktı."

Rowan sertçe "Üzerlerinde yüzükler mi tasmalar mı vardı kaptan?"

Rolfe'un boğazı bir kez yukarı aşağı hareket etti. Uzun bir süreden sonra "Yüzükler," dedi. "Bana özgür bırakıldıklarını söylediler. Fakat onlar artık benim..." Başını iki yana salladı. "İblisler," diye fısıldadı. Bu söylediği bir şeyleri açıklıyormuş gibi. "Perrington onların içine iblisler yerleştirdi."

Böylece Rowan, Rolfe'a Valg'leri, Valg prenslerini ve son Valg kralı Erawan'i anlattı.

"Kendisini perrington olarak gizlemeyi bıraktı," dedi Rowan. "Artık o sadece Erawan, anlaşılan Kral Erawan." Rowan anlatmayı bitirdiğinde Rolfe bile endişesini gizlemenin mantıksızlığının farkındaydı.

Rolfe'un gözleri Dorian'ın boynuna çevrildi. O yara izine dokunmamak için kendisini zorladı. "Nasıl hayatta kalabildin? Yüzükleri keserek çıkarmamıza rağmen... onları kurtaramadık."

Dorian başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Vereceği tüm yanıtlar... hayatta kalmadıkları için Rolfe'un adamlarını kendisinden aşağı gösterecekti. Belki de Dorian'a musallat olan Valg prensi işi ağırdan almaktan keyif alan biriydi.

Rolfe masasındaki kâğıdı alıp bir süre okudu. Düşünürken

kâğıdı dikkatini bir anlığına dağıtmak için kullanırmış gibi. Nihayet "Ölü Adalar'ı onlardan geri kalanları temizlememizin Morath'in gücü karşısında hiçbir etkisi olmaz."

Rowan "Hayır," dedi, "fakat takımadaları elimizde tutarsak karadan saldırırken bu adaları bir deniz savaşı başlatmak için kullanabiliriz. Bu adaları diğer krallıklardan ve diğer kıtalardan gelecek filoları demirlemek için kullanabiliriz."

Dorian "Sağ kolum şu an güney kıtasında, Anrica'da. Onları bir filo göndermeye ikna edecek." Chaol, Dorian için; Adarlan için üzerine düşeni yapardı.

"Kimse gelmeyecek," dedi Rolfe. "On yıl önce gelmediler; şüphesiz şimdi de gelmezler." Rowan'ı süzüp küçük bir sırıtışla "Özellikle de son gelişmeler ışığında," diye ekledi.

Rowan hissiz bir tonla "Hangi gelişmeler?" diye sorarken Dorian işiteceklerinin hoş olmayacağına hükmetmişti bile.

Rolfe yanıt vermek yerine fırtınalı körfezini ya da orada ilgisini çeken her ne varsa onu izledi. Dorian adamın zorlu birkaç ay geçirdiğini fark etti. Katıksız bir kibir ve irade gücüyle bulunduğu yere tutunan biriydi. Aşağıdaki, ele geçirilen gemilerin enkazından bir araya getirilen o masalar... Acaba Korsan Lord'un kaç düşmanı akbabalar gibi tepesinde dolaşıp intikam için fırsat kolluyordu?

Rowan ağzını açtı. Şüphesiz niyeti bir yanıt istemekti. Rolfe çizmesini yıpranmış zemin döşemelerine üç kez vurdu. Duvardan gelen bir *küt* sesi ona yanıt verdi.

Sessizlik çöktü. Rolfe'un Valg'lere olan nefreti düşünüldüğünde Dorian, Morath'in bir tuzak kurmak üzere olduğundan şüphe ediyordu. Fakat... koridordan sert adımların sesleri gelince büyüsünün derinlerine uzandı. Rowan'in dövmeli yüzündeki gergin ifadeye bakınca prensin de aynını yaptığını anladı. Özellikle de Dorian büyüsünün daha önce cam şatonun tepesinde Aelin'la olduğu gibi Fey prensine doğru uzandığını hissederken.

Ayak sesleri ofisin kapısının önünde durdu. Sonra bir kez daha o yabancı, güçlü büyünün titreşimleri arttı. Rowan'ın eli bacağına bağlı, rahatça ulaşılacak bir mesafede olan av bıçağına uzandı.

Dorian nefes alıp verişine, büyüsünü iplik iplik, parça parça toplamaya odaklandı. Ofis kapısı açıldığında buz avuçlarını ısırdı.

İki altın saçlı erkek kapı aralığında belirdi.

Rowan'ın hırıltısı zemin döşemelerinde ve Dorian'ın ayaklarının altında titreşirken Dorian kasları, sivri kulakları, uzun köpek dişlerini ortaya çıkaran açık ağızları inceledi...

İki yabancı, o gücün kaynağı onlardı... Fey'diler.

Gece karası gözleri ve gergin bir sırıtışı olan Fey, Rowan'ı süzüp sözcükleri uzatarak "Uzun saç sana daha çok yakışıyordu," dedi.

Rowan'ın yanıtı Fey erkeğinin kulağının sadece birkaç santim ötesinde kalan duvara hançerini fırlatıp saplamak oldu.

22

Dorian, Fey prensinin hançer fırlattığını ancak bıçak ahşap duvara bir *tak* sesiyle saplandığında fark etti. Bıçağın sapı hâlâ çarpmanın etkisiyle yukarı aşağı oynuyordu.

Fakat kara gözlü, bronz tenli erkek –öyle yakışıklıydı ki Dorian hayretle gözlerini kırpıştırdı– başının yanında titreyen hançere bakıp sırıttı. "Kendi saçını keserken de elinin ayarı bu kadar berbattı?"

Diğer Fey erkeği –bronz tenli, sarımsı kahverengi gözlü ve kendine has bir sükûneti olan– geniş, dövmeli ellerini kaldırdı. "Rowan, silahlarını bırak. Buraya senin için gelmedik."

Bu uyarının sebebi Rowan'ın vakit kaybetmeden ellerine başka silahlar almasıydı. Dorian onun kılıç çektiğini ve diğer eline o gösterişli baltayı aldığını işitmek bir yana dursun, ayağa kalktığını bile işitmemişti.

İki yabancıyı süzen Dorian'ın büyüsü damarlarında kıvranıyordu. *Ben hazırım,* diyordu.

Rowan'la yalnızken Dorian'ın büyüsü prensin afallatıcı, derin gücüne alışmış olsa da bu kadim, güçlü ve ilkel üç Fey erkeği yan yanayken... büyük bir girdap gibiydiler. Hiç zorlanmadan kasabayı yerle bir edebilirlerdi. Dorian, Rolfe'un bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Korsan Lord hissiz bir sesle "Anladığım kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz," dedi.

Ağırbaşlı, altın sarısı gözleri olan Fey başını salladı. Solgun renkli giysileri Rowan'ın tercih ettiği türdendi: Kat kat, sağlam kumaştan, savaş alanlarına uygun. Adamın kaslı boynu siyah dövmelerle çevriliydi. Dorian'ın midesi altüst oldu. Uzaktan bakıldığında adamın boynundakinin bir tür siyah tasma olması mümkündü.

Rowan gergince "Gavriel ve Fenrys eskiden... benimle çalışırlardı," dedi.

Rolfe'un deniz yeşili gözleri hepsini bir bir süzdü, ölçüp biçti ve tarttı.

Fenrys-Gavriel. Dorian o isimleri biliyordu. Rowan yolculuk boyunca onlardan bahsetmişti... Rowan'ın takımının iki üyesi.

Rowan, Dorian'a "Maeve'e kan yeminiyle bağlılar," dedi. "Bir zamanlar benim de olduğum gibi."

Bu da oraya Maeve'in emriyle geldikleri demek oluyordu. Maeve, Lorcan zaten bu kıtadayken bir de buraya yardımcılarından birini değil, ikisini gönderdiyse...

Rowan silahlarını kınlarına soksa da dişlerinin arasından "Rolfe'la ne işiniz var?" diye sordu.

Dorian büyüsünü kendi içine saldı. Büyü yere düşen bir kurdele gibi özüyle buluştu.

Rolfe bir elini iki Fey erkeğine doğru salladı. "Size bahsettiğim gelişmelerin haberini getiren onlar."

Fenrys "Biz de öğle yemeğine oturacaktık,"dedi. Siyah gözleri hareketliydi. "Olur mu?"

Fenrys onları beklemeden koridora dönüp uzaklaştı.

Dövmeli olan –Gavriel– sessizce iç çekti. "Bu uzun bir hikâye Rowan. Senin ve Adarlan Kralı'nın işitmesi gereken bir hikâye." Sarımsı kahverengi gözler Rowan'a doğru çevrildi. Koridora işaret edip ifadesiz bir yüzle "Fenrys yemek yemediği zamanlarda ne kadar asabi olur bilirsin."

Gür bir erkek sesi koridordan "Seni işittim," diye bağırdı.

Dorian gülümsemesini dizginleyip Rowan'ın tepkisine odaklandı. Fey prensi sadece başını Gavriel'a doğru sallayıp sessizce ona yolu göstermesini emretti.

Hiçbiri, Rolfe bile onlar ana salona inerken konuşmadı. Bara bakan kız gitmişti. Az önce orada olduğunu belli eden sadece barın arkasındaki ışıldayan kadehlerdi. Balık güvecine benzeyen bir yemeğe yumulan Fenrys arka taraftaki bir masada onları bekliyordu.

Gavriel savaşçının yanına oturdu. Çoğu dolu kâsesi masanın sallanmasıyla çalkalandı. Odanın ortasında duran Rowan'a "Aelin..." dedi. Duraksadı. Sözlerini tartıyormuş ve soruyu yanlış bir şekilde sorarsa Rowan'ın ters tepki vermesinden çekinirmiş gibiydi. Dorian hemen sonra bunun nedenini anladı. "Aelin Galathynius seninle mi?"

Dorian gözlerini nereye çevireceğini bilemedi: Masaya oturan savaşçılara mı; yanında duran Rowan'a mı yoksa merdiven korkuluğuna yaslanırken kaşları kalkan, bahsi geçen kraliçenin en büyük düşmanı olduğundan habersiz Rolfe'a mı?

Rowan başını bir kez iki yana salladı. Hızlı ve sert bir hareketle. "Kraliçem yanımızda değil."

Fenrys kaşlarını kaldırsa da yemeğini iştahla yemeye devam etti. Gri, düğmelenmemiş ceketinin altındaki beyaz gömleğinin yakalarının arasından kaslı, kahverengi göğsü belli oluyordu. Altın rengi nakışlar ceketinin klapalarını süslüyordu. Fey'ler arasındaki tek zenginlik göstergesiydi bu.

Dorian geçen bahar Rowan'ın takımıyla neler yaşadığını bilmese de... birbirlerinden hoş bir şekilde ayrılmadıkları belliydi. En azından Rowan açısından.

Gavriel kalkıp iki sandalye çekti. Dorian bunların çıkışa en yakın sandalyeler olduğunu fark etti. Belki de takımda uzlaştırıcı bir rol üstlenen oydu.

Rowan onlara doğru hareketlenmedi. Prensin yabancı saray meclisleriyle yüzyıllarca görüştüğünü –tekrar tekrar onlarla savaşıp yeniden diplomatik ilişkiler kurduğunu– unutmak işten bile değildi. Bunları bu Fey erkekleriyle birlikte yapmıştı.

Fakat Rowan diplomatik davranmaya tenezzül etmeyip "Bana şu haber neyse söyle."

Fenrys ve Gavriel bakıştılar Fenrys sadece gözlerini devirip kaşığıyla Gavriel'a konuşmasını işaret etti.

"Maeve'in donanması bu kıtaya doğru geliyor."

Dorian midesinin boş olduğuna sevindi.

Rowan genizden çıkan bir sesle "O kancık, Morath'le ittifak mı kurdu?" diye sordu. Rolfe'a buz gibi bir bakış attığı Dorian'ın gözünden kaçmamıştı. "Ya *siz* onun müttefiki misiniz?"

Gavriel sakince "Hayır," dedi.

Rolfe ise sadece omuz silkti. "Size söyledim. Bu savaşta taraf tutmak istemiyorum ben."

Gavriel sakin bir sesle araya girip "Maeve gücü paylaşacak türde biri değil," dedi. "Biz yola çıkmadan önce donanmayı göndermeye hazırlanıyordu. Eyllwe'ye."

Dorian sesli bir nefes verdi. "Neden Eyllwe? Maeve yardım gönderiyor olabilir mi?"

Dorian, Rowan'ın yüzündeki ifadeden onun şimdiden eski kraliçesi ve Eyllwe hakkında bildiklerini ve bunların geri kalan her şeyle olan bağlantılarını gözden geçirip analiz ettiğini okuyabiliyordu.

Dorian delice atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Kalbinin ritmindeki değişikliği Fey'lerin pekâlâ işitebileceklerini biliyordu.

Fenrys kaşığını bıraktı. "Onun birilerine yardım gönderdiğinden şüpheliyim. En azından bu kıta söz konusu olduğunda. Yine de bize neden göstermedi."

Rowan "Bize her şeyi söylerdi," diye karşılık verdi. "Bildiklerini asla öyle kendine saklamazdı."

Fenrys'in siyah gözleri parladı. "O dediğin sen Azgın Alevlerin Aelin'i için onu terk ederek küçük düşürmeden önceydi. Lorcan de onu terk etmeden önce. Artık hiçbirimize güvenmiyor."

Eyllwe... Maeve, Aelin'ın krallığı ne denli önemsediğini bilmiyor olmalıydı. Fakat bir donanma yollamak... Orada bir şey olmalıydı. Maeve için önemli bir şey. Dorian krallık hakkında derslerde öğrendiği her şeyi, okuduğu tüm kitapları zihninde evirip çevirse de hiçbir yere varamadı.

Rowan "Maeve, Eyllwe'yi fethedebileceğine inanıyor olamaz. En

azından uzun süreliğine ve tüm ordularını oraya sevk edip kendi diyarını savunmasız bırakmadan."

Fakat belki de Maeve'in bu hamlesi Erawan'in kuvvetlerinin dağılıp zayıflamasını sağlardı. Her ne kadar Maeve'in işgali zorlu olacak olsa da...

Fenrys sözcükleri yayarak *"Tekrar söylüyorum,"* dedi, "ayrıntıları bilmiyoruz. Ona bunu –çenesiyle hâlâ korkuluğa yaslanan, kollarını kavuşturan Rolfe'a işaret etti– "diğer birçok nedenin yanı sıra nezaketen uyarmak adına söyledik."

Dorian, Rowan'ın ikisi orada olmasalar aynı nezaketi onlara gösterip göstermeyeceklerini sormadığına dikkat etti. Ya da şu *diğer birçok nedenin* neler olduğunu. Prens, Rolfe'a "Mesajlar göndermem gerek," dedi. "Hemen."

Rolfe eldivenli ellerine baktı. "Neden uğraşasın bununla?" diye sordu. "Zaten mesaj göndereceğin kişi yakında burada olmayacak mı?"

"Ne?" Dorian kendisini Rowan'ın sesinin tonundaki öfkenin neden olacaklarına hazırladı.

Rolfe gülümsedi. "Söylentilere göre Aelin Glathynius, Wendlyn'de General Narrok'u ve komutanlarını yok etmiş. Bunu da yanındaki bir Fey prensiyle birlikte başarmış. Etkileyici."

Rowan'ın köpekdişleri parladı. "Nereye varmak istiyorsun kaptan?"

"Sadece majesteleri Ateş Kraliçesi'nin geldiğinde tören isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Dorian, Rolfe'un Aelin'ın diğer unvanından hoşlanacağından şüpheliydi: Adarlan Suikastçısı.

Rowan alçak sesle hırladı. "Yine söylüyorum, o buraya gelmeyecek."

"Ya? Yani bana kraliçenin sevgilisinin Adarlan Kralı'nı kurtarıp onu kuzeye değil, *buraya* getirdiğini ve bunun da yakında onu burada ağırlayacağım anlamına gelmediğini mi söylüyorsun?"

Sevgili sözcüğü Rowan'ın Fenrys'e ciddi bir bakış atmasına neden oldu. Güzel Fey erkeği –gerçekten onu tanımlamanın en doğru

yolu buydu– sadece omuz silkti.

Fakat Rowan, Rolfe'a "Benden Kral Dorian'ı davamıza destek olması için sana getirmemi istedi. Fakat madem senin kendi planların var, boşa yolculuk etmişiz demektir. Dolayısıyla bu masada artık sana ihtiyacımız yok. Hele hele ulak göndermekten bile acizsen." Rowan gözlerini Rolfe'un arkasındaki merdivene çevirdi. "Çekilebilirsin."

Fenrys alaycı bir kahkaha attı. Gavriel sırtını dikleştirdi. Rolfe "Kim olduğun ve ne tür bir gücün olduğu umurumda değil," diye tısladı. "Bana benim bölgemde emir veremezsin."

Rowan "Emir almaya alışsan iyi olur," dedi. Yine Dorian'ın tüm içgüdülerine oradan kaçmaya hazırlanmasını salık verdiren o sakin sesle. "Çünkü Morath bu savaşı kazanırsa senin bu adalarda kralmışsın gibi davranarak dolanmandan hoşnut olmayacaklar. Tüm limanlara ve nehirlere girişini, bel bağladığın şehirlerle ticaret yapmanı engelleyecekler. Mallarını alacak kimse kalmayınca kim müşterin olacak? Maeve'in buna tenezzül edeceğini hatta seni hatırlayacağını sanmıyorum."

Rolfe "Bu adalar saldırıya uğrarsa başka, daha başka adalara gideriz. Denizler benim sığınağımdır; dalgaların üzerinde hep özgür olacağız."

"Valg suikastçılarından korkuna tavernanda gizlenmeye özgürlük diyemem."

Rolfe'un eldivenli elleri bir bükülüp bir açılırken Dorian adamın kemerindeki kılıca uzanabileceğini düşündü. Neden sonra Korsan Lord, Fenrys ve Gavriel'a "Yarın on birde burada buluşacağız," dedi. Gözleri Rowan'a çevrilince bakışı sertleşti. "Kaç lanet olası mesaj gönderirsen gönder. Kraliçen gelene dek burada kalabilirsin. Geleceğinden de hiç şüphem yok. O zaman geldiğinde efsanevi Aelin Galathynius'un ne istediğini kendi ağzından dinleyeceğim. O zamana dek *defolun*." Çenesiyle Gavriel ve Fernys'e işaret etti. "*Prenslerle* her nerede kalıyorlarsa orada konuşabilirsiniz." Rolfe uzun adımlarla ön kapıyı açmaya gitti. Kapı açılınca sağanak yağmur ve ıslak iskelede bekleyen dört genç ve sert bakışlı adam gö-

ründü. Adamların elleri silahlarına gitse de Rolfe onlara el etmedi. Sadece kapıya işaret etti.

Rowan bir süre gözlerini adama dikip eski dostlarına "Hadi gidelim," dedi.

Onunla tartışacak kadar aptal değildiler.

Kötü olmuştu bu. Bundan şüphe yoktu.

Kendisinin ve Dorian'ın etrafındaki kalkanları ayakta tutmak için uğraşan Rowan'ın büyüsü tükenmişti. Fakat bitkinliğini Fenrys ve Gavriel'ın sezmesine izin vermedi. Büyüyü ayakta tutmak *ve* odaklanmak için verdiği çabayı biraz olsun açık etmedi.

Rolfe'ten Erawan'e veya Maeve'e karşı hiçbir yardım gelmeyebilirdi. Hele Aelin'ı gördükten sonra. Rowan'ın içinden bir ses Aelin bu sohbet sırasında orada olsa sohbetin *Deniz Ejderhası*'nın –hem hanın hem de limana demirli geminin– yanmasıyla sonuçlanacağını söylüyordu. Fakat o deniz ejderhaları... ve Maeve'in donanması... Rowan bunları sonra düşünecekti. Fakat... *Lanet olsun.* Durum... b*erbattı.*

Okyanus Gülü'ndeki ciddi hancı iki oda tutan Rowan'a –hanın en iyi odaları– soru sormadı. Rowan tezgâha bir altın sikke bırakmıştı ne de olsa. Hancı kadın para karşılığında onlara iki haftalık barınma, yemek ve varsa atlarının ahırda bakımı ve –giysilerine bilmişçe bakarak– sınırsız çamaşır yıkatma hakkı verdi.

Kadın bunlara ilaveten istedikleri gibi misafir de ağırlayabileceklerini söyleyince Rowan tiz bir ıslık çaldı. Kapüşonları başlarında olan Dorian, Fenrys ve Gavriel kaldırım taşlarıyla kaplı avluyu aşıp şırıldayan çeşmenin etrafında dolandılar. Yağmur saksılardaki palmiyelere çarpıp pıtırtılar çıkarıyor; duvarlardan yukarı, beyaza boyalı ve fırtınaya karşı hâlâ panjurları çekili balkonlara uzanan galibarda begonvilleri hışırdatıyordu.

Rowan kadından yukarı sekiz kişiyi doyuracak kadar yemek göndermesini istedi. Ardından loş yemek salonunun cilalı merdivenine doğru yürüdü. Diğerleri onun peşine takıldı. Neyse ki Fenrys, Rowan'ın odasına varmalarına dek ağzını açmadı. Pelerinlerini

çıkardılar. Rowan birkaç mum yaktı. Bunu yaparken kederlendi.

Ferrys karanlık şöminenin karşısındaki minderli koltuklardan birine gömülüp parmağını siyah boyalı kolçakta gezdirdi. "Epey konforlu bir yer. Asilzadelerden hangisi ödüyor masrafları bakalım?"

Panjurlu pencerelerin önünde, küçük masanın yanında kalan bir sandalyeye oturmak üzere olan Dorian kaskatı kesildi. Gavriel, Fenrys'e *"Lütfen tadımızı kaçırma,"* der gibi baktı.

Bir duvardan diğerine geçip çerçevelerindeki canlı çiçek tablolarını kaldırarak gözetleme deliği ya da içeri girmekte kullanılabilecek gizli geçitler olup olmadığına baktı. Sonra beyaz çarşaflı yatağın altına baktı. Karyolanın kıvrımlı, siyah ahşaptan direkleri mum ışığıyla buluşurken Rowan kendisini tutmaya, Aelin'ın o odayı onunla paylaşacağını düşünmemeye çalıştı.

Oda emniyetliydi. Hatta avluya ve çatıya düşen yağmurun sesi, havadaki tatlı meyve kokusu eşliğinde huzurluydu da.

"Birilerinin bu savaşı finanse edecek parası olmalı," diye mırıldanan Fenrys nihayet kapının yanındaki alçak bir şifonyere yaslanan Rowan'ı izledi. "Belki de Morath'in dünkü kararnamesi düşünüldüğünde daha... ekonomik bir oda tutmayı düşünebilirsiniz."

Eh, bu kadarından Fenrys ve Gavriel'ın Erawan'in Dorian ve müttefikleri hakkında çıkan kararnameyi gayet iyi bildiği anlaşılıyordu. Gavriel "Sen kendi işine bak Fenrys," dedi.

Fenrys ensesindeki bir tutam altın rengi saçla oynayarak burnundan güldü. "Üzerinde onca çelikle nasıl yürüyebildiğin sorusu hep aklımı kurcalamıştır Whitethorn."

Rowan sakince "Benim aklımı da nasıl olup da bugüne kadar kimsenin seni susturmak için dilini kesmediği kurcalamıştır."

Gergin bir kıkırtı. "Bana hep bunun en iyi özelliğim olduğu söylendi. En azından kadınlar öyle düşünüyorlar."

Dorian alçak sesle güldü. Rowan kralın güldüğünü ilk kez işitiyordu.

Rowan ellerini şifonyerin üzerine koydu. "Kokularınızı nasıl gizleyebildiniz?"

Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözleri karardı. "Maeve'in yeni bir numarası... Bizi hoş karşılamayacak bir diyarda neredeyse görünmez kılmak için." Çenesiyle Dorian'a ve Rowan'a işaret etti. "Yine de büsbütün etkili değil gibi."

Rowan "Siz ikinizin neden burada olduğunuza, bir de Rolfe'u her neyin peşindeyseniz ona neden bulaştırdığınıza dair adamakıllı bir açıklamanız olsa iyi olur."

Denrys sözcükleri yayarak "Ne istersen alıyorsun Rowan. Buna rağmen buz gibi soğuk bir pislik olabiliyorsun. Lorcan seninle gurur duyardı."

Rowan'ın alaycı yanıtı "Connall nerede?" oldu. Connall, Fenrys'in ikiziydi.

Fenrys'in yüzü gerildi. "Nerede olduğunu sanıyorsun? Bizden biri hep çapa görevini üstlenir."

"Hoşnutsuzluğunu bu kadar belli etmesen Maeve, Connall'i teminat olarak yanında tutmazdı."

Fenrys hep bir baş belası olmuştu. Rowan geçen bahar Alein Galathynius'ın icabına bakma görevini üstlenmek isteyenin Fenrys olduğunu unutmamıştı. Fenrys vahşi ve güzel olan her şeye bayılırdı. Aelin'ı Fenrys'in önüne ödül olarak koymak... Maeve bunun bir işkence olduğunu biliyordu.

Öte yandan belki Fenrys'in Maeve'in pençesinden uzak olduğunu bilirken bir yandan da ikizinin Doranelle'de kalması da bir işkenceydi. Zira Fenrys geri dönmeyecek olursa... connall akla hayale gelmeyecek yöntemlerle cezalandırılacaktı. Zaten kraliçenin onları ağına düşürmesinin nedeni de buydu: Fey'lerin nadiren çocuğu olurdu. Hele ikizler? Çok daha nadiren. Bir de o ikizlere doğuştan güç bahşedilmiş olması ve erişkin erkekler olduklarında kendilerinden yüzlerce yıl büyük savaşçılarla boy ölçüşebilecek bir güce kavuşmaları...

Maeve onlara gözünü dikmişti. Fenrys onun hizmetine girmeleri teklifini reddetmişti. Bu yüzden Maeve Connall'in –saçları Fenrys'in altın sarısı gibi değil siyah; Fenrys gibi öfkeli değil, sakin; Fenrys gibi pervasız değil düşünceli Connall'in– peşine düşmüştü.

Fenrys arzu ettiklerine ulaşmıştı: Kadınlar, ihtişam, varlık. Connall ise yetenekli olmasına karşın hep ikizinin gölgesi olmuştu. Bu yüzden kraliçe ona kan yemini için Akkadia'lılara karşı açılan savaşta Connall'in değil Fenrys'n seçildiği bir dönemde geldiğinde... Connall kan yeminini içmişti.

Fenrys savaştan dönüp de kardeşinin kraliçeye bağlandığını ve Maeve'in onu kapalı kapılar ardında neler yapmaya zorladığını öğrendiğinde... Fenrys pazarlık yapmıştı: Kan yeminiyle Maeve'e bağlanacaktı. Sırf Maeve kardeşinin yakasından düşsün diye. Bir yüzyıldır Fenrys kraliçenin yatak odasında hizmet veriyor, Maeve'in kara tahtının yanında görünmez kelepçelerle oturuyordu.

Rowan, Fenrys'ten hoşlanabilirdi. Ona saygı da duyabilirdi. O lanet çenesi olmasa.

"E," dedi Fenrys. Rowan'a istediği bilgiyi vermediğinin gayet farkındaydı. "Yakında sana Kral Rowan mı diyeceğiz?"

Gavriel "Gökteki tanrılar adına Fenrys," diye mırıldandı. Dertli bir iç çekip Fenrys o aptal ağzını açamadan "Gelişin talihli bir gelişme oldu Rowan," dedi.

Rowan yanındaki Fey erkeğine –Rowan'ın yokluğunda boşalan sağ kol pozisyonuna geçen savaşçıya– baktı. Altın saçlı savaşçı Rowan'ın zihnindeki ismi gözlerinden okumuş gibi "Lorcan nerede?" diye sordu.

Rowan onları ilk gördüğü andan beri bir soruya yanıt vermemek konusunda karar kılmaya çalışıyordu. Gavriel'ın sorduğu soruya... Kafatası Körfezi'ne neden gelmişlerdi?

Rowan "Lorcan'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Yalan da değildi bu. Şanslıysalar eski komutanı diğer iki Wyrd anahtarını ele geçirir, Aelin'ın onu oyuna getirdiğini fark eder ve koşa koşa iki anahtarı Aelin'ın yok etmesi için getirirdi.

Şanslıysalar.

Gavriel "Nerede olduğunu bilmesen de onu gördün," dedi. Rowan başını salladı.

Fenrys burnundan güldü. "Burada gerçek-yalan oyunu mu oynayacağız cidden? Anlat bize seni pislik."

Rowan, Fenrys'i bakışıyla olduğu yere mıhladı. Doranelle'in Beyaz Kurdu ona gülümseyerek karşılık verdi.

Rowan "Buraya Maeve'in emriyle donanmadan önce mi geldiniz?" diye sordu.

Gavriel başını iki yana salladı. "Burada olmamızın donanmanın denize açılmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bizi onu ele geçirmemiz için gönderdi. İşlediği suçu biliyorsun."

Sevgiden kaynaklanan bir eylem... Fakat sadece Lorcan'e has çarpık sevgi anlayışından. Onun Maeve'e olan çarpık sevgisinden.

Rowan rahat bir tavırla "Yaptıklarını Maeve'in iyiliği için yaptığını iddia ediyor," dedi. Yanında oturan kralın varlığının bilincindeydi. Rowan göreni savunmasız bırakan o uysal gülümsemenin altındaki keskin zekânın hafife alındığının farkındaydı. Dorian'ın değerinin tanrısal büyüsünden değil, aklından geldiğini biliyordu. Dorian, Rolfe'a Valg'lerin yalattığı korkuya ve travmaya odaklanarak amaçlarını gerçekleştirmeleri için gerekli zemini hazırlamıştı. Rowan, Aelin'ın bu zeminden en iyi şekilde yararlanacağından emindi.

Fenrys "Lorcan hep öyle kibirli olmuştur zaten," dedi. "Bu kez çizgiyi aştı."

"Demek Lorcan'i geri götürmek için gönderildiniz."

Gavriel'ın boğazındaki –Rowan'ın bizzat yaptığı– o dövmeler o konuştukça oynuyordu. "Buraya onu öldürmek için gönderildik."

23

Kutsal tanrılar adına.

Rowan donakaldı. "İkinizin burada oluşunuzu açıklıyor bu."

Fenrys siyah gözlerine düşen saçı geriye attı. "Aslında üç kişi geldik. Vaughan dün öğleden sonra kuzeye uçarken biz güneye yöneldik." Vaughan balıkkartalı formunda zorlu arazileri daha kolay araştırabilirdi. "Bu boktan kasabaya Rolfe'un Lorcan'le herhangi bir alışverişi olup olmadığını görmek için; ona Lorcan yine buralarda görünürse, tekne kiralamak için gelirse bizi haberdar etmesi için rüşvet vermeye geldik." Lorcan'in kimseye hesap vermeden bir tekne bulabileceği az sayıda limandan biri de Kafatası Körfezi'ydi. "Rolfe'u Maeve'in donanması konusunda uyarmak o pisliği bize yardım etmeye ikna etmemiz için gerekliydi. Buradan kıtaya gidip güneyde aramaya başlayacağız. Bu topraklar epey geniş olduğu için..." Vahşi gülümsemesiyle dişleri parladı. "Lorcan'in nerede olabileceğine dair her tür ipucu makbule geçer, *Prens*."

Rowan düşündü. Savaşçılar Lorcan'i yakalarlarsa ve komutanda Wyrd anahtarlarından biri bile olsa... Komutanı ve anahtarları Maeve'e götürürlerse... Hele Maeve şu an sadece kendinin bildiği birtakım nedenlerden ötürü gemiyle Eyllwe'ye giderken...

Rowan omuz silkti. "Bu bahar sizle ilişiğimi kestim. Lorcan'in amacı kendisini bağlar."

"*Adi herif,*" diye hırladı Fenrys.

Gavriel "Pazarlık edemez miyiz?" diye araya girdi.

Gavriel'ın gözlerinde acıyı –ve pişmanlığı– anımsatan bir ifade vardı. Muhtemelen aralarında sadece Gavriel, Rowan'ın dostu olmuştu.

Rowan ona oraya gelmek için yola çıkan oğuldan bahsetmeyi düşündü. Belki savaş hepsini cesetlere çevirmeden önce... Aedion'ın babasıyla tanışma fırsatı bulmaktan memnun olup olmayacağını.

Rowan "Maeve size kendisi adına pazarlık etme yetkisi verdi mi?" diye sordu.

Fenrys ağır ağır konuşarak "Bize emirler verildi," dedi. "Ayrıca Lorcan'i öldürmek için her yolu kullanma izini. Maeve kraliçenden bahsetmedi bile. Dolayısıyla yanıt *evet*."

Rowan kollarını kavuşturdu. "Bana Doranelle savaşçılarından bir ordu gönderirseniz size Lorcan'in nerede olduğunu, nereye gitmeyi planladığını söylerim."

Fenrys kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. "Ana'nın memeleri adına, Rowan. Bunu yapabilseydik bile donanma şu an görevde."

"O zaman ikinizle idare etmem gerekecek."

Dorian, Rowan'ın eski silah arkadaşlarının aksine hayretini açık etmeyecek kadar sağduyulu davrandı.

Fenrys kahkahalar attı. "Ne?.. Kraliçen için mi çalışacağız? Sizin savaşlarınızda mı çarpışacağız?"

"İstediğin bu değil mi Fenrys?" Rowan gözlerini Fenrys'e dikti. "Kraliçemi kurtarmak? Aylardır ipini koparacak gibi sabırsızlanıyordun. Eh, işte şansın."

Fenrys'in güzel yüzünde neşeden eser kalmamıştı. "Pisliğin tekisin Rowan."

Rowan, Gavriel'a doğru döndü. "Sanırım Maeve size görevinizi gerçekleştirmeniz için belli bir süre vermedi." Gavriel başını "Evet" anlamında hafifçe öne salladı. "Ve teknik açıdan onun size verdiği emri yerine getiriyor sayılacaksınız." Kan yemini belirli, açık talepler üzerinden yürürdü. Ayrıca bedene boyun eğdirmek için gereken o *bağlantının* kurulması için fiziksel yakınlık gerektirirdi. Arada bunca mesafe varken... Maeve'in emirlerini yerine getirmek

zorunda olsalar da sözle belirtilen şartlardaki açıkları çıkarlarına uygun bir şekilde kullanabilirlerdi.

"Fenrys "Sen anlaşmanın yerine getirildiğine hükmedene kadar Lorcan uzaklara kaçabilir," diye çıkıştı.

Rowan hafifçe gülümsedi. "Ha, fakat şu var... Lorcan'le yollarımız eninde sonunda kesişecek. Eninde sonunda kraliçeme dönecek. Bunun ne zaman gerçekleşeceğini kimse bilemeyecek olsa da Lorcan bizi tekrar bulacak. O an geldiğinde sizindir." Bir parmağıyla pazısına birkaç kez hafifçe vurdu. "İnsanlar bin yıl boyunca bu savaştan bahsedecekler. Daha da uzun süre." Rowan çenesiyle Fenrys'e işaret etti. "Kavgadan kaçmazdın sen."

"Ancak hayatta kalırsak olur o dediğin," dedi Fenrys. "Ya Brannon'ın armağanları? Büyüyen karanlığa karşı bir tek alev ne kadar dayanır? Maeve donanmaya ve Eyllwe'ye dair niyetlerini gizlese de en azından bize Morath'te gücü aslında kimin elinde tuttuğunu söyledi."

Rowan Deniz Ejderhası'nın kapısından girdiğinde onları Kafatası Körfezi'ne o gün, o ara ulaştıran fırtınanın hangi tanrının eseri olduğunu merak etmişti.

Birlikte, Rowan ve takım o bahar bir Adarlan birliğiyle savaşa girmiş ve mücadeleyi –kolayca– kazanmıştı.

Lorgan, Vaughan ve Connall yanlarında olmasa da bir Fey savaşçısı yüz ölümlü askere bedeldi. Belki daha da fazlasına.

Terrasen'in daha fazla askere ihtiyacı vardı. Eh, halihazırda üç Fey erkeğinden ibaret bir ordu vardı.

Ayrıca Demirdiş birliklerinin hava gücüne karşı da Fey'lerin hızına, gücüne ve yüzyılların birikimi olan deneyimlerine ihtiyaç vardı.

Birlikte Maeve için şehirleri ve krallıkları yağmalamışlar; birlikte savaşlar açıp o savaşlara son noktayı koymuşlardı.

Rowan "On yıl önce bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadık," dedi. "Maeve bir ordu göndermişse de o ordunun kontrolden çıkmasına engel olabilirdik. Kardeşlerimiz avlandı; öldürüldü; işkence gördü. Maeve garezi yüzünden bunların yaşanmasına göz yumdu.

Aelin'ın annesi onun isteklerine boyun eğmediği için. Bu yüzden, evet... benim Ateşyürek'im karanlıklar denizinde bir tek alevdir. Fakat o savaşma isteğiyle dolu, Fenrys. Erawan'le, Maeve'le hatta tanrılarla kapışmak istiyor. Sonunda barış gelecekse."

Odanın diğer yanında Dorian gözlerini yumdu. Rowan kralın savaşacağını –ve kaybedeceğini bilse de pes etmeyeceğini– ve büyü yeteneğinin zafer ve yenilgi arasındaki farkı yaratabileceğini biliyordu. Buna rağmen... eğitimsizdi. Katlandığı onca eziyete rağmen de adamakıllı sınanmamıştı.

"Fakat Aelin tek kişi," diye devam etti Rowan. "Ve yetenekleri kazanmak için yeterli gelmeyebilir." "Tek başına..." diye mırıldanıp önce Fenrys'in, sonra Gavriel'ın gözlerinin içine baktı. "Ölür. O alev yok olduğunda da her şey biter. İkinci bir şans olmaz. O ateş bir kez söndüğünde hepimizin sonu gelir. Tüm diyarların, tüm dünyaların sonu gelir."

Rowan'ın dilindeki sözcükler zehirdi. İçi ölüm düşüncesiyle sızlıyordu. Aelin ölürse ne yapacağı düşüncesiyle.

Gavriel ve Fenrys birbirlerine bakıp Rowan'ın onlarla eskiden yaptığı gibi alçak sesle konuştular. Rowan'ın onları –Gavriel'ı– ikna etmek için oynaması gereken bir tek kart vardı.

Maeve'in emrinin belirlediği sınırlar imkân verse bile Maeve onları emirlerindeki muğlaklığı kullanarak hareket ettikleri için cezalandırabilirdi. Rowan gibi onlar da riskin farkındaydı. Gavriel, Fenrys'e bakıp başını hafifçe iki yana salladı.

İkisi hayır yanıtını vermeden Rowan, Gavriel'a "Bu savaşta çarpışmazsan oğlunu ölüme mahkûm edersin Gavriel," dedi.

Gavriel donakaldı.

Fenrys "Saçmalık," dedi. Dorian bile bir nebze şaşırmıştı.

Rowan birazdan söyleyeceği sözlerin Aedion'ı ne kadar kızdıracağını düşündü. "Teklifimi bir düşün. Fakat oğlunun Kafatası Körfezi'ne gelmek için yola çıktığını bil. Onunla tanışana dek kararını ertelemeyi isteyebilirsin."

"Kim?.." Rowan, Gavriel'ın doğru dürüst nefes aldığından şüpheliydi. Savaşçı ellerini öyle sıkmıştı ki parmak eklemlerindeki

yara izleri ağarmıştı. "Bir oğlum var benim?"

Başını sağlarken Rowan'ın bir yanı Fenrys'in ona yakıştırdığı "pislik" tabirini hak ettiği, kendisinin Aelin'ın onun olduğunu sandığı erkek olmadığı hissi içindeydi.

Gavriel eninde sonunda öğrenecekti.

İlk öğrenen Maeve olursa Aedion'ı tuzağa düşürmek için planlar kurabilir, takımı onu öldürmek ya da kaçırmak için gönderebilirdi. Fakat Rowan şu durumda kendisinin takımı kapana kıstırdığını düşünüyordu. Artık her şey Gavriel'ın oğluyla buluşmaya ne denli hevesli olduğuna... ve Lorcan'i bulamayıp Maeve'i hüsrana uğratmaktan ne kadar korktuklarına bağlıydı.

Rowan soğuk bir sesle "Onlar gelene dek siz bizim yolumuza çıkmayın, biz sizin."

Onlarla işinin bittiğini sessizce belli ederek yatak odasının kapısını açmak için dönen Rowan'ın sırtını onlara çevirmesi tüm içgüdülerine karşı gelen bir eylem olsa da savaşçı kalkanlarını sağlam tuttu ve karşısındaki iki Fey erkeğinin aldıkları nefeste bile bir değişim olursa sezmek için büyüsünü tetikte tutarak etki alanını genişletti. Yapacak çok işi vardı. İşe Eyllwe asilzadelerine ve Terrasen güçlerine bir uyarı mesajı yazmakla başlayacak. Son olarak da aynı anda nasıl iki savaşı yürütebileceklerini anlamaya çalışacaktı.

Gavriel ayağa kalktı. Düşük ve solgun yüzünde perişan bir bakış vardı.

Rowan Dorian'ın gözlerinde kısa bir an için beliren, hemen sonra kralın gizlediği kıvılcımdan kimi kastettiğini anladığını okudu. Evet... İlk bakışta Aedion ve Aelin kardeş gibi görünüyorlardı. Fakat Aedion'ın soyunu belki eden gülümsemesiydi. Gavriel o gülümsemeyi görür görmez oğlunun Aedion olduğunu anlayacaktı... Tabii bunu önce Aedion'ın kokusu açık etmezse.

Fenrys Fey erkeğine yaklaştı. Bir eli onun omzunda koridora geçtiler. Rowan ve Fenrys için, Gavriel hep bir dert ortağı olmuştu. Öte yandan ikisi asla birbirlerinin dert ortağı olmamışlardı... Hayır, Rowan ve Fenrys daha çok birbirlerinin boğazına sarılırlardı.

Rowan eski arkadaşlarına "Gavriel'ın oğlundan Maeve'e bahse. derseniz anlaşmamız sona erer. Lorcan'i asla bulamazsınız. Lorcan ortaya çıktığında da... ona sizi öldürmesi için seve seve yardım ede. rim." Rowan işin oraya varmaması için dua etti; gaddarca ve yıkıcı bir mücadeleye varmaması için.

Fakat bir savaş vardı. Ve Rowan'ın o savaşı kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

24

Rüzgârın Şarkısı şafakta Ilium'dan ayrıldı. Mürettebatı ve kaptanı ödemeyi altınla yapan iki kapüşonlu kişinin –ve evcil doğanlarının– yolculuğu tamamlayıp Leriba'ya kadar gitmeye hiç niyetli olmadıklarından habersizdiler. O iki kişinin geçen gece şehirlerini özgürlüğüne kavuşturan general ve kraliçe olduğunu bir şekilde anlamışsalar da bunu açık etmediler.

Kıtanın kıyısından yapılacak yolculuk kolay addedilse de Aelin bu kabulün yolculuğun kolay *olmayacağını* garanti edeceğinden şüpheliydi. Öncelikle geminin Adarlan sularını aşması, özellikle de Rifthold yakınından geçmesi sorunu vardı. Cadılar denizi de kapsayacak şekilde devriyeye çıkarlarsa...

Fakat Erawan kıtanın her yanına uzanmışken başka bir seçenekleri de yoktu. Hiç aklından çıkmayan, Rowan'ın ve Dorian'ın bulunup esir alınma tehlikesi ve kalbinin üzerinde zonklayan o mosmor bere ona hep bunu hatırlatıyordu.

Doğan güneş Ilium'un turkuvaz körfezini sarıya ve pembeye boyarken geminin güvertesinde dikilen Aelin bir daha burada olduğunda bu suların kırmızıya çalıp çalmayacağını merak ediyordu. Adarlan askerlerinin sınırın kendi taraflarında ne kadar süre kalacaklarını da.

Aedion, Aelin'ın yanına geldi. *Üçüncü* teftişini de bitirmişti. "Her şey iyi görünüyor."

"Lysandra çevrenin güvende olduğunu söyledi." Gerçekten de geminin ana direği üzerindeki Lysandra'nın doğan gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

Aedion kaşlarını çattı. "Biliyorsun ki siz hanımlar arada biz erkeklere de yapacak bir iki iş *bırakabilirsiniz.*"

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" Fakat Aelin bu tartışmanın sürüp gideceğini biliyordu. Aelin'ın geride kalıp diğerlerinin, Aedion için savaşmasını istemeliydi. Rifthold'da zaten işler yeterince kötüydü; yüzüklerin ve tasmaların onları köleleştireceğini bilmek zaten yeterince berbatken Erawan'in o denetçiye... bir *deney* olarak yaptığı şey...

Aelin bir o yana bir bu yana koşuşturan mürettebata bakıp onlardan *acele etmelerini* istememek için kendisini tuttu. Geciktikleri her dakikada Erawan, Rowan ve Dorian'a yaklaşıyordu. Onların son görüldükleri yeri bildiren bir raporun Erawan'e ulaşması an meselesiydi. Aelin ayağını güverteye vurdu.

Geminin sakin dalgalar üzerinde yalpalayışı Aelin'ın ayağıyla tuttuğu ritimle uyumluydu. Aelin denizin kokusunu ve teninde bıraktığı hissi hep sevmişti. Fakat şimdi... o dalgalar gemiyi yalarken sanki "*Acele et, acele et,*" der gibiydiler.

"Adarlan Kralı –ve sanırım Perrington– beni yıllarca ellerinde tuttular," dedi Aedion. Sesi öyle gergin çıkıyordu ki Aelin yüzünü denizden ona çevirdi. Aedion ahşap tırabzanı tutmuştu; ellerindeki yara izleri yaz güneşinde teninin bronzlaşmasıyla daha da belirgin hale gelmişti. "Benimle Terrasen'de, Adarlan'da görüştüler. Tanrılar adına, beni lanet *zindanına* bile kapattı. Fakat bana *onu* yapmadı. Bana yüzüğü verse de yerine sahtesini taktığımı fark etti. Neden içimi açıp ruhumu karartmadı? Biliyor olmalıydı... Senin benim için geleceğini biliyor olmalıydı."

"Kral, Dorian'a da mümkün olduğunca ilişmedi... Belki o ihsan sana da yetti. Belki kral sen ölürsen benim bu dünyayı kaderine terk edip garezine onu asla özgürlüğüne kavuşturmayacağımı biliyordu."

"Bunu yapar mıydın?"

Sevdiklerin sadece sana karşı kullanılacak silahlar. Bir kere-

sinde Rowan, Aelin'a böyle söylemişti. "Enerjini geçmişte neler olabileceğini dert etmeye harcama." Aelin, Aedion'ın sorusuna yanıt vermemişti ve bunun fakındaydı.

Aedion, Aelin'a bakmadan "Endovier'da neler olduğunu biliyorum Aelin," dedi. "Fakat o denetçiyi görmek, söylediklerini işitmek..." Gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Tuz madenlerine çok yakındım. O yıl üç ay boyunca Bela'yla sınırda kamp kurmuştum."

Aelin başını Aedion'a çevirdi. "Şimdi bunları tartışmanın zamanı değil. Erawan'in o adamı göndermesinin bir nedeni vardı. O neden de işte *buydu*. Geçmişimi biliyor... o geçmişin farkında olduğunu bilmemi istiyor. Geçmişimi bana karşı kullanacak. Bize karşı. Gerekirse tanıdığımız herkesi kullanacak."

Aedion iç çekti. "Orada olmasam dün gece yaşananları bana anlatır mıydın?"

"Bilmiyorum. Bahse girerim ben onun üzerine gücümü salar salmaz uyanırdın."

Aedion burnundan güldü. "Eh, fark edilmeyecek gibi değil."

Başlarının üzerinde uçuşan martıların çığlıkları sonrasında çöken sessizliği bozdu. Geçmişe takılı kalmamalarını söylemesine rağmen Aelin sözlerini dikkatle seçti "Darrow senin Theralis'te savaştığını iddia etti." Aelin haftalardır bunu sormaya niyetlense de cesaretini toplayamamıştı.

Aedion gözlerini çalkantılı sulara çevirdi. "Uzun zaman önceydi."

Aelin boğazını yakan düğümü yuttu. "Daha on dört yaşındaydın."

"Öyleydim." Aedion'ın çenesi gerildi. Aelin yaşanan katliamı ancak hayal edebiliyordu. Sadece bir oğlanın can alıp savaşması değil, değer verdikleri insanların düşüp ölmeleri. Tek tek.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Aelin. "Buna göğüs görmek zorunda kaldığın için."

Aedion, Aelin'a doğru döndü. O kibirli ve küstah halinden eser yoktu. "Theralis rüyalarıma en çok giren savaş alanı." Tırabzanın üzerindeki bir noktayı parmağıyla kazımaya koyuldu. "Darrow beni savaşın en şiddetli anlarından uzak tutsa da bozguna uğramıştık. Kaçınılmazdı."

Aedion, Aelin'a Darrow'un onu korumaya çalıştığından hiç bahsetmemişti. Elini üzerine koyduğu Aelin'ın elini sıktı. Bir kez daha "Üzgünüm," dedi. Gönlü daha fazlasını sormaya razı gelmedi.

Aedion omuz silkti. "hayatımı bir savaşçı olarak sürdüreceğim o savaştan çok daha önce belliydi."

Gerçekten de Aelin onu –o anda da sırtına bağlı olan– kılıcı ve kalkanı olmadan hayal edemiyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olamıyordu.

İkisi sustu. Ağır, eski ve yorgun bir sessizlikti bu.

Nihayet Aelin "Onu suçlamıyorum," dedi. "Darrow'u beni Terrasen'den uzak tuttuğu için suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben de aynını yapar, aynı karara varırdım."

Aedion kaşlarını çattı. "Darrow'un kararıyla mücadele edeceğini sanıyordum."

"Edeceğim," dedi Aelin. "Fakat... Darrow'un bunu neden yaptığını anlıyorum."

Aedion, Aelin'ı şöyle bir süzüp başını salladı. Ciddiyetle, iki asker arasındaki bir jestti bu.

Aelin elini giysilerinin altındaki tılsıma götürdü. Tılsımın kadim, bu dünyaya ait olmayan gücü elinin altında titreşirken omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. *Kilidi Bul.*

Kafatası Körfezi'nin Eyllwe'nin Taş Bataklıkları'na giderlerken yollarının üzerinde olması bir şanstı.

Kafatası Körfezi'nin hükümdarının ellerine büyülü bir haritanın dövülmüş olması da bir şanstı. Düşmanların, fırtınaların... ve gizli hazinelerin yerlerini gösteren bir hazine. Bulunmak istemeyen şeyleri bulmak için bir harita.

Aelin elini indirip her iki elini tırabzana yasladı. İki avucundaki yara izlerini inceledi. Ne çok söz verilmiş, ne çok yemin edilmişti. Ödenmesi gereken ne çok borç, karşılığı verilmesi gereken ne çok iyilik vardı.

Aelin Kafatası Körfezi'nde hangi yanıtları ve yeminleri bulabileceğini merak ediyordu.

Oraya Erawan'den önce varırlarsa.

25

Manon Siyahgaga yaprakların hışırtısına, temkinli kuşların uzaklardan gelen ötüşlerine ve killi topraklarla kadim ağaçların ağır kokusuna uyandı.

Uyanırken homurdanan Manon gür ağaçların oluşturduğu sayvandan sızan alacalı ışık karşısında gözlerini kıstı.

Bu ağaçlara aşinaydı. Oakwald.

Hâlâ eyere bağlıydı. Abraxos yanında yere uzanmış, Manon'ın nefes alıp verdiğinden emin olmak için boynunu ona doğru çevirmişti. Manon inleyip yattığı yerden doğrulmaya çalışınca ejderhanın siyah gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. Manon sırtüstü yere düşmüş ve Abraxos'un böğründeki mavi kana bakılırsa belli ki epey bir süre orada yatmıştı.

Manon karnına bakmak için başını kaldırdığında kaslarının gerilmesiyle haykırmamak için kendisini tuttu.

Islak bir sıcaklık karnından aşağı süzülüyordu. Bu kadar kolay açıldıklarına göre yaralar henüz kapanmamıştı.

Manon'ın kafasının içinde binlerce demir ocağının gürültüsü vardı sanki. Ağzı öyle kurumuştu ki dilini güçbelâ oynatabiliyordu.

İlk iş eyerden inmekti. Sonra durumuna bakmak. Ardından suya ulaşmak.

Yakınlarda bir akarsu şırıldıyordu. Öyle yakındı ki Manon orayı Abraxos'un seçmiş olabileceğini düşündü.

Abraxos ofladı. Endişeyle kıpırdandı. Manon karnındaki yaraların daha da açılmasıyla tısladı. Sonra hırıltılı bir sesle "Kes şunu," dedi. "Ben... iyiyim."

İyi değildi. İyi olmanın yanından bile geçmiyordu.

Fakat ölü de değildi.

Ve bu bir başlangıçtı.

Diğer tüm saçmalıklar... Büyükannesi, On Üçler, Crochan'ların Manon'a talip olmaları... Tüm bunlarla bir ayağı Karanlık'ta değilken uğraşacaktı.

Manon uzun dakikalar boyunca orada uzanıp acıya rağmen nefesler alıp verdi.

Yarayı temizle; kanamayı durdur.

Manon'ın üzerinde derilerden başka bir şey yoktu... Fakat gömleği... Yarayı temizlemek için kumaşı kaynatacak gücü yoktu.

Tek yapabileceği kanını şereflendiren ölümsüzlüğün iltihaplanmayı uzak tutması için dua etmekti.

Damarlarındaki Crochan kanının...

Manon irkilerek yattığı yerde belini doğrulttu. Kendisine duraksamak için süre tanımadı. Çığlığını engellemek için sertçe ısırdığı dudağından kan aktı. Ağzının içini bakırımsı bir tat doldurdu.

Fakat doğruldu. Kan deri uçuş giysisinin altından sızsa da Manon koşum takımını çözmeye odaklandı. Her defasında tek kayış.

Ölmemişti.

Demek ki Ana'nın ona hâlâ ihtiyacı vardı.

Koşum takımından kendisini kurtaran Manon, Abraxos'un üzerinden yosunlu zemine atlayacağı mesafeye baktı.

Karanlığa dua etti. İnişi canını yakacaktı.

Bedenini bacağını bir yandan çevirecek şekilde döndürdü. Hıçkırmamak için dişlerini sıktı. Büyükannesinin tırnakları zehirli olsa Manon hayatta kalamazdı.

Fakat büyükannesinin tırnakları bilenmediği için tırtıklı ve paslıydı.

İri bir baş Manon'ın dizini dürttü. Manon o yana bakınca boynunu uzatan, başı Manon'ın ayaklarının hemen altında, gözlerin-

den aklındaki öneri okunan Abraxos'u gördü.

Manon bilincinin Abraxos'a daha fazla tutunamadan kapanacağından endişe ederek elini Abraxos'un geniş, büyük başına götürdü. Müthiş acı dalgaları karşısında nefes alıp verdi. Manon'ı nazikçe çimlerle kaplı açıklığa indiren Abraxos'un nefesi Manon'ın üşüyen tenini ısıttı.

Manon sırtüstü yatarken burnunu ona sürten Abraxos'tan cılız bir inilti çıktı.

"İyiyim..." diye mırıldandı Manon. "Ben..."

Manon alacakaranlıkta uyandı.

Abraxos yanına kıvrılmış, ejderhanın kanadı ona iğreti bir siper olacak şekilde çevrilmişti.

En azından Manon üşümüyordu. Fakat susuzluğu...

Manon homurdanınca Abraxos'un kanadı hemen geri çekildi ve meşinimsi başı ve endişeli gözleri ortaya çıktı. Manon güçlükle "Seni... anne tavuk," dedi. Kollarından destek alıp bedenini yukarı itti.

Ah tanrılar, ah tanrılar, ah tanrılar...

Fakat oturur pozisyona geçmeyi başardı.

Su. Şu akarsu...

Abraxos ağaçların arasından geçip akarsuya ulaşamayacak kadar iriydi. Fakat Manon'ın suya ihtiyacı vardı. Hemen. Kaç gün geçmişti? Ne kadar kan kaybetmişti?

"Yardım et," diye fısıldadı Manon.

Güçlü çeneler Manon'ın tuniğinin yakasını kavrayıp onu müthiş bir nezaketle havaya kaldırdı. Manon'ın göğsü sıkıştı. Bir sağa bir sola sallanıp Abraxos'un meşinimsi böğrünü bir eliyle tutsa da bir şekilde dik durmayı başardı.

Su... Su içince yine uyuyabilirdi.

Manon "Burada bekle," deyip sendeleyerek, bir eli karnında, Rüzgârın Satırı tüm ağırlığıyla sırtında, en yakındaki ağaca gitti. Kılıcı arkasında bırakmayı hatta kemeri göğsünden çözmeyi düşünse de mümkün değildi bu.

Bir ağaçtan diğerine, sendeleyerek ilerledi. Ayakta durabilmek

için tırnaklarını ağaç gövdelerine batırıyordu. Aldığı kesik kesik nefesler sessiz ormana yayılıyordu.

Hayattaydı... Hayattaydı...

Akarsu yosunlu kayaların arasından geçen incecik bir çizgiydi. Fakat berrak ve hızlı akan su Manon'ın o güne dek gördüğü en güzel şeydi.

Manon suya göz gezdirdi. Diz çökse yeniden kalkabilir miydi?

Gerekirse burada uyurdu. Suyu içince.

Kasları titreyen Manon akarsuyun kenarında dikkatle diz çöktü. Suyun üzerine abandığında kanı daha fazla akan Manon haykırmamak için kendisini tuttu. Durmadan ilk birkaç avuç suyu içti. Sonra midesinin ağrımasıyla yavaşladı.

Bir dal parçası kırıldı. İçgüdüsü ağrısına baskın gelen Manon hemen ayağa kalktı. Bunu öyle hızlı yapmıştı ki acı kısa bir süre sonra geldi. Gözlerini ağaçların, kayaların, tepesini örten yeşilin ve küçük tepelerin üzerinde gezdirdi.

Akarsuyun ötesinden soğuk bir kadın sesi "Anlaşılan kuş yuvandan epey uzağa düşmüşsün Siyahgaga," dedi.

Cadıyı sesinden çıkaramayan Manon kimle karşı karşıya olduğundan emin değildi...

Bir ağacın gölgelerinin ardında çok güzel, genç bir kadın belirdi.

Bedeni kıvrak ve esnek kadının bağlanmamış saçları çıplaklığını kısmen gizliyordu. Krem rengi tenini bir parça kumaş bile örtmüyordu. Kar kadar beyaz teninde hiç yara izi yoktu. Manon'a yaklaşan kadının ipeksi saçları onunla birlikte hareket ediyordu.

Fakat kadın bir cadı değildi. Mavi gözleri ise...

Kaç. *Kaç.*

Buz mavisi gözler karanlık ormanda parıldıyordu. Yatak odası için yaratılan dolgun, kırmızı dudaklarını aralayıp bembeyaz dişleriyle gülümseyen kadın Manon'ı, ondan akan kanı ve yaralarını düzdü. Abraxos'un kükreyerek kadını uyarmasıyla yer, ağaçlar, yapraklar sarsıldı.

Manon boğuk bir sesle "Kimsin sen?" diye sordu.

Genç kadın başını yana eğdi; kıvranan bir solucanı inceleyen

bir kızılgerdan gibi. "Karanlık Kral bana Kan Tazısı der."

Manon bir tek nefesi boşa harcamadan gücünü toplamaya çalıştı. Sonra hırıltılı bir sesle "Adını hiç işitmemiştim," dedi.

Kadının karnının krem rengi teninin altında kan olamayacak kadar koyu bir şey gezinip kayboldu. Sonra küçük, zarif eli sıvının gezindiği gergin karnının kavisinde dolaştı. "Beni işitmiş olamazsın. İhanetin gerçekleşene dek diğer dağların arkasında kalıyordum. Fakat Karanlık Kral kanımdaki gücü bileyince..." O delici, mavi gözler Manon'a dikildi. İçlerinde delilik vardı. "Sen onun çok işine yarardın Siyahgaga. Hem de çok. Beni buraya taçlı binicisini ona geri götürmem için gönderdi..."

Manon geriledi. Sadece tek adım.

"Kaçacak yer yok. Karnın deşilmiş halde bunu yapamazsın." Kadın kestanerengi saçlarını omzunun üzerinden attı. "Ah artık seni bulduğuma göre ne de eğleneceğiz Siyahgaga. Hepimiz."

Kadının silueti siyah bir güneş gibi parlarken Manon onunla çarpışmaya hazırlandı. Siluet dalgalandı, kenarları genişledi, dönüştü. Ta ki...

Kadın bir illüzyondu. Bir göz boyama aracı. Manon'ın önünde dikilen yaratık karanlıkta doğmuştu. Teni öyle beyazdı ki Manon onun o ana dek güneş ışığı gördüğünden şüphe etti. Onu icat eden zihin ise... Başka bir dünyada doğan birinin imgelemi... Karanlık, soğuk toprakta kâbusların kol gezdiği bir dünyada.

Bedenin ve yüzün insan olduğu söylenemezdi. Fakat... Kan tazısı. Evet, bu uygun bir tanım olurdu. Burun delikleri genişti. Çok iri ve gözkapaksız gözleri Manon'a Erawan'in yaratığın gözkapaklarını koparmış olabileceğini düşündürdü. Ağzı... Dişleri siyah birer kök gibiydi. Havayı tattığı dili kalın ve kırmızıydı. O beyaz beden de bir yerden diğerine seyahat etmek için aynı yöntemi kullanıyordu: Kanatlar.

"Anlıyor musun?.." diye mırladı Kan tazısı. "Onun sana neler verebileceğini anlıyor musun? Artık rüzgârı tadabiliyor, özünün kokusunu alabiliyorum. Seni de öyle buldum. Diyar boyunca kokunu izleyerek."

Manon bir kolunu karnında tutarken Rüzgârın Satırı'nı tutan diğer kolu titredi.

Kan tazısı güldü. Alçak ve yumuşak bir sesle. "Sanırım bu hoşuma gidecek," deyip ileri atıldı.

Hayatta... Manon *hayattaydı.* Öyle de kalmaya niyetliydi.

Geriye sıçrayan Manon iki ağacın arasına girdi. Ağaçlar öyle yakındaydı ki yaratık onlara çarptı. Bir ağaç duvarı yolunu kapattı. O buzağı gözleri öfkeyle kısılırken geri kaçacağı sırada kadının beyaz –uçlarında toprağı deşen pençeler olan– elleri ağacın içine gömüldü...

Pençeleri ağaca takılmıştı.

Belki de Ana, Manon'ı gözetiyordu.

Kan tazısı iki ağacın arasına sıkışmıştı. Kanatlarının genişliği yüzünden sıkışan bedeninin yarısı içeride, yarısı dışarıda kalmıştı...

Manon koştu. Her adımıyla acı göğsünü dağlıyordu. Ağaçların arasında koşarken dişlerinin arasından hıçkırdı. Arkasından bir çatırtı, kırılan ağaçların ve uçuşan yaprakların sesi geldi.

Manon, bir elini yarasına basıp diğer elini Rüzgârın Satırı'nı titreyecek kadar sıkıca tutarak kendisini zorladı. Fakat işte Abraxos oradaydı. Gözleri telaşlı bakıyor, şimdiden çırpılan kanatları uçuşa hazırlanıyordu.

Manon *"Haydi,"* diye hırıldadı. Arkasından kırılan ağaçların sesleri gelirken ejderhaya doğru sıçradı.

Manon, Abraxos'a doğru sıçrarken ejderha da onun üzerine atıldı; Manon ejderhanın üzerine değil, onun pençelerine doğru sıçramıştı. O güçlü pençeler Manon'ı göğüslerinin altından sardı. Abraxos'un ağaçların, yaprakların ve kuş yuvalarının arasından gitgide yukarı taşıdığı Manon'ın karnı biraz daha yarıldı.

Çizmelerinin altındaki havayı yaran darbeyi hisseden Manon sulanan gözleriyle aşağı baktığında Kan tazısının pençelerinin delicesine kendisine uzandığını gördü. Fakat artık çok geçti.

Dudaklarında öfkeli bir ciyaklamayla Kan tazısı açıklığın kenarına birkaç adım geriledi. Havaya koşarak sıçramaya hazırlandı. O sırada Abraxos kanatlarını büyük bir güçle çarptı...

Ağaçların üzerinde yükseldiler. Abraxos'un kanatları dalları kırıyor, kırılan dallar Kan tazısının üzerine yağmur gibi yağıyordu.

Rüzgâr Abraxos'un giderek daha yükseklere taşıdığı Manon'ın yüzüne çarparken ejderha doğuya, ovalara doğru gitti... Doğuya ve güneye...

O şey uzun süre olduğu yere çakılmayacaktı. Abraxos da bunu fark etmişti.

Buna göre de bir plan yapmıştı.

Aşağılarındaki orman örtüsünün arasında beyaz bir nokta hızla hareket ediyordu.

Abraxos fırladı. Hızlı, ölümcül bir dalışa geçti. Kükremesi Manon'ın başını döndürdü.

Abraxos'un güçlü kuyruğunun çarptığı Kan tazısının yana kaçacak zamanı olmadı. Zehre bulanmış, çelik dikenler hedefi on ikiden vurdu.

Siyah, kokuşmuş kan etrafa püskürdü; fildişi, zarımsı kanatlar koptu.

Sonrasında yeniden yükselişe geçtiler. Kan tazısı ağaçların arasına düştü. Ölüyordu. Yaralı da olabilirdi. Manon'ın umurunda değildi.

Kan tazısı tiz bir sesle ormandan *"Seni bulacağım,"* diye haykırdı.

Haykırılan sözcüklerinin sönüp gitmesi için kilometreler geçmesi gerekti.

Manon ve Abraxos sadece Manon'ın ejderhanın sırtına sürünüp kendisini bağlamasına yetecek kadar bir süre yavaşladılar. Göklerde diğer ejderhalara görünmüyordu. Kan tazısının ikisinin peşinden geldiğine dair herhangi bir belirti de yoktu. Belki de o zehir –kalıcı olarak olmasa da– bir süre onu yere sererdi.

Gök kararmadan önce son kez kızıla çalarken Manon esen rüzgârda sesini duyurmak için "Kıyı şeridine," diye haykırdı.

Manon'ın parmakları arasından kan –daha da çok ve hızlı– akıyordu. Hemen sonra Karanlık yine Manon'ı pençelerine aldı.

26

Rolfe'la görüşme taleplerine karşın Korsan Lord'un görmezlikten geldiği Dorian Kafatası Körfezi'nde geçirdiği iki haftaya rağmen hâlâ sıcağa ve neme alışamamıştı. Bu ikisi onu gece gündüz rahatsız ediyor, uykusundan terler içinde uyandırıyor, güneş en tepedeyken onu Okyanus Gülü'nün içine kaçmaya zorluyordu.

Rolfe onlarla görüşmeye yanaşmadığından Dorian günlerini sıcaktan şikâyet etmekten başka işlerle geçirmeye çalışıyordu. Sabahları birkaç kilometre ötedeki bir ormanda büyü antrenmanları yaparak değerlendiriyordu. Daha da beteri Rowan onu ormana koşarak gitmeye ve oradan yine koşarak dönmeye zorluyordu. Öğle yemeğinde geri geldiklerinde Dorian'ın Rowan'ın zorlu antrenmanlarının öncesinde ya da sonrasında yemek yemeye karar verme "hakkı" oluyordu.

İşin aslı Dorian, Aelin'ın bu ritme –tüm bu zorlu antrenmanlar boyunca savaşçıya nasıl âşık olduğu bir yana dursun– nasıl aylarca katlandığını bilmiyordu. Dorian kraliçeyi ve prensi birbirlerine uygun kılan sadistçe bir yanları olduğuna hükmetmişti.

Bazı günler Fenrys ve Gavriel onlarla hanın avlusunda egzersiz yapmak için ya da bir kılıçla ya da hançerle Dorian'ın tekniğine istenmeyen öğütler vermek için buluşuyorlardı. Bazı günler Rowan onların yanlarında kalmalarına izin verirken bazen de hırlayarak ikisini kapı dışarı ediyordu.

Dorian genellikle Rowan'ın iki savaşçıyı sıcak ve güneş son birkaç ayın gölgelerini uzak tutmaya yetmediğinde kovduğunu fark etmişti; Dorian'a üzerindeki ter Sorscha'nın kanıymış gibi geldiğinde, tuniğinin boynuna sürtünmesine bile katlanamayacak hale geldiğinde.

Dorian durumu fark ettiği için Fey prensine teşekkür mü etsin yoksa ondan nefret mi etsin bilemiyordu.

Öğleden sonraları Dorian ve Rowan dedikoduları işitip haberleri almak için şehirde geziniyor, kendileri izlenirken onlar da Rolfe'un adamlarını dikkatle izliyorlardı. Rolfe'un tükenmiş donanmasının sadece yedi kaptanı adadaydı. Rolfe dâhil sekiz kaptandılar. Körfeze demirlenmiş gemilerin sayısı azalmıştı. Kaptanlardan kimisi Valg saldırısından sonra kaçmışken kimisi gemileriyle birlikte rıhtımın dibinde balıklarla uyuyordu.

Rifthold'dan raporlar yağıyordu: Şehrin cadıların yönetiminde olduğu, büyük bir kısmının harabeye döndüğü, asillerin ve tüccarların kırsal alandaki malikânelerine kaçtıkları ve yoksulları kendi hallerine terk ettikleri. Cadılar şehir kapılarını ve rıhtımları da kontrol ediyor, onlardan habersiz yaprak kımıldamıyordu. Daha da kötüsü Ferian Geçidi'nden gelen gemilerin Avery üzerinde Rifthold'a ilerlemesi, bu gemilerin şehri özel av bölgelerine çeviren tuhaf askerler ve canavarlar taşımasıydı.

Erawan'in bu savaşı planlarken bir bildiği vardı. Rowan, Avery üzerinde ilerleyen gemilerin çok küçük olduğunu iddia etmişti ve Çıkmaz'daki kuvvetin Erawan'in donanmasının tamamı olması imkânsızdı. O halde bunca zamandır Adarlan filosu neredeydi?

Rowan yanıtı oradaki beşinci günlerinde buldu: Oro Körfezi. Filonun bir kısmı Eyllwe'nin kuzeybatı kıyısına konuşlandırılmıştı. Bazıları Melisande'nin rıhtımlarına gizlenmişti. Söylentiye göre kraliçeleri Morath askerlerinin istedikleri her yöne geçişlerine izin veriyordu. Erawan filosunu beceriyle bölmüş, yeterli sayıda kuvveti kilit noktaya yerleştirmişti. Öyle ki Rowan'ın Dorian'a başka toprakları elde tutmaları için toprak, müttefik ve coğrafik avantajlardan feragat etmeleri gerekeceğini söylemişti.

Fey savaşçısına geçen onca yılda bu planları hiç işitmemiş olduğunu itiraf etmek Dorian'ın hiç hoşuna gitmiyordu; onun konsey toplantılarının konuları hep politika, ticaret ve köleler olmuştu. Dorian bunun dikkat dağıtmak için bir yol olduğunu fark etti; başka planlar hayata geçirilirken kıtanın lordlarını ve hükümdarlarını belli bir noktaya odaklamak için. Şimdi ise... Erawan filoyu körfezden çağırırsa muhtemelen gemiler Eyllwe'nin güney kıyısından dolaşıp Orynth'in kapısına dayanana dek tüm şehirleri yağmalayacaktı.

Belki şansları yaver gider de Erawan'in filosu Maeve'inkiyle rastlaşırdı. Maeve'in filosundan hiç haber yoktu. Gemilerinin nerede olduğuna ve ne hızda hareket ettiğine dair en küçük bir fısıltı bile ulaşmamıştı. Ya da Aelin Galathynius'un nereye gittiğine dair. Dorian, Rowan'ın şehrin sokaklarındaki arayışının amacının Aelin'dan haber almak olduğunu biliyordu.

Böylece Dorian ve Rowan toplayabildikleri kadar bilgiye ulaşıp her gece takımadaların sıcak sularından gelen baharatlı karidesleri ve bardaklarını güney kıtasındaki dumanı tüten pirinci yiyerek kasabadan satın aldıkları haritaların üzerine koydukları portakal suyu karıştırılmış suyu içerek öğrendiklerini irdeliyorlardı. Bilgi çoğunlukla ikinci ya da üçüncü elden onlara ulaşıyordu ve görünüşe bakılırsa sokakları arşınlayan sıradan bir fahişe rıhtımlarda çalışan denizciler kadar çok şey biliyordu.

Fakat fahişelerin, denizcilerin ya da tüccarların hiçbirinin Prens Hollin'in ya da Kraliçe Georgina'nın akıbetleri hakkında bilgisi yoktu. Savaş yaklaşıyordu ve anlaşılan bir çocuğun ve hiçbir zaman hâkimiyeti kendi eline almaya zahmet etmemiş olan şımarık bir kraliçenin kaderleri Dorian dışında pek kimseyi ilgilendirmiyordu.

Epey sıcak bir ikindide müthiş bir fırtınayla serinleyen Dorian çatalını buğulanmış resif balığı tabağının yanına bırakıp Rowan'a "Sanırım Rolfe'un bizimle görüşmesini beklemekten usandım," dedi.

Rowan'ın indirdiği çatalı tabağına çarpıp tıkırdadı. Savaşçı doğaüstü bir hareketsizlikle bekledi. Gavriel ve Fernys'in ikindiyi

nerede geçirdiklerini umursamıyordu. Onların yokluğundan memnun olan Dorian "Bana kâğıt ve bir ulak gerek," dedi.

Rolfe onları ve takımı üç saat sonra Deniz Ejderhası tavernasına çağırttı.

Rowan son birkaç gündür Dorian'a kalkan oluşturmayı öğretiyordu; Rolfe dördünü tavernanın üst kattaki koridorundan geçirip ofisine götürürken Dorian kendi etrafına bir kalkan örmüştü.

Planı sorunsuzca, mükemmel bir şekilde işlemişti.

Kimse Rowan'ın öğle yemeğinden sonra gönderdiği mektubun bir süre sonra Dorian'a handa getirilen aynı mektup olduğunu fark etmemişti.

Fakat mektubu okurken Dorian'ın yüzünde beliren hayret – mektubun getirdiği haberler karşısında sergilediği düş kırıklığı, korku ve öfke– Rolfe'un casuslarının gözünden kaçmamıştı. Rowan kendisinden beklenildiği gibi aldığı *haberler* karşısında bir aşağı bir yukarı yürüyüp hırlamıştı. Savaşın kaderini değiştirecek, Rolfe'un büyük fayda sağlayabileceği ya da zarar görebileceği bir bilgiden bahsettiklerine koridoru temizleyen hizmetçinin kulak misafiri olmasını sağladılar.

Şimdi, dikkatle izlendiklerine bakılırsa adamın ofisine doğru yürüyen Dorian'ın planı işe yaramıştı. Dorian bu durumun onu memnun mu yoksa tedirgin mi ettiğinden emin olamıyordu. Neyse ki Gavriel ve Fenrys hiç soru sormadılar.

Soluk mavi ve altın sarısı bir ceket giyen Korsan Lord ofisinin meşe kapısı önünde durdu. Eldivenleri elindeydi ve yüzü biraz bitkindi. Dorian, Rolfe ortada hiçbir haber olmadığını ve istese de istemese de bu toplantıda yer alacağını fark ettiğinde onun yüzündeki ifadenin iyiye gideceğinden şüpheliydi.

Dorian üç Fey erkeğinin Rolfe'un her nefesine, duruşuna dikkat kesildiklerini ve bir kat aşağıdaki ikinci kaptanın ve dümencinin seslerine kulak kesildiklerini fark etti. Üçü başlarını birbirlerine belli belirsiz salladılar. Müttefiktiler. En azından Rolfe onların söyleyeceklerini dinleyene dek.

Rolfe kapının kilidini açıp "Zamanıma değse iyi olur," diye mırıldandı ve loş odaya girdi. Sonra donakaldı.

Dorian bulanık ışıkta bile Rolfe'un masasında oturan kadını net bir şekilde görebiliyordu. Kadının siyah giysileri kirliydi ve silahları ışıldıyordu. Ayaklarını masanın koyu renkli ahşap yüzeyine atmıştı.

Ellerini başının arkasında kavuşturan Aelin Galathynius onlara sırıtıp "Bu ofisini ötekinden çok daha fazla beğendim Rolfe," dedi.

27

Rolfe hırlarken Dorian yerinden kımıldamaya cesaret edemedi. "Celaena Sardothien, sana bir daha bölgeme ardım atarsan hayatının tehlikeye gireceğini söylediğimi gayet iyi hatırlıyorum."

Aelin "Ya," dedi. Ayaklarını Rolfe'un masasından indirmeden, ellerini indirip "Fakat bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" dedi.

Rowan, Dorian'ın yanında ölüm kadar kımıltısızdı. Aelin'ın gülümsemesi bir kedi sırıtışına dönerken nihayet ayaklarını masadan indirdi ve ellerini masanın her iki kenarında gezdirerek pürüzsüz ahşabı bir cins at gibi yokladı. Başını Dorian'a çevirdi. "Merhaba majesteleri."

Dorian elinden geldiğince sakin bir sesle "Merhaba Celaena," dedi. Arkasındaki iki Fey erkeğinin kalbinin hızla çarpışını işitebileceklerinin gayet farkındaydı. Rolfe başını ona doğru çevirdi.

Çünkü orada oturan –her ne amaçla olursa olsun– Celaena Sardothien'dı.

Aelin çenesiyle Rolfe'a işaret etti. "Pek de iyi görünmüyorsun. Fakat artık filonun yarısı seni terk ettiğine göre şu halin bile fena sayılmaz."

Rolfe çok alçak sesle "Koltuğumdan kalk," dedi.

Aelin kendisinden isteneni yapmadı. Dorian'ı şehevi bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. Rowan'ın yüzünü okumak mümkün değildi. Dikkat kesilen gözleri neredeyse parıldıyordu. Sonra Aelin yü-

zünde gizli bir gülümsemeyle Rowan'a "Sen, seni tanımıyorum," dedi. "Fakat tanışmak isterim."

Rowan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Maalesef satılık değilim."

"Yazık," dedi Aelin. Rolfe'un masasındaki bir kâse dolusu küçük zümrüdü fark etmesiyle başını yana eğdi. *Yapma bunu, yapma...*

Aelin zümrütleri bir eline alıp incelerken kirpiklerinin altından Rowan'a baktı. "Sadık kalabildiğine göre nadir, çarpıcı güzelliğe sahip bir diş olsa gerek."

Tanrılar bizi kutsasın. Rowan arkasından Fenrys'in öksürdüğüne yemin edebilirdi.

Aelin zümrütleri metal kabın içine bakır parçalarıymışlar gibi dökerken çıkan tek ses taşların tıngırtılarıydı. "Çok zeki" *–tık–* "ve büyüleyici" *–tık–* "ve çok, hem de çok yetenekli olmalı." Zümrütlerden art arda tıngırtılar geldi. Aelin elinde kalan dört mücevhere baktı. "Herhalde dünyaya gelmiş en harika kişi olmalı."

Rowan'ın arkasından bir öksürük sesi daha geldi. Bu kez Gavriel'dan. Fakat Rowan'ın yanıtı geldiğinde Aelin'ın gözü sadece onun üzerindeydi. "Gerçekten öyledir. Hatta daha da fazlasıdır."

"Hım," dedi Aelin. Bir uzman becerisiyle zümrütleri yara izli avucunda çevirdi.

Rolfe homurdandı. "Sen-bu-ra-da ne a-rı-yor-sun?"

Aelin avucundaki zümrütleri kabın içine attı. "Eski bir dostla böyle mi konuşulur?"

Rolfe uzun adımlarla masaya yürüdü. Korsan Lord ellerini ahşap yüzeye yaslarken Rowan kendisini tutmak için öyle bir çaba veriyordu ki titriyordu. "Son aldığım haberlere göre ustan ölmüş ve sen Lonca'yı ustanın astlarına satmışsın. Özgür bir kadınsın. *Benim şehrimde* ne arıyorsun?"

Aelin, Rolfe'un deniz yeşili gözlerine öyle bir küstahlıkla baktı ki Dorian onun bu özellikle doğduğunu yoksa beceri, kan ve macera aracılığıyla mı edindiğini merak etti. "Savaş yakın Rolfe. Seçeneklerimi gözden geçirmem yasak mı? *Senin* planının ne olduğunu öğrenmek istedim."

Rolfe geniş omzunun üzerinden Dorian'a baktı. "Söylentilere

göre bu sonbaharda Celaena senin şampiyonunmuş? Bununla sen uğraşmak ister miydin?"

Dorian sakince "Kimsenin Celaena Sardothien'la uğraşamayacağını, ancak onun elinden kurtulabileceğini anlayacaksın Rolfe."

Aelin sırıttı. Rolfe gözlerini devirip suikastçı kraliçeye "E, o halde plan ne?" dedi. "Endovier'dan çıkmak için bir pazarlık yaptın. Sonra Kralın Şampiyonu oldun. Şimdi ise kral ölü ve bu işten nasıl kârlı çıkacağına mı bakıyorsun?"

Dorian irkilmemek için kendisini tuttu. Ölü... Babası ölmüştü. Onun ellerinde.

Aelin "Zevklerim pahalıdır, bilirsin," dedi. "Arobynn'in serveti ve Lonca'nın satışına rağmen... Mesleklerini akıllıca icra edenler için savaş kârlı bir yatırım olabilir."

"Peki iki yüz köle uğruna gemilerimden altısını harap eden, ikisini çalan, kasabamı yıkan on altı yaşındaki o kendini beğenmiş velet nerede?"

Aelin'ın gözlerinde Dorian'ın omurgasından aşağı bir ürperti inmesine neden olan karanlık bir bakış belirdi. "Endovier'da bir sene geçirirsen bakış açın hemen değişir Rolfe."

"Sana söylemiştim..." Rolfe sessiz bir nefretle köpürüyordu. "Bir gün kibrinin bedelini ödeyeceğini."

Aelin'ın gülümsemesi ölümcül bir hal aldı. "Ödedim de. Arobynn Hamel da ödedi."

Rolfe gözlerini kırpıştırdı. Sadece bir kez. Sonra sırtını dikleştirdi. "Yerimden kalk. Yeninden içeri tıktığın o zümrüdü de geri koy."

Aelin burnundan güldü ve parmaklarının hızlı bir hareketiyle bir zümrüt –Dorian'ın unuttuğu dördüncü zümrüt– parmakları arasında yeniden belirdi. "Güzel. En azından şu yaşına rağmen gözlerin hâlâ iyi görüyor."

Rolfe sıktığı dişlerinin arasından "Diğerini de," dedi.

Aelin bir kez daha sırıttı. Ardından Rolfe'ın koltuğuna yaslanıp başını kaldırdı ve bir şekilde dilinin altına gizlediği zümrüdü tükürdü. Dorian mücevherin havada çizdiği hoş kavisi izledi.

Odadaki tek ses zümrüdün kaba düştüğünde çıkardığı tıngırtıydı.

Dorian, Rowan'a baktı. Prensin gözlerinde haz vardı; haz, gurur ve ateşli şehvet. Dorian gözlerini hızla kaçırdı.

Aelin, Korsan Lord'a "Sana iki sorum var," dedi.

Rolfe'un eli ince kılıcına doğru seğirdi. "Hiç de soru sorabilecek durumda değilsin."

"Değil miyim? Ne de olsa sana iki buçuk yıl önce bir söz vermiştim. Senin de altına imzanı attığın bir söz."

Rolfe hırıldadı.

Aelin çenesini yumruğunun üzerine koydu. "O... talihsiz günden beri sen ya da gemilerinden biri köle satın aldı, köle ticareti yaptı ya da köle taşıdı mı?"

"Hayır."

Aelin başını hafifçe, memnuniyetle salladı. "Ya köle gemilerine burada barınak sağladın mı?"

"Bunun için özel bir çaba harcamasak da gelen gemi olursa, evet, sağladık." Rolfe'un ağzından çıkan her sözcük bir öncekinden daha gergindi. Fırlayıp kraliçeyi boğazlayacak birer yay gibi. Dorian adamın Aelin'a kılıç çekecek kadar aptalca davranmaması için dua etti. Hele hele Rowan'ın gözü Rolfe'un aldığı her nefesin bile üzerindeyken."

"Güzel," dedi Aelin. "Bana yalan söylememekle akıllılık ettin. Çünkü bu sabah adaya ayak bastığımda depolarına göz atmayı ve pazarlarında ağız aramayı ihmal etmedim. Sonra buraya geldim..." Aelin ellerini masanın üzerindeki kâğıtların ve kitapların üzerinde gezdirdi. "Muhasebe defterlerine bizzat bakmak için." Aelin bir parmağını çeşitli çok sayıda sütunun ve sayının olduğu bir sayfadan aşağı indirdi. "Tekstil ürünleri, baharatlar, porselen yemek takımları, güney kıtasından pirinç ve çeşitli kaçak mallar fakat... köle yok. Etkilendiğimi söylemeliyim. Hem sözünde durduğun hem de kayıtları itinayla tuttuğun için."

Sessiz bir hırlama. "Senin o gösterinin bana kaç paraya mal olduğunu biliyor musun?"

Aelin gözlerini duvardaki parşömene çevirdi. Parşömene hançerler, kılıçlar hatta makaslar saplanmıştı. Belli ki Rolfe için hedef talimiydi bu. Üzerinde farklı kalemler olan, Aelin'ın verdiği zararın hesabının tutulduğu *–tanrılar adına,* epey büyük bir meblağ söz konusuydu– belgeye bakıp "Eh, barın ücretini ödememiştim..." dedi.

Rolfe; Rowan, Fenrys ve Gavriel'a doğru döndü. "Bu savaşta yardımımı istiyor musunuz? İşte bedeli. Öldürün onu. Hemen. O zaman gemilerim ve adamlarım sizin olur."

Aelin ayağa kalkarken Fenrys'in kara gözleri parlasa da Rolfe'a çevrilmemişti. Aelin'ın giysileri yolculukta yıpranmıştı. Altın rengi saçları gri ışığın altında parıldıyordu. Bir oda dolusu profesyonel katilin arasında bile en çalımlı olmayı başarıyordu. "Ya, bunu yapacaklarını hiç sanmam," dedi. "Hatta yapabileceklerini de."

Rolfe hızla Aelin'a doğru döndü. "Fey savaşçılarına kıyasla pek de yetenekli olmadığını göreceksin."

Aelin masanın önündeki koltuklardan birine işaret etti. "Oturmak isteyebilirsin."

"Buradan *def...*"

Aelin alçak sesli bir ıslık çaldı. "Kaptan Rolfe, izin verin size *eşi benzeri olmayan*, güzel ve kesinlikle her açıdan kusursuz Terrasen Kraliçesi'ni tanıtmama izin verin."

Dorian'ın alnı kırıştı. Fakat ayak sesleri geldi ve ardından...

Aelin Galathynius'un gerçekten odaya girmesiyle Fey erkekleri huzursuzca kıpırdandılar. Kraliçenin üzerinde yıpranmış ve kirlenmiş koyu yeşil bir tunik vardı. Altın rengi saçları bağlanmamıştı. Ağzı açık kalan ve Aelin'ın koltuğunun kolçağına tüneyen Rolfe'un yanından geçerken kraliçenin turkuvaz ve altın sarısı gözlerinin içi gülüyordu.

Bir Fey erkeğinin koku alma duyusu olmasa Dorian kadını Aelin'dan ayırt edemezdi.

Rolfe "Ne tür bir sihirbazlıktır bu?" diye tıslayıp bir adım geriledi.

Aelin ve Aelin bakıştılar. Siyahlar içindeki Aelin yeni gelene sırıttı. "Ah, *gerçekten* çok güzelsin, değil mi?"

Yeşiller içindeki gülümsedi. Hazla, muzırca... Onun gülümsemesi daha yumuşak, muhtemelen hırlamaktan ve dişlerini göstermekten çok ağza alınmaz, fiyakalı sözler söyleyip bunlar yanına kâr kalan birinin ağzında şekillenen bir gülümsemeydi. O halde Lysandra'ydı o.

İki kraliçe yüzlerini Rolfe'a çevirdiler.

"Aelin Galathynius'un ikizi yoktu," diye hırıldadı Rolfe. Bir eli kılıcındaydı.

Siyahlar içindeki Aelin –epeydir aralarında olan gerçek Aelin– gözlerini devirdi. "Uf, Rolfe. Eğlencemi bozuyorsun. *Tabii ki* ikizim yok."

Aelin çenesiyle Lysandra'ya işaret etti. Şekil değiştirenin eti parlayıp eridi; saçı ağır ve düz lülelere dönüşürken, teni bronza, çekik gözleri çarpıcı bir yeşile çaldı.

Rolfe panikle haykırıp geriye sendeledi; Fenrys onu omzundan tutup dengeledi. Fey savaşçısı öne çıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bir şekil değiştiren," diye fısıldadı Fenrys.

Aelin ve Lysandra savaşçıya onun kadar yürekli olmayan erkekleri artlarına bile bakmadan kaçırtacak bir bakış attılar.

Gavriel'ın sakin yüzündeki kaslar bile şekil değiştirenin görüntüsü karşısında gevşeyiverdi; yutkunmasıyla boğazındaki dövmeler bir aşağı bir yukarı hareketlendi. Aedion'ın babası. Aedion orada, Aelin'ın yanında olsaydı...

"Takımın burada oluşuna şaşırmış olsam da," dedi Aelin," Korsan hazretlerine kim olduğumu söylüyorsam o olduğumu açıklayın da daha acil meselelere geçelim, olmaz mı?"

Oradaki diğer herkesin başından beri karşılarında oturanın kim olduğunu bildiklerini fark ettiğinde Rolfe'un yüzü öfkeden kireç kesildi.

Dorian "O Aelin Galathynius," dedi. "Ve Celaena Sardothien."

Fakat malumun ilamı Aelin'ın dostlarına değil, Fenrys ve Gavriel'a düştü. Gavriel başını sallarken Fenrys'in gözleri kraliçenin üzerine dikilmişti. Olduğunu söylediği kişi o."

Rolfe, Aelin'a doğru döndü. Fakat şekil değiştirenin balmumu

mühürlü bir ruloyu uzattığı kraliçe Rolfe'a değil, Lysandra'ya bakıp kaşlarını çattı. "Saçını kısaltmışsın."

Lysandra köprücükkemiğine değen saçını parmağına dolayıp çevirdi. "Bak bakalım o kadar uzun saçla bir gün dayanabiliyor musun?"

Rolfe hayretle onlara baktı. Aelin arkadaşına sırıtıp yüzünü Korsan Lord'a çevirdi.

Kraliçe ruloyu elden ele dolaştırdı ve sözcükleri yayarak "E, Rolfe?" dedi, "senin davama yardımcı olmayı reddetmen meselesini tartışalım bakalım."

28

Rolfe ofisinin sağındaki –burası bir zamanlar Sam ve Celaena'yı kabul ettiği berbat ofisten çok daha görkemliydi– geniş masaya işaret ederken Aelin Galathynius kibrini gizlemeye gerek görmüyordu.

Daha Aelin kendisine gösterilen yere doğru bir adım atmıştı ki Rowan yanında bitip bir eliyle onu dirseğinden tuttu.

Rowan Fey'lere has alçak bir sesle eğilip fısıldarken yüzünde *–ah, tanrılar adına,* Aelin o sert, kararlı yüzü ne de özlemişti– gergin bir ifade vardı. "Takım bizimle onları Lorcan'e götürmemiz şartıyla çalışıyor. Maeve onları Lorcan'i öldürmeleri için göndermiş. Lorcan'in yerini açık etmek istemedim. Adarlan filosunun büyük bir kısmı Oro Körfezi'nde. Melisande'yle limanları kullanmak için yaptığı kirli bir anlaşma sayesinde. Maeve'in kendi donanması ise Eyllwe'ye doğru yola çıktı. Saldırmak ya da yardım etmek için. Henüz bilmiyoruz."

Eh, onları mutlak bir cehennemin beklediğini bilmek ve Maeve'in donanmasına dair bilginin doğru olduğunu öğrenmek güzeldi. Fakat sonra Rowan "Ve seni deliler gibi özledim," diye ekledi.

Aelin, Rowan'ın ona söylediklerine karşın gülümsedi. Prense bakmak için geri gitti. Rowan'ın kılına bile zarar gelmemişti.

Aelin ümit ettiğinden de fazlasını bulmuştu. Rowan'ın verdiği haberlere rağmen.

Aelin kimin gözlerinin üzerlerinde olduğunun umurunda olmadığına hükmedip dudaklarını Rowan'ın dudaklarına sürtmek için parmak uçlarında yükseldi. O gün Rowan kokusunu almasın diye aklını ve becerilerini sonuna kadar kullanması gerekmişti. Rowan'ın yüzündeki hayretle karışık keyif için buna değmişti.

Rowan, Aelin'ın çekmeye çalıştığı koluna daha da sıkıca yapıştı. Aelin "Hislerimiz karşılıklı prens," diye mırıldandı.

Diğerleri onları izlememek için ellerinden geleni yapıyorlardı... Burnundan soluyan Rolfe hariç.

"Ha, o kadar da sıkkın görünme kaptan," dedi Aelin. Gözlerini Rowan'dan ayırıp Rolfe'un karşısındaki bir koltuğa kuruldu. "Sen benden nefret ediyorsun, ben senden ve *ikimiz de* işgüzar, buyurgan imparatorluktan nefret ediyoruz ki bu mükemmel bir eşleşme."

Rolfe "Uğruna çabaladığım her şeyi yok etmene ramak kalmıştı. Tatlı dilin ve kibrinle sıyrılamayacaksın."

Aelin gıcıklığına gülümseyip dilini çıkardı. Gerçek dilini değil; gümüş rengi ateşten, çatallı ve havada bir yılan gibi kıvrılan dili.

Fenrys alaycı bir kahkaha attı. Aelin onu duymazlıktan geldi. *Onların* orada oluşuyla sonra ilgilenecekti. Sadece Aedion'ı –iki koltuk ötesinde, on başı varmış gibi ona hayretle bakan– babasıyla karşılaşmadan önce uyarabilmek için dua ediyordu.

Tanrılar adına, Fey erkeğinin yüzündeki ifade bile Aedion'la aynıydı. Bunu bu bahar Wendlyn'de nasıl fark etmemişti? Aelin, Aedion'ı son gördüğünde çocuktu... Fakat bir adam olarak... Gavriel'ın ölümsüzlüğü sayesinde Aedion'la aynı yaşta görünüyorlardı. Birçok açıdan farklı olsalar da o bakış... bir yansıma gibiydi.

Rolfe gülümsemiyordu. "Ateşle oynayan bir kraliçe güvenilir bir müttefik olamaz."

"İlk sadakat sınavında adamlarının terk ettiği bir korsandan da berbat bir amiral olur. Yine de burada, bu masadayım."

"Sözlerine dikkat et kızım. Benim sana senin bana ihtiyacın olduğu kadar ihtiyacım yok."

"Öyle mi?" Bir dans... Tüm bunlar bir danstan ibaretti. Aelin daha o korkunç adaya adım atmadan bir danstı bu. Şimdi de mü-

ziğin ikinci kısmı çalmaya başlamıştı. Murtaugh'un mühürlü tavsiye mektubunu ikisinin arasındaki masaya bıraktı. "Benim bakış açıma göre altın ve seni adi bir suçludan saygın ve resmi bir iş adamına çıkarmak benim elimde. Fenharrow bu adaların kime ait olduğunu tartışmaya açabilir... Ya ben sana destek çıkarsam? Ya seni bir Korsan Lord değil Korsan Kral yaparsam?"

"Peki on dokuz yaşında bir prensesin sözlerine kim kefil olacak?"

Aelin çenesiyle mühürlü parşömen rulosuna işaret etti. "Murtaugh Allsbrook. Sana bu konuda güzel, uzun bir mektup yazdı."

Rolfe ruloyu eline alıp inceledi. Sonra şaşmaz bir atışla çöp kutusuna fırlattı. Çıkan *tak* sesi ofiste yankılandı.

Aelin, Rolfe'un mektubu umursamayışına öfkelenemeden öne çıkan Dorian "Ben de kefil olurum," dedi. "Bu savaşı kazanırsak ve kıtanın en büyük iki krallığı seni tüm korsanların tartışmasız kralı olarak tanıyacak. Kafatası Körfezi ve Ölü Adalar insanların için bir gizlenme yeri değil dört başı mamur bir yuva olacak. Yeni bir krallık."

Rolfe alçak sesle güldü. "Genç idealistlerin ve hayalcilerin lafları."

"Dünyayı," dedi Aelin, "hayalciler kurtarıp yeniden inşa edecek Rolfe."

"Dünyayı savaşçılar, uğruna kanlarını dökenler kurtaracak. Boş vaatler ve yaldızlı hayaller değil."

Aelin ellerini masanın üzerine yasladı. "Belki de. Fakat bu savaşı kazanırsak yeni, özgür bir dünya olacak. Sana, sancağımın altında savaşacak herkese verdiğim söz bu. Daha iyi bir dünya. O dünyada yerinin neresi olacağına sen karar vereceksin."

"Dünyanın gerçekte nasıl işlediğini hâlâ bilmeyen küçük bir kızın verdiği söz bu," dedi Rolfe. "Düzeni korumak için, çarkı döndürüp para getirmek için efendilere ihtiyaç vardır. Bu düzeni alaşağı etmeye niyetlenenlerin sonu iyi olmaz."

Aelin "Altın istiyor musun Rolfe?" diye mırladı. "Bir unvan istiyor musun? İhtişam, kadınlar ya da toprak istiyor musun? Yoksa

seni güdüleyen sadece kana susamışlık mı?" Aelin, Rolfe'un eldivenli ellerine imalı bir bakış attı. "Harita neye mal oldu? O ödünü vermekteki nihai amacın neydi?"

"Sen bana kendi başıma elde edemeyeceğim hiçbir şey teklif edemezsin Aelin Galathynius." Rolfe'un yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Tabii beni sağ kolun ve topraklarına kral yapmazsan... İşte bu ilginç bir teklif olabilir."

Pislik. Kendinden başkasını düşünmeyen, rezil herif. Aelin'ı Rowan'la görmüştü. Hâlâ ikisinin kıpırtısızca oturuşlarını süzüyordu. Rowan'ın gözlerinde ölümcül bir ışıltı vardı.

Rolfe "Belli ki yanlış ata oynadın," dedi. Gözlerini Dorian'a çevirdi. "Aldığın haber nedir?"

Fakat yanlış at araya girip "Haber filan yoktu," dedi. "Fakat Okyanus Gülü'ndeki casuslarının işlerini layıkıyla yaptıklarını bilmek seni memnun edecektir. Bir de majestelerinin başarılı bir oyuncu olması." Aelin gülmemek için kendisini tuttu.

Rolfe'un yüzüne öfke oturdu. "Çıkın ofisimden."

Dorian soğuk bir sesle "Önemsiz bir garez uğruna bizimle ittifak kurmayı reddediyorsun, öyle mi?"

Aelin burnundan güldü. "Berbat şehrini ve gemilerini mahvetmeme 'önemsiz bir garez' denemez."

Rolfe "Bu adadan çekip gitmeniz için iki gününüz var," derken dişleri parladı. "Sonrasında iki buçuk yıl önce verdiğim söz geçerli olacak." Aelin'ın yanındakilere küçümseyerek baktı. "Yabani hayvanlarını da yanında götür."

Aelin'ın ağzında duman birikti. Tartışma beklese de... Yeniden bir araya gelmelerinin zamanı gelmişti. Rowan ve Dorian'ın sonraki adımlarda neler yapılacağını görme zamanı.

Varsın şimdilik Rolfe dansı yarıda terk ettiğini sansındı.

Aelin dar koridora çıktı. Arkasında ve yanında kastan duvarlarla. Yeni bir ikilemle karşı karşıyaydı: Aedion.

Aedion çevrede düşman güçleri olup olmadığına bakmak için hanın dışında geziniyordu. Aelin bir hışımla onun yanına giderse

Aedion'ı uzun zamandır ortada olmayan, ondan bihaber babasıyla yüz yüze getirecekti.

Aelin koridorda üç adım atmıştı ki Gavriel arkasından "O nerede?" dedi.

Aelin ağır ağır arkasına baktı. Savaşçının bronz yüzü gergindi. Gözlerinde keder ve kararlılık vardı.

Aelin yüzüne yapmacık bir tebessüm kondurdu. "Eğer sevimli Lorcan'den bahsediyorsan..."

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Rowan bir adım atıp ikisinin arasına girse de yüzündeki sert ifadeden hiçbir şey okunmuyordu. Fenrys koridora geçip Rolfe'un ofisinin kapısını kapattı. Sonra acımasızca bir keyifle onları gözledi. Ah, Rowan, Aelin'a onun hakkında ne de çok şey anlatmıştı. Kadınların ve erkeklerin sahip olmak için cinayet işleyecekleri bir yüz ve beden. Maeve'in ona yaptırdıkları ve onun ikizi için yaptığı fedakârlıklar.

Aelin çık çık edip Gavriel'a "O *kim* daha doğru bir soru olmaz mı?"

Gavriel gülümsemedi. Hareket etmedi. Aelin kendisi için, Aedion için zaman kazanmalıydı...

"Onunla ne zaman, nerede ve nasıl tanışacağına sen karar veremezsin," dedi Aelin.

"O benim tanrılar lanetleyesice oğlum. Bence buna hakkım var."

Aelin omuz silkti. "Ona oğlum deme hakkını kendinde görüp göremeyeceğine bile sen karar veremezsin."

O sarımsı kahverengi gözler parladı; dövmeli eller sıkılıp birer yumruk oldu. Fakat Rowan araya girip "Gavriel, Aelin'ın niyeti onu senden uzak tutmak değil," dedi.

"Bana oğlumun nerede olduğunu söyle. *Hemen.*"

Ah... işte. Aslanın yüzü. Orduları mahveden, şöhreti deneyimli askerleri titretmeye yeten savaşçı. Bedeninin her yerinde ölen askerlerinin dövmeleri olan savaşçı.

Fakat Aelin tırnaklarıyla oynayıp arkasındaki, şimdi boş olan koridora baktı. "Nereye gittiğini bir bilsem."

Afallayıp az önce Lysandra'nın durduğu yere baktılar. Oradan kaybolmuş; uçarak, bedeninin ya da pençelerinin üzerinde sürünerek açık kapıdan çıkmıştı. Aedion'ı uzaklaştırmak için.

Aelin, Gavriel'a sakin ve soğuk bir sesle sadece "Bana asla emir verme," dedi.

Güzel avluya girdiklerinde Aedion ve Lysandra onları orada bekliyordu. Aelin içinde Rowan'a prensin savaşçı bir pislik gibi davranmayı tercih etmemesine şaştığını söyleyecek gücü zor buldu.

Birkaç adım arkasındaki Dorian sessizce güldü. Aelin bunun olumlu bir şey olması gerektiğini düşündü. Dorian'ın gülmesi iyiydi. Onu son gördüğünde yüzü hiç gülmüyordu.

Aelin da gülmeyeli, üzerinde gülebileceği kadar büyük bir ağırlık hissetmeyeli haftalar olmuştu.

Rowan'a kendisiyle üst katta buluşmasını söyleyen bir bakış atan Aelin avlunun ortasında durdu. Onun niyetini sezen Dorian da durdu.

Akşam havasına tatlı meyvelerin ve yükseklere tırmanan çiçeklerin kokusu sinmişti. Ortadaki çeşme hafifçe şırıldıyordu. Aelin hanın Kızıl Çöl'den gelmiş olabileceğini; Sessiz Suikastçılar Hisarı'nda suyun nasıl kullanıldığını, taşların ve bitkilerin nasıl düzenlendiğini görmüş olabileceğini düşündü.

Dorian'a "Rifthold'a olanlara üzüldüm," dedi.

Kralın yaz güneşinde bronzlaşan yüzü gerildi. "Yardım için... teşekkürler."

Aelin omuz silkti. "Rowan hep gösteriş yapmak için mazeretler arıyor. Dramatik kurtarma operasyonları ona sıkıcı, ölümsüz hayatında amaç ve memnuniyet veriyor."

Tepelerindeki açık balkondan imalı bir öksürük sesi geldi. Rowan'ın Aelin'ın söylediklerini işittiği ve yalnız kaldıklarında küçük iğnelemesini ona hatırlatacağı belli olmuştu.

Aelin gülümsememek için kendisini tuttu. Rowan ve Dorian yanlarına yürürken ikisinin arasındaki rahat ve karşılıklı saygı

dolu sükûnetin memnuniyet verici bir sürpriz olduğunu düşündü.

Krala kendisiyle beraber yürümesini işaret eden Aelin Rolfe'un binaya yerleştirdiği casuslarının sayısının bilincinde "Belli ki sen ve ben şu an birkaç saçma sapan kâğıt parçası yüzünden taçsızız," dedi.

Dorian, Aelin'ın gülümsemesine gülümseyerek karşılık vermedi. İkinci kata yürürlerken merdiven basamakları ayaklarının altında inledi. Neredeyse Dorian'ın işaret ettiği odaya varacakları sırada kral "Belki de bu iyi bir şeydir," dedi.

Aelin ağzını açıp kapasa da bir kez olsun sessiz kalmayı seçerek başını iki yana salladı ve odaya girdi.

Fısıltılı bir görüşme gerçekleşti. Rowan ve Dorian tüm ayrıntılarıyla başlarına neler geldiğini anlattılar. Aedion ısrarla cadıların sayısını, zırhlarını, nasıl uçtuklarını, hangi uçuş düzenlerini kullandıklarını sordu. Bela'ya kim komuta ederse etsin birliğe faydası olacak, kuzey savunmalarını güçlendirecek her tür bilgiye ihtiyaç vardı. Kuzeyin generali; tüm bu parçaları bir araya getirip direniş hattını kuracaktı. Fakat Demirdiş birliğinin şehri o denli kolayca alışına bakılırsa...

Aedion sesli düşünürmüş gibi "Manon Siyahgaga," dedi, "tarafımıza geçirilebilirse değerli bir müttefik olur."

Aelin, Rowan'ın omzuna –giysilerinin altındaki altın tenindeki belli belirsiz bir yara izine– baktı.

"Belki de Manon'ın kendi kanından olanlara sırt çevirmesini sağlarsak cadılar arasında bir iç savaşın fitilini ateşleriz," dedi. "Belki de bizi onları öldürme zahmetinden kurtarır, birbirlerini yok ederler."

Dorian koltuğunda sırtını dikleştirdi. Aelin'ın sözüne karşılık verirken gözlerinde soğukkanlı ve hesapçı bir bakış vardı. "Fakat istedikleri nedir? Kellelerimiz dışında yani? Neden Erawan'le müttefikler ki?"

Hepsi Aelin'ın boğazının altındaki ince bir kolyeyi andıran yara izlerine baktılar. Boğazındaki koku onu kalıcı bir şekilde bir Cadı Katili olarak işaretlemişti. Nana Sarıbacak o kış o ittifak için şa-

toyu ziyaret etmişti. Fakat bunun başka bir nedeni de var mıydı?

"Nedenleri ve nasılları sonra da düşünebiliriz," dedi Aelin. "Cadılardan herhangi biriyle karşılaşırsak onları canlı ele geçireceğiz. Bazı soruların yanıtlanmasını istiyorum."

Aelin onlara Ilium'da nelere şahit olduklarını anlattı. Brannon'ın ona verdiği emri: Kilidi bul. Eh, Brannon ve verdiği küçük görev biraz bekleyebilirdi.

O gece biberli yengeç ve baharatlı pirinç yerlerken Aelin üzerindeki yükün, tehditlerin hiç sonu gelmeyeceğini düşündü.

Erawan planını on yıllardır şekillendiriyordu. Belki yüzyıllardır. Brannon uyurken Erawan tüm bunları planlamıştı. Aelin'ın elinde ise bu planları durdurmak için sadece uzun zaman önce ölmüş bir kral ve kraliçenin muğlak emirleri, Erawan'e karşı askeri bir kuvvet toplaması için sadece tanrılar lanetleyesice *ayları* vardı.

Aelin tam da Brannon ona Eyllwe'nin güneybatı yarımadasındaki Taş Bataklıkları'na gitmesini emretmişken Maeve'in de gemiyle Eyllwe'ye gidişinin bir tesadüf olduğundan şüpheliydi. Tanrılar lanetleyesice Morath filosunun tam da yarımadanın diğer yanında kalan Oro Körfez'inde bekleyişinin de.

Yeterli zaman yoktu. Aelin'ın yapması gerekenleri yapması, işleri *düzeltmesi* için yeterli zaman yoktu.

Fakat... küçük adımlar.

Aelin'ın Rolfe'u ikna etmesi gerekiyordu. Rolfe'u destekleyen insanlarla ittifak kurmak gibi küçük bir sorun vardı. Bir de hâlâ Rolfe'u haritasını Kilit'in izin sürmekte kullanarak yardım etmeye ikna etmeliydi.

Fakat öncelikle... o şeytani haritanın gerçekten işe yaradığından emin olması gerekiyordu.

29

O saatte çok sayıda hayvanın sokaklarda gezinmesi istenmeyen bir ilgiyi üzerlerine çekebilirdi.

Fakat Aedion yine de şekil değiştirenin kürke ya da tüylere bürünmesini... buna yeğlerdi.

Sebep sadece kestane rengi saçlı ve yeşil gözlü genç kadının çok çekici görünmesi de değildi. Teninin rengiyle kuzey Terrasen'in güzel dağ kızlarından farksızdı. Bir ara sokakta beklerlerken Lysandra'nın olması gereken de *buydu* zaten. Aedion'ın olması gereken de.

Lysandra tuğla duvara yaslandı. Kaymak beyazı bacağını biraz ortaya çıkarmak için bir ayağını duvara yasladı. Aedion ise elini Lysandra'nın başının ardındaki duvara koydu. Saatli bir müşteri gibi.

Ara sokak atılmış, çürük meyvelerin arasında koşuşan sıçanların sesleri de olmasa sessizdi. Kafatası Körfezi tam da Aedion'ın beklediği, Korsan Lordu'nun şanına yakışır bir bok çukuruydu.

Ve o Korsan Lordu şu an Aelin'ın bulmak için emir aldığı Kilit'in yerini gösterebilecek tek haritayı farkında olmadan Aelin'dan alıkoyuyordu. Aedion o haritanın çalamayacakları bir harita olmasının ne büyük bir talihsizlik olduğundan yakınırken Rowan'dan şu... plan fikri gelmişti. Ya da tuzak. Artık her ne ise.

Aedion, Lysandra'nın solgun boynundan sarkan zarif altın zin-

cire baktı. Sonra gözlerini şekil değiştirenin korsesinin önüne, o korsenin altında Orynth Tılsımı'nın olduğu noktaya çevirdi.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Aedion gözlerini Lysandra'nın memelerinin oluşturduğu yüksek tepelerden ayırıp "Özür dilerim," dedi.

Fakat şekil değiştiren Aedion'ın aklından geçen düşünceleri sezdi. "Bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence bu adada birçok değerli şey var. Neden Rolfe bunun peşine düşsün ki?" Fırtınalar, düşmanlar ve hazine... Harita bunları gösteriyordu. Dolayısıyla da Aedion ve Lysandra, Rolfe'un ellerine dövmeyle kondurulan haritada görünmeyi başaran ilk iki kişi olmayacaklardı. Tabii sadece ikisinden biri o haritada görünecek olsa da.

"Rowan, Rolfe'un tılsımı peşine takılacak kadar ilginç bulacağını iddia etti."

"Rowan ve Aelin bir şey söylediklerinde söylediklerinin bambaşka bir anlama geldiği sık karşılaşılan bir durum." Aedion burnundan bir nefes verdi. "Bir saattir buralardayız."

Lysandra kestane rengi kaşını kaldırdı. "Bir randevun mu vardı?"

"Yorgunsun."

"Hepimiz yorgunuz," diye çıkıştı Lysandra.

Aedion başının yerinde kalmasını istediğinden çenesini kapattı.

Her değişim Lysandra'dan bir şeyler eksiltiyordu. Değişim ne kadar büyük, dönüştüğü hayvan ne denli iri olursa ödediği bedel o denli büyük oluyordu. Aedion, Lysandra'nın sadece dakikalar içinde bir kelebekten bir yabanarısına, ardından bir sinekkuşuna ve yarasaya dönüştüğüne şahit olmuştu. Fakat insandan kaplan leoparına, sonra da ayıya, geyiğe ya da ata dönüştüğünde bir şekilden diğerine geçmesi büyünün o cüsseye dönüşümünü sağlamak, bedeni o bedenlere has güce ulaştırmak için harcadığı gücün artmasıyla daha uzun zaman alıyordu.

Gailesiz ayak sesleri geldi. Ayak seslerine iki notadan ibaret bir melodi çalan bir ıslık eşlik ediyordu. Sesi işiten Lysandra'nın nefesi Aedion'ın çenesini okşadı. Aedion ise adımlar yaklaştıkça kas-

katı dikildi. Sonra kendisini büyük düşmanının artık bir kral olan oğluna bakar halde buldu.

Yine de geçmişte nefret ettiği, dudak büktüğü, lime lime doğramak istediği bir yüzdü bu. Henüz mevsimler öncesinde partilerde sarhoş olup kendinden geçerken, isimlerini bile öğrenmeye tenezzül etmediği kadınların enselerine gömülürken, Aedion o zindandayken onunla alay eden bir yüz.

Şimdi o yüz bir kapüşonla örtülüydü ve Dorian oraya Lysandra'nın ona ne gibi hizmetler sunabileceğini –Aedion'ın Lysandra'yla işi bitiğinde– sormaya gelen biri gibi görünüyordu. General dişlerini sıktı. "Ne var?"

Dorian, Lysandra'ya baktı; malları gözden geçiriyormuş gibi. Aedion içinde uyanan öfkeyi dizginleme mücadelesi verdi. "Rowan beni herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmemem için gönderdi." Prens ve Aelin hana dönmüşler, Rolfe'un casuslarının onları görüp rapor edebilecekleri yemek salonunda içki içiyorlardı. Dorian şekil değiştirene hayretle baktı. "Tanrılar adına, sen gerçekten istediğin insanın şekline *girebiliyorsun*."

Lysandra omuz silkti. Ücreti üzerine tartışan küstah bir sokak fahişesi. "Düşündüğün kadar da ilginç değil. Bir bitkiye dönüşüp dönüşemeyeceğimi görmek isterdim. Ya da rüzgâra."

"Bunu... *yapabilir* misin?"

Aedion yaslandığı duvardan ayrılıp kollarını kavuşturarak "Elbette ki yapabilir," dedi.

Lysandra, Aedion'a doğru bakıp "Hayır," dedi. "Ayrıca rapor edecek hiçbir şey yok. Rolfe ya da adamları ortalıkta görünmüyor."

Dorian başını sallayıp ellerini ceplerine soktu. Sessizlik.

Lysandra'nın çaktırmadan tekmelediği Aedion'ın ayak bileği sızladı.

Kaşlarını çatmamak için kendisini tutan Aedion krala "Eh, Whitethorn'la birbirinizi öldürmediniz."

Dorian'ın kaşları çatıldı. "Hayatımı kurtardı. Bunu yapmak için az kalsın tükenecekti. Ne diye minnettar olamayacağım ki?" Lysandra, Aedion'a kibirli bir gülümsemeyle baktı.

Kral, Aedion'a "Babanla görüşecek misin?" diye sordu.

Aedion'ın yüzü buruştu. Kendisini karar verme zahmetinden kurtaracağı için o gün bu göreve çıkmaları onu memnun etmişti. Aelin konuyu açmamış, Aedion da buraya gelmekten memnun olmuştu. Her ne kadar bunu yapmakla babasıyla karşılaşma riskini almışsa da.

Aedion gergince "Tabii ki onu göreceğim," dedi. Aedion'ı izlerken Lysandra'nın ay beyazı yüzü sakin, kımıltısızdı. Erkekleri dinlemek ve asla hayret sergilememek için eğitilen bir yüz...

Aedion'ın ağrına giden Lysandra'nın geçmişte olduğu kişi, şu an kimliğine büründüğü kişi değil; bir çocukken Lysandra'nın büyüyüp dönüşeceği güzel kadını görüp onu bir geneleve götüren canavarlardı. Aelin, Aedion'a sevdiği adama Arobynn'in neler yaptığını anlatmıştı. Şekil değiştirenin yaşadıklarından sonra gülümseyebilmesi bir mucizeydi.

Aedion çenesiyle Dorian'a işaret etti. "Gidip Aelin ve Rowan'a bizi kollamalarına gerek olmadığını söyle. Başımızın çaresine bakabiliriz."

Dorian kaskatı kesilse de ara sokaktan çıktı. Dışarıdan bakıldığında ancak hoşnutsuz bir müşteri adayı gibi görünmüş olmalıydı.

Lysandra eliyle Aedion'ın göğsünü itip "O adam yeterince çok şeye göğüs gerdi Aedion. Birazcık iyilik göstermek seni öldürmez," dedi.

"Aelin'ı *bıçakladı.* Onu benim kadar tanısan ona yaltaklanmak için o kadar da istekli olmazdın..."

"Kimsenin senden ona yaltaklanmanı istediği yok. Fakat bir iki güzel söz, biraz *saygı*..."

Aedion gözlerini devirdi. "Sesini alçalt."

Lysandra sesini alçaltsa da konuşmaya devam etti. "Köle yapıldı; aylarca *işkence çekti.* Sadece babası değil, içindeki o *şey* de ona işkence etti. Ruhunun mahremiyetini kaybetti. Onun kendi iradesi dışında Aelin'ı bıçaklamasını affedemiyorsan bile hiç olmazsa *bunlardan* dolayı merhamet etmeye çalış." Lysandra'nın yüzündeki öfke ve acı karşısında Aedion'ın kalbi tekledi. Bir de Lysandra'nın ağzından çıkan o sözcük...

Aedion yutkundu. Arkalarındaki sokağa göz attı. Taşıdıkları hazinenin peşinde birilerinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. "Benim bildiğim Dorian pervasız, kibirli bir..."

"Ben de kraliçenizi öyle görüyordum. O zamanlar çocuktuk. Hata yapmak da hakkımız. Kim olmayı istediğimizi anlamamız için. Aelin'i kabul edebiliyorsan..."

"Dorian'ın geçmişte Aelin kadar küstah ve kibirli olması, zihnine yerleşen bir iblis tarafından köleleştirilmesi umurumda değil. Ona baktığımda gözlerimin önüne *katledilen* ailem, nehre uzanan o izleri ve Quinn'in bana Aelin'ın boğulup *öldüğünü* söyleyişi geliyor." Aedion'ın nefes alıp verişi dengesizdi. Boğazı yansa da buna aldırış etmedi.

Lysandra "Aelin onu affetti," dedi. "Aelin bunu bir kez olsun onun yüzüne vurmadı."

Aedion, Lysandra'ya hırladı. Lysandra da ona hırlayarak karşılık verdi. Yatak odaları için eğitilen yüzüyle değil, alttaki gerçek –vahşi, ehlileşmemiş, boyun eğmez– yüz ifadesiyle gözlerini Aedion'ın yüzüne dikti. Bedeni hangi şekli alırsa alsın Lysandra Oakwald'un kalbi olan geyik boynuzlarının cisimleşmiş haliydi.

Aedion boğuk bir sesle "Deneyeceğim," dedi.

"Daha çok dene. Daha iyi ol."

Aedion avucunu bir kez daha duvara koyup eğilerek Lysandra'nın yüzüne öfkeyle baktı. Lysandra onun karşısında biraz olsun eğilmedi. "Saray meclisimizde bir düzen ve hiyerarşi vardır, *leydim*... ve bildiğim kadarıyla o hiyerarşide üç numara *değilsin*. Bana emir veremezsin."

"Burası bir savaş alanı değil," diye tısladı Lysandra. "Burada rütbeler formaliteden ibaret. Hem *benim bildiğim kadarıyla*..." Lysandra, Aedion'ın göğsünü, tam da göğüs kaslarının arasını dürtükledi. Aedion giysilerinin altındaki tenine bir pençenin battığına yemin edebilirdi. "Hatalı olduğunda rütbeleri öne sürecek kadar acınası biri değildin."

Aedion'ın kanı damarlarında bir sel gibi gürledi. Bir anda kendisini Lysandra'nın dudaklarının şehevi kıvrımlarına bakar halde buldu.

Gözlerindeki öfke ateşi sönen Lysandra parmağını yanmış gibi

geri çekti. Aedion ise onun yüzünde beliren panik karşısında donakaldı. Lanet olsun. *Lanet olsun...*

Lysandra bir adım geriledi. Sıradan bir hareket olamayacak kadar hesaplı bir hamleydi bu. Fakat Aedion çabaladı... Lysandra için onun dudaklarını düşünmemeye çalıştı...

Lysandra sakince "Gerçekten babanla buluşmak istiyor musun?" diye sordu. Sesi fazla sakin çıkmıştı.

Aedion başını sallayıp yutkundu. Henüz çok erkendi... Lysandra bir erkeğin dokunuşunu daha uzun bir süre özlemeyecekti. Belki de sonsuza dek. Aedion onu o arzu etmeden buna zorlarsa lanetlenirdi. Ve gökteki tanrılar adına, Lysandra *herhangi* bir erkeğe o tür bir ilgiyle bakacak olursa... Aedion onun adına mutlu olurdu. Onun bir seçim yapması onu mutlu ederdi. Seçtiği o olmasa da...

"Ben..." Aedion yutkunup kendisini Lysandra'nın sorusunu anımsamaya zorladı. Babası. Doğru ya. Aklına gelen tek soru "Beni görmek mi istemiş?" oldu.

Lysandra başını yana eğdi. Bu hareketi öyle kedi gibiydi ki Aedion onun hayalet leoparı formunda fazla zaman geçiriyor olabileceğini düşündü. "Aelin senin nerede olduğunu, kim olduğunu söylemeye yanaşmayınca baban az kalsın onun kafasını koparacaktı." Aedion'ın damarlarına buz yürüdü. Babası Aelin'a kabalık ettiyse... Fakat Aedion'ın gerildiğini gören Lysandra hemen "Fakat ben onun sen onu görmeyi istemesen de kararına saygı duyacak bir Fey erkeği olduğu izlenimini edindim," dedi. "Yine de bu küçük kasabada, yanımıza kimleri aldığımız düşünülürse... karşılaşmamanız imkânsız olabilir."

"Peki benimle tanışmasının onu bize yardım etmeye ikna edebileceği izlenimini edindin mi?"

Lysandra bir elini hâlâ başının yanındaki kolunun üzerine koyup "Aelin'ın senden bunu isteyeceğini sanmıyorum," dedi.

Aedion "Ona ne diyeceğim ki?" diye mırıldandı. "Hakkında çok hikâyeler işittim. Doranelle'in Aslanı. Lanet olası bir beyaz şövalye. Çoğu insanın Adarlan'ın Fahişesi diye tanıdıkları bir oğlu kabul edeceğini sanmam." Lysandra çık çık etse de Aedion onu bakışıyla olduğu yere mıhladı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bu soruya yanıt veremem. Kendi babam..." Lysandra başını iki yana salladı. Aedion, Lysandra'nın babasının öyküsünü biliyordu. Lysandra'nın annesini terk eden ya da onun hamile olduğundan haberi bile olmayan şekil değiştiren baba. Sonra soyunu öğrendiğinde Lysandra'yı sokağa atan annesi. "Aedion, *sen* ne yapmak istiyorsun? Bizim için, Terrasen için değil. *Kendin için.*"

Aedion başını hafifçe aşağı eğip bir kez daha sessiz sokağa yan yan baktı. "Hayatım hiçbir zaman... istediğim gibi olmadı. Bu tür meselelerde nasıl seçim yapılır, bilmiyorum."

Doğruydu bu. Aedion beş yaşında Terrasen'e vardığından beri eğitilmiş, yolu başkaları tarafından belirlenmişti. Terrasen, Adarlan meşaleleriyle yandığında kaderinin ipleri el değiştirmişti. Şimdi bile, bir savaşın eşiğinde... Aedion gerçekten kendi adına asla bir şeyler istememiş miydi? Tek istediği kan yemini olmuştu. Aelin da o hakkı Rowan'a bahşetmişti. Bu yüzden Aelin'a gücenmese de... Aedion hep azla yetindiğini fark etmişti.

Lysandra sessizce "Biliyorum," dedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Aedion başını kaldırdığında karanlıkta Lysandra'nın yeşil gözlerini buldu. Aedion bazen Arobynn Hamel'ın hayatta olmasını diliyordu. Sırf suikastçı kralı kendisi öldürebilsin diye.

"Yarın sabah," diye mırıldandı. "Benimle gelir misin? Onu görmek için."

Kısa bir sessizliğin ardından Lysandra "Seninle gelmemi gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Aedion bunu istiyordu. Nedenini açıklayamasa da Lysandra'nın orada olmasını istiyordu. Lysandra onu kolayca kızdırsa da... teskin de ediyordu. Belki de sebep onun bir yenilik olmasıydı. Daha önce karşılaşmadığı; ümit, acı ve dileklerle doldurmadığı bir şey olması. En azından fazlaca.

"Senin için bir mahzuru yoksa... evet. Orada olmanı istiyorum."

Lysandra yanıt vermedi. Aedion ağzını açsa da ayak sesleri geldi. Yumuşak adımlar. Rahat bir yürüyüş.

Ara sokağın gölgelerine iyice sindiler. Sokağın çıkmazı arkala-

rında belirdi. İstemedikleri bir durum yaşanırsa...

İstemedikleri bir durumda Aedion'ın yanında sürüyle adamı parçalayabilecek bir şekil değiştiren vardı. Aedion bir kez daha Lysandra'nın üzerine abanırken ona sırıttı. Burnu neredeyse boynuna sürtünecekti.

O adımlar yaklaşırken Lysandra bir nefes verdi. Bedeni esnedi.

Aedion kapüşonunun gölgeleri arasından ara sokağın ilerisini, ayın yarattığı gölgeleri ve ışık demetlerini gözleyip kendisini hazırladı. Çıkmaz sokağı seçmelerinin bir nedeni vardı.

Kız hatasını fark etse de iş işten geçmişti. "Ay!"

Aedion başını kaldırıp baktı. Lysandra, Rolfe'un bar tezgâhındaki kıza dair tasvirine tıpatıp benzeyen genç kadına "Sıradaysan iki dakika bekle, işim bitecek," diye mırlarken Aedion'ın yüzü kapüşonunun altında gizliydi.

Kızın yanakları kızarsa da ikisine sert bir bakış atıp onları tepeden tırnağa süzdü. "Yanlış sokak," dedi.

Lysandra "Emin misin?" diye mırıldandı. "Yürüyüş için biraz geç."

Rolfe'un bar tezgâhtarı ikisine kınayan gözlerle baktıktan sonra salına salına geldiği sokağa döndü.

Beklediler. Bir dakika. Beş dakika. On dakika. Başka gelen olmadı.

Nihayet Aedion ara sokağın girişini gözleyen Lysandra'nın üzerine abanmayı bıraktı. Şekil değiştiren kestane rengi saçlarını parmağına doladı. "Bana o kızdan hırsız olmaz gibi geldi."

"Seni ve Aelin'i gören de benzer şeyler söyler." Lysandra mırıldanarak onu onayladı. Aedion "Belki de sadece Rolfe'a gözcülük ediyordu."

"Neden gözcü görmekle uğraşsın ki? Neden gelip alacağını kendisi almasın?"

Aedion bir kez daha Lysandra'nın korsesinin altına gizlenmiş tılsıma baktı. "Belki başka bir şeyi aradığını sanıyordu."

Lysandra akıllıca davranarak Orynth'in Tılsımı'nı elbisesinden çıkarmadı. Fakat Okyanus Gülü'ne geri dönerlerken Aedion'ın sözleri ikisinin arasında asılı kaldı.

30

İki hafta boyunca çamurlu ovalarda ağır ağır ilerlemelerinin ardından Elide annesinin ismini kullanmaktan bıkmıştı.

Sürekli tetikte olup Molly'nin her yemekten sonra o ismi haykırıp ortalığın temizlenmesini emretmesini beklemekten (şüphesiz kadına işlek bir mutfakta bulaşıkçılık deneyimi olduğunu söylemekle hata etmişti), Ombriel'ın –sirk gösterilerinde rolü olmayan fakat para işlerine bakan siyah saçlı güzel– o ismi kullanarak ona bacağını nasıl sakatladığını, ailesinin nereli olduğunu ve diğer insanları bir kâhin olarak para kazanacak kadar iyi gözlemlemeyi nereden öğrendiğini sormasından bıkmıştı.

Hiç olmazsa kervan çamurlu arazilerde güçlükle ilerlerken Lorcan, Elide'a annesinin ismiyle pek seslenmiyordu. Yazın ikindi yağmurlarıyla ıslanan zemin at arabalarının çamura saplanmasına neden oluyordu. Doğru dürüst yol almamışlardı bile. Ombriel, Elide'ın kuzeye baktığını fark edince ona kuzeyde o kadar ilgilendiği ne olduğunu –bu da sık gelen bir soruydu– soruyordu. Elide hep yalan söylüyor, sorudan sakınıyordu. Elide ve *kocasının* nasıl uyudukları sorusundan ise neyse ki daha kolay sakınılabiliyorlardı.

Islak toprakta uyumak neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden kadınlar iki at arabasında nereye olursa uzanıyorlar, erkekler her gece çöp çekip kimin kadınlardan kalan boşluklara geçeceğine ya da kimin toprağın üzerine kondurulan iğreti bir saz halısı üzerinde

yatacağına karar veriyorlardı. Lorcan ya şanssızlığı ya da Nik'in el çabukluğu yüzünden hep kısa çöpü çekiyordu.

Fakat en azından bu durum Lorcan'i Elide'dan uzak, epey uzak tutuyor, birbirleriyle etkileşimlerini en aza indirgiyordu.

İkisinin aralarındaki nadir konuşmalar da –Lorcan, Elide'a taşan bir akarsudan su getirmeye ya da ovada yakacak odun toplamaya gittiğinde eşlik ettiği zamanlarda– Elide'ı çok da rahatsız etmiyordu. Lorcan onu Morath'e dair; muhafızların giysileri, Morath'in çevresinde kamp yapan ordular, hizmetçiler ve cadılar gibi ayrıntıları öğrenmek için sıkıştırıyordu.

Elide anlatırken Hisar'ın en tepesinden –kuş yuvaları, ejderhalar ve cadılardan– başlamış, sonra kat kat aşağı inmişti. Zeminin altındaki katlara inmeleri iki hafta almıştı. Birlikte yol aldıkları insanlar genç ve evli çiftin "yakacak odun" getirmeye gittiklerinde birbirlerine tatlı sözler söylemediklerinden habersizdiler.

Kervan o gece mola verdiğinde Elide büyük bir kamp ateşi yakacak odunu bulmak için arazinin ortasındaki bir koruya yöneldi. Lorcan etraflarındaki tıslayan çimler kadar sessizce onun yanında yürüdü. Atların kişnemesi ve akşam yemeğine hazırlanan refakatçilerinin yaygarası gitgide işitilmez oldu. Çizmesi bir çamur birikintisine saplanan Elide kaşlarını çattı. Ayağını çekmesiyle ağırlığını taşıyan ayak bileği acıdı. Dişlerini sıktı. Ta ki...

Lorcan'in büyüsü bacağını itti; çizmesini serbest bırakan görünmez bir el gibi. Elide, Lorcan'in üzerine devrildi. Lorcan'in kolu ve böğrü kullandığı büyü kadar sert ve geçit vermezdi. Savaşçıya çarpan Elide geriye sekti. Uzun otlar bedeninin altında çıtırdadı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Lorcan geriye bakmadan, uzun adımlarla yürümeye devam etti. "Dün gece üç zindanda ve girişlerinde kalmıştık. Bana o zindanların içlerinde neler olduğunu anlat."

Kapalı kaldığı hücreyi, karanlığı ve boğucu havayı anımsamasıyla Elide'ın ağzı kurudu...

Elide, Lorcan'in peşinden giderken "İçlerinde ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Acı çeken insanlar olduğundan şüphe yok."

Lorcan'in omuzları öne eğildi. Siyah saçları otların arasında kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında iri ellerinde iki çubuk vardı. Zorlanmadan çubukları kırdı. "Diğer her şeyi sorunsuzca anlatmıştın. Fakat şimdi kokunda bir değişim seziyorum. Neden?"

Elide, Lorcan'in yanından geçip gitti. Eğilip bulabildiği odunları topladı. Bir omzunun üzerinden "Orada korkunç şeyler yaptılar," dedi. "Bazen insanların çığlıklar attığı işitiliyordu." Terrasen'in daha iyi bir halde olması için dua etti. Öyle olmak zorundaydı.

"Orada kimleri tutuyorlardı? Düşman askerlerini mi?" Olası müttefiklerini tuttuklarına şüphe yoktu. Her ne planlıyorlarsa onun için.

"Kime işkence etmek istiyorlarsa." O muhafızların elleri, alaycı gülüşleri... "Herhalde ben sana Morath'teki tüm mahzenleri anlatmayı bitirdiğimde hemen gideceksin?" Dalları art arda yerden alırken ayak bileği dengesi her bozulduğunda ona isyan ediyordu.

"Gidersem sorun olur mu? Anlaşmamız buydu. Niyet ettiğimden daha uzun süredir yanındayım."

Elide döndüğünde Lorcan'in kucağının daha büyük dallarla dolu olduğunu gördü. Dalları teklifsizce Elide'ın kucağındaki küçük yığının üzerine bırakıp başparmağıyla savaş baltasını serbest bıraktı. Sonra sessizce arkasındaki devrilmiş, kıvrımlı dala doğru ilerledi. "O halde terk edilen eşi mi oymayacağım?" diye sordu Elide.

"Zaten kâhini oynuyorsun. Bir başka role bürünsen ne fark eder?" Lorcan'in baltasını dala indirmesiyle bir *küt* sesi çıktı. Balta rahatsız edici bir derinliğe gömülürken odun gıcırdadı. "Zindanları tasvir et."

Bu adildi. Ne de olsa anlaşmaları buydu: Lorcan onu tehlikelerden koruyacak, karşılığında Elide bildiklerini anlatacaktı. Ayrıca Lorcan, Elide'ın yanlarındaki insanlara söylediği onca yalanı sorun etmemiş, sessiz kalsa da Elide'a ayak uydurmuştu.

Elide ancak "Zindanlar artık yok," diyebildi. "Ya da çoğu. Mahzenmezarlarla birlikte yok oldular."

Çat, çat, çat. Lorcan dalı kesti. Odun acı bir sesle koptu. Dalın farklı bir bölümünü kesmeye koyuldu. "O patlamada mı?" diye sor-

du. Baltasını kaldırdı. Güçlü sırtındaki kaslar siyah gömleğinin altında kıpırdandı. Fakat duraksadı. "Patlama gerçekleştiğinde avluda olduğunu söylemiştin... Zindanların yok olduğunu nereden biliyorsun?"

Peki. Elide bu konuda yalan söylemişti. Fakat... "Patlamanın merkezi mahzenmezarlardı. Gerçekleştiğinde bazı kuleleri yıktı. Zindanların da patlamadan nasiplerini almış olmaları gerek."

"Planlarımı varsayımlar üzerine kurmam." Lorcan dalı kesmeye devam ederken Elide savaşçının sırtına çevrili gözlerini devirdi. "Bana kuzey zindanının planından bahset."

Elide ilerideki kırları turuncuya ve altın sarısına boyayan batan güneşe doğru döndü. "Onu da kendin akıl et."

Oduna çarpan metalin sesi kesildi. Otların arasındaki rüzgâr bile sustu.

Fakat Elide ölüme, ümitsizliğe ve dehşete direnmişti. Lorcan'e de yeterince çok şey anlatmıştı. Morath'in tüm karanlık köşelerini onun için tüm korkunçluğuyla anımsamıştı. Lorcan'in kabalığı, kibri... Cehenneme kadar yolu vardı.

Elide sağa sola sallanan otların arasına doğru bir adım atmıştı ki Lorcan onun karşısında bitti. Ölümcül bir gölgeden farksızdı. Güneş bile Lorcan'in bronz yüzünün geniş düzlemlerinden sakınır gibiyken rüzgâr o yüze düşen ipeksi, siyah saçları dalgalandırmaya cüret ediyordu.

"Bir anlaşmamız var kız."

Elide'ın gözleri Lorcan'in dipsiz gözleriyle buluştu. "Neyi ne zaman anlatacağımı açıkça belirtmedin. Bu yüzden ayrıntıları benden zorla alacaksan anlatmakta acele etmeyebilirim."

Lorcan'in dişleri parladı. "Benimle oyun oynama."

"Yoksa ne yaparsın?" Elide, Lorcan'in etrafından savaşçı akarsudaki bir kayadan farksızmışçasına dolaştı. Elbette öfkeli bir şekilde yürümek bir ayağı aksarken güç olsa da başını dik tuttu. "Beni öldürürsen, canımı yakarsan yanıtlarını alamazsın."

Lorcan'in kolu Elide'ın gözünün seçemeyeceği bir hızla uzanıp onu dirseğinden tuttu. "Marion," diye hırladı.

O *isim*. Elide, Lorcan'in sert, vahşi yüzüne baktı; farklı bir çağda, farklı bir dünyada doğan o yüze. "Çek elini üzerimden."

Lorcan'in kendisi de bu emri hemen yerine getirdiğine şaştı.

Fakat Lorcan "Bana bilmek istediklerimi anlatacaksın..." derken yüzünün ifadesi hiç –biraz olsun bile– değişmedi.

Elide'ın cebindeki şey titreşmeye, kemiklerinin içindeki bir hayalet nabız gibi atmaya başladı.

Lorcan bir adım geriledi. Burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu. O taşın uyandığını hissetmiş gibi. Sessizce "Sen nesin?" dedi.

Elide "Hiçbir şeyim," dedi. Sesi ruhsuz çıkmıştı. Belki Aelin ve Aedion'ı bulduğunda kendisine bir amaç, dünyaya faydalı olmak için bir yol da bulurdu. Şimdilik bir ulak, bu taşı –Celaena Sardothien'e– ulaştırması gereken kişiydi. Fakat Elide öyle uçsuz bucaksız bir dünyada nasıl bulacaktı? Kuzeye gitmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

"Neden Aelin Galathynius'un yanına gidiyorsun?"

Sorunun tonu sıradan bir soru olamayacak kadar gergindi. Evet, Lorcan'in bedeninin her karışı gerilmişti. Dizginlenen öfke ve yırtıcı içgüdüleri.

"Kraliçeyi tanıyorsun," diye fısıldadı Elide.

Lorcan gözlerini kırpıştırdı. Şaşkınlıktan değil, zaman kazanmak için yapmıştı bunu.

Kraliçeyi tanıyor ve Elide'a neyi ne kadar anlatabileceğini düşünüyordu...

"Celaena Sardothien kraliçenin hizmetinde," dedi Lorcan. "İkinizin yolu tek. Bir yolu bulduğunda diğerini de bulmuş olacaksın."

Lorcan susup bekledi.

Elide'ın hayatı hep böyle mi geçecekti? Hep kendini düşünen, her iyiliklerinin bir bedeli olan adi insanlarla mı? Hiç olmazsa kraliçesi ona gözlerinde şefkatle bakacak mıydı? Aelin onu anımsayacak mıydı?

Lorcan bir kez daha "Marion," dedi. Sözcük bir homurtuyla karışmıştı.

Elide'ın annesinin adı. Annesi... ve babası. Ona gerçek sevgiyle

bakan son insanlar. Finnula bile, onca yıl o kuleye kapalı oldukları yıllar boyunca Elide'a yüzünde acıma ve korkunun karıştığı bir ifadeyle bakardı.

Elide en son ne zaman birinin ona sarıldığını anımsamıyordu. Ya da teselli edildiğini. Ya da olduğu kişi olduğu için birisinin ona içten bir gülümsemeyle baktığını.

Birden konuşmak Elide'a zor gelir oldu. Bir yalan söylemek ya da sert bir yanıt vermek gözüne fazla enerji gerektiren bir iş gibi geliyordu. Bu yüzden Elide, Lorcan'in emrini duymazlıktan gelip boyalı at arabalarına geri yürümeye başladı.

Her adımında kendisine Manon'ın onu kurtarmaya geldiğini hatırlattı. Manon, Asterin ve Sorrel. Fakat onlar bile ormanda onu yalnız bırakmışlardı.

Acımak, diye düşündü... Kendisine acımasının ona hiçbir faydası olmazdı. Hele hele belki bulacağı bir gelecekle arasında kilometreler varken. Fakat gideceği yere varıp yükünü üzerinden atsa ve Aelin'ı bulsa bile... ona ne verebilirdi ki? Gökteki tanrılar adına, okuma yazması yoktu. Bunu Aelin'a açıklama düşüncesi bile...

Bu meseleyi sonra düşünecekti. Gerekirse kraliçenin giysilerini yıkardı. En azından bunun için okuryazar olmasına gerek yoktu.

Elide bu kez kendisine yaklaşan, kucağında kocaman kütükler olan Lorcan'in sesini işitmedi.

Lorcan dişlerinin arasından "Bana bildiklerini anlatacaksın," dedi. Elide az kalsın iç çekecekken Lorcan "Daha iyi olduğunda," diye ekledi.

Elide, Lorcan için keder ve ümitsizliğin bir tür hastalık olması gerektiğini düşündü.

"Peki."

Lorcan de ona "Peki," dedi.

Döndüklerinde yol arkadaşları onlara gülümsüyordu. At arabalarının diğer yanında çadırları taşıyabilecek kadar katı, kuru bir zemin bulmuşlardı.

Elide kendisi ve Lorcan için kurulan çadıra bakıp yağmur yağmasını diledi.

* * *

Lorcan birini ne zaman zorlamaması gerektiğini bilecek kadar çok savaşçı eğitmişti. Düşmanlarının bir yerlerini daha kesse ya da kırsa işe yaramaz hale gelecekleri anı bilecek kadar işkence etmişti.

Bu yüzden Marion'ın kokusu değiştiğinde; Lorcan onun kanında gizli olan tuhaf ve uhrevi gücün kedere... daha da beteri ümitsizliğe döndüğünü hissettiğinde...

İçinden Marion'a ümit denen şeyle canını sıkmamasını söylemek gelmişti.

Fakat Marion kadınlığa henüz adım atmıştı. Belki de ümit, ne denli aptalca olsa da onu Morath'ten kurtarmıştı. En azından Marion'ın zekâsı, yalanları bunu yapmıştı.

Lorcan, Marion'ın kötü, entrikacı ya da büsbütün bencil olmadığını bilecek kadar çok kişiyle uğraşmış, çok kişiyi öldürmüş, çok kişiyle yatmış ve çok kişinin yanında savaşmıştı. Mairon'ın öyle biri olmasını isterdi. Böylesi yapacağı işi daha kolay kılardı.

Fakat Marion ona Morath'ten bahsetmezse, Lorcan onu fazla zorlayıp direncini kızı hiçbir şey anlatamayacak kadar kırarsa... O hisara girdiğinde Lorcan'in her avantaja ihtiyacı vardı. Oradan çıktığında da.

Marion bunu bir kez başarmıştı. Belki de oradan kaçmayı başaran tek kişiydi o.

Lorcan tam Marion'a bundan bahsetmek üzereyken onun çadıra baktığını fark etti.

Onların çadırına.

Ombriel öne çıkıp Lorcan'e her zamanki temkinli bakışını attı ve Elide'a muzipçe nihayet *yalnız* bir gece geçireceklerini söyledi.

Kucağı odunlarla dolu olan Lorcan o kederli ve soğuk yüze canlı ve muzır bir ifadenin, utangaç bir beklentinin oturuşunu izledi. Marion bir maske takmış gibi. Hatta Ombriel'a gülümsemeden önce Lorcan'e cilveyle gülümsedi bile. Sonra kucağındaki çubukları ve dalları alelacele gece ateşi yakmak için açtıkları çukurun içine attı.

Lorcan sözde karısı olan kadına en azından gülümseyecek kadar makul davransa da kendi elindeki yükü ateş çukuruna atacağı

sırada Marion uzun adımlarla çadıra yürüyüp diğerlerinden epeyce uzaklaştı.

Marion çadırın küçük olduğunu fark ettiğinde yaşadığı korku hiç de küçük olmadı. Muhtemelen çadır içinde son kalan kılıç atıcı için hazırlanmıştı. Marion'ın ince bedeni çadırın beyaz kanatları arasından geçerken kanatlar dalgalanmadı bile. Kaşlarını çatan Lorcan eğilip içeri girdi.

Ve hafifçe eğilir halde kaldı. Ayağa kalkarsa başı çadır bezinden geçecekti. Dar çadırın zemini bir araya getirilmiş sazların üzerindeki örgü minderlerle kaplıydı. Marion çadırın diğer yanında dikilmiş, yüzünü buruşturarak derme çatma zeminin üzerindeki uyku tulumuna baktı.

Muhtemelen çadıra gerekirse doğru dürüst bir yatak ve masa sığdırılabilirdi. Fakat çadırı sırf gecelemek için kullanacaklarından o eşyaların kendilerine verileceğinden şüpheliydi.

Lorcan uysalca "Ben yerde yatarım," dedi. "Sen uyku tulumunu al."

"Ya biri içeri girerse?"

"Kavga ettiğimizi söylersin."

"Her gece mi?" Marion döndü. Güzel gözleri Lorcan'inkilerle buluştu. O soğuk, yorgun yüz ifadesi geri gelmişti.

Lorcan, Marion'ın sözleri üzerine düşündü. "Biri gece izinsiz çadırımıza girerse buradaki başka hiç kimse o hatayı bir daha yapmaz."

Lorcan bundan daha küçük kabahatler için savaş kamplarında askerleri cezalandırmıştı.

Fakat Marion'ın gözleri yine bitkin bakıyordu; hiç etkilenmemiş, sakin bir hali vardı. Yine "Peki," dedi.

Ramak kalmıştı... Öfkelenmesine ramak kalmıştı. "Kova bulabilirim, su ısıtabilirim. İstersen burada banyo yapabilirsin. Dışarıda nöbet tutarım."

Bedenin rahatlaması önemliydi... Marion'ın Lorcan'e güvenmesi, ona minnettar kalması, yardım etmek istemesi için. O tehlikeli kırılganlığı azaltmak için.

Marion gözlerini kendi bedenine çevirdi. Beyaz gömleğinde top-

rak lekeleri vardı. Kahverengi deri pantolonu kirlemişti ve çizmeleri...

"Bu gece tüm giysilerini yıkaması için Ombriel'a bir sikke vereceğim."

"Giyecek başka kıyafetim yok."

"Giysilerin olmadan da uyuyabilirsin."

Marion'ın yüzündeki temkinli ifade korkuya karışıp yitti. "Burada, seninle mi?"

Lorcan gözlerini devirmemek için kendisini tuttu.

Marion'ın ağzından "Ya senin giysilerin?" sorusu çıkıverdi.

"Ne olmuş giysilerime?"

"Senin... üstün başın da kirli."

"Bir gece daha bekleyebilirim." Muhtemelen Lorcan orada soyunsa Marion at arabasında uyumak için yalvar yakar olurdu...

"Neden tek soyunan ben oluyorum? Bu fırsatı aynı anda değerlendirmemiz oynadığımız oyuna daha uygun kaçmaz mı?"

Lorcan dikkatle "Sen çok gençsin," dedi. "Ben de çok yaşlıyım."

"Ne kadar yaşlısın?"

Marion bunu daha önce hiç sormamıştı.

"Yaşlıyım işte."

Marion omuz silkti. "Beden bedendir. Sen de benim kadar kötü kokuyorsun. Yıkanmayacaksan git dışarıda yat."

Bir sınav... Sebebi arzu ya da mantık olmayan fakat... amacı Lorcan'in onun sözünü dinleyip dinlemeyeceğini görmek olan bir sınav. Kontrolün kimde olduğunu görmek için. Banyo yap, Marion'ın isteğini yerine getir... Onda duruma hâkim olduğu hissini uyandır. Lorcan, Marion'a cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. O da "Peki," dedi.

Lorcan elinde bolca suyla yeniden çadıra girdiğinde Marion'ın çizmelerini çıkarmış, uyku tulumunun üzerinde oturduğunu gördü. Sakat ayak bileğini öne uzatmıştı. Küçük elleri ezik, rengi bozulmuş eti tutuyordu. Ayağındaki ağrıyı ovarak geçirmeye çalışıyormuş gibi.

"Her gün ne kadar ağrı çekiyorsun?" Bazen Lorcan büyüsüyle Marion'ın ayak bileğine destek veriyordu. Marion'ın durumu aklı-

na geldiğinde. Çok da sık gelmiyordu.

Marion'ın dikkati ise hemen Lorcan'in yere bıraktığı, buharı tüten kazana çevrildi. Sonra da Marion'ın yıkanırken kullanması için omzundan indirdiği kovaya.

Marion dalgınca, temiz su onu hipnotize etmiş gibi "Çocukluğumdan beri böyle," dedi. Dengesizce ayağa kalktı. Sakat bacağının verdiği acıyla yüzü çarpıldı. "Onunla yaşamayı öğrendim."

"Bu bir yanıt değil."

"Neden umurunda ki?" Gözleri hâlâ suda olan Marion uzun ve gür saçlarının bağını çözerken sözcükler ağzından birer fısıltı gibi çıkmıştı.

Lorcan merak ediyordu; Marion'ın nasıl, ne zaman, neden sakatlandığını öğrenmek istiyordu. Marion güzeldi; onu öyle sakatlayan acımasız biri olabileceği gibi bunu daha beter bir şeyi önlemek için de yapmış olabilirdi.

Nihayet Marion, Lorcan'e baktı. "Nöbet tutacağını söylemiştin. *Dışarıda* nöbet tutacağını düşündüm."

Lorcan burnundan güldü. Gerçekten de. "Keyfine bak," deyip bir kez daha çadırdan çıktı.

Lorcan otların arasında dikilip oradan oraya koşuşturan kampçıları, kararan göğü izledi. Ovalardan nefret ediyordu. Çok fazla açık alan; çok uzaklardan bile fark edilme ihtimali.

Arkasında birinin iç çektiğini ve tene sürtünen derinin tıslamasını, kabaca örülmüş giysinin çıkardığı hışırtıları işitti. Sonra daha nazik kumaşların daha yumuşak sesleri geldi. Ardından sessizlik... çok çok sessiz hışırtılar hariç. Marion tanrılar bile ne yaptığını işitsin istemiyor gibiydi. Samanlar çıtırdadı. Sonra uyku tulumunun kalkıp inmesiyle çıkan *küt* sesi...

Küçük cadı bir şey gizliyordu. Samanlar yeniden yerlerine dönerken Marion da tekrar kazanın başına gitti.

Marion yatağın altına bir şey gizlemişti; yanında taşıdığı ve Lorcan'in bilmesini istemediği bir şey. Su etrafa saçılırken Marion'dan şaşırtıcı derinlikte ve içtenlikte bir inilti çıktı. Lorcan sese aldırış etmemeye çalıştı.

Fakat o sırada aklı Rowan'a ve onun orospu kraliçesine gitti.

Marion ve kraliçe neredeyse aynı yaştaydılar. Biri esmer, biri sarışındı. Kraliçe, Marion yanına vardığında onu önemseyecek miydi? Muhtemelen. Zira Marion'ın Celaena Sardothien'le neden görüşmek istediğini merak edebilirdi. Ya sonrası?

Sonrası Lorcan'i ilgilendirmezdi. Vicdanını beş yüz yıl önce Doranelle'in kaldırım taşlarında bırakmıştı. Hayatlarını bağışlaması için yalvaran adamları öldürmüş, koca koca şehirleri yerle bir etmiş ve bir kez olsun dönüp yanan molozlara bakmamıştı.

Rowan da öyle. Tanrılar lanetleyesice Whitethorn yüzyıllar boyunca Lorcan'in en başarılı generali, suikastçisi ve infazcısı olmuştu. Birlikte krallıkları çökertmişler, sonra sarhoş olup kadınlarla yatmışlar, harabelerin üzerinde günler süren kutlamalarda kendilerinden geçmişlerdi.

Bu kış Lorcan'in elinde müthiş bir komutan vardı. Gaddar, acımasız ve Lorcan'in emrettiği hemen her şeyi yapmaya hevesli.

Rowan'ı tekrar gördüğünde ise prens kükrüyor, taçsız bir kraliçenin hayatını kurtarmak uğruna kendisini ölümcül bir karanlığa atmak için çırpınıyordu. Lorcan daha o anda anlamıştı.

Mistward'un dışındaki çimenliğe Rowan'ı yapıştırdığında, prens çırpınıp Aelin Galathynius'un ismini haykırırken Lorcan her şeyin değişmek üzere olduğunu anlamıştı. Değer verdiği o komutanın geri döndürülemez bir şekilde değiştiğini anlamıştı. Artık şarap ve kadınlarla kendilerinden geçmeyeceklerdi. Artık Rowan ufka gözlerinde özlem olmadan bakmayacaktı.

Aşk mükemmel bir öldürme aracını bozmuştu. Lorcan bunun kendisinde yarattığı öfkenin yüzyıllarca sürüp sürmeyeceğini merak ediyordu.

Ve kraliçe... prenses... Aelin kendisini her ne olarak adlandırıyorsa... O bir budalaydı. Aelin, Arthril'in yüzüğünü Maeve'in ordularıyla, Morath'i dünyadan silecek bir ittifakla değiş tokuş edebilirdi. Yüzüğün ne olduğunu bile bilmeden onu kendi yararına kullanabilirdi.

Fakat Aelin, Rowan'ı seçmişti. Taçsız, ordusuz, müttefiksiz bir prensi.

Birlikte yok olmayı hak ediyorlardı.

Marion ıslak başını çadırdan çıkardı. Lorcan dönüp baktığında onun ağır, yün battaniyeyi bedenine bir elbise gibi sardığını gördü. "Giysilerimi getirebilir misin?" Marion giysi yığınını çadırdan dışarı itti. İç çamaşırlarını beyaz gömleğine sarmıştı ve deri giysileri... Giysilerinin sabahtan önce kuruması imkânsızdı ve muhtemelen iyi yıkanmazlarsa kullanamayacağı kadar çekeceklerdi.

Lorcan eğilip giysi yığınını aldı. Marion'ın uyku tulumunun altına ne gizlediğine bakmamak için kendisini tuttu. "Hani nöbet tutacaktım?"

Marion'ın saçı başına yapışmış, elmacıkkemiklerinin keskin çizgileri ve biçimli burnu iyice ortaya çıkmıştı. Fakat "Lütfen şunları yıkat," derken gözleri yine ışıldıyordu ve dolgun dudakları yine gül goncası rengine çalmıştı. "Çabukça."

Lorcan onun isteğini sözle onaylama gereği duymadan giysileri alıp götürdü. Marion'ı yarı çıplak, çadırda oturur halde bıraktı. Ombriel ateşteki tencerede her ne varsa onu pişirmekle meşguldü. Muhtemelen tavşan yahnisi. Yine. Lorcan ellerinde tuttuğu giysileri inceledi.

Otuz dakika sonra Lorcan çadıra elinde bir tabak yemekle döndü. Marion uyku tulumunun üzerine tünemiş, ayağını öne uzatmış, battaniyeyi omuzlarının altından sarmıştı.

Teni solgundu. Lorcan hiç öyle beyaz ve kusursuz bir ten görmemişti.

Marion hiç dışarı çıkmamış gibi.

Marion siyah kaşlarını çatıp önce tabağa, sonra Lorcan'in kolunun altındaki kumaş tomarına baktı.

"Ombriel meşguldü; bu yüzden giysilerini ben yıkadım."

Marion kızardı.

Lorcan ona yine "Beden bedendir," dedi. "İç çamaşırları da birbirine benzer."

Marion kaşlarını çatsa da dikkati yeniden tabağa çevrildi. Lorcan tabağı Marion'ın önüne koydu. "Herkesin içinde üzerinde battaniyeyle oturmayı istemeyeceğini düşünerek sana akşam yemeği

getirdim." Giysi yığınını Marion'ın uyku tulumunun üzerine attı. "Ayrıca Molly'den senin için giysiler aldım. Elbette bunların parasını alacak. Fakat en azından çıplak uyumayacaksın."

Marion, Lorcan'e teşekkür bile etmeden yahniye yumuldu.

Lorcan tam gidecekken Marion "Amcam..." dedi, "Morath'te bir komutan."

Lorcan donakaldı. Sonra dosdoğru uyku tulumuna baktı.

Marion bir yandan yemeğinden lokmalar alıp diğer yandan konuştu. "O... bir keresinde beni zindana kilitlemişti."

Çimlerin arasındaki rüzgâr sustu; çadırlarının ötesindeki kamp ateşi titredi. Gece böcekleri susup ovanın küçük ve kürklü yaratıkları deliklerine kaçışırken ateşin etrafındaki insanlar birbirlerine sokuldular.

Marion ya Lorcan'in karanlık gücünün akışını, ölümün kutsadığı o büyüyü fark etmemiş ya da fark etmiş fakat umursamamıştı. Marion "Adı Vernon," dedi. "Zeki ve zalimdir. Yakalanırsan büyük olasılıkla seni hayatta tutmaya çalışacaktır. Güç kazanmak için insanları kullanır. Merhameti, ruhu yoktur. Ahlaki kurallardan bağımsızdır."

Marion yemeğine döndü. Bu gecelik anlatacağını anlatmıştı.

Lorcan sessizce "Senin için onu öldürmemi ister misin?" dedi.

Marion'ın berrak, siyah gözleri Lorcan'in yüzüne çevrildi. Bir an için Lorcan onun dönüştüğü –dönüşmekte olduğu– kadını görebildi. Nerede doğmuş olursa olsun her kraliçenin yanında isteyeceği biri. "Bir bedeli olacak mı?"

Lorcan gülümsemesini gizledi. Zeki, kurnaz, küçük cadı. "Hayır," dedi ve bunu söylerken samimiydi. "Seni neden zindana kapattı?"

Marion'ın beyaz gırtlağı bir kez yukarı aşağı hareket etti. İki kez. Lorcan'in gözlerine bakmak için büyük bir irade savaşı veriyor; Lorcan'e değil, kendi korkularına karşı geri adım atma isteğiyle mücadele ediyor gibiydi. "Çünkü kendi soyundan gelen birinin Valg'lerden çocuk yapıp yapamayacağını görmek istedi. Morath'e bu yüzden getirildim. Bir safkan at gibi çiftleştirilmek için."

Lorcan hiçbir şey düşünemez oldu.

Savaşçı birçok şeyle mücadele etmiş, korkunç olaylara göğüs germiş olsa da bu...

Lorcan güçlükle "Başarabildi mi?" diye sordu.

"Beni kullanamadı. Fakat başkaları da vardı... Onlara yardım ulaştığında iş işten geçmişti."

"O patlama tesadüfî değildi, öyle değil mi?"

Marion başını hafifçe iki yana salladı.

"Sen mi yaptın?" Lorcan uyku tulumuna, altında gizlenen her ne ise ona baktı.

Marion bir kez daha başını iki yana salladı. "Kimin yaptığını ya da nasıl olduğunu söylemeyeceğim. Söylersem beni kurtaran insanların hayatlarını tehlikeye atarım."

"Yoksa ilken'ler..."

"Hayır. İlken'ler mahzenmezarlarda üretilen yaratıklar değil. Onlar... onlar Morath'in çevresindeki dağlardan geldiler. Çok daha karanlık yöntemlerle."

Maeve'in bunları öğrenmesi gerekiyordu. Morath'te neler yapıldığını bilmeliydi. Orada üretilen, efsanelerdekileri bile mumla aratacak yaratıkları, iblisler ordusunu ve canavarları bilmeliydi. Öylesi bir kötülükle asla ittifak kurmazdı; asla Valg'le müttefik olmak gibi bir budalılık yapmazdı. Hele hele bin yıl önce onlarla savaşmışken. Fakat onlarla savaşmazsa... O canavarların Doranelle'de uluyacakları gün ne zaman gelirdi? Lorcan'in kendi kıtasının kuşatılması ne kadar zaman alırdı?

Doranelle direnebilirdi. Fakat muhtemelen Lorcan ölecekti. Anahtarları yok etmenin bir yolunu bulduğunda ve Maeve onu cezalandırdığında. O ölünce ve muhtemelen Whitethorn da ölünce... Doranelle ne kadar dayanırdı? Onyıllarca mı? Yoksa yıllarca mı?

Lorcan'in zihnini kurcalayan bir soru onu şimdiki zamana; dar, küçük çadıra geri getirdi. "Ayağın yıllardır sakat. Seni zindana o kadar uzun süre mi kapattı?"

"Hayır," dedi Marion. Lorcan'in kaba tanımından etkilenmedi bile. "Zindanda sadece bir hafta kaldım. Ayak bileğim, zincir... Bana bunu çok daha önce yaptı."

"Ne zinciri?"

Marion gözlerini kırpıştırdı. Lorcan, Marion'ın ona o ayrıntıdan bahsetmekten kaçındığını anladı.

Fakat şimdi ona baktığında... Lorcan yara izlerinin arasında beyaz bir şerit fark ediyordu. Ve orada; mükemmel ve güzel diğer ayak bileğinde o şeridin bir ikizi vardı.

Bir mezarın tozu ve soğuğuyla örülmüş bir rüzgâr kırları kemirdi.

Marion sadece "Amcamı öldürdüğünde ona kendin sor," dedi.

31

Eh, en azından Rolfe'un haritası işe yarıyordu.

Aslında fikir Rowan'dan çıkmıştı. Aelin, Aedion ve Lysandra'yı Korsan Lord'un sadece Orynth Tılsımı'nın peşinden gittiğine inandırdığı için bir nebze suçluluk duysa da... hiç olmazsa artık o uğursuz haritanın işe yaradığından emindiler. Bir de Korsan Lord'un Valg'lerin bu limana dönecekleri korkusuyla yaşadığından.

Aelin, Rolfe'un gördüklerinden neler çıkardığını, bu haritanın ona Wyrd anahtarına dair neler gösterdiğini merak ediyordu. Acaba harita Wyrd anahtarları ve Rolfe'un adamlarını köleleştiren Wyrd taşından yüzükler arasındaki farkı belli ediyor muydu? Sebep her ne ise Korsan Lord bar tezgâhına bakan kızı Valg'lerden bir işaret olup olmadığını kontrol etmesi için gözcülük yapmaya göndermişti ve Rowan'ın o çıkmaz sokağı *sadece* Rolfe'ın göndereceği birini sokağın içlerine kadar çekmek için seçtiğinden habersizdi. Aelin'ın Aedion ve Lysandra'nın sokaklarda fark edilmeden dolaştıklarından hiç şüphesi yoktu... Eh, en azından akşamın o kısmı iyi gitmişti.

Akşamın geri kalanı ise... Aelin bu savaştan canlı çıkarlarsa Rowan'la yeniden normal bir hayata nasıl döneceklerini düşünürken vakit gece yarısını geçmişti. Acaba çatılardan bir nehrin taşları gibi seke seke atlayıp odalarına girdikleri birinin boğazına bıçak dayamalarının sıradan bir iş gibi görünmediği günler de gelecek miydi?

Bu ikisini on beş dakika içinde yapmışlardı.

Gavriel ve Fenrys'i Deniz Ejderhası hanındaki ortak kullandıkları odada ikisini bekler halde bulduklarında Aelin üçüncüsünü yapmaya gerek olmayacağını düşündü. Aelin ve Rowan kapalı pencerenin yanındaki duvara yaslanırken yine de ellerini hançerlerine kolayca ulaşabilecek bir yakınlıkta tutuyorlardı. Pencerenin kilidini Rowan'ın rüzgârıyla açmışlardı. Fakat pencerenin kanatlarının açılmasıyla bir mum yandı. İki sert bakışlı Fey savaşçısı ışıkta belirdi. İkisi de giyinik ve silahlıydı.

"Kapıdan girebilirdiniz," dedi Fenrys. Kollarını kavuşturmuştu. Biraz fazla rahat bir tavırla.

Aelin "Dramatik bir giriş yapmak varken ne diye kapıyı kullanalım?" diye karşılık verdi.

Fenrys'in güzel yüzü oniks karası gözlerine pek de aksetmeyen bir neşeyle seğirdi. "Bunlardan eksik kalırsan ne de yazık olur."

Aelin, Fenrys'e sırıttı. Fenrys de ona.

Aelin gülümsemelerinin sırıtıştan çok... diş göstermek olduğunu düşündü.

Burnundan gülen Aelin "İkiniz Doranelle'de hoş bir yaz geçirmiş gibisiniz. Tatlı Maeve Teyze nasıl bakalım?"

Gavriel'ın dövmeli elleri gevşek birer yumruk oldu. "Bana oğlumu görme hakkını tanımıyorsun fakat odamıza gecenin bir yarısı paldır küldür girip kan yeminiyle bağlandığımız kraliçemiz hakkında bilgi istiyorsunuz."

"Birincisi ben senden hiçbir hakkı esirgemedim kedicik."

Fenrys boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Karar oğluna ait, bana değil. Bu işlerle uğraşacak ya da bunları umursayacak zamanım yok." Yalanlar.

Fenrys "Bir şeyleri umursayacak zamanın olması herhalde zordur," diye araya girdi. "Ölümlü ömrüyle yani." Rowan'a sinsice, sert bir bakış attı. "Yoksa Aelin'ın Durulma'sı yakın mı?"

Ah, ne adiydi şu Fenrys. Amansız, hissiz bir pislik. Yüzü asık, düşünceli Lorcan'in gülen zıddı. Maeve'in gerçekten savaşçılarını seçerken belli bir tipi kayırdığı söylenebilirdi.

Rowan'ın yüzünü okumak imkânsızdı. "Aelin'ın Durulma'sı seni ilgilendirmez."

"Değil mi? Onun ölümsüz olduğunu bilmek işleri değiştirir. O zaman çok şey fark eder."

Gavriel silah arkadaşını "Fenrys," diyerek uyardı.

Aelin'ın Durulma hakkında yerince bilgisi vardı; safkan Fey'lerin ve bazı yarı Fey'lerin bedenleri ölümsüz gençliğe sabitlendiğinde geçirdikleri bir dönüşümdü bu. Zorlu bir süreçti. Dönüşümün ardından bedenlerinin ve büyülerinin yaşlanma sürecinin aniden donup yeniden düzenlenmesine uyum sağlaması aylar alıyordu. Bazı Fey'lerin güçleri üzerinde kontrolleri kalmıyor, bazıları Durulma sürecinde geçen zamanda büyülerini hepten kaybediyorlardı.

Yarı Fey'ler ise... Kimisinin ömrü uzarken kimisi gerçek ölümsüzlüğe kavuşuyordu. Lorcan gibi. Muhtemelen Aedion gibi de. Aedion'ın annesine mi yoksa odanın diğer ucunda, Aelin'ın karşısında oturan Fey erkeğine mi çektiğini birkaç yıl içinde göreceklerdi. Savaştan sağ çıkarlarsa.

Aelin'a gelince... Bu konuyu düşünmek istemiyordu. Tam da Fenrys'in kastettiği nedenlerden ötürü. Fenrys'e "Bunun neyi değiştireceğini anlamıyorum," dedi. "Halihazırda ölümsüz bir kraliçe var. İkincisi bir yenilik olmaz."

"Peki dikkatini çeken erkeklere kan yemini içtirecek misin yoksa yanında sadece Whitethorn'u mu tutacaksın?"

Aelin, Rowan'dan akan öfkeyi hissedebiliyordu. İçinden "*Onlar senin arkadaşların, icaplarına sen bak*" demek geliyordu. Fakat Rowan sessiz kalıp kendisini tuttu. Aelin "Mistward'daki o gün benimle pek de ilgilenirmiş gibi bir halin yoktu," dedi.

Gavriel "İnan bana, ilgileniyordu," diye mırıldandı.

Aelin bir kaşını kaldırdı. Fakat Fenrys, Gavriel'a savaşçıyı ağır ağır öldüreceğini vaat ediyormuş gibi baktı.

Rowan "Fenrys... Maeve senin Wendlyn'e geleceğini söylediğinde seni eğitmek için gönüllü olnuştu," diye açıkladı.

Olmuştu demek? *İlginç.* "Neden?"

Rowan ağzını açsa da Fenrys ondan önce davrandı. "Böylece

Doranelle'den ayrılabilecektim. Muhtemelen seninle ben daha çok eğlenirdik. Konu eğitim olduğunda Whitethorn'un nasıl bir pisliğe dönüştüğünü iyi bilirim."

"İkiniz Varese'deki o çatıda kalıp ölene kadar sarhoş olurdunuz," dedi Rowan. "Eğitim meselesine gelince... Bugün hayattaysan bunu o eğitime borçlusun oğlancık."

Denrys gözlerini devirdi. Aelin onun daha genç olduğunu fark etti. İnsan standartlarına göre yine yaşlı sayılsa da Fenrys daha gençti ve bunu hissettiriyordu. Daha da çılgın.

Aelin soğuk ve keyifli bir sesle "Varese ve Doranelle'den bahsetmişken..." dedi.

Gavriel sessizce "Seni uyarıyorum," dedi. "Maeve'in planlarını çok az biliyoruz ve kan yemininin kısıtlamalardan dolayı daha da azını ifşa edebiliriz."

Aelin açıkça "Nasıl yapıyor?" diye sordu. "Rowan söz konusu olduğunda hiç... Ona verdiğim her emir hatta en sıradan olanlara bile nasıl yaklaşacağına kendisi karar veriyor. Sadece aramızdaki bağı fiilen çekiştirdiğimde onun bana... boyun eğmesini sağlayabiliyorum. O zamanda bile yaptığım daha çok telkin olmuş oluyor."

Gavriel yumuşak bir sesle "Maeve'inki farklı bir durum," dedi. "Kan yemini yeminle bağlanılan kişiye göre farklılık gösterir. Siz yemini yüreklerinizde aşkla içtiniz. Senin içinde Rowan'ın sahibi olma ya da ona hükmetme arzusu yoktu."

Aelin o sözcük *–aşk–* karşısında irkilmemeye çalıştı. O gün... Rowan onun gözlerinin içine bakıp Aelin'ın kanını içtiğinde... Aelin aralarındakinin ne olduğunu fark etmeye başlamıştı. Birbirlerine aktardıkları o duygu öylesine güçlüydü ki onu tanımlayacak bir dil yoktu... Sadece dostluk değil, dostluktan doğan ve ondan güç alan bir şeydi.

"Maeve," diye ekledi Fenrys, "kan yeminini aklında bu amaçlarla teklif eder. Dolayısıyla bağ ona itaatten doğar. Her ne olursa olsun. O emreder, biz boyun eğeriz. Her isteğini yerine getiririz." Savaşçının gözlerinde gölgeler dans ederken Aelin yumruklarını sıktı. Maeve'in onları zorla yatağına sokması... Rowan, Aelin'a Maeve'le aralarındaki akrabalıktan bahsetmişti. Uzaktan akraba

olsalar da Maeve'in ona göz dikmesini engelleyecek kadar da yakın akraba sayılırlardı. Fakat diğerleri...

"Demek o yemini kendi başınıza bozamıyorsunuz."

"Asla... Bunu yaparsak bizi Maeve'e bağlayan büyü ölümümüze neden olur," dedi Fenrys. Aelin onun bunu yapmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Kaç kez yapmaya çalıştığını. Fenrys başını yana eğdi. Kurtları akla getiren bir hareketti bu. "Neden soruyorsun bunu?"

Çünkü Maeve kan bağından dolayı Aedion'ın hayatı üzerinde hak iddia ederse Aedion'a yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmez.

Aelin omuz silkti. "Çünkü beni asıl konudan saptırdın." Aelin, Rowan ve Aedion'ı deliye çevirdiğini bildiği küçük bir gülümsemeyle Denrys'e baktı ve... Evet. Belli ki *tüm* Fey erkeklerini sinirlendirmek için kesin bir yöntemdi bu. Zira Fenrys'in aptalcasına mükemmel yüzü hiddetle çarpıldı.

Aelin tırnaklarıyla oynadı. "Biliyorum, ikiniz yaşlısınız ve yatma saatiniz geçti. Bu yüzden söyleyeceklerimi kısa keseceğim: Maeve'in donanması Eyllwe'ye ilerliyor. Artık müttefikiz. Fakat seçtiğim yol beni o filoyla, belki de Maeve'le karşı karşıya getirebilir. İstesem de istemesem de." Rowan bir nebze gerildi. Aelin ona bakmasının yakışıksız kaçacağını bilse de Rowan'a bakıp bu tepkiyi uyandıranın ne olduğunu anlamaya çalışmayı çok isterdi.

Fenrys, Rowan'a baktı. Bu bir alışkanlıkmış gibi. "Bence Maeve'in Erawan'e katılmak için denize açılmış olma ihtimali daha büyük bir endişe. Onunla müttefik olmayı da seçebilir."

Rowan "Bizim... onun bilgi ağı çok geniştir," diye karşılık verdi. "İmparatorluk filosunun Oro Körfezi'nde beklediğini bilmemesi mümkün değil."

Aelin Fey prensinin kim bilir içinden söyleyeceği sözleri kaç kez düzelttiğini düşündü. *Bizim, onun...* Acaba ikisine kaşlarını çatarak bakan o iki Fey erkeğini özlediği oluyor muydu hiç?

"Maeve müdahale etmeye gidiyor olabilir," dedi Gavriel. "Size yardım etmeye niyetli olduğunu göstermek için Morath filosunu

yok edecek... bu girişimin de nihai amacı için –artık her ne ise– kullanacaktır."

Aelin çık çık etti. "Gemilerdeki Fey askerleriyle bile Maeve sırf benimle arasını yeniden düzeltmek için feci kayıplar vermeyi göze alacak kadar aptal olamaz." Öte yandan Aelin ortada risk olsa da olmasa da Maeve'in yardımını kabul etmeyeceğini biliyordu.

Fenrys'in yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Hah, Maeve Fey hayatlarının kaybını pek de sorun etmez. Bu sadece onun heyecanını artırabilir."

"Sözlerine dikkat et," dedi Gavriel. *Tanrılar adına,* sesi o an tıpkı Aedion'ın sesi gibi çıkmıştı.

Aelin "Her neyse," dedi. "İkiniz Erawan'in neler yapabileceğini biliyorsunuz; Maeve'in Doranelle'de benden ne istediğini de. Lorcan'in ne yapmak için yola çıktığını da." Yüzlerinde hâlâ savaşçılara has o sakin ifade vardı. Aelin "Maeve size Lorcan'den o anahtarları almanızı da emretti mi?" diye sorduğunda savaşçıların ifadesi değişmedi. "Ya yüzüğü? Yoksa peşinde olduğunuz sadece onun hayatı mı?"

Fenrys sözcükleri yayarak "Bize her şeyi almamızı emrettiğini söylesek," dedi. Ellerini arkasına, yatağın üzerine koydu. "Bizi öldürür müydün Ateşin Varisi?"

Aelin "Müttefik olarak ne kadar fayda getireceğinize bağlı," diye karşılık verdi.

Aelin'ın göğüslerinin arasındaki, gömleğinin altındaki ağırlık yanıt verirmişçesine titreşti.

Gavriel sessizce "Rolfe'un silahları var," dedi. "Ya da yakında silahları eline ulaşacak."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu öğrenmemin bana bedeli ne olacak?"

Gavriel, Aedion'ı isteyecek kadar aptal değildi. Savaşçı "O silahlara ateşmızrakları deniyor. Güney kıtasındaki simyacılar silahları kendi toprak savaşları için geliştirmişler. Dahası emin olmasak da cihazın tek kişi tarafından kullanılması ihtimali var. Etkisi de yıkıcı."

Öte yandan Adarlan yüzünden büyü kullananlar geri gelen ye-

teneklerine ya hâlâ alışamamışlardı ya da çoğu ölmüştü...

Aelin yalnız olmayacaktı. Savaş alanında ateşi kullanan bir tek o olmayacaktı.

Fakat Rolfe'un donanması onun olursa... Rolfe, Aelin'ın onu dikkatlice, son derece dikkatlice yönlendirdiği şeyleri yaparsa. Güney kıtasına ulaşmak aylar alabilirdi. Aelin'ın ise o kadar uzun zamanı yoktu. Fakat Rolfe silahları çoktan sipariş ettiyse... Aelin bir kez daha Rowan'a başını sallayıp yaslandığı duvardan ayrıldı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Fenrys. "Bu bilgiyle ne yapmayı planladığını öğrenecek miyiz yoksa biz de sadece senin dalkavukların mıyız?"

Aelin "Siz bana güvenmiyorsunuz, ben size," dedi. "Böylesi daha basit olur." Dirseğiyle pencereyi açtı. "Fakat bilgi için teşekkür ederim."

Fenrys'in kaşları öyle kalkmıştı ki Aelin sözleri kendisinin değil, Maeve'in söylediğinden şüphe etti. O an tüm içtenliğiyle o gün Doranelle'de teyzesini eritmiş olsa ne iyi olurdu diye düşündü.

Aelin ve Rowan Kafatası Körfezi'nin bir çatısından diğerine atlamaya başladılar. Kadim kiremitler gündüz yağmuru yüzünden hâlâ kaygandı.

Okyanus Gülü bir blok ötede soluk renkli bir mücevher gibi parlarken Aelin bir bacanın gölgesinde durup "Hataya yer yok," dedi.

Rowan bir elini Aelin'ın omzuna koydu. "Biliyorum. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Aelin'ın gözleri yandı. "Çoğu krallığın tarihinden daha uzun süredir hüküm süren ve entrikalar planlayan iki hükümdara karşı bir oyun oynuyoruz." Aelin için bile onlardan daha kurnazca davranıp ikisine üstün çıkma olasılığı... "takıma ve Maeve'in onları nasıl avucunda tuttuğunu gördüğümde... Baharda ikimizi ayırmaya çok yaklaşmıştı. Hem de çok."

Rowan başparmağını Aelin'ın dudakları üzerinde gezdirdi. "Maeve beni kölesi olarak tutsa da onunla mücadele ederdim. Her gün, her saat, aldığım her nefeste." Aelin'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana dönmenin bir yolunu bulmak için ömrümün

kalanında mücadele ederim," dedi. "Valg karanlığından çıkıp alevlerin arasından bana gülümsediğin o andan beri bundan emindim."

Aelin yutkunarak boğazındaki düğümü çözdü ve bir kaşını kaldırdı. "Tüm bunlardan önce de bunu yapmak istiyor muydun? O zamanlar bunun fazla faydasını görmemiştim."

Rowan'ın gözlerinde neşe ve daha derin bir his vardı. "Doranelle'de senin için hissettiklerimle şu an hissettiklerim aynı. Sadece hislerimi sergileyebilme şansını elde edeceğimi hiç düşünmemiştim."

Aelin kendisinin neden bu sözleri işitmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Darrow'un ve Rolfe'un söyledikleri zihninde dönüp duruyordu. Yenip yutulamaz tehditler. Fakat Aelin'ın tek yaptığı Rowan'a gülümsemek oldu. "O halde sergile prens."

Rowan pes bir kahkaha attı. Aelin'ın dudaklarına yönelip sırtını harap bacaya yaslarken başka bir şey söylemedi. Aelin onun için ağzını açtı ve Rowan'ın dili içeri kıvrıldı. Hımbılca.

*Ah, tanrılar adına... b*u... Aelin'ın aklını başından alıyordu bu. İkisinin arasındaki ateş.

O ateşle tüm dünyayı yakıp kül edebilirlerdi. Rowan, Aelin'a; Aelin da ona aitti. Yüzyıllar süren katliamların ve kayıpların sonrasında; okyanusların, krallıkların ve savaşın ötesinde birbirlerini bulmuşlardı.

Rowan geri çekildi. Derin derin soludu. Konuştuğunda dudakları Aelin'ın dudaklarına değiyordu. "Başka bir krallıkta olduğunda bile Aelin, ateşin hâlâ kanımda ve ağzımda oluyor." Aelin hafif bir inil-tiyle Rowan'a doğru eğilirken Rowan onun sırtını okşadı. Aşağıdaki sokaktan birilerinin onları görmesi umurlarında bile değildi.

"İlk seferimizde beni bir ağaca yaslamayacağını söylemiştin," diye fısıldadı Aelin. Ellerini Rowan'ın kollarından yukarı kaydırıp biçimli göğsünde gezdirdi. "Baca nasıl olur sence?"

Rowan bir kez daha gülüp Aelin'ın alt dudağını hafifçe ısırdı. "Bana seni neden özlediğimi tekrar hatırlat."

Aelin kıkırsada da Rowan'ın bir kez daha dudaklarını ağzına götürüp ayışığında onu ateşlice öpmesiyle sesi kesildi.

32

Aedion gecenin yarısını uyumadan geçirmiş, babasıyla buluşabileceği farklı yerleri gözden geçirmişti. Kumsalda görüşse özel olarak konuşmak istiyormuş gibi olurdu. Babasıyla yalnız görüşmek istediğinden pek de emin değildi. Rolfe'un karargahı fazla aleni, hanın avlusu fazla resmi kaçardı... Karyolasında bir o yana bir bu yana dönerken tam uyuyacağı sırada Aelin ve Rowan'ın gece yarısından epey sonra *geri geldiklerini* işitti. Kimseye söylemeden dışarı çıkmaları şaşırtıcı değildi. Fakat en azından Aelin, Fey prensiyle birlikte gitmişti.

Ölü gibi uyuyan Lysandra, Aelin ve Rowan'ın adımlarının koridorda çıkardığı gıcırtılardan etkilenmemişti. Saatler önce, Dorian karyolasında uyurken kapıdan içeri güçbelâ girmiş; sonra her zamanki bedenine dönüp ayakları üzerinde iki yana yalpalamıştı.

Aedion, Lysandra'nın çıplaklığının farkında bile değildi; Lysandra her an düşecekmiş gibi sağa sola sallanırken onu yere kapaklanmadan tutmak için atılan Aedion'ın şekil değiştirenin çıplaklığını görecek hali yoktu.

Lysandra şaşkın halde Aedion'a bakıp gözlerini kırpıştırmıştı. Beti benzi atmıştı. Aedion nazikçe yatağın kenarına yatırdığı Lysandra'nın bedenine yatağın üzerinde duran battaniyeyi sarmıştı.

Lysandra battaniyeyi üzerinde tutmak için çaba harcamadan "Birçok çıplak kadın görmüşsündür," dedi. "Hava yün için fazla sıcak."

Battaniye öne eğilen Lysandra'nın sırtından aşağı kaydı. Lysandra kollarını dizlerine dolayıp derin derin soludu. "Tanrılar adına, başım dönüyor."

Aedion bir elini Lysandra'nın çıplak sırtına koyup tenini nazikçe okşadı. Lysandra, Aedion'ın dokunuşu karşısında gerilse de Aedion o kadife gibi tenin üzerinde geniş, tüy gibi hafif daireler çizdi. Bir süre sonra Lysandra'dan mırlamayı andıran bir ses çıktı.

Sessizlik epeyce sürünce Aedion, Lysandra'nın uyuduğunu anladı. Normal bir uyku değil, bazen Aelin ve Rowan'ın da büyülerini tazelemek için daldıkları türden bir uykuydu bu. Öyle derin bir uykuydu ki hiçbir eğitim o uykuyu bölemez, hiçbir içgüdü ondan üstün çıkamazdı. Beden ihtiyacı olanı talep ediyordu. Her bedele ve savunmasızlığın getirdiği riske rağmen.

Aedion Lysandra'yı yüzüstü yere yıkılmadan kollarına alıp omzunun üzerinde, yatağın başına taşıdı. Temiz, pamuklu yatak örtülerini bir eliyle açıp Lysandra'yı yatırdı. Yine uzamış olan saçları dik ve dolgun memelerini örtüyordu. Memeleri Aedion'ın onunla ilk kez karşılaştığı zamana kıyasla çok daha küçüktü. Fakat Lysandra'nın memelerinin büyüklüğü Aedion'ı ilgilenmiyordu. Zira şekil değiştirenin girdiği her iki formda da güzeldiler.

Lysandra tekrar uyanmayınca Aedion kendi karyolasına döndü. Ancak ışık şafaktan önceki bulanık gri renge döndüğünde uyudu. Gündoğumunun hemen ardından uyandığında uyumaktan hepten vazgeçti. Buluşma gerçekleşene kadar doğru dürüst dinlenebileceğinden şüpheliydi.

Böylece Aedion banyo yapıp giyindi. Sonra babasıyla buluşmak için saçlarını taramasının budalaca olup olmayacağını düşündü.

Aedion odaya geri döndüğünde Lysandra uyanmış, neyse ki yanaklarına renk gelmişti. Kral hâlâ karyolasında uyuyordu.

Fakat şekil değiştiren Aedion'a bakıp "*Bunu* mu giyeceksin?" dedi.

Lysandra, Aedion'a kirli seyahat kıyafetlerini çıkarttırıp Aelin ve Rowan'ın odasına üzerinde sadece yatak örtüsüyle daldı ve Fey

prensinin giysi dolabından istediklerini aldı.

Aelin'ın *"Çık dışarı!"* diye haykırışı muhtemelen körfezin diğer ucundan işitilmişti. Lysandra döndüğünde yüzünde kedi gibi, hınzırca bir bakış vardı. Yeşil ceketi ve pantolonu Aedion'a fırlattı.

Aedion banyodan çıktığında leydi de giyinmişti. Aedion'ın Lysandra'nın üzerindeki giysileri nereden bulup çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Giysiler sadeydi: Siyah, dar pantolon; diz hizasında çizmeler ve pantolona sokulmuş, beyaz bir gömlek. Lysandra saçının yarısını bağlamış, yarısını salmıştı. İpeksi saç kütlesi bir omzundan dökülüyordu. Lysandra ona onaylayan bir sırıtışla baktı. "Böylesi çok daha iyi. Bir prense daha yakışır ve daha az... savsak."

Aedion eğilip Lysandra'yı yalandan selamladı.

Dorian uykusunda kıpırdandı. Onun da büyüsü uyanmış gibi serin bir rüzgâr esti. Gözleri kısık kral önce ikisine, sonra şömine rafının üzerindeki saate baktı. Sonra yastığı yüzüne yaslayıp yeniden uyudu.

Aedion, Dorian'a "Ne de krallara yaraşır bir hareket," deyip kapıya yöneldi.

Dorian yastığın altından bir şeyler homurdansa da Aedion onu işitmemeyi yeğledi.

Aedion ve Lysandra yemek salonunda sessizce kahvaltı yaptılar. Aedion yemek yemek için kendisini zorladı. Şekil değiştiren hiç soru sormadı. Ya kafası çok dolu olduğundan ya da açık büfe masasında her lokmayı çiğnemeden yutmakla meşgul olduğundan.

Tanrılar adında, Aelin'ın kraliyet meclisinde kadınlar Aedion'dan çok yiyorlardı. Aedion bunun nedeninin büyünün onların enerji rezervlerini çok hızlı tüketmesi olması gerektiğini ve durmadan başına ekşimemelerinin bir mucize olduğunu düşündü.

Rolfe'un tavernasına da sessizce girdiler. Tavernanın önündeki gözcüler pek de soru sormadan yana çekildiler. Aedion kapı tokmağına uzandığında Lysandra nihayet "Emin misin?" diye sordu.

Aedion sadece başını salladı.

Kapıyı açan Aedion takımı tam da o saatte olacaklarını tahmin

ettiği yerde buldu: Barda kahvaltı yaparken. İçeri girmeleriyle iki Fey erkeği donakaldı.

Aedion'ın gözleri dosdoğru altın saçlı adama çevrildi. Hiç şüphe yoktu. O iki adamdan hangisini onun...

Gavriel çatalını yarısı boşalmış tabağa bıraktı.

Rowan'ınki gibi giysiler giyiyordu. O da Fey prensi gibi tepeden tırnağa silahlıydı. Kahvaltıda bile.

Aelin, Aedion'ı andırsa da Gavriel bulanık bir yansıma gibiydi. Keskin, geniş yüz hatları; sert ağız... Aedion ağzını ondan almıştı. Kısa kesilmiş, altın rengi saçlar farklıydı; Aedion'ın bal sarısına kıyasla saman sarısına kaçan bir tondaydı. Ayrıca Aedion'ın teni Gavriel'ın güneşte bronzlaşmış tenine kıyasla Ashryver'lara has bir altın rengindeydi.

Gavriel ağır ağır ayağa kalktı. Aedion zarafetini, yırtıcılara has durgunluğunu ve okunması zor, kararlı yüz ifadesini de Gavriel'dan mı aldığını yoksa ikisinin de bu özellikleri aldıkları eğitim sonucunda mı edindiklerini merak ediyordu.

İnsan şekline girmiş Aslan.

Aedion bu şekilde olmasını seçmişti, az çok bir pusu gibi. Böylece babası tumturaklı konuşmalar hazırlamaya zaman bulamayacaktı. Babasıyla yüz yüze geldiğinde onun ne yapacağını, onun ne tür bir Fey erkeği olduğunu ve ne tür tepkiler verdiğini görmek istiyordu...

Diğer savaşçı, Fenrys, bir Gavriel'a bir Aedion'a bakıyordu. Açık ağzına uzattığı çatal havada asılı kalmıştı.

Aedion kendisini yürümeye zorladı. Dizlerinin titremediğine şaşırdı. Her ne kadar ona bedeni bir başkasına aitmiş gibi gelse de. Lysandra onun yanından yürüdü. Kararlıydı; gözleri ışıl ışıldı. Aedion'ın attığı her adımda babası oğlunu inceledi. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ta ki...

"Sen tıpkı..." diye fısıldadı Gavriel. Sandalyesine gömüldü. "Tıpkı ona benziyorsun."

Aedion, Gavriel'ın Aelin'ı kastetmediğini biliyordu. Şimdi Fenrys bile Aslan'a bakıyordu; sarımsı kahverengi gözlerinde kederle.

Fakat Aedion annesini doğru dürüst hatırlamıyordu. Onun ölmekte olan, perişan haldeki yüzünden ötesini anımsamıyordu.

Bu yüzden Aedion "*Kraliçen* pençelerini bana geçiremesin diye öldü," dedi.

Aedion babasının nefes alıp verdiğinden emin değildi. Lysandra ona yaklaştı. Aedion'ın öfkesinin çalkantılı denizinde güvenilir bir kaya gibi.

Aedion bakışıyla babasını olduğu yere mıhladı. Sözcüklerin, öfkesinin nereden geldiğinden emin olmasa da bir şekilde ortaya çıkarıyor ve dudaklarını iki kırbaca çeviriyorlardı. "Fey'ler onu iyileştirebilirdi. Fakat Maeve'in benim varlığımdan haberdar olmasından korktuğu için ne onların yanına gitti ne de onları kendine yaklaştırdı." Aedion "Maeve" ismini tükürürmüşçesine söylemişti. "*Senin* gibi benim de köleleştirileceğimden korktuğu için."

Babasının bronz yüzü solgunlaştı. Gavriel'ın o ana dek şüphelendiği her şey gün yüzüne çıkmış gibiydi. Fakat Aedion'ın umurunda değildi bu. Kurt, Aslan'a "Yirmi üç yaşındaydı," diye hırladı. "Hiç evlenmedi ve ailesi onu dışladı. Kimden olduğumu kimseye söylemeye yanaşmadı. Diğerlerinin onu hor görmelerine, aşağılamalarına kendisine biraz olsun acımadan göğüs gerdi. Bunları *beni* sevdiği için yaptı. Seni değil."

Bir dana Aedion, Aelin'dan onunla gelmesini istemediği için pişmanlık duydu. Aelin orada olsa bu savaşçıyı Ilium'daki o komutan gibi yakıp küle çevirebilirdi. Çünkü Aedion o yüze –*bu Fey erkeğinin yüzüne* bakarken... ondan nefret ediyordu. Ondan yirmi üç yaşındaki, Aedion'ın olduğundan daha genç bir yaşta yalnız ve keder içinde ölen annesi adına nefret ediyordu.

Aedion "O kaltak kraliçen beni ele geçirmeye çalışırsa boğazını keserim onun. Aileme daha fazla zarar verecek olursa senin de boğazını keserim."

Babası hırıltılı bir sesle "Aedion," dedi.

Annesinin ona verdiği ismin Gavriel'ın ağzından çıkması... "Senden hiçbir şey istemiyorum. Tabii bize yardım etmek istemiyorsan. Öyle bir niyetin varsa... yardımını reddetmem. Fakat bu-

nun ötesinde bir şey istemiyorum senden."

"Üzgünüm," dedi baba. O Aslan gözlerinde öyle büyük bir keder vardı ki Aedion kendisini zaten yere serilmiş bir Fey erkeğine darbe indirmiş gibi hissetti.

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim," dedi Aedion. Kapıya yöneldi.

Babasının sandalyesi zemine sürttü. "Aedion."

Aedion yürümeye devam etti. Lysandra da onun yanına geldi.

Aedion'ın eli kapı tokmağını kavradığında babası "Lütfen," dedi.

Aedion "Cehenneme kadar yolun var," deyip odadan çıktı.

Sonrasında Okyanus Gülü'ne dönmedi. İnsanların arasında olmaya, onların seslerine ve kokularına tahammül edemeyecekti. Bu yüzden körfezin üzerindeki gür ormana yürüyüp yaprakların, gölgelerin ve nemli toprağın arasına karıştı. Lysandra onu bir adım geriden izliyordu. O da Aedion gibi sessizdi.

Ancak Aedion dağın yamacından uzanan ve körfeze, ötedeki berrak sulara bakan bir kaya çıkıntısı bulduğunda durup oturdu. Ve nefeslendi.

Lysandra düz kayanın üzerine, Aedion'ın yanına oturup bağdaş kurdu.

Aedion "Ağzımdan o sözlerin çıkacağını beklemiyordum," dedi.

Lysandra dağın dibine kurulmuş bir gözetleme kulesine bakıyordu. Gemi-Kıran'ın devasa bir çarka dolanmış Gemi-Kıran'a, kulenin dışından yukarı uzanan sarmal merdivene, kulenin bir mancınığın, taretin, kocaman bir zıpkının –yoksa dev bir arbalet miydi bu?– yerleştirildiği üst katlarına baktı. Zıpkını kullanacak kişinin oturağı ve ok aşağıdaki körfezde görünmeyen bir düşmana çevriliydi. Silahın ve o silahın okunu körfeze fırlatmak için kurulan makinenin büyüklüğünü gören Aedion'ın silahın bir geminin gövdesini kırıp ölümcül bir hasar bırakabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ya da geminin üzerinde duran üç adamı şişe takacağından.

Lysandra "İçinden gelenleri söyledin," dedi. "Belki de bunları işitmesi iyi oldu."

"Bizimle birlikte çalışmalarına ihtiyacımız var. Onu bir düşmana çevirmiş olabilirim."

Lysandra eliyle saçını omzunun üzerine attı. "İnan bana çevirmedin Aedion. Ondan sıcak kömürlerin üzerinde yürümesini istesen yapar."

"Yakında aslında kim olduğumu fark edecek ve bu kadar çaresiz olmayacak."

"Aslında kim olduğunu sanıyorsun sen?" Lysandra, Aedion'a kaşlarını çattı. "Adarlan'ın Fahişesi mi? Kendini öyle mi görüyorsun? Krallığını bir arada tutan, kendi kraliçelerinin bile unuttuğu halkını kurtaran bir general... Benim tanıdığım adam işte bu." Hafifçe hırlasa da hırladığı Aedion değildi. "Seni kınayacak olursa ona yüzyıllarca sorgusuz sualsiz Doranelle'deki o orospuya hizmet ettiğini anımsatırım."

Aedion burnundan güldü. "Senin onunla zıtlaşmanı görmek için iyi para öderdim. Fenrys'le de."

Lysandra dirseğiyle Aedion'ı dürttü. "Sen iste kâbuslarına girecek bir şekle girerim general."

"Hangi yaratıkmış o?"

Lysandra, Aedion'a bilmişçe gülümsedi. "Bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey."

"Bilmek istemeyeceğim bir şey, değil mi?"

Beyaz dişler ortaya çıktı. "Evet, bilmek istemezsin."

Aedion güldü. Bunu yapabildiğine şaşırmıştı. "Yakışıklı bir pislik. Hakkını teslim etmem gerek."

"Sanırım Maeve güzel adamları etrafına toplamaktan hoşlanıyor."

Aedion güldü. "Neden hoşlanmasın ki? Madem sonsuza dek onlarla yan yana olacak, en azından göze hoş görünmeliler."

Lysandra tekrar güldü. Çıkardığı ses Aedion'ın omuzlarındaki yükü alıp götürdü.

Bir kereliğine üzerinde hem Goldryn'i hem de Damaris'i taşıyan Aelin iki saat sonra Deniz Ejderhası'na girdi. İçinde endişe ve telaş hissi olmadan uyuyabileceği günlerin gelmesini diledi.

Tanrılar lanetleyesice sevgilisiyle yatmaya zaman bulabileceği ve bunun yerine birkaç saat uykuyu tercih etmek zorunda kalmayacağı günlerin gelmesini diledi.

Oysa niyeti Rowan'la yatmaktı. Dün gece hana döndüklerinde Aelin hiç yıkanmadığı kadar hızlı yıkanmış, banyodan çıplak çıkmış... sonra Fey prensini bembeyaz yatağın üzerinde giysileriyle uyur halde bulmuştu. Belli ki Aelin yıkanırken biraz gözlerini dinlendirmek istemişti.

Sonrasında da bitkinliğe yenik düşmüştü... Aelin, Rowan'ın uykusunu bölmedi. Yanına, yatak örtülerinin üzerine hâlâ çıplak halde uzanmış, başı Rowan'ın göğsüne değer değmez o da uyuyakalmıştı. Aelin bu kadar güven içinde ve derin uyuyamayacakları zamanın geleceğinin farkındaydı.

Lysandra odaya dalmadan beş dakika önce Rowan uyanmış ve Aelin'i da uyandırmaya girişmişti. Aelin'ın çıplak göğsünden bacaklarına yavaşça; kışkırtıcı ve sahiplenici okşayışlarla, Aelin'ın dudaklarını, kulağını ve boynunu küçük küçük ısıran öpücüklerle.

Fakat Lysandra, Aedion'a kıyafet almak için odaya dalar dalmaz; Aedion'ın *nereye* gideceğini söyler söylemez yarıda kestiği sevişme seansı bir daha geri dönmemek üzere sona ermişti. Lysandra'nın gelişi Aelin'a o gün tam olarak ne yapması gerektiğini anımsatmıştı. Onu öldürecek kıvama gelen bir adamla ve dağılmış, kullanılmaz hale gelmiş bir filoyla ilgili bir işti bu.

Gavriel ve Fenrys barın gerisindeki masada oturuyorlardı. Aedion ortalıkta görünmüyordu. Aelin kasıla kasıla yürüyerek içeri girdiğinde ikisi de biraz şaşırmıştı.

Rowan iki Fey erkeğinin boğazlarını kesmeye hazır bir şekilde hemen ardından gelmese Aelin onların bakışından dolayı böbürlenebilirdi.

Rolfe hızla ayağa fırladı. "Burada ne işin var?"

Fenrys, Aelin'ın önceki gün onda şahit olduğundan daha ihtiyatlı ve ölçülü bir tavırla "Yerinde olsam bugün onunla nasıl konuştuğuma çok dikkat ederdim kaptan," dedi. Gözleri, Rolfe'a akşam yemeğiymiş gibi bakan Rowan'a dikilmişti. "Sözlerini dikkatli seç."

Rolfe, Rowan'a baktı. Savaşçının yüzünü görünce anlayacağını anladı.

Belki de bu ihtiyatlı hali Rolfe'u Aelin'ın o gün getireceği teklifi kabul etmeye daha meyilli kılardı. Aelin oyunu doğru oynarsa. O ana dek de iyi oynamışsa.

Aelin, Rolfe'a küçük bir gülümsemeyle baktı ve onların yanındaki boş masaya oturdu. Levhaların üzerindeki altın rengi harflerde *Mist-Cutter* yazıyordu. Rowan, Aelin'ın yanına geçti. Dizi dizine değiyordu. Aralarında birkaç santim mesafe bile olması dayanılmaz geliyordu.

Fakat Aelin, Rolfe'a daha da yayvan bir gülümsemeyle baktı. "Fikrini değiştirip değiştirmediğini görmeye geldim. İttifak teklifim hakkında."

Rolfe dövmeli parmaklarını masaya vurdu. Tam da yaldızlı harflerle yazılmış *Tresher* yazısının üzerine. Yazının yanında... Rolfe ve Fey savaşçılarının arasında bir harita duruyordu.

Artık o lanet şeyin işe yaradığını bilen Aelin'ın ihtiyacı olan harita değildi bu. Aelin gördükleri karşısında kaskatı kesildi.

Kıtanın ortasını kaplayan küçük, gümüş heykelcikleri fark etmesiyle "O nedir?" diye sordu. Heykelcikler Ferian Geçidi'nden Avery Nehri'nin ağzına dek uzanan, geçit vermez bir hat oluşturmuştu. Oro Körfezi'nde de başka heykelcikler vardı. Melisande'de, Fenharrow'da ve Eyllwe'nin kuzey sınırında da.

Gavriel başına bir darbe almış gibi görünüyordu. *Tanrılar adına,* Aedion'la görüşmesi nasıl geçmişti acaba? Rowan, Rolfe'un vereceği yanıtın ardından boğazını kesmek için atılmadan Gavriel "Bu sabah Kaptan Rolfe'a bir haber geldi," dedi. "Bizden tavsiye istedi."

Rolfe ağır ağır konuşarak "Morath ordularının yerlerine dair son rapor elimize geçti," dedi. "Konuşlanmışlar. Artık Kuzey'e yardım etmek imkânsız. Ordular Eyllwe'ye saldırmak için hazır bekliyor."

33

"Eyllwe'nin karşı koyacak bir ordusu yok," dedi Aelin. Kanının yüzünden çekildiğini hissetti. "Bu bahardan sonra asi milis çeteleri dışında savaşacak kimse kalmadı."

Rowan, Rolfe'a "Tam sayılarını biliyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi kaptan. "Haber sadece bir uyarı olarak verildi. Avery üzerinde nakliyat yapmamamız için." Çenesiyle takıma işaret etti. "Durumla nasıl başa çıkılabileceği hakkında görüşlerini istemiştim. Fakat sanırım sizi de davet etmem gerekirmiş. Ne de olsa sizi benim işlerime bulaştırmaya niyetliler."

Hiçbiri karşılık vermeye tenezzül etmedi. Aelin o çizgiye göz attı. *Orduları* temsil eden o çizgiye.

Rowan "Ne hızda hareket ediyorlar?" diye sordu.

Gavriel "Birlikler Morath'ten üç hafta kadar önce ayrılmış," diye yanıt verdi. "Bildiğim tüm ordulardan daha hızlı ilerlemişler."

Orduların harekete geçişinin zamanlaması.

Hayır. Hayır... hayır. Sebep Ilium olamaz, Aelin'ın ona sataşması olamazdı...

Rolfe açıkça "Bu bir imha," dedi.

Aelin gözlerini yumup yutkundu. Kaptan bile konuşmaya cüret edemedi.

Rowan bir elini Aelin'ı sessizce teselli etmek için beline götürdü. Rowan da anlamış, taşları yerine oturtmuştu.

Aelin gözlerini açtı. Harita üzerindeki o çizgi gözlerini, yüreğini yakarken "Bu bir mesaj," dedi. "Benim için." Yumruk yaptığı parmaklarını açıp elindeki yara izine baktı.

"Neden Eyllwe'ye saldırsınlar?" diye sordu Fenrys. "Ve neden orada konuşlanıyorlar fakat Eyllwe'yi yağmalamıyorlar?"

Aelin sözcükleri ağzından çıkaramadı. Erawan'le alay ederek Eyllwe'nin başına bu belayı kendisinin açtığını; Erawan'in Calena Sardothien'ın değer verdiklerini bildiğini; onun kararlılığına ve cesaretine, canı istediğinde neler yapabileceğini ordusuyla göstererek darbe indireceğini söylemedi. Erawan tüm bunları Terrasen'e değil... çok sevdiği dostunun krallığına yapacaktı.

Korumaya ve kurtarmaya yeminli olduğu krallığa.

Rowan "Eyllwe'yle aramızda kişisel bağlar var," dedi. "Erawan, Aelin için Eyllwe'nin önemli olduğunu biliyor."

Fenrys'in gözleri Aelin'a çevrilip onu süzdü. Fakat Gavriel sakin bir sesle "Rraean şu an Avery'nin güneyine kadar uzanan topraklarının tamamını kontrol ediyor. Bu takımadalar hariç. Fakat burada bile Çıkmaz'a yığdıkları gücün avantajına sahip."

Aelin haritaya, artık gözüne çok küçük görünen kuzeydeki alana baktı.

Batıda, Çorak Toprakların geniş arazisi dağlık kıta çizgisinin ötesinde uzanıyordu. Aelin'ın gözleri batı kıyısındaki küçük isme takıldı.

Briarcliff.

İsim zihninde yankılanıp onu kendisine getirdi. O an Aelin diğerlerinin epeydir konuştuklarını, öyle bir ordunun onca mesafeyi nasıl o kadar çabuk kat edebileceğini tartıştıklarını fark etti.

Aelin şakağını ovuşturup harita üzerindeki beneğe baktı.

Kendisine olan can borcunu düşündü.

Gözleri aşağı, güneye çevrildi. Kızıl Çöl'e. Orada bir başka can borcu, birçok can borcu Aelin'a ödenmeyi bekliyordu.

Aelin diğerlerinin ona bir şey sorduğunu fark etse de soruya aldırış etmeden Rolfe'a sessizce "Bana donanmanı vereceksin," dedi. "Gemileri sipariş ettiğini bildiğim o ateşmızraklarıyla donatacak-

sın ve fazladan ateş mızraklarını eline geçtiklerinde Mycenia filosuna göndereceksin."

Sessizlik.

Rolfe bir kahkaha atıp tekrar oturdu. "Tabii, tabii, öyle yapacağım." Dövmeli elini haritanın üzerinde salladı. Eline resmedilen sular Aelin'ın belki sadece Rolfe'un anlayabileceğini düşündüğü bir düzenle çalkalanıp değişti. O kilidi bulmak için Aelin'ın Rolfe'un o şekilleri okuyabilmesine ihtiyacı vardı. "Bu harita mücadelenizde rakibinizin size ne denli üstün olduğunu gösteriyor." Aelin'ın sözlerini bir süre düşündü. "Mycenia filosu sadece bir mit. Bir çocuk masalı."

Aelin; Rolfe'un kılıcına, hana ve Rolfe'un dışarıda demirli olan gemisine baktı.

"Sen Mycenia halkının varisisin," dedi Aelin. "Senden soyuma olan borcunu ödemeni istemek için geldim."

Rolfe kımıldamadı. Gözlerini bile kırpmadı.

"Yoksa her yerde gördüğümüz o deniz ejderhaları sadece kişisel bir fetiş mi senin için?" diye sordu Aelin.

Rolfe hisssiz bir ses tonuyla "Mycenia'lılar yok artık," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence burada, Ölü Adalar'da çok uzun bir süredir gizleniyorlar. Sen de bir şekilde, dişinle tırnağınla yeniden idareyi ele aldın."

Üç Fey erkeği bakışıyordu.

Aelin, Rolfe'a "Ilium'u Adarlan'ın elinden kurtardım. Şehri –kadim yuvanızı– sizin için geri aldım. Mycenia'lılar için. Orası size ait, tabii halkınızın mirasını sahiplenme cesaretini gösterirseniz."

Rolfe'un eli hafifçe titredi. Sonra yumruk olup masanın altına gizlendi.

O zaman Aelin büyüsünün küçük bir kısmının yüzeye çıkmasına izin verdi. Gözlerinin içindeki altın rengi parlak bir alev gibi ışıldadı. Aelin'ın gücü önce odayı sonra şehri doldururken Gavriel ve Fenrys sırtlarını dikleştirdiler. Aelin'ın göğüsleri arasındaki Wyrd anahtarı titreşmeye, fısıldamaya başladı.

Aelin o an yüzünde insanlıktan, ölümlülükten eser kalmadığını

anladı. Bunu anlamasının nedeni Rolfe'un sarımsı kahverengi teninin ölü gibi solmasıydı.

Aelin gözlerini yumup bir nefes verdi.

Topladığı güçten uzanan bir dokunaç görünmez bir çizgi halinde uzadı. Gücün geride bıraktığı yeryüzü titredi. Şehirdeki bir çan gücün etkisiyle iki kez çaldı.

Körfezdeki sular bile güç takımadalara doğru ilerlerken çalkalandı.

Aelin gözlerini açtığında ölümlülük bedenine dönmüştü.

Nihayet Rolfe "Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu.

Fenrys ve Gavriel önlerindeki haritayla *çokça* ilgilenir olmuşlardı.

Rowan sakince "Mileydi her gün gücünün bir kısmını serbest bırakmazsa güç onu tüketebilir," dedi.

Aslında istemese de, yaptığı her şeye ters düşse de Aelin, Rowan'ından kendisine günde en az bir kez *mileydi* demesini istemişti.

Rowan konuşmasına devam edip Rolfe'u hareketlenen ordu konusunda sıkıştırdı. Lysandra'nın Arobynn'in kendi iş ortakları hakkında yaptırdığı gizli araştırmalar sayesinde *gerçekten* Mycenia'lı olduğunu doğruladığı Korsan Lord kendisine sunulan öneriden dolayı güçlükle konuşuyordu. Fakat Aelin bekledi.

Aedion ve Lysandra bir süre sonra geldiler. Aelin'ın kuzeni Gavriel'a sadece yanından geçerken şöyle bir bakmakla yetindi. Haritanın başına geçip bir general gibi düşünmeye koyulup hemen ayrıntıları istedi.

Fakat Gavriel sessizce oğluna baktı. Aelin'ın kuzeninin gözlerinin haritanın üzerinde gezinmesini izlerken onun sesini anımsamaya çalıştığı bir şarkıymış gibi dinledi.

Lysandra pencere kenarına gidip körfezi gözledi.

Aelin'ın dünyaya gönderdiği o güç dalgasını görebiliyormuş gibi.

Şekil değiştiren, Aedion'a Ilium'a gitmelerinin asıl nedeninden bahsetmişti. Amaç sadece Brannon'ı görmek, şehir sakinlerini kurtarmak değildi... buydu da. Aelin ve şekil değiştiren yolculuk boyunca tuttukları uzun nöbetlerde bu planı kurmuşlar, tüm tehli-

keleri ve olası getirileri gözden geçirmişlerdi.

Dorian on dakika sonra içeri girdi. Gözleri hemen Aelin'a çevrildi. O da gücüne etkisini hissetmişti.

Kral, Rolfe'u kibarca selamladı. Erawan'in ordularının konumu hakkında bilgi aldıktan sonra ise sessiz kaldı. Aelin'ın yanındaki koltuğa geçti. Bu sırada Fey erkekleri ikmal hatları ve silahlar üzerine tartışıyorlar; Rowan onlara yeni bilgiler veriyordu.

Dorian, Aelin'a okunması mümkün olmayan bir bakış atıp bacak bacak üstüne attı.

Saat on biri vurduğunda Aelin, Fenrys'in zırhlar ve Rolfe'un talebi karşılayacak madenlere yapması muhtemel yatırım hakkında bir şeyler söylediği sırada ayağa kalktı.

Yeniden sessizlik çöktü. Aelin, Rolfe'a "Konukseverliğin için teşekkürler," dedi.

Ardından sırtını döndü. Bir adım atmıştı ki Rolfe ona "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Aelin omzunun üzerinden baktı. Rowan ona yaklaştı. Aelin bir parça alevin yüzeye yükselmesine izin verdi. "Evet. Bana bir donanma vermeyeceksen, Mycenia'lılardan geriye kalanları birleştirip Terrasen'e döndürmeyeceksen bunu yapacak başka birini bulurum."

"Başkası yok."

Aelin'ın gözleri yeniden masadaki haritaya çevrildi. "Bir keresinde kibrimin bedelini ödeyeceğimi söylemiştin. Ödedim de. Defalarca. Fakat Sam'le ben senin tüm şehrini ve filonu karşımıza alıp onları yok ettik. Bu yüzden belki de kendimi hafife almışımdır. Belki de sana ihtiyacım yoktur."

Aelin bir kez daha döndü. Rolfe dudak büktü. "Sam öldüğünde hâlâ sana kavuşma özlemi çekiyor muydu? Yoksa nihayet ona bir pislikmiş gibi davranmayı bırakmış mıydın?"

Bir boğulma sesi, bir takırtı ve bardak şıngırtıları geldi. Aelin yavaşça gözlerini çevirdiğinde Rowan'ın elini Rolfe'un boynuna sardığını gördü. Rowan, kaptanı haritanın üzerine yapıştırmış, heykelcikler dört yana saçılmıştı. Hırıldayan Rowan'ın dişleri her an Rolfe'un kulağına koparacak gibiydi.

Fenrys hafifçe sırıttı. "Sana dikkatli konuşmanı söylemiştim Rolfe."

Aedion babasını elinden geldiğince görmezlikten gelmeye çalışarak kaptana "Seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi. Ardından Aelin, Dorian ve Lysandra'ya doğru yürüyüp kapının yanında bekledi.

Rowan öne eğilip Rolfe'un kulağına kaptanın kireç kesilmesine neden olan bir şeyler fısıldadı. Ardından Rolfe'u masaya daha da sertçe çarpıp Aelin'ın arkasından uzun adımlarla yürüdü.

Rolfe ellerini masanın üzerine koyup yattığı yerde doğruldu. Niyeti onların ardından aptalca olduğuna şüphe olmayan sözler haykırmakken kaskatı kesildi. Sanki bedeninin içinde bir sarsıntı oluyordu.

Ellerini çeviren Rolfe avuçlarının kenarlarını bitiştirdi.

Gözlerini yukarı çevirdi. Fakat Aelin'a değil, pencerelere doğru.

Körfezin ağzının iki yanındaki ikiz gözetleme kulelerinin çalmaya başlayan çanlarına doğru.

Telaşlı çınlamalar ötedeki sokakları hareketsizleştirip susturdu.

Her çan sesinin anlamı açıktı.

Rolfe'un yüzü kireç kesildi.

Aelin siyahın –Rolfe'un tenindeki dövmelerden de koyu bir siyahın– kaptanın parmaklarına, avuçlarına yayılışını izledi. Sadece Valg'in getirebileceği bir karaydı bu.

Hah, artık haritanın işe yaradığından hiç şüphe yoktu.

Aelin yanındakilere "Gidiyoruz, hemen," dedi.

Rolfe çoktan Aelin'a, kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Kapıyı ardına kadar açarken hiçbir şey söylemeyen Rolfe iskeleye doğru yürüdü. İkinci kaptanı ve dümencisi çoktan ona doğru koşmaya başlamışlardı.

Aelin kapıyı Rolfe'un ardından kapatıp arkadaşlarına baktı. Takıma da.

İlk konuşan Fenrys oldu. Ayağa kalkıp Rolfe ve adamları koşuştururken pencereden onları izledi. "Hatırlat da seninle hiç zıtlaşmayayım."

Dorian sessizce "O güç bu kasabaya ulaşırsa, bu insanlar..." dedi.

Aelin "Ulaşmayacak," deyip Rowan'ın gözlerine baktı. Çam yeşili gözler Aelin'ın gözlerine kilitlendi.

Aelin, Rowan'a ağzını bile açmadan seslendi: *Onlara neden kan yeminini sana içirdiğimi göster.*

Hınzırca, belli belirsiz bir gülümseme. Rowan onlara doğru döndü. "Gidelim."

Fenrys pencereye işaret edip "Gidelim mi?" dedi. "Nereye?"

"Bir tekne var," dedi Aedion, "adanın diğer yanına demirli." Başını Lysandra'ya doğru eğdi. "Dün gece bir kayığı denize çeken köpekbalığını fark etmemeleri mümkün değil dersin fakat..."

Kapı sertçe açıldı. Uzun boylu Rolfe kapı aralığında belirdi. *"Sen."*

Aelin elini göğsüne götürdü. "Ben mi?"

"O büyüyü *sen* gönderdin; onları *sen* çağırdın."

Aelin bir kahkaha atıp yaslandığı masadan ayrıldı. "Öyle faydalı bir becerim olsa herhalde onu müttefiklerimi çağırmak için kullanırdım. Ya da senin var olmadıklarında ısrar ettiğin Mycenia'lıları." Aelin omzunun üzerinden baktı. Gök hâlâ açıktı. "İyi şanslar," deyip Rolfe'un etrafından dolaştı.

Dorian'ın ağzından "Ne?" sorusu çıkıverdi.

Aelin, Adarlan Kralı'nı süzdü. "Bu bizim savaşımız değil. Ayrıca krallığımın kaderini Valg'lerle bir çarpışma uğruna feda edemem. Aklın varsa sen de etmezsin." Rolfe'un yüzü öfkeyle çarpıldı... Gözlerinin içinde derin ve gerçek bir korku varken bile. Aelin kargaşa içindeki sokaklara doğru bir adım atsa da durup Korsan Lord'a doğru döndü. "Sanırım grup da benimle gelir. Ne de olsa artık müttefiklerim."

Fenrys ve Gavriel ona yaklaşırken Aelin bunu sorgusuz sualsiz yaptıkları için, Gavriel oğluna yakın olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hevesli olduğu için öyle rahatlamıştı ki bir iç çekebilirdi.

Rolfe "Yardımını benden esirgemenin beni sana yardım etmeye teşvik edeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. Fakat körfezin ötesinde uzak bir yerde kayalık adaların arasında bir karanlık bulutu toplanıyordu.

"Söylediklerimde ciddiydim Rolfe. Sen ve donanman olmadan da idare edebilirim. Mycenia'lılar olmadan da. Ayrıca artık bu ada

davam için fazla tehlikeli hale geldi." Başını denize doğru eğdi. "Mala'ya senin için dua edeceğim." Goldryn'in kabzasına hafifçe vurdu. "Bir profesyonel suçludan diğerine küçük bir tavsiye: Kafalarını uçur. Onları öldürmenin tek yolu bu. Tabii onları canlı canlı yakmazsan. Fakat bahse girerim daha senin şu alevli okların düşmana hasar veremeden çoğu gemilerden atlayıp kıyıya yüzerler."

"İdealizmine ne oldu peki? Elimden iki yüz köleyi çalan o *çocuğa* ne oldu? Bu adanın insanlarını ölüme mi terk edeceksin?"

Aelin sadece "Evet," dedi. "Sana Endovier'ın bana bir şeyler öğrettiğini söylemiştim Rolfe."

Rolfe küfretti. "Sence *Sam* bunu kabul eder miydi?"

"Sam öldü," dedi Aelin, "güç sen ve Arobynn gibi adamlarda olduğu için. Fakat artık Arobynn'in saltanatı sona erdi." Aelin kararan ufka baktı. "Anlaşılan senin saltanatının da sonu yakın."

"Seni *kaltak*..."

Rowan hırladı. Bir adım atmasıyla Rolfe geri kaçtı.

Koşan birinin ayak sesleri geldi. Ardından Rolfe'un dümencisi kapıda belirdi. Soluk soluğa elini kapı eşiğine attı. Diğer eli ise kılıcının deniz ejderhası şeklindeki kabzasını tutuyordu. "Halimiz harap."

Aelin duraksadı. Rolfe'un yüzü gerildi. "Durum ne kadar kötü?" diye sordu kaptan.

Dümenci alnındaki teri sildi. "Asker dolu sekiz savaş gemisi. Her birinde en az yüzer asker, göremediğim alt katlarda daha fazlası var. İki yanlarında iki deniz ejderhası var. Öyle hızlı ilerliyorlar ki sanki fırtınalar onları taşıyor."

Aelin, Rowan'a şöyle bir baktı. "Tekneye varmamız ne kadar zaman alır?"

Rolfe iskeledeki az sayıda gemiye bakıyordu. Beti benzi atmıştı. Körfezdeki Gemi-Kıran'da zincir sakin deniz yüzeyinin altındaydı. Kaptanın bakışını fark eden Fenrys "O deniz ejderhaları zinciri koparacak," dedi. "İnsanlarını bu adadan götür. Ne kadar sandal, ne kadar şalopa varsa hepsini onları buradan götürmek için kullan."

Rolfe yavaşça Aelin'a doğru döndü. Deniz yeşili gözleri nefretle parlıyordu. Kabullenmeyle de. "Blöfümü görme çaban mı bu?"

Aelin örgüsünün ucuyla oynadı. "Hayır. Zamanlama denk gelse de hayır." Rolfe hepsini süzdü. İsteseler adayı dümdüz edebilecek güçteydiler. Nihayet konuştuğunda sesi boğuk çıktı. "Amiral olmak istiyorum. Tüm bu takımadaları istiyorum. Ilium'u istiyorum. Savaş bittiğinde de ismimin öncesinde *Lord* unvanı olsun istiyorum. Tıpkı zamanında bu unvanı taşıyan atalarım gibi. Ya ödemem?"

Aelin, Rolfe'u süzdü. Odadakiler dışarıdaki kargaşaya kıyasla bir ölüm sessizliğine büründüler. "Yağmaladığın her Morath gemisindeki tüm altınlar ve hazineler sende kalabilir. Fakat silahlar ve cephane cepheye gidecek. Sana toprak versem de Ilium Lordu ve Takımadalar Kralı dışında kraliyet unvanı vermeyeceğim. Çocuğun olursa onları varislerin olarak tanıyacağım; Dorian'dan olacak çocukları da tanıyacağım gibi."

Dorian ciddiyetle başını salladı. "Adarlan seni, varislerini ve bu toprakları sana ait olarak tanıyacak."

Rolfe "O pislikleri mürekkep karasına gönder, filom senindir. Fakat Mycenia'lıların ortaya çıkacaklarını garanti edemem. Çok uzun zaman önce çok uzak yerlere dağıldık. Burada sadece küçük bir kısmı yaşıyor ve uygun... motivasyon olmadan harekete geçmezler." Rolfe ardında birini görmeyi umuyormuş gibi bara baktı.

Fakat Aelin bir elini kaldırıp hafifçe gülümseyerek "O işi bana bırak," dedi.

Rolfe'un, Aelin'ın elini sıkmasıyla dövmeli ten, yara izli tenle buluştu. Rolfe kemikleri kıracak kadar sert tokalaşsa da Aelin ona aynı şekilde karşılık verdi. Rolfe'un parmaklarını hafifçe alazlayacak kadar küçük bir alev gönderdi.

Rolfe tıslayıp elini geri çekerken Aelin sırıttı. "Majestelerinin ordusuna hoş geldin Kraliyet Korsanı Rolfe." Açık kapıya işaret etti. "Gitsek mi?"

Dorian Aelin'ın kaçık olduğunu fark etmişti. Zeki, hınzır fakat kaçık. Ayrıca muhtemelen Dorian'ın tanıdığı en büyük, en iflah olmaz yalancıydı. Dorian onun büyüsünün dünyaya yayılışını hissetmişti. Ateşin tenindeki uğultusunu hissetmişti. O ateşin kime

ait olduğundan hiç şüphe yoktu. Gücün dosdoğru Çıkmaz'a gittiğinden de. Çıkmaz'daki güçler de o tür bir alevin sadece tek kişide olabileceğini bilerek büyünün izini oraya kadar süreceklerdi.

Dorian büyüyü neyin tetiklediğini, Aelin'ın neden o anı seçtiğini bilmese de...

Rowan, Aelin'a Valg'lerin Rolfe'a nasıl musallat olduklarını anlatmıştı. O şehrin gece gündüz Valg'lerin geri döneceği korkusuyla yaşadığını da. Böylece Aelin bu bilgiyi kendi çıkarı için kullanmıştı. Mycenia'lılar... *Kutsal tanrılar adına.* Onlar ancak bir çocuk masalıydı; ders veren bir öykü. Fakat dikkatle gizlenmişlerdi. Aelin onları ortaya çıkarana kadar.

Korsan Lord ve Terrasen Kraliçesi el sıkıştıklarında ve Aelin, Rolfe'a baktığında Dorian belki kendisine de... biraz daha hınzır ve kaçık olmanın faydası olabileceğini fark etmişti.

Bu savaş gülümsemelerle ve kibarlıkla kazanılmayacaktı.

Herkesi kurtarmak için bir ada dolusu insanın hayatlarıyla kumar oynamaya gönüllü olan bir kadınla kazanılacaktı bu savaş. Dostlarının da ona ayak uydurmaya, kitleleri kurtaracaksa ruhlarını paramparça etmeye gönüllü oldukları bir kadın. Dostları yanlış kartı oynarlarsa etraflarında paniğe kapılacak insanların hayatlarının yükünün farkındaydılar. Muhtemelen Aelin herkesten de çok farkındaydı.

Aelin ve Rolfe açık taverna kapısından sokağa çıktılar. Rowan'ın arkasındaki Fenrys alçak sesli bir ıslık çaldı. "Tanrılar yardımcın olsun Rowan, o kadın tam bir..."

Korsanın ve kraliçenin peşinden sokağa çıkan Dorian, Fenrys'in sözlerinin gerisini duymak için beklemedi. Aedion ve Lysandra da onun peşinden yürüyordu. Fenrys diğerleriyle arasında bir mesafe koysa da Gavriel onlara yakın yürüyordu. Gözler oğlunun üzerindeydi. *Tanrılar adına, birbirilerine çok benziyor, benzer şekilde hareket ediyorlardı.* Aslan ve Kurt.

Rolfe karşısında sıraya giren adamlarına bağırdı: "Adam taşıyabilecek tüm gemiler *hemen* denize açılacak." Emirler yağdırıp adamlarını çoktandır onları yürütecek mürettebattan yoksun olan

gemilere gönderdi. Bunların içinde kendi gemisi de vardı. Aelin orada dikilip, elleri belinde onları izliyordu.

Kaptana "En hızlı gemin hangisi?" diye sordu.

Rolfe kendi gemisine işaret etti.

Aelin gözlerini Rolfe'un gözlerine çevirirken Dorian kraliçeden hangi çılgınca, pervasız planın geleceğini merak ederek bekledi. Fakat Aelin hiçbirine bakmadan "Rowan, Lysandra, Fenrys ve Gavriel; siz benimle geleceksiniz," dedi. "Aedion, sen kuzeydeki gözetleme kulesine çıkıp kulenin mızrağının başına geçeceksin. Zincire fazlaca yaklaşan bir gemi olursa yan tarafında bir delik aç." Nihayet Aelin'ın Dorian'a seslenmesiyle kral, Aelin'ın gözlerinden ona emirler vereceğini okuyarak kaskatı kesildi. İtiraz etmek için ağzını açacakken Aelin sadece "Bu savaş bir krala göre değil," dedi.

"Fakat bir kraliçeye göre, öyle mi?"

Aelin neşesiz, sadece soğuk bir sükûnetin olduğu gözlerle krala onun epeydir Aelin'ın kemerinde taşıdığını fark etmediği bir kılıcı uzattı. Damaris.

Goldryn hâlâ Aelin'ın sırtına bağlıydı. Kılıcın yakutu kor gibi parlıyordu. "Birimiz hayatta kalmalıyız Dorian. Sen güneydeki gözetleme kulesini tut; kulenin dibinde kalıp büyünü hazır et. Zinciri aşmaya çalışacak güçlerin işini sen bitir."

Çelikle değil, büyüyle. Dorian, Damaris'i kılıç kemerine taktı. Kılıcın ağırlığına yabancıydı. "Ya sen ne yapacaksın?" diye sordu. Gücü yanıt verirmişçesine karnının içinde kıpırdandı. Saldırmak için kıvrılan bir engerek yılanı gibi.

Aelin, Rowan'a; savaşçının dövmeli eline baktı. "Rolfe, köle sattığın zamanlardan ne kadar demir zincirin kaldıysa getir. İhtiyacımız olacak."

Kendisi için... Rowan için. Büyülerine karşı bir önlem olarak. Kontrolden çıkma olasılığına karşı.

Çünkü Aelin... o gemiyi dosdoğru düşman filosunun ortasına sürüp gemileri havaya uçuracaktı.

34

O bir yalancı, bir katil ve bir hırsızdı. İçinden bir ses Aelin'a bu savaşın sonunda ona daha beter sıfatlar yakıştırılacağını söylüyordu. Fakat o doğal olmayan karanlık ufukta belirdiğinde kendisinin ve pençeli dostlarının yutamayacağı kadar büyük bir lokma ısırmış olabileceğini düşündü.

Yüreğinde korkuya küçücük de olsa bir yer vermedi.

Kara ateşin içinde dalgalanmasına izin vermekten başka bir şey yapmadı.

Bu ittifakı korumak işin sadece bir kısmıydı. Diğer, daha güç kısım ise... mesajdı. Morath'e değil...

Dünyaya gönderilecek mesaj.

Bu kıtada olanları izleyen ve direnişin gerçekten ümitsiz bir dava olup olmadığına kafa yoran olası müttefiklere verilen mesaj.

Bugün Aelin'ın mesajı diyarlarda yankılanacaktı.

Düşman şatolarını yıkıp kralları öldüren bir asi prenses değildi bu.

O bir doğal afetti. Bir felaket ve efsanelere has ölümsüz savaşçıların kumandanıydı. O müttefikler ona katılmazlarsa da... onlardan bugünü, kendisinin yapabileceklerini ve onların kıyılarında, onların limanlarında günün birinde neler yapabileceğini düşünmelerini isteyecekti.

On yıl önce yardıma gelmemişlerdi. Aelin bunu unutmadığını bilsinler istiyordu.

Rolfe adamlarına emirler yağdırmayı bırakıp *Deniz Ejderhası*'na bindi. Aedion ve Dorian görev alacakları gözetleme kulelerine gitmek için atlarını almaya koştular. Aelin, Lysandra'ya doğru döndü. Şekil değiştiren sakince diğerlerini gözlüyordu. Aelin sessizce "Senden ne yapmanı isteyeceğimi biliyor musun?"

Başını sallayan Lysandra'nın yosun yeşili gözleri ışıldıyordu.

Aelin şekil değiştirene sarılmamak için kendisini tuttu. Dostunun eline dokunmaktan bile kaçındı. Rolfe'un gözü üzerlerindeyken bunu yapamazdı. Aralarında kayıp Mycenia'lılar da olan kasabanın sakinlerinin gözleri üzerlerindeyken bunu yapamazdı. Bu yüzden Aelin sadece "İyi avlar," dedi.

Fenrys boğuk bir ses çıkardı. Aelin'ın şekil değiştirenden ne istediğini anlamış gibi. Fenrys'in yanında duran Gavriel hâlâ Aedion'ın ardından bakıyordu. Oğlu babasına bir kez bakmadan kalkanını ve kılıcını sırtına bağlamış, perişan görünümlü bir kısrağa binip dörtnala gözetleme kulesine gitmişti.

Aelin, Rowan'a; rüzgârın şimdiden gümüşi saçlarında dans ettiği o savaşçı prense "Şimdi harekete geçiyoruz," dedi.

Öyle de yaptılar.

Karanlık güç ufukta şekillenirken insanlar sokaklarda panikle koşuşturuyorlardı: Siyah yelkenleri olan devasa gemiler gerçekten doğaüstü bir rüzgârla taşınıyormuş gibi körfezde toplanıyordu.

Aelin peşinde Lysandra'yla devasa *Deniz Ejderhası*'na yürüdü. Rowan ve iki arkadaşı da onların arkasına takıldılar.

Grup borda iskelesinden çıkıp silahlarını sıkıca bağlayıp yeniden düzenlerken insanlar durup onlara hayretle bakıyordu. Bıçaklar ve kılıçlar, Rowan'ın böğrüne bağladığı savaş baltası, bir yay ve Aelin'ın Fenrys'in ölümcül bir şaşmazlıkla attığından emin olduğu siyah tüylü oklarla dolu bir ok kılıfı ve daha da fazla kılıç. *Deniz Ejderhası*'nın nazikçe sağa sola sallanan güvertesine, ahşabı titizlikle cilalanmış zemine ayak bastıklarında Aelin birlikte ayaklı bir silah deposu gibi olduklarını düşündü.

Gavriel'ın da güverteye çıkmasının ardından Rolfe'un adamları borda iskelesini kaldırdılar. Güvertenin iki yanındaki banklara

oturan diğerleri kürekleri ellerine aldılar. Her oturakta iki adam vardı. Rowan çenesiyle Gavriel ve Fenrys'e işaret etti. İki savaşçı tek kelime etmeden adamlara katıldı. Rowan'ın takımı bazı krallıklardan da eski savaş düzenlerine aşinaydı.

Rolfe şüphesiz odasına açılan bir kapıdan çıktı. Arkasındaki iki adam kocaman demir zincirler taşıyordu.

Aelin onlara doğru yürüdü. "Zincirleri ana direğe bağlayın ve... tam buraya ulaşacakları kadar pay bırakın." Aelin eliyle güvertenin ortasında dikildiği noktaya işaret etti. Diğerlerine uzak düşecek kadar, Rowan'la ikisinin rahatça çalışabilecekleri kadar boşluk bırakılmalıydı.

Rolfe kürek çekme emri verdi. Fenrys ve Gavriel'a baktı. İki savaşçı da birer küreğin başına geçtiler. Dişlerini sıkarak büyük fiziksel güçlerini diğerlerinin kuvvetine eklediler.

Gemi yavaşça hareket etmeye başladı. Diğer gemiler de hareketleniyordu.

Ama önce körfezden çıkmaları, Gemi-Kıran'ın sınırlarının ötesine geçmeleri gerekiyordu.

Rolfe'un adamları gemi direğine zincirler dolayıp zincirleri Aelin'a ulaşacak kadar uzun bıraktılar.

Demir Aelin'ı sınırlayacak, ona kim olduğunu anımsatacak bir çapa görevi görecekti. Aelin'ın kendi büyüsünün, Rowan'ın büyüsünün enginliği Aelin'ı yutacak gibi olduğunda demir Aelin'ı olduğu yere bağlayacaktı.

Deniz Ejderhası rıhtımdan ağır ağır ayrılırken küreklere asılan Rolfe'un adamlarının haykırışları ve homurdanmaları arkalarında kalan kasabanın gürültüsünü boğuyordu.

Aelin iki gözetleme kulesine de baktı; önce Dorian'ın kuleye vardığını gördü. Ardından Aedion'ın altın rengi saçlarının kulenin dışında kalan helezoni merdivenden yukarı, en üste yerleştirilmiş devasa zıpkına doğru hızla ilerlediğini gördü. Bir an için şimdiki zamanla Sam'in o aynı merdivenlerden çıktığı o gün arasında gelip giden Aelin'ın yüreği cız etti. O zaman Sam'in merdivenlerden çıkmasının amacı bu kasabayı savunmak değil, yıkmaktı.

Aelin o hatıranın buz gibi soğuk kavrayışından kurtulup güverte tırabzanının kenarında dikilen Lysandra'ya doğru döndü. O da Aelin'ın kuzenini izliyordu. "Şimdi."

Rolfe bile bu söz karşısında emir vermeyi kesti.

Lysandra zarafetle geniş, ahşap tırabzana oturdu. Bacaklarını diğer yandan sarkıtıp suya atladı.

Rolfe'un adamları tırabzana koştular. Kayıklarda gemiyi iki yandan takip eden insanlar da canlı mavinin içine dalan kadını görüp telaşlandılar.

Fakat kadın suyun altından çıkmadı.

Aelin aşağıda, suyun derinlerindeki parıltıyı, değişimi ve yayılmayı seçebilmişti. Adamlar küfretmeye başladılar.

Lysandra yüzeyin altında, kumlu rıhtım zemininde büyümeye devam etti.

Adamlar daha hızlı kürek çektiler.

Fakat geminin hızı dalgaların içinden çıkan yaratığın hızıyla kıyaslanamazdı bile.

Geniş, zümrüt yeşili bir burun ve o burnun çevresindeki kesici, beyaz dişler. Yaratık güçlü bir nefes verip suyun altında kıvrıldı. Lysandra gözden kaybolurken kocaman bir baş ve cin gibi gözler.

Adamlardan bazıları çığlık attı. Rolfe bir eliyle dümeni kavradı. Yeni cilalanmış deniz ejderhası kılıcı kemerinde olan ikinci kaptan dizlerinin üzerine çöktü.

Lysandra dalışa geçerken su yüzeyini ağır ağır yaran güçlü bedenini görmelerine izin verdi. Zümrüt rengi pulları göz kamaştıran gün ortası güneşinin altında mücevherler gibi ışıldıyordu. Lysandra'yı izleyenler kehanetlerden çıkma efsaneyi gözleriyle görüyorlardı: Mycenia'lılar ancak deniz ejderhaları döndüğünde geri geleceklerdi.

Bu yüzden Aelin o deniz ejderhasının tam da kahrolası rıhtımlarında ortaya çıkmasını sağlamıştı.

Fenrys kürek çektiği yerden "Kutsal tanrılar adına," diye mırıldandı.

Deniz ejderhası derinlere dalıp önden yüzerken Aelin da ancak böyle bir tepki verebildi.

Zira Lysandra'nın suyun altındaki küçük ön kolları, arka bacaklarını bedenine yapıştırırken hareket ettirdiği güçlü yüzgeçleri –kanatları– ve dümen gibi kullandığı kocaman dikenli kuyruğu hayret vericiydi.

Rolfe'un adamlarından bazıları "Bir ejderha... gemimizi savunacak bir ejderha... babalarımızın efsaneleri..." diye mırıldandılar. Lysanra'nın maviliğin içinde gözden kaybolduğu noktaya bakan Rolfe'un beti benzi atmıştı. Hâlâ yapıştığı dümene yere yığılmamak için tutunuyor gibiydi.

Wyvern cinsi iki ejderhaya karşı bir deniz ejderhası.

Çünkü denizin altında ateş işe yaramazdı. O gemileri batırmak için bir şansları olacaksa da yüzeyin altından hiçbir müdahale olmamalıydı.

Aelin "Haydi Lysandra," diye mırıldanıp Vahşi Şeylerin Tanrıçası Temis'e dalgaların altında şekil değiştireni çevik ve amansız kılması için dua etti.

Aedion sırtından kalkanı alıp devasa, demir zıpkının önündeki koltuğa geçti. Zıpkın ondan bir karış daha yüksek olmalıydı. Baş kısmı Aedion'ın başından büyüktü. Sadece üç mızrak vardı. Aedion'ın attığını vurması gerekecekti.

Aedion körfezin diğer yanındaki kralın kulenin en alt katındaki mazgallı siperin önünde yerini aldığını görebildi. Körfezde ise Rolfe'un gemisi Gemi-Kıran'ın indirilmiş zincirine gitgide yaklaşıyordu.

Aedion fırlatıcıyı çevirecek üç pedaldan birine basıp iki yandaki, mızrağı yerine oturtan kolları tuttu. Zıpkını dikkatle, özenle körfezin en dış kenarına nişanladı. Orada adanın iki uzantısı birbirlerine doğru eğilip körfezin içine doğru dar bir geçit sağlıyorlardı.

Az ötede dalgalar kıyıya vuruyordu... Bir resif. Gemileri çarptırmak için iyi bir noktaydı bu. Rolfe şüphesiz Morath filosunu aldatıp çarptırmak için gemisini orada tutacaktı.

Gözcülerden biri körfezin sularına işaret edip "Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı.

Görkemli, uzun bir gölge suyun altından, *Deniz Ejderhası*'nın altından ilerliyordu. Gemiden, bir yunustan bile hızlıydı. Uzun, yılanı andıran bedeni denizin içinde süzülüyor; onu yüzgeç vazifesi gören kanatlar taşıyordu.

Aedion'ın kalbi tekledi. "Bu bir deniz ejderhası," diyebildi.

Eh, en azından Lysandra'nın hangi gizli form üzerinde çalıştığını öğrenmişti. Aelin'ın neden Brannon'ın tapınağına girmek için ısrar ettiğini de. Sadece kralı görmek, Mycenia'lılar ve Terrasen adına şehri geri almak için değil. Fakat... Lysandra'nın o deniz ejderhalarının gerçek ebatlarındaki, ayrıntılı oymalarını incelemesi için. Onun yaşayan bir efsaneye dönüşmesi için.

İkisi... Ah o kurnaz, oyunbaz şeytanlar yok muydu? Gerçekten efsanevi bir kraliçeydi Aelin.

"Nasıl.. Bu nasıl..." Gözcü diğerlerine doğru döndü. Aralarında konuşmaya başladılar. "Bizi koruyacak mı?"

Lysandra hâlâ yüzeyin altında tutulan Gemi-Kıran'a yaklaştı; dönüyor, kıvrılıyor, yeni formuna alışmak istermişçesine kayaların dibinden yüzüyordu. Kalan az zamanlarında yeni bedenine alışmaya çalışıyordu. Damarlarına korku hücum eden Aedion "Evet," dedi. "Evet, koruyacak."

Su ılık, sessiz ve ezeliydi.

Lysandra mücevher renklerinde balıkları mercan yuvalarına kaçıştıran pullu bir gölge; altlarından geçtiğini sezen, su yüzeyinde aşağı yukarı hareket eden beyaz kuşları ürkütüp kaçıştıran, süzülen bir tehditti.

Güneş ışınları sütunlar misali deniz yüzeyinin altına uzanırken Lysandra'nın insan kalan yanı kendisini bir ışık ve gölgeler tapınağında süzülürmüş gibi hissediyordu.

Fakat orada –seslerin ve titreşimlerin uzandığı uzaklarda– Lysandra onları seziyordu.

Bu sulardaki iri yırtıcılar bile kaçışıp adaların ötesindeki açık denizlere yüzmüşlerdi. Suyun kızıla boyanacağını bilseler bile birbirlerine girecek iki gücün ortasında kalmak istemezlerdi.

İleride, Gemi-Kıran'ın güçlü halkaları derinlere denize su içmek için eğilen bir tanrıçanın devasa kolyesi gibi sarkıyordu.

Lysandra, Aelin'ın isteği üzerine uzun zamandır unutulmuş, çoktandır hayatta olmayan deniz ejderhaları hakkında kitaplar okumuştu. Çünkü dostu biliyordu ki Rolfe'un elini Mycenia'lılarla güçlendirmenin onlara ancak bir noktaya kadar faydası olurdu. Fakat bunun yerine bir efsanenin gücünü ellerinde tutacak olurlarsa... insanlar o efsanenin etrafında toplanabilirlerdi. Nihayet onlara bu adaların arasında ve Terrasen'de bir yuva verilirse de...

Lysandra tapınakta Aelin'ın ateşiyle üzerlerindeki kir katmanını yok ettiği deniz ejderhalarının oymalarını incelemişti. Aelin'ın büyüsü oymalarda belli olmayan boşlukları da doldurmuştu. Esintideki her bir kokuyu ayrı ayrı alan burun delikleri, sesin farklı katmanlarını çözen kulaklar gibi.

Lysandra adanın ayrılan dudaklarının hemen ötesindeki resife ilerlemişti. Kanatlarını geri çekmesi gerekecekti. Fakat savunmasını yapacağı yer işte burası olacaktı.

Burada Lysandra'nın tüm vahşi içgüdülerini serbest bırakması; hisseden ve umursayan yanını bir yana bırakması gerekecekti.

Bu canavarlar, nasıl bir yaradılışları varsa, sadece buydular: Birer canavar. Birer hayvan.

Bu yaratıklar savaşırken ahlaki değerleri ve adetleri umursamazlardı. Hayatta kalmak için ölümüne dövüşeceklerdi. Merhamet, acıma olmayacaktı.

Lysandra da onlar gibi savaşmalıydı. Daha önce yapmadığı şey değildi bu; sadece cam şatonun parçalandığı gün değil, kaçırıldığı ve o adamların Evangeline'i kaçırmaya çalıştıkları gece de yabanileşmişti. Bu seferki de onlardan farklı olmayacaktı.

Lysandra kemikleri parçalayabilecek, kıvrımlı pençelerini resife geçirip akıntıya karşı kendisini sabitledi ve önünde uçsuz bucaksız uzanan sessiz maviye baktı.

Böylece ölüm nöbetine başladı.

35

Deniz Ejderhası'nın tırabzanına oturan, yüksek gemi direğinden sarkan ip merdiveni tutan Aelin gemi dalgaları yararak ilerledikçe yüzüne püsküren, serinletici dalga serpintisinin keyfini çıkardı. Gemi diğerlerinden uzaklaştığında Rowan rüzgârlarıyla yelkenleri şişirip *Deniz Ejderhası*'nı uçarcasına dev zincire doğru itmişti.

Suyun altındaki zincirin üzerinden geçerlerken geriye bakmamak zordu... Sonra Gemi-Kıran sudan çıkmaya başladı.

Onları –Rolfe'un diğer gemilerinin zincirin sınırının gerisinde güvenle bekleyecekleri– körfezden ayırıp şimdi gemileri sessizce izleyen kasabaya koruma sağlamaya başladı.

Aelin, Rolfe'a her şey yolunda giderse sadece o gemiye ihtiyaçları olacağını söylemişti.

İşler kötü giderse zaten Rolfe'un gemileri bir fark yaratamazdı.

Halatı sıkıca kavrayan Aelin eğildi; altlarından hızla geçen canlı mavi ve beyaz ancak karaltı olarak seçiliyordu. *Acele etme.* Aelin, Rowan'a böyle söylemişti. *Gücünü boşa harcama... dün gece çok az uyudun.*

Rowan az önce eğilip Aelin'ın kulağını hafifçe ısırmış, sonra konsantre olmak için Gavriel'ın bankına geçmişti.

Rowan hâlâ oradaydı. Gücü sayesinde kürek çekmelerine gerek kalmayan adamlar kendilerine doğru yaklaşan şeye karşı hazırlanabilme imkânı bulmuşlardı. Aelin ileri baktı; ufukta birer leke gibi görünen o siyah yelkenlere.

Göğsündeki Wyrd anahtarı yanıt olarak mırıldandı.

Aelin onları hissedebiliyor; büyüsü rüzgârda onların yozlaşmışlığının *tadını alabiliyordu.* Lysandra görünürde olmasa da orada bir yerdeydi.

Rowan'ın büyüsü yavaşlayıp onları adanın birbirlerine doğru kıvrılan iki tepesine doğru sabit bir hızla itiyordu.

Vakit gelmişti.

Aelin tırabzandan aşağı atladı. Çizmeleri güvertenin ıslak ahşabına çarptı. Birçok göz ona, ana güvertenin üzerinde uzanan zincirlere çevrildi.

Rolfe dümeni kendisinin kontrol ettiği kıç güvertesinden aşağı inip uzun adımlarla Aelin'a doğru yürüdü.

Aelin eline demir bir zincir aldı. Aklında eskiden bu zincirin kimi tutsak ettiği sorusu vardı. Rowan kararlı, zarif bir hareketle ayaklandı. Rolfe'la aynı anda Aelin'ın yanına vardı.

Kaptan "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Aelin çenesiyle güverteleri dolduran figürleri seçebileceği kadar yaklaşan gemilere işaret etti. *Çok sayıda* figür vardı. "Onları mümkün olduğunca yakınımıza getireceğiz. Gözlerinin beyazlarını gördüğünde bize seslen."

Rowan "Sonra sancak tarafından demir at," dedi. "Bizi geminin etrafından geçir."

Rowan, Aelin'ın bileğine kelepçe takmasına yardım ederken Rolfe "Neden?" diye sordu.

Demir Aelin'ı ürküttü; büyüsü huzursuzlaştı. Rowan, Aelin'ın çenesini başparmağı ve işaretparmağının arasına alıp gözlerini kendi kararlı gözlerine çevirdi. Rolfe'a "Çünkü saldırıya geçtiğimizde gemi direklerinin önümüze çıkmasını istemiyoruz. Gözümüze geminin önemli parçalarıymış gibi göründüler."

Rolfe homurdanarak uzaklaştı.

Rowan'ın parmakları Aelin'ın çenesini sardı. Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Gücümüzü ağır ağır ve sakince çekeceğiz."

"Biliyorum."

Rowan başını yana eğdi. Kaşları kalktı. Günaha teşvik eden

dudakları yarım yamalak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Günlerdir gücüne uzanıyordun, değil mi?"

Aelin başını salladı. Bir yandan gücünün derinlerine inip dikkat çekmeden gücünü mümkün olduğunca çok çekerken diğer yandan aktif ve çevresinin farkında olabilmek konsantrasyonunun büyük bir kısmını gerektirmiş, bunun için büyük bir efor harcamıştı. "Burada işimizi şansa bırakmak istemedim. Sen de Dorian'ı kurtarırken bitkin düşmüştün."

"Kendimi topladığımı bil. Bu sabahki küçük gösterin..."

Aelin alaycı bir gülümsemeyle "Gücü köreltmek içindi," dedi. "Rolfe'un altına kaçırması için de." Rowan kıkırdayıp Aelin'ın yüzünü bıraktı ve ona diğer kelepçeyi uzattı. Kelepçenin kadim, iğrenç dokunuşunu önce kendi teninde, sonra savaşçının dövmeli bileğine geçirirken onun teninde hissetmek Aelin'ı rahatsız etti.

"Acele edin," dedi Rolfe. Dümenin başına geri dönmüştü.

Gemiler onlara gitgide yaklaşıyordu. O deniz ejderhaları ortada yoktu. Şekil değiştiren de.

Rowan av bıçağını eline aldı. Çelik parlak güneşin altında ışıl ışıldı. Öğlen güneşi tepedeydi.

Aelin'ın yaklaşık iki saat önce Role'un ofisine gitmesinin nedeni tam da buydu.

Çıkmaz'daki Valg için yemek zilini çalmıştı. Onların karanlık çökene kadar beklemeyeceklerini düşünüp risk almıştı. Fakat belli ki Aelin'ın onların ağlarından kurtulması halinde efendilerinin gazabına uğramak fikri onları ışıktan da çok korkutuyordu. Ya da Mala'nın varisinin en güçlü zamanında olacağını fark edemeyecek kadar aptaldılar.

"Sen mi başlarsın, ben mi başlayayım?" dedi Rowan. Fenrys ve Gavriel ayağa kalkmış, kılıçlarını çekerek onları güvenli bir mesafeden gözlüyorlardı. Aelin boştaki elini, yaralı avucunu ileri uzatıp Rowan'dan bıçağı aldı. Aceleyle açılan kesik tenini acıtıyor, sıcak kan deniz suyuyla yapış yapış olmuş tenini ısıtıyordu.

Hemen sonra bıçak Rowan'a geçti. Prensin kanının kokusu Aelin'ın burnuna dolup duyularını hassaslaştırdı. Aelin kanlı avucunu uzattı.

Aelin'ın büyüsü uzanan eliyle dünyaya karışıp damarlarında, kulaklarında çıtırdadı. Ayağını yere vurma, omuzlarını çevirme isteğini bastırdı.

Rowan, Aelin'ın gücünün harekete geçtiğini sezmiş gibi "Ağır ol," dedi. "Ve sakin." Kelepçeli kolunu Aelin'ın beline doladı. "Her adımında yanında olacağım."

Aelin, Rowan'ın yüzüne; yüzünün sert çizgilerine ve kıvrımlı dövmesine bakmak için başını kaldırdı. Sonra Rowan eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları birbirine değdiğinde Rowan ikisinin kanlı avuçlarını birleştirdi.

Büyü Aelin'ın içine şok dalgaları yayıyordu; kadim, yaman ve marifetliydi. Aelin belini geriye eğip Rowan'a yaslandı; Rowan'ın bir tufandan farksız gücü Aelin'ın içine hücum etti.

Aelin güvertedekilerin gördüğünün sadece birbirlerine sarılan iki sevgili olduğunu biliyordu.

Fakat Aelin gücünün derinlerine, daha da derinlerine uzandı. Rowan'ın da kendi büyüsüne uzandığını sezdi; ondan gelen buzun, rüzgârın ve şimşeğin her zerresinin kendi içine yığıldığını hissetti. Rowan'ın gücü Aelin'a ulaştığında savaşçının gücünün özü Aelin'ın gücüne boyun eğdi; eriyip korlara ve azgın alevlere dönüştü. Dünyanın eriyik halindeki kalbine dönüşüp hem dünyayı şekillendirdi hem de yeni diyarlar doğurdu.

Aelin daha da derinlere uzandı.

Ayaklarının altındaki geminin sallandığını az çok hissederken, büyüsünü reddeden demirin hafif ısırıklarını, Fenrys ve Gavriel'ın ikisinin etrafında birer mum gibi titreştiklerini seziyordu.

Aelin gücünün o denli derinlerine uzanmayalı aylar olmuştu.

Wendlyn'de Rowan'dan eğitim aldığı dönemde Aelin'ın gücünün sınırını gücünün kendisi belirliyordu. O gün Valg'lerle karşılaştıklarında Aelin o sınırı aşmış; altındaki bütünüyle gizlenmiş bir katmanı ortaya çıkarmıştı. O katmandan güç çekerek Doranelle'i o güçle kuşatmış; o kadar derinlere inmesi, ihtiyacı olanı çekmesi tam bir gününü almıştı.

Aelin gücünün derinlerine uzanmaya üç gün önce başlamıştı.

İlk günden sonra inişinin sona ermesini beklemişti. Daha önce sezdiği o dibe vurmayı.

Fakat inmeye devam etmişti.

Ve şimdi... şimdi Rowan'ın gücü Aelin'ın gücüne katılınca...

Rowan hâlâ Aelin'ı sıkıca kendisine yapıştırıyordu. Aelin, Rowan'ın paltosunun yüzüne hafifçe sürttüğünü, o paltonun altındaki silahların sertliğini, Rowan'ın onu saran ve rahatlatan kokusunu uzak ve bulanık bir his olarak seziyordu.

Aelin gücünün –ikisinin güçlerinin– denizine atılmış bir taş gibiydi.

Aşağı

daha

aşağı

ve

daha

aşağı

İşte... Dip oradaydı. Küllerle kaplı dip, uyuyan bir krater çukuru.

Aelin'ı o küllere gömülmekten, o kül tabakasının altında neyin yattığını öğrenmekten sadece kendi ayaklarının ahşap güverteye değdiği hissi alıkoyuyordu.

Aelin'ın büyüsü külleri ve ince kumu kazması için ona fısıldadı. Fakat Rowan, Aelin'ın belini daha sıkı kavradı. Kulağına "Ağır ol," diye fısıldadı. "Ağır ol."

Rowan'ın gücünün daha da fazlası Aelin'ın içine aktı; rüzgâr ve buz Aelin'ın gücüyle çalkalanıp dönerek bir girdaba dönüştü.

Rolfe, Aelin'ı ona yakın bir yerden –fakat sanki bir başka dünyadan– uyardı: "Yaklaştık."

Rowan, Aelin'a "Filonun ortasına nişan al," emrini verdi. "Yanlardaki gemilerin resife doğru kaçışmalarını sağla." Orada gemiler batacak, hayatta kalanlar da Fenrys ve Rolfe'un adamları tarafından oklarla tek tek vurulacaktı. Rowan'ın tetikte olması, yaklaşan kuvvetleri gözlemesi gerekiyordu.

Aelin onları hissedebiliyordu; bilincinin ufkunun ötesinde top-

lanan karanlığa karşı büyüsünün nasıl öfkeyle dolduğunu hissedebiliyordu.

Rolfe "Menzile girmek üzereler," diye seslendi.

Aelin derinlerden çıkmaya, alevlerin ve korların dipsiz kuyusunu kendisiyle birlikte sürüklemeye başladı.

"Sakince," diye mırıldandı Rowan.

Yukarı, Aelin yükselerek yeniden denize ve gün ışığına yöneldi.

Buraya, diye el eder gibiydi güneş ışığı. *Bana doğru gel.*

Aelin'ın büyüsü gün ışığına, o sese doğru uzanıyordu.

"Şimdi!" diye haykırdı Rolfe.

Ve Aelin'ın büyüsü ipini koparan vahşi bir hayvan gibi püskürdü.

Rowan gücünü ona teslim ettikten sonra Aelin iyi bir iş çıkarmıştı.

Birkaç kez tökezlese de... inişi kontrolü altında tutmuştu.

Her ne kadar gücü... o kuyu eskisine kıyasla çok daha derinlere inmişse de. Aelin'ın hâlâ büyüdüğünü; gücünün onunla birlikte olgunlaşacağını unutmak kolaydı.

Ve Rolfe *"Şimdi!"* diye haykırdığında Rolfe'un gözünün onun ne durumda olduğunu görmeyeceğini fark etmişti.

Yanmayan bir alev sütunu Aelin'dan taşıp göğe çıkarak dünyayı kızıla, turuncuya ve altın sarısına boyamıştı.

Büyü gücünün etkisiyle Aelin, Rowan'ın kollarından kurtulunca Rowan, Aelin'ın elini büyük bir kuvvetle tutup aralarındaki temasın kopmasına izin vermemişti. Çevrelerindeki adamlar geriye sendelemiş, dehşet ve hayretle yukarı bakarken kıç üstü düşmüşlerdi.

O alev sütunu döne döne daha da yükselmişti. Bir ölüm, yaşam ve yeniden doğuş girdabı.

Rowan'ın arkasında duran Fenrys "Kutsal tanrılar aşkına," diye fısıldadı.

Aelin'ın büyüsü dünyaya akmaya devam etti. Ateşi hâlâ sıcak ve amansızdı.

Dişlerini sıkan Aelin başını geriye atıp gözleri kapalı hızlı hızlı soludu.

"Aelin," dedi Rowan. Bu bir uyarıydı. Alev sütunu genişlemeye başladı. Artık mavi ve turkuvazı da içine katmıştı. Kemiği eritecek, toprağı çatlatacak bir alevdi bu.

Çok fazla. Rowan ona gücünden çok fazla vermiş, Aelin gücünün fazla derinlerine inmişti...

Rowan etraflarını çeviren alevlerin arasından paniğe kapılan, kaçmak, menzil dışına çıkmak için aceleyle harekete geçen düşman filosunu görebiliyordu.

Aelin'ın sergilediği gösteri onlara yönelik değildi.

Çünkü onun yanında getirdiği güçten kaçış yoktu.

Gösteri diğerleri, onları izleyen şehir sakinleri içindi.

Herkesin Aelin'ın hoş görünümlü korlarla oynayan bir prensesten ibaret olmadığını görmesi için.

Rowan bir kez daha "Aelin," deyip aralarındaki bağı çekiştirmeye çalıştı.

Fakat eli boş kaldı.

Bir tür ölümsüz, kadim canavarın açık ağzı vardı sadece. Bir gözünü açan, bin dünyanın diliyle konuşan bir canavar.

Rowan'ın damarlarına buz yürüdü. Wyrd anahtarı Aelin'ın üzerindeydi.

"Aelin." Fakat o an Rowan, Aelin'ın gücünün dibinin çatlayarak açıldığını hissetti. Wyrd anahtarının içindeki o canavar ayağını yere vurmuş da külleri ve tortu kaplı kayaları ezip ufalamış gibi.

Ve o katmanın altındaki çalkantılı, eriyik halindeki büyü çekirdeğini ortaya çıkarmış gibi.

O çekirdek Mala'nın coşkun kalbiymiş gibi.

Aelin o gücün içine atlayıp ona bulandı.

Rowan hareket etmeye, Aelin'a durması için haykırmaya çalıştı...

Fakat gözleri sadece huşu olarak adlandırılabilecek bir bakışla fal taşı gibi açılan Rolfe, Aelin'a *"Ateş!"* diye kükredi.

Aelin komutu işitmişti. Göğü deldiği kadar büyük bir şiddetle o ateş sütunu hızla yere, *Aelin'ın içine* döndü; onu sarıp sarmalayarak öyle bir güç çekirdeğine dönüştü ki Rowan'ın içini kavurup ruhunu dağladı...

Alevler Aelin yanan ellerle Rowan'ın içine uzanıp savaşçının gücünden kalan son kalıntıları *parçalarken* söndü.

Tam Aelin elini Rowan'ın elinden ayırdığında. Tam Aelin'ın gücü ve göğüslerinin arasındaki Wyrd anahtarı birbirlerine kaynadığında.

Rowan dizlerinin üzerine çöktü. Kafasının içinden bir çatırtı geldi. Bedeninin içinde gök gürlüyormuş gibi.

Aelin gözlerini açtığında sesin gök gürlemesi değil, sertçe açılan bir kapı olduğunu fark etti.

Aelin'ın yüzü ifadesiz bir şekle büründü. Yıldızların arasındaki boşluklar kadar soğuk. Gözleri ise...

Turkuvaz göz kamaştırıyordu... bir gümüş çekirdeğin çevresinde. Altın sarısından eser kalmamıştı.

Fenrys "Aelin değil bu," diye fısıldadı.

Aelin'ın dolgun dudaklarında cılız bir gülümseme yeşerdi. Gaddarlık ve kibirden doğan bir gülümseme. Bileğine dolanmış demir zinciri inceledi.

Demir eriyip gitti; eriyik halindeki cevher ahşap güverteyi delip aşağısındaki karanlığa aktı. Aelin'ın gözlerinden bakan yaratık ellerini yumruk yaptı. Sıktığı parmaklarının arasından ışık sızıyordu.

Soğuk, beyaz ışık. Dokungaçların ışığı titredi... gümüşi alev...

Gavriel, "Uzaklaş," dedi. *"Kaç ve bakma."*

Gavriel dizlerinin üzerine çökmüş; başını eğiyor, gözlerini kaçırıyordu. Fenrys de aynını yaptı.

Zira karanlık filoya bakan, Rowan'ın sevdiğinin bedenini dolduran o şey... Rowan anlamıştı. İlkel, doğuştan gelen bir yanı anlamıştı.

"Deanna," diye fısıldadı Rowan. Aelin soran ve onaylayan gözlerini Rowan'a çevirdi.

Sonra gür ve yankılanan, hem genç hem de yaşlı bir sesle "Her anahtarın bir kilidi vardır," dedi. "Vaat Edilen Kraliçe'ye o kilidi yakın zamanda ele geçirmesini söyle. Zira Kilit elinde olmazsa, o anahtarları o kilide geri koymazsa dünyanın tüm müttefikleri yanında da olsa bir şey fark etmez. Ona söyle ki neyin bulunması

gerektiğini öğrenmek için bir araya gelen alev ve demirin gümüşe karışması gerek. Bunun için tek adım atmak yetecektir." Ardından Aelin gözlerini yine çevirdi.

O zaman Rowan onun elindeki gücün ne olduğunu fark etti. Aelin'ın serbest bırakacağı alevin yakacak kadar soğuk olacağını; o alevin yıldızların, çalınan ışığın soğuğu olduğunu fark etti.

Azgın ateşler değil, ay ateşleri olduğunu.

Bir an oradayken hemen sonrasında yoktu.

Sonra kenara itildi; anahtarı olmayan bir sandığa hapsedildi ve artık gücü, bedeni, ismi ona ait değildi.

Diğeri'nin oradaki varlığını, içini doldurduğunu; kendisi onun yüzündeki güneşin sıcağına, dudaklarını tuzla kaplayan nemli deniz meltemine ve artık yarası iyileşen elin verdiği acıya hayret ederken onun sessizce güldüğünü hissedebiliyordu.

Çok uzun... Diğeri bu tür şeyleri hissetmeyeli; bunları *tamamıyla,* iki arada bir derede, seyreltilmemiş şeyler olarak hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve o alevler... *Aelin*'ın alevleri, sevdiğinin büyüsü... artık Diğeri'ne aitti.

Aelin'ın göğüsleri arasından sarkan geçici kapıdan geçen ve onun bedenini bir maske misali kendisine geçiren tanrıçaya.

Aelin konuşamıyordu; sesi, özbenliği, *hiçbir şeyi* yoktu...

Ve tek yapabildiği kendisini belki korumayan fakat ömrü boyunca bu an, bu fırsat için *takip eden* tanrıçanın ötedeki karanlık filoyu incelediğini sezerken bir pencereden bakarmışçasına olanları izlemekti.

O filoyu yok etmek ne de kolaydı.

Fakat başka hayatların varlığının ışıltısı vardı... *Arkalarında.* Yok edilecek başka hayatlar. Ölürken attıkları çığlıkları kendi kulaklarıyla işitmek, bir tanrıçanın asla yapamayacağı bir şekilde var olmayı bırakmanın ne olduğuna ilk elden şahit olmak için...

Yanıp sönen beyaz alevle kaplı, bir süredir karanlık filoya çevrili olan elinin hareket edişini izledi.

Körfezin kalbindeki korumasız şehre doğru.

Bedeni kasabaya doğru çevrilirken, kendi kolu kalkıp yumruğu şehrin ortasına çevrilirken zaman yavaşlayıp uzadı. Rıhtımlarda insanlar vardı. Kayıp bir klanın evlatları. Bazıları onun daha kısa bir süre önce sergilediği ateş gösterisinden kaçıyordu. Parmakları açılmaya başladı.

"Hayır!"

Sözcük bir kükreyiş, bir yakarıştı. Gümüş rengi ve yeşil gözlerinin önünde parladı.

Bir isim. Biri kendisini o yumruğun, o ay ateşinin önüne attığında içinde bir isim çınladı. Adam bunu sadece şehirdeki masumları kurtarmak için değil, *Aelin* o insanların hepsini yok ederse ruhunun çekeceği azaptan onu korumak için de yapmıştı.

Roean. Savaşçının yüzü netleştiğinde, güneşin ışığı altında dövmesi tüm yalınlığıyla belirdiğinde, hayal bile edilemeyecek kadar büyük bir güçle dolu, yumruk yaptığı elin parmakları *onun kalbine* doğru açıldığında...

Dünyada Aelin'i zapt edebilecek hiçbir güç yoktu.

Tanrıçanın onu içine tıktığı kafesi kıran, tanrıçayı lanet *boğazından* tutup onu kendisinin içine sızmakta kullandığı koca delikten *dışarı, daha dışarı* attığında ve o deliği mühürlediğinde Aelin Galathynius kendi ismini anımsadı...

Aelin bedenine, gücüne döndü.

Buz gibi ateş, yıldızlardan çalınan ateş...

Aelin yumruğunu açarken önüne geçen Rowan'ın saçları hâlâ hareket ediyordu.

Zaman yeniden işlemeye başladı; dolu dolu, hızla ve amansızca. Aelin'ın şimdi tamamen açtığı parmaklarını Rowan'dan uzağa, o hariç herhangi bir yere doğrultması için elinde ancak kendisini yana atacak kadar zamanı vardı...

Ayaklarının altındaki gemi, ötesindeki karanlık filonun ortası ve sol yanı, filonun arkasında kalan adanın dış kenarı bir ateş ve buz fırtınasıyla paramparça oldu.

36

Boğuk haykırışlar, çarpışma sesleri ve ölenlerin iniltileri Aelin'a doğru yankılanırken bile dalgaların altında müthiş bir sessizlik vardı.

Aelin aşağı sürüklendi; gücünün derinlerine sürüklenirken boynundaki Wyrd anahtarı bir değirmentaşı gibi ağırlaştı...

Deanna. Aelin bunun nasıl, neden olduğunu bilmiyordu...

Vaat edilen Kraliçe.

Akciğerleri daralıp yanıyordu.

Şok. Belki de şoktu bu.

Aşağılara sürüklendi; el yordamıyla bedenine, zihnine dönüş yolunu bulmaya çalıştı.

Tuzlu su gözlerini yakıyordu.

İri, güçlü bir el onu yakasından kavrayıp *çekti*, onu çekiştirerek, sakin hareketlerle yukarı çekti.

Aelin ne yapmıştı, ne yapmıştı, ne yapmıştı...

Işık ve hava Aelin'ın etrafında parçalandı. Yakasına yapışan o el şimdi göğsüne dolanıp başını azgın dalgaların üzerinde tutarken onu sert bir erkek bedenine yasladı.

Rowan'a ait olmayan bir ses "Yakaladım seni," dedi.

Diğerleri. Gemide diğerleri de vardı. Aelin onları ölmüşten beter etmiş olmalıydı...

Erkek "Majesteleri," dedi. Bir soru, sessiz bir emir.

Fenrys. Erkeğin adı buydu.

Aelin gözlerini kırpıştırdı ve ismi, unvanı, içi boşaltılan gücü Aelin'a geri döndü... Deniz, savaş ve Morath akını tehlikesi de.

Sonra. Aelin kendisini bir tür tapınak rahibesi olarak kullanmayı düşünen o lanet olası tanrıçayla sonra ilgilenecekti. Deanna'yı bulup yaptığının bedelini ona ödetmek için nasıl tüm dünyaların altını üstüne getireceğini sonra düşünecekti.

Artık Aelin'ın zihninden süzülmeye başlayan kargaşanın gürültüsü –adamların çığlıkları, kırılan nesnelerin gıcırtıları, alevlerin çıtırtıları– arasında Fenrys "Dayan," diye haykırdı. "Kendini bırakma."

Aelin konuşmayı başaramadan tüm bunlar yitip gitti. Hem katı hem de cisimsiz, onu sıkıca saran bir karanlığın içine.

Sonra yeniden suyun içindeydiler; dalgaların altında bir aşağı bir yukarı hareket ederken Aelin kendine gelip öksürerek hava almaya çalıştı. Erkek onu taşımış; etraflarında yüzen, birbirlerinden farklı gemi enkazına bakılırsa onların üzerinden sıçrayarak mesafeleri aşmıştı.

Fenrys, Aelin'ı kendisine sıkıca yaslamıştı. Nefesi kesilmişti. Kısa mesafeleri sıçrayarak aşmasını sağlayan büyü nasıl bir büyü ise tüm gücünü harcıyormuş gibi. Derin bir nefes aldı.

Sonra tekrar o karanlık, boş fakat sıkıştıran boşluğa girdiler. Birkaç saniye sonra su ve gök geri geldi.

Fenrys homurdandı; bir kolunu Aelin'a daha sıkı sararken diğeriyle kıyıya yüzmeye ve enkaz kalıntılarını kenara itmeye başladı. Nefes alıp verişi ıslak hırıltılara döndü. Kullandığı büyü her ne ise tükenmişti.

Fakat Rowan... Rowan neredeydi?

Aelin bir ses çıkardı. Pekâlâ Rowan'ın ismi olabileceği gibi bir hıçkırık da olabilirdi bu ses.

Fenrys soluk soluğa "Resifte o, durumu iyi," dedi.

Aelin ona inanmadı. Fey savaşçısının kucağında debelendi. Fenrys onu bırakana dek. Soğuk, açık denizin içine kayıp Denrys'in gittiği yöne doğru döndü. Resifin üzerinde, dizlerine kadar suyun

içinde dikilen Rowan'ı görmesiyle ağzından küçük bir ses daha çıktı. Rowan aralarında hâlâ neredeyse otuz metre de olsa kolunu uzatmıştı bile.

İyiydi. Zarar görmemişti. Hayattaydı. Yanında en az onun kadar ıslanmış bir Gavriel vardı. Gavriel'ın baktığı yerde...

Ah, tanrılar, ah, tanrılar adına...

Su kana bulanmıştı. Her yerde cesetler vardı. Morath'in filosu ise...

Filonun büyük bir kısmı gitmişti. Takımadalar boyunca siyah ahşaptan, yanan çadır bezi ve halat parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Fakat üç gemi hâlâ ayaktaydı.

Şimdi su alan *Deniz Ejderhası*'nın kalıntıları üzerinde bir araya geliyor, fırtına bulutları gibi toplanıyorlardı...

Aelin'ın yanındaki Fenrys "Yüzmen gerek," dedi. Islak, altın rengi saçları başına yapışmıştı. "Hemen. Elinden geldiğince hızlı."

Aelin başını Fenrys'e doğru çevirdi. Deniz suyunun yaktığı gözlerini kırpıştırdı.

Fenrys köpekdişlerini göstererek "*Hemen* yüz," diye çıkıştı. Aelin *altlarında* nelerin dolaştığını düşünmemeye çalışırken Fenrys onu bir kez daha yakasından tuttu ve resmen kendi önüne doğru *fırlattı.*

Aelin beklemedi. Yüzerken Rowan'ın uzattığı ele odaklandı. Rowan'ın yüzünde dikkatle şekillendirdiği sakin bir ifade vardı; savaş alanında bir komutan. Aelin'ın büyüsü kıraç, Aelin'ın büyüsü çoraktı ve Rowan'ın büyüsü... Aelin ondan gücünü çalmıştı.

Bunu sonra düşünmeliydi. Aelin suda yolunu açarak, daha büyükçe enkaz kalıntılarının altından yüzerek geçti...

Adamların yanından geçti. Rolfe'un adamlarının. Suda ölüleri yüzen. Kaptan da onların arasında mıydı?

Muhtemelen Aelin bu savaştaki ilk ve tek insan müttefikini öldürmüş, o Kilit'e gidecek tek yolunu kapatmıştı. Rolfe'u öldürdüğü haberi yayılırsa...

"*Daha hızlı*," diye haykırdı Fenrys.

Rowan kılıcını kınına soktu; dizlerini büktü...

Sonra Aelin'a doğru yüzdü. Prens hızla ve duraksamadan dalgaların arasından ve altından geçerken sular onun geçmesi için iki yana ayrılır gibiydi. Aelin'ın içinden kendisinin ona yüzebileceğini söylemek gelse de...

Rowan, Aelin'a uzandı. Tek kelime etmeden arkasına geçti ve Fenrys'le birlikte onu korumaya aldı.

Rowan hiç büyüsü yokken bir deniz wyvern'ine karşı ne yapabilirdi ki?

Aelin göğsündeki ezici daralmaya aldırış etmeden resife doğru ilerledi. Şimdi Gavriel az önce Rowan'ın olduğu yerde bekliyordu. Altında mercan resifi uzanan Aelin az kalsın hıçkıracaktı; Gavriel, Aelin uzattığı ele ulaşabilsin diye çömeldi.

Aslan, Aelin'ı kolaylıkla sudan çıkardı. Çizmeleri engebeli mercanların üzerinde denge kurmaya çalışırken Aelin'ın dizlerinin bağı çözüldü. Fakat Gavriel onu tutmaya, onun bedenini sezdirmeden kendi bedenine yaslamaya devam ediyordu. Rowan ve Fenrys hemen sonra sudan çıktılar. Prens hemen Aelin'ın yanında bitti. Ellerini onun yüzüne koyup ıslak saçlarını geriye attı ve gözlerini süzdü.

Aelin hırıltılı, boğuk bir sesle "Ben iyiyim," dedi. Sesinin bu hale gelmesinin nedeni büyü, tanrıça ya da yuttuğu tuzlu suydu. "Ben benim."

Bu kadarı şimdi üzerlerine gelen üç gemiye doğru bakan Rowan'a yetmişti.

Aelin'ın diğer yanındaki Fenrys iki büklüm oldu. Ellerini dizlerine yaslayıp derin derin soludu. Saçlarından sular damlayan savaşçı başını kaldırıp Aelin'ın gözlerine baksa da Rowan'a seslendi: "Tükendim; ya gücümü geri kazanmamı beklemeliyiz ya da kıyıya yüzmeliyiz."

Rowan başını Fenrys'e sertçe salladı. Aelin bu hareketi Rowan'ın savaşçıyı anladığı ve ona teşekkür ettiği şeklinde yorumladı. Aelin iki Fey erkeğinin arkasına baktı. Resif epey arkadaki siyah, kayalık kıyının bir uzantısı gibiydi. Fakat gelgitin varlığında yer yer yüzmeleri gerekecekti. Suyun altındaki tehlikeyi göze almaları gerekecekti...

Suyun altındaki. Lysandra'nın yanındaki.
Görünürde ne deniz wyvern'leri ne de deniz ejderhası vardı.
Aelin bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

Aelin ve Fey erkekleri resife varmışlar, şimdi resifin üzerinde, dizlerine kadar suyun içinde dikiliyorlardı.

Her ne olduysa... işler son derece ters gitmişti. Öyle ters ki Lysandra yukarıdaki dünyada büyük bir patlama gerçekleştiğinde bir an olsun bile onu unutmayan o yabani, vahşi varlığın kendi uzun gölgesine sığındığına yemin edebilirdi.

Lysandra mercandan aşağı yuvarlanmış, akıntı bir girdaba dönüşmüştü. Tahtalar, ipler ve çadır bezi yüzeye yağmış, bir kısmı suyun derinlerine inmişti. Ardından bedenler, kollar, bacaklar gelmişti.

Fakat işte kaptan ve ikinci kaptan bedenlerine dolanan ve ikisini kumlu deniz tabanına çekmeye çalışan gemi enkazının arasında çırpınıyorlardı.

Yaşadığı şoku üzerinden atan Lysandra ikisine doğru yüzdü.

Lysandra'nın yaklaşmasıyla Rolfe ve adamı önce donakaldılar. Ardından dalgaların altında, bellerindeki silahlara uzandılar. Fakat Lysandra onları boğacağından şüphe olmayan kalıntıları parçalayıp olduğu yerde durdu. İkisinin ona tutunması için. Fazla zamanı yoktu...

Rolfe ve ikinci kaptanı Lysandra'nın bacaklarına sarılıp birer kaya midyesi gibi yapıştılar. Lysandra onları suda, artık hepten kavrulmuş enkazın ötesine sürükledi. Bir dakikada iki adamı kayalık resifin üzerine bıraktı. Sadece bir tek nefes alacak kadar kısa bir süre suyun dışına çıkıp yeniden daldı.

Suyun içinde debelenen başka adamlar da vardı. Lysandra enkazdan kalanlardan sakınarak onlara doğru ilerledi. Ta ki...

Akıntıya kan eşlik edene dek. Bu kan gemi patladığından beri suyu kızıla boyayan o aynı kan değildi.

Büyük, bulanık kan bulutları. Devasa çeneler bir bedeni kıstırıp sıkmış gibi.

Lysandra ileri atıldı. Güçlü kuyruğu öne arkaya bir kırbaç gibi sallanıyor, bedeni bir aşağı bir yukarı hareket ederek hayatta kalanların üzerine giden üç gemiye doğru hızla ilerliyordu. *Hemen* harekete geçmeliydi. Deniz wyvern'leri kendilerine ziyafet çekmekle meşgulken.

Siyah kanın kokusu dalgaların altında bile Lysandra'nın burnuna geldi. Kara ahşap çürük kana bulanmış gibi.

Ve Lysandra kendisine en yakın geminin geniş karnına yaklaştığında mavinin içinde iki güçlü figür belirdi.

Lysandra kuyruğunu geminin gövdesine çarptırdığında iki figürün dikkatlerinin kendisine odaklandığını hissetti.

Bir kez vurdu. İki kez.

Tahta çatladı. Yukarıdan gelen boğuk haykırışlar Lysandra'ya ulaştı.

Lysandra geri çekilip bir yay gibi gerilerek kuyruğunu üçüncü kez geminin gövdesine indirdi.

Tahtalar parçalanıp Lysandra'nın bedenine batarak ondan pullar kopardı. Fakat vermesi gereken hasarı vermişti. Geminin bedenine çekilen su gitgide artıyor, öldürücü yara giderek büyüdükçe ahşap parçalanıyordu. Lysandra gerileyerek kendisini suyun çekim kuvvetinden kurtardı; o gitgide aşağılara inerken panik içindeki adamları midelerine indiren iki wyvern duraksadı.

Lysandra hızla bir sonraki gemiye yöneldi. Gemileri batırırsa müttefikleri suda mücadele veren askerleri kıyıya ulaşmadan avlayabilirlerdi.

İkinci gemidekiler daha akıllı çıktı.

Mızraklar ve oklar suyu yarıyor, Lysandra'yı hedef alıyordu. Lysandra kum kaplı deniz tabanına daldı. Ardından bedenini çarpmanın etkisine hazırlayarak geminin savunmasız karnını hedef alarak hızla yükselişe geçti.

Daha gemiye varmadan bir başka şeye çarptı.

Lysandra'nın sezemediği bir hızla, geminin yanından gelen deniz wyvern'i ona çarpmıştı.

Pençeler kesip biçerken Lysandra içgüdüsel bir tepkiyle dönüp

kuyruğunu öyle sertçe indirdi ki wyvern'i suyun içine batırdı.

Lysandra geri kaçtı. Gözlerini ona diken yaratığı süzdü.

Ah, tanrılar adına.

Wyvern'in cüssesi Lysandra'nın iki katıydı; masmaviydi ve beyaz karnında daha soluk mavi benekler vardı. Bedeni neredeyse yılanı andırıyordu; iki yanında yüzgeçlerden pek de farkı olmayan kanatlar vardı. Hızlı gitmek ya da okyanusları aşmak için tasarlanmamıştı... Varlık nedeni uzun, kavisli pençeleri; şimdi açık olan, Lysandra'nın çevresindeki kanın, tuzun ve onun kokusunun tadına bakan, bir yılanbalığınınki kadar sık ve keskin dişlerini gösteren ağzıydı.

Kanca gibi dişler. Kıstırmak ve parçalamak için.

Wyvern'in arkasındaki ikinci wyvern yerini aldı.

Lysandra'nın üzerinde kalan adamlar suda çırpınıyor, çığlıklar atıyordu. Lysandra o düşman gemilerini batırmazsa...

Kanatlarını bedenine sıkıca yapıştıran Lysandra yüzeyde daha derin bir nefes almadığına, akciğerlerini sonuna kadar doldurmadığına pişman oldu. Kuyruğunu akıntıda sağa sola oynatarak gemiden kopan tahtaların postunda açtığı yaralardan hâlâ akan kanı iki wyvern'e doğru itti.

Kanın wyvern'lere ulaştığı anı fark etti.

Wyvern'lerin onun sıradan bir hayvan olmadığını anladıkları anı.

Sonra Lysandra dalışa geçti.

Hızlı ve akıcı hareketlerle derine indi. Wyvern'ler gaddarca öldürmek için yetiştirildilerse Lysandra da hızını kullanacaktı.

Lysandra wyvern'ler onu görüp dönemeden siyah gölgelerinin altından geçti. Okyanusa doru.

Hadi, hadi, hadi...

Bir tavşanın ardına düşen tazılar gibi Lysandra'nın peşine düştüler.

Kuzeyde iki yanında resifler olan bir kum adacığı vardı.

Lysandra adayı hedef aldı. Deli gibi yüzdü. Wyvern'lerden biri diğerinden daha hızlıydı; öyle hızlıydı ki Lysandra yaratığın açıp

kapadığı ağzının suda yarattığı çalkantıyı kuyruğunda hissetti...

Su daha berrak, açık bir hal aldı. Lysandra suyun altından yüzeye yükselen resife, o donmuş yaşam ve faaliyet sütununa doğru hızla yüzdü. Kum adacığının etrafından dolaştığında...

Diğer wyvern önünde belirdi; ikincisi hâlâ kuyruğundaydı.

Zeki yaratıklar.

Fakat Lysandra kendisini yana –kum adacığının sığlığına attı ve ivmesini tekrar tekrar kendi ekseninde dönüp o dar kum birikintisine yaklaşmak için kullandı. Pençelerini derine gömüp yavaşlayarak durdu; kumlar etrafa saçılıyor, üzerine yapışıyordu. Kuyruğunu kaldırdı. Bedeni suyun dışında çok daha ağırdı...

Diğer yoldan yüzerek Lysandra'yı gafil avlamayı akıl eden wyvern suyun içinden kum adacığına sıçradı.

Lysandra bir engerek yılanı kadar hızlı bir şekilde saldırdı.

Wyvern'in açıkta kalan boynunu iki çenesinin arasına alıp ısırdı.

Wyvern debelendi; kuyruğunu salladı. Fakat Lysandra yaratığı sırtüstü yere çarptı. Aynı anda hem belini hem de boynunu kırdı.

Siyah kan boğazında çürük et tadı bıraktı.

Ölü wyvern'i bırakan Lysandra turkuvaz denizleri, gemi enkazını, geri kalan iki gemiyi ve rıhtımı gözledi...

İkinci ejderha neredeydi? Hangi cehennemdeydi?

Lysandra yaratığın ölümün ensesinde olacağını bilecek, daha kolay bir av aramayı tercih edecek kadar zeki olduğunu fark etti.

Zira dikenli bir sırt yüzgeci suya dalıyor ve...

Resifin üzerinde kılıçları ellerinde dikilen Aelin, Rowan, Gavriel ve Fenrys'e doğru ilerliyordu. Dört yanları suyla çevriliydi.

Lysandra dalgaların içine daldı; üzerindeki kum ve kan temizlendi. Bir wyvern... Sadece bir wyvern daha. Sonrasında gemileri batırabilirdi.

Geri kalan wyvern mercan çıkıntısına ulaşıp hızını arttırdı. Niyeti sudan dışarı sıçrayıp kraliçeyi bir lokmada yutmakmış gibi.

Yüzeyden altı metre yükselemedi.

Lysandra wyvern'in üzerine atıldı. İkisi mercan resifine öyle hızlı çarptılar ki resif sarsıldı. Fakat Lysandra'nın pençeleri ej-

derhanın omurgasında, ağzı ensesindeydi. Lysandra titriyor, kendisini hayatta kalma güdüsüne ve bedeninin haykırarak verdiği komuta teslim ediyordu: *Öldür, öldür, öldür...*

İkisi açık denizin sularına düştüler. Wyvern hâlâ mücadele ediyordu. Lysandra'nın yaratığın boynuna yapışan çenesi gevşedi...

Hayır. Tepelerinde bir savaş gemisi belirirken Lysandra derinlere daldı. Gücünü son bir kez toplayıp kanatlarını açtı ve *yukarı* doğru çırptı...

Deniz wyvern'i şimdi tam üstlerinde kalan geminin teknesine çarptı. Canavar öfkeyle kükredi. Lysandra onu tekrar tekrar gemiye çarptı. Geminin gövdesi kırıldı. Ejderhanın bedeni de.

Lysandra canavarın uzuvlarının gevşeyişini izledi. Suyun geminin yarılan karnından içeri hücum edişini izledi. Gemideki askerlerin haykırışlarını dinledi.

Lysandra'nın pençelerini canavardan ayırmasıyla yaratığın cesedi denizin dibine sürüklendi.

Bir gemi daha. Sadece bir gemi daha.

Lysandra çok yorulmuştu. Tekrar şekil değiştirmesi ancak birkaç saatten sonra mümkün olabilirdi.

Lysandra yüzeye çıkıp akciğerlerine hava çekti ve kendisini hazırladı.

Yeniden suya dalmadan önce kulaklarına Aelin'ın haykırışı geldi.

Acı dolu bir haykırış değildi bu... Bir uyarıydı. Tek sözcük, tekrar tekrar. Ona yönelik tek sözcük.

Yüz.

Lysandra başını eğip kraliçenin resifin üzerinde dikildiği yere baktı. Fakat Aelin, Lysandra'nın arkasında bir yere işaret ediyordu. Kalan son gemiye değil... açık denize doğru.

Dalgaların arasından hışımla, dosdoğru Lysandra'nın üzerine gelen üç devasa şekle doğru.

37

Aedion'ın kraliçesi resifin üzerindeydi. Yanında Rowan vardı. İkisinin iki yanında Aedion'ın babası ve Fenrys duruyordu. Rolfe ve adamlarının çoğu dar körfez ağzının diğer yanına ulaşabilmişler, oradaki resife çıkmışlardı.

Ve aralarındaki kanalda...

Bir savaş gemisi.

Bir deniz ejderhası.

Ve üç deniz wyvern'i vardı.

Bunlar *erişkin* deniz wyvern'leriydi. İlk ikisi... onlar erişkinliğe ulaşmamışlardı.

Gözcü kulesinde, Aedion'ın yanındaki gözcü "Eyvah," diye mırıldandı. "Eyvah, eyvah, eyvah."

Rolfe'un yavrularını öldüreni öldürmek için dünyanın bir ucuna kadar takip ettiklerini iddia ettiği deniz ejderhalarıydı bunlar. Biri sadece kıtanın ortasında, denizden uzak olursa onların gazabından kurtulabilirdi. O halde bile suyolları asla güvenli olmazdı.

Ve Lysandra az önce iki yavruyu öldürmüştü.

Anlaşılan yalnız gelmemişlerdi. Son kalan gemideki Valg askerlerinin tezahüratına bakılırsa... bu bir tuzaktı. Yavrular da yem.

Yavrular Lysandra'dan biraz daha iriydi. Erişkinlerin –boğaların– cüssesi ise onun üç katıydı.

Orada duran savaş gemisinden uzundular. Okçular yeşil deniz

ejderhası için bir ölüm tuzağına dönüşen kanalda kıyıya yüzmeye çalışan adamlara ok atıyorlardı.

Deniz ejderhası şimdi üç dev yaratık ve damarlarında büyüsünden bir kor almadan o kayaların üzerinde mahsur kalan kraliçesi arasında duruyordu. Kraliçesi Lysandra'ya tekrar tekrar *yüzmesini, şekil değiştirmesini, kaçmasını* haykırıyordu.

Fakat Aedion, Lysandra'nın iki yavru wyvern'i nasıl öldürdüğünü görmüştü.

Gitgide yorulmuştu. Aedion geçen aylarda Lysandra'nın çok sık şekil değiştirdiğini, bu yüzden o an hızla şekil değiştiremeyeceğini biliyordu. Belki de şekil değiştirecek gücü kalmamış bile olabilirdi.

Lysandra tıpkı dostlarının resifte mahsur kaldıkları gibi mevcut şeklinde mahsur kalmıştı. Lysandra kıyıya tırmanmaya çalışırsa... Aedion o deniz wyvern'lerinin daha sığ sudan kıyıya çıkamadan ona ulaşacaklarından emindi.

Üç boğa artan bir hızla yaklaşıyordu. Lysandra körfezin ağzında kaldı.

Diğerlerini korumak için.

Aedion'ın kalbi tekledi.

Gözcülerden biri "Ölecek," dedi. "Ah, tanrılar adına, ölecek..."

Aedion "*Kapa kahrolası çeneni,*" diye hırlayıp körfeze göz gezdirdi. Zihninin savaşta kararlar almasını, ödenecek bedelleri ve riskleri tartmasını sağlayan o soğuk, hesapçı köşesine çekildi.

Öte yandan, Dorian'ın aklına Aedion'dan önce bir fikir geldi.

Körfezin diğer yanında elini kaldıran ve bir yıldız gibi parlayan Dorian, Lysandra'ya gücüyle art arda işaretler verdi. *Bana doğru gel, bana doğru gel, bana doğru gel..* Böyle der gibiydi kral.

Üç boğa wyvern'i dalgaların altına indi.

Lysandra dönüp dalışa geçti...

Fakat Dorian'a doğru gitmiyordu.

Aelin bağırmayı kesti. Dorian'ın büyüsü söndü.

Aedion'ın elinden gelen ancak şekil değiştirenin suda üç boğaya doğru süzülmesini, onlarla kafa kafaya gelmeye hazırlanışını izlemekti.

Üç wyvern dağıldı. Öyle iriydiler ki Aedion'ın boğazı kurudu.

Ve o an ilk kez Aedion kuzininden nefret etti.

Aelin'dan Lysandra'dan hem onları korumalarını hem de Mycenia'lıları Terrasen için savaşmasını istediği için nefret ediyordu. Lysandra'da onu hayatını ortaya koyacak kadar pervasız kılacak yaralar açan insanlardan nefret ediyordu. O işe yaramaz kulede sadece tek atış yapabilen bir savaş makinesiyle kalakaldığı için kendisinden nefret ediyordu.

Lysandra ortadaki wyvern'i hedef aldı. Aralarında sadece yüz metre kaldığında sola döndü.

Wyvern'ler yüzüş düzenlerini bozdular. Biri dalışa geçerken biri yüzeye yakın, üçüncüsü de geride kaldı. Lysandra'yı bir koyun gibi güdeceklerdi. Onu her yönden çevirecekleri bir noktaya sürerek paramparça edeceklerdi. Lysandra'nınki kanlı ve amansız bir son olacaktı.

Fakat Lysandra kanaldan hızla geçti. Dosdoğru...

Dosdoğru kalan son savaş gemisine ilerliyordu.

Üzerine oklar yağdı.

Bazı okların hedefi bulmasıyla Lysandra'nın zümrüt yeşili pullarının arasından kan aktı.

Kanı en yakınındaki, yüzeye yakın yüzen boğayı kendisine çekti. Yaratığı kudurtup Lysandra'yı yakalamak ve ısırmak için daha hızlı gitmeye zorladı...

Lysandra gemiye yaklaştı. Art arda oklar yerken sudan dışarı sıçradı.

Askerlerin, ahşabın ve gemi direğinin üzerine indi. Yuvarlanarak, debelenerek, çifteler atarak. İkiz gemi direkleri kuyruğunun altında kırıldı.

Lysandra diğer yana geçip suya daldı. Her yanda kırmızı kan parıldıyordu...

Tam o anda Lysandra'nın peşindeki wyvern, Aedion'ın nefesini kesen geniş bir kavis çizerek geminin üzerine sıçradı. Fakat kırılıp çotukları birer mızrağa dönüşen gemi direkleri...

Boğa wyvern'i direklerinin üzerine Aedion'ın körfezin diğer yanından işittiği bir çatırtıyla indi.

Yaratık debelense de... Odun sırtına daha da saplandı.

Ve wyvern'in müthiş ağırlığı altında... gemi çatırdayıp batmaya başladı.

Lysandra hiç zaman kaybetmeden oradan uzaklaştı. Şekil değiştiren bir kez daha hızla körfez boyunca ilerlerken Aedion nefes almakta güçlük çekiyordu. İki boğa Lysandra'ya öyle yakındı ki suda bıraktıkları izler birbirine karışıyordu.

Wyvern'lerden biri dalışa geçti. Derinlerin yuttuğu yaratık gözden kayboldu. Fakat ikincisi hâlâ onun kuyruğundaydı...

Lysandra o wyvern'i Dorian'ın menziline çekiyordu.

Kıyıya ve kuleye elinden geldiğince çok yaklaşan Lysandra ikinci wyvern'i peşine takmıştı. Kral her iki elini ileri uzattı.

Boğa hızla Dorian'ın önünden geçti. Fakat hemen sonra suya buzun hücum etmesiyle durdu. Katı, oralarda benzeri hiç görülmemiş buz.

Aedion'ın yanındaki gözcüler sustular. Boğa wyvern'i kükredi. Kendisini buzdan kurtarmaya çalıştı. Fakat kralın buzu daha da kalınlaşıp wyvern'i soğuk kavrayışıyla kapana kıstırdı. Canavar kımıldanmayı bıraktığında pulu andıran kırağılar onu burnundan kuyruğuna kadar kapladı.

Dorian bir savaş çığlığı attı.

Dorian'ın arkasındaki mancınık gevşeyip yük arabası büyüklüğünde bir kaya körfeze doğru fırladı. Aedion kralın o kadar da işe yaramaz olmadığını itiraf etmeliydi.

Kaya donmuş wyvern'in tepesine indi.

Buzla ve etle buluştu. Wyvern binlerce parçaya ayrıldı.

Rolfe ve kaptanın adamlarından bazıları tezahürat yapıyorlardı. Kasabanın rıhtımlarındaki insanlar da.

Fakat rıhtımda hâlâ bir boğa wyvern'i daha vardı. Lysandra'nın ise... yaratığın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Uzun, yeşil beden suyun içinde çırpınıyor, neredeyse çıldırmışçasına dalgaların altına iniyordu.

Aedion körfeze bakıp atıcı koltuğunda döndü. O dev, karanlık gölgeye dair herhangi bir iz aradı...

Gavriel körfezin öte yanından *"SOLUNDA!"* diye bağırdı. Hiç şüphesiz büyü sesinin daha da yüksek çıkmasını sağlıyordu.

Lysandra döndü... ve boğa işte oradaydı. Derinlerden hızla, avına pusu kuran bir köpekbalığı gibi geliyordu.

Lysandra hemen harekete geçti. Etrafında yüzen gemi enkazı, düşmanlarının ölüm adaları gibi batan gemileri ve zincir vardı... Belki zincirin üzerine çıkıp yükseğe tırmanabilirse... Hayır, Lysandra çok ağır ve çok yavaştı.

Lysandra bir kez daha Dorian'ın kulesinin önünden geçse de boğa onun yanına yaklaşmıyordu. Orada sonunun beklediğini biliyordu. Dorian'ın büyüsünün menzili dışında kalıyor, düşman gemilerinin arasındaki enkaz alanının içine, açık denize dönen Lysandra'yla oynuyordu.

Aelin ve diğerleri resif çıkıntısından çaresizce iki canavarın yanlarından geçişini; kırık tekneleri ve gemi direklerini havaya kaldırarak şekil değiştireni hedef alışını izlediler.

Böğrüne bir darbe alan Lysandra suyun aşağısına sürüklendi.

Aedion dudaklarında bir haykırışla oturduğu yerden hızla kalktı. Fakat tüm gücüyle yüzen, o boğayı enkazın ortasından geçiren Lysandra'nın bedeninden kan akıyordu. Sonra Lysandra geri döndü. Keskin bir açıyla. Boğa, Lysandra'yı kanın bulandırdığı suda takip edip onun çevikçe sakındığı enkazın arasında hızla ilerledi.

Lysandra yaratığı kanla çıldırtmıştı.

Ve Lysandra wyvern'i düşman gemilerinin kalıntılarına, Valg askerlerinin canlarını kurtarmaya çalıştıkları noktaya sürükledi. Boğa askerleri ve tahtaları örümcek ağlarıymış gibi yararak geçti.

Suda ileri fırlayan; molozun, mercanların ve cesetlerin arasından dolanan, güneş ışığının yeşil pullarına ve yakut kırmızısı kanına yansıdığı Lysandra boğayı bir ölüm dansına yöneltiyordu.

Lysandra'nın kanı suya karışırken her hareketi bir öncekinden yavaş oluyordu.

Sonra Lysandra yön değiştirdi. Körfeze yöneldi. Zincire doğru.

Ve kuzeye döndü. Aedion'a doğru.

Aedion önündeki devasa oka göz gezdirdi.

Üç yüz metrelik açık su Lysandra'yı Aedion'ın okunun menzilinden ayırıyordu.

"YÜZ," diye haykırdı Aedion. Lysandra onu işitemeyecek olsa da. *"YÜZ, LYSANDRA!"*

O zümrüt yeşili ejderha hayatı için yüzerken tüm Kafatası Körfezi'ne sessizlik çöktü.

Boğa, Lysandra'yla arasındaki mesafeyi kapatıp dalışa geçti.

Lysandra zincirin halkalarının altından geçerken boğa wyvern'inin gölgesi şekil değiştirenin altındaki deniz tabanında belirdi.

Çok küçük. Wyvern'e kıyasla Lysandra çok küçük kalıyordu; bir ısırık onu öldürmeye yeterdi.

Lysandra hiç durmadan ona doğru yüzerken Aedion kendisini nişancı sandalyesine bırakıp kolları çekerek makineyi çevirdi.

Tek atış. Aedion'ın sadece tek atış şansı olacaktı. Bir tek tanrılar lanetleyesice atış.

Lysandra ileri atılırken Aedion onun ölümün ensesinde olduğunun farkında olduğunu biliyordu. Lysandra'nın şekline büründüğü deniz ejderhasının kalbini neredeyse durduracak kadar zorladığını da. Boğanın deniz tabanına ulaştığını ve şimdi gitgide yukarı, Lysandra'nın savunmasız karnına doğru yükseldiğini de.

Sadece birkaç metre, birkaç kalp atımlık süre daha.

Ter Aedion'ın alnından aşağı indi. Tek işittiği küt küt atan kalbinin sesiydi. Mızrağı hafifçe hareket ettirip nişan aldı.

Boğa derinlerden bir hışımla geliyordu. Ağzını açmıştı ve Lysandra'yı tek darbede ikiye biçmeye hazırdı.

Lysandra menzile girip sıçradı. Sudan dışarı. Pırıldayan, kanlı pullarıyla. Boğa onun ardından sıçradı. İkisi havada kavisli bir açı çizerken wyvern'in açık çenelerinden sular akıyordu.

Aedion avuçlarıyla kola vurup ateş edip zıpkını gönderdi.

Lysandra'nın uzun bedeni havada bir yay çizip o çenelerden uzağa kaçarken boğa suyun içinden tamamen çıkıp ağzını beyaz boğazı görünecek kadar açmıştı...

Aedion'ın devasa mızrağı yaratığın boğazına saplandı.

Açık çenelerden kan fışkırırken gözleri fal taşı gibi açılan yaratık geriye savruldu.

Lysandra suyun içine sertçe indi. Havaya öyle su kaldırdı ki o ve wyvern denize indiklerinde ikisi de gözden kayboldu.

Sular durulduğunda geride sadece ikisinin gölgesi ve gitgide genişleyen bir kan birikintisi vardı.

"Sen... sen..." diye kekeledi gözcü.

"Bir mızrak daha tak," diye buyurdu Aedion. Oturduğu yerden kalkıp kabarcıklı suya göz attı.

Lysandra neredeydi, neredeydi o?..

Aelin, Rowan'ın omuzları üzerine çıkmış körfeze göz gezdiriyordu.

Sonra sudan yeşil bir baş çıktı. Lysandra'nın boğanın başını dalgaların üzerinden fırlatmasıyla siyah kan dalga serpintisi gibi püskürdü.

Taşkınca, çılgınca tezahüratlar körfezin dört yanından yükseldi.

Fakat Aedion çoktan ayağa kalkmış koşuyor, kendisini Lysandra'nın yüzdüğü kumsala götürecek merdiven basamaklarından sıçrayarak iniyordu. Suyu lekeleyen siyah irinin yerini Lysandra'nın kendi kanı almıştı.

Çok yavaş, Lysandra'nın hareketleri çok yavaştı. Aedion ağaç çizgisinin aşağısına indiğinde Lysandra'yı göremez oldu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ötelerinde, körfezde, Gemi-Kıran suyun altına indi. Rolfe'un filosu hayatta kalan askerlerin işini bitirmek ve orada hâlâ kendi askerleri varsa onları kurtarmak için açıldı.

Aedion, Aelin ve diğerlerinin denize daldıklarını ve canhıraş karaya yüzdüklerini güçbelâ fark etti.

Aedion dizlerinin üzerine çöktü. Kumun Lysandra'nın üzerine sıçramasıyla Aedion'ın yüreği cız etti. Lysandra'nın pullarla kaplı başı neredeyse Aedion kadar büyüktü... fakat pullarıyla aynı renkteki o yeşil gözler...

Acıyla doluydu. Bitkinlikle.

Aedion bir elini Lysandra'ya doğru kaldırsa da Lysandra dişlerini gösterdi ve ağzından pes bir hırıltı çıktı.

Aedion ellerini kaldırıp geriledi.

Ona bakan tanıdığı kadın değil, o kadının dönüştüğü canavardı. Lysandra kendisini tamamen içgüdülerine teslim etmiş, bunu hayatta kalmanın tek yolu olarak görmüş gibi.

Bedeni kesikler ve çizikler içindeydi. Hepsinden kan akıyor, kan beyaz kumları ıslatıyordu.

Rowan ve Aelin... onlardan biri yardım edebilirdi. Kraliçenin yaptıklarından sonra biraz olsun güç çekebilirlerse. Lysandra gözlerini yumdu; sığ nefesler alıyordu.

"Aç şu lanet olası gözlerini," diye hırladı Aedion.

Lysandra ona hırlasa da bir gözünü hafifçe araladı.

"Buraya kadar geldin. Bu kahrolası kumsalda ölme."

Göz kısıldı; bir dişinin öfkesini çağrıştıracak bir şekilde. Aedion'ın kadını geri getirmesi gerekiyordu. Kontrolü onun alması sağlaması. Yoksa canavar onların yardım edecek kadar yaklaşmalarına asla izin vermeyecekti.

"Kıçını kurtardığımızda bana teşekkür edebilirsin."

Bir kez daha o göz onu temkinle izleyip öfkeyle parladı. Fakat hayvan hâlâ oradaydı.

Rahat bir nefes almasıyla kibirli soğukkanlılık maskesi pul pul dökülmeye başlayan Aedion sözcükleri yayarak "Gözetleme kulesindeki işe yaramaz gözcülerin hepsi sana âşık olmuş gibi," diye yalan söyledi. "İçlerinden biri seninle evlenmek istediğini söyledi."

Alçak sesli bir hırıltı geldi. Aedion bir adım gerilese de Lysandra'yla göz temasını kaybetmeden sırıttı. "Ben onlara ne dedim, biliyor musun? Hiçbir şansları olmadığını." Aedion sesini alçaltıp gözlerini Lysandra'nın acıyla ve yorgun bakan gözlerinden ayırmadı. "Çünkü seninle *ben* evleneceğim," diye ona söz verdi. "Bir gün. Seninle evleneceğim. Bonkör davranıp zamanını senin seçmene izin vereceğim, on yıl sonra da olsa. Hatta yirmi. Fakat bir gün karım olacaksın."

O gözler kısıldı. Aedion'ın sadece kadınsı bir öfke ve hiddet olarak adlandırılabileceği bir ifadeyle.

Aedion omuz silkti. "Prenses Lysandra Ashryver kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Sonra ejderha ofladı. Neşeyle. Bitkince fakat... neşeyle.

Lysandra çenelerini açtı. Konuşmaya çalışırmış gibi. Fakat o bedendeyken bunu yapamayacağını fark etti. Devasa dişlerinden kan akıyordu. Acıyla titredi.

Çalılar kırılıp çıtırdadı. Aelin, Rowan, Aedion'ın babası ve Fenrys geldiler. Hepsi de ıslanmış, üzerlerine ölüm grisi kum bulaşmıştı.

Aedion'ın kraliçesi hıçkırarak, sendeleyerek Lysandra'nın yanına gitti. Aedion onu uyaramadan kendisini kumların üzerine bıraktı.

Fakat kraliçe elini Lysandra'nın bedeninin üzerine koyup defalarca "Üzgünüm, üzgünüm," derken Lysandra sadece irkildi.

Muhtemelen büyüyle seslerini güçlendirip boğanın nerede olduğunu haykırarak Lysandra'nın hayatını kurtaran Fenrys ve Gavriel ağaç çizgisinin yakınında oyalanırken Rowan yaklaşıp şekil değiştirenin yaralarını gözden geçirdi.

Fenrys, Aedion'ın bakışını, yüzündeki hiddetli ifadeyle ikisini şekil değiştirene yaklaşmamaları için uyardığını fark edip "Müthiş bir atıştı çocuk," dedi. Aedion'ın babası başını sallayıp Fenrys'i sessizce onayladı.

Aedion ikisini de görmezlikten geldi. Kuzini ve Rowan'ın tükettiği o büyü kuyusu yeniden dolmaya başlamıştı. Şekil değiştirenin yaraları birer birer kapandı. Ağır ağır, son derece yavaşça fakat... kanama durdu.

Rowan kime seslendiği belli olmasa da "Çok kan kaybetmiş," dedi. "Hem de çok."

"Ömrüm boyunca bunun gibi bir şey görmedim," diye mırıldandı. Hiçbiri görmemişti.

Aelin titriyordu; bir eli arkadaşının üzerindeydi. Yüzü öyle soluk ve bitkindi ki Aedion ona sert sözler söylemekten vazgeçti. Kraliçesi bedelin farkındaydı. Onlara onlardan bir şeyler yapmalarını isteyecek kadar güvenmesi çok uzun zaman almıştı. Aedion şimdi ona çıkışırsa, her ne kadar bunu yapmak için yanıp tutuşsa da... Aelin bir daha onlara asla görev vermezdi. Çünkü işler sarpa sardığında Lysandra suda olmasaydı...

Aelin'la göz göze gelen Aedion "Neler oldu?" diye sordu. "Orada neler oldu öyle?"

Aelin boğuk bir sesle "Kontrolü kaybettim," dedi. Kendisini tutamıyormuş gibi eli göğsüne gitti. Aedion orada, gömleğinin beyazının altında Orynth Tılsımı'nı seçebiliyordu.

O an anladı. Aelin'ın tam olarak ne taşıdığını. Rolfe'un ilgisini o haritasında neyin çekeceğini; onu Valg'ler gibi kendisine çeken şeyin ne olduğunu.

O şeyin neden Aelin'ın onu Arobynn Hamel'ın elinden almak için her şeyi riske edecek kadar önemli, hayati olduğunu anladı. Aelin'ın o gün bir *Wyrd anahtarı* kullandığını ve bunun az kalsın hepsini öldüreceğini de...

Aedion titriyordu. O öfke gerçekten iradesinden üstün çıkıyordu. Fakat Rowan ona pes ve hırçın bir hırlamayla karşılık verdi. "Sonraya sakla." Çünkü Fenrys ve Gavriel gerilmişlerdi... izliyorlardı.

Aedion da ona hırladı. Rowan, Aedion'a kraliçelerinin üzerinde taşıdığı şeye dair en ufak bir ipucu verecek olursa Aedion'ın dilini koparacağını belli eden soğuk ve sakin bir bakış attı.

Aedion öfkesini bastırdı. "Onu taşıyamayız ve şekil değiştiremeyecek kadar zayıf."

"O zaman şekil değiştirebilecek hale gelene dek burada bekle," dedi Aelin. Bunu söylerken gözleri kurtarma gemilerinden birine çıkmasına yardım edilen Rolfe'un olduğu körfeze çevrilmişti. Ve daha ötedeki, insanların hâlâ tezahürat yaptığı şehre.

Bir zafer; fakat yenilgiye yakın bir zafer. Mycenia'lılardan geri kalanları uzun zamandır kayıp olan deniz ejderhalarından biri kurtarmıştı. Aelin ve Lysandra kadim kehanetlerden somut gerçekliği dokumuşlardı.

"Burada kalacağım," dedi Aedion. "Sen Rolfe'la ilgilen."

Babası Aedion'ın arkasından "Gözetleme kulesinden erzak getirebilirim," dedi.

"Peki," dedi Aedion.

Aelin homurdanarak ayağa kalsa da Rowan'ın uzanan elini tutmadan önce Aedion'a uzunca baktı. Alçak sesle "Üzgünüm," dedi.

Aedion, Aelin'ın samimi olduğunu biliyordu. Yine de yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Lysandra homurtular çıkardı. Titreşimler Aedion'ın dizlerinden yukarı çıkıp dosdoğru midesine gitti. Aedion şekil değiştirene doğru döndü.

Aelin veda etmeden oradan ayrıldı.

Çalıların arasında bekleyen Aslan gözlerden de kulaklardan da uzak duruyordu. Kurt ise hâlâ kumsalda sere serpe yatan ejderhaya göz kulak oluyordu.

Kurt saatlerce orada kaldı. Gelgit kanlı rıhtımı temizlerken. Korsan Lordu'nun gemileri geri kalan düşman cesetlerini ezici mavinin içine gönderirken. Genç kraliçe beklenmedik olaylara karşı körfezin kalbindeki şehre dönerken.

Güneş batmaya başladığında ejderha kıpırdandı ve yavaşça, bedeni parıldayıp küçülürken, pullar düzleşip tene dönerken, bodur uzuvlar uzanıp altın sarısı bacaklara dönerken. Çıplak bedenine kumlar yapışan Lysandra ayağa kalkmaya çalışsa da başaramadı. Sonra Kurt tekrar hareket etti. Pelerinini Lysandra'ya dolayıp onu kollarına aldı.

Şekil değiştiren itiraz etmedi ve Kurt kumsaldan ağaçlara doğru yürürken, Lysandra'nın başı Aedion'ın göğsüne yaslandı.

Aslan gizlenmeye devam ederek yardım etmeyi teklif etmemek için kendisini tuttu. Tek okla bir deniz wyvern'ini indiren Kurt'a söylemesi gereken sözleri tuttu. Yirmi dört yaşındaydı ve şimdiden kamp ateşlerinin etrafında fısıldanan bir efsaneydi.

O gün yaşanan olaylar hiç şüphesiz ateşlerin etrafında, Aslan'ın bile yüz yıllar süren ömründe ayak basmadığı ülkelerde anlatılacaktı.

Aslan, Kurt'un ağaçların arasında gözden kayboluşunu izledi. Kucağında baygın haldeki şekil değiştirenle kumlu yolun sonundaki kasabaya gidiyordu.

Ve Aslan o fısıltılı öykülerde kendi adının geçip geçmeyeceğini merak ediyordu. Oğlunun babası olduğunu dünyanın bilmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Hatta bunu yapmaya tenezzül edip etmeyeceğini de.

38

Rıhtımda emniyet sağlandığında Rolfe'la görüşmesi kısa sürmüştü. Samimi bir görüşme olmuştu.

Aelin birkaç saat içinde o şehirden defolup gitmezse tekrar patlayabileceğini biliyordu.

Her anahtarın bir kilidi vardır, demişti Deanna. Brannon'ın emrini hatırlatan küçük bir uyarı. *Aelin'ın sesini* kullanarak. Ayrıca ondan o unvanla bahsetmişti... Aelin'ın içine korku ve kavrayışı harekete geçiren o unvan. Öyle derindi ki Aelin hâlâ ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. *Vaat Edilen Kraliçe.*

Aelin adanın uzak ucundaki kumsala koştu. Kalbini hızlandırıp sesiyle zihnindeki düşünceleri susturmak için. Arkasından gelen Rowan'ın adımları ölüm kadar sessizdi.

Rolfe'la sadece ikisi görüşmüştü. Üstü kan içinde, ıslak Korsan Lordu onları hanının salonunda karşılamıştı. İsmi artık sonsuza dek Aelin'ın batırdığı gemiyi hatırlatacak olan hanın salonunda. Rolfe "Ne oldu öyle?" diye sordu.

Aelin öyle yorgun, öyle tiksintiyle ve ümitsizlikle doluydu ki caka satması neredeyse imkânsızdı. "Mala seni kutsadığında bazen kontrolün elinden kayıp gidebiliyor."

"Elinden kayıp gidiyor mu? Siz budalalar aşağıda ne konuştunuz bilmiyorum fakat benim durduğum yerden sen tanrılar lanetleyesice aklını kaçırmış gibiydin ve *benim* kasabamı yakıp kül etmene ramak kalmıştı."

Yakındaki masaya yaslanan Rowan "Büyü canlı bir şeydir," dedi. "Fazla derine indiğinde, kim olduğunu ve amacını anımsamakta zorlanırsın. Kraliçemin iş işten geçmeden bunu yapması başlı başına bir hünerdi."

Rolfe etkilenmemiş gibiydi. "Bana kontrol edemeyeceğin kadar büyük bir güçle oynayan küçük bir kız gibi geldin. Üstelik sadece prensinin yoluna çıkması seni masum halkımı katletmekten vazgeçirdi."

Aelin kısa bir süre için gözlerini yumdu. O ay ateşiyle yanan yumruğun önüne atlayan Rowan'ın görüntüsü zihninde belirdi. Aelin gözlerini açtığında alev alev yanan kendine güveni donmuş, sert bir şeye dönüştürdü. "Bana göre ise," dedi, "Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu ve uzun zamandır ortada görünmeyen Mycenia varisi dilediğinde *şehirleri* yok edebilecek kadar güçlü, genç bir kraliçeyle ittifak kurdu. Bana göre sen bu ittifakla kendini dokunulmaz kıldın ve sana zarar vermek, adana el koymak isteyen budalaların karşısına *ben* dikileceğim. Bu yüzden kıymetli geminden geri ne kaldıysa toplamanı, kaybetmemizin sorumluluğunu sonuna kadar aldığım ve ailelerine uygun şekilde tazminat ödeyeceğim bir düzine adam için yas tutmanı ve lanet olası çeneni kapatmanı öneriyorum."

Aelin kapıya doğru döndü. Bitkinlik ve öfke kemiklerine işlemişti.

Rolfe, Aelin'ın arkasından "O haritanın bedelinin ne olduğunu biliyor musun?"

Aelin durdu. Rowan bir ona, bir Rolfe'a baktı. Yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

Aelin omzunun üzerinden sırıttı. "Ruhun mu?"

Rolfe boğuk bir kahkaha attı. "Evet, bir açıdan öyle. On altı yaşımdayken o leş kokulu gemilerden birinde köleden farksızdım. Mycenia soyundan gelmem de durmadan dayak yememe sebep oluyordu." Dövmeli elini *Tresher* yazısının üzerinde gezdirdi. "Kazandığım her sikke buraya geliyordu. Anneme ve kız kardeşime. Bir gün gemi bir fırtınaya yakalandı. Kaptan kibirli pisliğin

teki olduğundan güvenli bir liman bulmayı reddetti. Gemi battı. Mürettebatın büyük bir kısmı boğuldu. Bir gün boyunca denizde sürüklendim. Bedenim takımadaların ucundaki bir adanın kıyısına vurdu. Uyandığımda tepemden bana bakan bir adam gördüm. Ölüp ölmediğimi sorduğumda gülüp bana dileğimin ne olduğunu sordu. Ona kaptan olmak istediğimi, Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu olmak istediğimi ve dostlarımın ölümüne neden olan o kaptan gibi kendini beğenmiş budalaların önümde *eğilmelerini* istediğimi söyledim. Bana bunu yapabilmem için gereken becerileri bahşedeceğini ve bunun bir bedeli olacağını söylendiğinde hâlâ rüya gördüğümü sanıyordum. Bedelin hayatta en değer verdiğim şey olduğunu söyledi. Her ne olursa olsun ona vereceğimi söyledim. Zaten ne eşyam, ne param, ne de yakınlarım vardı. Birkaç bakır sikkeden ne çıkardı ki? Gülümsedi ve denizin sisine karışıp kayboldu. Ellerimde dövmelerle uyandım."

Aelin bekledi.

Rolfe omuz silkti. "Buraya döndüm. Yabancının bedenime dövdüğü haritayı kullanarak dost gemiler buldum. Bir tanrıdan bana bir hediye... En azından öyle sanmıştım. Fakat kulübemin pencerelerinde siyah örtüleri gördüğümde endişelenmeye başladım. Annemin ve kız kardeşimin azıcık paralarıyla bir sandal kiralayıp beni aramaya çıktıklarını –kayığın limana döndüğünü fakat onların dönmediğini– öğrendiğimde ödediğim bedelin farkına vardım. Denizin isteği buydu. *Onun* isteği. Bu da beni ruhsuz birine çevirince kendimi bu şehre, bu takımadalara verdim." Rolfe'un yeşil gözleri ona lütufta bulunup onu lanetleyen Deniz Tanrısı kadar acımasız bakıyordu. "Gücümün bedeli buydu. Ya seninki ne olacak Aelin Galathynius?"

Aelin ona yanıt vermeden bir hışımla dışarı çıktı. Deanna'nın sesi zihninde yankılanıyordu.

Vaat Edilen Kraliçe.

Şimdi, Aelin o boş sahilde dikilip güneşin son ışıkları da kaybolurken engin denizin ışıltısını izlerken yanındaki Rowan "Anahtarı isteyerek mi kullandın?" diye sordu.

Sesinde yargılama kınama yoktu. Sadece merak... ve endişe vardı.

Aelin hırıltılı bir sesle "Hayır," dedi. "Neler olduğunu bilmiyorum. Bir an için biz bizdik... sonra *o* geldi." Göğsünü ovuşturdu. Elini göğsünün üzerindeki altın zincire değdirmekten sakınarak. Rowan'ın göğsündeki, tam da göğüs kasları arasında kalan noktaya bakarken boğazı düğümlendi. Yumruğu tam oraya nişanlanmıştı.

"Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı Aelin. İçinde bir deprem oluyordu. "Kendini nasıl öyle önüme atabildin?"

Rowan, Aelin'a bir adım yaklaşsa da daha fazla ilerlemedi. Kıyıya vuran dalgaların sesleri ve gecelemek için yuvalarına giden martıların ötüşü ikisinin arasındaki boşluğu dolduruyordu. "O şehri yok etseydin *mahvolacaktın* ve ittifak ümidi de yok olacaktı."

Aelin'ın elleri titremeye başladı. Titreme kollarına, göğsüne, dizlerine de yayıldı. Dilinde alev ve kül birikti. "Seni öldürseydim," diye tısladı Aelin. Fakat düşüncesinin, fikrinin gerisini getiremedi. Sözcükler boğazına dizildi. Gırtlağı yanıyordu. Gözlerini yumdu. Sıcak alevler bedeninde geziniyordu. "Gücümün dibini bulduğumu sanmıştım," dedi. Büyü şimdiden taşıyordu. Tamamen boşaldıktan sonra, bu kadar erken. "Wendlyn'de bulduğum şeyin dip olduğunu sanmıştım. Onun sadece bir... antre olduğunu bilemezdim."

Aelin ellerini kaldırdı. Gözlerini açtığında parmaklarının alevlendiğini gördü. Karanlık dünyaya yayılmıştı. Aelin altın sarısı, mavi ve kırmızı örtüsünün gerisinden prense baktı. Yanan ellerini çaresizce ikisinin arasında havaya kaldırdı. "Beni *çaldı*... Beni benden *aldı*. Onu, bilincini hissedebiliyordum. Bir örümcek gibiydi. *Onlarca yıldır* bir örümcek ağında bekleyen, bir gün güçleneceğimi, büyümü ve anahtarı aynı anda kullanacağımı bilen bir örümcek. Yaptığım yemek zilini çalmaktan farksızdı." Ateşi daha da ısınıp, parladı. Aelin ateşin çoğalmasına, yükselmesine ve parlamasına izin verdi.

Alaycı, buruk bir gülümseme. "Mesaj sana *iki kez* verildiğine göre, anlaşılan bizim Kilit'i bulmaya öncelik vermemizi istiyor."

Doğruydu bu. "Erawan ve Maeve'le mücadele etmemiz Brannon ve Elena'nın buyruğunu yerine getirmemize yetmiyor mu? Şimdi bir de yakamı bırakmayan tanrılarla mı yüzleşmem gerekiyor?"

"Belki de bu bir uyarıydı. Belki Deanna sana dikkatli olmazsan pek de dostane olmayan bir tanrının seni kullanabileceğini göstermek istedi."

"Her lanet saniyesinden keyif aldı. Gücümün neler yapabileceğini, bedenimle, anahtarla neler yapabileceğini görmek *istedi.*" Aelin'ın alevleri daha da güçlenip giysilerini küle çevirene dek yaktı. Ta ki Aelin çıplak kalana, üzerindeki tek giysi kendi ateşi olana dek. "Ve bana ne demişti o... Vaat edilen Kraliçe. Ne zaman vaat edilen? Kime? Niçin? Bu sözü hiç işitmedim. Terrasen düşmeden önce bile."

"Ne anlama geldiğini çıkaracağız," demekle yetindi Rowan.

"Sen bu durumda... nasıl bu kadar *rahat* olabiliyorsun?" Aelin'ın bedeninden bir ateşböceği sürüsü gibi korlar fışkırıyordu.

Rowan'un dudakları gerildi. "Güven bana Aelin, senin o ölümsüz pislikler için kolay bir lokma olacağın fikri beni son derece rahatsız ediyor. Elimde olsa Deanna'yı bulup yaptığının bedelini ona ödetirdim."

"Deanna Av Tanrıçası. Bu da ona karşı dezavantajlısın demek." Aelin'ın alevleri biraz dindi.

Yarım yamalak bir gülümseme. "Kibirli bir ölümsüz. Eninde sonunda hata yapacak. Hem ayrıca..." Rowan omuz silkti. "Kız kardeşi benim tarafımda." Rowan başını eğip Aelin'ın ateşini, yüzünü süzdü. "Belki de o sabah Mala'nın ortaya çıkmasının, beni kutsamasının nedeni budur."

"Senden başka bir tanrıçayı avlayacak kadar kibirli ve kaçık biri olmaması mı?" diye sordu Aelin.

Rowan çizmelerini çıkarıp arkasındaki kuru kuma fırlattı. "Ateş Getiren Mala'dan sevdiğim kadınla birlikte kalmayı isteyecek kadar kibirli ve kaçık tek kişi olduğum için."

Aelin'ın alevleri o sözler –o söz– karşısında altın sarısına çaldı. "Belki de *beni* sevecek kadar kibirli ve kaçık tek kişisindir," dedi.

O okunması imkânsız maske çatladı. "Gücünün bu yeni derinliği hiçbir şeyi değiştirmez Aelin. Deanna'nın yaptıkları hiçbir şey değiştirmez. Hâlâ gençsin; gücün hâlâ büyüyor ve bu yeni güç kuyusu bize Erawan'e karşı küçük de olsa bir avantaj sağlayacaksa bunun için lanet Karanlık'a şükret. Sen ve ben gücünü nasıl idare edeceğimizi öğreneceğiz. Bu güçlüğün karşısında yalnız değilsin; gücün kurtarıcı olabileceği gibi yok edebileceği için sevilmeyi hak etmeyen biri olduğuna hükmedemezsin..." Rowan başını iki yana salladı. "O şekilde düşünmeyi seçersen bu savaşı kazanabileceğimizi sanmam."

Aelin kıyıya vuran dalgaların içine yürüyüp köpüklerin arasında dizlerinin üzerine çöktü. Bedeninin etrafından bolca buhar yükseliyordu. Tıslayan suyun sesini bastıran bir sesle "Keşke bu savaşı bir başkası verebilseydi," dedi.

Rowan fokurdayan köpüklü dalgaların içine doğru bir adım attı. Büyüsü Aelin'dan yayılan sıcağa karşı kalkan oluyordu. "Ya?" dedi. Gözleri hâlâ karanlık denizde olan Aelin'ın yanında diz çöktü. "Fakat o zaman kim Erawan'i çileden çıkarırdı? O tahammül edilemez cakanın gücünü asla küçümseme."

Aelin kıkırdadı. Çıplak bedeninde suyun soğuk öpücüğünü hissetmeye başlamıştı. "Hatırladığım kadarıyla, prens, senin o aksi ve ölümsüz kalbini kazanan da o tahammül edilemez caka olmuştu."

Rowan artık gece ayazında eriyip giden o alev peçesinin içine eğilip Aelin'ın alt dudağını ısırdı. Sert, muzırca bir ısırık. "İşte benim Ateşyürek'im."

Aelin, Rowan'ın onun köpüklü dalgaların ve kumların arasında kendisine doğru çevirmesine izin verdi; sonra da ağzını çenesinde ve elmacıkkemiklerinin kavisinde ve Fey kulağının sivri ucunda gezdirmesine.

Rowan, Aelin'ın kulakmemesini hafifçe ısırarak "Aylardır beni baştan çıkarıyor bunlar," dedi. Rowan'ın dili kulakmemesinin yumuşak ucunda gezerken Aelin'ın beli geriye büküldü. Güçlü eller kalçalarını daha da sıkıca kavradı. "Bazen sen Mistward'da yanımda uyurken eğilip o kulakmemelerini ısırmamak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyordu. Her yanını ısırmamak için."

"Hımmm," dedi Aelin. Boynunu Rowan'a sunmak için başını geriye attı.

Rowan onun sessiz isteğine itaat ederek Aelin'ın boğazına öpücükler kondurup hafifçe, hırıltılar çıkararak ısırdı. Dudakları Aelin'ın tenindeyken "Hiçbir kadınla sahilde birlikte olmamıştım," diye mırladı. Aelin'ın boynu ve omzu arasında kalan alanı nazikçe emdi. "Ve şuna bak... burada tüm gözlerden uzağız." Bir elini kalçasından yukarı götürüp sırtındaki yara izlerini okşarken, diğer eliyle belini tutup Aelin'ı kendisine iyice yasladı.

Aelin ellerini Rowan'ın göğsünün üzerine koydu. Prensin beyaz gömleğini çekip başının üzerinden çıkardı. Ilık dalgalar ikisine çarpsa da Rowan ayağını yere sağlam basıyordu; bir kaya gibi kıpırtısız ve sarsılmazdı.

Aelin "Birileri bizi aramaya gelebilir," diyebilecek kadar kendisini topladı.

Rowan, Aelin'ın boynuna doğru güldü. Nefesi Aelin'ın teninde gezinirken "İçimden bir ses," dedi, "burada bulunmamızı dert etmeyebileceğini söylüyor. Birilerinin sana nasıl layıkıyla tapınacağımı görmesini de."

Aelin sözcüklerin, kendisinin orada; uçurumun kenarında asılı kaldığını hissetti. Yutkundu. Fakat Rowan, Aelin'ı her düşüşünde yakalamıştı; ilk olarak o ümitsizlik ve keder çukuruna düştüğünde; ikicide o şato parçalanıp Aelin dünyaya düştüğünde. Şimdi, bu üçüncü seferde ise... Aelin korkmuyordu.

Aelin, Rowan'ın gözlerine bakıp anlaşılır bir şekilde, açıkça, en ufak bir şüpheye yer bırakmadan "Seni seviyorum," dedi. "Sana âşığım Rowan. Epeydir âşığım. Ve senin bana verebileceklerinin sınırları olduğunu ve zamana ihtiyacın olabileceğini biliyorum..."

Rowan'ın dudakları Aelin'ın dudaklarıyla buluştu. Rowan dudaklarını çekmeden Aelin'ın kalbine, ruhuna yakutlardan, zümrütlerden ve safirlerden daha değerli o sözcükleri bıraktı: "Seni seviyorum. Sana verebileceklerimin sınırı olmadığı gibi zamana da ihtiyacım yok. Bu dünya yıldızların arasında unutulmuş bir parça toza döndüğünde bile seveceğim seni."

Aelin ne zaman ağlamaya başladığından, gözyaşlarının bedenini ne zaman sarsmaya başladığından emin olamadı. Bu tür sözleri asla –kimseye– söylememişti. Kendisini asla o denli savunmasız bırakmamış, içinde hiç o yanan ve sonsuz *şeyi* hissetmemişti. O şey öyle şiddetliydi ki gücü Aelin'ı öldürebilirdi.

Rowan geri çekildi; başparmaklarıyla Aelin'ın gözyaşlarını tek tek sildi. Dalga seslerinin arasında yumuşak, güçbelâ işitilebilecek bir sesle "Ateşyürek," dedi.

Aelin burnunu çekti. "Şahin."

Rowan bir kahkaha attı; Aelin onun kendisini neredeyse huşu olarak addedilebilecek bir nezaketle kumun üzerine yatırmasına izin verdi. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi biçimli göğsü hafifçe yukarı aşağı oynayan Rowan gözlerini Aelin'ın bedeninde gezdirdi. "Sen... çok güzelsin."

Aelin onun sadece teni, kıvrımları ve kemikleri kastetmediğini biliyordu.

Yüzünde hâlâ gülümsemeyle mırıldandı. "Biliyorum," dedi. Kollarını başının üzerine kaldırıp Orynth Tılsımı'nı sahilin güvenli, yüksek bir noktasına bıraktı. Parmakları yumuşak kuma gömülürken belini yavaşça geriye büktü.

Rowan onun her hareketini, kaslarının ve teninin her kıpırtısını takip ediyordu. Gözleri deniz suyuyla parıldayan memelerine dikildiğinde yüzünde yırtıcı bir ifade belirdi.

Sonra gözleri daha aşağılara çevrildi. Daha da aşağılara. Ardından kalçalarının zirvesine vardığında parıldadı ve Aelin ona "Bütün gece öyle bön bön bakacak mısın?" diye sordu.

Rowan'ın ağzı hafifçe açıldı. Sığ nefesler alıyordu. Bedeni Aelin'a bu işin sonunun nereye varacağını şimdiden belli ediyordu.

Bir hayalet rüzgâr palmiyelerin arasında tıslayıp kumların üzerinde fısıldadı. Rowan'ın kalkanının üzerlerine kapandığını görmekten ziyade hisseden Aelin'ın büyüsü kıpırdandı. Aelin kendi gücünü Rowan'ın gücünün üzerine kapayıp alev kıvılcımlarıyla kalkana hafif darbeler indirdi. Rowan'ın köpekdişleri parıldadı. "O kalkanı hiçbir şey aşmayacak. Ayrıca canım hiç yanmayacak."

Aelin'ın sıkışan göğsü rahatladı. "O kadar farklı mı? Benim gibi biriyle olmak?"

"Bilmiyorum," dedi Rowan. Bir kez daha gözleri Aelin'ın bedeninde gezindi. Derisinin altında yanan kalbi görebiliyormuş gibi. "Ben hiç... kendimle denk biriyle olmadım. Kendimi hiç o denli özgür bırakmadım."

Aelin'ın Rowan'a yönelttiği her güç zerresine Rowan aynı şekilde karşılık veriyordu. Aelin, Rowan'ın dirseklerine sarılıp ağzını prensin omzundaki yeni, küçük ve zikzaklı yaraya götürdü. Bir ok başı büyüklüğündeki o yaraya. Yarayı bir kez, iki kez öptü.

Rowan'ın Aelin'ın üzerindeki bedeni öyle gergindi ki Aelin'a savaşçının kasları kopacakmış gibi geldi. Fakat Rowan'ın Aelin'ın sırtındaki yaraları ve dövmeleri okşayan elleri nazikti.

Dalgalar Aelin'ı gıdıklıyor, okşuyordu. Rowan onun üzerinde yerini almak için hareketlense de Aelin bir elini prensin göğsüne götürüp onu durdurdu. Sonra Rowan'ın dudaklarına yaklaştırdığı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İkimiz denksek senin neden hâlâ yarı giyinik olduğunu anlamıyorum."

Aelin, Rowan'a açıklama yapma fırsatı vermeden dilini dudaklarının çevresinde gezdirdi. Bir yandan da savaşçının yıpranmış kılıç kemerinin tokasını çözdü. Aelin onun nefes aldığından emin olamıyordu.

Ve ne yapacağını görmek için pantolonunun üzerinden onu avuçladı.

Rowan bir küfür savurdu.

Aelin sessizce güldü. Rowan'ın en yeni yara izini tekrar öptü. Sonra yavaş yavaş parmağını aşağı götürürken gözlerini ondan ayırmadı.

Aelin avucunu tekrar ona yasladığında "Sen benimsin," dedi.

Rowan yeniden nefes almaya başladı; etraflarındaki dalgalar gibi kesik kesik, vahşi nefesler. Aelin, Rowan'ın pantolonunun en üst düğmesini açtı. Rowan hırıltılı bir sesle "Seninim," dedi.

Bir düğme daha yerinden çıktı. "Ve beni seviyorsun," dedi Aelin. Bir soru değildi bu.

"Sonu ne olursa olsun," diye fısıldadı Rowan.

Aelin üçüncü ve son düğmeyi çözerken Rowan pantolonunu kumların üzerine külotuyla beraber attı. Prensin görünüşü karşısında Aelin'ın boğazı kurudu.

Rowan savaş için eğitilip bilenmişti. Bedeninin her karışı safkan bir savaşçıyı yansıtıyordu.

Rowan, Aelin'ın ömrü boyunca gördüğü en güzel şeydi. Ona aitti; Rowan *onundu* ve...

"Sen benimsin," diye fısıldadı Rowan. Aelin onun kendisini sahiplenişini kemiklerinde, ruhunda hissetti.

"Ben seninim," diye yanıt verdi Aelin.

"Ve beni seviyorsun." Rowan'ın gözlerinde müthiş bir ümit ve sessiz bir neşe vardı. Tüm o sertliğin altında.

"Sonu ne olursa olsun." Çok uzun, çok uzun zamandır Rowan yalnız ve gayesizdi. Artık değildi.

Rowan, Aelin'ı tekrar öptü. Usulca. Yumuşakça. Bir elini Aelin'ın göğsünün üzerinde gezdirirken onun üzerine abandı; kalçaları Aelin'ın kalçalarının üzerindeydi. Rowan'ın dokunuşu karşısında Aelin'ın ağzından hafif bir nida çıktı. Rowan'ın parmağı Aelin'ın memesinin ağır, sızlayan ucuna sürtündüğünde, Rowan eğilip diğer göğsü öptüğünde Aelin'ın sesi daha da yükseldi.

Rowan'ın dişlerini meme uçlarına sürttüğü Aelin inledi.

Ah, tanrılar. Ah, ateşler içinde yanan kahrolası tanrılar. Rowan işini biliyordu; tanrılar lanetlesin ki gerçekten biliyordu.

Rowan'ın dili Aelin'ın meme ucunda gezindi. Başını geriye atan Aelin'ın parmakları Rowan'ın omuzlarına gömüldü. Rowan'ı daha fazlasını almaya, *daha sert* olmaya teşvik ediyordu.

Rowan bir homurtuyla Aelin'ın isteğine onay verdi. Aelin'ın memesi hâlâ Rowan'ın ağzında, dilinin üzerindeydi. Eli hımbıl okşayışlarla Aelin'ın kaburgalarından beline, oradan kalçalarına indikten sonra yeniden yukarıya çıktı. Aelin belini geriye bükerek sessiz isteğini dile getirdi...

Bir hayalet dokunuş Aelin'ın çıplak göğsünün üzerinden geçti. Kuzey rüzgârının nesneleşmiş hali gibi.

Aelin alevlendi.

Rowan ikisinin etrafında oluşan kırmızlara, sarılara ve mavilere hınzırca bir gülüşle karşılık verdi. Alevler kumsalın kenarında yükselen palmiyeleri, Rowan'ın arkasında kıyıya vuran dalgaları aydınlatıyordu. Rowan elini Aelin'ın ağzına götürmemiş olsa, o buzlu rüzgârın yaladığı hayalet eller memelerine dokunmaya devam etmemiş olsa, Rowan kendi eliyle onu okşamayı sürdürerek Aelin'ın onu arzuladığı noktaya gitgide yaklaşıyor olmasa Aelin paniğe kapılabilir, utanabilirdi. Rowan, Aelin'ın dudaklarının üzerinde "Muhteşemsin," diye mırıldandı. Dili Aelin'ın ağzının içine kaydı.

Rowan'ın sertliğinin baskısını üzerinde hisseden Aelin ona sürtünme, bacaklarının arasında gitgide büyüyen sızıyı durdurma ihtiyacı hissederek kalçalarını oynattı. Rowan homurdanırken Aelin alevler çıkararak yanan bir kadının üzerine öyle çıplak bedeniyle çıkıp içinde hiç korku olmadan o alevlere bakacak bir başka erkek olup olmadığını merak ediyordu.

Aelin elini ikisinin arasına götürdü. Parmaklarını Rowan'a doladığında kadifeye sarılmış hissi veren çelik gibi kasları karşısında hayret etti. Ağzını Rowan'ın ağzından çekip o çam yeşili gözlere bakarak elini Rowan'ın bedeninde gezdirdi. Rowan başını eğdi. Onu öpmek için değil, Aelin'ın bedeninin neresini okşadığını görmek için.

Buzla ve karla dolu, kükreyen bir rüzgâr ikisinin etrafını sardı. Şimdi gülme sırası Aelin'daydı. Fakat Rowan onu bileğinden tutup elini uzaklaştırdı. Aelin itiraz etmek için ağzını açtı; daha çok dokunmak, daha çok *tatmak* istiyordu. Rowan'ın, Aelin'ın memeleri arasındaki, deniz suyunun kayganlaştırdığı tene değen dudaklarından bir homurtu çıktı: "Bırak... Bırak sana dokunayım." Rowan'ın sesi öyle titriyordu ki Aelin prensin çenesini baş ve işaret parmaklarıyla kaldırdı.

Şehvetle perdahlanmış gözlerin altında korku ve ferahlama vardı. Öyle ki sanki Aelin'a dokunmak, ona haz vermek Rowan'a Aelin'ın o günü de çıkardığını, güvende olduğunu anımsatıyordu. Aelin eğilip dudaklarını Rowan'ın dudaklarına sürttü. "Elinden geleni ardına koyma prens."

İri elini Aelin'ın boynunda bacaklarının bitiştiği noktaya götüren Rowan'ın gülümsemesi hınzırcaydı. Aelin sahiplenici dokunuş karşısında ürperdi. Rowan'ın kalçalarından tutup bacaklarını iki yana ayırarak kendisi için hazırladığı Aelin'ın nefesi tıkandı.

Bir dalga daha ikisine çarpıp dağıldı. Serin su Aelin'ın tenine kondurulan bir öpücük gibiydi. Rowan, Aelin'ın önce göbeğini sonra kalçasını öptü.

Rowan'ın başı Aelin'ın bacakları arasına dalarken kraliçe gözlerini savaşçının tuzlu suyla ve ay ışığıyla parlayan gümüş rengi saçlarından, bacaklarını genişçe aralayıp Rowan'ın girişine hazırlayan ellerden alamadı.

Rowan o sahilde Aelin'ın tadına bakarken, Aelin'ın kaygan tenine değen dudaklarından bir kahkaha çıkarken Aelin boğuk bir sesle onun ismini tekrarlıyor; haykırışları palmiyelerden, kumdan ve sudan yankılanıyordu. Aelin mantığı bir kenara atmıştı.

Aelin hareketlendi. Kalçaları bir aşağı bir yukarı oynuyor, Rowan'a *hadi, hadi, hadi* diye yalvarıyordu. Rowan onun isteğini yerine getirdi. Dili tam da o noktada gezinirken parmağını Aelin'ın içine soktu. *Ah, tanrılar* Aelin kendisini patlayıp yıldız ateşine dönecekmiş gibi hissetti...

"Aelin," diye homurdandı Rowan. İsmi ağzından bir yakarış gibi çıkmıştı.

"Lütfen," diye inledi Aelin. *"Lütfen."*

Sözcük Rowan'ın dizginlerini çözdü. Bir kez daha Aelin'ın üzerinde yükselmesiyle Aelin bir inilti olabileceği kadar Rowan'ın ismi de olabilecek bir ses çıkardı.

Sonra Rowan bir elini Aelin'ın başının yanındaki kumların üzerine koydu. Parmakları Aelin'ın saçlarına dolanırken diğer elini içine girmek için bir kılavuz olarak kullandı. Rowan'ın ilk zorlamasında Aelin ismini unuttu. Rowan nazik, dairesel hareketlerle içeri girip Aelin'ı santim santim doldururken kraliçe kraliçeliğini; kendine ait bir bedeni olduğunu, koruyup kollaması gereken bir krallık ve dünya olduğunu unuttu.

Rowan, Aelin'ın içine iyice yerleşip kendisini tutmak için titrer-

ken Aelin'ın bedenini uygun bir pozisyona getirmesi için bekledi. Aelin yanan ellerini onun yüzüne götürdü. Rüzgâr ve buz ikisinin etrafında dönüp uğulduyor, alevden kurdelelerle dalgaların üzerinde dans ediyordu. Rowan'ın gözlerinin içinde hiçbir sözcük yoktu. Aelin'ın da.

Sözcükler bunun hakkını veremezdi. Hiçbir dille, hiçbir dünyada yapılamazdı bu.

Rowan eğilip Aelin'ın ağzına doğru hamle ederken ikisi kendilerini hepten bıraktı.

Aelin ağlıyor olabilirdi. Ya da belki Aelin'ın yüzündeki, onun alevlerinin etkisiyle buharlaşan gözyaşları Rowan'a aitti.

Aelin ellerini Rowan'ın kaslı sırtından aşağı indirdi. Savaşların ve geçmişte kalan korkunç yaratıkların bıraktığı yara izleri üzerinde. Rowan'ın ileri geri hareketi daha da derinlere giderken Aelin tırnaklarını savaşçının sırtında gezdirdi. Onu sahiplendi; damgaladı. Rowan'ın kalçaları Aelin'ın akıttığı kana karşı sertçe hareketlendi. Aelin'ın beli geriye büküldü. Boğazını Rowan'a açtı. Onun için... sadece ona.

Rowan'ın büyüsü deliye dönse de prens, Aelin'ın boynundaki ağzı köpekdişlerini teninde gezdirirken çok dikkatliydi. Aelin o ölümcül dişlerin, yakınında gezinen ölümün ve ona karşı hep nazik olacak ve onu hep sevecek ellerin dokunuşları karşısında...

Aelin'ın yaşadığı boşalma azgın alevler gibi içini sardı. İsmini anımsayamasa da Rowan'ın ismini anımsıyordu; Rowan hareket etmeyi sürdürürken, ondan olabildiğince çok haz almaya çalışırken ve ateş ikisinin etrafındaki kumları cama çevirirken Aelin, Rowan'ın ismini haykırıyordu.

Gördüğü manzara karşısında Rowan da sarsılarak boşaldı ve nihayet Aelin'ın ismi ağzından bir homurtu olarak çıktığında kraliçe kendi ismini anımsadı. Şimşekler rüzgârı ve buzu suyun üzerinde bir araya getirdi.

Aelin, Rowan'a sarıldı; büyüsünün ateş opalini Rowan'ın gücüne doladı. Rowan, Aelin'ın içine akarken denizin üzerinde şimşekler ve alevler dans etti.

Sessiz ve hoş şimşekler Rowan hareketsizleştiğinde bile çakmaya devam etti. Dünyanın sesleri yeniden kulaklarına hücum ederken Aelin'ın şakağına, burnuna ve ağzına tembel öpücükler konduran Rowan'ın nefesi kıyıya vuran dalgaların tıslamaları gibi kesik kesikti. Aelin gözlerini ikisinin büyüsünün güzelliğinden, *ikisinin* güzelliğinden ayırdığında tüm bunların arasında en güzel olanın Rowan'ın yüzü olduğunu fark etti.

Aelin titriyordu. İçinden çıkmayan Rowan da. Rowan yüzünü Aelin'ın boynuyla omzunun arasına gömdü. Düzensiz nefesleri Aelin'ın tenini ısıtıyordu. Boğuk bir sesle "Ben asla..." dedi. "Bunun olabileceğini..."

Aelin parmaklarını Rowan'ın yaralı sırtında tekrar tekrar gezdirip "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Şimdiden Aelin daha fazlasını istiyordu. Şimdiden ne kadar bekleyeceğinin hesabını yapıyordu. "Bana bir keresinde diğer erkeklerin dişilerini ısırmadığını söylemiştin." Rowan bu söz karşısında bir an donakalsa da Aelin cilveli bir sesle "Kendi dişini ısıracağın mı demek oluyor bu?" diye sordu.

Rowan başını Aelin'ın boynundan kaldırıp o köpekdişlerinin bir keresinde Aelin'ın tenini deldiği noktaya bakarken o yeşil gözlerinden kraliçenin ne kastettiğini anladığı okunuyordu. "İlk kez o zaman senin yanında kontrolümü gerçekten kaybetmiştim. Seni bir kayalıktan aşağı atmak istemiştim. Fakat daha ne yaptığımı anlayamadan seni ısırmıştım. Sanırım bedenim büyümün bildiğini biliyordu. Ve tadın..." Rowan titrek bir nefes verdi. "Çok güzeldi. Bunun için senden nefret etmiştim. Kendimi bunu düşünmekten alıkoyamıyordum. Geceleri dilimde tadınla uyanıyordum... senin o lanetli, güzel ağzını düşünerek." Rowan başparmağını Aelin'ın dudaklarında gezdirdi. "Bu ağız hakkında aklımdan nasıl ahlaksızca şeyler geçtiğini bilmek istemezsin."

"Hım, öyle, fakat soruma yanıt vermedin," dedi Aelin. Ayak parmakları ıslak kumun ve ılık suyun içinde kıvrıldı.

Rowan kalın bir sesle "Evet," dedi. "Bazı erkekler bunu yapmaktan hoşlanır. Bölgelerini işaretlemek için, zevk için..."

"Dişiler erkekleri ısırır mı?"

Rowan soru üzerine düşünürken Aelin'ın içinde yeniden sertleşmeye başladı. *Ah, tanrılar adına...* Fey âşıklar. Herkes bir Fey sevgilisi olacak kadar şanslı olmalıydı. Rowan "Beni ısırmak *istiyor musun*?" diye hırıldadı.

Aelin, Rowan'ın boğazına, muhteşem vücuduna ve bir zamanlar delice nefret ettiği yüzüne baktı. Sonra birini âşktan ölecek kadar sevmenin mümkün olup olamayacağını düşündü. Birini zamanın, mesafelerin ve ölümün önemi kalmayacak kadar sevmenin. "Boynunla mı sınırlı kalacağım?"

Rowan'ın gözleri alevlendi. Aelin'ın üzerine abanması yeterli bir yanıttı.

Birlikte hareket ediyorlar, önlerindeki denizi dalgalandırıyorlardı. Rowan yıldızların serpiştiği siyaha doğru bir kez daha onun adını kükrediğinde Aelin bu haykırışı tanrıların işitmesini ve günlerinin sayılı olduğunu anlamalarını diledi.

39

Rowan kendisine umumi yerlerde edepli olmayı önemsemeyen bir kraliçe bahşedildiği için gülsün mü, heyecanlansın mı yoksa bir nebze dehşete mi kapılsın bilemiyordu. O sahilde Aelin'a üç kez sahip olmuştu; iki kez kumların üzerinde, üçüncü kez de ılık suların içinde. Yine de hâlâ Rowan'ın kanı kaynıyor, hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Üzerlerine yapışan kumları yıkamak için sığlığa yüzmüşler fakat orada Aelin bacaklarını Rowan'ın beline dolamış, ardından Rowan'ın onun kulağını ısırdığı gibi savaşçının kulağını yalamış; Rowan da bir kez daha Aelin'ın üzerine çıkmıştı. Aelin, Rowan'ın dokunmaya, diliyle ve sonra bedeninin geri kalanıyla onu tatmaya neden ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Aelin'ın da aynı şeylere ihtiyacı vardı.

Hâlâ vardı. O ilk seferin sonuna geldiklerinde Rowan'ın başı dönmüş, akıl sağlığını geri kazanmak için uğraşmıştı. Birleşme onu... dizginlerinden kurtardıktan, onu kırıp yeni baştan yarattıktan sonra. Rowan'ın büyüsü bir şarkıya dönmüştü; Aelin...

Rowan hiç onun gibisine rastlamamıştı. Rowan'ın ona verdiği her şey ve onun Rowan'a verdikleri. Aelin onu kumların içindeki ikinci birleşmelerinden sonra ısırdığında ise... Rowan öyle şiddetli gelmişti ki büyüsü yakınlarındaki altı palmiye ağacını parçalamış, Rowan bedeninin kırılıp dökülebileceğini düşünmüştü.

Fakat sevişmeyi bitirdiklerinde, Aelin Kafatası Körfezi'nde üzerinde giysi olarak sadece alevleriyle dönecek olduğunda Rowan ona gömleğini ve kemerini vermişti. Bunlar da Aelin'ı pek örtmemişti. Özellikle de güzel bacaklarını. Fakat en azından bu kadar giyinik olması bile bir isyan çıkmaması için yeterli gelirdi.

Güçbelâ da olsa. Ayrıca doğaüstü bir koku alma duyusu olan birilerinin yakınından geçtikleri an sahilde ne yaptıkları açığa çıkardı.

Rowan onu işaretlemişti; daha önce onun üzerine sindirdiği kokudan daha güçlü bir kokuydu bu. Onu derinden ve adamakıllı işaretlemişti ve bunun geri döndürülmesi, silinmesi imkânsızdı. Aelin, Rowan'ı; Rowan da onu sahiplenmişti ve Rowan Aelin'ın sahiplenmenin ne anlama geldiğini bildiğinden emindi. Tıpkı kendisinin bildiği gibi... Rowan bunun Aelin'a kalan bir seçim olduğunu biliyordu. Kraliçe olarak yatağına kimi alacağına dair nihai bir karar.

Rowan o şerefe layık olacaktı; bunu hak ettiğini kanıtlamanın bir yolunu bulacaktı. Aelin'ın yanlış ata oynamadığını kanıtlamanın. Bir şekilde. Rowan bunu hak edecekti. Kendi büyüsü ve kalbi dışında ona sunacak çok bir şeyi olmasa da.

Fakat Rowan kraliçesini tanıyordu da. Ne denli fena bir iş yapmış olsalar da Aelin'ın diğerlerinden sakınmak için onu o sahilde tuttuğunu biliyordu. Onların sorularından ve isteklerinden kaçınmak için. Fakat Rowan Okyanus Gülü'ne adım atıp da Aedion'ın odasını görür görmez arkadaşlarının o kadar da kolayca savuşturulmayacaklarını anlamıştı.

Nitekim Aelin ışığa kaşlarını çatarak bakıyordu; her ne kadar bilinçsiz haldeki şekil değiştireni anımsamasıyla yüzündeki ifade endişeye çevrilse de.

Aceleyle odasına giden Aelin'ın çıplak ayakları merdivende ve koridorda sessizdi. Çalma gereği duymadığı kapıyı ardına kadar açtı.

Rowan sesli bir nefes verdi. Hâlâ kanında gezinen ateşi soğutmak için büyüsüne uzanmaya çalıştı. Kendisine kükreyen, öfkelenen içgüdülerini yatıştırmak için. İçgüdüleri Aelin'a sahip olması-

nı değil, çevredeki tüm tehditleri ortadan kaldırmasını söylüyordu.

İlk kez bir sevgiliyle birlikte oldukları dönem tüm Fey erkekleri için tehlikeli bir süreçti. Bu birleşmenin daha büyük anlamları varsa durum daha da kötüleşirdi.

Dorian ve Aedion yanmayan şöminenin önünde, kollarını kavuşturmuş oturuyorlardı.

Aelin'dan yayılan kokuyu almasıyla kuzeninin yüzü dehşeti andıran bir ifadeyle kireç kesildi; ikisinin de üzerlerindeki izler gayet belirgindi.

Lysandra yatağında oturuyordu. Yüzü asıktı. Kraliçeye gözlerini kısarak baktı. Şekil değiştiren "Gezinti hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Aedion yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Dorian'a onun da aynı şekilde davranması için uyaran bir bakış attı. Rowan kraliçesinin yakınlarındaki diğer erkekleri görmesinin ona verdiği öfkeyi bastırarak kendisine onların dostları olduğunu anımsattı. Fakat...

Aelin'ın şekil değiştireni büyük ölçüde iyileşmiş ve aklı başında bulması karşısında hissettiği şiddetli ferahlamayı hissetmesiyle savaşçının ilkel öfkesi sendeledi. Fakat kraliçesi sadece omuz silkti. "Bu Fey erkekleri başka ne işe yarar ki?"

Rowan kaşlarını çattı. Aelin'a sevişmeleri sırasında kendisine nasıl yalvardığını, nasıl *lütfen, ah, tanrılar adına* gibi sözler söyleyip bunlara bir de ne olur ne olmaz diye *lütfenler* eklediğini hatırlatıp hatırlatmamayı düşündü. Ondan yeniden öyle kibar sözcükler çıkartmak hoşuna gidecekti.

Aelin, Rowan'a kolaysa aklından geçenleri söyle der gibi bir bakış attı. Rowan daha az önce ona sahip olmasına, Aelin'ın tadının hâlâ dilinde olmasına rağmen bir dahaki yatağa girişlerinde Aelin'ın dinlenmek istemeyeceğini biliyordu.

Aelin'ın yanakları al al oldu. Rowan'ın planlarını gerçekleşirken görmüş gibi. Fakat tüm bunları bir yana bırakıp boynundaki kolyeyi çıkarıp Aedion ve Dorian'ın aralarındaki alçak masaya bıraktı. "Bunun üçüncü Wyrd anahtarı olduğunu Wendlyn'deyken öğrendim," dedi.

Sessizlik.

Sonra, diğerlerinin içinde biraz emniyet duygusu kaldıysa Aelin onu da Elena'nın Gözü'nü heybesinden çıkarıp havaya atmasıyla yok etti. Adarlan Kralı'na çenesiyle işaret edip "Sanırım atanla buluşma zamanın geldi," dedi.

Dorian, Aelin'ın öyküsünü dinledi.

Wyrd Anahtarı'nı gizlice üzerinde taşıdığını, o gün körfezde neler olduğunu, Lorcan'i nasıl kandırdığını ve bu yüzden eninde sonunda savaşçının onları arayıp –en iyi ihtimalle de üzerinde diğer iki anahtarla– bulacağını anlattı. Ayrıca kendisine iki kez Taş Bataklıkları'ndan alması emredilen –Wyrd anahtarlarını yontuldukları kapıyla yeniden birleştirebilecek ve Erawan tehdidini sonsuza dek ortadan kaldıracak tek şey olan– o Kilit'i bir an önce bulmaları gerektiğini söyledi.

Erawan'in Valg'leri kendi diyarından Erilea'ya akın ettirmek için o anahtarları kullanmasına engel olmazlarsa müttefiklerinin sayısı hiçbir şey fark ettirmeyecekti. Daha Erawan'in elinde iki anahtar varken ble böylesi bir karanlık getirebilmişti. Üçüncü anahtarı da ele geçirip Wyrd kapısını kontrol ederse ve o kapıyı istediği her dünyaya açarak bir fetih ordusu getirirse... Aelin ve arkadaşlarının o anahtarları etkisiz hale getirmek için Kilit'i bulmaları gerekiyordu.

Kraliçe anlatmayı bitirdiğinde Aedion'ın içinde sessiz bir öfke vardı. Lysandra kaşlarını çatıyordu. Aelin ise elini hafifçe sallayıp odadaki mumları söndürdü. Aedion'ın tıka basa dolu eyer heybelerinden iki kadim kitap açık halde masanın üzerinde duruyordu. Aedion o kitaplara aşinaydı... Aelin'ın kitapları Rifthold'dan aldığından hiç haberi yoktu. Elena'nın Gözü'nün çarpık metali kitaplarından birinin üzerinde dururken Aelin yılların eskitip lekelediği bir sayfadaki işaretleri dikkatle gözden geçiriyordu.

Aelin kendi kanını ahşap zemine o işaretleri çizmek için kullanırken karanlık çöktü.

Lysandra "Anlaşılan bu ülkede verdiğimiz zararın faturası iyice kabaracak," diye mırıldandı.

Aelin burnundan güldü. "Üzerini halıyla örteriz." İşareti çizmeyi bitirip Elena'nın Gözü'nü eline aldı. Dorian ürpererek bunun bir Wyrd işareti olduğunu fark edip geri çekildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Aedion.

Aelin tatlılıkla "Şimdi çenelerimizi kapatacağız," dedi.

Ay ışığı zemine yayılıp Aelin'ın çizdiği siyah çizgiler tarafından yutuldu. Aelin, yatağın kenarında oturan Rowan'ın yanına gitti. Giymesi için kraliçeye gömleğini verdiği için Rowan'ın göğsü hâlâ çıplaktı. Aelin, Rowan'ın yanına geçip elini dizine koydu.

İlk fark eden Lysandra oldu.

Yatakta belini doğrultan Lysandra'nın yeşil gözleri kan izlerine vuran ay ışığı parıldarken bir hayvanın gözleri gibi parlaktı. Aelin ve Rowan ayaklandılar. Dorian sadece işaretlere, ay ışığına, açık balkon kapılarından sızan ışık huzmesine bakıyordu.

Işığın kendisi bir kapıymış gibi ay ışığı huzmesi insansı bir figüre dönüştü.

Figür titreşiyordu. Şekil var olmakla yok olmak arasındaydı. Hayal ürünüymüş gibi.

Dorian'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Sandalyesinden kalkıp diz çökecek ve başını eğecek kadar sağduyulu davrandı.

Bunu yapanın sadece kendisi olduğunu fark etti. Elena'nın eşi Gavin'la –bir ömür kadar uzun gelen bir zaman önce– konuşanın sadece kendisi olduğunu fark etti. Şimdi Gavin'ın kılıcı Damaris'i üzerinde taşımasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Aelin kılıcı geri istememiş, istemeye niyetli görünmemişti.

Boğuk bir kadın sesi. Uzaktan sesleniyormuş gibi. Ses görüntü bir belirip bir kayboldukça kesik kesik geliyordu. Yumuşak, genç bir ses "Çok... uzak," dedi.

Aelin ileri çıkıp önündeki kadim büyü kitaplarını kapattı ve sertçe üst üste yığdı. "Eh, Rifthold'un müsait olduğu söylenemez, mezarın da tahrip edildi. Bu yüzden ne diyelim? *Kötü şans.*"

Dorian başını kaldırıp ay ışığından, titreşen figüre ve kanlı canlı, genç kraliçeye baktı.

Elena'nın kabataslak beliren bedeni kaybolup tekrar görün-

dü. Rüzgâr görüntüyü etkiliyormuş gibi. "Fazla... dayanamayacağım..."

"O halde kısa keseyim." Aelin'ın sesi bıçak kadar keskindi. "Daha fazla oyun yok. Yarım yamalak gerçekler de yok. Bugün Deanna *neden* geldi? Anlıyorum, Kilit önemli. Fakat *nedir* o? Ayrıca onun bana Vaat Edilen Kraliçe demekle ne kastettiğini de söyle bana."

Sözler ölü kraliçeyi yıldırım çarpmışa çevirmişçesine Aelin'ın atası tamamen fiziksel olarak ortaya çıktı.

Muhteşem bir güzelliği vardı: Yüzü genç ve ciddiydi. Saçları uzun ve –Manon'ın saçları gibi– gümüşi beyazdı. Gözleri ise... Gözlerinin mavisi sersemletici, baş döndürücüydü. Şimdi o gözler Dorian'a çevrilmişti. Elena'nın üzerindeki soluk renkli elbise hayalet bir rüzgârla dalgalanıyordu. "Ayağa kalk genç kral."

Aelin burnundan güldü. "Rica etsem şu kibirli kadim ruh oyununu oynamasak olur mu?"

Fakat Elena Rowan ve Aedion'ı süzdü. İnce, açık tenli boynu aşağı yukarı sallandı.

Ve Aelin, tanrılar adına, kraliçeye doğru parmaklarını –bir değil, iki kez– şaklattı. Sözcükleri yayarak "Merhaba Elena," dedi. "Seni görmek çok güzel. Epey zaman oldu. Rica etsem bazı soruları yanıtlayabilir misin?"

Ölü kraliçenin gözlerinde bir öfke pırıltısı belirdi. Fakat Elena'nın başı hâlâ dik, ince omuzları gerideydi. "Fazla zamanım yok. Rifthold'dan bağlantı sağlamam çok zor."

"Ne şaşırdım ama."

İki kraliçe gözlerini birbirlerine diktiler.

Elena sessizliği ilk bozan oldu. "Deanna bir tanrı. Bizim gibi kurallara, ahlak ve törelere bağlı değil. Onun için *zaman* bizimle aynı şekilde işlemiyor. Büyünün anahtara dokunmasına izin verdin. Anahtar bir kapıyı açtı. Tam o anda, tesadüf eseri Deanna da izliyordu. Seninle konuşması bile bir lütuf. O hazır olmadan onu içinden atman ise... bu hakareti yakın zamanda unutmayacaktır, *majesteleri.*"

"O da sırasını beklesin," dedi Aelin.

Elena başını iki yana salladı. "Sana... anlatmadığım çok şey var."

"Sen ve Gavin'ın Erawan'i asla öldürmediğiniz, bu konuda herkese yalan söylediğiniz ve Erawan'i bizim başımıza bela ettiğiniz gibi mi?"

Dorian cesaretini toplayıp Aedion'a şöyle bir baktı. Fakat Aedion'ın yüzünde sert ve temkinli bir ifade vardı. Gözleri odada onlarla dikilen ölü kraliçeye dikilmişti. Lysandra... O gitmişti.

Hayır, hayalet leopar şeklini almış gölgelerin arasında sessizce hareket ediyordu. Rowan rahat bir tavırla elini kılıcının üzerinde tutuyordu. Dorian ise büyüsünü odada gezdirdiğinde Rowan'ın asıl amacının silahı Elena'nın dikkatini Aelin'a yan bakacak bile olursa indireceği büyü darbesinden uzaklaştırmak olduğunu fark etti. Nitekim şimdi iki kraliçe arasında sert bir hava kalkanı vardı. Aynı kalkan odayı da mühürlemişti.

Elena başını iki yana salladı. Gümüş rengi saçları savruldu. "Wyrd anahtarlarını Erawan bu kadar ileri gitmeden alman gerekiyordu."

"Eh, almadım," diye çıkıştı Aelin. "Buyruklarında yeterince *açık* olmadığın için kusuruma bakma."

Elena "Açıklayacak zamanım yok fakat bunun *tek* seçenek olduğunu biliyorum. Bizi, Erilea'yı kurtarmak için *tek* seçeneğim buydu." Aralarındaki gerginliğe rağmen kraliçe Aelin'a avuçlarını açtı. "Deanna ve babam doğruyu söylemişler. Ben... Kilit'in kırılıp işe yaramaz hale geldiğini sanmıştım. Fakat onlar senden Kilit'i bulmanı istedilerse..." Dudağını ısırdı.

Aelin "Brannon Kilit'i bulmak için Taş Bataklıkları'na gitmemi söyledi. Bataklıkların tam olarak *neresine*?" diye sordu.

Elena "Bir zamanlar bataklıkların kalbinde büyük bir şehir vardı," diye mırıldandı. "Şimdi o şehir ovada yarıya kadar batmış halde. Ortasındaki bir tapınağa Kilit'ten geri kalanları bıraktık. Ben... Babam Kilit'i korkunç bir bedel ödeyerek aldı. Bedel... annemin bedeni, onun ölümlü hayatıydı. Wyrd anahtarları için bir

kilit; kapıyı mühürleyip kapatmak ve anahtarları sonsuza dek içine gömmek için. Asıl amacını anlamamıştım; babam bana Kilit'ten ancak iş işten geçtikten sonra bahsetti. Tek bildiğim Kilit'in sadece bir kez kullanılabileceği; gücünün istenilen *her şeyi* mühürleyebileceğiydi. Böylece Kilit'i çaldım. Onu kendim, halkım için kullandım. O zamandan beri bu suçun bedelini ödüyorum."

Aelin sessizce "Kilit'i Erawan'in mezarını mühürlemek için kullandın," dedi.

Elena'nın yüzündeki yakaran ifade kayboldu. "O gün Erawan'i durdurma şansına kavuşmam için dostlarım Kara Dağlar'daki vadide hayatlarını verdiler. Erawan'in kampının ortasında bile çığlıklarını işittim. Hayatta kalanların bir geleceği olabilsin diye katliamı durdurmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. *Senin* bir geleceğin olabilsin diye."

"Demek Kilit'i kullanıp sonra bir harabeye attın?"

"Kilit'i ovadaki kutsal şehre... kaybedilen hayatları yad etmek için koyduk. Fakat on yıllar sonra büyük bir afet yeri sarstı... ve şehir battı. Bataklık yükseldi ve Kilit unutuldu. Kimse Kilit'i alamadı. Zaten gücü kullanılmıştı. Sadece biraz metal ve camdan ibaretti."

"Ya artık öyle değilse?"

"Hem babam hem de Deanna Kilit'ten bahsettilerse Erawan'i durdurmak için hayati önemi olmalı."

"Beni bu kasabayı paramparça etmek için kullanmaya kalkan bir tanrıçanın sözüne güvenmezsem kusuruma bakma."

"Yöntemleri dolambaçlı olsa da muhtemelen sana zarar vermek istememiştir..."

"Saçmalık."

Elena'nın görüntüsü yine titreşti. "Taş Bataklıkları'na git. Kilit'i bul."

"Brannon'a söyledim, sana da söylüyorum: Şu an daha acil meselelerimiz var..."

Elena "Annem o Kilit'i dövmek uğruna *öldü,*" diye çıkıştı. Gözleri çakmak çakmaktı. "Babam için Kilit'i dövmek uğruna ölümlü

bedeninden vazgeçti. Kilit'in nasıl kullanılacağına dair yemini bozan ben oldum."

Aelin şaşkındı. Dorian ise kendisinin Aelin'ın bile nutku tutulduğu bu durum karşısında endişe etmesinin doğal olabileceğini düşündü. Fakat Aelin sadece "Annen kimdi?" diye sordu.

Dorian hafızasını yokladı. Sarayda aldığı tüm o tarih derslerini. Fakat anımsayamadı.

Elena hıçkırığı andıran bir ses çıkardı. Görüntüsü örümcek ağlarının ve ay ışığının arasında silikleşti. "Babamı en çok seven kadın. Ona o müthiş yetenekleri bahşeden, ardından kendisini ölümlü bir bedene hapsedip babama yüreğinin hediyesini veren kadın."

Aelin'ın omuzları çöktü.

Aedion'ın ağzından "Hadi oradan," sözleri döküldü.

Elena neşeden yoksun bir kahkaha atıp Aelin'a "Neden o kadar parlak yandığını sanıyorsun? Damarlarında sadece Brannon'ın değil, Mala'nın da kanı var."

Aelin "Ateş Getiren Mala annendi," dedi.

Elena gitmişti bile.

Aedion "Dürüst olmak gerekirse ikinizin birbirinizi öldürmemiş olmanız bir mucize."

Dorian biri zaten ölü olduğundan bunun pratikte mümkün olamayacağını söyleyerek Aedion'ı düzeltme gereği duymadı. Bunun yerine kraliçenin tüm söylediklerini ve istediklerini tarttı. Sessiz kalan Rowan da aynısını yapıyor gibiydi. Lysandra kan izlerini kokladı. Kadim kraliçeden geriye bir şeyler kalıp kalmadığına bakıyormuş gibi.

Aelin açık balkon kapılarından dışarı baktı. Kapüşonu gözlerini örtüyordu ve dudakları gerilmişti. Elini açıp hâlâ avucunda duran Elena'nın Gözü'nü inceledi.

Saat sabahın birini vurdu. Aelin yavaşça onlara doğru döndü. Ona doğru.

Aelin boğuk bir sesle "Mala'nın kanı damarlarımızda dolaşıyor," deyip parmaklarını Elena'nın Gözü'nün üzerine kapatıp tılsımı gömlek cebine koydu.

Dorian bunun gerçekliğini fark edip afalladı. Belki ikisine bu denli çok yetenek bahşedilmiş olmasının nedeni buydu. Dorian, Rowan'a "Bir tanrının o şekilde ölümlüye dönüşmesi mümkün müdür?" diye sordu. Zira bu sadece Rowan'ın seyahatlerinde kulağına çalınacak ya da tanıklık edebileceği bir şeydi.

Aelin'i temkinle izleyen Rowan, Dorian'a doğru döndü. "Öyle bir şeyi hiç işitmedim. Fakat... Feylerin hayatlarını ölümlü eşleriyle birleştirmek için ölümsüzlüklerinden vazgeçtikleri olmuştur." Dorian'a Aelin kendi gömleğindeki bir lekeyi kasten incelemekle uğraşıyormuş gibi geldi. "Mala'nın bunu yapmanın bir yolunu bulmuş olması kesinlikle mümkün."

"Mümkünden de öte," diye mırıldandı Aelin. "O bunu *yaptı*. Bugün ortaya çıkardığım o... güç kuyusu... Kaynağı bizzat Mala'nın kendisiydi. Elena'ya pek çok isim yakıştırılabilir fakat bu konuda yalan söylemiyordu."

Lysandra yeniden insan şekline döndü. Öyle çok sendeliyordu ki Aedion onu tutmak için hareketlenmeden Lysandra kendisini bir sandalyeye bıraktı. Hırıltılı bir sesle "O halde şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Erawan'in filosu Oro Körfezi'nde bekliyor; Maeve, Eyllwe'ye yelken açtı. Fakat ikisi de bu Wyrd anahtarının bizde olduğundan habersiz. Şu Kilit'in varlığından ve... tam da ikisinin kuvvetleri arasında bir yerde olduğundan da."

Kendisi dâhil hepsi Aelin'a bakınca Dorian kısa bir an için kendisini işe yaramaz bir budala gibi hissetti. Kendisine Adarlan Kralı olduğunu hatırlattı. Toprakları ve halkı çalınmış, başkenti işgal edilmiş olsa da.

Fakat Aelin'ın yaptığı gözlerini baş ve işaret parmaklarıyla ovuşturup uzun bir nefes vermek oldu. "O yaşlı gevezeden gerçekten, gerçekten çok nefret ediyorum." Aelin elini kaldırıp hepsine göz gezdirdi ve "Sabah Kilit'i aramak için gemiyle Taş Bataklıkları'na gideceğiz," dedi.

"Ya Rolfe ve Mycenia'lılar?" diye sordu Aedion.

"Rolfe, Mycenia'lıların geri kalanını bulmak için filosunun yarısıyla yola çıkacak. Sonra hepsi kuzeye, Terrasen'e yelken açacaklar."

"Rifthold yolumuzun üzerinde ve orada ejderhalar devriye geziyor," diye karşı çıktı Aedion. "Ayrıca bu plan Rolfe'un gerçekten sözünde duracağı varsayımına dayanıyor."

"Rolfe tehlikeden uzak durmayı bilir," dedi Rowan. "Ona güvenmekten başka seçeneğimiz yok. Ayrıca iki buçuk yıl önce Aelin'a köleler hakkında verdiği sözü tuttu." Aelin'ın Rolfe'un sözünde durup durmadığını o kadar eşelemesinin nedeni açıktı.

"Ya Rolfe'un filosunun diğer yarısı?" diye bastırdı Aedion.

"Bir kısmı takımadaları korumak için burada kalacak," dedi Aelin. "Bir kısmı da bizimle Eyllwe'ye gelecek."

Aedion kollarını kavuşturup "Rolfe'un filosunun küçük bir kısmıyla Maeve'in donanmasıyla savaşamazsın," dedi. Dorian da aynı fikirde olmasına rağmen ses etmeyip muhalefet etme işini generale bıraktı. "Hele hele Morath'in güçleriyle."

Aelin "Oraya savaş aramaya gitmiyorum," demekle yetindi. Hepsi bu kadardı.

Ayrıldılar. Aelin ve Rowan kendi odalarına geçtiler.

Dostları derinden ve ağır ağır nefes almaya başladıklarında bile Dorian uyumadı. Elena'nın ağzından çıkan her sözcüğe, kendisini Aelin'ın o geçit kapısını açmasına engel olması için uyandıran Gavin'ın uzun zaman önce ortaya çıkışına kafa yordu. Belki de Gavin bunu Aelin'ı lanetlenmekten korumak için değil bugün Deanna'nın yaptığı gibi pusuda bekleyen sert bakışlı tanrıların Aelin'ı ele geçirmesini engellemek için yapmıştı.

Dorian bu düşünceleri alelacele sonuçlar çıkarmak eğiliminde olamayacağı bir başka zamana ertelemeye karar verdi. Fakat düşüncelerin iplikleri zihninde bir ağ oluşturup kırmızı, yeşil, sarı ve mavi renklerde parıldıyor; sırlarını bu dünyada konuşulmayan dillerde fısıldıyorlardı.

Şafaktan bir saat sonra Rolfe'un onlara verebileceği en hızlı gemiyle Kafatası Körfezi'nden ayrıldılar. Filosunu hazırlamakla meşgul olan Rolfe onlarla vedalaşmakla uğraşmadı. Pırıltılı rıhtımın ötesindeki yeşil takımadalara doğru yelken açtılar. Fakat

Rolfe, Aelin'a bir veda hediyesi vermişti: Kilit'in muğlak koordinatları. Haritası Kilit'i –daha doğrusu Kilit'in olabileceği genel bölgeyi– bulmuştu. Kaptan onlara haritası Kilit'in tam yerini saptayamıyorsa Kilit'in etrafına büyüyü engelleyecek bir şeyler yerleştirilmiş olabileceği uyarısında bulunmuştu. Fakat Dorian bunun hiç yoktan iyi olduğunu düşündü. Aelin da buna yakın şeyler homurdanmıştı.

Rowan şahin formunda tepelerinde uçarak bir gerilerinde bir ilerilerinde gözcülük yapıyordu. Fenrys ve Gavriel kürek çekiyorlar, geminin rıhtımdan çıkmasına yardım ediyorlardı. Aedion da babasından uzakta kürek çekiyordu.

Dorian dümenin başındaki asık suratlı, kısa boylu kaptanın yanında dikiliyordu. Kral olmasını önemsemeyen ve onunla konuşmaya tenezzül etmeyen yaşlıca bir kadındı bu. Lysandra aşağıda, suyun içinde çeşitli şekillere girerek yüzüyor; onları yüzeyin altındaki tehlikelerden koruyordu.

Aelin ise pruvada dikiliyordu. Tokasız altın rengi saçları dalgalanıyordu. Öyle kımıltısızdı ki birkaç metre aşağısında kalan geminin önündeki kadın figürünün ikizi gibi duruyordu. Doğan güneş Aelin'ı pırıltılı altın rengine boyuyordu; hepsini yok etmesine ramak kalan ay ateşinden hiçbir iz yoktu.

Fakat kraliçe dünyanın gölgeleri karşısında tüm parıltısıyla dikilirken bile... Dorian'ın kalbini yalayan bir soğuk vardı.

Aklında Aelin'ın bir şekilde takımadaları, denizleri, gökleri bir daha onları asla göremeyecekmiş gibi izleyip izlemediği sorusu vardı.

Üç gün sonra neredeyse takımadaların boğucu pençelerinden kurtulmak üzereydiler. Dorian yine dümene, Aelin pruvaya geçmişti. Diğerleri bir gözcülük yapıyor bir dinleniyorlardı.

Dorian'dan önce büyüyü hissetti. O farkındalık, uyarı ve uyanış hissini.

Dorian ufka göz gezdirdi. Diğerleri arasında ilk susan Fey savaşçıları oldu.

Başta bir bulutu andırıyordu; ufukta rüzgârın sürüklediği küçük bir bulutu. Sonra büyük bir kuşu.

Denizciler silahlarına davranırken Dorian nihayet üzerlerine pırıltılı, geniş kanatlarla gelen canavarın ismini çıkardı. *Ejderha.*

Sadece bir ejderha vardı. Üzerinde de sadece bir binici. Kımıldamayan, beyaz saçları serbestçe dalgalanan ve yana yatan bir binici.

Ejderha alçalıp suya teğet geçti. Lysandra hazırlanmış, şekil değiştirip onunla savaşmak için kraliçenin emrini bekliyordu...

"Hayır." Dorian hiç düşünmeden sözcük dudaklarından dökülmüştü. Fakat ejderha ve binici gemiye daha da yaklaşırken sözcük Dorian'ın ağzından defalarca döküldü.

Cadı kendinde değildi. Bedeninin bir yana yatmasının nedeni bilincinin kapalı olması, üzerinin kanla kaplı olmasıydı. *Vurmayın; vurmayın...*

Dorian, Fenrys'in yayını çektiği yere koşup böyle haykırdı. Siyah uçlu bir ok cadının açıktaki boynuna nişanlanmıştı. Dorian'ın sözleri denizcilerin ve kaptanın haykırışları arasında boğuldu. Damaris'i kınından çıkaran Dorian'ın büyüsü hareketlendi...

Fakat Aelin'ın sesi arbedeyi bastırdı... *Ateş etmeyin!*

Hepsi donakaldı. Ejderha yakınlarından süzülüp geçti. Sonra yana yatıp geminin etrafında daire çizdi.

Canavarın yara izleri içindeki böğründe mavi kan kuruyup pıhtılaşmıştı. Çok fazla kan vardı. Cadı eyerde güçlükle duruyordu. Bronz yüzü kireç kesilmişti ve dudakları balina kemiğinden daha solgundu.

Ejderha dairesel dönüşünü tamamlayıp bu kez daha alçaktan uçtu. Geminin olabildiğince yakınına inmeye hazırlanıyordu. Saldırmak için değil... yardım etmek için.

Bir an için ejderha kobalt mavisi dalgaların üzerinde düzgün bir şekilde süzülürken hemen sonra cadı öyle yana eğildi ki sanki bedeni kemiksizdi. O kısacık anda, yardım ona o kadar yakınken o ana dek onu eyerde dik tutan şans kaybolup gitti.

Manon Siyahgaga eyerden düşüp rüzgârın ve dalga serpintisinin arasından düşerek suya çarptı.

İKİNCİ KISIM

ATEŞYÜREK

40

Gri ve boğucu sabah boyunca duman Elide'ın gözlerini yakmıştı.

Molly çiftçilerin sonraki yılın hasadı için verimleştirsin diye nadasa bırakılan tarlaları yakmış olabileceklerini düşündü. Kilometrelerce ötede olmalıydılar. Fakat duman ve küller güçlü kuzey rüzgârıyla epey yol almışlardı sanki. Terrasen'e, Elide'ın yuvasına giden rüzgârdı bu.

Fakat onlar Terrasen'e gitmiyorlardı. Doğuya, dosdoğru kıyıya gidiyorlardı.

Çok yakında Elide'ın kuzeye gitmesi gerekecekti. Bir –tek– kasabadan geçmişlerdi ve kasaba sakinleri gezici sirklerden ve gösterilerden çoktan sıkılmışlardı. Gecenin çökmesine az kalmıştı ve Elide kazandıkları paranın muhtemelen ancak orada gecelemeye yeteceğini biliyordu.

O ana kadar çadırına ancak dört müşteri çekebilmişti; çoğu da köydeki kızlardan hangilerinin kendilerinden hoşlandığını merak eden genç adamlardı. Elide'ın –yüzünde kaymak kadar kalın bir makyaj olduğundan– yaşının kendilerinden büyük olmadığını fark etmiyorlardı bile. Arkadaşlarının yıldızların boyandığı çadır kapısının kanatlarından içeri aceleyle girip bir kılıç ustasının müthiş bir gösteri sergilediğini ve kollarının kütükler gibi kalın olduğunu söylemesiyle çıkıp gitmişlerdi.

Elide hem –içlerinden biri para ödemeyen– düşüncesiz gençlere hem de gösterisini baltalayan Lorcan'e öfkelenmişti.

Ancak iki dakika bekledikten sonra Elide gençlerin kopardığı yaygaraya değip değmeyeceğini görmek için çadırdan hışımla çıkmış, bu sırada da Molly'nin yaptığı kocaman, gülünç topuzu çadır kapısının kanatlarına takılmıştı. Saçının tepesinden boncuklar ve nazarlıklar sarkıyordu. Eliyle bunları gözlerinden uzaklaştırmaya çalışarak giderken Elide az kalsın kan kırmızı elbisesinin üzerine basıp yere yığılacaktı.

Kasaba gençleri Lorcan'in kaslarından etkilendilerse o kasların genç kadınlar üzerinde kim bilir nasıl bir etkisi olurdu.

Elide etkilenen kadınların içinde daha yaşlıların da olduğunu fark etti. Lorcan'in üzerinde dikilip kılıçlarla ve bıçaklarla bir jonglörlük yapıp bir bunları fırlattığı iğreti sahnenin önünde biriken kalabalığın arasından geçmeye yeltenmedi.

Lorcan'in doğuştan bir gösterici olduğu söylenmezdi. Hayır, orada *sıkkın,* hatta düpedüz asık suratlı görünecek kadar küstahtı.

Fakat sevimlilik alanındaki eksiğini çıplak göğsü ve *yağ sürülmüş* vücuduyla dengeliyordu. Ve tanrılar adına...

Lorcan'in yanında çadırı ziyaret eden genç erkekler... birer çocuk gibi kalıyordu.

Lorcan silahlarını tüy kadar hafifmişler gibi dengeleyip fırlatıyordu. Elide'ın içinden bir his bunun savaşçının sadece günlük rutini olduğunu söylüyordu. Fakat kalabalık onun her dönüşü, fırlatışı ve yakalayışında hayret ve hayranlık nidaları çıkarıyor, sahnenin kenarındaki tencerenin içine sikkeler yağdırıyordu.

Etrafındaki meşalelerle Lorcan'in siyah saçları ışığı yutuyormuş gibi görünüyordu. Oniks karası gözleri sakin ve heyecansız bakıyordu. Elide, Lorcan'in aklında orada kemik görmüş köpek gibi salyalar akıtan herkesi öldürmek geçiyor olabileceğini düşündü. Onu suçlayamazdı.

Lorcan'in siyah saçlarından bir damla ter biçimli göğsüne sıçradı. Elide transa geçmiş halde o ter damlasının Lorcan'in karnının kaslı girinti ve çıkıntıları arasından aşağı süzülüşünü izledi. Daha da aşağı.

Elide içinden iştahla bakan kadınlardan bir farkı olmadığını

geçirdi. Tam çadıra döneceği sırada Molly yanından "Kocan orada oturup senin çoraplarını onarsa kadınlar yine ona bakmak için ceplerindeki tüm parayı verirler," dedi.

Elide "Önceki sirkle nereye gitsek aynı etkiyi yaratıyordu," diye yalan söyledi.

Molly çık çık etti. Lorcan kılıcını havaya fırlatıp insanlar hayret nidaları çıkarırken "Şanslısın," dedi. "O sana hâlâ bu şekilde baktığı için."

Elide, Lorcan'e gerçek adını; kim olduğunu söylese savaşçının ona yine o şekilde bakıp bakmayacağını merak ediyordu. Lorcan her gece çadırda yerde uyumuş, Elide bir kez olsun ona uyku tulumunu vermeyi teklif etmemişti. Lorcan genellikle Elide uyuduktan sonra geliyor, o gittikten sonra uyanıyordu. Elide, Lorcan'in ne yapmaya gittiğini bilmiyordu. Belki egzersiz yapmaya gidiyor olabilirdi. Ne de olsa vücudu... öyleydi işte.

Lorcan üç bıçağı havaya fırlattıktan sonra eğilerek kalabalığı tevazu ve neşeden yoksun bir tavırla selamladı. Bıçaklar dönüp göğsüne doğru inerken izleyicilerden telaş dolu sesler çıktı.

Fakat Lorcan hiç zorlanmadan güzel bir manevrayla yuvarlanıp bıçakları art arda, bir bir yakaladı.

Kalabalık tezahürat yaptı. Lorcan gözlerini sikkelerin olduğu kaba cakayla çevirdi.

Daha çok bakır para –biraz da gümüş– yağmur damlalarının pıtırtılarını andıran bir sesle kaba yağdı.

Molly sessiz bir kahkaha attı. "Arzunun ve korkunun ağzını gevşetemeyeceği para kesesi yoktur." Sert bir bakış attı. "Senin çadırında olman gerekmiyor mu?"

Elide yanıt vermeye tenezzül etmeden oradan ayrıldı. Lorcan'in kendisinin ardından gözlerini kısarak ona, saçlarına, sarkan boncuklarına ve uzun, bol cübbesine baktığına yemin edebilirdi. İşine devam ederek aşk hayatlarının geleceği hakkında sorular soran birkaç genç adama –birkaç da genç kadına– tahammül etti. Sonra içlerinde küçük mumlar olan, sarkan kristallerle aydınlanan o aptal çadırda yalnız kaldı.

Molly'nin bağırıp o günkü gösterinin bittiğini duyurmasını beklerken Lorcan çadır kapısından içeri daldı. Savaşçı kendi gömleği olmadığı belli olan bir kumaş parçasıyla yüzünü siliyordu.

Elide "Molly'nin burada kalman için yalvaracağının farkındasın, değil mi?" dedi.

Lorcan, Elide'ın yuvarlak masasının önünde duran katlanır sandalyeye oturdu. "Profesyonelce bir öngörü mü bu?"

Elide gözlerine doğru sallanan bir dizi boncuğu eliyle itti. "Gömleğini de mi sattın sen?"

Lorcan'in yüzünde vahşi bir sırıtış belirdi. "Bir çiftçinin karısı gömlek için bana on bakır sikke verdi."

Elide kaşlarını çattı. "İğrenç bu."

"Para paradır. Fakat sanırım senin zulandaki onca altınla paradan yana endişe etmene gerek yok."

Elide gözlerini Lorcan'in gözlerine dikti. Sevimli görünmeye uğraşmadı bile. "O nadir, neşeli halin var üzerinde."

"İki kadının ve bir erkeğin gece için yataklarını teklif etmesinin işte böyle bir etkisi oluyor."

"O halde neden buradasın?" Elide'ın sesi istemediği kadar sert çıkmıştı.

Lorcan önce sarkan kürelere, örme halıya, siyah masa örtüsüne; sonra Elide'ın masayı tutan yara izli, nasırlı ellerine baktı. "Gece biriyle yatmam çevirdiğin numarayı bozmaz mı? Senden beni kapı dışarı etmen ve kırık kalbinle burada öfkeden küplere binmeni beklerler."

"İstersen iyi zaman geçirebilirsin," dedi Elide. "Zaten yakında gideceksin."

Lorcan "Sen de," diye karşılık verdi.

Elide bir parmağıyla masa örtüsüne birkaç kez hafifçe vurdu. Sert kumaş tenini çizdi.

"Sorun nedir?" diye sordu Lorcan. Nazik olmak münasebetsiz bir işmiş gibi.

"Hiçbir şey."

Fakat sorun vardı. Elide kendisinin neden yolunu kuzeye çevir-

mekte, bu gruptan kaçınılmaz olarak kopup kendi yoluna gitmekte geciktiğini biliyordu.

İlgi çekmeyen bir sirkte bile etkileyici olmayı beceremiyordu. Güçlü insanların olduğu bir saray meclisinde ne halt edecekti? Aelin kralları yok edip şehirleri kurtarabilirken Elide değerini kanıtlamak için ne yapabilirdi? Onların giysilerini mi yıkayacaktı mesela? Ya da bulaşıklarını mı?

Lorcan sertçe "Marion," dedi.

Marion gözlerini yukarı çevirdiğinde Lorcan'in hâlâ orada olmasına şaştı. Lorcan'in siyah gözlerini loş ışıkta hâlâ okuyamıyordu. "Bugün birçok genç adam gözlerini senden ayıramadı. Neden onlarla eğlenmiyor sun?"

"Neden mi?" diye çıkıştı Elide. Bir yabancının, yüzünü göremediği, ismini bilmediği bir adamın karanlıkta orasını burasını mıncıklaması...

Lorcan durgunlaştı. Çok sakin bir sesle "Yoksa Morath'teyken biri sana..."

"Hayır." Elide, Lorcan'in ne kastettiğini anlamıştı. "Hayır... İş asla oraya varmadı." Fakat ona dokunan, karanlıkta gülen adamların hatırası... Elide o anıları zihninden uzaklaştırdı. "Ben hiçbir erkekle birlikte olmadım. Buna fırsatım olmadığı gibi ilgi de duymadım."

Lorcan başını yana eğdi. Siyah, ipeksi saçları yüzüne düştü. "Kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

Elide hayretle ona baktı. "Hayır... sanmam. Tercihimi bilmiyorum. Yine de ben hiç... Benim... bunu hissetmeye fırsatım olmadı." Arzu, şehvet? Elide emin değildi. Bu konunun nasıl ve neden açıldığını da bilmiyordu.

"Neden?" Lorcan'in tüm dikkati üzerindeyken, savaşçı Elide'ın kırmızı boyalı dudaklarına o şekilde bakarken Elide ona anlatmak istedi. Kuleyi, Vernon'ı, anne-babasını. Neden bir daha arzu duyarsa bunun ancak korkunç hatıraları silecek kadar birine güvendiğinde, o kişinin onu özgür bırakmak için dişiyle tırnağıyla çabalayacağından ve onu asla bir yere kapatmayacağından, incit-

meyeceğinden ya da terk etmeyeceğinden emin olduğunda mümkün olacağını da.

Elide ağzını açtı. Sonra çığlıklar başladı.

Lorcan, Marion'ın gülünç ve küçük kâhin çadırına neden geldiğini bilmiyordu. Yıkanması; kendisini terden, yağdan ve üzerine yapışan o aç gözlerden arındırması gerekiyordu.

Fakat kötü performansını bitirdiğinde kalabalıkta Marion'ı görmüştü. Onu akşamın daha erken saatlerinde o saçla ve o giysiyle görse de... belki sebep makyajı, gözlerindeki sürme, ağzını taze bir meyveye benzeten dudak boyasıydı. Fakat bir şekilde... Marion, Lorcan'in gözüne çarpmıştı.

Tıpkı diğer erkeklerin Marion'ı fark ettiği gibi onu Lorcan de fark etmişti. Adamlardan bazıları düpedüz dön bön bakıyorlardı; hayranlık ve şehvet bedenlerinden okunuyordu. Marion kalabalığın kenarında üzerindeki gözlerden habersiz, Lorcan'i izlerken.

Güzeldi. Birkaç hafta karnını doyurması, birkaç hafta güvende olması sayesinde sıska, genç kadın bir şekilde sevimliden güzele dönüşmüştü. Lorcan gösterisini niyetlendiğinden daha erken bitirmişti. Yeniden Marion'ın olduğu yere baktığında o gitmişti.

Lorcan tanrılar lanetleyesice bir köpek gibi kalabalıkta Marion'ın kokusunu takip ederek peşinden çadıra varmıştı.

İçerideki gölgelerin ve ışıkların arasında; o saçla, sarkan boncuklarla ve koyu kırmızı giysileriyle... tam bir kâhin gibiydi. Sakin, zarif... ve kesinlikle yasak.

Ve Lorcan o taze, günaha sürükleyen ağza gözlerini diktiği için kendisine lanet okumaya öyle odaklanmıştı ki Marion o güne dek eline erkek eli değmediğini itiraf ederken Lorcan bir şeylerin ters gittiğini çığlık sesi gelene dek sezememişti.

Yo, hayır. Lorcan'in aklı Marion'a acele etmeden ve nazikçe yatak odası sanatlarını öğretse o dolgun dudaklardan ne tür sesler çıkacağını hayal etmekle meşguldü.

Lorcan saldırının Hellas'ın aletini pantolonunda, zihnini de sapkın fikirlerden uzak tutmasını sağlamasının yolu olduğunu düşündü.

"Bir arabanın altında saklan ve burada kal," diye buyuran Lorcan çadırdan koşarak çıktı. Verdiği komuta onun itaat edip etmediğini görmek için beklemedi. Marion zekiydi; Lorcan'i dinlerse ve sığınacak bir yer bulursa hayatta kalma olasılığının artacağını biliyordu.

Lorcan panik içindeki sirk üzerinde yeteneğini kullandı. Karanlık, korkunç bir güç dalgası. Dalga hızla görünüp sezdiklerini ona aktardı. Lorcan'in gücü coşkun ve soluk kesiciydi. Savaşçının aşina olduğu bir şey gibi: Ölüm.

Arazinin bir ucunda küçük kasabanın etekleri vardı. Diğer yanında ise bir koru, sonsuz gece... ve kanatlar.

Uzun, güçlü figürler göklerden dalışa geçtiler... Lorcan'in büyüsü dördünü saptadı. Yere indiler. Pençelerini çıkarmış, sivri dişlerini gösteren dört ilken. Meşinimsi kanatlar onları Oakwald'da peşlerine takılanlardan bir nebze ayırıyordu. Bu sadece basit bir farklılık mıydı? Yoksa zaten acımasız olan bir avcının daha da arı bir hale geldiğine mi işaret ediyordu?

İnsanlar çığlıklar atarak kasabaya, ilerideki karanlık kırların gölgelerine doğru kaçtılar.

Uzaktaki ateşleri çiftçiler tarlalarını nadasa bırakmak için yakmamışlardı.

O ateşler gökyüzünü kapatmak, bu canavarların kokularını gizlemek için yakılmıştı. Ondan ya da yetenekleri olan diğer savaşçılardan gizlemek için.

Marion. Marion'ın peşindeydiler.

Sirk kaos içindeydi. Atlar ciyaklıyor, çifte atıyordu. Lorcan kampın ortasına inen dört ilken'e doğru atıldı. Yaratıklar daha dakikalar önce Lorcan'in gösteri yaptığı yerdeydiler. Lorcan ilken'lerden birinin genç bir adamın tepesine çıkıp onu sırtüstü çevirdiğini gördü.

İlken'in üzerine abandığı genç adam çağrılarına yanıt vermeyecek tanrılara haykırıyordu. Yaratık uzun pençesini çıkarıp tek ve kararlı bir darbeyle adamın karnını açtı. İlken korkunç başını indirip adamı yemeye başladığında bile adam hâlâ çığlıklar atıyordu.

"Bu canavarlar da neyin nesi?" Konuşan Ombriel'dı. Eline uzun

bir kılıç almıştı. Silahı tutuşundan Lorcan onun kılıcı nasıl kullanacağını bildiğini anladı. Nik telaşla Ombriel'ın yanına geldi. İri ellerinde neredeyse paslanmış iki bıçak vardı.

Lorcan sadece "Morath'ten gelen askerler," dedi. Nik'in gözü Lorcan'in ortaya çıkardığı kılıçta ve savaş baltasındaydı. Lorcan silahları kullanmayı bilmiyormuş gibi davranmaya, yabandan çıkma basit bir adammış gibi davranmaya gerek duymadı. Soğuk ve kararlı bir sesle "Doğal olarak çoğu büyüden etkilenmiyorlar ve onları indirmenin tek yolu kafalarını kesmek."

Yüzü kireç kesilen Ombriel "Neredeyse iki buçuk metre boyundalar," dedi.

Lorcan onları hesaplar yapar ve korkar halde bırakıp kampın ortasındaki ışık halkasının içine adım attı. Bu sırada dört ilken genç adamla oynamayı bırakmıştı. İnsan hâlâ hayattaydı. Sessizce yardım etmeleri için yakarıyordu.

Lorcan gücünü serbest bıraktı. Ölümün öpücüğü karşısında genç adamın gözlerinde minnetin belirdiğine yemin edebilirdi.

İlken'ler aynı anda başlarını çevirip hafifçe tısladılar. Dişlerinden kan akıyordu.

Lorcan gücüne uzanıp ilken'lerin dikkatini dağıtmaya, kafalarını karıştırmaya hazırlandı. Büyüye olan dirençleri doğruysa böyle yapmalıydı. Belki Marion'ın kaçacak zamanı olurdu. Genç adamın karnını kesip açan ilken gri dilini çıkarıp kahkaha atarak Lorcan'e "Buradan sen mi sorumlusun?" dedi.

Lorcan sadece "Evet," diye yanıt verdi.

Lorcan anlaması gerekeni anlamıştı. İlken'ler onun kim olduğunu, Marion'ın kaçışında oynadığı rolü bilmiyorlardı.

Dört ilken gülümsedi. "Bir kız arıyoruz. Kardeşlerimizden birini öldürdü. Daha birçoklarını da."

Haftalar önce ilken'lerin ölümünden Marion'ı mı sorumlu tutuyorlardı? Yoksa amaçlarına ulaşmaları için bir mazeret miydi bu? "Kızı Acanthus nehrinin diğer yakasına kadar takip ettik... Burada, dostlarının arasında saklanıyor olabilir." Yaratık alaycı bir tavırla sırıttı.

Lorcan, Nik ve Ombriel'ın çenelerini kapalı tutmalarını diledi. Lorcan ve Marion hakkında tek kelime ederlerse Lorcan elindeki savaş baltasını kullanacaktı.

"Başka sirklere bakın. Bizim kadromuz aylardır değişmedi."

"Kız ufak tefek," dedi ilken. O epeyce insansı gözleri parıldadı. "Bir bacağı sakat."

"Öyle birini tanımıyoruz."

İlken'ler Marion'ı dünyanın diğer ucuna kadar takip edeceklerdi.

"O halde sirk çalışanlarını sıraya sok da... onlara bir göz atalım."

Onları yürütecek, inceleyecek; Marion'ın amcasının verdiği tarife uygun, siyah saçlı ve bir ayağı aksayan kızı arayacaklardı.

"Hepsini korkutup kaçırdınız. Günlerce dönmeyebilirler." Lorcan savaş baltasını biraz daha yukarı kaldırıp "Ayrıca," dedi, "kervanımda bu tanıma uyan kimse yok." Lorcan'in arkasında duran Nik ve Ombriel sessizdiler. Hissettikleri korkunun kokusu Lorcan'in burnuna doluyordu. Lorcan, Marion'ın saklanmış olmasını diledi.

İlken gülümsedi. Lorcan yüzyıllar süren hayatı boyunca öyle tiksinti verici bir gülümseme görmemişti. "Altınımız var." Gerçekten de liderin yanındaki ilken'in belinden bir kese sarkıyordu. "Adı Elide Lochan. Amcası Perranth Lordu. Onu bize verirseniz lord size iyi para verir."

Sözcükler Lorcan'e taşlar gibi çarptı. Marion-*Elide*... yalan söylemişti. Lorcan'i onun yalan söylediğinin kokusunu almaktan alıkoymuştu. Doğruları ve genel korkusunu yalanını gizleyecek şekilde kullanmıştı.

Lorcan bir kez daha "O isimde birini tanımıyoruz," dedi.

"Yazık," dedi gözcü. "Kız yanınızda olsa onu alıp giderdik. Fakat şimdi..." İlken üç arkadaşına doğru gülümsedi. Yaratıkların simsiyah kanatları hışırdadı. "O kadar uzun mesafe uçtuktan sonra elimiz boş kaldı. Karnımız da çok aç."

41

Elide en büyük at arabalarından birinin zeminindeki gizli ve dar bölmeye saklanmış, kimsenin onu bulmaması için dua ediyordu. Ya da kimsenin yangın çıkarmaması için. Hızlı nefes alıp verişi dışında hiç ses işitmiyordu. Hava giderek daha boğucu ve sıcak oluyordu. Elide'ın titreyen bacaklarına sürekli top gibi kıvrılmaktan kramp girmişti. Yine de bekliyor, saklandığı yerden çıkmıyordu.

Lorcan dışarı, arbedenin içine koşmuştu. Elide çadırdan kaçtığında dört ilken'in –*kanatlı* ilken'lerin– kampa indiğini görmüştü. Sonrasında neler olduğunu görecek kadar oyalanmamıştı.

Zaman geçti. Belki dakikalar, belki saatler. Emin olamıyordu.

Buna o sebep olmuştu. O şeyleri oraya, o insanlara, kervana Elide çekmişti...

Çığlıklar şiddetlenip kesildi. Sonra... sessizlik.

Lorcan ölmüş olabilirdi. Herkes ölmüş olabilirdi.

İçinde saklandığı küçük ve sıcak bölmenin ötesindeki hayatı ve hareketliliği işitmek için kulak kesilip sessizce nefes alıp vermeye çalıştı. Bölmenin insanları değil, kaçak malları gizlemek için kullanıldığından şüphe yoktu.

Elide uzun süre gizlenemeyecekti. İlken'ler dışarıda herkesi katlettilerse hayatta kalanlar olup olmadığına bakacaklardı. Muhtemelen Elide'ın kokusunu alabilirlerdi.

Elide'ın kaçması gerekecekti. Bölmeden çıkıp neler yapabilece-

ğine bakması, karanlık tarlalara koşup orada başka ilken'lerin onu beklememesi için dua etmesi gerekecekti. Dakikalar önce uyuşan ayakları ve baldırları şimdi durmadan karıncalanıyordu. Yürüyemeyebilirdi. Ayrıca aptal, işe yaramaz bacağı...

Elide bir kez daha seslere kulak kabartıp Anneith'in ilken'lerin dikkatini başka bir yere çevirmesi için dua etti.

Onu sadece sessizlik karşıladı. Artık çığlıklar gelmiyordu.

Elide korkusunun kanını daha fazla zehirlemesine izin vermedi. Morath'te hayatta kalmış, haftalarca yalnız başına dayanmıştı. Başaracaktı; başarmak zorundaydı ve yeter ki hayatta kalsın, kraliçenin lanet olası bulaşıkçısı olmayı da sorun etmeyecekti...

Elide toparlandı; üzerindeki kapağı sessizce açıp kapağın üstündeki kilimi geri atarken omuzları ağrıdı. At arabasının içine, iki yandaki boş oturaklara göz attıktan sonra öteden onu çağıran geceye baktı. Arkasındaki kamptan ışıklar gelse de ileride... bir karanlık denizi vardı. Tarla on metre kadar uzaktaydı.

Elide kapağı sessizce, içinden dışarı karın üstü sürünerek döşemelerin üzerine çıkacak kadar açarken ahşabın gıcırdamasıyla yüzünü ekşitti. Fakat giysisi takılıp onu durdurdu. Elide dişlerini sıkıp kumaşı körlemesine çekiştirdi. Fakat kumaş gizli bölmenin içine sıkışmıştı. Anneith'ten yardım diledi...

Tepesinden, sürücü oturağının yakınlarından kalın bir erkek sesi geldi. Adam sözcükleri yayarak "Söylesene," dedi, "bir ilken askeri olsam ne yapacaktın?"

Hissettiği rahatlamanın kemiklerini sıvılaştırdığı Elide hıçkırmamak için kendisini tuttu. Dönüp baktığında kan içindeki Lorcan'in sürücü oturağının yanındaki bankta bacaklarını uzatarak oturduğunu gördü. Baltası ve kılıcı yanında duruyordu. Onlar da o siyah kana bulanmıştı. Lorcan at arabasının çadır bezinden duvarına bakarken aylakça bir buğday sapını çiğniyordu.

Lorcan hâlâ Elide'a bakmadan sesli düşünürmüş gibi "Yerinde olsam ilk yapacağım iş o giysiden kurtulmak olurdu," dedi. "Koşsan yüzüstü yere serilirdin ve üzerinde kırmızı olmasının yemek zilini çalmaktan farkı olmazdı."

Elide tekrar giysiyi çekiştirince kumaş nihayet yırtıldı. Kaşlarını çatan Elide giysinin takıldığı yeri eliyle yokladı ve gevşemiş bir ahşap panel buldu.

"Yapacağım ikinci iş ise..." diye devam etti Lorcan. Yüzüne bulaşmış kanı silmeye bile zahmet etmiyordu. "Bana tanrılar lanetleyesice gerçeği söylemek olurdu. O ilken canavarlarının doğru bir şekilde teşvik ettiklerinde bülbül gibi öttüklerini biliyor muydun? Ve bana çok, çok ilginç şeyler söylediler." O siyah gözler Elide'a çevrildi. Son derece sert bakıyordu. "Fakat sen bana gerçeği söylemedin, değil mi Elide?"

Elide'ın gözleri kocaman açılmış, makyajın altındaki yüzü kireç kesilmişti. Saçları bir ara bozulmuş, tokalar gizli bölmeden dışarı tırmanırken siyah saçlarından çıkmıştı. Lorcan her hareketi izliyor, kendi kendine Elide'a ne yapacağını düşünüp tartıyordu.

Yalancı. Kurnaz, küçük yalancı.

Elide Lochan, Perranth'in meşru leydisi, dışarı sürünüp bölmenin kapağını kapattı ve çömeldiği yerden Lorcan'e öfkeyle baktı. Etkileyici bir soğukkanlılıkla "Sen ormanda beni *günlerce* sinsice takip etmişken neden güveneyim ki sana? Sen beni en çok parayı verene satabilecekken sana neden kendi hakkımda bilgi vereyim?"

Lorcan'in bedeni sızlıyor, başı güçbelâ sağ çıktığı katliamın etkisiyle zonkluyordu. İlken'ler ölmüşseler de kolay pes etmemişlerdi. Lorcan'in hayatta bıraktığı, Nik ve Ombriel'ın ise Lorcan'in vakit kaybetmeden öldürmesi için yalvardıkları ilken ise Lorcan'e pek de bir şey anlatmamıştı.

Fakat Lorcan *karısının* bunu bilmesine gerek olmadığına karar vermişti. Artık kendi yalanlarıyla kandıracağı Elide'dan hangi bilgileri koparabileceğini görme zamanının geldiğine hükmetmişti.

Elide, Lorcan'in silahlarına ve üzerini yağ gibi kaplayan, kötü kokulu kana baktı. "Hepsini öldürdün mü?"

Lorcan buğday sapını ağzından aldı. "Öldürmesem burada oturur olur muydum sanıyorsun?"

Elide Lochan anavatanına dönüp kraliçesine hizmet etmeye

çalışan herhangi bir insan değildi. Kuzeydeki o ateş püskürten orospunun yanına dönüp ona mümkün olduğunca yardım etmeyi isteyen, asil kan taşıyan bir *leydiydi.* Lorcan, Elide'ın Aelin'la birbirlerine yakışacaklarına hükmetmişti. Sevimli yüzlü yalancı ve tahammül edilemez, kibirli prenses.

Elide banka çöküp ayaklarına ve baldırlarına masaj yapmaya başladı.

Lorcan sessizce "Senin için kellemi tehlikeye atıyorum," dedi. "Ve sen bana amcanın Morath'te sıradan bir komutan değil, Erawan'in sağ kolu olduğunu; *senin* ise onun değerli ganimeti olduğunu söylememeye karar verdin."

"Sana gerçekleri yeterince anlattım. Kim olduğum hiçbir şeyi değiştirmez. Kimsenin malı değilim ben."

Lorcan'in öfkesi Elide'ın kokusunu takip ederken o arabaya varmadan önce sıkıca kavradığı dizginleri çekiştirdi. Dışarıda, diğerleri çoktan eşyalarını topluyor; köylüler felaketten dolayı onları suçlamaya karar vermeden kaçmaya hazırlanıyorlardı. "Kim olduğun pek çok şeyi değiştirir. Kraliçen harekete geçmişken amcan onun seni geri almak için büyük bir bedel ödeyeceğini biliyor. Sen sadece bir çiftleştirme aracı değilsin; bir pazarlık aracısın da. Pekâlâ o orospuya diz çöktürtecek şey sen olabilirsin."

Elide'ın ince kemikli yüzünde öfke parladı. "Senin de birçok sırrın var *Lorcan.*" Elide savaşçının ismini bir laneti anar gibi söylemişti. "Ve hâlâ fark etmeyecek kadar aptal olduğumu sanman beni rencide mi etmeli yoksa güldürmeli mi bilemiyorum. Benim yanımda güçlü ve derin düşünceler içindeki bir savaşçının olmasından dolayı çok minnettar kaldığı için neden orada olduğunu, ne istediğini ve tüm bunlardan ne elde etmek istediğini sorgulamayacak korkak bir kız olduğumu sanman. Sana tam olarak görmek istediğini verdim: Yardıma ihtiyacı olan bir genç kadın; belki yalan söylemekte ve aldatmakta biraz usta olsa da nihayetinde üzerine fazla kafa yormaya değmeyecek biri. Ve sen, tüm o ölümsüzlere has kibrinle tereddüt etmedin bile. Hem insanlar o kadar işe yaramazken neden edecektin ki? Beni ihtiyacın olanı alır almaz terk

etmeyi planlarken neden buna zahmet edecektin ki?"

Lorcan gözlerini kırpıştırıp ayaklarını zemine bastırdı. Elide bir santim bile gerilemedi.

Lorcan birisinin onunla o şekilde en son ne zaman konuştuğunu hatırlamıyordu bile. "Yerinde olsam bana söyleyeceğin laflara dikkat ederdim."

Elide ona nefret dolu, küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yoksa ne yaparsın? Beni Morath'e mi satarsın? İçeri giriş biletin olarak mı kullanırsın beni?"

"Bunu yapmak aklıma gelmemişti. Fakat verdiğin fikir için teşekkür ederim."

Elide'ın gırtlağı bir aşağı bir yukarı hareket etti. Ondan gelen tek korku işaretiydi bu. "Beni Morath'e götürmek istiyorsan sen beni Hisar'ın köprüsünden geçirmeden ben kendi hayatıma son veririm."

Lorcan'in Elide'ın onun kibrini, önyargılarını ve ondan beklentilerini kullanmasından kaynaklanan öfkesini, o katıksız *hiddeti* dizginleyen bu tehdit, bu yemin olmuştu... Lorcan dikkatle "Öyle amansızca peşine takılmalarına değecek ne taşıyorsun?" diye sordu. "Sebep asilzade olman, büyün ya da çiftleştirmek için kullanılabilecek olman değil. Yanında taşıdığın o nesne... Nedir o?"

Belki o gecenin özelliği gerçeklerin açığa çıkmasıydı; ya da belki Elide'ın ölümü ensesinde hissetmesinin onu bir nebze pervasız kılmasıydı. Fakat Elide "Celaena Sardothien'e bir hediye," dedi. "Morath'e hapsedilen ve geçmişteki bir iyiliğin karşılığını vermek için uzun süre bekleyen bir kadından. Bundan ötesini bilmiyorum."

Bir kraliçeye değil, bir suikastçıya gönderilen bir hediye. Belki de önemsiz bir şeydi. Fakat... "Ver de bir bakayım şuna."

"Olmaz."

Bir kez daha bakıştılar. Lorcan istese Elide uyuyana kadar bekleyip nesneyi aldıktan sonra ortadan kaybolabileceğini, o nesneyi o denli kollamasının nedenini görebileceğini biliyordu.

Fakat bildiği bir şey daha vardı. Bir yanı, budala tarafı cılız bir sesle o nesneyi geçmişte kendisinden pek çok şey çalınan o kadın-

dan alırsa bunun geri dönüşü olmayacağını bildiğini söylüyordu. Lorcan yüzyıllar boyunca alçakça, acımasızca işler yapmış ve hiç pişmanlık duymamıştı. Yaptıklarından, zulmetmekten haz almıştı.

Fakat bu... Bir sınır vardı. Bir şekilde... bir şekilde tanrılar lanetleyesice bir sınır vardı.

Elide artık nasıl bir yeteneği varsa Lorcan'in bir karar almakta olduğunu seziyordu. Kızın omuzları çökmüştü; taşıyabilecekleri her şeyi alıp gitmek için acele eden sirk çalışanlarının sesleri gitgide yaklaşırken gözlerini çadır bezi duvara dikmişti.

Elide sessice "Annemin adı Marion'dı," dedi. "Aelin Galathynius'u peşindeki suikastçıdan korumaya çalışırken öldü. Annem, Aelin'a kaçacak kadar zaman kazandırdı. Kaçması ve günün birinde dönüp hepimizi kurtarması için. Perranth Lordu olan babam şatomuzun dışında idam edilirken amcam Vernon idamı izleyip gülümsedi. Sonra babamın unvanını, topraklarını ve evini aldı. Sonraki on yıl boyunca beni Perranth Şatosu'nun en yüksek kulesine kapatıp beni sadece dadımla görüştürdü. Ayağımı ve bileğimi kırdığımda amcam şifacılara yeterince güvenmediğinden onlara beni tedavi ettirmedi. İntihar etmeyeyim diye kule pencerelerine parmaklıklar yaptırdı ve kaçmayayım diye ayak bileklerime kelepçe vurdurdu. On yılın ardından ilk kez kuleden çıktığımda beni bir mahkûm arabasına tıkıp Morath'e götürdü. Orada beni hizmetçi olarak çalıştırdı. Beni aşağılamak ve korkutmak için. Bunlardan keyif alır. Her gün kaçmayı hayal edip planlar kurdum. Kaçma zamanı geldiğinde... şansımı denedim. İlken'lerden haberim yoktu. Sadece Hisar'ın ötesinde uğursuz yaratıkların yetiştirildiğine dair söylentileri işitmiştim. Aelin Galathynius'a sunabileceğim ne toprağım ne de param ya da ordum var. Fakat onu bulacağım ve ona elimden geldiğince yardım edeceğim. *Tek*, bir tek kızın yaşadıklarımı yaşamasına engel olabileceksem bile buna değer."

Lorcan, Elide'ın sözlerinin doğruluğuna sırt çevirmedi. Bu gerçeklerin ona bakış açısını şekillendirmesine izin verdi. Planlarını da.

Lorcan sertçe "Beş yüz yıldan yaşlıyım. Fey Kraliçesi Maeve'e kan yeminiyle bağlıyım ve onun sağ koluyum. Onun adına hem

büyük hem de korkunç işler yaptım ve ölüm beni almak için gelene dek daha da fazlasını yapacağım. Doranelle'de bir piç olarak doğdum. Sokağa atılmış diğer çocuklarla başıboş bir hayat sürdüm. Ta ki yeteneklerimin olduğunu fark edene kadar. Maeve de bunu fark etti. Diğerlerinden daha hızlı can alabiliyor, ölüm yakındaysa onu sezebiliyordum. Sanırım benim büyüm Hellas'ın bana bizzat verdiği ölüm. Kraliçem adına bu topraklardayım... Her ne kadar ondan izinsiz gelmişsem de. Bu yüzden beni buldurup öldürtebilir. Gözcüleri beni aramaya gelirlerse senin için en iyisi kim ve ne olduğumu bilmiyormuşsun gibi davranmak olur." Daha söyleyecekleri olsa da... Elide'ın da kendine sakladığı sırlar vardı. Şimdilik birbirlerine yeterince açılmışlardı.

Elide'ın kokusunda hiç korku yoktu. Zerre kadar bile. Elide sadece "Ailen var mı?" demekle yetindi.

"Hayır."

"Ya arkadaşların?"

"Hayır." Üyesi olduğu savaşçılar grubu arkadaşları sayılmazdı. Tanrılar lanetleyesice Whitethorn, Aelin Galathynius'a hizmet etmek için onları terk ettiğinde bu umurunda bile değildi sanki; Fenrys ise bağdan nefret ettiğini açık etmekten sakınmazdı; Vaughan pek ortalıkta görünmezdi; Lorvan, Gavriel'ın o sarsılmaz itidalinden nefret ediyordu; Connall ise çoğu zaman Maeve'le bir hayvan gibi çiftleşmekle fazlasıyla meşguldü.

Elide başını yana eğdi. Saçları yüzüne düştü. Lorcan onun siyah gözlerini okumak için az kalsın elini kaldırıp Elide'ın saçlarını geriye atacaktı. Fakat elleri o iğrenç kanla kaplıydı. Ayrıca içinden bir ses Elide Lochan'in kendisi istemedikçe kimsenin ona dokunmak istemeyeceğini söylüyordu.

"O halde," diye mırıldandı Elide, "sen ve ben en azından o açıdan benzeşiyoruz."

Aile yok, dostlar yok. Elide'ın ağzından çıkana dek durumu o kadar acınası gelmiyordu. Lorcan bir anda Elide'ın gözleriyle kendisini görene dek.

Fakat yakınlardan Molly'nin sesinin gelmesiyle Elide omuz sil-

kip ayağa kalktı. "Temizlenmen gerek... yine bir savaşçıya benzedin böyle."

Lorcan, Elide'ın bu sözleri bir iltifat olarak söyleyip söylemediğinden emin değildi. "Ne yazık ki Nik ve Ombriel senin ve benim belki de göründüğümüz gibi kişiler olmayabileceğimizi fark ettiler."

Elide'ın gözlerinde panik dolu bir ifade belirdi. "Gitsek mi..."

"Hayır. Sırlarımızı saklayacaklar." Bunu yapıyorlarsa sebep Lorcan'in o ilken'lere yaptıkları ve ikisinin onlara kazık atacak olurlarsa Lorcan'in aynını onlara da yapacağını çok iyi bilmeleriydi. "Bir süre burada kalabiliriz... Ortalık yatışıncaya kadar."

Elide başını salladı. Arabanın arka tarafına giderken ayağı fena aksıyordu. Arabadan aşağı inmeden önce kenara oturdu. Sakat ayak bileği zıplayamayacağı kadar zayıftı ve acı veriyordu. Yine de sessiz bir asaletle hareket etti ve ayağı yerle buluştuğunda çok az inledi.

Lorcan, Elide'ın hiç dönüp ona bakmadan gecenin içine doğru aksayarak yürüyüşünü izledi.

Ve kendi kendine ne halt ettiğini sordu.

42

Ölüm tuz, kan, odun ve kök gibi kokuyordu.

Ve can yakıyordu.

Karanlık ona kol kanat gersin diye yakardı. Canı feci yanıyordu. Kadimler Karanlık'ın tüm hastalıklara iyi geldiği hakkında yalan söylemişlerdi. En azından karnındaki kesiğin verdiği acıya bir faydasının olmadığı belliydi. Tabii şiddetli baş ağrısı, ağzının kupkuru oluşu ve kolundaki diğer kesiğin yanıp durması vardı.

Belki de Karanlık bir başka dünya, bir başka diyardı. Belki de insanların çok korktukları o cehennem diyarına gitmişti.

Ölümden nefret ediyordu.

Ölümün de cehenneme kadar yolu vardı...

Manon Siyahgaga ağır, yanan gözkapaklarını araladı. Uzandığı odanın ahşap kaplamalarına vuran titrek fener ışığı karşısında gözlerini kıstı.

Ağır tuz kokusundan ve her şeyin durmadan sağa sola sallanmasından ve çıkan gıcırtılardan gerçek bir yatak odasında olmadığını fark etti. Bir kamaradaydı. Bir gemide.

Küçük, karanlık, uzandığı yatağın güçbelâ sığdığı, lombozu omuzlarının geçemeyeceği kadar küçük bir kamara...

Manon hızla belini doğrulttu. Abraxos. *Abraxos* neredeydi?..

O son derece tanıdık kadın sesi yatağın ayakucundaki gölgelerin arasından sözcükleri uzatarak "Rahat ol," dedi.

Manon'ın karnındaki acı alevlendi. Ani hareketine gecikmiş bir tepkiydi bu. Bir parmaklarına sürten sargılara bir kapının yanındaki sandalyede oturan genç kraliçeye baktı. Sonra da kadınla el ve ayak bilekleri arasındaki zincirlere baktı. Zincirler duvarda kısa süre önce açıldıkları belli olan deliklere bağlanmıştı.

"Anlaşılan bana bir can borcun daha oldu Siyahgaga," dedi Aelin Galathynius. Yüzünde turkuvaz gözlerine yansımayan bir gülümseme vardı. *Elide.* Elide oraya varmış mıydı yoksa?..

"Bu arada yaygaracı bir dadıdan farksız ejderhan iyi. Öyle tatlı bir şeyi nasıl bineğin yaptın bilmiyorum. Fakat kendisi güvertede güneşlenmekten gayet memnun. Denizcilerin ondan memnun olduğunu söyleyemiyorum. Özellikle de temizliğini yapmaktan."

Güvenli bir yer bul. Manon, Abraxos'a böyle söylemişti. Abraxos bir şekilde kraliçeyi bulmuş muydu? Bir şekilde Manon'ın hayatta kalma şansı olabileceği tek yerin burası olduğunu anlamış mıydı?

Aelin ayaklarını yere koydu. Çizmeleri hafif bir tıkırtı çıkardı. Manon'ın kadını son görüşünden beri kadın daha da ciddileşmiş gibiydi. Temis'in tapınağının tepesinde gülen o savaşçının hınzır yanı körelmiş de kurnazca gaddarlığı büyümüş gibi.

Manon'ın karnı öyle bir acıdı ki tıslamamak için dudağını ısırdı.

"O yarayı kim açtıysa şakası yokmuş," dedi kraliçe. "Evde sorunlar mı var?"

Kraliçeyi ya da başka kimseyi ilgilendirmezdi bu. Hırıltılı bir sesle "Bırak iyileşeyim, sonra kendi yoluma giderim," dedi. Dili kuruyup keçeleşmişti.

"Yo, hayır," diye mırladı Aelin. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bineğin istediğini yapabilir fakat sen şu an resmi olarak mahkûmumuzsun."

Manon'ın başı dönmeye başladı. Fakat kendisini zorlayıp "Bizim?" dedi.

Bilmişçe, küçük bir gülümseme. Kraliçe zarifçe doğruldu. Saçı uzamış, yüzü zayıflamıştı. Turkuvaz gözlerinde sert ve dertli bir bakış vardı. Kraliçe "İşte kurallar Siyahgaga," diye söze girdi. "Kaçmaya çalışırsan ölürsün. Birinin canını yakarsan ölürsün. İçimizden birinin başını derde sokarsan... Nereye varmaya çalıştığı-

mı anlamışsındır. Çizgiyi aşarsan o gün ormanda başladığımız işi bitiririm. Can borcum olsa da olmasa da. Bu kez çeliğe de ihtiyaç duymam."

Aelin konuşurken gözlerinde altın rengi alevler parlıyordu. Manon azımsanmayacak, acısını bile unutturacak bir endişeyle kraliçenin daha kendisi onu öldürecek kadar yaklaşamadan işini bitirebileceğini fark etmişti.

Aelin kapıya doğru döndü. Yara izli eli kapı tokmağına gitti. "Seni iyileştirmeden önce karnında demir parçaları buldum. Sana tavsiyem öykünün tamamını senden öğrenene dek varlığına tahammül edecek kişi her kim olursa ona yalan söylememen." Çenesiyle yere işaret etti. Orada bir sürahi ve kupa vardı. "Su yatağının yanında. Erişebilirsen."

Sonra gitti.

Manon kraliçenin giderek cılızlaşan ayak seslerini dinledi. Kulağına gelen sadece gemiye vuran dalgaların, ahşabın gıcırtısının ve martıların sesleriydi. O halde hâlâ kıyıya yakın olmalıydılar. Peki gemi nereye gidiyordu?.. Manon'ın bunu öğrenmesi gerekiyordu.

İyileştiğinde. Bu demirlerden kurtulduğunda. Abraxos'a bindiğinde.

Fakat nereye gidecekti? Kime?

Onu kabul edecek bir kuş yuvası, büyükannesinden koruyacak bir klan yoktu. Ve On Üçler?.. Şu an neredeydiler? Yoksa yerlerini bulup öldürmüşler miydi onları?

Manon'ın midesi yanıyordu. Suya uzandı. Acı bedenini öyle sardı ki kısa bir an için uzanmaktan vazgeçti.

Hiç şüphesiz işitmişlerdi. Manon'ın ne olduğunu. On Üçler işitmişti.

Sadece melez bir Crochan değil... Son Crochan Kraliçesi olduğunu.

Ve kız kardeşi... üvey kız kardeşi...

Manon karanlık, ahşap tavana baktı.

O Crochan'in kanını ellerinde hissedebiliyordu. Pelerini ise... Kırmızı pelerini yatağın kenarına seriliydi. Kız kardeşinin pele-

rini. Büyükannesinin ona kime ait olduğunu bilerek, Manon'ın kimin boğazını kestiğini bilerek giydirdiği pelerin.

Artık Siyahgaga varisi değildi Manon. Crochan kanı taşısa da, taşımasa da.

Ümitsizlik Manon'ın karnındaki ağrının etrafına bir kedi gibi sarıldı. Manon kimse, hiçbir şeydi.

Farkına bile varmadan uyuyakaldı.

Aelin'ın uyandığını haber verdiği cadı üç gün daha uyudu. Ne zaman Rowan ve kraliçe Manon'ı iyileştirmek için o dar kamaraya gitse Dorian da onlarla gitti. Büyülerinin nasıl işlediğini gözledi. Kendi büyüsünü bilinçsiz haldeki Siyahgaga üzerinde denemeye cesaret edemedi.

Bilinçsiz haldeyken bile Manon'ın aldığı her nefes, bedeninin her seğirişi onun bir yırtıcı olarak doğduğunu hatırlatıyordu. Son derece güzel yüzü temkinli olmayanları sonlarına çeken özenli bir maskeydi.

Fakat muhtemelen onlar da kendi sonlarına doğru yelken açtıklarından duruma uygun kaçıyordu bu.

Rolfe'un iki gemisi onlara Eyllwe sahili boyunca eşlik etmiş, kıyıdan epeyce uzaktan ilerlemişlerdi. Feci bir fırtına onları Leriba sularındaki küçük bir ada kümesine demirlemek zorunda bırakmış, Rowan'ın kendi rüzgârlarının onlara kalkan olması sayesinde hayatta kalmışlardı. Çoğunun başı hâlâ kovalardan çıkmıyordu. Dorian'ın da.

Banjali'ye yaklaşıyorlardı. Gemi güzel şehre yaklaştıkça Dorian ölen dostunu düşünmemeye çalışıyor fakat bunu başaramıyordu. Olaylar korkunç bir şekilde sarpa sarmasa Nehemia da o gemide onlarla birlikte olur muydu? Dorian bu soruyu düşünmemeye çalışsa da yapamıyordu. Nehemia'nın ona dokunuşunun –göğsüne çizdiği Wyrd işaretinin– bir şekilde gücünü uyandırıp uyandırmadığını düşünmeden edemiyordu. Bunun tanrıların bir lütfü mü yoksa bir laneti mi olduğunu.

Sık sık kıyıya –kıyıyı göremeseler de, yakınına varmayacak olsalar

da– bakarken gördüğü Aelin'a hislerini sormaya cesaret edemiyordu.

Bir hafta daha... Belki Rowan'ın büyüsünün yardımıyla daha da kısa sürede Taş Bataklıkları'na varacaklardı. Menzile girdiklerinde ise... Rolfe'un muğlak tarifinin onlara kılavuzluk edeceğine güvenmeleri gerekecekti.

Ve Melisande'nin Oro Körfezi'ndeki yarımadanın yanında bekleyen donanmasından –Dorian'ın herhalde artık Erawan'e ait olması gerektiğini düşündüğü donanmadan– sakınmaları da gerekecekti.

Fakat şimdilik... Dorian, Manon'ın odasında nöbet tutuyordu. Söz konusu Siyahgaga varisiyken hiçbiri risk almıyordu.

Manon'ın gözkapakları kıpırdayınca Dorian boğazını temizledi. Cadının siyah kirpikleri seğirdi. Ardından gözleri tamamen açıldı.

Altın rengi, uyku mahmuru gözler Dorian'ın gözleriyle buluştu.

"Merhaba cadıcık," dedi Dorian.

Manon'ın dolgun, şehevi dudakları hafifçe gerildi. Dorian cadının yüzünü ekşitmemek için kendisini zorladığını mı yoksa gülümsediğini mi çıkaramadı. Fakat Manon yattığı yerde belini doğrulttu. Ay beyazı saçı öne düştü. Zincirleri şıngırdadı. "Merhaba prensçik," dedi Manon. Tanrılar adına, sesi zımpara gibiydi.

Dorian su sürahisine baktı. "Su içer miydin?"

Manon'ın dili damağı kurumuş olmalıydı. Güçlükle boğazından bir damla geçirebilmişler; boğulması ya da o demir dişleri yuvalarından çıkarması riskini göze alamamışlardı.

Manon önce sürahiye sonra Dorian'a baktı. "Senin de mi mahkûmunum?"

"Can borcum ödendi," dedi Dorian. "Hiçbir şeyim değilsin."

Manon "Neler oldu?" diye hırıldadı. Bir sorudan çok emirdi bu. Dorian'ın Manon'ın vermesine izin verdiği bir emir.

Fakat Dorian bardağı doldurup Manon'a uzatırken o zincirlerin nereye kadar ulaşacağını hesapladığını fark ettirmemeye çalıştı. İnce parmakları kupayı saran cadının demir tırnakları görünürde yoktu. Manon yüzünü hafifçe buruşturdu. Kupayı hâlâ solgun dudaklarına götürürken yüzü daha da buruştu. Sonra içti. İçti.

Kupadaki suyu bitirdi. Dorian sessizce yeniden su doldurdu. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Nihayet Manon suya doyunca Dorian "Ejderhan ok gibi bize doğru geldi. Gemimizden elli metre kadar ötede eyerden suya düştün. Ejderhanın bizi nasıl bulduğunu bilmiyoruz. Seni sudan çıkardık. Biz seni buraya getirmeden önce Rowan'ın güvertede karnını geçici olarak sarması gerekti. Sadece kan kaybından ölmemiş olman bir mucize. Tabii bir de iltihap vardı. Bir hafta boyunca sana aşağıda baktık. Aelin ve Rowan seni iyileştirmek için çalıştılar. Kötüye giden eti almak için bedeninin bazı yerlerini kesmeleri gerekti. O zamandan beri bir kendine geliyor, bir kendinden geçiyorsun."

Dorian'ın içinden suya atlayanın kendisi olduğunu söylemek gelmedi. Dorian öylece... harekete geçmişti. Tıpkı Manon'ın onu kulesinde kurtardığında harekete geçtiği gibi. Bunu yapmak Dorian'ın boynunun borcuydu. Saniyeler sonra Lysandra ejderha şekline bürünüp ikisinin yanına gelmiş, Dorian şekil değiştirenin sırtına çıkıp suyun ağırlaştırdığı Manon'ı kollarına almıştı. Cadının beti benzi sararmıştı. Karnındaki yara ise... Dorian yarayı gördüğünde az kalsın kahvaltısını kusacaktı. Manon karnı özensizce deşilmiş bir balık gibi görünüyordu.

Bir saat sonra elinde birinin son derece keskin tırnaklarından geriye kalan bir metal parçası tutan Aelin da cadının karnının deşildiğini teyit etmişti.

Hiçbiri bunun bir ceza olabileceğinden bahsetmemişti. Dorian'ı kurtarmasının cezası.

Görüşü hızla netleşen Manon odaya göz gezdiriyordu. "Neredeyiz?"

"Denizde."

Aelin, Manon'a planları ve nerede oldukları hakkında bilgi verilmemesini emretmişti.

"Karnın aç mı?" diye sordu Dorian. Aklında Manon'ın neler yiyebileceği sorusu vardı.

Nitekim o altın rengi gözler Dorian'ın boğazına çevriliverdi.

"Ciddi olamazsın," dedi Dorian. Bir kaşını kaldırdı.

Manon'ın burun delikleri hafifçe şişti. "Spor olsun diye."

"Kısmen de olsa... insan değil misin?"

"İnsansı yanlarım pek de ağır basmıyor."

Doğruydu bu... Çünkü geri kalan yanları... Fae, Valg... Cadıları şekillendiren Valg kanıydı. Dorian'ın bedenini istila eden o prens, Manon'la aynı kanı taşıyordu. Dorian'ın hafızasının siyah kuyusundan görüntüler ve sözcükler çıktı... Dorian'ın şimdi gözlerini diktiği altın rengi gözleri görmesiyle Dorian'a ciyak ciyak oradan uzaklaşmasını haykıran Valg prensinin sesi... Valg krallarının gözleri. Dorian dikkatle "Kendini insandan çok Valg olarak görüyorsun o halde?" dedi.

"Valg'ler düşmanımdır. Erawan düşmanım."

"Bu da bizi müttefik mi yapıyor?"

Manon renk vermedi. "Yanınızda Elide adında genç bir kadın var mı?"

"Hayır." O da kimin nesiydi? "O isimde biriyle hiç karşılaşmadık."

Manon kısa bir süre gözlerini yumdu. Uzun ince boğazı yukarı aşağı hareket etti. "On Üçler'imden haber aldınız mı hiç?"

"Haftalardır gördüğümüz ilk binicisin." Dorian, Manon'ın bu soruyu neden sorduğunu, neden durgunlaştığını düşündü. "Hayatta olup olmadıklarını bilmiyorsun."

Demek ki karnındaki o demir parçaları...

Manon'ın sesi ölüm kadar hissiz ve soğuk çıktı: "Aelin Galathynius'a beni pazarlıklarında kullanmaya zahmet etmemesini söyle. Siyahgagaların Cadı Ana'sı beni varis ya da cadı olarak tanımayacaktır. Elinize yerinizi belli etmekten başka bir şey geçmez."

Dorian'ın büyüsü kıpırdandı. "Rifthold'dan sonra neler oldu?"

Manon sırtüstü uzandı. Gözlerini Dorian'dan kaçırdı. Açık lombozdan gelen dalga serpintisinin Manon'ın saçlarına yapışmasıyla cadının saçları loş kamarada ışıldadı. "Her şeyin bir bedeli vardır."

Bu sözler, cadının yüzünü çevirmesi ve ölümün gelip kendisini almasını bekliyormuş gibi görünmesi karşısında Dorian "Sana

beni bulmanı söylemiştim," diye söze girdi. "Anlaşılan yakışıklı yüzümü görmek için sabırsızlanmışsın."

Manon'ın omuzları hafifçe gerildi. "Açım."

Dorian'ın yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi.

Manon, Dorian'ın gülümsediğini işitmişçesine kaşlarını çattı. "*Yemek.*"

Fakat Manon'ın üzerinde hâlâ bir gerginlik vardı. Bedeninin her karışını kaplayan kırılgan bir gerginlik. Her ne olduysa, Manon nelere göğüs gerdiyse... Dorian kolunu oturduğu sandalyenin sırtına attı. "Yemek birkaç dakikaya gelecek. Hiçliğe karışmanı görmek beni üzerdi. Ölümsüz, kötücül hayatının baharında dünyadaki en güzel kadın ölürse gerçekten yazık olurdu."

Manon "Ben bir kadın değilim," demekle yetindi. Fakat o eriyik altını andıran gözlerinden öfke okunuyordu.

Dorian ona üşengeççe omuz silkerek karşılık verdi. Belki sadece Manon zincirlenmiş olduğundan. Belki de Manon'dan yayılan ölümün Dorian'ı heyecanlandırsa da yüreğine hiç korku salmadığından. "Cadı, kadın... önemli parçalar yerinde olduktan sonra ne fark eder ki?"

Manon yatakta oturur pozisyona geçti. O mükemmel yüzde şaşkınlık ve bitkinlikle karışan bir öfke vardı. Dişlerini aralayıp sessizce hırladı.

Dorian ona hımbılca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İster inan, ister inanma; bu gemide olağan dışı bir sayıda çekici erkek ve kadın var. Yabancılık çekmezsin. Huysuz ölümsüzlerle de uyum sağlarsın bence."

Dorian yaklaşan ayak seslerini işitmeden hemen önce Manon kapıya baktı. Kapı tokmağı çevrilene kadar sessiz kaldılar. Aedion'ın somurtan yüzü belirdi. General selam niyetine "Anlaşılan uyanmış ve boğazlarımızı kesmeye hazır," dedi. Dorian ayağa kalkıp içinde balık yahnisi olduğu anlaşılan tepsiyi ondan aldı. Aedion'ın Manon'a bakışını görünce Dorian yemekte zehir olup olmadığını kontrol etse mi diye düşündü. Manon da gözlerini altın saçlı savaşçıya dikti.

Aedion "Bana kalsa seni ve o çelimsiz ejderhanı vurup düşürürdüm. Şükret ki kraliçem dirine daha çok kıymet veriyor."

Sonra Aedion gitti.

Dorian tepsiyi Manon'ın ulaşabileceği bir yere bırakıp cadının yemeği koklayışını izledi. Manon yemekten yavaş, temkinli bir ısırık aldı. İçinde zehir olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi. Beklerken cadı Dorian'a "Bu gemide emirleri sen vermiyor musun?" diye sordu.

Dorian'ın öfkelenmemek için çaba sarf etmesi gerekti. "Durumumu biliyorsun. Artık dostlarımın insafına kaldım."

"Ve Terrasen Kraliçesi dostun, öyle mi?"

"Sırtımı kollamasını isteyeceğim başka kimse yok." Chaol hariç... Fakat onu düşünmenin, özlemenin hiçbir faydası yoktu.

Manon balık yahnisinden bir ısırık daha aldı. Sonra bir ısırık daha. Bir ısırık daha.

Ve Dorian, Manon'ın onunla konuşmaktan kaçındığını fark etti. Öyle ki Dorian ona "Sana bunu büyükannen yaptı, değil mi?" diye sordu.

Manon'ın kaşığı üzerinde çentikler olan ahşap kâsenin içinde donakaldı. Manon yüzünü yavaşça ona çevirdi. Yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Kâbuslardan ve geceyarısı fantezilerinden yontulmuş bir yüz.

"Üzgünüm," dedi Dorian. "Beni o gün Rifthold'da kurtarmanın bedeli... bu olduysa üzgünüm."

"On Üçler'imin hayatta olup olmadıklarını öğren prensçik. Bunu yaparsan emrine amade olurum."

"Onları en son nerede gördün?"

Sessizlik. Manon yemekten bir kaşık daha aldı.

Dorian bastırdı: "Büyükannen sana bunu yaptığında yanında mıydı?"

Omuzları hafifçe büküldü. Bulanık sıvıdan bir kaşık daha alsa da yudumlamadı. "Rifthold'un bedeli sağ kolumun hayatıydı. O bedeli ödemeyi reddettim. Böylece On Üçler'ime kaçmaları için zaman sağladım. Büyükanneme kılıcımı salladığım an unvanımı ve

birliğimi kaybettim. Kaçarken de On Üçler'i kaybettim. Hayattalar mı yoksa öldürüldüler mi bilmiyorum." Manon'ın gözleri Dorian'ınkilere çevrildi. Gözlerindeki parıltının nedeni yahnisinden yükselen buhar değildi. "Benim için *bul onları*. Hayattalar mı yoksa Karanlık'a mı dönmüşler, öğren."

"Okyanusun ortasındayız. Bir süre hiçbir yerden hiçbir haber alamayacağız."

Manon yemeye devam etti. "Onlardan başka bir şeyim kalmadı."

"O halde sen de, ben de taçsız varisleriz."

Neşesiz bir gülüş. Manon'ın beyaz saçları denizin melteminde dalgalandı.

Dorian ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Elimden geleni yaparım."

"Ve... Elide."

Yine o isim. "Kim o?"

Manon yahnisine dönmüştü bile. "Sadece Aelin Galathynius'a Elide Lochan'in hayatta olduğunu ve onu aradığını söyle."

Kralla sohbeti onu yormuştu. Karnını doyurunca biraz daha su içen Manon yatağa uzanıp uyudu.

Uyudu.

Uyudu.

Bir ara kapı sertçe açıldı. Terrasen Kraliçesi'nin ve onun general prensinin bir konuda yanıtlar istediğini belli belirsiz anımsıyordu. Belki Elide hakkında.

Fakat Manon orada yarı uykuda uzanıyor, ne düşünmek ne konuşmak istiyordu. Bedeni kendi kendine nefes almasa belki nefes almaktan bile erinebileceğini düşünüyordu.

Dorian Havilliard'a On Üçler'i bulması için neredeyse yalvarana dek onların hayatta kalmasının ne denli imkânsız olacağını fark etmemişti. Onlardan bir tek haber almak uğruna kılıcını satacak kadar çaresiz kalana dek.

Tabii tüm olup bitenlerin ardından On Üçler onlara hizmet ederlerse. Bir Siyahgaga ve bir Crochan'di o.

Ve ebeveyni... Büyükannesi onları öldürmüştü. Onlar dünyaya

bir barış çocuğu vaat etmişlerdi. Manon ise büyükannesinin onu bir savaş çocuğu olarak bilemesine izin vermişti.

Düşünceler birer girdaba dönüyor, Manon'ın gücünü emiyor, renkleri ve sesleri susturuyordu. Uyandığında gerekirse ihtiyaç gideriyor, arta kalan yemek olursa yiyor fakat en kısa sürede kendisini o ağır ve anlamsız uykuya teslim ediyordu.

Bazen Manon rüyasında kendisini Omega'daki o odada, ellerinde ve ağzında üvey kız kardeşinin kanıyla görüyordu. Bazen büyükannesinin yanında dikiliyordu. Fakat o zamanlar olduğu gibi bir çocuk cadı olarak değil, erişkin bir cadı olarak. Cadı Ana'nın çocuğunun hayatı için yalvaran sakallı, yakışıklı bir adamın karnını deşmesine yardım ediyordu. Bazen de yemyeşil toprakların üzerinde uçuyor, bir batı rüzgârının şarkısı onu yuvasına taşıyordu.

Sıkça gördüğü bir rüyada ise büyük, soluk renkli ve granitin üzerindeki kar gibi benekleri olan bir kedi kamarada onunla oturuyordu. Kedinin uzun kuyruğu Manon'ın bulanık gören gözlerinin açıldığını ne zaman fark etse bir ileri bir geri hareket ediyordu. Bazen kedinin yerini sırıtan, beyaz bir kurt alıyordu.

Manon o hayvanların çenelerini boğazına geçirip parçalamalarını diliyordu.

Bunu hiç yapmadılar.

Böylece Manon Siyahgaga uyudu. Rüyalar gördü.

43

Lorcan üç gün sonra hâlâ kendisine ne halt ettiğini soruyordu. Ovadaki kasabayı epey arkalarında bırakmışlarsa da o gece yaşanan dehşet yollara düşen sirk kervanının üzerine ağır bir battaniye gibi çökmüştü.

Diğerleri ilken'lerin elinden nasıl kurtulduklarına akıl erdirememişlerdi. İlken'lerin öldürülmesinin neredeyse imkânsız olduğunu, dördü bir yana, birinin bile hiçbir ölümlü tarafından öldürülemeyeceğinin farkında değillerdi. Nik ve Ombriel, Lorcan ve Elide'dan epey uzak duruyor; Lorcan ve Elide zaman zaman diğer ikisinin Lorcan'in ne olduğuna dair fikirler yürüttüklerini belli eden ihtiyatlı ve meraklı bakışlarını fark ediyorlardı.

Elide da Lorcan'den uzak duruyordu. Çabucak kaçmak zorunda kaldıklarından her zamanki çadırlarını kurmaya fırsatları olmamıştı. Fakat o gece, küçük ova kasabasının duvarlarının ardında emniyetteyken Molly'nin gönülsüzce parasını ödediği ucuz bir handa bir odayı paylaşmak zorunda kalacaklardı.

Kasabayı, ardından hanı inceleyen Elide'ı; onun dikkatle çevreyi gözlemleyişini, ara sıra yüzünde beliren hayreti ve şaşkınlığı izlememek zordu.

Lorcan, Elide'ın ayağını dengede tutmak için büyüsünden bir parçayı kullanıyordu. Elide bu konuda hiç konuşmuyordu. Bazen Lorcan'in o karanlık, meşum büyüsü Elide'ın üzerinde taşıdığı

şeye –ölmekte olan bir kadının hiddetli bir suikastçıya verdiği hediye– sürtünüp geri kaçıyordu.

Lorcan o geceden beri hediyeyi görmemişse de Morath'ten çıkanın ne olduğuna dair epey kafa yormuştu. Morath'ten daha çok tasmalar ve yüzükler çıkardı.

Whitethorn ve orospu kraliçenin ilken'lerden –belki Elide'ın Lorcan'e bahsettiği dehşet verici yaratıkların bir çoğundan– haberleri yoktu. Lorcan bir azgın ateş duvarının o yaratıklar üzerinde nasıl bir etkisi olacağını, ilken'lerin bir şekilde Aelin Galathynius'un güçlerine karşı hazırlık yapıyor olabileceklerini düşündü. Erawan zekiydi; aklında bir şeyler olmalıydı.

Diğerleri yemek yiyip dinlenmek için viran hana girerken Elide, Molly'ye nehir kenarında yürüyüşe çıkacağını söyleyip kaldırım taşı kaplı sokaklarda yürüdü. Lorcan midesinin gurultusuna rağmen Elide'ın peşine takıldı. Daha iyi günler –hatta yıllar– gördüğü belli olan bir kasabada güzel karısını korumak isteyen koca rolünü oynuyordu. Kasabanın halinin nedeninin, Adarlan'ın kıtada durmadan yollar yapmasına rağmen ülkenin ortasından geçen ana yola uzak düşmesi olduğundan şüphesi yoktu.

Lorcan'in ufukta oluştuğunu sezdiği fırtına taş kasabaya yaklaşırken güneş ışığı altın sarısından gümüş rengine çalıyordu. Dakikalar içinde yoğun nemin yerini hoş bir serinlik aldı. Lorcan, Elide'ın üç blok boyunca ilerlemesine izin verdikten sonra yanına gidip "Yağmur yağacak," dedi.

Elide ona hissiz bir bakış attı. "Gök gürültüsünün ne anlama geldiğini biliyorum."

Duvarlarla çevrili kasaba küçük, neredeyse unutulmuş bir nehrin iki yanına kuruluydu. Her iki uçtaki su kapılarında kasabaya girmek için geçiş ücreti isteniyor ve içeri sokulmak istenen mallar gözden geçiriliyordu. Lorcan daha çamurlu ve sakin suları görmeden eski suyun, balıkların ve çürüyen odunun kokusunu aldı. Elide tam nehir rıhtımının kenarında durdu.

Nihayet Lorcan "Ne arıyorsun?" diye sordu. Bir gözü kararan gökteydi. Rıhtım işçileri, denizciler ve tüccarlar da bir yandan ko-

şuştururken diğer yandan bulutları izliyorlardı. Bazıları düz karınlı mavnaları bağlayıp nehirde yollarını bulmak için kullandıkları düz sopaları sabitlemek için bir süre oyalandılar. Lorcan belki üç yüz yıl önce mallarını bir uçtan diğer uca taşımak için mavnalar kullanan bir krallık görmüştü. Krallığın hafızasının mahzenmezarlarına gömülü ismini anımsayamıyordu. Lorcan dünyanın diğer ucunda iki sıra dağın arasında kurulu o krallığın hâlâ var olup olmadığını merak ediyordu.

Elide'ın parlak gözleri tavernayı andıran bir yere giren bir grup iyi giyimli adamı izledi. "Fırtına demek sığınak aramak demektir," diye mırıldandı Elide. "Sığınak ise bir yere tıkılıp dedikodudan başka bir şey yapmamak demektir. Dedikodu ise ülkenin başka yerlerindeki tüccarlardan ve denizcilerden alınan haberler demektir." O gözler Lorcan'in içine işledi. İçlerinde ironik bir bakış vardı. "*Fırtına* bu demektir işte."

Elide rıhtımdaki tavernaya giren adamları takip ederken Lorcan gözlerini kırpıştırdı. Fırtınanın ilk dolgun yağmur damlaları iskelenin yosunlu kaldırım taşlarına düştü.

Lorcan, Elide'ın peşi sıra tavernaya girdi. Hayatta kalmak için çabaladığı, can alıp hizmet ettiği beş yüz yıl boyunca hiç kendisinden bu denli etkilenmeyen biriyle karşılaşmadığını itiraf etmeliydi. Tanrılar lanetleyesice Aelin bile Lorcan'in nasıl bir tehdit olabileceğinin az çok farkına varmıştı. Belki de canavarların yanında yaşamak Elide'ı onlardan sağlıklı bir şekilde korku duymaktan alıkoyuyordu. Lorcan, Elide'ın da tüm yaşadıklarının ardından bir canavara dönmediğine şaşıyordu.

Lorcan içgüdüleri ve aldığı eğitimle bardaki ayrıntıları gözden geçirdi. Üzerinde durmaya değer bir şey yoktu. Mekânın kötü kokusu –su görmemiş bedenler, idrar, küf, ıslak yün– onu boğacak gibiydi. Fakat birkaç dakikada Elide rıhtımda çalışan bir grup insana yakın bir masaya geçip iki kupa bira ve öğle yemeği neyse onu ısmarladı.

Lorcan, Elide'ın yanındaki eski, ahşap sandalyeye geçti. Gıcırdayan lanet olası sandalyenin ağırlığı altında parçalanacağından

endişe etti. Gök gürlerken tüm gözler iskeleye bakan pencerelere çevrildi. Yağmur hızlanmış, mavnalar suda bir aşağı bir yukarı oynamaya başlamıştı.

Öğle yemeği geldi. İkisinin önüne sertçe bırakılan kâselerdeki kıvamlı yahni kenarlarından parçalar kopmuş ahşap kâselerden dışarı taştı. Elide yemeğe bakmadı bile. Bahşiş almaya hiç niyeti olmadığı belli olan garsonun yine pat diye bıraktığı biraya da dokunmadı. Odaya göz gezdirdi.

Sonra Lorcan'e "İç," emrini verdi.

Lorcan'in aklından ona kendisine emir vermemesini söylemek geçse de... bu ufak tefek, ince kemikli yaratığı iş üstündeyken izlemek hoşuna gidiyordu. Onun bir oda dolusu yabancıyı inceleyip avını seçmesi de. Çünkü bu bir avdı. En güvenilir ve emniyetli bilgi kaynağını bulmak için. Hâlâ Adarlan'ın kontrolü altındaki bir kasaba garnizonuna siyah saçlı, genç bir kadının düşman kuvvetleri hakkında sorular sorduğunu bildirmeyecek birini bulmak için.

Böylece Lorcan birasını içip Elide'ın diğerlerini izleyişini izledi. O solgun yüzün altında kırk tilki dolaşırken, o gül goncası gibi dudaklardan dökülecek bir sürü yalan hazırlanıyordu. Lorcan kendi kraliçesinin Elide'ı faydalı görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Maeve de kızın bakmayı, dinlemeyi ve yalan söylemeyi belki de bizzat Anneith'ten öğrendiğinin farkına varırsa pekâlâ görebilirdi.

Lorcan'in bir yanı Elide'ın Maeve'in ellerinde olduğu düşüncesi karşısında endişe duydu. Elide'ın neye dönüşeceği, Maeve'in onu casus ya da asilzade olarak kullanıp ondan neler yapmasını isteyebileceği soruları onu huzursuz ediyordu. Belki de Elide'ın ölümlü olması iyi bir şeydi. Böylece ömrü Maeve'in ondan en bıçkın gözcüsünü çıkarmakla uğraşamayacağı kadar kısa olurdu.

Lorcan bu düşüncelere öyle dalmıştı ki Elide'ın sandalyesine rahat bir tavırla yaslanıp arkalarındaki, tüccarların ve kaptanların oturduğu masaya seslendiğini güçbelâ fark etti. "Rifthold artık yok da ne demek?"

Lorcan dikkat kesildi. Fakat bu haberi haftalar önce işitmişlerdi.

İkisine yakın oturan kaptan –otuzlu yaşların başındaki bir kadın– önce Elide'ı, sonra Lorcan'i süzdü. Ardından "Eh, yok olduğu yok fakat... artık şehri Dük Perrington adına cadılar yönetiyor. Dorian Havilliard tahtını kaybetti."

Elide; o kurnaz, küçük yalancı işittikleri karşısında çok şaşırmış gibi yapıyordu. "Haftalardır yaban ormandaydık. Dorian Havilliard ölmüş mü peki?" Soruyu korkuyormuş, işitilmekten sakınıyormuş gibi fısıldamıştı.

Masadaki bir başka kişi –yaşlıca, sakallı bir adam– "Cesedini bulamamışlar Fakat dük onun artık kral olmadığını duyurduysa sanırım hayattadır. Ölü bir adama yönelik duyurular yapmak anlamsız olur."

Gök gürledi. Çıkan ses Elide'ın fısıltısını neredeyse boğacaktı. "Kral... kuzeye gitmiş olabilir mi? Onun yanına?"

Masadakiler Elide'ın kimi kastettiğini gayet iyi anlamışlardı. Lorcan, Elide'ın neden oraya geldiğini de gayet iyi biliyordu.

Elide gidecekti. Yarın, sirk taşınmak için toplandığında. Herhalde kuzeye giden şu teknelerden birini tutardı. Lorcan ise... güneye gidecekti. Morath'e.

İki arkadaş bakıştı. Genç kadını süzdüler. Sonra da Lorcan'i. Lorcan uysal ve zararsız görünmek için gülümsemeye çalıştı. İçlerinden hiçbiri Lorcan'in bakışına karşılık vermese de doğru bir şey yapmış olacaktı ki sakallı adam "Kuzeyde değil o," dedi.

Bu kez donakalma sırası Elide'daydı.

Sakallı adam "Söylentilere göre Ilium'daymış," diye devam etti. "Orada askerleri bozguna uğratmış. Sonra geçen hafta Kafatası Körfezi'nde olduğu, oranın altını üstüne getirdiği söylendi. Şimdi ise bir başka yere yelken açmış. Kimileri Wendlyn'e, kimileri Eyllwe'ye gittiğini, kimileri ise dünyanın diğer ucuna kaçtığını söylüyor. Fakat kuzeyde değil. Anlaşılan bir süre kuzeyde olmayacak da. Bana sorarsanız birinin yuvasını savunmasız bırakması akıllıca değildir. Fakat o daha bir kadın bile sayılmaz; savaş hakkında bilgili olmaması doğal."

Lorcan bundan şüphe ediyordu. Orospu Kraliçe'nin fikirlerini

almadan bir hamle yapacağını sanmıyordu. Elide titrek bir nefes verdi. "Neden Terrasen'i terk etmiş ki?"

"Kim bilir? Planlarını ilan etmesi aptallık olur." Kadın Elide'a bu konuda ağzını açmamasını salık veren sert bir bakış attı.

Elide yemeğine ve birasında döndü. Gök gürültüsü odadaki sohbeti boğuyordu.

Lorcan, Elide'ın bira kupasını dikişini sessizce izledi. Sonra en dikkat çekmeyecek anda Elide ayağa kalkıp oradan ayrıldı.

Elide kasabadaki diğer iki tavernaya gitti. Yine aynı şekilde hareket etti. Haberler farklı ağızlardan dinlendikçe ufak tefek farklılıklar gösterse de genel kanı Aelin'ın güneye ya da doğuya seyahat ettiği ve kimsenin neler olacağına dair bir fikri olmadığıydı.

Elide üçüncü tavernadan da, peşinde Lorcan'le çıktı. Elide'ın o ilk hana girdiğinden beri konuşmamışlardı. Lorcan birdenbire yeniden yolculuk etmeye başlamanın nasıl olacağını düşünmeye fazlasıyla dalmıştı. Elide'dan ayrılmanın... ve onu bir daha asla görmemenin nasıl olacağını.

Yağmura ve gürleyen göğe bakan Elide "Kuzeye gitmem gerekiyordu," dedi.

Lorcan'in içinden ona onay vermek ya da itiraz etmek gelmedi. Kendisini işe yaramaz bir budala gibi... Elide'ı gideceği yola göndermekte tereddüt eder halde buldu.

Elide başını eğdi. Su ve ışık çıkık elmacıkkemiklerinde parıldıyordu. "Nereye gideceğim şimdi? Onu nasıl bulacağım?"

Lorcan "Söylentilerden neler çıkarabildin?" diyebildi. En ufak bilgi kırıntılarını bile çözümlemiş olsa da Elide'ın zehir gibi zihninin işleyişine şahit olmak istiyordu.

Bir yanı da Elide'ın yollarını ayırmaları hakkında ne karar alacağını görmek istiyordu.

Elide alçak sesle "Eyllwe'deki Banjali," dedi. "Sanırım Banjali'ye gidiyor."

Lorcan fazlasıyla rahatladığını belli etmemeye çalıştı. O da aynı sonuca ulaşmıştı. Zira Whitethorn'u on yıllarca eğitmişti ve bu tam Whitethorn'un yapacağı bir işti.

Elide yüzünü ovuşturdu. "Orası... ne kadar uzakta?"

"Uzak."

Elide ellerini indirdi. Yüz hatları belirgin ve kemik beyazıydı. "Oraya nasıl giderim? Nasıl..." Göğsünü ovuşturdu.

Lorcan'in ağzından "Sana bir harita bulabilirim," sözleri çıkıverdi. Bunu sırf Elide'ın ondan kalmasını isteyip istemeyeceğini görmek için sormuştu.

Elide'ın boğazı bir aşağı bir yukarı oynadı. Başını iki yana salladı. Siyah saçları dalgalandı. "Bir işe yaramaz."

"Haritalar hep işe yarar."

"Okumayı bilmiyorsan yaramaz."

Şaşıran Lorcan, Elide'ı doğru işittiğinden şüpheye düştü. Fakat Elide'ın solgun yanakları kızarmıştı. O siyah gözleri utanç ve çaresizlikle buğulanmıştı. "Fakat sen..." Lorcan geçen haftalarda Elide'ın okuma bilmediğini belli edecek herhangi bir olay yaşanmadığını fark etti.

"Harfleri öğrensem de..." dedi Elide, "olayların ardından o kuleye kapatıldım ve... Dadımın okuma yazması yoktu. Bu yüzden eğitimim yarıda kesildi. Bildiklerimi de unuttum."

Lorcan'in aklında Elide ona söylemese kendisinin bu durumun farkına varıp varmayacağı sorusu vardı. "Okuma yazman olmadan da hayatta kalmak adına etkileyici bir iş çıkarmışsın."

Lorcan düşünmeden konuşsa da belli ki doğru sözleri söylemişti. Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Sanırım evet," dedi Elide.

Lorcan'in büyüsü askerleri daha kendisi birliğin seslerini işitmeden, kokusunu almadan sezmişti.

Büyü askerlerin –basit, epey paslı– kılıçlarının üzerinde gezinmiş, sonra adamların gitgide artan korkularına, heyecanlarına hatta bir nebze sezilen kana susamışlıklarına bulandı.

Bu hiç de iyi değildi. Askerler dosdoğru ikisine doğru yaklaşıyorlardı.

Lorcan, Elide'a yaklaştı. "Anlaşılan sirkteki arkadaşlarımız kolay para kazanmanın derdine düşmüşler." Elide'ın yüzündeki çaresizliğin yerini tetikte bir ifade aldı. "Muhafızlar mı geliyor?"

Lorcan başını salladı. Şimdi ayak sesleri kasabanın ortasındaki garnizondan kaç askerin onlara doğru yaklaştığını ayırt edebileceği kadar yaklaşmıştı. Askerlerin niyetinin ikisini kılıçları ve nehir arasında kapana kıstırmak olduğundan şüphe yoktu. Lorcan bahse girebilse parasını nehrin üzerindeki –her iki yanlarında iki blok uzakta kalan– iki köprünün çoktan muhafızlarla dolduğuna koyardı.

"Seçme şansın var," dedi Lorcan. "Ya bu sorunu burada çözerim ve hana dönüp Nik'in ve Ombriel'ın bizden kurtulmaya çalışıp çalışmadıklarını öğreniriz..." Elide'ın dudakları gerilince Lorcan onun ikinci seçeneğin ne olduğunu şimdiden anladığını fark etti. Lorcan "Ya da şu mavnalara biner ve buradan hemen defolup gideriz."

"İkinci şık," diye fısıldadı Elide.

Lorcan sadece "Güzel," diye yanıtlayıp Elide'ın elini tuttu ve onu ileri sürükledi. Büyü gücüyle Elide'ın bacağına destek olsa da Elide çok yavaş hareket ediyordu...

"Yap şunu," diye çıkıştı Elide.

Böylece Lorcan, Elide'ı omzuna alıp diğer eliyle savaş baltasını çıkardıktan sonra suya doğru koştu.

Elide, Lorcan'in geniş omzunda hoplayıp zıplıyor; boynunu eğip arkalarında kalan sokağı gözlüyordu. Muhafızlardan hiçbir iz olmasa da... sık sık kulağına fısıldayan o küçük ses ona gitmesini söylüyordu. Uzaklaşmasını.

Karnı kasa ve kemiğe yaslı halde sığ nefesler alan Elide "Şehir girişindeki kapılar," dedi. "Orada da olacaklar."

"Onları bana bırak."

Elide, Lorcan'in ne kastettiğini düşünmemeye çalışsa da rıhtıma vardıklarında Lorcan bir mavnaya koştu. Sesli adımları iskelenin basamaklarından uzun, ahşap rıhtıma uzandı. Mavna diğerlerinden daha küçüktü. Ortadaki odacık açık yeşile boyanmıştı. Pruvasındaki birkaç kutu da olmasa boştu.

Lorcan başparmağıyla yerinden çıkardığı baltayı eline alırken

Elide onun omzunu tuttu. Elide'ın parmakları kaslara gömülürken Lorcan onu mavnanın yüksekte kalan ucuna, ahşap kalasların üzerine bıraktı. Nehrin yukarı aşağı hareketine uyum sağlamaya çalışan Elide bir adım sendelese de...

Lorcan çoktan elinde bir bıçakla üzerlerine hücum eden tığ gibi ince adama doğru dönmüştü. "O tekne *benim*," dedi adam. Rıhtıma çıkan kısa, ahşap merdiveni çıktığında kiminle dövüşmek üzere olduğunu fark etti. Lorcan'in cüssesine, iri ellerindeki savaş baltasına ve kılıca, savaşçının yüzündeki ölümcül ifadeye baktı.

Lorcan sadece "Artık bizim teknemiz," dedi.

Adam ikisine şöyle bir baktı. "Köprüleri ve şehir duvarlarını aşamazsınız..."

Saniyeler. Muhafızlar saniyeler içinde oraya ulaşacaktı...

Lorcan adama "Bin," dedi. "*Hemen.*"

Adam gerilemeye başladı.

Elide teknenin geniş, yüksek kenarını tutup sakince "Sen o merdivenden çıkmadan öldürür seni," dedi. "Bizi şehirden çıkarırsan biz kurtulur kurtulmaz serbest kalacağına yemin ederim."

Adam güçlükle soluyarak "O zaman da şimdi yapacağınız gibi boğazımızı kesersiniz," dedi.

Gerçekten Lorcan savaş baltasını fırlatacakmış gibi sallıyordu. Elide savaşçının bu hareketine daha önce de şahit olmuştu.

Elide "Tekrar düşünmeni tavsiye ederim," dedi.

Lorcan'in bileği hafifçe seğirdi. Bunu yapacaktı... Sırf ikisi kurtulsun diye bu masum adamı öldürecekti...

Adamın bıçağı elinden düşüp yanındaki kına girdi. "Kasabayı geçince bir nehir sapağı var. Beni orada bırakın."

Elide istediği yanıtı almıştı. Adam ikisine doğru koşup iplerini çözdüğü tekneye bunu daha önce bin kez yapmış gibi kolayca sıçradı. Lorcan'le beraber mavnayı nehre sürmek için mavna sırıklarına yapıştılar. Tekne suya açılır açılmaz Lorcan "Bize ihanet edersen muhafızlar bu tekneye çıkamadan ölmüş olursun," diye tısladı. Adam başını salladı. Sonra mavnayı kasabanın doğu çıkışına sürdü. Lorcan, Elide'ı kamaraya çekti.

Kamaranın içi gölgelerle kaplıydı. Adamın teknesine nasıl gözü gibi baktığı içerisinin tertemiz oluşundan belliydi. Lorcan, Elide'ı neredeyse ite kaka odanın ortasındaki bir masanın altına itti. Üzerindeki dantelli örtü masayı sesler hariç her şeyden izole ediyordu. Lorcan'in ayak sesleri kesilse de Elide onun kamaradan olup biteni görmek için bir saklanma yerine geçtiğini sezebiliyor; kulağına mavnanın düz çatısına düşen yağmur damlaların pıtırtılarını; ara sıra mavnanın yanına çarpan direğin takırtısı geliyordu.

Çok geçmeden sessizce ve kımıltısızca durmaktan bedeni ağrımaya başladı.

Tahmin edilmesi zor olmayan geleceği böyle mi olacaktı? Elide dünyanın dört köşesinde böyle takip ve taciz mi edilecekti?

Ve Aelin'ı bulmak... Elide bunu nasıl yapacaktı? Terrasen'e dönebilirdi. Fakat Orynth'in kimin yönetiminde olduğunu bilmiyordu. Aelin tahtını geri almamışsa... Belki de orada tehlike olduğuna dair dile getirilmeyen bir mesajdı bu. Terrasen'de her şeyin yolunda gitmediğine dair.

Fakat sadece tahminlere dayanarak Eyllwe'ye gitmek... Elide'ın son iki saatte işittiği söylentiler içinde kaptanın öne sürdüğü sebepler en mantıklı olanlardı.

Dünya gizli bir gerginlikle, bir korku dalgasıyla donakalmış gibiydi.

Fakat adamın sesi yine geldi. Metal gıcırdadı... Bir kapı. Şehrin kapıları.

Elide masanın altında kalıp nefeslerini saydı. İşittiklerini düşündü. Sirkin onları özleyeceğinden şüpheliydi.

Ayrıca muhafızları onlara yönlendirenin Nik ve Ombriel olduğuna dair çizmesindeki tüm paraya bahse girebilirdi. Kendisinin ve Lorcan'in –özellikle de ilken'ler onların peşinde olduğu için– büyük birer tehdit olduklarına kanaat getirmiş olmalıydılar. Elide, Molly'nin başından beri, daha ilk karşılaşmalarından beri onların yalan söylediğini anlayıp anlamadığını; Nik ve Ombriel'a ikisini ihbar ettirmek için ödül parasının artmasını, sadakatin bedelinin iyice ağırlaşmasını bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Elide iç çekti. Bir su şapırtısı geldi. Tekne ileri hareket etti.

En azından Elide o küçük taşı yanına almıştı. Geride bıraktığı giysilerini ne kadar eski püskü de olsalar özleyecekti. Bu deriler sıcakta iyice boğucu oluyordu. Eyllwe'ye gidecek olursa oluk oluk ter dökecekti...

Lorcan'in ayak sesleri geldi. "Çık dışarı."

Ayak bileğinin verdiği acı karşısında yüzünü buruşturan Elide masanın altından sürünerek çıkıp etrafa bakındı. "Sorun yok, değil mi?"

Lorcan başını salladı. Yağmurla ve nehir suyuyla ıslanmıştı. Elide, Lorcan'in arkasına, adamın tekneyi sürdüğü noktaya baktı. Orada kimse yoktu. Teknenin kıç tarafında da.

Lorcan "Sapakta kıyıya yüzdü," diye açıkladı.

Elide bir nefes verdi. "Kasabaya dönüp askerlere bizden bahsedebilir. Bize yetişmeleri fazla zaman almaz."

Lorcan "Çaresine bakarız," deyip döndü. Hızlı hareketlerle Elide'ın gözlerinden kaçınmıştı...

Elide suya baktı. Lorcan'in gömleğinin yenlerinde lekeler vardı. Sanki... Sanki hızla, alelacele ellerini yıkamış gibi.

Elide, kamaradan uzun adımlarla çıkan Lorcan'in yanındaki baltaya baktı. "Onu öldürdün, değil mi?" diye sordu. O su sesinin nedeni buydu. Mavnanın yanından aşağı atılan bir ceset.

Lorcan durdu. Geniş omzunun üzerinden Elide'a baktı. O siyah gözlerde insani hiçbir şey yoktu. "Hayatta kalman gerekiyorsa gerekeni yapmalısın."

"Belki ona muhtaç bir ailesi vardı." Elide adamın parmağında nikâh yüzüğü görmese de bunun bir anlamı yoktu.

"Nik ve Ombriel bizi garnizona ihbar ettiklerinde o kadar düşünceli davranmamışlardı." Lorcan güverteye yürüyünce Elide hışımla onun peşinden gitti. Yeşil ağaçlar nehrin iki yanında uzanıyor, çevrelerinde yaşayan bir kalkan oluşturuyordu.

Ve orada... Tahtaların üzerinde bir *leke* vardı. Elide'ın midesi kalktı. "Bana yalan söylemeyi planladın," diye köpürdü Elide. "*Bunu* nasıl açıklayacaksın bakalım?"

Lorcan omuz silkti. Sırığı alıp akıcı bir zarafetle mavnanın yanına geçti ve tekneyi yaklaştıkları bir kum yığınından uzaklaştırdı.

Lorcan o adamı *öldürmüştü*... "Ona özgür kalacağı sözünü vermiştim."

"Sen verdin, ben değil."

Elide yumruklarını sıktı. Ceketinde bir parça kumaşa sarılı o şey –o taş– titreşmeye başladı.

Lorcan hareketsizleşti. Mavna sırığını sıkıca kavrıyordu. Çok yumuşak bir sesle "O ne?" dedi.

Elide hiç gerilemedi. Onun karşısında geri adım atacak, gözünü korkutmasına, onu hiçe saymasına, kaçabilsinler diye *insanları öldürmesine* izin verecekti ha?

"O... ne?.."

Elide konuşmayı reddetti. Elini cebindeki yumruya bile götürmedi. Taş titreşip homurdanıyordu. Gözünü açan bir canavar gibi. Fakat Elide taşa uzanmadığı gibi o tuhaf, bir başka dünyanın ürünü olan nesneyi fark etmemiş gibi davrandı.

Lorcan'in gözleri hafifçe açıldı. Sonra sırığı bırakıp kamaraya yürüdü. Onun peşinden mi gitsin yoksa suya atlayıp kıyıya mı uçsun bilemeyen Elide mavnanın kenarında kaldı. Fakat...

Metalin metale çarpmasıyla bir tıngırtı çıktı. Bir şey kırılıp açılmış gibi. Sonra...

Lorcan'in kükremesi tekneyi, nehri, ağaçları sarstı. Uzun bacaklı nehir kuşları kanatlanıp uçtu.

Sonra Lorcan kapıyı hızla, öyle sertçe açtı ki kapı az kalsın menteşelerinden sökülecekti. Savaşçı nehre bir şeyler fırlattı. Bunlar kırık bir kolyenin parçalarına benziyordu. Fakat parçaları nehre atamadı da. Çünkü öyle hızlı fırlatmıştı ki kolye parçaları nehri aşıp bir ağaca çarparak ağaçta bir çentik açtı.

Lorcan döndü. Elide'ın öfkesi Lorcan'in yüzündeki müthiş öfkenin karşısında sendeledi. Lorcan, Elide'ı boğmamak için kendisini tutuyormuş gibi sırığı kavrayıp *"Taşıdığın o şey ne?"* diye sordu.

Ve o istek, o şiddet, o üstünlük taslayan tavır, o kibir Elide'ı

da kızdırdı. Böylece Elide sessiz bir kinle "Neden boğazımı kesip öğrenmiyorsun?" dedi.

Lorcan'in burun delikleri şişti. "İlk fırsatta bize ihanet edeceği besbelli ortada olan birini öldürmem senin için bir sorunsa kraliçene *bayılacaksın* demektir."

Bir süredir Lorcan, Aelin'ı tanıdığını; hatta ona galiz küfürler edecek kadar iyi tanıdığını belli etse de... "Ne demek istiyorsun?"

Gökteki tanrılar adına, Lorcan nihayet öfkesi boyunduruğundan kurtulmuş gibi görünüyordu. "Celaena Sardothien on dokuz yaşında bir suikastçı. Kendisini dünyanın en iyi suikastçısı olarak görüyor." Burnundan güldü. "Hayatını can alarak, gününü gün ederek ve alışveriş yaparak geçirip yaptıklarından dolayı asla özür dilememiştir. Yaptıklarından keyif almıştır. Sonra bu bahar Wendlyn kıyılarına ulaştığında gözcülerimden biri olan Prens Rowan Whitethorn onun icabına bakmakla görevlendirildi. Anlaşılan Whitethorn görevini yerine getireceğine ona âşık oldu. Celaena da ona. Anlaşılan Cambria Dağları'nda her ne yaptılarsa Celaena isminden vazgeçip gerçek adına döndü." Gaddarca bir gülümseme. "Aelin Galathynius."

Elide bedenini güçbelâ hissediyordu. Sadece "Ne?" diyebildi.

"Senin ateş püskürten kraliçen yok mu? Kendisi tanrılar lanetleyesice bir suikastçı. Annenin onu korumak için öldüğü günden beri bir katil olması için eğitildi. Anneni ve asil aileni katleden adamdan farksız biri olması için."

Elide başını iki yana salladı. Elleri gevşedi. Bir kez daha "Ne?" dedi.

Lorcan neşesizce güldü. "Sen on yıl boyunca o kuleye tıkılmışken Aelin, Rifthold'da şatafatlı bir hayat sürüyor; bu bahar öldürdüğü –Suikastçılar Kralı– ustası tarafından şımartılıp el üstünde tutuluyordu. Bu yüzden uzun zamandır ortalıkta görünmeyen kurtarıcının benden daha iyi biri olmadığını göreceksin. Onun da yerimde olsa şu adamı benim gibi öldürecek ve senin sızlanmana karşı benim kadar hoşgörüsüz olacak biri olduğunu göreceksin."

Aelin... bir suikastçı. Aelin... taşı vermekle görevlendirildiği o aynı kişi...

"Biliyordun," dedi Elide. "Beraber geçirdiğimiz onca zamandan beri... aynı kişiyi aradığımı biliyordun."

"Sana birini bulduğunda diğerini de bulacağını söylemiştim."

"*Biliyordun* ve bana söylemedin. Neden?"

"Bana hâlâ sırlarını anlatmadın. Benim sana sırlarımı anlatmam için bir neden göremiyorum."

Elide gözlerini yumup ahşaptaki koyu renkli lekeyi görmezlikten gelmeye, Lorcan'in sözlerinin verdiği rahatsızlığı dindirmeye ve ayaklarının altında açılan çukuru mühürlemeye çalıştı. O tılsımın içinde ne vardı? Neden Lorcan öyle kükremiş ve...

"Küçük kraliçen," diye hırladı Lorcan, "bir katil, bir hırsız ve bir yalancı. Bu yüzden bana kötü sıfatlar yakıştırıyorsan, aynılarını ona da yakıştırmaya hazır ol."

Elide'ın teni gerilmiş, kemikleri onu ele geçiren öfkenin ağırlığı altında kırılacak gibiydi. Zihninde Lorcan'i incitecek, yaralayacak doğru sözcükleri aradı. Bu sözcükler Lorcan'in başına fırlatabileceği avuç dolusu taşlarmış gibi.

Elide "Yanılmışım," dedi. "Birbirimize benzediğimi söylemiştim; ailemizin, dostlarımızın olmadığını. Fakat benim bunlara sahip olmamamın nedeni aradaki mesafeler ve koşulların beni onlardan ayırması. Senin arkadaşının olmayışının nedenin kimsenin senin yanında olmaya tahammül edememesi." Elide, Lorcan'in boyu ondan çok daha uzun olsa da ona tepeden bakmaya çalışmış ve savaşçının gözlerindeki hiddete bakılırsa bunu başarmıştı da." Ha, bir de herkese söylediğin en büyük yalan ne, biliyor musun Lorcan? Bunun tercihin olduğu. Fakat *orospu kraliçem* hakkında atıp tuttuğunda ne düşünüyorum biliyor musun? Kulağıma sadece çok, çok kıskanç; yalnız ve *acınası* birinin sözleri geliyor. Kulağıma sadece Aelin ve Prens Rowan'ın birbirlerine âşık olduğuna şahit olan ve onlara mutlu oldukları için kızan birinin sözleri geliyor; *sen* mutsuz olduğun için." Elide dudaklarından dökülen sözcüklere engel olamıyordu. "Bu yüzden Aelin'a katil, hırsız ve yalancı diyebilirsin. Ona bir orospu kraliçe ve ateş püskürten de diyebilirsin. Fakat kusura bakma ama tüm bunların doğru olup olmadığına

onunla tanıştığımda ben karar veririm... ki öyle de yapacağım." Elide etraflarında akan çamurlu, gri nehre işaret etti. "Eyllwe'ye gideceğim. Beni kıyıya çıkar da senden kurtulayım, tıpkı senin o adamın üzerindeki kanından kurtulduğun gibi."

Lorcan, Elide'a baktı. Ağzı hafifçe uzayan o köpek dişlerini gösterecek şekilde aralanmıştı. Fakat onun Fey soyundan gelmesi, yaşı ya da öldürme becerisi Elide'ın umurunda değildi.

Bir süre sonra Lorcan sırığı nehrin dibine batırarak mavnayı ittirmeye başladı. Kıyıya çıkmak için değil, suda teknenin yönünü değiştirmek için.

"Ne dediğimi işitmedin mi? *Kıyıya çıkar beni.*"

"Hayır."

Lorcan'in hışımla üzerine yürüdüğü Elide'ın öfkesi her türlü sağduyuyu, Anneith'dan gelen her türlü uyarıyı gölgeliyordu. *"Hayır* mı?"

Lorcan sırığı suyun içine bırakıp yüzünü Elide'a çevirdi. O yüzde hiçbir his –öfke bile– yoktu. "Üç buçuk kilometre önce nehir güneye döndü. Kamaradaki haritaya göre dosdoğru güneye ilerledikten sonra Banjali'ye en kestirme yolu bulabiliriz." Elide alnından akan yağmur damlalarını silerken Lorcan yüzünü ona ikisi nefeslerini paylaşacak kadar yaklaştırdı. "Anlaşılan artık Aelin Galathynius'la da görülecek bir işim var. Tebrikler, leydim. Artık sizi Eyllwe'ye götürecek bir rehberiniz var."

Lorcan'in gözlerinde soğuk, cinai bir ışık vardı. Elide onun ne diye kükrediğini merak ediyordu.

Fakat o gözler Elide'ın ağzına inip öfkesine kenetlendi. Elide'ın korkuyla ilintisi olmayan bir yanı Lorcan'in dikkati karşısında donakaldı. Diğer yanları eriyik halde kalırken.

Lorcan'in gözleri sonunda Elide'ın gözlerini buldu. Karanlık bir hırıltıyla "Başkalarına göre hâlâ karımsın," dedi.

Elide itiraz etmedi. Lorcan'in dayanılmaz büyüsünün aksayan ayağına verdiği destekle kamaraya döndü. Kapıyı öyle sertçe çarptı ki cam zangırdadı.

* * *

Fırtına bulutları çekilince yıldızlarla bezeli ve Lorcan'in dar, durgun nehirde yolunu bulabileceği kadar parlak bir ayın olduğu gece göğü ortaya çıktı.

Lorcan saatlerce mavnayı yöneterek Elide ya da Whitethorn yoluna çıkmadan Aelin Galathynius'u nasıl öldürebileceğini, ardından cesedini parçalara ayırıp kargalara nasıl yem edeceğini düşündü.

Aelin ona yalan söylemişti. O *ve* Whitethorn prensin Wyrd anahtarını verdiği o gün onu oyuna getirmişlerdi.

Tılsımın içinde yüzüklerden birinden başka –bir parça parşömene sarılı işe yaramaz bir Wyrd taşı yüzük– hiçbir şey yoktu. Üzerinde kadınsı bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı:

Bunu bulduğunda bana yakıştıracak, "orospudan" daha yaratıcı sıfatlar bulmanı ümit ediyorum.

Sevgilerimle,

A.A.G.

Lorcan onu öldürecekti. Ağır ağır. Yaratıcı bir şekilde. Mala'nın yüzüğünün takıldığında Valg'lere karşı gerçekten koruma sağladığı teminatını vermek için bir kan yemini etmek zorunda kalmıştı. Onların Wyrd anahtarının gerçek olduğuna dair bir teminat istemek aklına gelmemişti.

Elide ise... Elide'ın taşıdığı şey, Lorcan'e o şeyi fark ettiren... Bunun üzerine sonra düşünecekti. Perranth Leydi'siyle ne yapacağını sonra düşünecekti.

Tek tesellisi Mala'nın yüzüğünü geri çalmasıydı. Fakat anahtar hâlâ o küçük *orospudaydı*. Elide, Aelin'ın yanına girmek istiyorsa... Hah, Elide için Aelin'ı bulacaktı.

Ve Terrasen Kraliçesi'ne kılıcının ucunda diz çöktürecekti.

44

Dünya ateşte başlayıp ateşte bitti.

Havasız bir ateş denizi, kat kat eriyik toprağın sesi hariç, sessiz. Ateşin gerçek kalbi... Yaratma ve yok etme aracı. Ve o denizde boğuluyordu.

Ağırlığı debelendikçe, bir yüzey ya da ayağını vurup kendini yukarı iteceği bir taban aradıkça onu eziyordu. İkisi de yoktu.

Lavlar boğazına dolup, bedenine akın edip onu parçalarken sessizce çığlık atmaya, bu akının durması için yalvarmaya başladı...

Aelin.

Dünyanın merkezindeki ateş çekirdeğine doğru haykırılan isim bir işaret, bir çağrıydı. O sesi işitmek için doğmuş, ömrü boyunca körü körüne o ismi aramıştı. Dünyanın sonuna kadar onu takip edecekti...

"AELIN."

Aelin yatakta belini geriye büktü. Ağzında, boğazında, gözlerinde alevlerle. Gerçek alevler.

Altın sarısı ve mavi kırmızıların arasında ışıldıyordu. Gerçek alevler bedeninden fışkırıyordu. Örtüler yansa da oda ve yatağın geri kalanı, *denizin ortasındaki gemi* tavizsiz, aşılamaz bir hava duvarı tarafından tutuşmaktan alıkoyuluyordu.

Buzla kaplı eller omuzlarını sıkarken alevlerin arasında dişlerini gösteren Rowan'ın yüzü belirdi; ona nefes alıp vermesini emrediyordu...

Bir nefes aldı. Boğazına daha da fazla alev hücum etti.

Büyüsünü dize getirecek bir bağ, bir zincir yoktu. *Ah, tanrılar adına, ah, tanrılar adına,* yakınlarda bir tükenmişlik yaşayıp yaşamayacağını bile sezemiyordu. Bu alevden başka bir şey yoktu...

Rowan, Aelin'ın yüzünü ellerine aldı. Rowan'ın buzunun ve rüzgârının Aelin'ın ateşiyle buluştuğu yerden buharlar yükseliyordu. "Efendisi sensin; onu sen kontrol ediyorsun. Korkun ona sana hâkim olma hakkını tanıyor."

Aelin'ın bedeni bir kez daha yatağın üzerinde büküldü. Tamamen çıplaktı. Giysilerini, Rowan'ın en sevdiği gömleği yakmış olmalıydı. Alevleri daha da şiddetli yandı.

Rowan, Aelin'ın elini sıktı. Onu gözlerine bakmaya zorlayıp "Seni görüyorum," dedi. "Her yanını görüyorum. Ve korkmuyorum."

Korkmayacağım.

Yakıcı parlaklığın içinde bir çizgi.

Adım Aelin Ashryver Galathynius...

Ve korkmayacağım.

Gücünün dizgini ortaya çıktı. Aelin fiziksel olarak eline almışçasına.

Karanlık akın etti. Kutsanmış ve sakin. Harıl harıl yanan o ateş çukuruna.

Aelin bir kez, iki kez yutkundu. "Rowan."

Rowan'ın gözleri neredeyse hayvani bir şekilde ışıldayıp Aelin'ın bedeninin her karışında gezindi.

Rowan'ın kalbi dizginsizce, küt küt atıyordu; panikle. "Rowan," diye yineledi.

Rowan hâlâ hareket etmiyor, gözlerini ondan ayırmıyor, zarar görüp görmediğine bakıyordu. Aelin'ın göğsündeki Rowan'ın paniği karşısında bir şeyler kımıldandı.

Aelin, Rowan'ın omzunu tuttu. Savaşçının bedeninin her çizgisinde şahlanan şiddete gömdü. Rowan, bir tanrıçayı ya da daha beter bir şeyi değil, *Aelin'i* o bedenin içinde tutmak için kendisine sakladığı her ne dizgin varsa elinden bırakmış gibi. "Sakinleş. *Hemen.*"

Rowan sakinleşmedi. Aelin gözlerini devirerek Rowan'ın elleri-

ni onun yüzünden çekip eğildi ve örtüleri ikisinin üzerinden attı. Sözcüklerin üzerine basa basa "Ben iyiyim," dedi. "Sayende. Şimdi, gidip bana su getir. Susadım."

Basit, yerine getirilmesi kolay bir emir. Hizmet etmek için, Fey erkeklerinin ihtiyaç duyulmaktan *hoşlandıkları* şekilde. Kol kanat gerip, eşlerinin üzerine titreme ihtiyacı duyan yanlarını doyurmak için. Rowan'ı yeniden o medeniyet ve mantık seviyesine döndürmek için.

Rowan'ın yüzünde hâlâ o vahşi hiddettin sertliği ve o hiddetin altındaki sinsi korku vardı.

Bu yüzden Aelin eğilip Rowan'ın çenesini hafifçe, köpek dişlerini sürterek dişledi ve Rowan'ın tenine değen dudaklarından "Bir prens gibi davranmaya başlamazsan yerde uyuyabilirsin," sözleri çıktı.

Rowan geri çekildi. Vahşi yüzü henüz bu dünyaya aitmiş gibi görünmese de ağır ağır, Aelin'ın sözlerini idrak etmeye başlamış gibi yumuşadı. Hâlâ huysuz görünse de eğilip Aelin'a aynı şekilde onun çenesini ısırarak karşılık verirken Aelin'a yönelik o görünmez tehdidi *öldürmeye* niyetliymiş gibi bir hali yoktu. "Böyle tehditler savurduğun için seni pişman edeceğim prenses."

Ah, tanrılar adına. Aelin'ın ayak parmakları bükülse de Rowan ayağa kalkarken ona sırıttı. Prensin hareketleriyle çıplak bedenindeki her kas dalgalanıyordu. Aelin onun bir kedi zarafetiyle lavaboya ve üzerindeki ibriğe doğru yürüyüşünü izledi.

Pislik ibriği kaldırırken Aelin'a bakma cüretini göstermişti. Sonra da bardağı ağzına kadar doldururken ve bardağını ağzına kadar doldurup tam taşacağı anda büyük bir ustalıkla dururken ona memnun, erkeksi bir gülümsemeyle bakma cüretini de.

Rowan ibriği ısrarcı bir özen ve sükunetle bırakırken Aelin prensin çıplak kıçını bir parça alev gönderip yakmayı aklından geçirdi. Sonra Rowan gözlerini Aelin'dan ayırmadan yatağa dönüp suyu yatağın kenarındaki küçük masaya bıraktı.

Aelin şaşırtıcı bir şekilde titremeyen dizlerle doğrulup yüzünü Rowan'a çevirdi.

Sessizce "O da neydi?" diye sordu.

Rowan'ın gözleri kapandı. "Kontrolü... kaybettim."

"Neden?"

Rowan lomboza ve camın ötesinde ayın öpücükler kondurduğu denize baktı. Nadiren gözlerini Aelin'dan kaçırırdı.

"Neden?" diye bastırdı Aelin.

Rowan nihayet gözlerini Aelin'ın gözleriyle buluşturdu. "Seni yeniden ele geçirip geçirmediğini bilemedim." Wyrd anahtarı Aelin'ın boynunda değil, yatağın kenarında dururken böyle bir olasılık yoktu. "Senin sadece büyünün esaretinde olduğunu fark etmişsem de... Büyü seni alıp götürdü. Uzun zamandır ilk kez emin olamadım... ilk kez seni nasıl geri döndüreceğimi bilemedim." Rowan dişlerini aralayıp titrek bir nefes verdi. Hiddeti şimdi içine yönelmişti. "Sen bana vahşi bir Fey pisliği yaftasını yapıştırmadan senden özür dilememe ve bunun *ne kadar da* zor olduğunu açıklamama izin ver..."

"Rowan." Rowan donakaldı. Aelin aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. Her adımı ruhuna yaşam üflendiğinden beri sorduğu bir sorunun yanıtı gibiydi. "Sen insan değilsin. İnsan olmanı beklemiyorum."

Rowan neredeyse geri çekilecekti. Fakat Aelin elini onun çıplak göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Aelin'ın avucunun altındaki kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

Aelin yumuşak bir sesle, o kalbi elinin altında hissetti "İster Fey, ister insan ol; ister Valg ol, ister şekil değiştiren. Sen neysen osun. Ve benim istediğim... benim *ihtiyacım olan*, Rowan, olduğu kişi olmaktan dolayı özür dilemeyen biri. Kimse o olan biri. Sen bir kez olsun bunu yapmadın." Aelin eğilip az önce elinin olduğu yerdeki çıplak teni öptü. "Lütfen bunu yapmaya şimdi başlama. Evet, bazen o Fey yabaniliği saçmalıklarıyla beni kızdırıyorsun fakat... sesini işittim. Sesin beni uyandırdı. Beni o... yerden dışarı çıkardı."

Rowan alnı Aelin'ın alnına değene dek başını eğdi. "Keşke sana sunacak daha fazla şeyim olsaydı. Bu savaşta ve sonrasında."

Aelin kollarını Rowan'ın çıplak beline doladı. "Bana umduğum-

dan da fazlasını sundun zaten." Rowan itiraz edecek gibi olunca Aelin "Ve düşündüm de madem Darrow ve Rolfe'un bana bu savaş uğruna biriyle çıkar evliliği yapmamı söylediler, benim tam tersini yapmam gerek."

Rowan burnundan güldü. "Bu tam sana has bir karar. Fakat Terrasen'in ihtiyacı olan..."

"Benim konuya bakış açımla..." dedi Aelin. Geri çekilip Rowan'ın sert yüzünü süzdü. "Zaman lüksümüz yok. Uzak bir krallıktan biriyle evlenme fikri sözleşmeler, mesafeler ve bir ordu kurup göndermek için gereken aylar düşünüldüğünde... O kadar zamanımız yok. Elimizde sadece *şu an* var. Ve ihtiyacım olmayan bir şey varsa o da benimle sidik yarıştıracak ya da kendi emniyeti için inzivaya çekilmesini sağlamam gerekecek veya ben alevlerle uyandığımda bir köşeye gizlenecek bir koca." Aelin bir kez daha Rowan'ın dövmeli göğsünü, tam o güçlü, küt küt atan kalbin üzerinden öptü. "Bu, Rowan, ihtiyacım olan tek şey. Sadece bu."

Rowan'ın derin, hızlı nefeslerinin titreşimleri Aelin'ın yanağında yankılanıyordu. Rowan elini Aelin'ın saçlarında, çıplak sırtında gezdirdi. Daha aşağı götürdü. "Dünyayı değiştirebilecek bir saray meclisi."

Aelin, Rowan'ın dudağının kenarını öptü. "Bir yolunu bulacağız... birlikte." Rowan'ın bir keresinde ona söylediği sözler, Aelin'ın kırık kalbini tamir etmeye başlayan o sözler. Rowan'ın kalbini de."
"Canını yaktım mı?.." Sözcükler Aelin'ın ağzından bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"Hayır." Rowan başparmağını Aelin'ın elmacıkkemiklerinde gezdirdi. "Hayır, canımı yakmadın. Hiçbir zarar vermedin."

Aelin'ın göğsünde bir şeyler çöktü. Rowan, Aelin'ı kollarının arasına alırken Aelin yüzünü onun boynuna gömdü. Nasırlı elleri Aelin'ın sırtını okşadı. Her bir yara izinin ve Rowan'ın kendi yaptığı dövmelerin üzerinde.

Bir süre sonra Aelin, Rowan'ın göğsüne doğru "Bu savaştan sağ çıkarsak," diye mırıldandı, "seninle nasıl gevşeyeceğimizi öğrenmemiz gerekecek. Gece boyunca."

"Ya Kilit'i ve anahtarları ele geçirsek ve Erawan'i o cehennem çukuru diyarına geri göndersek de bir an olsun huzur bulamazsak?"

Rowan'ın parmakları Aelin'ın sırtında donakalırken sönen neşelerinin yerini daha şiddetli bir duygu aldı. "Her gün savaş tehditleriyle yüz yüze gelsek de velveleci elçilere ev sahipliği yapmamız gerekse de, berbat krallıkları ziyaret edip hoş görünmek zorunda kalsak da sen yanımda oldukça bunları yapmaktan şikâyet etmem."

Aelin'ın dudakları titredi. "Şuna da bak. Böyle hoş sözler söylemeyi ne zaman öğrendin sen?"

"Tek ihtiyacın olan öğrenmek için doğru bir mazeretti," dedi Rowan. Aelin'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Rowan'ın ağzının daha aşağılara inmesiyle Aelin'ın bedeninin doğru noktaları gerilip eridi. Dudakları nazik bir baskı uygulayan Rowan; Aelin'ın çenesine, kulaklarına ve boynuna ısırıklarla karışık öpücükler konduruyordu. Aelin parmaklarını Rowan'ın sırtına gömüp boğazını açıkta bıraktı. Rowan'ın köpekdişleri Aelin'ın gırtlağına hafifçe sürtündü.

Rowan'ın Aelin'ın tenine temas eden dudaklarından "Seni seviyorum," sözleri bir fısıltı gibi çıkarken prens dilini az önce köpekdişlerinin sürttüğü noktada gezdirdi. "Seni bulmak için cehennemin cayır cayır yanan kalbine yürürüm."

Aelin'ın içinden Rowan'ın daha dakikalar önce bunu yaptığını söylemek gelse de sadece belini geriye biraz daha büktü. Ağzından küçük, arzulu bir ses çıktı. Bu... o... arzusunun sonu gelecek miydi hiç? Sadece onun yakınında olma değil, onu ruhları birbirine geçecek, büyüleri dans edecek kadar derinlerine alma arzusu... Onu o deliliğin ve yıkımın yanan çekirdeğinden dışarı çıkaran o bağ.

"Lütfen," diye mırıldandı Aelin. Tırnaklarını sözlerini vurgulamak için Rowan'ın beline gömdü.

Rowan, Aelin'ı belinden tutup kaldırırken sadece alçak sesli bir homurtuyla yanıt verdi. Aelin bacaklarını Rowan'ın beline dolayıp onun kendisini yatağa değil, duvara taşımasına izin verdi. Sırtında hissettiği serin ahşabın verdiği hisse karşılık üzerine abanan Rowan'ın sıcaklığı ve sertliği...

Aelin sıktığı dişleri arasından hızlı hızlı nefes alırken Rowan bir kez daha dilini o noktanın üzerinde gezdirdi. *"Lütfen."*

Aelin, Rowan'ın gülümsemesini teninde hissederken Rowan uzun ve güçlü bir hamleyle içine girdiği Aelin'ın boynunu ısırdı.

Rowan'ın ümitsizce ihtiyaç duyduğunu anladığı güçlü ve gerçek bir sahiplenme. Aelin'ın da ihtiyaç duyduğu. Rowan'ın dişleri Aelin'ın dişleriyle buluşmuşken ve Rowan, Aelin'ın içindeyken... Aelin patlayacak gibi oluyordu; ezici *arzu* karşısında paramparça olacak gibiydi...

Rowan'ın kalçaları hareket etmeye, köpekdişleri hâlâ Aelin'ın boynundayken tembelce, düzenli bir ritim tutturmaya başladı. Dili o en hoş acıyla iç içe giren ikiz haz noktaları arasına dalan Rowan bir şarapmış gibi Aelin'ın tadına baktı.

Rowan alçak sesle, hınzırca gülerken Aelin yaşadığı rahatlama karşısında denizin dibindeki yaratıkları uykularından uyandıracak bir çığlık atmamak için onun omzunu ısırdı.

Rowan nihayet ağzını Aelin'ın boynundan çekti. Büyüsü geride bıraktığı küçük delikleri iyileştirdi. Elleri Aelin'ın bacaklarını sıkıp onu duvara sabitledi. Daha derine, daha sertçe gitti.

Aelin parmaklarını Rowan'ın saçlarında gezdirirken ona vahşi bir öpücükle karşılık verdi. Kendi kanını Rowan'ın dilinde tattı.

Aelin, Rowan'ın ağzının içine "Her zaman sana dönmenin bir yolunu bulacağım," diye fısıldadı.

Bu kez Aelin zirvenin köşesinden yuvarlanırken Rowan da onunla birlikte düştü.

Manon Siyahgaga uyandı.

Ne bir ses ne bir koku; *neden* uyandığını hissettirecek hiçbir şey yoktu. Fakat o avcı içgüdüleri bir tuhaflık sezip onu uykusundan kaldırmıştı.

Gözlerini kırpıştırarak yattığı yerde belini doğrulttu. Yarası şimdi sürekli bir sızıya dönmüştü. Zihnindeki o bulanıklığın kaybolduğunu fark etti.

Oda neredeyse karanlıktı. Dar kamarayı sadece lombozdan sı-

zan ay ışığı aydınlatıyordu. Manon ne zamandır uykuyla ve korkunç melankoliyle kendisinden geçmiş haldeydi?

Gemiden çıkan gıcırtıları dikkatle dinledi. Tepesinden cılız bir homurtu geldi... Abraxos. Hâlâ hayattaydı. Manon'ın aşina olduğu o uykulu, hırıltılı homurtulara bakılırsa hâlâ uyuyordu.

Manon bileklerindeki kelepçeleri yoklayıp kilide bakmak için kaldırdı. Akıllıca bir mekanizma. Zincirler kalındı; duvara güzelce monte edilmişti. Manon'ın ayak bileklerinin durumu da aynıydı.

En son ne zaman zincirlendiğini anımsamıyordu. Elide on yıl boyunca buna nasıl katlanabilmişti?

Belki de Manon oradan çıkınca kızı bulurdu. Kral Havilliard'ın On Üçler'den haber aldığından şüpheliydi. Manon gizlice Abraxos'un sırtına atlayıp kıyıya uçacak, Elide'ı bulduktan sonra cadılar meclisini aramaya koyulacaktı. Sonra... ne yapacağını bilmiyordu. Fakat her ne yaparsa yapsın orada güneşin altındaki bir kurt gibi uzanmaktan, o günlerde ya da haftalarda kendisini mahveden ümitsizliğe boyun eğmekten iyiydi.

Fakat ona seslenmişçesine kapı açıldı.

Dorian orada dikiliyordu. Elinde bir mum...

Mum değildi bu. Parmakları arasında dolanan saf alevdi. Manon'ın kendinde olduğunu fark eden Dorian'ın safir gözleri alevin ışığında parlıyordu. "O güç dalgasını gönderen sen miydin?"

"Hayır." Fakat o gücü kimin gönderdiğini tahmin etmek zor olmasa gerekirdi. "Cadıların o tür büyüleri yoktur."

Dorian başını eğdi. Mavi-siyah saçlarına alevinin altın sarısı karışıyordu. "Fakat uzun ömürlüsün."

Manon başını salladı. Dorian bunu her zamanki koltuğuna geçmek için bir davet olarak gördü. "Buna Teslimiyet denir," dedi Manon. Omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. "İçimizdeki az miktar büyüye yani. Genellikle o büyüyü çağıramaz, kullanamayız. Fakat bir cadı hayatı boyunca bir kez düşmanlarının üzerine salmak için büyük bir gücü çağırabilir. Bunun bedeli ise gerçekleşen patlamada büyücünün yanıp kül olması, bedenini Karanlık'ın teslim almasıdır. Cadı savaşlarında her iki taraftan cadılar her

muharebede ve çatışmada Teslimiyet'e başvurdular."

"İntihar bu... Kendini patlatıp binbir parçaya ayrılmak... bu sırada da düşmanlarının işini bitirmek."

"Öyle, hoş bir şey değil. Bir Demirdiş cadısı hayatını Karanlık'a verdiğinde karanlığın gücü onu doldurup bedeninden siyah bir dalga olarak yayılır. Ruhlarımızın içinde ne olduğunun bir belirtisidir bu."

"Yapılırken gördün mü hiç?"

"Bir kez. Başka türlü şan ve şeref elde edemeyeceğini düşünen korkmuş, genç bir cadı yapmıştı. Bunu yapması da Crochan'lerin yanında Demirdiş kuvvetimizin yarısının canına mal olmuştu."

Manon'ın zihni sözcüğe takılıp kaldı. *Crochan'ler.* Halkı.

Halkı değildi onlar. Manon tanrılar lanetleyesice bir Siyahgaga'ydı...

"Demirdişler bunu üzerimizde kullanırlar mı?"

"Alt seviye cadılar meclisleriyle karşı karşıya gelirseniz, evet. Daha yaşlı cadılardan kurulu meclisler savaşarak sağ kalmak yerine teslimiyet'i seçmeyecek kadar ustadırlar. Fakat daha genç, daha zayıf meclisler korkarlar ya da kendilerini kurban ederek yiğitlik sergilemek isterler."

"Cinayet bu."

"Savaş bu. Savaş onay gören cinayettir. Hangi tarafta olursan ol." Dorian'ın yüzüne öfke yayılırken Manon "Hiç birini öldürdün mü?" diye sordu.

Dorian ağzını açıp hayır diyecek olsa da elindeki ışık sönüp gitti.

Öldürmüştü. Manon, Dorian'ın bunu boynunda tasma varken yapmış olabileceğini tahmin ediyordu. İçindeki Valg yapmıştı bunu. Defalarca. Hem de kurbanlarına temiz ölümler bahşetmeden.

Manon "Onlarla bir daha karşılaştığında," dedi, "sana neler yaptırdıklarını unutma."

"Bunu unutacağımdan şüpheliyim cadıcık." Dorian ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Manon "Bu zincirler derimi yüzüyor," dedi. "Zincirlenmiş yaratıklara karşı acıman vardır elbet." Dorian duraksadı. Manon elle-

rini kaldırıp zincirleri gösterdi. "Kimsenin canını yakmayacağıma söz veriyorum."

"Bu karar bana ait değil. Madem artık konuşabiliyorsun belki Aelin'a istediklerini anlatırsan sana karşı hoşgörülü olabilir."

Manon'ın kraliçenin ondan ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. "Burada ne kadar uzun süre kalırsam, *prensçik,* beni serbest bıraktığınızda aptalca bir iş yapma olasılığım o kadar artar. Bırak da hiç olmazsa rüzgârı yüzümde hissedeyim."

"Bir penceren var," dedi Dorian. "Git, karşısında dikil."

Dorian'ın sesindeki sertlik ve erkeksilik, o geniş omuzlarının duruşu Manon'ın içinde bir şeyler uyandırdı. Manon "Uyuyor olsaydım beni izlemek için burada bir süre kalır mıydın?" diye mırladı.

Sesinde soğuk bir keyif seziliyordu. "Buna itiraz eder miydin?"

Belki Manon pervasızca ve delice bir ruh hali, hâlâ kan kaybının verdiği sersemlik içindeydi. Zira "Madem niyetin gecenin en karanlık saatlerinde gizlice buraya gelmek, o halde en azından beni de bundan faydalandıracak nezaketi gösterirsin."

Dorian'ın dudakları seğirdi. Gülümsemesi soğuk fakat Manon'a ham büyüyle kutsanmış bir kralla oynaşmanın nasıl bir tecrübe olabileceğini düşündürecek kadar da şeheviydi. Manon'a Dorian'ın onu uzun hayatında ilk kez yalvartıp yalvartmayacağını düşündürecek kadar. Dorian bunu yapacak yetkinlikteymiş gibi görünüyordu; hani belki yatak odasında biraz sertlik isteyebilecek biri gibi. Manon'ın kanı kaynadı. "Seni çıplak ve zincirlenmiş görmek ne denli baştan çıkarıcı olsa da..." Sonra bir âşığın yumuşak kahkahası geldi. "Kontrolümü kaybetmemden hoşlanacağını sanmam."

"Demek öyle çok kadınla yattın ki bir cadının arzularını kolayca yargılayabiliyorsun, öyle mi?"

O gülümseme hımbılca bir hal aldı. "Bir centilmen böyle şeyleri asla anlatmaz."

"Kaç kadın oldu?" Bir prensken kral olmuşsa da sadece yirmi yaşındaydı. Sesi kalınlaştıktan beri kadınlar onun için yanıp tutuşuyor olmalıydılar.

"Ya sen kaç erkekle birlikte oldun?" diye karşılık verdi Dorian.

Manon sırıttı. "Prensçiklerin ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağımı bilecek kadar. Onları nasıl yalvartacağımı bilecek kadar." Manon'ın aksini düşünüyor olmasının bir önemi yoktu.

Dorian odanın diğer ucundan gelip Manon'ın zincirlerine rağmen ona erişebileceği, cadıyla nefeslerini paylaşabilecekleri kadar yaklaştı. Manon'ın üzerine abandı. Neredeyse burun buruna geldiler. Dorian "Benimki gibi ihtiyaçları karşılayabileceğini sanmam cadıcık," derken yüzünde, o zalim ve güzel dudaklarında neşeden eser yoktu. "Ve hayatım boyunca bir daha asla hiçbir şey için yalvarmayacağım."

Sonra Dorian gitti. Manon arkasından bakakaldı. Dudaklarından bir öfke tıslaması döküldü. Dorian'ı yakalamak ve esir almak için eline geçirdiği fırsata; kibirli varsayımlarına; kanını kaynatmasına ve kendisini bacaklarını bitiştirecek kadar heyecanlandırmasına öfkeliydi. Ayrıca Manon... Dorian teklifini kabul etse, kendisi kralın o güzel dudakları ve atletik vücuduyla neler yapabileceğini öğrenmeye karar verse Manon ne yapacağından emin değildi. Herhalde sonrası bir kandırmaca... kendisinden daha da fazla nefret etmesi için bir başka mazeret olurdu.

Yeniden açıldığında Manon hâlâ öfkeyle kapıya bakıyordu.

Dorian eski ahşaba yaslandı. Kralın gözlerinde hâlâ Manon'ın şehvet mi, nefret mi yoksa her ikisi de mi olduğunu çıkaramadığı bir ifadenin perdahı vardı. Dorian kapıyı kilide bakmadan kilitledi.

Manon'ın kalbi hızlandı. Ölümsüzlere has dikkatini tamamen Dorian'ın düzenli, acelesiz nefeslerine ve okuyamadığı gözlerine dikti.

Dorian hırıltılı bir sesle "Sana beni rehin almaya çalışmanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söyleyip nefesimi boşa harcamayacağım," dedi.

"Ben de sana sadece sana sunduğumu almanı ve daha fazlasını istememeni söyleyerek nefesimi harcamayacağım."

Manon ne kadar kulak kabartsa da Dorian'ın kahrolası yüreği tıkır tıkır atıyordu. Biraz olsun koku yoktu. Dorian "Evet dediğini işitmem gerek," dedi. Gözleri zincirlere çevrildi.

Kısa bir süre sonra Manon, Dorian'ın ne kastettiğini anlayıp alçak sesle güldü. "Ne de düşüncelisin prensçik. Fakat evet. Bunu kendi rızamla yapıyorum. Küçük sırrımız olarak kalabilir."

Zaten artık Manon hiç kimse ve hiçbir şeydi. Damarlarında dolaşan Crochan kanının yanında düşmanıyla aynı yatağı paylaşması hiç kalırdı.

Manon tanrılar bilir ne zamandır giydiği beyaz gömleğin düğmelerini çözerken Dorian "Ben yapacağım," diye homurdandı.

Hadi oradan. Manon ikinci düğmeye dokundu.

Görünmez eller bileklerini öyle sıkı sardı ki Manon gömleği elinden düşürdü.

Dorian ona yaklaştı. "Sana benim yapacağımı söyledim." Manon tepesinde dikilen Dorian'ın bedeninin her karışını süzdü ve içi hazla ürperdi. Dorian "Bence sözümü dinlemelisin," diye ekledi.

Sırf o sözlerdeki erkeksi *kibir*...

"Ölümle dans etmek istemiyorsan sakın..."

Dorian dudaklarını Manon'ın dudaklarına yaklaştırdı.

Tüy kadar hafif, dokunuş bile denemeyecek kadar hafif bir temas. Kararlı, hesaplı ve öyle umulmadık ki Manon bedenini dudaklara doğru biraz yaklaştırdı.

Dorian, Manon'ın dudaklarının köşesini o aynı ipeksi nezaketle öptü. Sonra da diğer köşesini. Manon kıpırdamadı. Nefes bile almadı. Sanki bedeni Dorian'ın bir sonraki hamlesini görmeyi bekliyordu.

Fakat Dorian geri çekildi. Manon'ın gözlerini soğuk bir dalgınlıkla süzdü. Her neye bakıyorsa, o şey uzaklaşmasına neden olmuştu.

Manon'ın bileklerindeki görünmez parmaklar yok oldu. Kapının kilidi açıldı. Sonra yüzüne o aynı kibirli sırıtış yerleşen Dorian bir omzunu silkip "Belki bir başka gece cadıcık," dedi.

Dorian kapıdan çıkıp dönmemek üzere gidince Manon az kalsın haykıracaktı.

45

Cadı kendinde ve öfkeliydi.

Aedion ona kahvaltı servis etme zevkine erişmiş, kamaradaki kızışmış dişi kokusuna ya da Dorian'ın o kokuya karışan kokusuna aldırış etmemeye çalışıyordu.

Saatler sonra Aedion geminin dümeninden ufku gözlerken kendisine kralın ne isterse yapabileceğini hatırlattı. Sessiz geçen nöbet saatlerinde sık sık Lysandra'nın onu krala karşı öfkesi ve acımasız tavrından dolayı nasıl azarladığını düşünmüştü. Belki –bu cılız bir belki de olsa– Lysandra haklı olabilirdi. Belki de Dorian'ın Sorscha'nın kafasının uçurulduğunu görmesinin ardından bir dişiye bakabilmesi bile mucizeydi. Fakat... cadı? Oynaşmak istediği *o* muydu yani?

Otuz dakika sonra hâlâ geminin ötesindeki sularda devriye gezdiği için (görünürde hiçbir tehlike yoktu) sırılsıklam olan Lysandra'ya da aynı soruyu sordu.

Mürekkep karası saçlarını parmaklarına dolayan Lysandra kaşlarını çattı. "Eşlerini ya da sevgililerini kaybeden ve kafalarını dağıtmak için bir şeyler arayan müşterilerim oldu. Sevdiklerinin tam tersi kadınları tercih ediyorlardı. Belki de onlarla yaşadıklarını ayrı bir yere koyabilmek için. Dorian'ın yaşadıkları kimi olsa değiştirir. Belki de artık tehlikeli şeyler onu cezbediyordur."

Aedion ana güvertede kılıç talimi yapan ve ikindi yerini akşama bırakırken altın gibi parlayan terler içindeki Aelin ve Rowan'a ba-

karak "Tehlikeli şeylere zaten meyilliydi," diye mırıldandı. Dorian kıç güvertesine çıkan basamaklara tünedi. Damaris dizlerinin üzerindeydi. Sıcakta erkekliği bir nebze uyanmıştı. Aedion, Rowan'ın bunun için şüphesiz kıçını tekmeleyeceğini düşünerek gülümsedi.

Lysandra "Aelin tehlikeli olsa da hâlâ bir insandı," dedi. "Manon... değil. Muhtemelen Dorian'ı çeken de bu. Yerinde olsam bu konuya bulaşmazdım."

"O faciaya bulaşmayacağım, endişelenme. Fakat Dorian'ın yerinde olsam o demir dişleri bedenimin en sevdiğim kısmına yaklaştırmazdım." Lysandra başını geri atıp gülerken Aedion sırıttı. "Ayrıca Aelin'ın ve cadının bu sabah Elide hakkında tartışmalarını izlemek bana kesinlikle geri durup şenliğin keyfini çıkarmam gerektiğini hatırlattı."

Küçük Elide Lochan; hayatta ve oralarda bir yerlerdeydi. Onları arıyordu. Gökteki tanrılar adına. Manon ayrıntıları bir bir sıralayıp Vernon'ın kıza neler yapmaya çalıştığını anlatırken Aelin'in yüzü...

Perranth'te bunların bedeli ödetilecekti. Aedion lordu bağırsaklarından bizzat asacaktı. Vernon hâlâ nefes alırken. Sonra Vernon'a Elide'a on yıl boyunca yaşattığı dehşetin bedelini ödecekti. Sakat bıraktığı ayağın ve zincirlerin bedelini. Onu kuleye hapsetmesinin bedelini.

Bir kuleye kapatılmak... Aedion'ın son on yılda sayısını şaşıracak kadar çok kez ziyaret ettiği bir şehirde. Belki Elide o kuleden Bela'nın şehre giriş çıkışını bile izlemişti. Muhtemelen Aedion'ın onu unuttuğunu, onu umursamadığını düşünmüştü.

Ve şimdi dışarıda bir yerlerdeydi Bir başına.

Kalıcı bir şekilde sakatlanmış bir ayakla, eğitimsiz ve silahsız. Belki şansı yaver giderse Elide'ın yolu önce Bela'yla kesişirdi. Aedion'ın komutanları Elide'ın ismini anımsar, onu korurlardı. Tabii Elide kendisini tanıtmaya cesaret ederse.

Aedion kızı Oakwald'un ortasında bırakan, onu dosdoğru Terrasen'e uçurmayan Manon'ı boğmamak için iradesini sonuna kadar zorluyordu.

Aelin ise kendisini tutmaya gerek bile görmemişti.

İki darbe. Uçuş Lideri'nin fark edemeyeceği kadar hızlı iki darbe.

Elinin tersiyle Manon'ı tokatlamıştı. Elide'ı terk ettiği için.

Sonra Aelin, Manon'ın boğazının etrafında bir alev halkası oluşturup onu duvara çarpmış ve ona verdiği bilgilerin doğru olduğuna dair yemin ettirmişti.

Rowan, Aelin'a hissizce Manon'ın Elide'ın kaçışından ve kurtuluşundan da sorumlu olduğunu anımsatmıştı. Aelin sadece Manon bunları yapmasa o ateş halkasını zaten onun boğazından içeri salacağını söylemişti.

Ve hepsi bu kadardı.

Rowan'la güvertenin diğer ucunda kılıç talimi yapan Aelin'ın şevkine bakılırsa hâlâ öfkesi dinmemişti.

Cadının da hırlayıp durmasından ve kamarada bıraktığı kokudan hâlâ öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Aedion Taş Bataklıkları'na gitmeye dünden razıydı. Onları orada bekleyen şey pek de hoş olmasa da.

Gemiyle doğu kıyısı arasında üç gün daha vardı. Sonra... sonra hepsi Rolfe'la ittifak kurmalarına değip değmediğini, onun güvenilir olup olmadığını görecekti.

Lysandra "Ondan sonsuza dek kaçınamazsın, biliyorsun," deyince Aedion'ın dikkati o gemiden ayrılmasını gerektiren *diğer* nedene çevrildi.

Aedion'ın babası Abraxos'un kıvrıldığı pruvanın yanında oturuyor, başında nöbet tuttuğu ejderhayı gözlüyordu. Bir ejderhanın nasıl öldürülebileceğini, hangi bölgelerine saldırılabileceğini öğreniyordu.

Ejderhayı zincire vurmamalarının nedeni bir tazıdan biraz daha cüsseli ve hayli uysal olması değildi. Zaten o kadar büyük zincirleri yoktu ve canavar muhtemelen Manon gemiden ayrılana dek gitmeye yanaşmayacaktı. Abraxos sadece balıklar ya da daha iri yaratıkları avlamak için yerinden kımıldıyor, Lysandra deniz ejderhası formuna bürünüp dalgaların altından ona refakat ediyordu. Canavar güverteye uzandığında ise... ona Aslan eşlik ediyordu.

Aedion Kafatası Körfezi'nden ayrıldıklarından beri Gavriel'la neredeyse konuşmamıştı.

"Ondan kaçınmıyorum," dedi Aedion. "Sadece onunla konuşmak beni ilgilendirmiyor."

Lysandra ıslak saçlarını omzunun üzerinden geriye atıp beyaz gömleğindeki su lekelerine bakarak kaşlarını çattı. "Ben olsam annenle yollarının nasıl kesiştiğinin öyküsünü dinlemek isterdim. İyi biri... yani Maeve'in takımından birine göre. Fenrys'ten daha iyi bir kere."

Gerçekten Fenrys, Aedion'ın içinde bir şeyler kırıp dökme isteği uyandırıyordu. O durmadan gülen surat, kasıntılığı, karanlık kibri... Aedion bunun bir başka ayna olduğunu fark etti. Her yere Aelin'ın peşinden giden bir köpek gibi bir ayna. Ya da bir kurt gibi.

Aedion talim ringindeki Fey erkeğiyle hiç boy ölçüşmemişti. Fakat Fenrys'in Rowan ve Gavriel'la kapışmasını dikkatle izlemişti. Fenrys tam da Aedion'ın umduğu gibi iki ölümcül savaşçıdan yüzyıllarca eğitim alan bir savaşçı gibi dövüşüyordu. Fakat Aedion, Fenrys'in görünmez bir kapıdan geçiyormuş gibi aniden bir başka yerde belirmesini sağlayan büyüye bir daha şahit olmamıştı.

Düşünceleri ölümsüz savaşçıyı çağırmışçasına Fenrys kasıla kasıla yürüyerek güvertenin altındaki gölgelerin arasından çıkıp hepsine sırıtmış, sonra pruva direğinin yanındaki gözcü pozisyonuna geçmişti. Hepsine nöbetler ve devriyeler verilmişti. Lysandra'ya ve Rowan'a genellikle iki refakatçi gemiyle iletişim kurmak için geminin gerisini ve ilerisini gözlemek için uzaklara uçma görevi veriliyordu. Aedion şekil değiştirene dönüşünü dakikaları sayarak beklediğini, onun girdiği şekle göre kanadını ya da yüzgecini görene dek göğsünün sıkıştığını söylemeye cesaret edemiyordu.

Kuzeni gibi Aedion da şekil değiştirenin onun *vesveselerini* iyi karşılamayacağından emindi.

Lysandra, Aelin ve Rowan'ı dikkatle izliyordu. Birbirlerine art arda darbeler indirirlerken kılıçları cıva gibi parlıyordu. Aedion şekil değiştirene "Derslerinde epey iyisin," dedi.

Lysandra'nın yeşil gözleri kırıştı. Sırayla şekil değiştirene çeşit-

li silahları kullanmayı ve yumruk yumruğa dövüşmeyi öğretiyorlardı. Lysandra, Arobynn'le geçirdiği sürede bir şeyler öğrenmişti. Aedion'a Arobynn'in ona *yatırımının* hayatta kalmasını sağlamak için bunları öğrettiğini söylemişti.

Fakat Lysandra daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Çok farklı şekillerde adam öldürmenin yollarını. Bunun Aedion'ı o kadar da heyecanlandırmaması gerekirdi. Özellikle de Lysandra, Aedion'ın o gün Kafatası Körfezi'ndeki iddiasına gülüp geçmişken. Lysandra bir daha konuyu açmamıştı. Aedion da açacak kadar aptal değildi.

Aedion kendini tutamayıp kraliçe ve prensin kılıç talimi yaptıkları yere doğru yürüyen Lysandra'nın peşinden gitti. Dorian, Lysandra'ya sessizce yer açmak için basamaklara çıktı. Bu jest ve kralın gösterdiği saygı Aedion'ın gözünden kaçmamıştı. Dorian, Lysandra ve Aedion'ın tepesinde dikilirken Aedion bunların içinde uyandırdığı çekişmeli hisleri bir kenara bırakıp kuzinine ve Rowan'a odaklandı.

Fakat ikili bir türlü yenişememişlerdi. Öyle ki Rowan talime son verip kılıcını kınına soktu. Sonra kazanmadığı için öfkelenen Aelin'ın burnuna bir fiske attı. Aedion buna içinden güldü. Kraliçe ve prens yanındaki su sürahisi ve bardaklar olan merdiven tırabzanının başına gidip kendilerine su doldururlarken Aedion şekil değiştirene baktı.

Lysandra'ya güneş batmadan ringde son bir raunt teklif edeceği sırada Dorian kollarını dizlerine dolayıp merdiven tırabzanından Aelin'a "Onu serbest bırakırsak bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi.

Aelin suyundan nazikçe bir yudum aldı. Hâlâ nefes nefeseydi. "Bu sonuca onu gecenin bir yarısı ziyaret etmeden önce mi, ettiğinde mi yoksa ettikten sonra mı vardın?"

Ah, tanrılar adına. Demek bu tür bir sohbet olacaktı.

Dorian yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen ölümsüz savaşçıları tercih ediyorsun da ben niye edemeyeyim?"

Küçük masanın üzerine bırakılan bardağın cılız tıkırtısı Aedion'ın kendisini olacaklara hazırlamasına, güvertelerin kroki-

sini kafasında şekillendirmesine neden oldu. Fenrys pruva direğinden bakarken Lysandra, Dorian'ın diğer yanında kaldı. Aedion merdiven basamaklarında, yukarıda kalan Dorian'ın üzerinde dikilirken, Aelin da onların yanındayken kendisinin tam ortada olacağını düşündü.

Tam olarak olmaya yemin ettiği yerde.

Aelin'ın diğer yanındaki Rowan, Aelin'a "Majesteleri, sizce cadının özgür kalması için bir neden var mı?" diye sordu.

Aelin ona saf alevden bir bakış attı. Güzel... Aelin'ın gazabıyla prens uğraşsın bakalım. Herkesin Rowan'ın boynundaki delik şeklindeki iki yara izini ya da omuzlarındaki ince ve muzır çizikleri fark etmemiş gibi davranmasına neden olan sahiplenmeden günler sonra bile Fey prensi hâlâ bir fırtınadan güçbelâ kurtulmuş ve o fırtınanın her delice anının keyfini çıkarmış gibiydi.

Ayrıca sabah Aelin'ın boynunda gördükleri ikiz yaralar vardı. Rowan, Aelin'a bir şal bulması için neredeyse yalvarmıştı.

"Neden sizden birini bir odaya kilitlemiyoruz..." –Dorian çenesiyle güvertenin diğer yanındaki Fey savaşçılarına işaret etti– "... ve epey bir zaman sonra ne halde olduğunuza bakmıyoruz?"

Aelin "Cadıların bedenlerinin her karışı erkekleri tuzağa düşürmek için tasarlanmıştır," dedi. "Erkeklere onların zararsız olduklarını düşündürmek için."

"Güven bana, Manon Siyahgaga hiç de zararsız değil."

Aelin "O ve türü katil," diye bastırdı. "Vicdan kavramından yoksun olacakları şekilde yetiştirilirler. Büyükannesi ona her ne yapmışsa da bu Manon'ın ne olduğu gerçeğini değiştirmez. Sen geceleri daha rahat uyuyabilesin diye bu gemideki insanların hayatlarını tehlikeye atmayacağım." Aelin'ın gözlerindeki bakıştan dillendirilmemiş bir öfke okunuyordu.

Hepsi huzursuzca kıpırdandı. Konu kapanmış gibiydi. Fakat Aedion, Lysandra'ya kılıç talimi yapmaları teklifinde bulunacakken Dorian çok sessizce "Ben kralım, biliyorsun ya."

Turkuvazın ve altın renginin karıştığı gözler Dorian'a çevrildi. Aedion neredeyse Aelin'ın ağzından çıkarmamak için kendisini

zorladığı sözcükleri görebiliyordu. Öfkesi Aelin'a ikisinin arasındaki çekişmeye oracıkta son vermesi için yalvarıyordu. İyi seçilmiş birkaç cümleyle Aelin, Dorian'ın ruhunu balığın karnını deşer gibi deşebilir; Valg prensi tarafından mahremiyeti çiğnenen adamdan geri kalan kalıntıları daha da paramparça edebilirdi. Bunu yapmakla da sadece bu savaşta değil, hayatta kalırlarsa sonrasında da ihtiyaç duyacağı güçlü bir müttefiki kaybedebilirdi. Sonra... o gözler biraz yumuşadı. Bir dost. Bir dostu da kaybederdi.

Aelin bileklerindeki yara izlerini ovuşturdu. İzler batan güneşin altın sarısı ışığı altında daha da belirginleşmişti. Aedion'ın bakarken midesinin bulandığı izler. Aelin bir süre sonra Dorian'a "Kontrollü hareket edecek," dedi. "Odasından ayrıldığında gözetim altında olacak; her defasında yanında bir Fey, bir de bizden biri bulunacak. Bileklerinde kelepçeler olsa da ayaklarında olmayacak. Odadayken zincirlenmeyecek fakat kapısında bir nöbetçi bekleyecek."

Aedion, Rowan'ın Aelin'ın bileğindeki o yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdiğini fark etti.

Dorian "Peki," demekle yetindi.

Aedion krala Aelin'dan gelecek bir tavizin kutlanmasının gerektiğini söylemeyi düşündü.

Aelin'ın sesi ölümcül bir mırıltıya dönüştü. "Sen Oakwald'da o gün onunla flört ettikten sonra o ve cadılar meclisi beni öldürmeye çalıştılar."

Dorian "Onu buna sen kışkırttın," diye çıkıştı. "Ve bugün burada oturuyorsam sebebi onun Rifthold'a *iki kez* gelmekle kendisini tehlikeye atmasıdır."

Aelin alnındaki teri sildi. "Bunun için kendi nedenleri var. Ayrıca onun yaptıklarının sebebinin onun yüz yıllık cinayetlerinin ardından senin güzel yüzünü görüp iyi biri olmaya karar vermesi olduğundan hayli şüpheliyim."

"Senin yüzün Rowan'ı üç yüz yıllık kan yemininden caydırdı."

Pruvadaki Abraxos'un yanından ayrılan Aedion'ın babası yanlarına gelip sakince "İddianızı başka bir örnekle desteklemenizi öneririm majesteleri," dedi.

Aedion'ın içindeki tüm içgüdüler prensin tüm kaslarına işleyen öfke karşısında tetiklenmişti.

Dorian da durumu fark etmişti. Belki bir nebze suçlulukla "Seni gücendirmek istemedim Rowan," dedi.

Gavriel başını yana eğdi. Altın sarısı saçları geniş omzuna sarktı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle "Meraklanmayın majesteleri," dedi. "Fenrys, Whitethorn'a üç yüz yıl yetecek kadar laf etmiştir."

Aedion espri karşısında gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde bir gülümseme şekillenir gibi oldu.

Fakat Aelin, Dorian'a seslenerek onu o gülümsemeye karşılık verip vermeme kararını almaktan kurtardı. "Eh? Bakalım Uçuş Lideri akşam yemeğinden önce güvertede gezinmek isteyecek mi?"

Aedion, Dorian'ın temkinli olmakta haklı olduğunu düşündü. Fakat Aelin çoktan güvertenin ters tarafına yönelmişti bile. Fenrys pruva direğinin yanındaki nöbet yerinden ayrıldı. O gergin ve sert bakıştan hepsi nasiplerini aldı.

Fakat Fenrys hiç şüphesiz Aelin'ın peşinden gidecekti. Cadıyı çözdüklerinde elbette hepsi orada olacaktı. Takım bile bunu anlar gibiydi.

Böylece Aedion kraliçenin peşi sıra geminin karanlığına doğru ilerledi. Karanlık çöküyordu. Aedion, Aelin ve Manon'ın gemiyi parçalara ayırmamaları için dua etti.

Bir cadıyla yatağa girmek. Manon'ın odasına giderken Aelin dişlerini gıcırdattı.

Bir zamanlar Dorian'ın kadınlar konusunda kötü bir şöhreti vardı. Fakat *bu*... Aelin, Chaol'un orada olmasını isterdi. Sırf Chaol'un yüzündeki bakışı görmek için.

Her ne kadar Chaol ve Faliq'in güneyde olduğunu bilmek göğsündeki gerginliği yatıştırsa da. Belki de Dar Deniz'i aşacak ve kuzeye yürüyecek bir ordu kuruyorlardı. Şansları yaver gittiyse.

Eğer. Aelin bu sözcükten nefret ediyordu. Fakat... Dorian'la dostluğu zaten yeterince dengesizdi. Aelin'ın, Dorian'ın isteğine boyun eğmesinin nedeni biraz merhamet olsa da daha çok Manon'ın

onlara Morath hakkında anlatacaklarıydı. Erawan ve daha fazlası hakkında da.

Ve Aelin cadının onlara bilgi vereceğinden şüpheliydi... Özellikle de Aelin o sabah *biraz* öfkelenmişken. Belki de Dorian'ın cadıya olan ilgisini Manon'ı konuşturmak için kullanmak Aelin'ı içten pazarlıklı ve iğrenç bir insan yapıyordu. Fakat... savaştaydılar.

Cadının odasına yaklaşmasıyla Aelin yumruğunu sıktı. Gün ortasında karşılarına çıkan güçlü dalgaların etkisiyle ışıklar sallanıyordu.

Rowan, Aelin'ın cadıya indirdiği darbeyle zedelenen elinin sırtındaki eklemleri iyileştirmişti. Aelin da ona odalarının kapısını kilitleyip karşısında diz çökerek teşekkür etmişti. Aelin saçlarında hâlâ Rowan'ın dokunuşunu hissedebiliyor, prensin homurtularını işitebiliyordu...

Şimdi Aelin'ın bir adım yanında duran Rowan başını ona doğru çevirdi. *Aklında ne var senin?*

Fakat ikisi cadının kamarasına girerken Aelin, Rowan'ın büyüyen gözbebeklerinden ne düşündüğünü prensin gayet iyi bildiğini anlamıştı. Fenrys'in koridorun aşağılarında oyalanması da Aelin'a kendi kokusundaki değişim hakkında yeterince fikir vermişti.

Aelin yüzünde yapmacıklı bir gülümsemeyle Rowan'a karşılık verdi: *Sıradan konular. Öldürmek, örgü, senden o sesleri bir daha nasıl çıkartacağım...*

Aelin, Rowan'ın yüzündeki acılı ifade karşısında sırıttı. Bunda prensin belirgin bir şekilde yutkunması da etkili olmuştu. *İkinci raunt*, der gibiydi Rowan. *Şu konu kapanır kapanmaz. İkinci raunda çıkacağız. Bu kez ben senden ne sesler çıkartacağıma bakacağım.*

Aelin az kalsın Manon'ın kamarasının kapısına çarpacaktı. Rowan'ın alçak sesli kahkahasıyla dikkatini topladı. Şehvet delisi, sevdalı bir budala gibi gülümsemeyi bıraktı...

Manon yatakta oturuyordu. Altın rengi gözlerini bir Rowan'a bir Aelin'a çevirdi. Fenrys arkalarından odaya girdi. Dikkati hemen cadıya çevrildi. Cadının güzelliği, zarafeti ve mükemmelliği ve *vesaire vesaire* karşısında afallamıştı.

Manon alçak ve hissiz bir sesle "O da kim?"

Dorian bir kaşını kaldırıp Manon'ın baktığı tarafa baktı. "Onunla daha önce karşılaşmıştın. Fenrys... Kraliçe Maeve'in yeminli savaşçısı."

Manon'ın gözlerini kısışı bir içgüdüyü harekete geçirdi. Fey erkeğinin dar kamarada güçbelâ fark edilen kokusunu almasıyla burun deliklerinin şişmesi...

"Hayır, değil," dedi Manon.

Cadının demir tırnakları parlarken Fenrys saldırdı.

46

Aelin büyüsüne başvurmadan önce içgüdüsel bir tepkiyle bıçağına uzandı.

Fenrys hırlayıp Manon'ın üzerine atılırken Rowan'ın gücü Fey savaşçısını odanın karşı duvarına çarptırdı.

Fey erkeği henüz zeminde kayarken Aelin ikisi arasında bir alev duvarı oluşturdu. "Neler oluyor?" diye çıkıştı.

Dizlerinin üzerine çöken Fenrys'in elleri boğazına gidiyordu. Rowan Fey savaşçısının akciğerlerindeki havayı söküp alıyordu.

Kamara hepsinin birbirlerine çok yakın durmasını gerektirecek kadar küçüktü. Hâlâ yatağa zincirli olan Manon'ın yanına gelen Dorian'ın parmak uçlarında buz dans ediyordu.

Aelin gözlerini cadıdan ayırmadan "Onun Fenrys olmadığını söylerken ne kastettin?" diye sordu. Arkasında duran Rowan homurdandı.

Fenrys'i göğsü derin bir nefesle şişerken Aelin olanları korku ve hayretle izliyordu. Fenrys ayağa kalkıp alev duvarına göz gezdirdi.

Rowan'ın büyüsü tükenmiş gibi.

Ve Fenrys'in teni parıldayıp eriyormuş gibi görünürken silikleşen illüzyonun içinden yeni yağmış kar kadar solgun bir yaratık çıktı. Alin, Aedion'a omzunun üzeriden şöyle bir baktı.

Aelin'ın kuzeni hemen hareketlendi. Cebinden Manon'ın zincirlerinin anahtarları çıktı.

Fakat yaratık şekillenirken; uzun ve ince uzuvları, bedenine sıkıca yapıştırdığı kanatları ve odadakileri koklayan çarpık yüzü belirirken Manon hiç kımıldamadı...

Manon'ın zincirleri çözülüp şıngırdadı.

Aelin alev duvarının arkasındaki yaratığa seslendi: "Nesin sen?"

Yanıt Manon'dan geldi. "Erawan'in Kan Tazısı."

Yaratık gülümsedi. Çürümüş, küçük birer çotuğu andıran dişleri ortaya çıktı. "Hizmetinizdeyim," dedi. *Bir dişi.* Aelin bunu yaratığın dar göğsündeki küçük ve buruşuk memelerden anlamıştı.

"Fenrys nerede?" diye sordu Aelin.

Kan Tazısı'nın yüzündeki gülümseyen ifade değişmedi. "Gemide, bir başka katta devriye geziyordur," dedi yaratık. "Habersiz, tıpkı sizin de içinizden birinin aslında o kişi olmadığından habersiz olduğunuz gibi ve ben o sırada..."

Aelin saç örgüsünü omzundan arkaya atıp "Of, yine bir çalçene," dedi. "Dur, tahmin edeyim: Önce bir denizciyi öldürüp onun yerine geçtin; sonra Manon'ı bu geminden nasıl indireceğin ve devriyelerimiz hakkında bilgi topladın ve... ne? Planın onu gece vakti taşıyıp götürmek miydi?" Aelin yaratığın ince bedenine baktı. "Hem bir çatalı bile zor kaldırabilecek gibisin... hem de aylardır bir çatal bile kaldırmamış gibi."

Kan Tazısı gözlerini Aelin'a doğru kırpıştırıp tasladı.

Manon alçak sesle güldü.

Aelin "Gerçeği bilmek istiyor musun?" dedi. "Buraya gizlice girebilir ve kendini aptal gibi bin adım atmaktan kurtarabilirsin..."

"Şekil değiştiren," diye tısladı yaratık. Sesinde öyle bir açlık vardı ki Aelin'ın sözleri yarıda kaldı.

Yaratığın kocaman gözleri köşede leopar formunda sessizce hırlayan Lysandra'ya çevrildi.

Yaratık bir kez daha *"Şekil değiştiren,"* diye tısladı. Sesindeki özlemle yüz çizgileri çarpıldı.

Ve Aelin'ın içinden bir ses bu yaratığın hayata ne olarak başladığını bildiğini söyledi. Erawan'in tuzağa düşürüp Morath'teki dağlarda insanlıktan çıkardığı şeyi bildiğini.

Aelin sözcükleri elinden geldiğince uzatarak "Söylediğim gibi," dedi, "başına bu belayı kendin açtın..."

Kan tazısı nefes nefese "Siyahgaga varisi için geldim," dedi. "Fakat size bakıyorum da... ağırlığınca altın edecek bir hazine görüyorum."

Yaratığın gözleri bulanıklaştı; artık orada değilmiş, bir başka yere sürüklenmiş gibi...

Kahretsin.

Aelin aleviyle saldırıya geçti.

Kan tazısı çığlık attı...

Ve Aelin'ın alevleri buhara dönüştü.

Rowan bir anda yanında bitti. Kılıcını çekip Aelin'ı geriye itti. Aelin'ın büyüsü...

"Cadıyı bana vermeliydiniz." Kan tazısı güldü. Geminin yanındaki lombozu söküp attı. "Artık *o* sizin kimle yolculuk ettiğinizi, hangi gemide olduğunuzu biliyor..."

Yaratık geminin yan tarafında açtığı delikten içeri daldı. Dalga serpintisi içeri püskürdü.

Siyah uçlu bir ok yaratığın dizine saplandı. Sonra bir ok daha.

Kan tazısı özgürlüğe bir santim kala yere yığıldı.

Odaya hırlayarak adım atan Fenrys bir ok daha attı. Yaratığın omzunu ahşap kalaslara mıhladı.

Anlaşılan Fenrys yaratığın kendisinin yerine geçmesini hoş karşılamamıştı. Rowan'a öfkeli bakışı bunu belli etmeye yetmişti. Hepsinin aradaki farkı nasıl anlamadıklarını sorar gibiydi.

Fakat kan tazısı ayağa kalktı. Siyah kan odaya püskürdü. İçeriyi iğrenç bir koku kapladı. Aelin hançerini tutup fırlatmaya hazırladı. Manon yaratığın üzerine atılmak üzeriydi. Rowan'ın savaş baltası havadaydı...

Kan tazısı odanın ortasında siyah bir deri parçası attı.

Manon donakaldı.

"Erawan direncini kırarken sağ kolun çığlıklar attı," dedi Kan Tazısı. "Karanlık Majesteleri bunu sana ondan bir hatıra olması için gönderdi."

Aelin gözlerini yaratıktan ayırmasa da Manon'ın sağa sola yalpaladığına yemin edebilirdi.

Sonra Kan Tazısı cadıya "Bir Valg kralından bir armağan... hayatta kalan son Crochan Kraliçesi'ne," dedi.

Manon örülmüş, deri bandanaya bakakaldı. Asterin'in sadece savaşa gittiğinde değil, her gün taktığı bandana. Manon Kan Tazısı'nın diğerlerine ne dediğini umursamıyordu. Ne Siyahgaga Cadı Klanı'nın ya da Crochan'lerin kraliçesi olması umurundaydı. Ne de...

Manon'ın düşünceleri kafasının içinde diğer her şeyi susturan kükreme yüzünden yarım kaldı.

Manon Kan Tazı'sının üzerine atılırken o kükreme ağzından çıktı.

Manon'ın o nemli, sıska bedeni ahşaba fırlatmasıyla canavara saplanan oklar gıcırdadı. Pençeler ve dişler yüzünü kesse de Manon ellerini yaratığın boynuna doladı. Demir o nemli cildi yardı.

Sonra o pençeler hayalet eller tarafından ahşaba mıhlandı. Dorian sallana sallana Manon'ın yanına yürüdü. Yüzünde son derece hissiz bir ifade vardı. Kan tazısı çırpınıyor, pençelerini serbest bırakmaya çalışıyordu...

O görünmez ellerin kemiklerini ezdiği yaratık çığlık attı.

Sonra görünmez eller kemikleri yarıp geçti.

Manon parçalanmış ellere hayretle bakarken Kan Tazısı çığlık attı. Ses öyle kuvvetliydi ki Manon'ın kulakları çınladı. Dorian "Bitir işini," dedi.

Manon diğer elini kaldırdı. Dişi yaratığı çelikle değil demirle deşmek istiyordu.

Arkalarındakiler onları hazır tuttukları silahlarıyla izliyorlardı.

Fakat Kan Tazısı soluk soluğa "Sağ kolunun ölmeden önce ne dediğini bilmek istemiyor musun?" dedi. "Ne için *yalvardığını*?"

Manon duraksadı.

"Karnında ne de korkunç bir damga vardı... *İffetsiz*. Onu sen mi yapmıştın Siyahgaga?"

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

"Bir bebek; cadı bebeğin ölü doğduğunu söyledi."

Manon tamamen donakaldı.

Kan Tazısı'nın ağzını açıp gırtlağına atılmasını umursamadı.

Kan Tazısı'nın boynunu kıran alevler ya da rüzgâr olmadı.

Görünmez eller oldu.

Çatırtı odada yankılandı. Manon, Dorian Havilliard'a doğru döndü. Kralın safir gözlerinde katıksız bir merhametsizlik vardı. Manon hırladı. "Ne *cüretle* ben onu öldürecekken sen..."

Güvertedeki adamlar çığlıklar atmaya başladılar. Abraxos kükredi.

Abraxos.

Manon topuğunun üzerinde dönüp koşarak savaşçıların oluşturduğu duvarın arasından geçti. Sonra koridordan geçip merdivenden çıktı...

Midesi ağrıyan Manon'ın kendisini dik tutmak için demir tırnaklarını kaygan ahşaba geçirmesiyle ahşaptan parçalar koptu. Boğucu gece havası, sonra da deniz kokusu onu çarptı. Ardından...

Altı kişiydiler.

Tenleri Kan Tazısı'nınki gibi kemik renginde değildi; alacalı bir siyahtı. Gölgelerde gezinip gözlere görünmemek için yetiştirilmişlerdi. Kanatlıydılar; yüzleri ve bedenleri insansıydı...

İlken'ler... İçlerinden biri tıslayıp adamlardan birinin bağırsaklarını tek bir pençe darbesiyle döktü. *Biz ilken'leriz ve ziyafet çekmeye geldik.* Güvertedeki denizciler ölmüştü; kanın bakırımsı kokusu duyularına hücum ederken Abraxos'un kükrediği yere doğru koştu.

Fakat Abraxos havalanmıştı; yükseklerde kanat çırpıyor, kuyruğunu sallıyordu.

Yanında ejderha formundaki şekil değiştiren vardı.

Daha ufak tefek ve çok daha kıvrak olan üç ilken'e saldırdılar.

Alevler geceye karıştı; rüzgâr ve buzla birlikte.

İlken'lerden biri eridi. İkincisinin kanatları koptu. Üçüncüsü ise... üçüncüsü bir buz bloğuna dönüşüp güvertede parçalandı.

Sekiz ilken daha gemiye indi. Biri ön güvertede çığlık atan bir gemiciye saldırdı.

Manon'ın demir dişli çeneleri kapandı. Alevler tekrar püskürüp birer mızrak gibi yaklaşan korkunç yaratıklara yöneldi.

Fakat yaratıklar alevlerin içinden geçip gitti.

Kanatların ve pençelerin narin insan postlarını yırtmaya başlamasıyla, ölümsüz savaşçıların güverteye inen ilken'lerin üzerine yürümeleriyle gemide bir kargaşa baş gösterdi.

Ejderha kükrediği anda Aedion, Aelin'ın peşinden koştu.

O *şeyler* saldırıya geçmeden önce ana güverteye kadar vardı.

Aelin'ın alevleri ilerideki güverteden püskürdüğünde Aedion valg kralının başka işlerle meşgul olduğunu işitip kuzinin başının çaresine bakabileceğini anladı. *İlken...* Yaratıklar kendilerine öyle diyorlardı.

Kıç güvertesinde, Aedion'ın karşısında yaratıklardan ikisi vardı. Aedion kaptan ve yardımcısını kurtarmak için koşmuşsa da iki adamın iç organları karınlarından sarkıyordu. Her iki canavar yaklaşık iki buçuk metre boyundaydı ve kâbuslardan çıkmış gibiydiler. Fakat gözleri... O gözler insan gözleriydi. Kokuları ise... çürük eti andırsa da insan kokusuydu. Kısmen.

Yaratıklar Aedion'la ana güverteye uzanan merdiven basamakları arasında dikiliyorlardı. İçlerinden biri "Bu av ne de bereketli oldu," dedi.

Aedion dikkatini yaratıklardan ayırmasa da Aelin'ın Rowan'a gidip diğer gemilere yardım etmesini emrettiğini belli belirsiz işitti. Sonra da bir kurdun ve aslanın hırıltıları kulağına geldi. Ardından buzun dört bir yana yayılmasıyla soğuğun öpücüğünü hissetti.

Aedion kılıcını tutup bir kez, iki kez çevirdi. Yoksa Korsan Lord onları Morath'e satmış mıydı? O Kan Tazısı'nın Lysandra'ya bakışı...

Öfkesi kanında bir şarkıya dönüştü.

İlken'ler onu süzüp tarttı. Aedion kılıcını bir kez daha çevirdi. İkiye karşı bir... Bir şansı olabilirdi.

O sırada arkasındaki gölgelerin arasından üçüncü ilken fırladı.

Aelin birini öldürdü. Kafasını uçurarak.

Diğer ikisi... Hemen sonrasında durmadan tiz çığlıklar attıklarına bakılırsa bundan pek hoşnut kalmamışlardı.

Bir aslan kükremesi geceyi yardı; Aelin, Gavriel'ın Aedion'la bir yerlerde olması için dua etti...

Aelin'ın önündeki, alt güvertelere giden yolu tıkayan iki ilken nihayet tıslama krizlerinden çıkıp "Hani şimdi alevlerin nerede?" diye sordu.

Aelin ağzını açtı. Fakat sonra Fenrys gece karanlığının içinden atılıp bir kapıdan geçecekmiş gibi en yakınındaki İlken'e çarptı. Anlaşılan görülecek bir hesabı vardı.

Fenrys'in çeneleri ilken'in boğazına geçti. Diğer ilken pençelerini çıkararak döndü.

Aelin iki pençenin beyaz paltosunu ve Fenrys'in üzerindeki kalkanı yarıp geçmesine engel olacak kadar hızlı davranamadı. Fenrys'in acı dolu haykırışı suyun diğer yanında yankılandı.

İkiz alev kılıçları iki ilken'in boyunlarına saplandı.

Kelleler kanın kayganlaştırdığı güvertede yuvarlandı.

Fenrys geriye sendeledi. Bir adım sonra kalaslara çarptı. Aelin küfrederek ona doğru koştu.

Kan, kemik ve yeşilimsi balçık... Zehir. Ejderhaların kuyruklarındaki gibi.

Aelin bin mumu söndürürmüş gibi alevini bir kenara atıp o iyileştirici suyu harekete geçirdi. Fenrys yeniden bir Fey erkeğine dönüştü. Dişlerini sıkıyor, sessizce kallavi küfürler savuruyordu. Bir eli parçalanmış kaburgalarındaydı. Aelin ona "*Kımıldama,*" dedi.

Aelin Rowan'ı hemen diğer gemilere göndermiş, Rowan itiraz etmeye kalksa da... itaat etmişti. Aelin'ın Uçuş Lideri'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu... *Crochan Kraliçesi.* Tanrılar adına.

Aelin büyüsünü hazırlayıp yüreğindeki öfkeyi dindirmeye çalıştı...

Aedion nefes nefese "Diğerleri..." dedi. Onlara doğru aksak adımlarla yürüdü. Üzeri siyah kanla kaplıydı. "Onlar iyiler." Aelin öyle ferahlamıştı ki az kalsın hıçkıracaktı. Ta ki kuzeninin yüzündeki

ifadeyi görene ve... kanlar içindeki, Aedion'dan da beter topallayan Gavriel'ın oğlunun bir adım gerisinde olduğunu fark edene dek.

Fenrys homurdandı. Aelin gözlerini onun yaralarına çevirdi. O zehir Fenrys'in kanına karışıyordu. Aelin, Fenrys'e elini indirmesini söyleyecekken kanat sesleri geldi.

Aelin'ın hoşuna gitmeyecek türde kanat sesleri.

Aedion birden karşılarında bitti. Kılıcını çekmişti. Acı içinde yüzünü buruşturmuştu. Fakat ilken'lerden biri pençesini kaldırdı. *Ateşkes.*

Aelin'ın kuzeni durdu. Fakat Gavriel, Fenrys'i koklayıp gülümseyen ilken'e doğru hiç sezdirmeden biraz yaklaştı.

Aelin "Zahmet etme," deyip sessizce güldü. "Uzun süre hayatta kalmayacak."

Aedion hırlayıp dövüş bıçaklarını eline aldı. Aelin alevini gönderdi. Sadece en sıcak ateş ilken'leri öldürebilir, gerisi etkilemezdi bile. Aelin bunun uzun vadede ne gibi sonuçları olabileceğini daha sonra düşünecekti.

İlken omzunun üzerinden ufka doğru gülümseyip "Bir mesaj ulaştırmam için gönderildim," dedi. "Kafatası Körfezi'nde Karanlık Majesteleri'nin aradığı şeyin sizde olduğunu teyit ettiğiniz için teşekkürler."

Aelin'ın içi endişeyle doldu.

Anahtar. Erawan, Wyrd anahtarının Aelin'da olduğunu biliyordu.

47

Rowan gemilerine geri döndü. Büyüsü onu havada oradan oraya fırlatıyordu.

Diğer iki gemiye hiçbir şey olmamıştı; hatta tüm o bağırış çağırışın sebebini soracak kadar rahattılar.

Rowan onlara bir düşman saldırısına uğradıklarından daha fazlasını anlatmaya zahmet etmedi. Sonra çatışma bitene kadar bulundukları yere demirlemelerini söyleyip gitti. Kıyıma geri döndü.

Döndüğünde kalbi öyle delice çarpıyordu ki inmek için hareket geçip de Aelin'ın güvertede diz çöktüğünü gördüğünde yaşadığı ferahlamayla bir an kusacağını düşündü. Ta ki Aelin'ın ellerinin altında kanı akan Fenrys'i fark edene dek.

Ta ki son ilken onların önüne inene dek.

Rowan'ın öfkesi ölümcül bir mızrağa dönüştü; gökyüzünden dalışa geçip güverteyi hedef aldığında büyüsü canlandı. Yoğun atışlar yaparak yaratıkların içinde ne tür bir büyü–geçirmez varsa onu aşabileceğini keşfetti.

Yaratığın başını koparacaktı.

Fakat Rowan'ın yere inip dönüşmesiyle ilken cılız omzunun üzerinden güldü. "Morath seni karşılamayı iple çekiyor." Yaratık sırıtıp Rowan onun üzerine atılamadan göğe doğru fırladı.

Fakat Aelin kımıldamıyordu. Kanlar içinde topallayan Gavriel ve Aedion ise güçbelâ hareket ediyorlardı. Fenrys'in ise kanlı göğsünde yeşilimsi balçık vardı... *Zehir...*

Fenrys'in tepesinde çömelen Aelin'ın ellerinde güç parlıyordu. Kraliçe bir ateş denizinin içinde kendisine bahşedilen o bir damla suya odaklanıyordu...

Rowan yardım teklif etmek için ağzını açtığında Lysandra gölgelerin arasından soluk soluğa "Biri şu şeyin icabına bakacak mı, yoksa bunu ben mi yapmalıyım?" dedi.

İlken uzak kıyıya doğru kanat çırpıyordu. Kararmış gökte bir parça siyahlıktan ibaretti. Kıyıya doğru alelacele ilerliyordu. Hiç şüphesiz olanları rapor etmek için dosdoğru Morath'e uçuyordu.

Rowan, Fenrys'n düşen yayını ve içi siyah uçlu oklarla dolu ok kılıfını kaptı.

Hiçbiri uzun adımlarla tırabzana yürüyen, çizmelerinin altında kan şıpırdayan Rowan'ı durdurmadı.

Dalgaların tıkırtılarından, yaralıların iniltilerinden ve Rowan'ın bir ok takıp gerdiği güçlü yayın gıcırtısından başka ses işitilmiyordu. Yayı gerdikçe gerdi. Kolları zorlansa da Rowan uzaklara kanat çırpan o karanlık beneğe odaklandı.

Fenrys hırıltılı bir sesle "Bir altın sikkesine bahse girerim ıskalayacak," dedi.

Aelin ona "Nefesini iyileşmeye harca," diye çıkıştı.

Fenrys'in arkasındaki Aedion "İki altın sikke olsun," dedi. "Bence vuracak."

"Hepinizin canı cehenneme," diye hırıldadı Aelin. "Beş olsun. İlk atışta indirirse de on."

"Anlaştık," diye homurdandı Fenrys. Sesi acıdan boğuklaşmıştı.

Rowan dişlerini sıktı. "Sizinle ne demeye muhatap oluyorum ki ben?"

Sonra oku fırlattı.

Gecenin içinde süzülen ok neredeyse görünmezdi.

Ve Fey görüşüyle Rowan okun hedefini bulduğunu net bir şekilde gördü.

Tam yaratığın başına saplanmıştı.

Yaratık suya düşüp uzaktan bile seçilebilecek bir şekilde su sıçratırken Aelin sessizce güldü.

Rowan dönüp kaşlarını Aelin'a çattı. Aelin'ın Fenrys'in mahvolmuş göğsünün üzerinde tuttuğu parmak uçlarında ışıklar parlıyordu. Fakat Rowan önce Fey erkeğine, sonra Aedion'a sertçe bakıp "Çıkın paraları hıyarlar," dedi.

Aedion kıkırdasa da Rowan kendisinin eski gözcüsünü iyileştirmeye devam eden Aelin'ın gözlerindeki endişeyi fark etti. Fenrys önünde yaralı halde dururken bile Aelin'ın durumu hafife almasının nedenini anlıyordu. Çünkü artık Erawan onların yerini biliyorsa... hızlı hareket etmeliydiler

Ve Rolfe'un Kilit'in yeri konusunda yanılmaması için dua etmeliydiler.

Aedion sürprizlerden bıkmıştı.

Kalbinin duracak gibi olmasından bıkmıştı.

Gavriel atılıp onun kıçını ilken'lerden kurtardığında, Aslan ilken'lerin üzerine Aedion'ı orada ilk kez eline kılıç alan bir acemi gibi dikilir halde bırakacak bir gaddarlıkla atıldığında olduğu gibi.

O aptal pislik ilken'lere saldırdığında yara almış; kolundaki ve kaburgalarındaki kesikler acıyla haykırmasına neden olmuştu. O pençelerdeki zehir neyse ki daha önce başka adamların üzerinde kullanılmıştı.

Fakat Aedion'ı harekete geçiren babasının kanının kötü kokusu olmuştu. O bakırımsı, ölümlü koku. Aedion dizinin hemen üzerine kısa süre önce aldığı bir darbenin eseri olan bacağındaki acıya aldırış etmezken Gavriel ona öylece, şaşkınca bakmıştı. Sırt sırta, o yaratıklar seğiren kemik ve et yığınlarına dönene dek sırt sırta savaşmışlardı.

Aedion Fey erkeğine tek kelime etmeden kılıcını kınına, kalkanını sırtına koyup Aelin'ı bulmaya gitmişti.

Aelin hâlâ Fenrys'in tepesinde çömeliyordu. Diğer yaralılara yardım etmek için yanından geçen Rowan'ın bacağına hafifçe vurdu. Bacağa bir dokunuş... Aedion'ın Bela'daki askerlerinin çoğunun imkânsız göreceklerinden gayet emin olduğu bir atışı Rowan başardığı için.

Aedion, Aelin'ın ondan Fenrys için getirmesini istediği su kovasını yere bıraktı. Aelin, Fenrys'in içinden akan yeşil zehri silerken Aedion yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Bir metre kadar uzakta babası sızlanan, sadece bacağında bir yırtık olan bir korsanla ilgileniyordu.

Fenrys tısladı. Aelin'ın ağzından da acılı bir homurtu çıktı. Aedion araya girdi. "Ne?"

Aelin başını bir kez iki yana salladı. Aedion'a başından gitmesini istediğini belli eden bir hareketti bu. Fakat Aelin gözlerini Fenrys'e dikerken –Aedion, Aelin'ın bakışından her ne yapacaksa Fenrys'in canının yanacağını anlamıştı– Aedion onları izledi. Aedion o bakışı savaş alanlarında ve sonrasında şifacı çadırlarında askerlere bakan şifacıların yüzünde yüzlerce kez görmüştü.

Fenrys soluk soluğa "Neden..." dedi. Bir kez daha hızlı hızlı nefes aldı. "Neden onları hemen eritmedin ki?"

"Çünkü sen saldırıya geçmeden önce onlardan bilgi almaya çalışıyordum, seni bildiğini okuyan Fey piçi." Aelin bir kez daha dişlerini sıktı. Zehir hiç şüphesiz Aelin'ın büyüsüne sürtünürken, Aelin zehri arındırmaya çalışırken Aedion bir elini Aelin'ın sırtına koydu. Aelin, Aedion'ın eline doğru bir nebze kaykıldı.

Aelin'ın nasıl zorlandığını fark eden Fenrys "Kendi kendimi iyileştirebilirim," diye hırıldadı. "Sen diğerlerinin başına git."

"Ah, hadi ama," diye çıkıştı Aelin. "Tahammül edilemez tiplersiniz hepiniz. O şeyin pençelerinde *zehir* vardı..."

"Diğerleri..."

"Bana büyünün nasıl işlediğini, bir yerden bir yere nasıl öyle geçiverdiğini anlat." Fenrys'in dikkatini başka yere çekmek için zekice ve basit bir yoldu bu.

Aedion güverteye göz gezdirdi. Kendisine ihtiyaç olmadığından emin olmak için. Ardından Fenrys'in göğsünden akan kanı ve zehri dikkatle sildi. Canı çok yanıyor olmalıydı. Bacağındaki zonklama onun acısı yanında hiç kalırdı.

Fenrys sığ nefesler arasında "Kimse onun nereden geldiğini, ne olduğunu bilmiyor," dedi. Parmaklarını iki yanında bir açıp bir

kapıyordu. "Fakat dünyanın kıvrımları arasından geçmemi sağlıyor. Sadece kısa mesafelerde, sadece gücüm tükenene dek. Fakat... savaş alanında faydalı oluyor." Sıktığı dişleri arasından hızlı hızlı solurken yarasının iki yakası birbirine yaklaşmaya başladı. "Ayrıca özel bir yanım yok. Hızım, gücüm, hızlı iyileşmem... ortalama bir Fey'den daha fazla olsa da herkeste olan yetenekler. Kendim ve etrafımdakileri bir kalkanla koruyabilirim fakat elementleri kullanamam."

Aelin'ın eli Fenrys'in yarasının üzerinde hafifçe titredi. "Kalkanın neyden oluşuyor peki?"

Fenrys omuz silkmeye çalışsa da başaramadı. Fakat Gavriel hâlâ sızlanan korsanla ilgilendiği yerden "Kibirden," diye mırıldandı.

Aelin burnundan gülse de gözlerini Fenrys'in yarasından ayırmadan "Demek espri anlayışın varmış Gavriel," dedi.

Doranelle'in aslanı omzunun üzerinden temkinli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aedion'ın sırıtışlarının nadiren görünen, dizginleşmiş ikiziydi bu. Aelin bir keresinde ona *Kedicik Amca* demişse de Aedion öyle bir hırlamıştı ki Aelin bir daha bu ismi kullanırken iki kez düşünmüştü. Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Gavriel, Aelin'a sadece o ya da Fenrys'in yanında uzun uzun iç çekerek karşılık vermişti.

Fenrys hırıltılı bir sesle "O espri anlayışı yüzyılda bir ortaya çıkar," dedi, "bu yüzden dua et de Durulma'dan geç yoksa bir daha buna şahit olamazsın." Aelin kıkırdasa da neşesi kısa sürdü. Aedion'ın midesine soğuk ve yağlı bir şey oturdu. "Üzgünüm," diye ekledi Fenrys. Yüzünü buruşturdu. Ya sözler ya da acı yüzünden.

Aedion, Fenrys'in sözlerini idrak edemeden Aelin "Nerelisin?" diye sordu. "Lorcan'in kenar nahalleden bir piç olduğunu biliyorum."

"Lorcan, Maeve'in sarayında da piçin tekiydi, bundan şüphen olmasın." Fenrys sırıttı. Bronz yüzü yorgundu. Aelin'ın seğiren dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Connall ve ben Maeve'in topraklarının güneydoğusunda yaşayan asillerin oğullarıydık..." Tısladı.

Aelin ne diyeceğini bilemeyince Aedion "Ebeveynin mi?" diye bastırdı. Aedion, Aelin'ın küçük kesikleri iyileştirdiğine, Manon'ın yarasını günler sonra onardığına şahit olmuşsa da...

Fenrys "Annemiz bir savaşçıydı," dedi. Sözcükleri güçlükle çıkarıyordu. "Bizi de savaşçılar olarak yetiştirdi. Babamız da savaşçıydı. Fakat sık sık savaşlara katılmak için uzaklara giderdi. Evimizi, topraklarımızı savunma görevi annemize kalmıştı. Maeve'e rapor da verirdi." İkisi de güçlükle ve hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Aedion, Aelin kendisine tamamen yaslanabilsin diye pozisyonunu değiştirdi. Bunun zaten şişmiş dizine yaptığı baskı karşısında dişlerini sıktı. "Con ve ben otuzumuzdayken Doranelle'e gitmek için can atıyorduk... Şehri görmek, kraliçeyle tanışmak ve... genç erkekler ceplerindeki parayla ve gençlikleriyle ne yapıyorlarsa onları yapmak için. Fakat Maeve bizi bir kere görünce..." Bu kez Fenrys'in soluklanması daha da uzun sürdü. "Sonrası iyi olmadı."

Aedion sonrasını biliyordu. Aelin da.

Fenrys'in göğsünden kalan son yeşil balçıkımsı sıvı da aktı. Aelin "Senin içtiğin yemine olan nefretini biliyor, öyle değil mi?" diye fısıldadı.

"Maeve biliyor," dedi Fenrys. "Ve onun beni buraya geçici özgürlüğüm bana azap versin diye gönderdiğinden hiç şüphem yok."

Aelin'ın elleri titriyordu. Fenrys'in bedenine yaslı bedeni de. Aedion bir kolunu Aelin'ın beline doladı. Aelin ancak "Maeve'e bağlı olduğun üçün üzgünüm," diyebildi.

Fenrys'in göğsündeki yaralar bitişmeye başladı. Rowan, Aelin'ın gücünün tükendiğini sezmiş gibi uzun adımlarla onun yanına geldi.

Fenrys'in yüzü hâlâ gergindi ve griye çalıyordu. Rowan'a bakıp Aelin'a "Bizden yapmamız beklenenler bunlar... Korumak, hizmet etmek, el üstünde tutmak. Maeve'in bize sundukları ise... bunların maskaralığa dönüşmüş hali." Göğsünde iyileşen, yavaşça kapanan yaralara göz attı. "Fakat bir Fey erkeğinin kanı bu uğurda dökülür, ona rehberlik eden budur. Aramadığımızı söylesek de aradığımız budur."

Aedion'ın babası yaralı korsanın tepesinde donakalmıştı.

Aedion kendisini bile şaşırtan bir tepkiyle Gavriel'a "Ya sen Maeve'in bu ihtiyaçlarınızı karşıladığını düşünüyor musun... Yoksa Fenrys'le aynı fikirde misin?"

Babası gözlerini kırpıştırdı. Yaşadığı hayreti dışa ancak bu kadar vurdu. Önündeki yaralı denizci iyileşme sürecinde uyuyakalmıştı. Aedion, Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözlerinin bakışının ağırlığını üzerinde hissedip Aslan'ın gözlerinde ışıldayan o küçük ümidi görmezden gelmeye çalıştı. "Ben de asil bir aileden geliyorum. Üç erkek kardeşinin en küçüğüydüm. Miras almak ya da hükmetmek istemedim. Askerliği seçtim. Bu da Maeve'in dikkatini çekti ve bana teklifte bulundu. Bundan daha büyük bir onur yoktu..yok."

Aedion sessizce "Bu bir yanıt değil," dedi.

Babası omuzlarını çevirdi. Huzursuzca kıpırdandı. "Bir zamanlar bundan nefret etmiştim. Bir keresinde başımı alıp gitmek istedim."

Konuşmaya devam etmedi. Aedion babasının dillendirmediği sözlerini tahmin edebiliyordu.

Aelin yüzündeki bir tutam saçı çekti. "Onu o kadar mı çok sevdin?"

Aedion, Aelin'ın onun adına o soruyu sorması karşısında duyduğu minneti dışarı yansıtmamaya çalıştı.

Gavriel'ın yumruk yaptığı ellerinin parmak eklemleri beyaza çalmıştı. "Yüzyıllar süren karanlıkta parlak bir yıldızdı o. O yıldızı dünyanın bir ucuna dek takip ederdim. O bana izin verseydi. Fakat vermedi. Ben de onun uzak durmamı istemesini saygıyla karşıladım. Onu bir daha asla aramamak üzere. Bir başka kıtaya gidip kendime geriye bakmayı yasakladım."

Gemiden çıkan gıcırtılardan ve yaralıların homurtularından başka ses çıkmıyordu. Aedion ayağa kalkıp oradan gitme isteğini bastırdı. Bunu yaparsa bir çocuk gibi görünecekti. Dizine kadar kana bulandığı savaş alanlarından sağ çıkan bir general değil.

Aedion bir türlü soramadığı için yine Aelin sordu: "Onun için kan yeminini bozmaya çalışacak mıydın? Onlar için?"

"Düsturum onurdur," dedi Gavriel. "Fakat Maeve ona ya da

sana zarar vermeye kalksaydı, Aedion, sizi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Sözcükler Aedion'a çarpıp içinde aktı. Gavriel'ın ağzından çıkan sözcüklerin su götürmez içtenliği üzerine düşünmemeye çalıştı. İsminin babasının dudaklarından nasıl döküldüğünü de.

Babası adamın geri kalan yaralarını gözden geçirmek için korsana baktı. O kahverengi gözler Aedion'ın pantolonunun altındaki şişmiş dizine çevrildi. "O yaraya baktırman gerek yoksa dizin birkaç saat sonra çalışmaz hale gelecek kadar tutulur."

Aedion, Aelin'ın dikkatinin üzerine çevrildiğini hissetti. Yaraları var mı diye ona bakıyordu. Aedion gözlerini babasının gözlerine dikip "Kendi yaralarımı iyileştirmeyi bilirim," dedi. Savaş alanı şifacıları ve Bela geçen yıllar boyunca ona çok şey öğretmişti. "Sen kendi yaralarınla ilgilen." Gerçekten de Fey erkeğinin kanı tişörtünün üzerinde kabuk bağlamıştı. O zehir daha pençeler onu bulmadan silinmiş olduğu için şanslı, hem de çok şanslıydı. Gavriel gözlerini kırpıştırarak göğsüne baktı. Yutkunmasıyla dövmeleri bir aşağı bir yukarı hareket etti. Sonra tek kelime daha etmeden gitti.

Aelin nihayet Aedion'a yaslanmayı bıraktı. Ayaklarının üzerinde durmaya çalışsa da başaramadı. Aelin'ın feri sönen gözleri bulanıklaşırken Aedion ona uzandı. Fakat Rowan, Aelin'ın imdadına yetişmişti bile. Prens, Aelin zemindeki tahtalarla buluşmadan onu tutup kaldırdı. Çok hızlı... Aelin güç rezervlerini çok hızlı tüketmişti. Hem de boğazından yemek geçmeden yapmıştı bunu.

Rowan gözlerini Aedion'a dikti. Başını onun göğsüne yaslayan Aelin'ın saçları serbestçe salınıyordu. Aelin çok zorlanmıştı. Bu düşünce Aedion'ı endişelendirdi. Morath neyle yüzleştiğinin farkındaydı. *Kimle* yüzleştiğinin. Erawan komutanlarını uygun şekilde seçmişti. Rowan, Aedion'ın düşüncelerini onaylar gibi başını sallayıp "Dizini yüksekte tut," dedi.

Rowan, Aelin'ı aşağı taşımadan Fenrys hafif bir uykuya daldı.

Böylece Aedion gecenin geri kalanında bir başına kaldı: Önce nöbet tuttu; sonra kıç güvertesinde gemi direğine yaslanıp birkaç

saat oturdu. Dizini yüksekte tutarak. Geminin dar ve loş içine inmek istemiyordu.

Bir metre kadar gerisinde ahşabın gıcırtısını işittiğinde uykusu nihayet bastırmak üzereydi. Aedion sesi işitmişse bunun sebebinin Lysandra'nın onu ürkütmemek için kasten ses çıkarması olduğunu biliyordu.

Hayalet leopar Aedion'ın yanına oturdu. Kuyruğunu oynatıyordu. Kısa bir süre için Aedion'ın gözlerine baktıktan sonra iri başını kalçasının üzerine yerleştirdi.

Sessizce sakin dalgaların üzerinde göz kırpan yıldızları izlediler. Lysandra başını Aedion'ın kalçasına yasladı.

Yıldızların ışığı Lysandra'nın kürkünü yumuşak bir gümüş rengine boyarken Aedion'ın dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu.

48

Gece boyunca çalıştılar. Mürettabatın Manon'ın odasındaki deliği onarmasının ardından yola devam ettiler. Kaptan, Dorian'a odanın duvarının şimdilik idare edeceğini söyledi. Fakat bataklıklara ulaşmadan önce bir başka fırtınayla karşılaşırlarsa tanrıların merhamet etmesi için dua etmeleri gerekirdi.

Saatlerce yaralılarla ilgilendiler. Dorian yaraları kapatırken Rowan'dan öğrendiği küçük iyileştirme büyüsü için minnettardı. Yaraları bir yapboz ya da sökük kumaşlar gibi görmeye, yediği hafif akşam yemeğini çıkarmamaya çalışıyordu. Fakat zehir... O işi Rowan'a, Aelin'a ve Gavriel'a bıraktı.

Sabah yerini sönük bir griye bırakırken yüzleri solgunlaştı ve gözlerinin altında koyu torbalar oluştu. En azından Fenrys aksayarak etrafta geziniyordu. Aedion da dizini Aelin'ın yürüyebileceği kadar iyileştirmesine izin verdi... Hallerinin pek de iyi olduğu söylenemezdi.

Kanla ıslanmış güverteyi gördüğünde Dorian'ın bacakları bir nebze zangırdadı. Biri yaratıkların cesetlerini, en berbat görünen vücut parçalarıyla birlikte gemiden atmışsa da... Kan Tazısı'nın söyledikleri doğruysa geminin aldığı hasarın geri kalanını onarmak için bir limana uğrama lüksleri yoktu.

Pes bir homurtu geldi. Dorian güvertenin diğer yanına, pruvaya baktı.

Cadı hâlâ oradaydı. Bütün gece yaptığı gibi Abraxos'un yaralarıyla ilgileniyordu. Yaratıklardan biri Abraxos'u birkaç kez ısırmıştı. Neyse ki yaratıkların dişlerinde zehir yoktu. Fakat Abraxos biraz kan kaybetmişti. Manon kimseyi ejderhaya yaklaştırmıyordu.

Aelin bir kez bunu denemişse de Manon'ın ona hırlamasıyla Aelin herkesi afallatacak bir küfür basıp canavarı ölürse Manon'ın bunu hak edeceğini söylemişti. Manon, Aelin'i omurgasını sökmekle tehdit etmiş; Aelin da ona kaba bir hareketle karşılık vermişti. Lysandra'nın bir saat boyunca ikisi birbirine girmesin diye bekçilik etmesi gerekmişti. Şekil değiştiren geminin ana direğine leopar formunda tünemiş, meltemde kuyruğunu sallamıştı.

Fakat şimdi... Abraxos'un böğrüne yaslanan Manon'ın beyaz saçları ılık sabah rüzgârında uçuşuyordu.

Dorian tehlikeli bir sınırda gezindiğinin farkındaydı. Geçen gece Manon'ı ağır ağır soymaya, o zincirleri de faydalı bir amaç için kullanmaya hazırdı. Manon'ın altın rengi gözlerinin ona yiyecekmiş gibi, Dorian'ın da onun birtakım yerlerine olan iştahıyla baktığını fark ettiğinde ise...

Manon, Dorian'ın kendisine baktığını sezmiş gibi dönüp ona baktı.

Güvertenin iki ucunda olsalar da aralarında hissedilir bir gerilim vardı.

Elbette Aedion ve Fenrys bu durumu hemen fark ettiler. Güvertedeki kanı temizlemeye ara verdiler. Fenrys burnundan güldü. İkisi de yürüyebilecek kadar iyileşmişse de Manon, Dorian'a doğru yürüdüğünde müdahale etmek için yerlerinden kıpırdamadılar. Manon o ana kadar kaçmadıysa ya da saldırmadıysa bundan sonra da bunları yapmayacağına hükmetmiş olmalıydılar.

Manon tırabzana yaslanıp uçsuz bucaksız sulara, ufku boyayan pembe bulut demetlerine baktı. Gömleğinde, avuçlarında siyah kan lekeleri vardı. "Bu özgürlük için sana teşekkür etmeli miyim?"

Dorian kollarını ahşap tırabzanın üzerine koydu. "Belki."

Altın rengi gözler ona çevrildi. "Büyü... Ne o?"

Dorian ellerine bakıp "Bilmiyorum," dedi. "Bana bir uzantı gibi geliyor. Yönetebildiğim gerçek ellermiş gibi."

Kısa bir an için Dorian o görünmez ellerin Manon'ın bileklerini mıhlamasının verdiği hissi, Manon'ın bedeninin nasıl tepki verdiğini düşündü. Manon'ın bedeni Dorian'ın hoşlandığı şekilde yer yer gevşeyip, yer yer gerilmişti. O anı anımsamasıyla Manon'ın gözleri de alevlendi. Dorian'ın ağzından "Sana zarar vermeyecektim," sözleri dökülüverdi.

"Fakat Kan Tazısı'nı öldürmek hoşuna gitti."

Dorian gözlerindeki soğuk bakışı gizlemeye tenezzül etmedi. "Evet."

Manon, Dorian'a yaklaşıp kralın boğazındaki soluk çizginin üzerinde parmağını gezdirdi. Dorian bir gemi dolusu insanın gözlerinin üzerlerinde olduğunu unutuverdi. "Kan Tazısı'na can çekiştirebilirdin. Fakat temiz bir darbeyle işini bitirdin. Neden?"

"Çünkü söz konusu düşmanlarımız olduğunda bile bir sınır vardır."

"O halde yanıtını aldın."

"Soru sormamıştım ki."

Manon burnundan güldü. "Bütün gece yüzünde o bakış vardı. Geri kalanımız gibi sen de bir canavara dönüşüyormuşsun gibi. Bir dahaki sefere can aldığında kendine o sınırı hatırlat."

"Sen o sınırın neresinde duruyorsun cadıcık?"

Manon gözlerini Dorian'ın gözlerine dikti. Bir yüzyıl boyunca neler yaptığını gözlerinin içinde görmesini bekliyormuş gibi. "Ölümlü değilim. Oyunu sizin kurallarınıza göre oynamam. Zevk için erkekleri öldürüp avladım. Beni bir insan kadınla karıştırma sakın *prensçik*."

"İnsan kadınlara ilgim yok," diye mırladı Dorian. "Çok dirençsiz oluyorlar."

Daha sözler ağzından çıkar çıkmaz Dorian'ın içindeki, derinlerdeki, sızlayan bir yara deşildi.

Dorian o acıyı bir kenara bırakıp "İlken'ler," dedi. "Onlardan haberin var mıydı?"

"Sanırım o dağlarda her ne varsa, ilken'ler de onun bir parçası."

Boğuk bir kadın sesi "*O dağlarda her ne varsa* derken ne kastettin?" diye çıkıştı.

Dorian epey ürkmüştü. Anlaşılan Aelin hayalet leopar dostundan bir şeyler öğrenmişti. Manon bile arkalarında beliren, kanlar içindeki kraliçeye şaşkın gözlerle baktı.

Manon, Aelin'ın sorusunu işitip yanlarına gelen Aedion ve Fenrys'i süzdü. Fenrys'in üzerinde hâlâ parçalanmış gömleği vardı. En azından artık Rowan gemi halatlarının üzerinde nöbet tutuyor, Lysandra da uçarak tehlikelere karşı gözcülük ediyordu.

Cadı "İlken'leri hiç görmemiştim," dedi. "Sadece işittim. Öldüklerinde attıkları çığlıkları ve yeniden yapılırlarken kükreyişlerini işittim. Onların ne olduklarını bilmiyordum. Erawan'in onları kuş yuvalarından uzaklara göndereceklerini de. Bir keresinde Gölgelerim onları görmüşlerdi. Dün gece saldıran yaratıklar onların tarifiyle uyuşuyor."

"İlken'ler genellikle gözcü mü yoksa savaşçı mı oluyorlar?" diye sordu Aelin.

Temiz hava Manon'ı bilgi vermeye razı etmiş gibiydi. Çünkü sırtını tırabzana yaslayıp etraflarını çeviren katiller grubuna baktı. "Bilmiyoruz. Bulut örtüsünden istifade ediyorlardı. Gölgelerim bulunmak istemeyen her şeyi bulabilirler. Yine de bu yaratıkların izini süremediler."

Aelin bir nebze gerildi. Yanlarından geçip giden sulara kaşlarını çattı. Sonra hiçbir şey söylemedi. Sözcükler kaybolup gitmiş ve bitkinlik –hatta daha da ağır bir şey– üzerine çökmüş gibi.

"Topla kendini," dedi Manon.

Aedion uyarı mahiyetinde hırladı.

Aelin gözlerini ağır ağır cadıya çevirirken Dorian kendisini çıkacak bir soruna hazırladı.

"Yani yanlış hesap yaptın," dedi Manon. "Yani izini sürdüler. Küçük yenilgilerin dikkatini dağıtmasına izin verme. Bu bir savaş. Şehirler kaybedilecek, insanlar katledilecek. Yerinde olsam *neden* o kadar az sayıda ilken gönderdikleri sorusu beni daha çok endişelendirirdi."

Aelin, Dorian'ın büyüsünü harekete geçiren ve parmak uçlarında buzların oluşmasına neden olan bir ses tonuyla "Yerimde olsan," diye mırıldandı. Aedion'ın eli kılıcına gitti. "Yerimde olsan." Pes, buruk bir kahkaha. Dorian bu sesi en son... artık var olmayan bir cam şatonun kan içinde kalan bir yatak odasında işitmişti. "Eh, sen ben *değilsin*, Siyahgaga, bu yüzden bu konu hakkındaki derin fikirlerini kendine saklamanı öneririm."

"Ben bir Siyahgaga değilim," dedi Manon.

Hepsi gözlerini Manon'a dikti. Fakat cadı öylece kraliçeyi izlemekle yetindi.

Aelin yara izli elini sallayıp "Peki," dedi. "*Şu mesele.* Hikâyeni dinleyelim bakalım."

Dorian, Aelin ve Manon'ın birbirlerine gireceklerini düşünürken Manon sadece birkaç saniye bekledikten sonra yeniden ufka bakıp konuştu. "Büyükannem varis ve Uçuş Lideri unvanlarımı benden aldığında beni soyumdan da kopardı. Bana babamın bir Crochan prensi olduğunu, babamı ve annemi halklarımız arasındaki düşmanlığı sona erdirmeyi ve topraklarımızın üzerindeki laneti kaldırmayı planladıkları için öldürdüğünü söyledi."

Dorian, Aedion'a baktı. Kuzeyin Kurdu'nun yüzü gergindi. Ashryver gözleri pırıltılıydı; Aedion, Manon'ın anlattıklarının ne olasılıklara gebe olduğunu düşünürken huzursuzca dönüyordu.

Manon konuştuğunda biraz durgundu; o sözleri kendisine ilk kez söylemiş gibi: "Ben son Crochan Kraliçesi'yim... Rihannon Crochan'in soyundan geliyorum."

Aelin çık çık edip kaşlarını kaldırdı.

"Ve," diye devam etti Manon,"büyükannem unvanımı tanısın ya da tanımasın, Siyahgaga Klanı'nın varisiyim. Yüzyıl boyunca benimle omuz omuza çarpışan cadılarım bu zamanın çoğunda Crochan'leri öldürdüler. Onlara döneceklerini vaat ettiğim bir anayurdun hayaliyle. Şimdi ise ben sürgün edildim ve On Üçlerim dağılıp kayboldu. Şimdi düşmanımızın tahtının varisiyim. Bu yüzden planları ters giden tek siz değilsiniz *majesteleri.* Bu yüzden kendinizi toplayıp bir sonraki adımınızı düşünün."

İki kraliçe. Dorian aralarında iki kraliçe olduğunu fark etti.

Aelin gözlerini yumup boğuk, nefesiyle karışan bir kahkaha attı. Aedion yine gerildi. O kahkaha pekâlâ şiddetle ya da barışla sonuçlanabilirdi. Fakat Manon orada dikiliyordu. Kendini fırtınaya hazırlıyordu.

Aelin gözlerini açtığında gülümsemesi durulmuş fakat belirgindi. Cadı Kraliçe'ye "O zavallı kızını boşa kurtarmadığımı biliyordum," dedi.

Manon'ın ona yanıtı olan gülümsemesi dehşet vericiydi.

Fakat gergin erkekler rahat bir nefes aldılar. Dorian da.

Fakat sonra Fenrys alt dudağını büzüp göğe göz gezdirdi. "Anlamadığım şey neden bu kadar uzun süre beklediği? Erawan sizi öldürmek istiyorsa" –Başıyla Dorian'a ve Aelin'a işaret etti– "neden olgunlaşıp güçlenmenizi bekledi ki?"

Dorian bu düşünce karşısında ürpermemeye çalıştı. Ne denli hazırlıksız oldukları düşüncesi karşısında.

"Çünkü Erawan'in elinden kaçtım," dedi Aelin. Dorian on yıl önceki o geceyi anımsamamaya çalıştı. Fakat olayın hatırası onun ve Aedion'ın zihninde canlandı. "Öldüğümü sanmıştı. Dorian ise... Babası onu korudu. Elinden geldiğince."

Dorian bu hatırayı da zihninden uzaklaştırdı. Özellikle de Manon'ın soran gözlerle başını yana eğmesi karşısında.

Fenrys "Maeve senin hayatta olduğunu biliyordu," dedi. "Dolayısıyla Erawan'in bilmesi de kuvvetle muhtemeldi."

"Belki Erawan'e Maeve söylemiştir," dedi.

Fenrys başını generale doğru çevirdi. "Maeve'in asla Erawan'le ya da Adarlan'la teması olmadı."

"Senin bildiğin kadarıyla," dedi Aedion. "Tabii yatak odasında çenebaz bir tipse bilemem."

Fenrys'in gözleri karardı. "Maeve gücünü paylaşmaz. Adarlan'ı bir ayak bağı olarak görüyordu. Hâlâ da öyle görüyor."

Aedion "Herkesin bir fiyatı vardır," diye itiraz etti.

Fenrys "Maeve'in müttefikliğinin bir fiyatı yoktur," diye kestirip attı. "Bedeli yoktur onun."

Aelin savaşçının sözleri karşısında donakaldı.

Fenrys'e şaşkınca bakan Aelin'ın kaşları bitişirken dudakları savaşçının sözlerini fısıltıyla yineledi.

"Ne oldu?" diye sordu Aedion.

Aelin "İsimsizdir bedelim," diye mırıldandı. Aedion şüphesiz Aelin'ın ilgisini neyin çektiğini sormak için ağzını açsa da Aelin, Manon'a kaşlarını çattı. "Türün geleceği görebilir mi? Bir kâhin gibi?"

"Bazılarımız," dedi Manon. "Mavikanlar görebildiklerini iddia ediyorlar."

"Ya diğer klanlar?"

"Kadimler için geçmişin, şimdinin ve geleceğin iç içe geçtiğini söylerler."

Aelin başını iki yana sallayıp dar kamaraların dizildiği koridora doğru yürüdü. Rowan halatlardan aşağı süzülüp Fey bedenine dönmeye başladı. Ayakları güvertenin kalaslarına değdiğinde dönüşümü tamamlanmıştı. Aelin'ın peşinden koridora giderken diğerlerine bakmadı bile. Kapıyı arkalarından kapattı.

"Bu da neydi böyle?" dedi Fenrys.

Sesli düşünen Dorian "Bir Kadim," dedi. Sonra Manon'a "Nana Sarıbacak," diye mırıldandı.

Hepsi de Dorian'a doğru döndü. Fakat Manon'ın parmakları köprücükkemiğine gitti; Aelin'ın Sarıbacak'tan kalan yara izlerinin oluşturduğu kolye şeklinin hâlâ belirgin olduğu noktaya.

Manon, Dorian'a "Bu kış senin şatondaydı," dedi. "Falcılık yapıyordu."

"Ve ne? Bu etkiyi yaratacak bir şey mi söylemiş?" Aedion kollarını kavuşturdu. Dorian onun cadının şatoya ziyaretinden haberdar olduğunu anımsadı. Aedion'ın gözü hep cadıların –bir keresinde dediği gibi diyardaki güç oyununun tüm oyuncularının– üzerinde olurdu.

Manon gözlerini generale dikti. "Sarıbacak *gerçekten* bir falcı, güçlü bir kâhindi. Bahse girerim kraliçenin kim olduğunu daha onu görür görmez anlamıştı. Sonra da en yüksek parayı verene

satabileceği birtakım şeyler görmüştü." Dorian olayın hatırası karşısında ürpermemek için kendisini tuttu. Aelin, Sarıbacak cadısını cadı *Dorian'ın* sırlarını satma tehdidinde bulunduğu için öldürmüştü. Aelin kendisine yönelik bir tehditten hiç bahsetmişti. Manon "Sarıbacak kraliçeye açıkça hiçbir şey söylememiş, sadece imalarda bulunmuştur. Kız öğrendiğinde çıldırsın diye."

Aelin'ın az önce geçtiği kapıya doğru imalı bir bakış attı.

Hiçbiri tek kelime daha etmediler. Sonrasında kahvaltıda soğuk yulaf lapası yerlerken bile.

Anlaşılan aşçı sabahı görememişti.

Rowan özel tuvaletlerinin kapısını çaldı. Aelin kapıyı kilitlemişti. Önce odalarına, sonra da tuvalete geçip Rowan'ı dışarıda bırakmıştı.

Ve şimdi midesinde ne var ne yoksa kusuyordu.

Rowan yumuşak bir sesle "Aelin," diye homurdandı.

Kesik kesik nefesler, sonra Aelin tekrar öğürdü ve tekrar kustu.

"Aelin," diye hırladı Rowan. Kapıyı kırana dek geçmesi gereken, toplumsal açıdan uygun görülebilecek sürenin ne kadar olduğunu düşündü. *Bir prens gibi davran.* Geçen gece Aelin ona böyle söylemişti.

Aelin'ın boğuk yanıtı "Kendimi iyi hissetmiyorum," oldu.

"O zaman beni içeri al da seninle ilgilenebileyim," dedi Rowan. Olabildiğince sakin ve sağduyulu bir şekilde.

Aelin onu içeri almamıştı. *İçeri alamamıştı!*

"Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Altına işediğini gördüm. Kusmana katlanabilirim... ki zaten kustuğunu da görmüşlüğüm var."

On saniye. On saniye Rowan'a kapı tokmağını tutup kilidi kırmak için yeterli bir zaman gibi geliyordu.

"Bana... sadece bir dakika ver."

"Fenrys ne dedi de böyle kaçıverdin?" Rowan tüm konuşulanları gemi direğindeki nöbet yerinden işitmişti.

Mutlak bir sessizlik. Sanki Aelin katıksız korkusunu bir maka-

raya sararmış gibi yeniden içine döndürüyor, sonra da onu görmeyeceği, hissetmeyeceği ya da varlığından haberdar olmayacağı ya da Rowan'a ondan bahsetmeyeceği bir yere tıkıyordu.

"Aelin."

Kilit döndü.

Aelin'ın yüzü kireç rengiydi. Gözlerinin çevresi kızarmıştı. Titrek bir sesle "Lysandra'yla konuşmak istiyorum," dedi.

Rowan, Aelin'ın yarıya kadar doldurduğu kovaya baktı. Sonra da kanın çekildiği dudaklarına. Alnında biriken tere.

Rowan'ın kalbi duracak gibi oldu... onun yalan söylemiyor olabileceğini düşündüğünde.

Ve neden kustuğunu düşündüğünde. Rowan, Aelin'ın kokusunu almaya çalışsa da kusmuk kokusu çok ağırdı ve küçük odaya tuzlu suyun kokusu işlemişti. Rowan bir adım gerileyip zihnindeki düşünceleri bir kenara itti. Tek kelime daha etmeden odalarından ayrıldı.

Şekil değiştireni ararken Rowan uyuşmuş bir haldeydi. İnsan formuna dönen Lysandra soğuk ve lapa gibi kahvaltısını yiyordu. Lysandra endişeli bir bakışla, sessizce Rowan'ın kendisinden istediğini yaptı.

Rowan dönüşüp öyle havaya yükseldi ki gemi aşağıda yukarı aşağı hareket eden bir beneğe döndü. Bulutlar Rowan'ın tüylerini serinletiyor, rüzgârın sesi katıksız bir panikle gümbürdeyen kalbinin sesini bastırıyordu.

Rowan'ın niyeti yeni yeni uyanan gökte kafasını boşaltıp tehlikelere karşı gözcülük etmek, geri dönene kadar kendisini toplamak ve döndüğünde yanıtlarına hazırlıklı olmayabileceği soruları sormaya başlamaktı.

Fakat kıyı belirdi. Sadece Rowan'ın büyüsü onu güneşin ilk ışınlarının ortaya çıkardığı şey karşısında gökten aşağı düşmekten alıkoyuyordu.

Geniş, ışıl ışıl nehirler ile kıvrımlı akarsular iki yanlarındaki inişli çıkışlı zümrüt yeşili çayırların ve altın sarısı kamışların yanında uzanan kahverengi kum yığınlarının arasında akıyordu.

Ve bir zamanlar küçük balıkçı köylerinin denizi izlediği yerde... ateşler vardı.

O köylerden onlarcası yanıyordu.

Rowan'ın altındaki gemide denizciler haykırmaya, kıyı nihayet ufukta belirip duman göründüğünde birbirlerine seslenmeye başladılar.

Eyllwe.

Eyllwe alevler içindeydi.

49

Elide, Lorcan'le üç gün boyunca konuşmadı.

Bir üç gün daha konuşmazdı. Belki o berbat sessizliklerini bozmalarını gerektirecek bir şey olmazsa üç lanet ay boyunca da.

Regl olmuştu ve geçen ayda nasıl bir düzenli, sağlıklı diyet yaptıysa o sabah kanaması düzensiz bir sızıntıdan bir sele dönmüştü.

Kamaradaki dar yataktan teknenin küçük tuvaletine koşmuş, bulabildiği tüm çekmeceleri ve kutuları karıştırsa da... anlaşılan bu cehennemden çıkma tekneye daha önce hiç kadın binmemişti. İşini görmek için dantelli masa örtüsünü yırttı. Kendisini temizlediğinde Lorcan uyanmıştı ve geminin dümenindeydi.

Elide ona hissizce "Bana bazı malzemeler gerek," dedi.

"Hâlâ berbat kan kokuyorsun."

"Sanırım daha günlerce berbat kan kokmaya devam edeceğim ve durum iyiye gitmeden önce kötüleşecek, bu yüzden de bana malzemeler gerek. *Hemen.*"

Lorcan pruvadaki her zamanki yerinde dönüp bir kez havayı kokladı. Ellide'ın yüzü kızarmıştı ve midesine kramplar giriyordu. "Bir sonraki kasabada dururum."

"Ne zaman olacak o?" Elide için haritanın hiçbir faydası yoktu.

"Gece."

Nehir boyunca hiçbir kasabada ve ileri karakolda durmamışlar, Lorcan'in tuttuğu balıklarla hayatta kalmışlardı. Elide kendi

çaresizliğine o kadar öfkelenmişti ki ilk günün ardından Lorcan'in balık tutarken yaptığı hareketleri taklit etmeye başlamış ve bunun ödülü kendisi için tuttuğu iri bir alabalık olmuştu. Elide balığı Lorcan'e öldürtmüş, temizletmiş ve pişirmiş olsa da... en azından kendisi yakalamıştı.

Elide "Tamam," dedi.

Lorcan de "Tamam," dedi.

Elide bedenine sarmak için başka kumaşlar bulmak için kamaraya giderken Lorcan "Son seferinde az kanaman oldu," dedi.

Elide'ın isteyeceği son şey bu konu hakkında konuşmaktı. "Belki de bedenim nihayet normale dönecek kadar güvende hissediyordur."

Çünkü Lorcan o adamı öldürmesine, yalan söylemesine ve Elide'a Aelin hakkındaki gerçekleri kusmasına rağmen hiç düşünmeden her tür tehdidi ortadan kaldırırdı. Belki bunu kendi hayatını korumak için yapsa da Elide'a onu koruyacağına dair söz vermişti. Elide gece boyunca uyuyabildiyse bunun nedeni Lorcan'in Elide ve kapı arasında, yerde yatmış olmasıydı.

"O halde... sorun yok." Lorcan bunu söylerken Elide'a bakma gereği bile duymamıştı.

Fakat Elide başını yana eğip Lorcan'in sırtındaki sert kasları inceledi. Onunla konuşmaya yanaşmasa da onu yol boyunca izlemişti ve Lorcan günlük egzersizlerini genellikle üzerinde gömleği olmadan yaparken Elide onu izlemek için türlü bahaneler uydurmuştu.

"Evet, sorun yok," dedi Elide. En azından öyle olduğunu ümit ediyordu. Fakat dadısı Sinnuşa hep çık çık eder ve Elide'ın adetlerinin tutarsız, çok hafif ve düzensiz olduğunu söylerdi. Tam bir ay sonra yeniden yaşadığı bu kanama ise... Elide'ın kafasını buna takacak hali yoktu.

Lorcan "İyi," dedi. "Yoksa bu durum bizi geciktirirdi."

Lorcan'in arkasında duran Elide gözlerini devirdi. Aldığı yanıta hiç de şaşmamıştı. Aksak adımlarla kamaraya gitti.

Elide'ın ihtiyacı olan malzemeler için bir hancıyla pazarlık edişini izleyen Lorcan içinden zaten mola vermesi gerektiğini geçirdi.

Elide siyah saçlarını herhalde acınacak haldeki o mavnada bulduğu kırmızı bir mendille bağlamıştı. Kadınla konuşurken genizden bir aksanla konuşuyordu ve Lorcan'in üç gündür görmezlikten geldiği zarif ve sessiz kadından çok farklı bir tavrı vardı.

Bu da iyi bir şeydi. Lorcan o üç günü Aelin Galathynius hakkındaki planlarını kurmakla, onun kendisine attığı kazığın acısını nasıl çıkaracağını düşünmekle geçirmişti.

Han yeterince güvenli görünüyordu. Bu yüzden Lorcan, Elide'ı pazarlığıyla baş başa bırakıp –anlaşılan Elide yeni *giysiler* de istiyordu– ücra kasabanın viran caddelerini erzak bulmak için gezmeye başladı.

Sokaklar nehir tüccarlarıyla ve gecenin gelmesiyle teknelerini palamarlarla bağlayan balıkçılarla doluydu. Lorcan göz korkutarak bir kasa elmayı, kurutulmuş geyik etini *ve* biraz yulafı normal fiyatlarının yarısına almayı başarmıştı. Yıkık dökük rıhtım üzerinde tezgâhı olan bir tüccar sırf Lorcan'i uzak tutmak için birkaç armut bırakmış, meyvelerin güzel leydi için olduğunu söylemişti.

Kucağında erzakla yürüyen Lorcan tam mavnaya varacakken adamın sözleri kafasının içinde yankılandı; tuhaf bir çınlama gibi.

Oysa Lorcan, Elide'ı rıhtımın o yakasına götürmemişti. Rıhtıma yanaştığında ve oradan ayrıldıklarında adama dikkat etmemişti. Gelişlerinin kulaktan kulağa yayılmış olması da mümkündü. Fakat burası bir nehir kasabasıydı: Yabancılar için uğrak bir noktaydı ve kimliklerinin gizli kalacağına güvenebilecekleri bir yerdi.

Lorcan telaşla mavnaya yürüdü. Nehirden yayılan sis kasabayı örtmüş, nehrin karşı yakasını gizlemişti. Lorcan kasayı ve erzakı bir iple bağlamakla bile uğraşmadan mavnaya bıraktığında sokaklar boşalmıştı.

Lorcan'in büyüsü kıpırdandı. Sise, pencereleri aydınlatan mumların altın rengi beneklerine göz gezdirdi. *Bir terslik var, bir terslik var, bir terslik var.* Büyüsü ona böyle fısıldıyordu.

Elide neredeydi?

Lorcan içinden ona seslendi: *Acele et.* Hana gitmek için kaç blok yol katettiklerini saydı. Elide'ın şimdiye kadar dönmesi gerekirdi.

Sis iyice bastırdı. Lorcan aşağısından gelen ciyaklamaları işitti.

Sıçanlar yanından hızla geçip suya doğru giderken Lorcan hırladı. Hayvanlar birbirlerini ezerek, pençeleyerek nehre atladılar.

Gelen bir şey yoktu... Bir şey zaten *oradaydı.*

Hancı Elide'a giysileri satın almadan önce üzerinde denemesi için ısrar etti. Giysileri Elide'ın kucağına yığıp eliyle hanın arka tarafındaki bir odaya işaret etti.

Elide'ın dar koridora giderken yanlarından geçtiği adamlar ona gözlerini –fazlaca dikkatli– diktiler. Lorcan'in her ne arıyorsa onun peşine düşüp Elide'ı yalnız bırakması tam da ondan beklenecek tipik bir davranıştı. Elide odaya girdiğinde içerisinin karanlık olduğunu görüp ürperdi. Dönüp bir mum ve çakmaktaşı aradı.

Kapı kapanıp onu içeri hapsetti.

Elide kapı tokmağına uzandığında o küçük ses fısıldadı: Kaç kaç kaç kaç kaç.

Elide kaslı, kemikli ve derisi meşinimsi bir şeye çarptı.

O şey her ne ise üzerinde berbat bir bozuk et ve beklemiş kan kokusu vardı.

Odanın diğer ucunda bir mum yandı. Ahşap bir masa, boş bir şömine, kapalı pencereler ve...

Vernon belirdi. Masanın diğer ucunda oturmuş, bir kedi gibi Elide'a gülümsüyordu.

Uçlarında keskin tırnaklar olan güçlü eller Elide'ın omuzlarını sıkıp deri giysilerini deşti. İlken Elide'ı sıkıca tutarken amcası sözcükleri uzatarak "Ne de macera yaşadın Elide," dedi.

50

Elide "Beni nasıl buldun?" diye fısıldadı. İlken'lerin berbat kokusu onu kusturacak gibi oldu.

Amcası kıvrak, acele etmeden, ayağa kalkıp yeşil tuniğini düzeltti. "Zaman kazanmak için sorular soruyorsun demek? Zekice fakat tahmin edilebilir." Vernon çenesiyle yaratığa işaret etti. Yaratığın ağzından pes, genizden bir tıkırtı çıktı.

Yaratığın ardındaki kapı açıldı. Koridorda kanatları ve iğrenç yüzleriyle bekleyen iki ilken göründü. *Ah, tanrılar adına. Tanrılar adına.*

Düşün düşün düşün düşün.

"Duyduğumuza göre yol arkadaşın teknesine erzak yükleyip nehre açılmış. Belki de ona daha fazla para vermeliydin."

"O kocam," diye tısladı Elide. "Beni ondan ayırmaya hakkınız yok... *Hem de hiç.*" Çünkü Elide evlendiğinde yasal olarak Vernon'ın himayesinden çıkıyordu.

Vernon pes bir kahkaha attı. "Lorcan Salvaterre, Maeve'in sağ kolu, senin kocan mı? Hadi oradan Elide." Elini hımbılca ilken'e doğru salladı. "Şimdi yola çıkıyoruz."

Şimdi mücadele et... Şimdi. Onu alıp götürme fırsatı bulamadan mücadele etmesi gerekiyordu.

Fakat nereye kaçacaktı ki? Hancı onu satmış, biri nehirdeki yerlerini Vernon'a bildirmişti...

İlken, Elide'ı çekiştirdi. Elide topuklarını ahşap zemine bastırsa da bunun pek bir faydası olmadı.

Yaratık pes bir kahkaha atıp ağzını Elide'ın kulağına yaklaştırdı. "Kanın temiz kokuyor."

Elide geri kaçsa da ilken onu sıkıca tuttu. Yaratığın grimsi dili Elide'ın boynunun yanında gezindi. Elide çırpınsa da ilken onu koridora, orada bekleyen diğer iki ilkene doğru çevirdiğinde hiçbir şey yapamadı. Üç metre kadar ötedeki, geceye açılan kapıya doğru.

Vernon ikisinin yanına gelip "Seni Morath'te nelerden koruduğumu görüyor musun Elide?" dedi. Elide ayağını tekrar tekrar ahşap zemine vurup duvardan güç alarak yaratığı yavaşlatmaya çalıştı...

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Lorcan gitmiş, Elide'dan ihtiyacı olan her şeyi alıp gitmişti. Elide onu yavaşlatmış, karşısına artarda düşmanların çıkmasına neden olmuştu.

Vernon "Hem Mortath'te ne yapacaksın ki?" dedi. "Manon Siyahgaga öldüğüne göre."

Elide göğsünde bir ağırlık hissetti. *Manon...*

"Kendi büyükannesi onun karnını deşip itaatsizliğinin cezası olarak cadıyı hisardan aşağı attı. Elbette seni *akrabalarından* korurum fakat... Erawan senin ne işler karıştırdığını öğrenmek isteyecektir. Kaltain'den... ne aldığını."

Elide'ın ceketinin ön cebindeki taş.

Elide tepinirken uyanan taş titreşip fısıldadı.

Şimdi sessizliğin çöktüğü handa koridorun diğer ucundan kimse köşeden dönüp Elide'ın neden haykırdığına bakmaya yeltenmedi. Bir başka ilken açık arka kapının hemen ötesinde belirdi.

Dört ilken vardı. Lorcan'de gitmişti...

Elide'ın göğsünün üzerindeki taş öfkelenmeye başlamıştı.

Fakat hem genç hem yaşlı, bilge ve tatlı bir ses Elide'a fısıldadı. *Ona dokunma. Onu kullanma. Yokmuş gibi davran.*

Bu taş bir zamanlar Kaltain'in içindeydi. Bu taş onu deliye çevirmiş, bir kabuğa dönüştürmüştü.

İçi başka bir şeyle doldurulacak bir kabuğa.

Açık kapıya iyice yaklaştılar.

Düşün düşün düşün.

Elide doğru dürüst düşünebilecek kadar nefes alamıyor, etrafındaki berbat ilken kokusu Morath'e döndüğünde ne tür bir dehşete göğüs gereceğini ona belli ediyorlardı...

Hayır, Morath'e gitmeyecekti. Onların kendisini kaçırmalarına, direncini kırmalarına ve kullanmalarına izin vermeyecekti...

Tek şans. Sadece tek şansı olacaktı.

Hayır, diye fısıldadı kafasının içindeki ses. *Hayır...*

Fakat önden gidip kapıdan çıkan amcasının belinde bir bıçak vardı. Elide'a gereken de bu kadardı. Avlanırken Lorcan'in o bıçağı nasıl kullandığını yeterince görmüştü.

Vernon arka avluda durdu. Önünde geniş, dikdörtgen bir kutu vardı.

Kutunun üzerinde küçük bir pencere.

Kenarlarında da iki kulp.

Diğer üç ilken kutunun iki yanına geçince Elide onların neden geldiğini anladı.

Elide'ı kutuya sokacaklar, kapağı kapatıp Morath'e geri *uçacaklardı.*

Kutu dik duran bir tabuttan biraz daha büyüktü.

Kapağı açıktı.

İlken'ler onu kutuya kapatmak için bırakmak zorunda kalacaklardı. Kısa bir an için onu serbest bırakacaklardı. Elide'ın o anı iyi değerlendirmesi gerekiyordu.

Vernon kutunun yanında oyalandı. Elide onun bıçağına bakmaya cesaret edemiyordu.

Elide'ın boğazından bir hıçkırık koptu. Orada... o pis avluda, etrafında o korkunç yaratıklarla ölecekti. Bir daha güneşi asla göremeyecek, kahkaha atamayacak ya da müziği işitemeyecekti...

İlken'ler kutunun etrafına geçip kanatlarını hışırdattılar.

Bir buçuk metre. Bir metre. Yarım metre.

Hayır, hayır, hayır. O bilge ses Elide'a böyle yalvardı.

Elide, Morath'e geri götürülmeyecekti. Onların kendisine dokunmalarına ve onu kirletmelerine izin vermeyecekti...

İlken'ler onu ileri ittiler. Bu sert hareketin sonucunda Elide kutuya doğru sendeledi.

Dönmesiyle Elide yüzünü kutunun kenarına çarptı. Burnu çatırdasa da amcasına doğru döndü. Bıçağı kapmak için atılmasıyla ağırlığını üzerine verdiği ayak bileğinde müthiş bir acı duydu.

Elide amcasının belindeki bıçağı kaptığında Vernon'ın onun niyetinin ne olduğunu anlayacak zamanı olmamıştı. Elide bıçağı parmaklarının arasında çevirirken diğer eli kabzayı kavradı.

Omuzlarını içe büküp göğsünü içeri çeken Elide bıçağı sapladı.

Lorcan öldürücü darbeyi indirdi.

Lorcan sisin içinde gizlendiğinden Elide'ın amcası olduğundan emin olduğu adam ilken'lerden birine Elide'ı hapsedileceği kutuya itmesi emrini verdiğinde dört ilken Lorcan'i fark edemedi.

Lorcan savaş baltasını tam da o ilken'e nişanladı.

Elide hıçkırıyordu. Korku ve ümitsizlik içinde.

Elide'ın çıkardığı her ses Lorcan'in öfkesini öyle bir biledi ki gözü hiçbir şey görmez oldu.

Sonra ilken'ler onu o demir kutuya ittiler.

Elide, Morath'e asla dönmeyeceği iddiasının lafta kalmayacağını ispatladı.

Lorcan yüzü kutunun kenarına çarpan Elide'ın burnunun kırıldığını, Elide'ın dönüp üzerine atıldığı amcasından çıkan hayret nidasını işitti...

Ve hançerini eline aldı. Vernon'ı öldürmek için değil.

Elide'ın o bıçağı kendisine, kalbine çevirmesiyle Lorcan beş yüz yıldır tatmadığı gerçek korkuyu hissetti.

Baltasını fırlattı.

Hançerin ucu Elide'ın kaburgalarının üzerindeki deriyi deldiğinde Lorcan'in baltasının ahşap sapı Elide'ın bileğine çarptı.

Elide haykırarak yere yığılırken hançer elinden uçtu...

Diğerleri Lorcan'in tünediği çatıya doğru dönerken Lorcan harekete geçmişti bile. Yandaki çatıya, ilken'lerin o kapıdan gelecek-lerini hesaplayıp dakikalar önce oraya yerleştirdiği silahlara doğ-ru sıçradı.

Bir sonraki bıçağı ilken'lerden birinin kanadını delip geçti. Son-raki bıçağı ilken'ler nerede olduğunu anlayamadan yaratığı yere sermek için kullandı. Lorcan avluyu çevreleyen çatıların üçüncü-süne doğru koşmaya başlamıştı bile. Orada bıraktığı kılıca doğru. Bıçağı dosdoğru en yakınındaki ilken'in suratına fırlattı.

Geriye iki yaratık ve şimdi kızı kutuya sokmaları için haykıran Vernon kalmıştı.

Elide geniş caddeye değil, avludan dışarıya uzanan dar sokağa doğru deli gibi koşuyordu. İçi molozla ve çöple dolu olan ara sokak ilken'lerin sığamayacağı kadar dardı. *Akıllı kız.*

Lorcan sıçrayıp bir sonraki çatıya yuvarlanarak indi. Orada son iki hançerini bırakmıştı...

Hançerleri fırlatsa da ilken'ler onun nasıl nişan aldığını ve si-lahları fırlatma tarzını çözmüşlerdi.

Fakat Elide'ın yapabilecekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlar-dı.

Elide ara sokağa sadece kendisini kurtarmak için girmemişti. Niyeti baltaya ulaşmaktı.

Lorcan'in izlediği kadın dikkati dağılan ilken'in arkasına ses-sizce geçip baltayı kanatlarına indirdi.

Yaralı bileğine, burnundan akan kana rağmen.

İlken çığlık attı ve dizlerinin üzerine çökerken bile Elide'ı yaka-lamak için debelendi.

Şimdi tam da Elide'ın istediği yerdeydi.

Daha yaratığın çığlığı sona ermeden balta tekrar savruldu.

Hemen sonra sesi kesilen ilken'in başı taşların üzerinde yuvar-landı.

Lorcan çatıdan atlayıp Elide'a öfkeyle yaklaşan son ilken'in üzerine sıçradı...

Fakat yaratık dönüp kapının yanında sinen, yüzü kireç kesilen Vernon'a doğru koştu.

Kanı taşların üzerine akan, hıçkıran Elide da amcasına doğru döndü. Baltasını havaya kaldırmıştı bile.

Fakat ilken Elide'ın amcasına uzanıp güçlü kollarıyla onu kavradı ve göğe uçurdu.

Elide yine de baltayı fırlattı.

Balta kıl payıyla ilken'in kanadını ıskaladı.

Balta kaldırım taşlarına çarpıp bir parça taş kopardı. Kanatları yırtılan ve avlu çıkışına sürünen ilken'in hemen yanına düştü.

Lorcan, baltayı eline alıp perişan halde tıslayan canavara doğru yürüyen Elide'ı izledi.

Yaratık pençelerini Elide'a savurdu. Elide yana kaçıp saldırıyı kolayca savuşturdu.

Elide'ın yaralı kanadına ayağıyla bastığı ve kaçışını engellediği ilken çığlık attı.

Yaratık sesini kesince Elide daha önce Lorcan'in ondan hiç işitmediği alçak ve acımasız, burnunun bir deliğinin pıhtılaşmış kanla tıkanmasına rağmen berrak bir sesle "Erawan'in bir daha it sürüsü gibi arkamdan sizi gönderdiğinde bunun karşılıksız kalmayacağını bilmesini istiyorum," dedi. "Ayrıca bir dahaki sefere onu gördüğümde Manon'ın ismini onun tanrılar lanetleyesice kalbine kazıyacağımı da." Elide'ın yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü. Yüz hatlarına güçlü ve ürkütücü bir güzellik veren o öfke gibi sessiz ve sonu gelmez gözyaşları.

Elide ilken'e "Fakat anlaşılan bu gece senin gecen değil," dedi. Baltayı bir kez daha omzunun üzerine kaldırdı. Elide'ın yüzünde kasvetli bir gülümseme belirirken ilken sızlanmayı andıran sesler çıkardı. "Çünkü mesajı götürmek için biriniz yeter. Dostların da zaten gelmek üzereler."

Balta indi.

Et ve kemik taşlara döküldü.

Elide orada dikilip cesede, yaratığın boynundan akan kötü kokulu kana baktı.

Lorcan belki biraz uyuşmuş bir halde Elide'ın yanına gidip baltayı onun ellerinden aldı. O acıyan bileğiyle baltayı nasıl da kullanmıştı...

Elide tıslayıp Lorcan'in hareketine sızlanarak karşılık verdi. Bir süredir kanında nasıl bir güç akıyorsa bir anda kaybolup gitmiş, geride sadece acı bırakmış gibi.

Elide bileğini tuttu. Lorcan ölü ilken'lerin etrafında dolanıp başlarını bedenlerinden ayırırken Elide hiç ses çıkarmadı. Savaşçı bir yaratıktan diğerine geçip silahlarını bir bir geri alıyordu.

Handaki insanlar hareketlenmişler; gürültünün kaynağını, dışarının bilerek ve isteyerek ihanet ettikleri kızın başına neler geldiğini görmek için yeteri kadar güvenli olup olmadığını merak ediyorlardı.

Kısa bir an için Lorcan hancının işini bitirmeyi düşündü.

Fakat Elide "Yeterince ölüm yaşandı," dedi.

Elide'n gözyaşları yanaklarındaki siyah kanın içinde çizgiler oluşturdu; çilleri taklit eden kan. Kızıl ve saf, Elide'ın burnundan ağzına ve çenesine akan ve şimdiden katılaşan kan.

Lorcan baltayı kınına sokup Elide'ı kucağına aldı. Elide itiraz etmedi.

Lorcan, Elide'ı sisle kaplı kasabada mavnanın bağlı olduğu yere taşıdı. Orada onları izleyen bir kalabalık toplanmıştı bile; şüphesiz ilken'ler gidince erzakı almak için orada bekliyorlardı. Lorcan'in hırıltısını işitince sisin içine kaçıştılar.

Lorcan'in mavnaya adım atmasıyla tekne altında sallandı. Elide "Bana senin gittiğini söyledi," dedi.

Lorcan hâlâ Elide'ı kucağından bırakmıyordu. Bir koluyla onu havada tutarken diğer koluyla ipleri çözüyordu. "Ona inandın."

Elide yüzündeki kanı sildi. Sonra bileğinin ve kırık burnunun verdiği acıyla yüzünü ekşitti. Lorcan'in Elide'ın burnuyla ilgilenmesi gerekecekti. Buna rağmen burnu sonsuza dek hafif yamuk kalabilirdi. Lorcan, Elide'ın bunu umursayacağından şüpheliydi.

Lorcan, Elide'ın muhtemelen yamuk burnunu mücadele edip hayatta kalışının bir emaresi olarak göreceğini biliyordu.

Lorcan nihayet Elide'ı gözünün önünde olacağı şekilde elma kasasının üzerine bıraktı. Elide mavna sırığını alıp tekneyi rıhtımdan o lanet olası kasabadan uzaklaştırdı. Akıntı yönünde ilerlerlerken Elide sis onları gizlediği için minnettardı. Karaya çıkmadan önce belki peşlerinde olabilecek düşmanları ekmek için nehirde iki gün daha yolculuk etmeyi göze alabilirlerdi. Eyllwe'ye yayan günler içinde varabilecekleri kadar yakın olmaları iyiydi.

Lorcan konuşana dek yavaş yavaş hareket eden sis ve nehir sularının mavnayı yalarken çıkardığı seslerden başka hiçbir ses yoktu. "O hançeri kendine saplayacaktın."

Elide yanıt vermedi. Sonra sessizlik öyle uzun sürdü ki Lorcan kasanın üzerine tüneyen Elide'a doğru döndü.

Suya bakan Elide'ın yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü.

Lorcan onu nasıl –Elide'ın ihtiyacı olan bir şekilde– teselli ve teskin edeceğini bilmiyordu.

Böylece Lorcan mavna sırığını bırakıp kasanın yanına oturdu. Ahşap gıcırdadı. "Manon kim?"

Lorcan avluda tuzağını hazırlarken Vernon'ın o özel yemek odasında söylediklerini işitmişse de bazı ayrıntılar eksik kalmıştı.

Elide "Demirdiş birliğinin uçuş lideri," dedi. Sesi titriyor, sözcükler kanın pıhtılaştığı burnuna takılıyordu.

Lorcan karanlıkta şansını denedi. "Seni Morath'ten o çıkarmıştı. O gün üzerinde cadıların deri giysilerinin olmasının ve Oakwald'da dolanmanın sebebiydi o."

Elide başını salladı.

"Ya Kaltain... O kimdi?" Elide'a üzerinde taşıdığı o nesneyi veren kişi.

"Erawan'in metresi... kölesi. Benim yaşımdaydı. Erawan taşı onun kolunun içine yerleştirip onu yaşayan bir hayalete çevirmişti. Kaltain bana ve Manon'a kaçmamız için zaman kazandırdı. Bunu yaparken de Morath'in büyük bir kısmını ve kendisini yaktı."

Elide elini ceketine götürdü. Yüzünden gözyaşları akarken nefes alıp vermekte güçlük çekiyordu. Elide'ın siyah bir kumaş parçası çıkarmasıyla Lorcan'in nefesi tutuldu.

Kumaşa sinmiş olan koku bir dişinin yabancı kokusuydu; perişan, üzgün ve üşüten bir dişi. Fakat onun altında bir başka koku daha vardı. Lorcan'in tanıdığı ve nefret ettiği bir koku...

Gözyaşlarıyla sarsılan Elide "Kaltain benden bunu Aelin'a değil, Celaena'ya vermemi istedi," dedi. "Çünkü Celaena... soğuk biz zindanda Kaltain'e sıcak bir pelerin vermiş. Kaltain'i Morath'e götürdüklerinde pelerini yanına almasına izin vermemişler fakat Kaltain bu parçayı saklamayı başarmıştı. Celaena'ya o iyiliğinin karşılığını vermesini aklından çıkarmamak için. Fakat... ne tür bir hediye bu? Ne bu?" Elide kumaş parçasını çekince siyah bir taş parçası ortaya çıktı.

Lorcan'in bedenindeki her damla kan bir yandan soğurken bir yandan ısındı; bir yandan canlanırken bir yandan öldü.

Elide sessizce hıçkırıyordu. "Bu karşılık ne? İçimdeki ses bana taşa dokunmamamı söylüyor. Ben... bir ses bana taşı aklıma bile getirmememi söyledi..."

Uğursuzdu. Elide'ın güzel ve kirli elinde tuttuğu şey uğursuzdu. Buraya ait değildi. Burada *olmamalıydı*...

Lorcan'i ömrü boyunca gözeten tanrı irkildi.

Ölüm bile o şeyden korkuyordu.

Lorcan sertçe "Kaldır şunu," dedi. "Hemen."

Eli titreyen Elide kendinden isteneni yaptı. Ancak taş ceketinin içinde kaybolduğunda Lorcan "Önce seni temizleyelim," dedi. "Burnunu ve bileğini düzeltelim. Bunlarla uğraşırken sana bildiklerini anlatırım."

Gözleri nehirde olan Elide başını salladı.

Lorcan uzanıp Elide'ın çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Ümitsiz, kederli gözler gözleriyle buluştu. Başparmağıyla serseri bir gözyaşını sildi. "Seni koruyacağıma dair söz verdim. Sözüme uyacağım Elide."

Elide gözlerini ondan ayırmadan Lorcan'den kaçınmak için hamle etse de savaşçı onu daha da sıkıca kavradı.

Lorcan, Elide'a "Seni her zaman bulacağım," diye yemin etti.

Elide'ın boğazı bir aşağı bir yukarı kımıldadı.

Lorcan "Söz veriyorum."

* * *

Lorcan, Elide'ın yüzünü temizleyip burnunun ve bileğinin durumuna bakarken Elide onun söylediklerini aklından geçiriyordu. Lorcan, Elide'ın bileğini yumuşak kumaşa sarıp hızlıca fakat sert olmayan bir hareketle burnunu yerine oturttu.

Wyrd anahtarları. Wyrd kapıları.

Aelin'da tek Wyrd anahtarı vardı. İkinciyi arıyordu.

Yakında bir anahtar daha olacaktı. Elide üzerinde taşıdığı anahtarı Aelin'a verdiğinde.

İkiye karşı tek anahtar. Belki de savaşı kazanacaklardı.

Her ne kadar Elide, Aelin'ın anahtarları nasıl kendisini yok etmeden kullanabileceğini bilmiyordu. Fakat... bu meseleyi ona bırakacaktı. Erawan'in orduları olabilirdi. Fakat Aelin'ın da iki anahtarı vardı...

Elide, Manon'ı aklına getirmemeye çalıştı. Vernon, Elide'a Lorcan'in onu bırakıp gittiği yalanını söylemişti. Elide'ın direncini kırıp onu kendi rızasıyla gitmeye ikna etmek için. Belki Manon da ölmemişti.

Elide elinde kanıt olana dek Manon'ın öldüğüne inanmayacaktı. Tüm dünya ona Uçuş Lideri'nin artık var olmadığını haykırana dek.

Deri giysilerinin kurumasını bekleyen Elide, Lorcan'in gömleklerinden birini üzerine geçirene kadar Lorcan pruvadaki yerine dönmüştü. Elide'ın bileği zonkluyordu; sürekli, ısrarcı bir ağrıydı bu. Yüzünün hali de çok iyi değildi ve Lorcan ona büyük ihtimalle gözünün moraracağını söylemişti. Fakat... Elide sağlıklı düşünebiliyordu.

Lorcan'in yanına giden Elide onun mavna sırığını nehrin balçıklı tabanına indirişini izledi. "O yaratıkları öldürdüm."

"İyi iş çıkardın," dedi Lorcan.

"Pişmanlık duymuyorum."

Karanlık, dipsiz gözler Elide'ın gözlerine çevrildi. "İyi."

Elide bunları neden söylediğinden, buna neden ihtiyaç duyduğundan ya da söylediklerinin Lorcan için herhangi bir değeri olup olmadığından emin değildi. Fakat Elide parmak uçlarının üzerin-

de durup Lorcan'in kirli sakallı yanağını öptü ve "Ben de seni her zaman bulacağım Lorcan," dedi.

Elide, Lorcan'in ona baktığını hissetti. Dakikalar sonra yatağa girdiğinde bile.

Uyandığında adeti için kullanacağı temiz keten parçaları yatağın yanındaydı.

Lorcan'in gece yıkanan ve kurulanan gömleği Elide'ın kullanması için kesilmişti.

51

Eyllwe kıyısı yanıyordu.

Üç gün boyunca bir köyden diğerine yol almışlardı. Bazı köyler hâlâ yanarken bazılarından geriye sadece köz kalmıştı. Her birinde Aelin ve Rowan alevleri söndürmek için canla başla çalışmışlardı.

Rowan şahin formunda uçabiliyordu. Fakat... Aelin kahroluyordu. Kıyıya çıkacak kadar bir süre duramamaları Aelin'ı kesinlikle kahrediyordu. Bu yüzden Aelin yapacaklarını gemiden yapıyor, gücünün derinlerine uzanıp onu denizin, göğün ve kumun üzerinde alabildiğine uzatıp ateşleri tek tek söndürüyordu.

Üçüncü günün sonunda Aelin bitkin düşmüştü; öyle susamıştı ki ne kadar su içerse içsin o susuzluğu gideremiyordu. Dudakları çatlamış ve soyulmuştu.

Rowan köyleri kimin yaktığını sormak için üç kez kıyıya gitmişti.

Her seferinde yanıt aynıydı: Geceleyin köylerin üzerine yıldızları bile örten türde bir karanlık çökmüş, ardından köyler köylülerin ancak hedeflerini bulduktan sonra fark edebildikleri alevli oklarla yakılmıştı.

Fakat o karanlığın olduğu yerde, Erawan'in kuvvetlerinin olduğu yerde... onlardan hiçbir iz yoktu.

Maeve'den de.

Rowan ve Lysandra yüksekten ve geniş bir alan üzerinde uça-

rak her iki kuvveti de aramışsalar da... elleri boş kalmıştı.

Bazı köylülerin iddiasına göre onlara saldıran hayaletlerdi. Gömülmemiş ölülerinin uzak diyarlardan memleketlerine dönen hayaletleri.

Ta ki köylüler yeni söylentiler fısıldamaya başlayana dek.

Eyllwe köylerini bir bir yakanın Aelin Galathynius olduğu söylentisiydi bu. On yıl önce krallığının yardımına gelmedikleri için.

Aelin'ın alevleri söndürmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Rowan uzaktaki gemiden köylerindeki ateşleri dindirenin kim olduğunu açıklamaya çalıştığında köylüler ona inanmamışlardı.

Rowan ona söylenenlere kulak asmamasını, bunlara kafasını takmamasını söylemişti. Aelin da elinden geleni yapmıştı.

Ve yine böyle zamanlardan birinde Rowan başparmağını Aelin'ın avucundaki yara izinin üzerinde gezdirmiş, eğilip onu boynundan öpmüştü. Rowan onun kokusunu derin derin içine çekmişti. Aelin, Rowan'ın bunu o sabah gemide kaçıp gitmesine neden olan sorunun yanıtını bulmak için yaptığını anlamıştı. Hayır, Aelin karnında Rowan'ın çocuğunu taşımıyordu.

Bu meseleyi sadece bir kez –geçen hafta– tartışmışlardı. Aelin soluk soluğa, ter içinde Rowan'ın üzerinden indiğinde ve Rowan ona bir tonik kullanıp kullanmadığını sorduğunda. Aelin ona sadece hayır demişti.

Rowan donakalmıştı.

Sonra Aelin, Mab'in Fey kanını o kadar taşıyorsa pekâlâ kendisinin Fey'ler gibi zor gebe kalabileceğini söylemişti. Ve zamanlama ne denli berbat olsa da... Terrasen'in soyunu devam ettirmek, Terrasen'e bir gelecek sağlamak için tek şansı bu olacaksa... bu şansı heba etmeyecekti. Rowan'ın yeşil gözlerinde dalgın bir ifade belirse de prens başını sallayıp Aelin'ın omzuna bir öpücük kondurmuştu. Hepsi bundan ibaretti.

Aelin cesaret edip Rowan'a onun çocuklarını doğurmasını isteyip istemediğini soramamıştı. Rowan'ın çocuk *isteyip istemediğini.* Lyria'nın başına gelenler düşünüldüğünde.

Ve Rowan'ın daha çok alev söndürmek için yeniden kıyıya uç-

masına dek geçen o kısa anda Aelin o sabah neden kustuğunu açıklamaya çekinmişti.

Son üç gün hızla geçip gitmişti. Fenrys o sözcükleri söylediğinden beri –İsimsizdir bedelim– günler dumanların, alevlerin, dalgaların ve güneşin arasında geçip gidivermişti.

Fakat üçüncü günde güneş battığında, eşlikçi gemi ileriden işaret verirken ve mürettebat telaşla demir atmaya uğraşırken Aelin düşüncelerini bir kenara bıraktı.

Alnında boncuk boncuk terler biriken Aelin'ın dili damağı kurumuştu. Fakat Rolfe'un adamlarının kısa bir süre önce ne keşfettiklerini gördüğünde susuzluğunu, bitkinliğini unuttu.

Düz, bolca su emmiş bir kara parçası bulutlu göğün altında göz alabildiğine uzanıyordu. Küflü yeşil ve kemik beyazı çimler tepeleri ve çukurları ve ayna gibi düz, gri sularla birbirlerinden ayrılan küçük hayat adacıklarını kaplıyordu. Hepsinin ortasında ise hafif tuzlu sudan yukarı yükselen ve toprağın üzerinde üstünkörü gömülmüş bir cesedin uzuvlarını andıran harabeler vardı. Görkemli, viran kalıntılar; ovada boğulan, bir zamanların güzel şehri.

Taş Bataklıkları.

Manon insanların ve Feylerin diğer iki geminin kaptanlarıyla buluşmalarına izin verdi.

Çok geçmeden haberler kulağına geldi: Aradıklarını karaya çıktıktan sonra bir buçuk günlük bir yolculuğun sonunda bulacaklardı. O şeyin kesin yerini bilmiyorlardı; tam yerini bulmalarının ne kadar zaman alacağını da. Onlar geri dönene dek gemiler burada demirli kalacaktı.

Ve anlaşılan Manon onların karadaki yolculuklarına katılacaktı. Kraliçe, Manon'ı geride bırakırlarsa döndüklerinde küçük filolarını yerinde bulacaklarından şüphe ediyormuş gibi.

Zeki kadın.

Fakat bu da diğer sorundu. Şimdiden endişeli ve keyifsiz görünen Manon'ın karşı karşıya olduğu sorun.

Abraxos kuyruğunu hafifçe salladı. Demir dikenler eski gemi-

nin güvertesini çizdi. Abraxos kraliçenin bir dakika önce verdiği emri işitmişti sanki: *Ejderha gitmek zorunda.*

Düz ve açık bataklıklarda Abraxos kolay fark edilirdi.

Manon elini ejderhanın yaralı burnuna götürüp gözlerini o dipsiz, siyah gözlere dikti. "Bir yerlerde gizlenmen gerek."

Abraxos, Manon'ın avucuna sıcak ve kederli bir nefes verdi.

Yüreği sızlasa da Manon "Bunun için sızlanma," dedi. "Gözlerden uzak kal, gözünü açık tut ve dört gün sonra geri dön." Manon kendisini tutmayıp öne eğildi ve alnını Abraxos'un burnuna bastırdı. Ejderhanın homurtusunun titreşimlerini kemiklerinde hissetti. "Sen ve ben hep bir ikili olduk. Birkaç gün hemen geçip gider dostum."

Abraxos da başıyla Manon'ı başını dürttü.

Manon yutkundu. "Hayatımı kurtardın. Defalarca. Bunun için sana hiç teşekkür etmedim."

Abraxos bir kez daha hafifçe sızlandı.

"Sen ve ben," dedi Manon. "Karanlık bizi alıp götürene dek."

Manon, Abraxos'tan ayrıldı. Burnunu sadece son bir kez daha okşamakla yetindi. Sonra bir adım geriledi. Bir adım daha. "Git."

Abraxos kımıldamadı. Manon demir dişlerini gösterdi. *"Git."*

Abraxos ona sitemle baksa da bedeni gerildi ve kanatları kalktı.

Ve Manon daha önce hiç kimseden Terrasen Kraliçesi ve onun dostları kadar nefret etmediğine hükmetti. Sebep Abraxos'u gitmeye zorlamaları, ne tehlikeler onları ayıramamışken ikisini ayırmalarıydı.

Fakat Abraxos havalanmıştı. Yelkenler kanatlarının rüzgârı altında gıcırdıyordu. Manon ejderhayı ufukta bir beneğe dönüşene, şalopalar onları uzun otlara ve bataklıkların ötedeki durağan ve gri suyuna götürmek için hazırlanana dek izledi.

Kraliçe ve mahiyeti hazırlanmış, bazı insanların mücevher taktıkları gibi silahlarını kuşanmış; birbirlerine sorular sorup yanıtlar vererek ortalıkta geziniyorlardı. On Üçler'e öyle benziyorlardı ki Manon'ın yüzünü çevirmesi, pruva direğinin gölgeleri arasına sinip nefesini yeniden düzenlemesi gerekti.

Elleri titriyordu. Asterin ölmemişti. On Üçler ölmemişlerdi.

Bu düşünceleri bir süredir aklına getirmemişti. Fakat şimdi, o çiçek kokan ejderha ufukta kaybolurken...

Uçuş Lideri'nin son parçası da Abraxos'la beraber yitip gitmişti.

Boğucu bir rüzgâr Manon'ı karaya, o bataklıklara doğru çekti. Beraberinde pelerinini sürükleyerek.

Manon parmağını o sabah giymeye karar verdiği kızıl pelerininin üzerinde gezdirdi.

Rhiannon.

Manon, Crochan kraliyet soyundan birinin beş yüz yıl önce o son katliamdan sağ kurtulduğuna dair hiçbir söylenti işitmemişti. Üvey kız kardeşi hariç, herhangi bir Crochan'in Lothian Siyahgaga ve Crochan prensinin hayatta kaldıklarını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Manon omuzlarındaki pelerini tutturan broşu çözdü. Kalın, kırmızı kumaşı ellerinde tarttı.

Birkaç kez tırnakladığı pelerinden pek de zorlanmadan uzun, ince bir parça kopardı. Birkaç hareketle kumaş şeridini saç örgüsünün ucuna bağladı. Kızıl şerit saçlarının ay beyazıyla güçlü bir kontrast oluşturdu.

Manon pruva direğinin ardındaki gölgelerin arasından çıkıp geminin kenarından aşağı baktı.

Manon üvey kız kardeşinin pelerinini denize attığında kimseden ses çıkmadı.

Rüzgâr pelerini dalgaların üzerinde bir iki metre taşıdıktan sonra pelerin dalgaların üzerine kurumuş bir yaprak gibi düştü. Bir kan birikintisi... Gelgitin uzaklara, okyanusun içlerine doğru taşıdığı pelerin uzaktan öyle görünüyordu.

Manon, Adarlan Kralı'nın ve Terrasen Kraliçesinin ana güvertenin tırabzanında beklediğini gördü. Arkadaşları dalgaların üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket eden şalopaya biniyorlardı.

Manon önce safir, sonra da turkuvaz ve altın rengi gözlere baktı.

Manon ne yaptığını gördüklerinden emindi. Belki pelerinin ne anlam ifade ettiğini bilmeseler de... yaptığı işin anlamını kavramışlardı.

Manon demir dişlerini ve tırnaklarını yuvalarına geri çekip onlara yaklaştı.

Aelin Galathynius sessizce "Yüzleri gözünün önünden hiç gitmez," dedi.

Manon kraliçenin kastettiğinin On Üçler olmadığını ancak kıyıya doğru kürek çekildiğinde ve dalga serpintileriyle ıslandıklarında fark etti. Manon'ın aklında Aelin'ın da o pelerinin denize uçuşunu izleyip suya dökülen kan gibi göründüğünü düşünüp düşünmediği sorusu vardı.

52

Leriba'ya gitmediler. Banjali'ye de. Yakınlarından bile geçmediler.

Lorcan hayatının akışını yönlendiren ve şekillendiren o itici gücü omzunda hissediyordu; o görünmez ve ısrarcı gölge ve ölüm elini. Böylece güneye gittiler; sonra batıya. Eyllwe'deki kanallar şebekesinde hızla ilerlediler.

Lorcan bizzat Hellas'ın onu itip götürdüğünü ve peşinde oldukları kraliçenin muhtemelen o yönde –o yol her nereye çıkacaksa– olduğunu söylediğinde Elide ona ne itiraz etti ne de sözlerini sorguladı. Çevrede hiç şehir yoktu; sadece Oakwald'un en güney ucundaki uçsuz bucaksız çayırlar, sonra da bataklıklar. Terk edilmiş yarımada bataklıkların içindeki harabelerle doluydu.

Fakat Lorcan o tarafa yönlendiriliyordu... Karanlık tanrının Lorcan'in omzundaki dokunuşu savaşçıyı asla yanlış yönlendirmemişti. Bu yüzden Lorcan o yönde ne bulacağını görmek istiyordu.

Lorcan kafasını Elide'da bir Wyrd anahtarı olduğu gerçeğine takmamaya çalışıyordu. Elide'ın o anahtarı kendisinin düşmanına ulaştırmaya çalıştığını da. Belki de gücünün çağrıları ikisini o anahtara, Aelin'a götürecekti.

Sonra Lorcan'in elinde iki anahtar olacaktı. Kartlarını doğru oynarsa.

Diğerlerinden daha zeki, daha hızlı ve daha acımasız olursa.

Bir de işin en tehlikeli kısmı vardı: Üzerinde iki anahtarla

üçüncüyü bulmak için Morath'in kalbine yolculuk etmek. En iyi müttefiki ve hayatta kalması için en iyi şansı hız olacaktı.

Ve muhtemelen bir daha Elide'ı ya da diğerlerini hiçbir zaman görmeyecekti.

O sabah nihayet mavnalarını geride bırakıp heybelerinin alabileceği kadar erzak alıp dalgalanan otların arasına karışmışlardı. Saatler sonra ovadaki dik bir tepeye çıkarlarken Elide'ın nefesi kesildi. Lorcan iki gündür deniz kokusu alıyordu; bataklıkların kenarına yaklaşmış olmalıydılar. Elide seslice yutkununca tepenin zirvesine varmalarıyla Lorcan matarayı ona uzattı.

Fakat Elide durup kollarını sarkıttı.

Lorcan de önlerinde uzanan manzarayı görünce donakaldı.

"Burası da neresi?" diye fısıldadı Elide. Arazinin onu işiteceğinden korkuyormuş gibi.

Göz alabildiğine uzanan, ufka karışan on metre kadar çöküyordu; üzerinde dikildikleri –tepe değil– kayalık keskin, ölümcül bir yarıkla son buluyordu. Öfkeli bir tanrı ovayı ayağıyla ezip iz bırakmış gibi.

Gümüşi, tuzlu su yine bir ayna gibi yarığın büyük bir kısmını örtüyor, sadece otlarla kaplı adacıklar ve toprak tümsekleriyle ve viran, muhteşem harabelerle bölünüyordu.

"Burası kötü bir yer," diye fısıldadı Elide. "Burada olmamalıyız."

Gerçekten de Lorcan'in kollarındaki tüyler diken diken olmuş; gözleri bataklıkları, harabeleri, dikenli bitkileri ve adacıklardan bazılarını boğan gür bitki örtüsünü gözlerken tüm içgüdüleri tetikteydi.

Ölüm tanrısı bile Lorcan'i iteklemeyi bırakıp omzunun arkasında sinmişti.

"Ne seziyorsun?"

Elide'ın dudaklarının rengi solmuştu. "Sessizlik. Hayat fakat müthiş bir... sessizlik. Sanki..."

"Sanki ne?" diye bastırdı Lorcan.

Elide'ın sözleri kesik kesik nefeslerle çıkıyordu. "Sanki bir zamanlar, uzun zaman önce burada yaşayan herkes hâlâ... içeride...

aşağıda hapsolmuş." Bir harabeye işaret etti; bir zamanlar muhtemelen kuleye bağlı bir balo salonu olan, kıvrımlı ve kırık bir kubbe. Bir saray. "Buranın yaşayanlar için bir yer olduğunu sanmam Lorcan. Bu sulardaki canavarlar... Davetsiz misafirleri hoş görecekleri sanmam. Ölüleri de."

"Sana bunları söyleyen taş mı yoksa seni izleyen tanrıça mı?"

"Uyarıları fısıldayan kalbim. Anneith sessiz. Buralarda olmak istediğini sanmıyorum. Bizi takip etmeyecektir."

"Morath'e geldi de buraya mı gelmeyecek?"

Elide yanıt vermek yerine "Bu bataklıklarda ne var?" diye sordu. "Aelin niye bataklıklara gitti?"

Anlaşılan soru buydu. Çünkü onların sezdiğini mutlaka kraliçe ve Whitethorn da sezmiş olmalıydı. Onları buraya sadece büyük bir ödül ya da tehdit çekebilirdi."

"Bilmiyorum," dedi Lorcan. "Yakınlarda ne kasaba ne de bir ileri karakol var." Fakat karanlık tanrının onu getirdiği, titrese de o elin onu hâlâ ittiği yer burasıydı.

Cam gibi suyun altındaki şeyin tehlikesinin ulaşamadığı o küçücük adalarda sadece harabeler ve gür bitkiler vardı.

Fakat Lorcan kendisini omzundan dürten tanrıya itaat edip Perranth Leydisi'ni ardına takıp ilerledi.

Elide her an çökecekmiş gibi duran bir taş duvarın içinden uzanan heykelin yıpranmış yüzüne bakıp "Burada kim yaşıyordu?" diye sordu. Duvar üzerinde dikildikleri adacığın kenarında yıkılacak gibi duruyordu; üzerine oyulmuş, yosunlarla kaplı kadın heykelinin bir zamanlar güzel olduğundan şüphe yoktu. Adacığın üzerinde kirişler için bir deste ve çürüyeli epey olan bir çatı da vardı. Kadın heykelinin peçesi artık bir kefen gibi görünüyordu. Elide ürperdi.

Lorcan "Bu yer daha ben doğmadan yüzyıllar önce unutulup harabeye dönmüş," dedi.

"Bir zamanlar Eyllwe'ye mi aitti?"

"Artık var olmayan bir krallığın bir parçası, gezgin ve diğer diyarlardaki halklara karışan kayıp bir halk."

"Böyle güzel binalar yaptıklarına göre hayli yetenekliymişler."

Lorcan homurdanarak Elide'ı onayladı. İki gündür ağır ağır bataklıklarda ilerleseler de Aelin'dan hiçbir iz yoktu. Harabeleri sığınak olarak kullanıp uyumuşlarsa da ikisi de adamakıllı dinlenememişti. Elide'ın rüyalarında asla karşılaşmadığı, su boğazlarına ve burunlarına hücum ederken tanrılara yalvaran insanların solgun yüzlü, donuk bakışlı insanlar musallat oluyordu. Uyandığında bile onları görebiliyor, rüzgârda haykırışlarını işitebiliyordu.

İlk gün Lorcan aksi bir sesle bunun sadece taşların arasından geçen esinti olduğunu söylemişti.

Fakat Elide gerçeği Lorcan'in gözlerinin içinde görebiliyordu. O da ölülerin seslerini işitmişti.

Ayaklarının altındaki zemini kaydıran afetin gümbürtüsünü, tüm o insanları onlar bir yere kaçamadan yutan suların sesini Lorcan de işitmişti. Takip eden yıllarda denizin, bataklığın ve nehrin tuhaf yaratıkları birbirine karışmış, harabeleri bir av sahasına çevirmiş ve sudaki cesetler bittiğinde birbirlerini yemişlerdi. Değişmiş, uyum sağlamış; atalarından daha iri ve kurnaz olmuşlardı.

Bataklıkları aşmalarının o denli uzun sürmesinin nedeni bu canavarlardı. Lorcan o güvenli adacıkların arasında uzanan son derece durgun sulardan gözünü ayırmıyordu. Bazen su göğüs hizasına ulaşan, tuzlu su içinde yürüyebilecekleri kadar berrak olsa da bazen olmuyordu.

Bazen adacıklar bile emniyetsiz oluyordu. Elide uzun, –zırh gibi– pullarla kaplı bir kuyruğun bir taş duvarın ya da kırık bir sütunun ardında kaydığını bir değil, iki kez görmüştü. Kocaman, kısık altın rengi gözlerin kamışların arasından baktığını üç kez görmüştü.

Lorcan ne zaman yalnız olmadıklarını fark etseler Elide'ı omzunun üzerine çıkarıp koşmuştu.

Bir de yılanlar vardı. Hayaletleri andıran ağaçlardan sarkıp adalardaki yaşamı tüketiyorlardı. Durmadan ısıran tatarcıklar ise bulutlar gibi, bazen saatlerce üzerlerine çullanan sivrisineklerin yanında bir hiçti. Bazen Lorcan karanlık gücünden bir dalga gön-

derip sivrisinekleri karanlık bir yağmur gibi toprağa döküyordu.

Fakat ne zaman Lorcan bir yaratığı öldürse... Elide yerin sarsıldığını hissediyordu. Onun korkusuyla değil... uyanıyormuş gibi sarsılıyordu yer. Kulak kesiliyormuş gibi.

Üzerinden kimin geçmeye cüret ettiğini merak ediyormuş gibi.

Dördüncü gece Elide çok yorulmuş, sinirleri çok yıpranmıştı. Nadiren karşılaştıkları bir sığınakta kıvrılıp sızlanmak istiyordu; asma katının bir kısmı sağlam olan, viran bir holdü burası. İçerinden gökyüzü görünüyordu ve sarmaşıklar ayakta kalan üç duvarı boğmuştu. Fakat taş merdiven sağlamdı ve adanın zemininden sudaki yaratıkların onlara saldıramayacakları kadar yüksekte kalıyordu. Lorcan sarmaşıkları ve dalları kullanarak tuzak telleri hazırladı. Herhangi bir yaratık basamaklardan çıkacak olursa haberdar olmak için.

Ateş yakma riskini almadılar. Zaten hava yeterince ılık olduğundan Elide da ateşe gerek duymuyordu. Bedeni Elide'la onun solundaki taş arasında sağlam duvar gibi uzanan Lorcan'in yanında yatarken Elide kulaklarında böceklerin sürekli bir vızıltıya dönen uyuşuk ötüşleriyle, yanıp sönen yıldızları izledi. Uzaklarda bir yerde bir şey kükredi.

Böcekler sustu. Bataklık dikkatini vahşi ve gür kükremeye çevirmiş gibiydi.

Yavaş yavaş hayat kaldığı yerden devam etse de etraf daha sessizdi. Lorcan "Uyu Elide," diye mırıldandı.

Elide yutkundu. Korku içine işlemişti. "O da neydi?"

"Bir hayvan... Bir çiftleşme çağrısı ya da bölgesini korumak için bir uyarı."

Elide yaratıkların ne denli iri olduğunu öğrenmek istemiyordu. Gözlerini ya da kuyruklarını kısa bir an için görmek bile ona yetmişti.

"Bana ondan bahset," diye fısıldadı Elide. "Kraliçenden."

"Bunun daha rahat uyumana fayda sağlayacağından şüpheliyim."

Elide diğer yanına döndü. Lorcan'i sırtüstü yatmış, gökyüzünü izler halde buldu. "Seni yaptığından dolayı öldürür mü gerçekten?" Lorcan başını salladı. "Buna rağmen... onun uğruna bu riski göze

alıyorsun." Elide başını yumruğuna yasladı. "Onu seviyor musun?"

Yıldızların arasındaki boşluklardan da kara gözler Elide'a çevrildi. "Maeve'e onu ilk gördüğüm andan beri âşığım."

"Sen... onun sevgilisi misin?" Elide bunu sormaya daha önce cesaret edememiş, aslında yanıtı öğrenmek de istememişti.

"Hayır. Ona bir kez teklif ettim. Bana küstahlığımdan dolayı güldü." Dudakları gerildi. "Ben de kendimi başka yollarla paha biçilmez kıldım."

Bir kez daha uzaktaki o kükreme birkaç saniye için dünyayı sessizleştirdi. Ses daha yakından mı gelmişti yoksa Elide'ın imgeleminin bir oyunu muydu bu? Elide tekrar Lorcan'e baktığında savaşçının gözleri dudaklarına çevrilmişti.

Elide "Belki de senin aşkından faydalanıyordur. Belki de seni peşinden sürüklemek işine geliyordur. Belki de sen... kendi yoluna gidecek olursan fikri değişir."

"Ona kan yeminiyle bağlıyım. Onu asla terk etmeyeceğim."

Bu sözler karşısında Elide göğsünde bir sızı hissetti. "O halde sonsuza dek onun peşinden koşacağını bildiğinden içi rahat olabilir."

Elide'ın sözleri niyetlenmediği kadar sert çıkmıştı. Gözlerini yıldızlara çevirse de Lorcan onun çenesini Elide'ın gözlerinin seçemediği bir hızla tuttu. Lorcan, Elide'ın gözlerini süzdü. "Benim romantik bir budala olduğum yanılgısına düşme sakın. Aşkı için biraz olsun ümit beslemiyorum."

"O halde buna aşk denemez."

"Aşka dair ne bilirsin ki sen?" Lorcan, Elide'a çok, o farkına bile varmadan yaklaşmıştı.

Elide annesi ve babasını düşünüp "Bence aşk mutlu etmelidir." dedi. Anne-babasının ne de çok gülümsediklerini, kahkahalar attıklarını ve birbirlerine nasıl baktıklarını anımsadı. "Aşk seni kendinin en iyi haline dönüştürmelidir."

"Bunların bende eksik olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Senin mutluluğun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Lorcan'in yüzüne ciddi, düşünceli bir ifade oturdu. "Senin yanında olmayı... sorun etmiyorum."

"Bu bir iltifat mı?"

O sert suratta yarım yamalak bir gülümseme belirdi. Elide ona, o gülümsemeye, o ağza dokunmak istedi. Parmaklarıyla, dudaklarıyla. Gülümsemesi Lorcan'i daha genç... yakışıklı yapmıştı.

Böylece Elide titreyen parmaklarını uzatıp Lorcan'in dudaklarına dokundu.

Hâlâ Elide'ın üzerine abanan, gözlerinde ciddi ve dikkatli bir ifade olan Lorcan donakaldı.

Fakat Elide parmağını Lorcan'in dudaklarının konturlarında gezdirip orada teninin yumuşak ve sıcak olduğunu fark etti. O dudaklardan çıkan sert sözlerle ne de büyük bir tezattı bu.

Elide, Lorcan'in dudaklarının köşesine uzanıp yüzünü eliyle çevirip savaşçının sert yanağını avucuna aldı. Elide'ın başparmağını elmacıkkemiğinin sert yüzeyinde gezdirdiği Lorcan'in gözkapakları ağırlaştı.

Elide "Seni gizlerim," diye fısıldadı. "Perranth'te. Sen... yapman gerekeni yaparsan ve gidecek bir yere ihtiyacın olursa... Orada bir yerin olur. Yanımda."

Lorcan'in gözleri hızla açıldı. Fakat o gözlerdeki bakışın sert, soğuk bir yanı yoktu hiç. "Onuru lekelenmiş bir Fey erkeği olurum... Bu da seni olumsuz etkiler."

"Böyle düşünecek kimsenin Perranth'te yeri olmaz."

Lorcan'in gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Elide, senin yapman gereken..."

Fakat Elide hafifçe doğrulup az önce parmaklarının olduğu yere dudaklarını götürdü.

Öpücük yumuşak, sessiz ve kısaydı. Dudaklarını Lorcan'in dudaklarına hafifçe sürtmüştü sadece.

Elide dudaklarını çektiğinde ona Lorcan titriyormuş gibi geldi. Elide'ın yanakları kızardı. Fakat kendisini zorlayıp konuştuğunda sesinin sakin çıkmasına şaştı: "Bana şimdi yanıt vermene gerek yok. Ya da herhangi bir zaman. On yıl sonra kapımda belirdiğinde bile teklifim geçerli olacak. Fakat Perranth'te bir yerin var, ihtiyacın olacak olursa ya da istersen."

Lorcan'in gözlerinde acıyı andıran bir ifade belirdi. Elide'ın onda şahit olduğu en insani ifadeydi bu.

Fakat Lorcan öne eğildi. Bataklıklara rağmen, dünyada olup biten her şeye rağmen, Lorcan'in dudaklarıyla dudaklarını okşadığı Elide on yıldır ilk kez hiç de korkmuyordu. Lorcan aynını tekrar yapıp Elide'ın ağzının önce bir köşesini, sonra diğerini öptüğünde Elide artık hiçbir şeyden korkmaz olmuştu.

Öylesi nazik, sabırlı öpücükler... Lorcan'in elleri de aynı şekilde hareket ediyordu. Elide'ın alnına düşen saçlarını geriye atan Lorcan'in elleri onun kalçalarında ve kaburgalarında gezindi. Elide ellerini Lorcan'in yüzüne götürüp parmaklarını ipeksi saçların içine soktu. Sonra Lorcan'in bedeninin ağırlığını bedeninin üzerinde hissetme özlemiyle belini ona doğru büktü.

Lorcan'in dili Elide'ın dudaklarının çevresinde gezinirken Elide onun için dudaklarını aralamasının kendisine ne kadar doğal geldiğine, bedeninin onun dokunuşu karşısında nasıl da canlandığına, kendi yumuşaklığına karşı onun sertliğine hayret etti. Lorcan dilinin Elide'ın diline değdiği ilk anda bir homurtu çıkardı. Kalçaları Elide'ın kalçalarına öyle bir sürtündü ki Elide'ın ateşi çıktı ve karşılık olarak, istekle bedenini onun bedenine sürttü.

Lorcan, Elide'ın arzusu karşısında onu daha da ateşli öptü. Elini aşağı indirip bacağını tuttuğu Elide'ın iki bacağını aralarına rahatça yerleşebilmek için biraz daha araladı. Böylece tüm bedeni Elide'ın bedeniyle hizalanırken... Elide nefes nefese kaldığını fark etti. Elide bedenini Lorcan'in bedenine sürterken Lorcan dudaklarını onun dudaklarından ayırıp Elide'ın çenesine, boynuna ve kulağına öpücükler kondurdu. Elide titriyordu; korkudan değil, Lorcan onun ismini defalarca tenine mırıldanırken duyduğu *arzudan*.

Bir dua gibi. Elide'ın ismi Lorcan'in ağzından bir dua gibi çıkıyordu. Elide, Lorcan'in yüzünü ellerinin arasına aldığında onun gözlerinin parladığını ve kendisi kadar nefes nefese kaldığını gördü.

Elide cesaretini toplayıp parmaklarını Lorcan'in yanağından boynuna, tam gömleğinin yakasının altına indirdi. Lorcan'in teni ısınmış ipek gibiydi. Lorcan, Elide'ın dokunuşu karşısında ürperdi.

Başını eğmesiyle mürekkep karası saçları alnına düştü. Kalçalarını Elide'ın kalçalarına öyle yapıştırdı ki Elide'ın ağzından küçük bir inilti çıktı. Daha fazla... Elide daha fazlasını istediğini fark etmişti.

Lorcan'in gözleri sessiz bir soruyla Elide'ınkilerle buluştu. Elide'ın eli Lorcan'in kalbinin üzerinde durdu. Lorcan'in kalbi hızla, şiddetli atıyordu.

Elide, Lorcan'i öpmek için başını kaldırdı. Dudakları onunkilere değdiğinde yanıtını fısıldadı...

Lorcan başını hızla kaldırdı. Hemen ayaklanıp kuzeydoğuya döndü.

Orada yıldızların ötesinde onları bir bir silen bir karanlık yayılmaya başlamıştı.

Elide'ın içindeki tüm ateş, arzu sönüp gitti.

"Fırtına mı bu?"

"Kaçmamız gerek," dedi Lorcan. Fakat gecenin körüydü ve şafağa hâlâ en az altı saat vardı. Bataklıkları aşmak için... Büyüyen karanlık daha da çok yıldızı yuttu.

"Nedir bu?" Karanlık her kalp atışında daha da yayılıyordu. Uzaklarda bataklık hayvanları kükremeyi bıraktı.

"İlken'ler," diye mırıldandı Lorcan. "Bu bir ilken ordusu."

Elide bu ordunun kendisinin peşinde olmadığını biliyordu.

53

Taş Bataklıkları'nın sonu gelmez labirentinde iki günün ardından –o tanrılar lanetleyesice Rolfe'un dediği gibi bir buçuk değil, *iki* gün– Aelin o yeri yakıp yıkmayı düşünür olmuştu. Sı ve nem yüzünden Aelin hiç kuru kalmıyordu. Durmadan terleyen bedeni yapış yapış olmuştu. Daha da beteri böceklerdi.

Aelin görünmez bir alev kalkanıyla o küçük iblisleri uzak tutuyordu. Kalkan ancak böcekler çarptığında belirginleşiyordu. Aelin onlara üzülebilirdi. Oraya geldiği ilk gün onu diri diri yemeye çalışmamış olsalardı. Aelin derisi kanayana dek onlarca şişmiş, kırmızı ısırığı kaşımamış; Rowan'ın yaraları iyileştirmesi gerekmemiş olsaydı.

Kan Tazısı'nın saldırısından sonra Aelin'ın şifa gücü tükenmişti. Bu yüzden Rowan ve Gavriel onların şifacılığını üstlenmiş; kaşıntı veren ısırıklarla, dikenli bitkilerin yol açtığı yaralarla; tuzlu suda dikkatli ilerlemezlerse harabelerin suyun altında kalan, sivri çıkıntılarının geride bıraktığı sıyrıklarla ilgilenmeye koyulmuşlardı.

Bataklıkların verdiği sıkıntılardan sadece Manon etkilenmiyor gibiydi. Cadı bataklıkların vahşi, çürüyen güzelliğini hoş buluyordu. Nitekim Manon, Aelin'a bir zamanlar oraya hükmeden korkunç nehir canavarlarından birini anımsatıyordu; altın rengi gözleriyle ve keskin, pırıl pırıl dişleriyle... Aelin bunları fazla düşünmemeye çalıştı. O yerden çıkıp kuru ve temiz toprağa adım atmanın hayalini kurmamaya da.

Fakat bu ölü, sefil arazinin ortasında Mala'nın Kilidi vardı.

Rowan şahin formunda önden gidip gözcülük yaparken güneş ufka doğru ağır ağır yol alıyordu. Lysandra küçük tepelerin arasında kalan sulara göz atarken Aelin'ın görünce yüzünü buruşturduğu, yapış yapış, pullu bir bataklık yaratığı çatal dilini çıkarıp öfkeyle tısladı. Şekil değiştiren suya daldı.

Aelin dikenli bitkilerle kaplı ve tepesinde iki çöküк sütun olan küçük tepeye ağır ağır tırmanırken yüzünü tekrar buruşturdu. Çizmek, batmak, yırtmak için tasarlanmış bir labirent.

Böylece Aelin bir ateş topu gönderip tepeyi küle çevirdi. Üzerinden geçtiği lapalaşmış tepe Aelin'ın çizmelerine yapıştı.

Tepeden inerlerken Aelin'ın yanında yürüyen Fenrys kıkırdadı. "Eh, buradan geçmenin bir yolu da bu." Suyun içinde Aelin'ı yönlendirmek için bir elini ileri uzattı. Refakat edilmek düşüncesi Aelin'ın hoşuna gitmese de... su dolu bir çukura düşmek de istemezdi. O çukurların derinlerinde neler olduğundan gayet emindi. İnsanlardan kalan parçaların arasında yüzmeye hiç meraklı değildi.

Göğüs hizasındaki suda yürürlerken Fenrys, Aelin'ın elini tuttu. Savaşçı önce onu kıyıya taşıyıp sonra kendi çıktı. Şüphesiz kurt formunda bir adacıktan diğerine zıplayabilirdi. Gavriel da öyle. Aelin onların ne diye Fey formunda kaldıklarını bilmiyordu.

Aelin büyüsünü mümkün olduğunca iyi kurulanmak için kullandı. Ardından bir parça ateşle Fenrys'in ve Gavriel'ın giysilerini de kuruttu.

Harcadığı güç önemsiz, sıradan miktardaydı. Her ne kadar gücünü üç gün boyunca alevler içindeki Eyller kıyılarında kullanmak onu bitkin düşürmüş de olsa. Alev büyüsünün verdiği bir yorgunluk değil, sadece fiziksel bir yorgunluktu bu. Zihinsel de. Aelin'a hâla bir yatsa bir hafta uyuyabilir gibi geliyordu. Aralıksız. Aelin yorgun olsa da... güç daha fazlasını istiyordu. Giysilerini bataklık suyuna girdikçe kurutması hiç olmazsa o lanet şeyi sessiz tutuyordu. Şimdilik.

Lysandra çirkin başını dikenli bitkilerin arasından kaldırınca Aelin ciyaklayıp bir adım geriledi. Şekil değiştiren sırıtınca son

derece sivri iki köpek dişi ortaya çıktı. Fenrys pes bir kahkaha atıp bir metre kadar ötesinde sürünen şekil değiştirene baktı. "Demek tenini, kemiklerini değiştirebiliyorsun fakat damga yerinde kalıyor ha?"

Lysandra suya birkaç santim kala durdu. İlerideki adacıkta Aedion yoluna devam etse de gerilmiş gibiydi. *İyi.* En azından Lysandra'yla alay etmeye devam ederlerse birilerinin boğazını kesecek olan sadece Aelin değildi. Fakat Aelin'ın dostu parıldayarak ve genişleyerek şekil değiştirdi. İnsanımsı bir forma –Fey– bürünene dek.

Fenrys karşısında kendisini görene dek. Her ne kadar bu kendisi Lysandra'nın giysilerine sığacak, daha ufak tefek bir Fenrys olsa da. Arkalarındaki adacıktan aşağı inen Gavriel gördüğü manzara karşısında bir adım geriye sendeledi.

Lysandra neredeyse Fenrys'le aynı bir sesle, sözcükleri yayarak "Sanırım sonsuza dek alamet-i farikam olacak bu," dedi. Bileğini uzatıp ceketinin kolunu sıyırarak sarımsı kahverengi tenindeki damgayı gösterdi.

Fakat hepsi suyun içinde yürüyüp adacıklara tırmanırken Lysandra başını eğip kendisine bakmaya devam etti. Sonunda "Kulaklarınız gerçekten daha iyi işitiyor," dedi. Lysandra dilini hafifçe uzamış köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi. Fenrys bir nebze ürperdi. Lysandra "Bunlar ne için?" diye sordu.

Gavriel daha da yaklaşıp şekil değiştireni dürtüp onunla birlikte birkaç adım öteye yürüdü. "Fenrys bu soruyu soracağın son kişi. Yani doğru dürüst bir yanıt istiyorsan."

Lysandra kıkırdadı. Birlikte tepeye çıktığı Aslan'a gülümsemedi. Onu Fenrys'in yüzüyle gülümserken görmek tuhaftı. Fenrys, Aelin'ın kendisine baktığını fark edince bir kez daha yüzünü buruşturdu. Belli ki o da bu durumu Aelin kadar asap bozucu bulmuştu. Aelin kıkırdadı.

İleriden kanat sesleri geldi. Aelin bir süre durup Rowan'ın onlara doğru hızla süzülüşüne hayranlıkla baktı. Hızlı, güçlü... kararlı.

Tepedeki Lysandra, Aedion'ın yanında durup kendi şekline dö-

nerken Gavriel birkaç adım geride kaldı. Lysandra'nın sağa sola biraz yalpalaması üzerine Aelin ileri atıldı. Fakat Aedion ondan hızlı davranıp Lysandra'yı dirseğinin altından nazikçe kavradı. Rowan yere inip kendi şekline döndü. Hepsinin güzelce, uzunca bir süre dinlenmesi gerekiyordu.

Aelin'ın Fey prensi "Dosdoğru ileri... Yarın ikindi vakti orada oluruz," dedi.

Aelin ne zaman Rolfe'u görse ikisi Rolfe'un o uğursuz haritasında mesafeleri nasıl hesapladığı hakkında konuşuyorlardı.

Fakat Rowan'ın dövmelerin altındaki yüzü solgunlaşmıştı. Bir süre sonra "Hissedebiliyorum... Büyüm onu hissedebiliyor," dedi.

"Suyun altı metre aşağısında olduğunu söyleme sakın."

Rowan başını hızlıca iki yana salladı. "Çok yaklaşma riskini almak istemedim. Fakat bana Günah Yiyen'in tapınağını anımsatıyor."

"O halde gerçekte hoş, sıcak ve rahatlatıcı bir yer olsa gerek," dedi Aelin.

Aedion içinden güldü. Gözleri ufuktaydı. Dorian ve Manon adacıklardan birine tırmandılar. Üzerlerinden sular damlıyordu. Cadı ilerideki adalar denizine göz gezdirdi. Bir şey fark etmişse de ses etmedi.

Rowan üzerinde durdukları adayı inceledi: Yüksek, bir yanı yıkık dökük bir taş duvarla korunan ve diğer yanında dikenler olan bir ada. "Bu gece burada kamp yapacağız. Yeterince güvenli."

Aelin öyle rahatlamıştı ki omuzları çökecek oldu. Lysandra tanrılara sessizce teşekkür etti.

Dakikalar içinde hem fiziksel hem de büyü güçleriyle epey bir mesafe katettiler. Devasa taş bloklarının arasında oturacak yerler buldular. Aedion yemek pişirmeye koyuldu: Sert ekmek ve Gavriel ve Rowan'ın avlayıp yenebileceklerine hükmettikleri bataklık yaratıklarından oluşan hüzünlü bir öğün. Aelin kuzenini izlememişti. Boğazından içeri ne tuhaflıklar gireceğini görmemeyi tercih etmişti.

Diğerleri de dikkatlerini başka yerlere çevirmeye eğilimliydiler. Aedion şaşırtıcı bir yetenekle az miktardaki baharatları kullana-

rak etin bir kısmını çiğnenebilir hale getirmeyi başarmıştı. Sümüksü. Bir ara Lysandra nazikçe fakat alabildiğine öğürdü.

Gece oldu. Bir yıldızlar denizi göz kırparak canlandı. Aelin en son ne zaman medeniyetten bu kadar uzak kaldığını anımsamıyordu. Belki de Wendly'ne gidip gelirken okyanusta.

Aelin'ın yanında oturan Aedion hafiflemiş şarap matarasını uzattı. Aelin şaraptan içti. Ekşi içki dilinde kalan et tadını alıp götürdüğü için memnundu.

Aelin, Aedion'a "Sakın bana onun ne olduğunu söyleme," dedi. Diğerlerinin sessizce yemeklerini bitirişlerini inceledi. Lysandra da başını sallayıp Aelin'ı onayladı.

Aedion bir nebze hınzırca gülümseyerek diğerlerine göz attı. Bir metre kadar ilerisinde, gölgelerin arasındaki Manon her şeyi izliyordu. Fakat Aedion'ın gözleri Dorian'a takılı kalınca Aelin kendisini olacaklara hazırladı. Fakat kuzeninin gülümsemesi yumuşadı. "Hâlâ nazik bir hanım gibi yemek yiyor," dedi Aedion.

Dorian başını hızla kaldırdı. Aelin zihninde canlanan anının etkisiyle kahkaha atmamak için kendisini tuttu. On yıl önce hep birlikte bir masaya oturmuşlar; Aelin, Havilliard prensine masa adabına dair düşüncelerini aktarmıştı. Şüphesiz aynı günü anımsayan Dorian gözlerini kıpıştırdı. Diğerleri birbirlerine bakakaldılar.

Kral büyüklük göstererek reverans yaptı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Gerçekten de elleri neredeyse temiz, kurumuş giysileri lekesizdi.

Aelin'ın elleri ise... Aelin mendil almak için cebini yokladı. Mendil de Aelin kadar kirli olsa da... pantolonunu kullanmaktan iyiydi. Elena'nın Gözü'nü sarılı halde sakladığı cebinden çıkarıp dizinin üzerine koyan Elena parmaklarına yapışan baharatı ve yağı sildi. Ardından ipek parçasını Lysandra'ya verdi. Elena'nın Gözü'nün eğri metali üzerinde parmaklarını gezdirirken şekil değiştiren ellerini temizledi. Elena'nın gözünün ortasındaki mavi taş kobalt mavisi ateşin ışığında parlıyordu.

Dorian muzip bir gülümsemeyle "Hatırladığım kadarıyla," dedi, "siz ikiniz..."

Saldırı öyle hızlı gerçekleşti ki Aelin ancak sona erdiğinde sezip görebildi.

Bir an için arkasında karanlık bataklığın uzandığı Manon ateşin kenarındayken...

Hemen sonra adanın kıyısındaki çalıların arasında pullar ve Manon'ı kapmak için açılıp kapanan bir ağzın içindeki dişler belirdi. Adından devasa bataklık canavarının donakalmasıyla sessizlik çöktü.

Görünmez, güçlü eller yaratığı durdurmuştu.

Manon kılıcını yarıya kadar çekmişti. Başını koparacak kadar açılan bulanık pembe ağza baktı. Yaratığın dişlerinin her biri Aelin'ın başparmağı kadar uzundu.

Aedion küfretti. Diğerleri yerlerinden kımıldamadı.

Fakat Dorian'ın büyüsü canavarı olduğu yerde tutuyor, olmayan bir buzla donduruyordu. Kan tazısına karşı kullandığı aynı güçtü bu. Aelin, Dorian'dan uzanan bir bağlantı; bir güç ipliği arasa da bulamadı. Dorian gücü yönlendirmek için elini bile kaldırmamıştı. *İlginç.*

Dorian hâlâ yüzünün birkaç santim ötesinde ağzını açan ölüme bakan Manon'a "Onu öldüreyim mi, serbest mi bırakayım?" diye seslendi.

Elbette bu konuda Aelin'ın da bir görüşü vardı. Fakat Rowan'ın uyaran bakışını görmesiyle çenesini tuttu. Prensine hayretle baktı.

Seni üçkâğıtçı, yaşlı piç. Rowan'ın sert, düvmeli yüzü hiç renk vermiyordu.

Manon, Dorian'a bakıp "Serbest bırak," dedi.

Kralın yüzü gerildi. Sonra yaratık karanlığın içine fırladı. Bir tanrı onu bataklıkların bir ucuna fırlatmış gibi. Uzaktan bir su sesi geldi.

Lysandra iç çekti. "Ne güzeller, değil mi?"

Aelin, Lysandra'ya bir bakış attı. Şekil değiştiren sırıttı.

Fakat Aelin, Rowan'a tekrar bakıp gözlerini onun gözlerine dikti. *Tam da o şey sudan atıldığında kalkanının yok olması ne tesadüf. Bir büyü dersi için ne de mükemmel bir fırsat. Ya işler ters gitseydi?*

Rowan'ın gözleri parladı. *Neden cadının yanında bir delik açıldı sence?*

Aelin öfkeli kahkahasını tuttu. Fakat Manon Siyahgaga kralı süzüyordu. Eli hâlâ kılıcındaydı. Aelin onları izlediğini belli etmemeye hiç uğraşmazken cadı altın rengi gözlerini ona çevirdi. Aelin'ın dizinin üzerinde dengede duran Elena'nın Gözü'ne.

Manon'ın dişleri ortaya çıktı. "Onu nereden aldın?"

Aelin'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Elena'nın Gözü'nü mü? Bir hediye."

Fakat cadı tekrar Dorian'a baktı... Sanki Dorian'ın onu o yaratıktan kurtarması... Ah! Rowan kalkanı sadece büyü dersi olsun diye indirmemişti, değil mi? Aelin bu kez Rowan'a bakmaya cesaret edemedi. Manon'ın parmakları çamura bir şekil çizerken bunu yapamazdı.

Bükük bir çember. Çevresi içinde kalan, üst üste binen iki çember daha. Manon alçak sesle "Üç Yüzlü Tanrıça bu," dedi. "Biz buna..." Tam ortadaki çemberin üzerine kabaca bir çizgi çekti. "Tanrıçanın Gözü deriz. *Elena*'nın değil." Tekrar çemberin dışının etrafını çizdi. En dışta kalan alan için "Kocakarı," dedi. İçte, üstte kalan çemberin etrafına bir çizgi çizip "Anne," dedi. Alttaki çemberin etrafını çizdi: "Bakire." İçeride kalan göze parmağını soktu. "Ve onun içindeki Karanlık'ın kalbi."

Bu kez Aelin başını iki yana salladı. Diğerleri gözlerini bile kırpmadılar.

Manon "Bu bir Demirdiş sembolü," dedi. "Mavikan peygamberleri bu sembolü kalplerinin üzerine dövme yaptırırlar. Savaşta cesaretlerini ispat edenlere, biz Çorak Topraklarda yaşarken, bu semboller bahşedilirdi. Zaferimizin, tanrıça tarafından kutsanmamızın nişanesi olarak."

Aelin bir an için tanrılar lanetleyesice tılsımı bataklığa fırlatmayı düşünse de "Nana Sarıbacak'ı ilk gördüğümde..." dedi. "Tılsım onun varlığı karşısında ağırlaşıp ısınmıştı. Bunun bir uyarı olduğunu düşündüm. Belki de bu onu tanıdığı için verdiği bir tepkiydi."

Manon, Aelin'ın boğazını çevreleyen, kolyeyi andıran yara izlerine baktı. "Gücü büyü etkisizken bile yerinde miydi?"

"Bana bazı nesnelerin... muaf oldukları söylenmişti." Aelin'ın sesi gergindi. "Nana Sarıbacak Wyrd anahtarlarının ve kapıların tarihine hâkimdi. Bana onlardan o bahsetti. Bu da tarihinizin bir parçası mı?"

"Hayır," dedi Manon. "O şekilde değil. Fakat Nana Sarıbacak bir Kadim'di... Bize erişmeyen bilgilere hâkindi. Crochan şehrinin duvarlarını yıkmıştı."

"Efsaneler yaşanan katliamın... bir felaket olduğunu öne sürüyor," dedi Dorian.

Manon'ın gözleri karardı. "Son duyduğuma göre o katliam alanı hâlâ bomboşmuş. Üzerinde ot bile bitmiyormuş. Bunun nedeninin Rhiannon Crochan'in laneti olduğu söyleniyor. Ya da toprağı savaşın son üç haftasında ıslatan kan olduğu."

Kaşlarını çatan Lysandra "Şu lanet tam olarak nedir?" diye sordu.

Manon demir tırnaklarına göz gezdirdi. Bunu o kadar uzun süre yaptı ki Aelin onun yanıt vermeyeceğini düşündü. Aedion'ın şarap matarasını kucağına geri bıraktığı Aelin şaraptan içerken nihayet Manon'ın yanıtı geldi. "Rhiannon Crochan üç gün, üç gece boyunca üç Demirdiş anasına karşı şehrinin kapılarını korudu. Kız kardeşleri ölmüş, çocukları katledilmiş, eşi Demirdiş savaş kervanlarından birinde kazığa oturtulmuştu. Son Crochan Kraliçesi, bin yıllık hanedanlıklarının son umudu... Nazikçe teslim olmadı. Şehir ancak dördüncü günde şafak sökerken kraliçe düştüğünde gerçekten kaybedildi. Kraliçe o katliam alanında ölmek üzereyken, Demirdişler onun etrafındaki şehir duvarlarını yıkıp halkını katlederken... bizi lanetledi. Üç Ana'yı ve onlar aracılığıyla Demirdişler'i lanetledi. Rhiannon'a son darbeyi indiren Sarıbacaklar'ı lanetledi...

İçlerinden hiçbiri hareket etmiyor, konuşmuyor ya da sesli nefes almıyordu.

"Rhiannon son nefesinde savaşı kazanacağımızı fakat toprakları alamayacağımızı söyledi. Buna yemin etti. Yaptıklarımızdan dolayı bir gün diyar bizim olacak fakat elimizde solup gidişini gö-

recektik. Hayvanlarımız zayıflayıp ölülerin üzerine düşecek; cadı bebeklerimiz ölü doğacak, akarsular ve nehirler onları zehirleyecektik. Balıklar biz onları yakalayamadan göllerde çürüyecekti. Tavşanlar ve geyikler dağlardan kaçacaktı. Bir zamanların yeşil Cadı Krallığı çorak bir araziye dönüşecekti.

Demirdişler bu sözlere gülüp Crochan kanı içtiler. Ta ki ilk cadı bebek doğana dek. Ölü doğana. Sonraki bebekler de. Ta ki sığırlar tarlalarda çürüyene ve tahıllar bir gecede kuruyana dek. Ayın sonu geldiğinde hiç yiyecek kalmamıştı. O ara üç Demirdiş klanı birbirlerine düşman kesilip savaştılar. Böylece Analar hepimize sürgün emri verdiler. Klanları dağları aşıp göç etmeleri için ayırdılar. Her yirmi otuz yılda bir toprağın bereketi olup olmadığını, lanetin hâlâ işleyip işlemediğini görmek için gruplar gönderdiler. O gruplar asla geri gelmedi. Beş yüz yıl boyunca göçebeler olduk; insanların nihayetinde topraklara el koymaları yaramızı daha da deşti. Toprağın onlara karşılık vermesi de."

"Yine de hâlâ dönmeyi planlıyorsunuz, ha? dedi Dorian.

O altın rengi gözler bu dünyaya ait değildi. "Rhiannon Crochan laneti bozmanın bir tek –sadece bir tek– yolu olduğunu söyledi." Manon yutkunup soğuk, gergin bir sesle söze girdi: *"Kana kan, ruha ruh, birlikte düzelecek birlikte yapılan. Köprü olun, ışık olun. Demir eridiğinde, kan tarlalarında çiçekler açtığında toprak şahit olsun ve yuvaya dönün."* Manon kırmızı pelerinden kopardığı parçayı bağladığı saç örgüsünün ucuyla oynadı. "Her Demirdiş cadısı o lanete kafa yormuştur. Beş yüz yıl boyunca laneti kaldırmaya çalıştık."

Aelin dikkatle "Ve ebeveynin... onların birlikteliğinin amacı bu laneti kaldırmak mıydı?" diye sordu.

Manon başını sertçe salladı. "Rhiannon'ın soyundan hayatta kalan kimsenin olmadığını sanıyordum." O soyun kanı Manon'un mavi damarlarının içinde akıyordu.

Dorian "Elena cadı savaşlarından bin yıl önce yaşadı. Elena'nın Gözü'nün bunlarla hiçbir ilgisi yok." Boynunu ovuşturdu. "Öyle değil mi?"

Manon yanıt vermedi. Sadece ayağını uzatıp toprağa çizdiği sembolü sildi.

Aelin kalan şarabı içip Elena'nın Gözü'nü cebine soktu. Dorian'a "Belki şimdi Elena'yı neden uğraşması *biraz* zor biri olarak gördüğümü anlamışsındır," dedi.

Ada diğerlerinin sohbete kulak misafiri olamayacakları kadar genişti.

Rowan eski takımının istediğinin tam da bu olduğunu düşündü. Savaşçılar onu adaya ve çevresine tepeden bakan, sarmaşıklarla çevrili, viran merdivenin tepesinde nöbet tutarken bulmuşlardı. Rowan merdivenin bir zamanlar eğimli duvarla birleşik olduğu anlaşılan kısmına yaslanıp "Ne var?" dedi.

Gavriel "Aelin'ı buradan binlerce kilometre öteye götürmelisin," dedi. "Bu gece."

Rowan'ın büyüsünden kopan bir dalga bilenmiş içgüdüleri ona yakınlarda tehlike olmadığını söyleyip ölümcül öfkesini dindirdi.

Fenrys "Yarın bizi her ne bekliyorsa uzun zamandır bekliyor Rowan," dedi.

"Siz ikiniz bunu nereden biliyorsunuz peki?"

Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözleri karanlıkta bir hayvanın gözleri gibi ışıldadı. "Sevdiğinin ve cadının hayatları iç içe geçmiş. Onlar buraya yönlendirildiler. Anlayamadığımız güçler tarafından."

"Bir düşün," diye bastırdı Fenrys. "Bu gece yolları hiç tanık olmadığımız bir şekilde kesişen iki dişi. Bu kıtanın yarısını kontrol edebilecek iki kraliçe. Bir sikkenin iki yüzü. İkisi de melez. Manon, bir Demirdiş *ve* bir Crochan. Aelin..."

Rowan, Fenrys'in sözünün gerisini "Hem insan hem de Fey," diye getirdi.

"Bu dünyanın üç ana ırkını kapsıyorlar. Hem ölümlü hem ölümsüz; biri ateşe, diğeri Karanlık'a tapıyor. Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Bana bu oyunu kim –kim bilir ne kadar uzun zamandır– kontrol ediyorsa farkında olmadan onun planını gerçekleştiriyormuşuz gibi geliyor."

Rowan, Fenrys'e çoğu erkeği geri kaçıran bir bakış attı. Her ne kadar kendisinin aklından da benzer düşünceler geçmişse de.

Gavriel araya girip "Maeve bekliyordu Rowan," dedi. "Brannon'dan beri bekliyordu. Onu anahtarlara götürecek birini. Aelin'ını bekliyordu."

Maeve o baharda Kilit'ten bahsetmemişti. Mala'nın yüzüğünden de. Rowan yavaşça konuştu. Bir ölüm yemini eder gibi. "Maeve'in sizi göndermesinin bir nedeni de bu Kilit'miydi?"

"Hayır," dedi Fenrys. "Hayır... Bundan hiç bahsetmedi." Topukları üzerinde döndü. Uzaklardan gelen, vahşi bir kükremeye doğru. "Maeve ve Aelin savaşırlarsa Rowan, savaş alanında karşı karşıya gelirlerse..."

Rowan bunu zihninde canlandırmamaya çalıştı. O feci kıyımı ve yıkımı.

Belki de kuzeyde kalıp savunmalarını güçlendirmeliydiler.

Fenrys "Maeve ne yapıp edip kazanacaktır," diye fısıldadı. "Şimdiden senin yerine birini getirdi."

Rowan, Gavriel'a doğru döndü. "Kimi?"

O aslan gözleri karardı. "Cairn."

Rowan'ın kanı dondu. Büyüsünden de soğuk bir buz kesti. "Maeve aklını mı kaçırmış?"

"Biz yola çıkmadan bir gün önce Maeve, Cairn'in terfisini açıkladı. Biz saraydan çıkarken Cairn ağzında bir kanarya tutan kedi gibi sırıtıyordu."

"O bir sadist." Cairn... Ne kadar hem savaş alanının içinde ve dışında eğitim alsa da Fey savaşçısının zalimliğe olan eğilimi azalmamıştı. Rowan onu hapsetmiş, kırbaçlamış, ona cezalar verip içinde bulabildiği tüm merhametle yaklaşmışsa da... bir arpa boyu yol katedememişti. Cairn başkalarının çektiği acılardan haz alan biri olarak doğmuştu.

Bu yüzden Rowan onu kendi ordusundan çıkarıp Lorcan'in kucağına atmıştı. Cairn, Lorcan'in yanında ancak bir ay dayanmış, sonra bir takım üyesi olmayan, olmayı da umursamayan bir generalin komutasındaki ücra bir birliğe postalanmıştı. Cairn'in orada

karşılaştığı askerlere ve masumlara yaptıklarına dair öyküler...

Fey'lerde cinayete karşı birkaç yasa vardı. Rowan ne zaman Cairn'i görse dünyayı onun kötülüğünden korumayı düşünüyordu. Maeve'in onu takıma ataması, ona kontrolsüz güç ve nüfuz bahşetmesi...

Fenrys "Tüm altınıma bahse girerim ki Maeve, Aelin'ın Erawan'i yok etme uğruna kendisini neredeyse tüketmesine göz yumacak... ve sonra Aelin'a onun en zayıf olduğu anda saldıracak," dedi.

Maeve'in iki Fey erkeğine de kan yeminlerine aykırı bir şekilde sessiz kalma emri vermemesi... Belli ki Rowan'ın –ve Aelin'ın– bu bilgiye ulaşmasını istiyordu. Endişelenmelerini ve olasılıklara kafa yormalarını istiyordu.

Fenrys ve Gavriel birbirlerine temkinli bir bakış attılar. "Biz hâlâ Maeve'e hizmet ediyoruz Rowan," diye mırıldandı Gavriel. "Ve hâlâ zamanı gelince Lorcan'i öldürmek zorundayız."

"Neden tüm bunları konu ediyorsunuz? Yolunuza çıkmayacağım. Aelin da çıkmayacak. İnanın bana."

"Çünkü," dedi Fenrys. "Maeve'in tarzı idam değildir. Ağır ağır cezalandırmaktır. Yıllar boyunca. Fakat Lorcan'i *ölü* istiyor. Yarı ölü ya da boğazı kesilmiş halde de değil, geri dönüşü olmayacak şekilde ölü istiyor."

Gavriel kasvetli bir sesle "Kafasının kesilip yakılmasını," dedi.

Rowan bir nefes verdi. "Neden?"

Fenrys merdiven basamaklarının üzerinden baktı. Aelin'ın uyuduğu yere; altın rengi saçları ay ışığında parıldıyordu. "Lorcan ve sen dünyadaki en güçlü erkeklersiniz."

"Lorcan ve Aelin'ın yan yana durmaya tahammülleri olmadığını unutuyorsun. İkisinin bir ittifak kurma ihtimali olduğundan şüpheliyim."

"Biz sadece Maeve'in önemli bir amacı olmadan karar almadığını söylüyoruz," dedi Fenrys. "Her şeye hazırlıklı ol. Donanmasını göndermesi, artık o donanma her nerede ise, sadece başlangıç."

Bataklık canavarları kükrerken Rowan'ın içinden onlara aynı şekilde karşılık vermek geldi. Aelin ve Cairn karşı karşıya gelir-

lerse, Maeve'in anahtarların hırsla peşinden gitmesinin ardında başka sebepler varsa...

Aelin uykusunda sağa sola döndü. Yaygara karşısında kaşlarını çattı. Lysandra yanında hayalet leopar formunda uyuyor, kabarık kuyruğu seğiriyordu. Rowan yaslandığı duvardan ayrıldı. Bir an önce kraliçesinin yanına gitmek için can atıyordu. Fakat Fenrys'in de kendisine baktığını gördü. Savaşçının yüzü gergin ve asıktı. Fenrys cılız bir fısıltıyla "Beni öldür," dedi. "O emir verilirse öldür beni Rowan. Ben o emri yerine getirmeden önce."

"Aelin'a yarım metre yaklaşamadan ölmüş olursun."

Bu bir tehdit değil; bir yemin ve bir gerçeğin basit ifşasıydı. Fenrys'in omuzları teşekkür edermişçesine çöktü.

Fenrys kendisinden beklenmeyecek bir ciddiyetle "Bu fırsatı bulduğum için mutluyum," dedi. "Maeve bilmeden bana bunu bahşettiği için. Burada... tüm bunların bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmekten dolayı mutluyum."

Rowan ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden gözlerini Gavriel'a çevirdi.

Fakat Aslan sadece başını sallayıp aşağısındaki küçük kampa baktı. Uyuyan oğluna.

54

Manon yürüyüşün ertesi sabahki son ayağının en uzun kısım olduğunu düşündü.

Yakındı... Cebinde bir cadı sembolü olan kraliçenin aradığı şu Kilit çok yakındaydı.

Manon arada nasıl bir bağ olabileceğini düşünerek uyuyakalmış, hiçbir sonuca varamamıştı. Hepsi şafaktan önce uyanmış, boğucu rutubette gözlerini açmışlardı. Manon ağır nemi omuzlarının üzerindeki bir battaniyeymiş gibi hissediyordu.

Grubun başında yürüyen kraliçe çoğu zaman suskundu. Eşi havada gözcülük ederken kuzeni ve şekil değiştiren iki yanında yürüyordu. Şekil değiştiren gerçekten ürkütücü bir bataklık engereğine dönüşmüştü. Kurt ve Aslan arkadan geliyor, ters giden bir şeyleri sezmek için havayı koklayıp çevreye kulak kesiliyorlardı.

Bir zamanlar bu topraklarda yaşayanların ölümleri ne kolay ne de hoş olmuştu. Manon onların taşların arasından fısıldayan ve suda dalgalanan acılarını hâlâ hissedebiliyordu. Dün Manon'ın üzerine atılan bataklık canavarı o bölgedeki korkunç yaratıkların en zararsızlarındandı. Manon'ın yanında yürüyen Dorian Havilliard'ın gergin, bronz yüzü de kendisinin cadıyla aynı hisler içinde olduğunu belli ediyordu.

Manon beline varan, ılık ve yoğun suyun içinde yürürken Dorian'a aklındaki soruyu zihnini kurcalamayı bıraksın diye yö-

neltti: "Anahtarları Erawan ve onun Valg'lerini bu dünyadan sürgün etmek için nasıl kullanacak? Hazır bundan bahsetmişken; Erawan'in yarattığı; onun geldiği diyara ait olmayan, melez yaratıklardan nasıl kurtulacak?

Safir gözler Manon'a doğru döndü. "Ne?"

"Kimin bu dünyaya ait olup kimin olmadığını ayırt etmenin bir yolu var mı? Yoksa Valg kanı taşıyan herkes –elini ıslak göğsünün üzerine koydu– karanlığın ve soğuğun diyarına mı gönderilecek?"

Dorian'ın sıktığı dişleri parıldadı. "Bilmiyorum," dedi. Aelin'ın çevik hareketlerle bir taşın üzerinden atlayışına baktı. "O biliyorsa herhalde kendisi açısından en doğru bulduğu zamanda bunu bize söyler."

Dorian'ın eklemeye gerek duymadığı ise Aelin'ın bunu kendileri için en uygun olmayan zamanda yapacağıydı.

"Sanırım karar hakkı da onda, değil mi? Kimin kalıp kimin gideceğine o karar verecek."

"İnsanları Valg'lerle yaşamak üzere sürgün etmek Aelin'ın seve seve yapacağı bir iş değil."

"Fakat nihayetinde o karar verecek."

Dorian küçük tepenin üzerinde durdu. "Anahtarlar kimdeyse karar hakkı onda. Bu yüzden her şey bittiğinde o anahtarlar Aelin'ın elinde olsun diye hangi kötü tanrılara tapıyorsan onlara dua et."

"Ya sen?"

"Ne diye o şeylerin yakınında olmak isteyeyim?"

"Sen de onun kadar güçlüsün. Anahtarları sen de kullanabilirsin. Neden kullanmayasın ki?"

Diğerleri hızla arayı açsa da Dorian olduğu yerde kaldı. Hatta Manon'ı bileğinden tutma cüretini sergiledi... Sertçe. "Neden kullanmayayım demek?" O güzel yüzde amansız bir soğukluk vardı. Manon gözlerini o yüzden kaçıramadı. Sıcak, nemli bir meltem esip Manon'ın saçlarını dalgalandırdı. Rüzgâr Dorian'a dokunmadı. Kuzguni saçlarından bir tutamı bile yerinden kıpırdatmadı. Bir kalkan. Dorian etrafına bir kalkan örmüştü. Manon'a karşı. Yoksa o bataklıkta her neler varsa onlara karşı mı? Dorian yumuşak bir sesle "Çünkü ben yaptım," dedi.

Manon bekledi.

Dorian'ın safir gözleri birer buz parçasıydı. "Babamı öldürdüm. Şatoyu yıktım. Kendi saray meclisimi tasfiye ettim. Bu yüzden, anahtarlar bende olsaydı, Uçuş Lideri..." Manon'ın bileğini bırakıp lafının gerisini getirdi. "Aynı şeyleri bir kez daha, bu kıtanın dört yanında yapacağımdan hiç şüphem yok."

"Neden?" diye mırıldandı Manon. Kanı donmuştu.

Dorian yeniden konuştuğunda Manon ondan yayılan o buz gibi öfkeden gerçekten bir nebze ürktü. "Çünkü o öldü. O ölmeden önce de bu dünya onun acı çekmesine, korkuyla ve yalnız yaşamasına seep olmuştu. Kimse onun kim olduğunu hatırlamayacak olsa da ben hatırlıyorum. Gözlerinin rengini, gülümseyişini hiç unutmayacağım. Bunları benden çaldıkları için de onları asla affetmeyeceğim."

Çok dirençsiz... Dorian insan kadınlar için böyle demişti. Manon'ı seçmesine şaşmamak gerekirdi.

Manon'ın verecek yanıtı yoktu. Dorian'ın bir yanıt aramadığını bilse de "İyi," dedi.

Manon, Dorian'ın yüzünde beliren ferahlamayı görmezlikten gelip yürümeye devam etti.

Rowan'ın hesapları yanlış çıkmamıştı: Gün ortasında Kilit'e ulaştılar.

Aelin, Rowan önden gidip gözcülük etmeseydi de yıkık sütunların oluşturduğu sular içindeki, labirent kompleksini gördüklerinde Kilit'in muhtemelen labirentin merkezindeki yıkık dökük taş kubbede olması gerektiğini anlayacaklarını düşündü. Bunun en önemli nedeni de tüm yabani otların ve su damlalarının kubbeden *uzaklaşma* eğiliminde olmasıydı. Kompleks bataklıkların karanlık, dalgalanan kalp atışıymış gibi.

Rowan grubun toplandığı; geniş kompleksin eteklerindeki, otlarla kaplı, kuru kara parçasına inip şekil değiştirdi. Kararlı adımlarla Aelin'ın yanına gitti. Aelin onun sağ salim dönüşü karşısında ne denli ferahladığını fazla belli etmemeye çalıştı.

Aelin ne zaman istese tehlikeye atılarak yanındakilere işken-

ce ettiğini fark etti. Belki onlar da kendisinin hissettiği korkuları duyuyorlarsa belki de bu konuda daha insaflı olmaya çalışabilirdi.

"Burası fazla sessiz," dedi Rowan. "Etrafı araştırsam da... hiçbir şey bulamadım."

Aedion sırtındaki Orynth'in Kılıcı'nı çekti. "Bölgenin çevresinde turlayıp binaya ulaşana dek ağır ağır yaklaşacağız. Sürprizlere yer olmamalı."

Lysandra onlardan uzaklaşıp kendisini şekil değiştirmeye hazırladı. "Ben suda gideceğim... İki kez kükrediğimi işitirseniz yüksek bir yere çıkın. Bir defa kükrersem her şey yolunda demektir."

Aelin başını sallayıp Lysandra'ya onay ve işe koyulma emri verdi. Aedion kompleksin dış duvarına yürürken pullarla kaplanan ve pençeleri çıkan Lysandra suya atladı.

Rowan çenesiyle Gavriel ve Fenrys'e işaret etti. Her iki erkek sessizce şekil değiştirip yola koyuldu. Fenrys, Aedion'a eşlik ederken Gavriel ters yöne hareketlendi.

Rowan, Aelin'ın yanından ayrılmadı. Dorian ve cadı Aelin'ın arkasında tehlike olmadığına dair işareti bekliyorlardı.

Lysandra'nın tek ve kısa kükremesi havayı yararken Aelin, Rowan'a "Bir bityeniği olmalı ama nerede?" diye mırıldandı. "Fazla kolay oldu." Gerçekten de orada hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Çukurlarda ve bataklarda çürüyor olabilecek şeyler dışında hiçbir tehlike yoktu.

"İnan ki ben de bunu düşünüyordum."

Aelin, Rowan'ın zihnindeki o buz gibi, öfkeli köşeye kayıp gittiğini neredeyse hissedebiliyordu; orada doğuştan gelen içgüdülerinin ve yüzyıllar süren eğitiminin sonucu olarak Rowan dünyayı bir savaş alanı olarak görüyor, Aelin'a yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için her şeyi yapmaya hevesli oluyordu. Bu sadece Fey doğası değil, *Rowan'ın* doğasıydı. Rowan sevdiği şeyleri, sevdiği kişiyi korumak; onlar uğruna savaşmak için vardı.

Aelin, Rowan'a yaklaşıp prensin boynuna bir öpücük kondurdu. O çam yeşili gözlerin içi harabelerden Aelin'ın yüzüne çevrildiklerinde hafifçe güldü.

Aelin'ın yanağını, kulağını ve alnını öperken sesi kalınlaşan

Rowan "Medeniyete döndüğümüzde seni tanrılar lanetleyesice kıtanın en güzel hanına götüreceğim," dedi.

"Ya?" dedi Aelin. Rowan onu dudaktan öptü. Bir kez, iki kez.

"Güzel yemekleri, bıkkınlık verecek rahatlıkta yatakları ve kocaman bir küveti olan bir han."

Bataklıklarda bile Rowan'ın tadıyla, kokusuyla, sesiyle ve dokunuşuyla sarhoş olmak işten bile değildi. "Bu küvet ne büyüklükte olacak?" diye mırıldandı Aelin. Diğerleri dönüp de onları görse ne düşüneceklerini umursamadan.

Dudakları Aelin'ın dudaklarına sürten Rowan "İki kişiye yetecek kadar büyük," dedi.

Rowan'ın verdiği söz karşısında Aelin'ın kanı kaynamıştı. Prensi bir kez öptü... Kısa fakat ateşli bir öpücüktü bu. "Böyle tekliflere karşı savunmasız kalıyorum. Özellikle de o teklifler bu kadar güzel bir Fey erkeğinden geldiğinde."

Rowan *güzel* sözcüğüne kaşlarını çatıp köpekdişleriyle Aelin'ın kulağını hafifçe ısırarak karşılık verdi. "Çetele tutuyorum prenses. Bir daha baş başa kaldığımızda sana ağzından çıkan tüm o gerçekten harika sözlerin karşılığını vermem gerektiğini kendime hatırlatmak için."

Aelin'ın ayak parmakları ıslak çizmelerinin içinde büküldü. Fakat yaptığı Rowan'ın omzunu sıvazlayıp ona müthiş bir hürmetsizlikle bakmak ve "Umarım beni yalvartırsın," demek oldu.

Rowan'dan yanıt olarak gelen homurtu Aelin'ın içini yaktı.

Fakat bu his bir dakika kadar sürdü. Viran duvarlar ve sütunlardan oluşan labirentin birkaç dönemecinden geçip Dorian'a girişi koruma görevi vermesinin ve Rowan'ın önden gitmesinin ardından Aelin kendisini cadının yanında buldu. Fazlasıyla sıkkın görünüyordu. Doğaldı bu. Ne de olsa buraya zorla sürüklenmişti.

Yüksek kemerli geçitler ve taş sütunların arasından sessizce ilerlerlerken Rowan ilerideki bir kavşağa işaret etti. Yaklaşıyorlardı.

Aelin, Goldryn'ini kınından çıkarırken Manon da kılıcını çekerek ona eşlik etti.

Aelin kaşlarını kaldırıp bir kendi kılıcına bir Manon'ınkine baktı. "Kılıcının adı ne?" diye sordu.

"Rüzgârın Satırı."

Aelin çık çık etti. "Güzel isim."

"Seninkinin?"

"Goldryn."

Yarım yamalak bir gülümsemeyle ortaya çıkan demir dişler. "Benimki kadar güzel bir isim değil."

"Kabahati atalarımda ara." Aelin bunu yapıyordu da. Bu ve daha birçok sebepten dolayı.

Bir yol ayrımına vardılar; bir yol sola, diğeri sağa dönüyordu. İkisi de harabenin merkezine giden yola dair bir ipucu vermiyordu.

Rowan, Manon'a "Sen soldan git," dedi. "Bir şey bulursan ıslık çal."

Manon taşların, suyun ve sazların arasında yürümeye başladı. Omuzlarının gerginliğinden aldığı emrin hoşuna gitmediği belli olsa da Rowan'la dalaşacak kadar budala değildi.

Bunları düşünmek Aelin'ı bir nebze gülümsetti. Rowan'la beraber yola devam ettiler. Boştaki elini oymalı duvarların üzerinde gezdiren Aelin rahat bir tavırla "Mala o gündoğumunda sana göründüğünde tam olarak ne söylemişti?" dedi.

Rowan, Aelin'a doğru bir bakış attı. "Neden soruyorsun?"

Aelin'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Belki de bunu şimdi söylemesi onu bir korkak yapıyordu...

Rowan, Aelin'ı dirseğinden kavrayıp bedenini okudu. Aelin'ın korkusunun ve acısının kokusunu aldı. "Aelin."

Aelin kendini hazırladı. Etraflarında taştan, sudan ve dikenlerden başka bir şey yoktu. Köşeden döndü.

Ve işte oradaydı.

Rowan bile Aelin'dan alacağı yanıtı hatırlatmayı unuttu. İkisi harap duvarlarla çevrili, devrik sütunların serpiştiği açık alana öylece bakakaldı. Bu alanın kuzey ucunda ise... "Büyük sürpriz," diye mırıldandı Aelin. "Bir sunak var."

Rowan yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle "Bu bir sandık," dedi. "Bir kapağı var."

"Daha da iyi ya," dedi Aelin. Dirseğiyle Rowan'ı dürttü. *Evet... evet,* Rowan'a söyleyeceğini sonra söyleyecekti.

İkisini sandıktan ayıran su durağan ve gümüşiydi; kürsüye çıkan basamakların ötesinde bir dip olup olmadığı görülemeyecek kadar da bulanık. Aelin su büyüsüne uzandı; büyünün yüzeyin altında neler olduğunu açık edeceğini umarak. Fakat alevleri fazla sesli yanıyordu.

Karşıdan sıçrayan suların sesi geldi. Manon karşıki duvarlardan birinde belirdi. Dikkati alanın arkasında kalan büyük, taş sandığa çevrildi. Taşta çatlaklar vardı; yabani otlar ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Cadı suda ağır ağır, adım adım ilerlemeye başladı.

Aelin "Sandığa dokunma," dedi.

Manon, Aelin'a uzun uzun baktıktan sonra kürsüye ilerlemeye devam etti.

Kaygan zeminde kayıp düşmemeye çalışan Aelin alanın diğer ucuna gitti. Basamaklarına çıktığı kürsünün üzerine sular sıçradı. Rowan hemen ardından geliyordu.

Manon kapağı incelemek için sandığın üzerine abansa da açmaya çalışmadı. Aelin taşa oyulmuş sayısız Wyrd işaretini fark etti.

Nehemia bu işaretleri nasıl kullanacağını biliyordu. Bunun eğitimini almıştı ve işaretlere güçlerini kullanacak kadar hâkimdi. Aelin, Nehemia'nın bunu yapmayı nasıl, neden ve nerede öğrendiğini hiç sormamıştı.

Fakat işte Wyrd işaretleri buradaydı. Eyllwe'nin derinlerinde.

Aelin, Manon'ın yanına çıkıp kapağı daha yakından inceledi. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Manon uzun, beyaz saçlarını eliyle geriye taradı. "Bu tür işaretleri hiç görmemiştim."

Aelin işaretlerden birkaçını inceledi. Tercüme etmek için hafızasını zorladı. "Bunların bir kısmı daha önce karşılaşmadığım semboller. Bazılarına ise aşinayım." Başını kaşıdı. Omzunun üzerinden sandığa bakan Rowan'a dönüp "Üzerine bir taş atıp neler olduğuna baksak mı?" diye sordu.

Fakat havada bir titreşim oldu. Titreşimin etkisiyle bataklık sakinlerinin durmak bilmeyen uğultusu kesildi. Aelin ve Manon

iki yana dönüp savunma pozisyonu aldılar. Bunu daha önce birlikte yüz kez yapmışlar gibi.

Fakat gri göğe, harabelere ve suya göz gezdiren Rowan olduğu yerde kaldı.

"Ne var?" diye sordu Aelin.

Prensi yanıt veremeden Aelin aynı şeyi yine hissetti. Dikkatlerini çekmek isteyen, titreşen, karanlık bir rüzgâr. Valg'ler değildi bu. Hayır, bu karanlık başka bir şeyden doğmuştu.

"Lorcan," diye mırıldandı Rowan. Eli kılıcında olsa da kılıcı çekmedi.

"Büyü mü bu?" Aelin ölüm fısıldayan rüzgârın üzerine gelmesiyle ürperdi. Elini rüzgâra doğru bir tatarcığı kovalarmış gibi salladı. Rüzgâr tepki olarak onun üzerine çullandı.

Rowan "Bu onun uyarı işareti," diye mırıldandı.

Manon sertçe "Ne uyarısı?" diye sordu.

Rowan bir anda hareketlenip dökülen taşlara rağmen yüksek duvarları kolaylıkla aştı. Tepesinde dengesini sağladığı duvarın diğer yanındaki araziye göz gezdirdi.

Sonra kıvrak hareketlerle aşağı indi. Yere indiğinde sıçrattığı suyun sesi taşlardan yankılandı.

Lysandra bir yabani ot kümesinin etrafından dolaşıp pullu kuyruğunun hızlı bir hareketiyle dururken Rowan sakince "Bir hava birliği yaklaşıyor," dedi.

Manon "Demirdişler mi?" diye fısıldadı.

Rowan, Aelin'ın gözlerine yüzlerce yıllık savaş deneyiminin getirdiği soğuk bir metanetle baktı. "İlken'ler."

"Kaç taneler?" Aelin'ın sesi dalgın ve cılız çıkmıştı.

Rowan'ın gırtlağı yukarı aşağı oynarken Aelin onun ufku ve çevre araziyi kesinlikle gerçekleşecek olan savaşı kazanabileceklerine dair bir şansları olup olmadığını görmek için değil onu oradan kurtarma şansının olup olmadığını görmek için baktığını anladı. Hatta geri kalanların hayatlarını öne sürerek zaman kazandırmaları gerekse de.

"Beş yüz."

55

Her nefes alışında Lorcan'in boğazı yansa da bataklıklarda koşmaya devam etti. Elide yanında güçlükle ilerliyor, hiç şikâyet etmeden şaşkın, siyah gözleriyle göğü tarıyordu.

Lorcan gücünden bir dalga daha gönderdi. Çok da uzakta olmayan ilerideki kanatlılar ordusuna değil, bu kokuşmuş yerin bir köşesinde olması gereken Whitethorn ve orospu kraliçesine doğru. O ilken'ler onlara Lorcan'den önce ulaşırlarsa o kaltağın üzerindeki Wyrd anahtarı sonsuza dek kaybedilirdi. Elide ise... Lorcan bu düşünceleri aklından çıkardı.

İlken'ler hızla uçuyor, bataklıkların merkezi olması gereken yere ilerliyorlardı. Kraliçeyi buraya ne getirmişti?

Elide'ın gücü tükeniyordu. Lorcan üzerinde izler olan bir taşa takılan kızı dengede tutmak için dirseğinin altından tuttu. Daha hızlı. İlken'ler onları gafil avlarlarsa, intikamını almasının önüne geçerlerse ve o anahtarı...

Lorcan güç dalgalarını dört yana göndermeye devam etti.

Anahtarlar bir yana dursun; Lorcan, ilken'ler oraya daha önce varırlarsa ve ateş püskürten ve saray meclisinden geri kalanları bulurlarsa Elide'ın yüzünde belirecek ifadeyi görmek istemiyordu.

Gidecek hiçbir yer yoktu.

Bu kokuşmuş ovanın ortasında kaçacak, saklanacak bir yer yoktu.

Erawan onların izini buraya kadar sürmüştü. Onları yakalamak için beş yüz ilken göndermişti. İlken'ler onları denizde ve bu uçsuz bucaksız çorak arazide bulmuşlarsa şüphesiz harabelerin arasına gizlenmeye çalışsalar da bulabilirlerdi.

Harabelerin kenarındaki otlarla kaplı bir tepede toplanıp o siyah kütlenin şekillenmesini izlerken hepsi sessizdi. Arkalarında kalan harabelerin derinlerde sandık hâlâ bekliyordu. Dokunulmamış halde.

Aelin Kilit'in bir işe yaramayacağını, muhafazasını açmanın zaman kaybettirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Brannon şikâyet etse de umurunda değildi.

Ve Lorcan... oralarda bir yerdeydi. Aelin bu meseleyi sonra düşünecekti. En azından Fenrys ve Gavriel, Maeve'in ölüm emrini yerine getirmeye koşmayıp orada kalmışlardı.

Gözleri ufuktaki o hızlı, meşinsi kanatlara dikilen Rowan "Harabeleri avantaja çevireceğiz," dedi. "Onları kilit bölgelerde kıstıracağız." İlken'ler bir çekirge sürüsü gibi bulutları, ışığı, göğü örttüler. Aelin'ın içine telaşsız ve ağır bir dinginlik oturdu.

Sekize karşı beş yüz.

Fenrys altın saçlarını hızla bağladı. "İşlerini onları bölerek bitireceğiz. Onlar yeterince yaklaşmaya fırsat bulamadan. Yere inmeden." Ayağını yere vurup omuzlarını çevirdi. Sanki Lorcan'i bulup öldürmesi için ona haykıran kan yemininin kavrayışını üzerinden silkelemek istiyormuş gibi.

Aelin hırıltılı bir selse "Bir yol daha var," dedi.

Rowan "Hayır," diye yanıt verdi.

Aelin yutkunup çenesini kaldırdı. "Burada hiçbir şey, hiç kimse yok. Anahtarı kullanma riski en düşük seviyede olacaktır..."

Hırlayan Rowan'ın dişleri parladı. "Hayır ve bu son sözüm."

Aelin çok alçak bir sesle "Senden emir almıyorum," dedi.

Aelin, Rowan'ın öfkesinin baş döndürücü bir hızla kabardığını gördüğü kadar hissetti de. "O anahtarı ancak cesedimin soğuk ellerinden alırsın."

Rowan sözlerinde ciddiydi de. Aelin anahtarı Kilit'i kullanmak dışında bir amaç için kullanırsa Rowan kendisini Aelin'a öldürtecekti.

Aedion pes, buruk bir kahkaha attı. "Düşmanlarına gücüne dair bir mesaj göndermek istiyordun Aelin." O ordu gitgide yaklaşırken büyüsüne uzanan Rowan'ın buzu ve rüzgârı Aelin'ın bedenini yaladı. Aedion çenesini yaklaşan orduya çevirdi. "Anlaşılan Erawan yanıtını göndermiş."

Aelin "Bunun için beni mi suçluyorsun?" diye tısladı.

Aedion'ın gözleri karardı. "Kuzeyde kalmalıydık."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Sana bunu hatırlatırım."

"Hatırlattın zaten," diye mırıldandı Aedion. Diğerlerinden hiçbiri, hatta Rowan bile, araya girmedi. "Başından beri bir seçeneğin vardı. Sen ise büyünle caka satmayı tercih ettin."

Aelin, Aedion'a doğru bir adım attığında gözlerinde alevlerin parıldadığının farkındaydı. "O halde sanırım 'sen mükemmelsin' sahnesi sona erdi."

Aedion'ın dudakları gerildi. "Bu bir oyun değil. *Savaş* bu ve Erawan'i elini açmaya zorlayıp durdun. *Biz* senin savaşlarında çarpışırken sen planlarını bizimle tartışmaya, fikirlerimizi almaya yanaşmadın..."

"Suçu üzerime yıkmaya kalkma sakın." Aelin içini, oradaki gücü yokladı. Gitgide derinlere, o ebedi ateş çukuruna uzanan güce.

"Şimdi bunun sırası değil," dedi Gavriel.

Aedion elini Gavriel'a doğru kaldırdı. Aslan'a çenesini kapaması için verilen sessiz, hırçın bir emirdi bu. "Müttefiklerin nerede Aelin? Orduların nerede? Onca çabamızın karşılığı sadece bu olanları yanlış bir ağızdan işitirse fikrini değiştirebilecek bir Korsan Lord."

Aelin çenesini tuttu. *Zaman. Zamana* ihtiyacı vardı...

Rowan "Bir şansımız olması için," dedi, "bir an için pozisyon almalıyız."

Aelin'ın parmak uçlarında korlar kıvılcımlandı. "Bunu birlikte yapacağız." Diğerlerinin kalkan kaşları ve hafifçe açık kalan ağızları karşısında gücenmiş görünmemeye çalıştı. "Büyü onlara karşı etkili olmayabilir. Fakat çelik olacaktır." Çenesiyle önce Rowan'a sonra Aedion'a işaret etti. "Plan yapın."

İkisi kendilerinden isteneni yaptı. Rowan, Aelin'ın yanına geçti.

Eli Aelin'ın belindeydi. Rowan'dan gelecek teselli bundan ibaret olacaktı. İddiasının bu savaşı kazanmak olmadığını hem kendisi hem de Aelin bildiği için. Rowan, Fey erkeklerine "Kaç okumuz var?" diye sordu.

"Ağzına kadar dolu üç ok kılıfı," dedi Gavriel. Orynth'in Kılıcı'nı sırtından çekip beline takan Aedion'a baktı.

İnsan şekline dönen Lysandra adanın kıyısına gitti. Sırtı ufukta toplanan ilken'ler gibi kaskatıydı.

Aelin erkekleri kimin nerede konum alacağı tartışmasıyla baş başa bırakıp dostunun yanına gitti. "Savaşmak zorunda değilsin. Manon'la kalıp... diğer yönü savunabilirsin."

Nitekim Manon çoktan harabenin duvarlarından birini gözden geçirmeye başlamıştı. Sırtında, Rüzgârın Satırı'nın yanında huzursuz edecek kadar az sayıda okun olduğu bir kılıf vardı. Aedion ona diğer yönden gelecek çirkin sürprizlere karşı gözcülük etmesini emretmişti. Cadı tartışacakmış gibi görünse de en azından bu savaş alanında besin zincirinin en tepesindeki yırtıcı olduğunu fark edip vazgeçmişti.

Lysandra siyah saçlarını gevşekçe bağladı. Altın rengi teni solgundu. "Bunu nasıl onca kereler yaptıklarını bilmiyorum," dedi. "*Yüzyıllar* boyunca."

"İşin aslı, ben de bilmiyorum," dedi Aelin. Omzunun üzerinden bataklıkların planını gözden geçiren, rüzgârın yönünü ve avantaja çevirebilecekleri diğer her şeyi hesaplayan Fey erkeklerine baktı."

Lysandra yüzünü ovuşturup omuzlarını dikleştirdi. "Bataklık canavarları kolayca öfkeye kapılıyor. Tanıdığım biri gibi." Aelin şekil değiştireni dirseğiyle dürttü. Güldü. Ötedeki orduya rağmen. "Onları ürkütebilir, yuvalarını tehdit edebilirim. Böylece ilken'ler yere indiklerinde..."

"Sadece bizimle uğraşmazlar." Aelin, Lysandra'ya kederli bir gülümsemeyle baktı.

Fakat Lysandra'nın teni hâlâ soluktu ve nefesi biraz tıkanıyordu. Aelin parmaklarını şekil değiştirenin parmaklarına dolayıp elini hafifçe sıktı.

Lysandra da onun elini sıkarak karşılık verdi. Sonra Aelin'ın

elini bırakıp şekil değiştirmek için onun yanından ayrılırken "İşim bittiğinde sana işaret vereceğim," dedi.

Aelin sadece başını salladı. Bir süre adacığın kenarında bekleyip uzun bacaklı, beyaz kuşun bataklığı kanatlarını çırpıp aşarak karanlıktaki o binaya doğru ilerleyişini izledi.

Diğerlerine doğru döndüğünde Rowan'ın çenesiyle Aedion, Gavriel ve Fenrys'i işaret ettiğini gördü. "Siz üçünüz onları... bize doğru sürün."

Aedion, Rowan ve Dorian'ı süzerek "Ya siz ne yapacaksınız?" diye sordu.

Gözlerinde alevlerin dans ettiği Aelin "İlk atışı ben yapacağım," dedi.

Rowan başını yana eğdi. "Leydim ilk atışı yapmak istiyor," dedi. "İlk atış onun olacak. Onlar telaşla dağıldığında sıra bize gelecek."

Aedion, Aelin'a uzun uzun baktı. "Bu kez ıskalama."

Aelin "Gıcık," diye çıkıştı.

Heybelerden fazladan silah almaya giden Aedion gülümsese de bu gülümsemesi gözlerine aksetmedi. Her iki eline iki ok kılıfı alan Aedion uzun yaylardan birini kalkanıyla birlikte geniş sırtına astı. Manon çoktan arkalarındaki duvarda yerini almıştı. Homurdanarak Aedion'ın diğer yayını gerdi.

Rowan, Dorian'a "Kısa atışlar," dedi. "Hedefleri –grupların merkezini– kaçırma ve gerekirse büyü kullan. Gücünü bir kerede harcama. Yapabilirsen başlarına nişan al."

Dorian araziyi gözden geçirip "Ya onlar inmeye başladıklarında ne olacak?" diye sordu.

"Kendini koru ve eline fırsat geçtiğinde saldırıya geç. Mutlaka duvarları arkana al."

"Yeniden mahkûm olmayacağım."

Aelin, Dorian'ın bu sözleriyle ne kastettiğini düşünmemeye çalıştı. Fakat yayına gevşekçe bir ok yerleştirmiş olan Manon üzerlerinde kalan duvardan "İş oraya varırsa prensçik, seni onlar öldüremeden öldürürüm," dedi.

Aelin "Bunu yapmayacaksın," dedi.

Her ikisi de "Teşekkürler," diyen Dorian'ı duymazlıktan geldi.

Aelin "*Hiçbiriniz* esir alınmayacaksınız," diye homurdanıp uzaklaştı. İkinci ya da üçüncü bir şansları olmayacaktı.

Sadece ilk atış. Sadece Aelin'ın atışı.

Belki de Aelin'ın yeni güç kuyusunun ne denli derinlere uzandığını görme vakti gelmişti. İçinde nelerin yaşadığını da.

Belki de çığlık atmayı öğrenme sırası Morath'teydi.

Aelin suyun kenarına gidip bir sonraki ot ve dal adasına sıçradı. Rowan sessizce onun yanına gidip adımlarını Aelin'inkilerle denkleştirdi. Ancak bir sonraki tepeye vardıklarında yüzünü Aelin'a çevirdi. Prensin altın teni gergin, gözleri Aelin'ın gözleri kadar soğuktu.

Fakat Rowan öfkesini –belki de Aelin, Rowan'ı Mistward'da gördüğündekinden bile büyük bir öfke– Aelin'a yöneltmişti. Aelin vahşi, karanlık bir gülümsemeyle dişlerini gösterip "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Yaptığım ve söylediğim onca korkunç şeye bir de Wyrd anahtarını kullanma önerimi ekle, olsun bitsin."

Meşinsi, kocaman kanatlar havayı döverken tiz çığlıklar onlara ulaşmaya başladı. Dizleri titrese de Aelin korkusunu bastırdı. Korkusunun kokusunu Rowan'ın ve diğerlerinin alabileceklerini biliyordu.

Bu yüzden cesaretini toplayıp ıslak, sazlarla kaplı ovada bir adım daha attı. İlken ordusuna doğru. Dakikalar içinde ilken'ler onların başına üşüşeceklerdi. Belki daha da kısa süre içinde.

Ve o korkunç, sefil Lorcan –o pislik her neredeyse– onlara zaman kazandırmıştı.

Aelin bir adım, sonra bir adım daha atarken Rowan'dan bir itiraz gelmedi. Aelin'ın hepsiyle arasına mesafe koyması, her bir korun o orduya ulaşmasını sağlaması ve bunu yapmak için de fazla hareket ederek gücünü boşa harcamaması gerekiyordu.

Bu da bataklıkların içine yalnız yürümesi anlamına geliyordu. O yaratıkların dişlerini görecek kadar yaklaşmalarını beklemeliydi. Sazların arasından üzerlerine gelenin ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Aelin'ın onlara neler yapacağını da.

Fakat ilken'ler hücumlarını sürdürdüler.

Uzaklarda, epeyce sağda, bataklık yaratıkları –hiç şüphesiz

Lysandra'nın etkisiyle– kükremeye başladılar. Aelin yaratıkların aç olması için dua etti. Morath'ten çıkma et yemeye aldırış etmemeleri için de.

"Aelin." Rowan'ın sesi suları, bitkileri ve rüzgârı aştı. Aelin duraksadı. Omzunun üzerinden kum bankında dikilen Rowan'a baktı. Aelin'ın peşinden gelmemek imkânsızmış gibi.

Rowan'ın yüzünün güçlü, sert kemiklerine bir savaşçının gaddarlığı oturmuştu. Çam yeşili gözleri parlak –neredeyse– yumuşaktı. "Kim olduğunu unutma," dedi Rowan. "İleride ve geri döndüğünde. Kim olduğunu unutma. Benim olduğunu da."

Aelin, Rowan'ın sırtında oluşan yeni yara izlerini düşündü. Aelin'ın tırnaklarının bıraktığı, Rowan'ın büyüsüyle iyileştirmeyi reddettiği ve deniz suyu sürdüğü yaralar. Tuz ölümsüz bedeninde izlerin düzleşmeden sabitlenmesini sağlamıştı. Aelin'ın onu sahiplendiğinin işaretleriydi bunlar. Rowan, Aelin'ın içine son girişinde dudaklarının arasına bunu fısıldamıştı. Böylece Rowan ve herkes Rowan'ın Aelin'a ait olduğunu görecekti. Rowan'ın Aelin'a, Aelin'ın da Rowan'a ait olduğunu.

Ve Rowan, Aelin'a ait olduğu için, *hepsi* Aelin'a ait olduğu için...

Aelin, Rowan'a arkasını dönüp ovada koşmaya başladı.

Aelin ancak kanatlarını seçebildiği orduya doğru attığı her adımda bir yandan Lysandra'nın ürküttüğü bataklık canavarları için gözünü dört açarken, diğer yandan büyüsünün merkezine doğru hızlı ve ölümcül bir iniş yaptı.

Günlerdir bir gözünü çok aşağılarda kalan çalkantılı, dipsiz, eriyik çukurundan ayırmadan gücünün merkezinin etrafında gezinmişti. Rowan biliyordu. Kesinlikle Fenrys ve Gavriel da. Aelin onların etrafına kalkan örüyor, giysilerini kurutuyor, hepsine musallat olan böcekleri öldürüyordu... Tüm bunlar gerginliği azaltmanın, dengesini korumanın, gücünün derinliğine ve baskısına alışmasının yollarıydı.

Zira Aelin gücünün daha derinlerine indikçe; bedeni ve zihni gücün baskısıyla eziliyordu. Tükenmişlik buydu; o baskı galip çıkıp büyü çok hızlı ve oburca harcandığında, büyü tükendiğinde gücün

sahibi inmemesi gereken derinlikleri zorladığında ortaya çıkıyordu.

Aelin ovanın ortasında duruverdi. İlken'ler onun koştuğunu görüp ona doğru kanat çırpmaya başlamışlardı.

Uzaklara ilerleyen, Erawan'in askerlerini alevlere boğmak için yaylarını hazır eden üç Fey erkeğinden habersizdiler.

Tabii Aelin ateşiyle ilken'lerin savunmasını yarabilirse. Hepsini yakmak için gücünü son damlasına kadar kullanması gerekiyordu. Ateş Getiren Aelin'ın gerçek gücünü kullanmalıydı. Son kor parçasına kadar.

Böylece Aelin medeniyetin, vicdanın, kuralların ve insanlığın tüm tuzaklarından kendisini arındırıp ateşin içine daldı.

O alevli çukura doğru süzüldü. Teninin üzerindeki yoğun nemin ve başının içinde büyüyen baskının farkında olsa da bunlar ona uzaktı.

Dosdoğru aşağı yönelecek, tabana vurup yüzeye tüm o güçle beraber dönecekti. Bu son derece zahmetli olacaktı. Bu bir sınav, gerçek bir kontrol ve güç sınavı olacaktı. Öyle kolaydı ki... ateş ve külün merkezine inmek. İşin zor yanı o gücü yüzeye çıkarmaktı; çatlama o zaman gerçekleşecekti.

Aelin gücünün gitgide daha derinlerine indi. Kendisinden uzaklaşan ölümlü gözler ilken'lerin yaklaştığını fark etti. Bir lütuf... Bir zamanlar insan olmuşsalar belki de onları yok etmek bu yaratıklara bir lütuf olurdu.

Alev ve Gölge Kraliçesi, Ateşin Varisi, Azgın Alevlerin Aelin'i, Ateşyürek...

Aelin bu unvanları bir bir ateşe verip aştı. Onlara dönüşürken bile. O yabancı elçiler çocuk kraliçenin Terrasen'deki büyüyen, dengesiz gücünü rapor ettikleri şeye dönüşürken bile. Karanlığın içine fısıldanmış bir yemin.

Başındaki, damarlarındaki basınç artmaya başladı.

Epey arkasında, Aelin'ın menzili dışında emniyette olan, kendisinin göndereceği güce destek verecek Rowan ve Dorian'ın güçlerinin titreşimlerini hissetti.

Aelin gücünün keşfedilmemiş merkezinin içine süzüldü.

Cehennem ateşinin sonu gelmiyordu.

56

Lorcan uyarı sinyali vermiş olmasa da ikisinin hâlâ çok yavaş hareket ettiğini biliyordu.

Elide nefes nefese kalmış, bir o yana bir bu yana sallanırken Lorcan geniş ve suların bastığı ovanın kenarında durdu. Elide yüzüne düşen serseri bir tutamı geriye attı. Athril'in yüzüğü parmağında ışıldıyordu. Elide parmağına Lorcan'in o sabah taktığı yüzüğün nereden geldiğini, ne işe yaradığını sormamıştı. Lorcan sadece onu yüzüğü asla çıkarmaması için uyarmış, onu ilken'lerden ve Morath'ten koruyabilecek tek şeyin bu yüzük olabileceğini söylemişti.

Güç kuzeye, hiç şüphesiz daha iyi bir yaklaşma açısı bulmak için Lorcan ve Elide'ın gittikleri yönden uzağa yayıldı. Ovanın uzak ucunca, Elide'ın insan gözlerinin net bir şekilde seçemeyeceği kadar uzakta ise yanında Adarlan Kralı olan Whitethorn'un gümüş saçı parıldıyordu. Büyü, parlak ve soğuk büyü etraflarını sarıyordu. Daha da ötede...

Tanrılar adına... Gavriel ve Fenrys sazların arasındaydılar. Yaylarını çekmişlerdi. Gavriel'ın oğlu da. Yaklaşan orduya nişan almışlardı. Bekledikleri...

Lorcan onların yüzlerinin nereye dönük olduğunu araştırdı.

Üzerlerine gelen orduya doğru bakmıyorlardı.

Sular içindeki ovanın ortasında dikilen kraliçeye bakıyorlardı.

Lorcan kendisinin ve Elide'ın güvenli sınırın yanlış tarafında –

Aelin'ın dostlarının onun arkasında güvenle dikildikleri yerin fazla kuzeyinde– olduklarını biraz geç fark etmişti.

Bunu Elide'ın gözleri yüzü o orduya dönük, altın saçlı kadına çevrildiği anda fark etmişti.

Elide'ın kolları gevşedi. Beti benzi soldu.

Elide bir adım geriye sendeledi. Aelin'a doğru bir adım. Ağzından cılız bir ses çıktı.

İşte o an Lorcan onu sezdi.

Lorcan bunu daha önce de, Mistward'daki o gün sezmişti. Terrasen Kraliçesi Valg prenslerinin işini bitirdiğinde, gücü derinlerden gelen ve dünyayı sarsan bir deve dönüştüğünde.

Fakat o gün sezdiği şimdi dünyaya kükreyerek yayılan gücün karşısında bir hiçti.

Elide tökezledi. Bataklık suyu dalgalanırken süngerimsi toprağa hayretle baktı.

Beş yüz ilken etraflarını sardı. Diğerleri Lorcan'in uyarısını almışlar, bir tuzak kurmuşlardı.

Ve o güç... Aelin'ın içindeki o ne idiği belirsiz cehennem deliğinden; göğüs germesi gereken o ne idiği belirsiz, azgın ateş çukurundan çektiği güç... O güç Elide ve Lochan'i de vuracaktı.

Elide "Bu da ne..." diye mırıldanırken Lorcan üzerine atılıp yere serdiği kıza bedenini siper etti. İkisinin üzerinde bir kalkan oluşturup hızla büyüsüne uzandı. Düşüşleri neredeyse kontrolsüz olmuştu. Lorcan'in ancak gücünü son damlasına kadar kalkanına, ikisini eriyip yok olmaktan koruyacak yegâne bariyere aktaracak kadar zamanı oldu.

Lorcan onları uyarmakla zaman kaybetmemeliydi. Bu uyarısının kendisinin ve Elide'ın ölümüne neden olması ihtimali varken bunu yapmamalıydı.

Whitethorn –Mistward'dayken bile– kraliçenin henüz doğum hakkı olanı almadığını biliyordu. Bu tür bir gücün bin yılda bir geldiğini biliyordu ve o güce, *Aelin'a* hizmet etmek...

Sadece dünyayı değiştirmekle kalmayacak bir saray meclisi. Dünyayı yeniden inşa edecek bir saray meclisi.

Bu dünyayı ve isterse başka dünyaları da fethedebilecek bir saray meclisi.

O meclis bunu isterse. Ovadaki kadının arzusu bu olursa. Soru da buydu, değil mi?

"Lorcan," diye fısıldadı Elide. Sesi kraliçeye özleminden ya da ondan korkusundan dolayı titriyordu. Lorcan emin değildi.

Sazların arasından vahşi bir kükreme geldiği için tahminde bulunacak zamanı da olmadı. Bir emirdi bu.

Sonra bir ok yağmuru geldi; şaşmaz ve gaddarca nişanlanmış bataklıklardan ilken birliğinin iki yanını vurmak için uçan oklar. Lorcan siyah uçlu ve kolayca hedeflerini bulan okların Fenrys'e ait olduğunu hemen fark etti. Gavriel'ın oğlu da ıskalamamıştı. İlken'ler gökten aşağı düşerken diğerleri paniğe kapılıp havada birbirlerine çarpmaya ve grubun içine doğru savrulmaya başladı.

Tam da Terrasen Kraliçesi'nin büyüsünün dizginsiz gücünü dolu dolu ilken'lerin üzerine yağdırdığı noktaya doğru.

Lysandra bataklık canavarlarını ürkütüp yeniden güvenli hattın ötesine geçtiği sinyalini verdiği anda, ilken'lerin Aedion onları havadaki ördekler gibi avlayabileceği kadar yaklaştıklarında kraliçeleri gücünü serbest bıraktı.

Aelin'ın gücünün uzaklarından geçmesine, Rowan'ın kalkanına rağmen o ateşin kalbi *cayır cayır* yanıyordu. Aedion sazların arasında geriye, Aelin'ın saldırı hattının daha da gerisine sendelerken ağzından "Kutsal tanrılar," sözcükleri dökülüverdi. "Kutsal kahrolası tanrılar adına."

Birliğin ortasındakileri bir alev denizi alıp götürürken çığlık atacak zamanları bile olmadı.

Aelin destek verilecek bir kurtarıcı değil, savuşturulması gereken bir afetti.

Ateş gitgide sıcaklaşırken alnından boncuk boncuk terler akan Aedion'ın kemikleri sızladı. Fakat Aedion yeni bir konuma geçip babası ve Fenrys'in de suların bastığı ovada aynını yapıp yapmadığına baktı. Sonra alevden kaçmak için sağa sola kaçışan ilken'lere

nişan aldı. Oklarının birini bile boşa harcamadı.

Küller toprağa ağır ağır, sakince yağan bir kar gibi düştü.

Daha hızlı olmalıydılar. Aelin'ın başlattığı sürecin ne denli ağır olduğunu sezmişçesine buz ve rüzgâr göğe püskürdü.

Altın rengi ve kızıl alevlerin Erawan'in birliğini eritmediği yerde Dorian ve Rowan ilken'leri paramparça etti.

İlken'ler hâlâ dayanıyorlardı. Silinmesi güç bir karanlık lekesi gibi.

Aelin yanmaya devam etti. Aedion o gücün ortasında kalan Aelin'ı göremiyordu bile.

Bir bedel vardı. Böylesi bir gücün bir bedeli olmalıydı.

Aelin tacının, büyüsünün ağırlığını bilerek doğmuştu. Daha ergenliğe varmadan çok önce o gücün getireceği tecridi hissetmişti. Bu yeterli bir ceza gibi görünse de... bir bedel olmak zorundaydı.

İsimsizdir bedelim. Böyle demişti Nana Sarıbacak.

Aedion'ın zihninin bir köşesinde bu sözlerin anlamını idrak edecekmiş gibi olsa da bu anlam elinden kaçıverdi. Sondan ikinci okunu da attı. Deliye dönmüş bir ilken'in gözlerinin tam ortasına.

Bir bir, ilken'lerin büyüye karşı o meşum dirençleri buz, rüzgâr ve alev saldırıları karşısında dize geldi.

Sonra Whitethorn on beş metre ötedeki ateş fırtınasına doğru yürümeye başladı. Aelin'a doğru.

Lorcan, Elide'ı yere yapıştırmış; o kalkanı büyüsünde kalan gölge ve karanlıkla son damlasına kadar destekliyordu. Alevler öyle sıcaktı ki ter alnından Elide'ın ipeksi saçlarına damlayıp yeşil yosunlara yayılıyordu. Etraflarını çeviren bataklık suyu kaynıyordu.

Kaynıyordu. Balıklar karınları yukarıda, yüzeye çıktılar. Çimler kuruyup ateş aldılar. Tüm dünya bir cehennem diyarına döndü; başı ve sonu olmayan.

Lorcan'in lime lime olmuş, karanlık ruhu başını geriye atıp Aelin'ın gücünün yakıcı şarkısına kükreyerek eşlik etti.

Elide gömleğinin içinde yumruklarını sıkmış, Lorcan'in boynuna yasladığı yüzünü buruşturuyor; bu sırada Lorcan dişlerini sıka-

rak ateş fırtınasına direniyordu. Sadece ateş olmadığını, rüzgâr ve buzun da olduğunu fark etti. İki güçlü büyü daha Aelin'ın büyüsüne katılıp ilken'leri parçalıyordu. Lorcan'in kalkanı da.

Büyü Lorcan'in gücünü artarda dalgalarla dövdü. Lorcan o denli güçlü olmasa kalkanı fırtına karşısında kırılırdı; daha güçsüz bir büyü Aelin'ın gücünün onları yalayıp geçmesine izin vermez; karşılık vermeye çalışabilirdi.

Erawan, Aelin Galathynius'un boynuna bir tasma geçirse... her şey biterdi.

O kadını, o gücü kontrol altına akmak... Bir tasmayla yapılabilir miydi bu?

Alevlerin arasında bir hareketlilik oldu.

Whitethorn kaynayan bataklıkların arasında ilerliyordu; adımları acelesizdi.

Alevler, Rowan'ın kalkanının kubbesini çevirip onun buzlu rüzgârıyla fırıl fırıl döndü.

O fırtınanın içine ancak kahrolası aklını kaybeden bir Fey erkeği yürüyebilirdi.

Kara büyülerinin hüsrana uğrattığı ilken'ler artarda ölüyorlardı; ağır ağır ve acılı bir şekilde. Alevlerden, buzdan ve rüzgârdan sıyrılmayı başaranları da oklar düşürüyordu. İnmeyi başarabilenlerin işini de pençeler, dişler ve hızla savrulan, pullu kuyruklar bitiriyordu.

Diğerleri Lorcan'in uyarısının ardından her dakikayı iyi değerlendirmişlerdi. İlken'lere kolayca tuzak kurmuşlardı. Yaratıkların bu tuzağa hemen düşmeleri ise...

Fakat Rowan bataklığın ortasındaki kraliçenin alevleri söndüğünde ona uzandı. Savaşçının kendi rüzgârı dinerken amansız buzlarından kalan parçalar gökte kanat çırpan ilken'leri parçaladı.

Küller ve pırıltılı buz aşağı yağdı; kar kadar yoğun, fırıl fırıl dönen korlar ilken'lerden geri kalan parçaların arasında dans ediyordu. Hiç hayatta kalan olmamıştı. Bir ilken bile.

Lorcan kalkanını indirmeye cesaret edemedi.

Prens, kraliçenin dikildiği adacığa adım atarken; geriye kalan

tek alev başının üzerindeki ateş tacı olan Aelin, Rowan'a doğru dönerken bunu yapamadı.

Lorcan sessizce Rowan'ın elini Aelin'ın beline atışını, diğer elini de yanağına götürüp kraliçeyi öpüşünü izledi.

Korlar kollarını Rowan'ın boynuna dolayıp onu kendisine çeken Aelin'ın bağlanmamış saçlarını kımıldatıyordu. Altın sarısı bir alev tacı Rowan'ın başının üzerinde canlandı; Lorcan'in o gün Mistward'da gördiği tacı tıpatıp bir benzeriydi bu.

Lorcan, Whitethorn'u tanıyordu. Prensin hırslı, ölümsüzlerin hırstan anladıkları şekilde hırslı olmadığını biliyordu. Muhtemelen kadın sıradan biri olsa da Rowan onu severdi. Fakat bu güç...

Lorcan çorak toprakları andıran ruhunda o çekimi hissetti. Bundan nefret etti.

Whitethorn'un alelacele Aelin'ın yanına gitmesinin, Fenrys'in ovanın ortasında şaşkın, dikkati ikisinin sarmaş dolaş dikildikleri yere odaklanmış halde dikilmesinin nedeni buydu.

Lorcan'in altında kalan Elide kıpırdandı. "Bi-bitti mi?"

Kraliçenin prensi tutkuyla öpüşü yüzünden Lorcan, Elide'a ne diyeceğinden emin değildi. Fakat Elide'ın kıvranarak altından çekilmesine ve ayağa kalkıp ufuktaki iki figüre bakmasına izin verdi. Lorcan de doğrulup onunla birlikte ikiliyi izlemeye koyuldu.

"Hepsini öldürdüler," diye fısıldadı Elide.

Bütün bir birlik... yok olmuştu. Kolay olmamışsa da... başarmışlardı.

Küller yağmaya devam ediyor, Elide'ın gece karası, ipek gibi saçlarının üzerinde birikiyordu. Lorcan küllerin bir kısmını eliyle aldıktan sonra Elide'ın üzerine daha fazla kül düşmesin diye kızın tepesinde bir kalkan oluşturdu.

Lorcan, Elide'a dün geceden beri dokunmamıştı. Buna zaman olmamış; Lorcan, Elide'ın öpücüğünün kendisinde ne etkileri olduğunu düşünmek istememişti. O öpücüğün kendisini nasıl yıkıp geçtiğini ve hâlâ içini güçlükle direnebildiği bir şekilde kıpır kıpır ettiğini de.

Elide "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Lorcan'in Elide'ın ne kastettiğini anlaması biraz zaman aldı.

Aelin ve Rowan nihayet sarılmayı bıraksalar da prens öne eğilip burnunu Aelin'ın boynuna sürttü.

Fey'ler arasında güçler birbirlerine haykırdı. Belki de Aelin Galathynius kendisi doğmadan önce takım Maeve'in gücünün çekimine kapıldığı ve ona zincirlemiş olduğu için şanssızdı.

Belki de Maeve'den iyisini beklemedikleri için takımdakiler şanssızdı.

Lorcan o faydasız ve haince düşünceleri aklından atmak için başını iki yana salladı.

Orada dikilen Aelin Galathynius'tu. Gücü tükenmişti.

Lorcan şimdi hissediyordu; daha dakikalar önce gürültülü bir fırtınanın olduğu yerde şimdi tam bir sessizlik, hissizlik ve soğuk vardı. Ürpertici bir soğuk.

Aelin gücünü sonuna kadar kullanmıştı. Hepsi de bunu yapmıştı. Belki de Whitethorn, Aelin'ın yanına gidip kollarını onun beline doladığında bunu sadece Aelin'ı bataklıkların ortasına taşımak için değil, kraliçeyi gücü tükendiğinde –savunmasız hale geldiğinde– dik tutmak için yapmıştı.

Kraliçe saldırılara açık hale geldiğinde.

Şimdi ne yapacağız? Böyle sormuştu Elide.

Lorcan hafifçe gülümsedi. "Gidip merhaba diyeceğiz."

Elide, Lorcan'in ses tonu karşısında tereddüde düştü. "Bunu söylerken hiç de iyi niyetli değilsin."

Lorcan kesinlikle iyi niyetli değildi. Olacağı da yoktu. Hele hele kraliçeyi karşısında görürken. Hele hele o Elide'daki anahtarın kardeşi olan o Wyrd anahtarı Aelin'dayken.

Lorcan "Bana saldırmayacaklar," deyip onlara doğru yöneldi. Bataklık suyu neredeyse kaynıyordu. Lorcan su yüzeyinde hareket eden, bulanık gözleri göğe bakan ölü balıklara bakıp yüzünü buruşturdu. Kurbağalar ve diğer canavarlar onların arasında bir aşağı bir yukarı oynuyor, Lorcan'in yarattığı dalgalar arasında titreşiyordu.

Lorcan ağır ağır avına yaklaştı. Ateş püskürten orospuya öyle odaklanmıştı ki Fenrys ve Gavriel'ın sazlarının arasındaki yerlerini terk ettiklerini fark etmedi.

57

Aelin'a doğru attığı her adım bir ömür gibi uzun olduğu gibi bir şekilde fazla çabuktu da.

Elide ayağının aksadığının hiç o kadar farkında olmamıştı. Kirli giysilerinin, uzun ve şekilsiz saçlarının, ufak tefek bedeninin ve ayırt edici hiçbir yeteneğinin olmayışının da.

Aelin'ın gücünü, o gücün o cam şatoyu nasıl da paramparça ettiğini hayal etti.

O gücü kullanırken görmenin kendisini dehşetten titreteceği hiç aklına gelmemişti. Ya da diğerlerinde de rahatsız edici güçler olduğunu görmenin. Ateşe dolanan buz ve rüzgâr; gökten sadece ölüm yağana dek. Elide neredeyse onların katlettikleri ilken'lere üzülecekti. Neredeyse.

Lorcan sessizdi. Gergin.

Elide artık Lorcan'in ruh halini okuyabiliyordu. Lorcan'in başkalarının fark edemeyeceklerini sandığı o küçük ipuçlarını. Fakat işte... Lorcan'in ağzının sol yanındaki o belli belirsiz seğirme. Lorcan'in kendisine hâkim olan öfkeyi bastırma girişimiydi bu. Ve bir de... Başını hafifçe sağa eğmesi... Çevresini, görebildiği her silahı ve engeli tekrar tekrar gözden geçirdiği anlamına geliyordu bu. Her ne tartışılacaksa Lorcan bu görüşmenin iyi geçeceğini düşünmüyordu.

Savaşmayı bekliyordu.

Fakat Aelin –*Aelin*– o ot tümseğinin üzerinde dikildiği yerden onlara doğru döndü. Kraliçenin gümüş saçlı prensi de onunla birlikte döndü. Sonra rahat bir tavırla bir adım atıp Aelin'ın önüne geçti. Aelin yana çekilip prensin etrafından dolaştı. Prens onun önünü yeniden kapatmaya çalıştı. Aelin onu dirseğiyle dürtüp yanında dikildiği yerden ayrılmadı. Doranelle Prensi... Elide'ın kraliçesinin âşığı. Görüşleri Aelin'ın üzerinde ne kadar etkili olabilirdi? Prens, Lorcan'den nefret ediyorsa Elide'ı hemen hor görüp ondan kuşkulanır mıydı?

Elide'ın bunu hesaba katması gerekirdi. Lorcan'in yanında olmasının, onlara yanında Lorcan'le yaklaşmasının dışarıdan nasıl görüneceğini.

Lorcan sertçe ve sakince "Müttefik seçiminden pişman mısın?" diye sordu. O da Elide'ın neler hissettiğini okuyabiliyormuş gibi.

"Eh, başkalarına bir şeyler düşündürdüğü kesin, değil mi?"

Elide, Lorcan'in gözlerinde incinmeye dair bir ifadenin belirip kaybolduğuna yemin edebilirdi. Fakat Elide o mavnada onun canına okuduğunda bile Lorcan tipik Lorcan gibi davranıp hiç etkilenmemiş göründü.

Savaşçı soğuk bir sesle "Anlaşılan anlaşmamız zaten sona ermek üzereymiş," dedi. "Şartları onlara açıklayacağım, endişe etme. "Benimle takıldığını düşünmeleri hiç hoşuma gitmez."

"Kastettiğim bu değildi."

Lorcan burnunda güldü. "Umurumda değil."

Elide durdu. İçinden Lorcan'e bir yalancı olduğunu söylemek geldi. Biraz onun *gerçekten* yalan söylediğini bildiği için, biraz da onun sözleri karşısında göğsü sıkıştığı için. Fakat sessiz kalıp onun önden gitmesine izin verdi. Aralarındaki mesafe Lorcan'in her öfkeli adımında biraz daha açılıyordu.

Fakat Elide'ın Aelin'a söyleyecek neyi vardı ki? *Merhaba* mı? *Memnun oldum* mu? *Lütfen beni yakmayın* mı? *Üstüm başım kirli ve topal olduğum için üzgünüm* mü?

Nazik bir el Elide'ın omzuna dokundu. *Gözünü dört aç. Etrafına bak.*

Elide kirli giysilerine bakmayı bırakıp başını kaldırdı. Lorcan belki altı metre ötedeydi. Diğerleri ise ufukta birer figürden ibaretti.

O görünmez el Elide'ın omzunu sıktı. *Gözlemle. Gör.*

Neyi görecekti? Kül ve buz sağında aşağı yağıyor, solunda harabeler yükseliyordu; önünde ise bataklıklar göz alabildiğince uzanıyordu. Fakat Elide durup çevresine göz gezdirdi.

Ters giden bir şeyler vardı. Bir şey o büyü fırtınasından sağ çıkan yaratıkları yeniden susturmuştu. Yanmış otlar hışırdadı.

Lorcan yürümeye devam etti. Sırtı dikti. Fakat silahlarına uzanmamıştı.

Gör. Gör. Gör.

Neyi görecekti? Olduğu yerde dönse de hiçbir şey bulamadı. Lorcan'e seslenmek için ağzını açtı.

Altın rengi gözler otuz adımdan kısa bir mesafe ötede parıldadı.

Kocaman, altın rengi gözler birkaç metre ötede yürüyen Lorcan'e kilitlenmişti. Bir dağ aslanı; atılmaya, eti ve kemiği parçalamaya hazırdı...

Hayır...

Hayvan yanmış otların arasından fırladı.

Elide, Lorcan'in ismini haykırdı.

Lorcan döndü. Fakat aslana doğru değil. Ona doğru; o öfkeli yüz *Elide*'a çevrildi...

Fakat Elide koştu; bacağına müthiş bir acı saplandı. Bu sırada Lorcan nihayet kendisini hedef alan saldırıyı sezdi.

Dağ aslanı Lorcan'e uzandı; o kalın pençeler inerken hayvanın dişleri dosdoğru Lorcan'in boğazına yöneldi.

Lorcan av bıçağını çekti. Bunu öyle hızlı yaptı ki Elide sadece çelikten yansıyan gri ışığı seçebildi.

Hayvan ve Fey erkeği yere, çamurlu suyun içine yuvarlandı.

Elide, Lorcan'e doğru koşarken ağzından sözcüksüz bir çığlık koptu. Normal bir dağ aslanı değildi bu. Kesinlikle değildi. İkisi suya yuvarlanırken, birbirlerine saldırıp hamleleri savuştururken, etrafa kan sıçrarken, büyü ve kalkanlar çarpışırken aslanın

Lorcan'in her hamlesini önceden bildiğinden belliydi bu...

Sonra kurt saldırdı.

Kocaman beyaz kurt bir anda ortaya çıkıvermişti. Öfkeden vahşileşmiş, tüm öfkesi Lorcan'e yönelmişti.

Lorcan aslandan ayrıldı; kolundan, bacağından kan akıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Fakat kurt bir anda gözden kayboluverdi. Neredeydi, neredeydi...

Sonra aniden ortaya çıkıverdi. Lorcan'den üç metre kadar ötedeki görünmez bir köprüden geçmiş gibi.

Bir saldırı değildi bu. Bir infazdı.

Elide iki tümseğin arasından geçti. Buz gibi otlar avuçlarına batıyor, bir şey bacağına baskı yapıyordu...

Kurt, Lorcan'in savunmasız sırtına sıçradı; gözleri kana susamışlıkla cam gibi olan kurdun dişleri parıldıyordu.

Elide aceleyle küçük tepeye tırmandı; zaman hızla akıyordu.

Hayır hayır hayır hayır hayır.

Amansız, beyaz köpekdişleri Lorcan'in omurgasına yaklaştı.

Sonra Lorcan, Elide'ın sesini işitti; ona doğru atılırken ağzından çıkan titrek hıçkırığı.

Elide, Lorcan'in korumasız sırtına çarptığında savaşçının simsiyah gözlerinde dehşete benzer bir ifade belirdi.

Lorcan öldürücü darbenin önündeki aslandan değil, çeneleri kendisinin boynuna değil Elide'ın koluna sarılan kurttan geleceğini fark etti.

Elide indirdiği darbeyi geri çekmeye çalışan kurdun gözlerinde dehşeti seçtiğine yemin edebilirdi. Karanlık, sağlam bir kalkan Elide'a çarpıp müthiş sertliğiyle kızın nefesini kesti...

Kan, acı, kemik, ot ve öfkeli bir kükreme.

Elide ve Lorcan yere yıkılırken dünya yan döndü; Elide'ın bedeni Lorcan'in bedeninin üzerine inerken kurdun çeneleri kolundan ayrıldı.

Lorcan'in üzerine kıvrılan Elide kurdun ve dağ aslanının başladıkları işi bitirmelerini, boynunu çeneleri arasına alıp kırmalarını bekledi.

Saldırı gelmedi. Her yer sessizliğe büründü.

Lorcan, Elide'ı ters çevirdi; kesik kesik nefes alan ve Elide'ın yüzüne ve koluna bakan savaşçının yüzü kanlı ve solgundu. *"EliideElideElide..."*

Elide nefes alamıyor, yaşadığı his yüzünden kolunun etinin parçalanıp kemiklerinin kırıldığını göremiyordu..

Lorcan yüzünü ellerinin arasına aldığı Elide koluna bakamadan ona "Neden yaptın bunu?" diye çıkıştı. *"Neden?"* Bir yanıt beklemedi. Başını kaldırdı; hırlaması öyle vahşiydi ki Elide'ın kemiklerinde yankılandı ve kolundaki acıyı öyle alevlendirdi. Elide inledi.

Lorcan aslana ve kurda hırladı; kalkanı kendisinin ve Elide'ın etrafında dönen kapkara bir rüzgârdı. "Siz öldünüz. İkiniz de artık *ölüsünüz..."*

Elide başını çevirdiğinde beyaz kurdun ikisine baktığını gördü. Lorcan'e baktığını. Sonra da bir ışık parlaması arasında kurdun o güne dek gördüğü en güzel adama dönüştüğünü. Kolu, kolu...

"Lorcan, emir aldık." Elide'a yabancı, nazik erkek sesi kurt gibi bir Fey erkeğine dönüşen aslanın olduğu yerden gelmişti.

"Emirlerinizin cehenneme kadar yolu var, seni aptal pislik..."

Kurt savaşçı tısladı. Göğsü inip kalkıyordu. "Emirle daha fazla mücadele edemeyiz Lorcan..."

Daha sakin olan Fey erkeği "Kalkanını indir," dedi. "Kızı iyileştirebilirim. Gitmesine izin ver."

"İkinizi de öldüreceğim," diye yemin etti Lorcan. "Sizi *öldüreceğim..."*

Elide koluna baktı.

Kolundan bir parça kopmuştu. Önkolundan. Yanmış ot kalıntılarının üzerine kan akıyordu. Beyaz kemik ortaya çıkmıştı...

Emin olmasa da Elide ya çığlık atmaya, ya hıçkırmaya, ya da sessizce titremeye başlamıştı.

"Bakma," diye çıkıştı Lorcan. Bir kez daha yüzünü ellerinin arasına aldığı Elide'ın gözlerini kendi gözlerine çevirdi. Yüzünde öyle bir öfke vardı ki Elide, Lorcan'i tanımakta zorlandı. Fakat savaşçı iki Fey erkeğine saldırmadı.

Lorcan'in gücü tükenmişti. Aelin'ın alevlerine ve kim olduğunu bilmediği diğer kişi ya da kişilerin büyüsüne karşı kalkan oluşturduğunda Lorcan gücünü neredeyse son damlasına kadar harcamıştı. Bu kalkan... Lorcan'in gücünden geriye kalan tek şeydi.

Elide'ı iyileştirmeleri için kalkanını indirirse de... Lorcan'i öldürürlerdi. Lorcan onları yaklaşan saldırıya karşı uyarmışsa da onu öldürürlerdi.

Aelin... *Aelin* neredeydi?

Elide'ın gözleri karardı; bedeni varlığını yeniden şekillendiren acıya direnmek yerine boyun eğmek için yalvarıyordu.

Lorcan, Elide'ın kendisinden geçeceğini sezip gerildi. Nazik bakışlı Fey erkeğine "Onu iyileştirin, sonra devam ederiz," dedi.

"Hayır," diyebildi Elide. Lorcan bu yüzden, *onun* için bu riski almamalıydı...

Elide'ın yüzünü süzen Lorcan'in simsiyah gözlerinde okunmaz bir ifade vardı. Sonra sessizce "Seninle Perranth'e gitmek istemiştim," dedi.

Lorcan kalkanını indirdi.

Zor bir seçim olmamıştı. Aldığı karar Lorcan'i korkutmuyordu da. Onu asıl korkutan Elide'ın kolundaki ölümcül yaraydı.

Fenrys bir atardamarı yırtmıştı. Elide dakikalar içinde kan kaybından ölecekti.

Lorcan karanlıkta doğmuş, ona karanlığın gücü bahşedilmişti. O karanlığa dönmesi zor bir iş değildi.

Fakat karşısındaki o parıltılı, güzel ışığın sönmesine göz yummak... Lorcan bunu kabullenemeyeceğini kadim iliklerinde hissediyordu.

Elide affedilmişti; herkes ve her şey tarafından. Hâlâ ümitliydi de. Ayrıca Lorcan'e karşı da hep iyi davranmıştı.

Ayrıca Lorcan'e yanında olduğu sürece biraz huzur vermişti.

Elide ona bir yuva sunmuştu.

Lorcan, Fenrys'in Maeve'in verdiği ölüm emrine karşı koyamayacağını biliyordu. Gavriel'ın sözünün ardında durup onu iyileşti-

receğini de. Fakat Fenrys kan yeminin emrine direnemezdi.

Lorcan o pisliğin yaptığından pişmanlık duyacağını biliyordu. Kurdun daha Elide ikisinin arasına geçer geçmez dehşete kapıldığını da.

Lorcan kalkanını indirdiğinde Elide'ın kan akacağı zaman onları izlememesi için dua etti. Lorcan, Fenrys'le pençe pençeye, diş dişe mücadeleye başladığında. Savaşçıya karşı direnirdi. Ta ki Gavriel de karşısında yerini alana kadar.

Kalkan yok olurken Gavriel hemen diz çöküp iri ellerini Elide'ın koluna uzattı. Acı Elide'ı felce uğratmıştı; buna rağmen Lorcan'e kaçmasını, kalkanını yeniden kaldırmasını söylemeye çalıştı...

Lorcan ayağa kalkıp Elide'ın yakarışlarına kulaklarını tıkadı.

Yüzünü Fenrys'e çevirdi. Savaşçı kendisini tutmaya çalışmakta zorlandığından titriyordu; ellerini kılıçlarına götürmemek için her iki yanından sarkıtıp yumruk yapmıştı.

Elide hâlâ hıçkırıyor, hâlâ Lorcan'e yalvarıyordu.

Fenrys'in gergin yüz hatlarına pişmanlık oturmuştu.

Lorcan savaşçıya sadece gülümsedi.

Bu da Fenrys'in ipini koparmasına neden oldu.

Lorcan'in gözcüsü kılıcını çekip onun üzerine atılırken Lorcan de kendi kılıcını çekti; Fenrys'ten gelecek hamlenin ne olacağını önceden biliyordu. Bunu nasıl yapacağını öğreten Lorcan'di. Ayrıca Fenrys'in sol yanında gardını kısacık bir an için düşürüp boynunu açıkta bıraktığını da biliyordu..

Fenrys, Lorcan'in önüne inip alçaktan bir darbe savurduktan sonra sağa kaçtı.

Lorcan kılıcını açıkta kalan o boyna doğrulttu.

İkisi de buz gibi, amansız bir rüzgârla geriye savruldu. Savaşın ardından o rüzgârdan geriye ne kadar güç kaldıysa onunla.

Fenrys kalktı. Kana susamışlıkla kendisini kaybetmiş olsa da rüzgâr ona tekrar çarptı. Tekrar. Tekrar. Rüzgâr onu olduğu yere mıhladı. Lorcan rüzgâra karşı mücadele etse de Whitethorn'un onlara yönelttiği kalkan, onları yerlerinde tutmak için kullandığı ham güç öyle büyüktü ki gücü tükendi.

Çizmeler yanmış otların üzerinde hışırdadı. Küçük bir tepenin üzerinde sere serpe uzanan Lorcan başını kaldırdı. Whitethorn, Lorcan ve Fenrys'in arasında dikiliyor, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Rowan, Gavriel ve Elide'ı süzdü. Elide hâlâ ağlıyor, Lorcan'e durması için yalvarıyordu. Fakat kolu...

O ay beyazı kolda bir çizik vardı. Fakat Gavriel'ın üstünkörü muharebe alanı tedavisi delikleri, kopan eti ve kırık kemikleri doldurmuştu. Gavriel tüm büyüsünü yarayı...

Gavriel hafifçe sağa sola yalpaladı.

Whitethorn hırıltılı bir sesle konuştu. "Buna hemen son verecek-siniz. İkiniz onlara dokunmayacaksınız. Onlar Aelin Galathynius'un koruması altındalar. Onlara bir zarar gelirse savaş nedeni sayılır bu."

Belirli, kadim sözler, bir kan emrini geciktirmenin tek yolu. Geçersiz kılmanın değil, kısa bir süre geciktirmenin. Onlara zaman kazandırmak için.

Fenrys hızlı hızlı solusa da gözlerinden ferahladığı belliydi. Gavriel omuzlarını hafifçe saldı.

Elide'ın siyah gözleri acıdan cama dönmüştü. Yanaklarındaki çiller teninin doğal olmayan beyazlığıyla güçlü bir kontrast oluş-tuyordu.

Whitethorn, Fenrys'e ve Gavriel'a "Çizgiyi aşarsanız neler olabileceğini anlamışsınızdır umarım?" dedi.

İkisinin başlarını eğip "Evet, prens," diye yanıt vermeleri karşısında Lorcan hayrete düştü.

Rowan kalkanları düşürdü. Lorcan hemen Elide'ın yanına koştu. Kız uzandığı yerde belini doğrultmak için çabalarken neredeyse tamamen iyileşen koluna şaşkın gözlerle baktı. Gavriel akıllılık ederek geriye çekildi. Lorcan onun kolunu, yüzünü inceledi. Ona dokunma, onu koklama ihtiyacı duyuyordu...

Otların üzerindeki yumuşak adımların eski dostlarına ait olmadığını fark etmedi.

Fakat arkasından ona "Neler oluyor böyle?" diye soran kadının sesine aşinaydı.

* * *

Elide, Lorcan'e Lorcan'in kalkanını indirdiği anda neler hissettiğini ifade edecek sözcükleri bulamıyordu. Gümüş saçlı, dövmeli savaşçı prens o ölümcül dövüşü durdurduğunda neler hissettiğini de.

Lorcan'in geniş omzunun üzerinden bakıp ikisine yaklaşan altın saçlı kadını gördüğünde ise nefesi kesildi.

Genç olsa da bu onun yüzüydü... Kadim bir yüzdü bu; ihtiyatlı, kurnaz ve gücü yansıtan. Güzeldi de; güneşte bronzlaşmış teni ve canlı, turkuvaz gözleriyle. Gözbebeklerinin çevresinde bir altın çemberi olan gözler.

Ashryver gözleri.

Onun yanına geldiğinde, elinde sarkan bir yayla kan dökmesi gerekip gerekmeyeceğini tartarken kaslı bedeni gerilen altın saçlı ve yakışıklı adamınkilerin tıpatıp aynısı gözler.

Altın sikkenin iki yüzü.

Aelin. Aedion.

İkisi de o Ashryver gözlerini Elide'a dikmişlerdi.

Aelin gözlerini kırpıştırdı. "Sen Elide mısın?" derken altın rengi yüzü buruştu.

Elide ancak başını sallayabildi. Lorcan bir yay gibi gerdindi. Bedenini hafifçe Elide'a doğru eğdi.

Aelin gözlerini Elide'ın yüzünden hiç ayırmadan yaklaştı. Genç... Elide yaklaşan kadına kıyasla kendisini çok genç hissetti. Aelin'ın ellerinin üzeri, boynu, bilekleri yara izleriyle doluydu... Kelepçelerin bıraktığı izler.

Aelin, Elide'ın otuz santim kadar ötesinde dizlerinin üzerine çöktü. O an Elide aslında eğilmesi, başını toprağa kadar eğmesi gerekenin kendisi olduğunu fark etti...

"Sen... annene ne de çok benziyorsun," dedi Aelin. Sesi titriyordu. Aedion sessizce diz çöküp geniş elini Aelin'ın omzuna yasladı.

Elide'ın her şeye rağmen pes etmeyip, yaşaması için çarpışıp uğruna canını feda ettiği bu kadın...

"Üzgünüm," dedi Aelin. Omuzları içe bükülürken başı öne düştü ve kızaran yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. "Çok üzgünüm." Acaba bu sözcükler kaç yıldır gün yüzü görmeyi beklemişti?

Elide'ın kolu sızlasa da bu onu Aelin'ın eline dokunup o eli kucağında sıkmaktan alıkoymadı.

O bronz, yara izleriyle kaplı ele dokunmak. Sıcak, yapış yapış ten Elide'ın parmak uçlarıyla buluştu.

Gerçek. Bunlar –*Aelin*– gerçekti.

Aelin da aynı şeyi fark etmişçesine başı kalktı. Ağzını açsa da dudakları titreyince kraliçe dudaklarını birbirine kenetledi.

Etraflarına toplananlardan kimse ağzını açmadı.

Nihayet Aelin, Elide'a "Bana zaman kazandırdı," dedi.

Elide kraliçenin ne kastettiğini anlamıştı.

Aelin'ın eli titremeye başladı. Kraliçe "Bugün hayattaysam annen sayesindendir," derken sesi hepten titredi.

Elide sadece "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Sana bunu söylememi istemişti..." Titreyen bir nefes. Fakat Aelin gözlerini Elide'dan ayırmadı. Gözyaşları yanaklarındaki kiri çizgi çizgi bölerken bile. "Annen benden sana seni sevdiğini, çok sevdiğini söylememi istedi. Bana söylediği son sözcükler bunlar oldu. "Elide'ıma onu çok sevdiğimi söyle."

On yıldan uzun bir süredir Aelin o son sözlerin tek taşıyıcısı olmuştu. Ölümle, ümitsizlikle ve savaşla geçen on yıl boyunca Aelin o sözcükleri bir krallıktan diğerine taşımıştı.

Ve burada, dünyanın bir ucunda, birbirlerini yeniden bulmuşlardı. Kısa bir an için Elide annesinin sıcak elinin omzunu sıvazladığını hissetti.

Elide'ın gözlerini yakan yaşlar boşandı. Fakat sonra arkalarında kalan otlardan gelen çıtırtıları işittiler.

Elide önce beyaz saçları gördü. Sonra da altın rengi gözleri.

Ve Elide, Manon Siyahgaga göründüğünde hafifçe gülümseyerek hıçkırdı.

Manon Siyahgaga onu ve Aelin'ı otların arasında diz dize gördüğünde sessizce bir tek sözcük fısıldadı.

Umut.

Ölmemişlerdi. Hiçbiri ölmemişti.

Aedion boğuk bir sesle "Kolun..." dedi.

Aelin, Elide'ın kolunu tuttu... nazikçe. Derin olmayan yaraya göz attı; tazelenen pembe ten daha kısa bir süre önce eksik olan parçaların yerini belli ediyordu. Aelin dizlerinin üzerinde dönüp kurt savaşçıya hırladı.

Kraliçe öfkeyle bakıp hoşnutsuzluğunu sergilerken altın saçlı erkek gözlerini kaçırdı. Elide güçlükle "Onun suçu değil," dedi.

Turkuvaz gözleri öfkeyle parlayan Aelin soğuk bir sesle "Isırığa bakılırsa öyle," dedi.

"Üzgünüm," dedi Fey erkeği. Elide onun bunu kendisine mi yoksa kraliçeye mi söylediğinden emin olamadı. Savaşçının gözleri Aelin'a çevrildi... O gözlerde perişan bir ifade var gibiydi.

Aelin Fey erkeğinin sözlerini duymazlıktan geldi. Fey erkeği irkildi. Gümüş saçlı prens ona acıyan gözlerle şöyle bir baktı.

Fakat Lorcan'i öldürme emri Aelin'dan gelmediyse...

Aelin, Elide'ın arkasındaki, Elide'ı iyileştiren, *diğer* altın saçlı Fey erkeğine "Sanırım Rowan sana anlaşmayı söylemiştir," dedi. "Onlara dokunursan ölürsün. Onlara ters bile baksan ölürsün."

Elide kraliçenin acımasızlığı karşısında yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Özellikle de Manon hınzır bir keyifle gülümserken.

Cadının savunmasız sırtına yaklaşmasıyla Aelin gerilse de Manon'ın sağına geçmesine izin verdi. Manon o altın rengi gözleriyle Elide'a baktı. Ona "Seni görmek güzel cadıcık," dedi. Aelin gibi o da yüzünü Lorcan'e çevirdi.

Aelin burnundan güldü. "Biraz hırpalanmış görünüyorsun."

Lorcan ona "Sen de," diye karşılık verdi.

Aelin'ın sırıtışı ürkütücüydü. "Notumu aldın, değil mi?"

Aedion'ın eli kılıcına gitti...

Kemik kabzayı ve kadim sembolleri fark eden Elide'ın ağzından "Orynth'in Kılıcı," sözleri çıkıverdi. Aelin ve Lorcan birbirlerinin boğazına sarılacak gibiyken donakaldılar. "Kılıç... sen..."

Vernon bir keresinde kılıç hakkında konuşup Elide'la dalga geçmişti. Adarlan Kralı'nın kılıcı ele geçirip erittiğini söylemişti. Geyik boynuzu tahtla birlikte.

Aedion'ın turkuvaz gözleri yumuşadı. "Kılıç hâlâ tek parça. Biz de."

Üçü, saray meclisi üyelerinden, onların ailelerinden geri kalanlar.

Fakat Aelin yeniden Lorcan'i süzmeye başladı. Öfkeliydi. O hınzır gülümsemesi geri gelmişti. Elide yumuşak bir sesle "Hayatta kaldıysam bu onun sayesinde oldu, majesteleri," dedi. Çenesiyle Manon'a işaret etti. "Onun sayesinde de. İkisi olmasa burada olmazdım."

Manon başını salladı. Gözleri Elide'ın içinde taşı sakladığı o kumaş parçasının olduğu cebine odaklandı. Aradığı kanıt. Üçgenin üçüncü parçasının yadigârı.

Elide'ın "Bir de..." demesiyle Aelin o huzursuz edici bir canlılıkla bakan gözlerini ona çevirdi. "Kaltain Rompier sayesinde," dedi. Boğazı düğümlense de hüznünü bastırıp titreyen parmaklarıyla iç cebinden o küçük kumaş parçasını çıkardı. Avucunda bu dünyaya ait olmayan o his canlandı.

"Benden sana bunu vermemi istedi. Yani Celaena Sardothien'e. O iki kişinin... yani sizin aynı kişi olduğunuzu bilmiyordu. Bunun... soğuk bir zindanda kendisine verilen pelerinin karşılığı olduğunu söyledi." Elide akıttığı gözyaşlarından utanmıyordu. O kadının yaptığı işi onurlandırırken utanmazdı da. Aelin, Elide'ın titreyen avucundaki bez parçasını inceledi. Elide boğuk bir sesle "Sanırım bunu bir iyiliğin hatırası olarak saklamış," dedi. "Onu... ruhen ve bedenen incittiler. Morath'te yalnız öldü. Ben yalnız ölmeyeyim diye... onlar amaçlarına ulaşmasınlar diye..." Hiçbiri ne kımıldadı ne de konuştu. Elide bunu iyiye mi kötüye mi yorması gerektiğinden emin değildi. Sırtına Lorcan'in elini koymasının daha da çok ağlamasına neden olup olmadığından da.

Sözcükler Elide'ın titreyen dudaklarından dökülüverdi. "Hepsinin cezasını vermeye yemin ettiğinizi u-unutmamanızı söyledi. Bir de a-anahtarınız varsa he-her kapıyı açabileceğinizi."

Aelin dudaklarını kenetleyip gözlerini yumdu.

Güzel, siyah saçlı bir adam yaklaştı. Elide'dan ancak birkaç yaş daha büyük de olsa öyle zarif hareket ediyordu ki Elide onun yanında kendisini küçük ve yoğrulmamış hissetti. Adamın safir rengi

gözleri Elide'a dikildi. Zeki, soğukkanlı ve... hüzünlü bakan gözler. "Kaltain Rompier hayatını kurtardı demek? Ve sana bunu verdi, öyle mi?"

Adam Kaltain'i tanıyordu. Eski Kaltain'i.

Manon Siyahgaga cılız ve neşeli bir sesle "Perranth'lı Leydi Elide Lochan, size Adarlan Kralı Dorian Havilliard'ı takdim edeyim." Kral cadıya kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Elide başını eğip "Ma-mejesteleri," diye kekeledi. Gerçekten ayağa kalkmalıydı. Gerçekten yerde bir solucan gibi uzanmayı bırakmalıydı. Fakat kumaş ve taş hâlâ elindeydi.

Aelin ıslak yüzünü giysisinin koluna silip sırtını dikleştirdi. "Üzerinde taşıdığın şeyin ne olduğunu biliyor musun Elide?"

"E-evet majesteleri."

Dertli ve yorgun turkuvaz gözler Elide'ın gözlerine çevrildi. Sonra da Lorcan'e. "Neden almadın onu?" Ses ruhsuz ve sert çıkmıştı. Elide kraliçe o ses tonuyla kendisine seslenmezse kendisini şanslı hissetmesi gerektiğini fark etmişti.

Lorcan korkusuzca gözlerini kraliçenin gözlerine çevirdi. "Alması gereken kişi ben değildim."

Aelin bir Elide'a bir Lorcan'e baktı. Pek çok şey görerek. Kraliçenin yüzünde şefkatten eser olmasa da Lorcan'e "Teşekkür ederim..." dedi. "Onu yuvasına getirdiğin için."

Diğerleri bu sözler karşısındaki hayretlerini açık etmemeye çalışır gibiydiler.

Fakat Aelin, Manon'a doğru döndü. "Onun üzerinde hak iddia ediyorum. Damarlarında cadı kanı olsun ya da olmasın, kendisi Perranth Leydisi'dir ve *benimdir*."

Altın rengi gözler meydan okumanın verdiği heyecanla ışıldadı. "Ya Siyahgagalar adına onun üzerinde hak iddia edersem?"

"Siyahgagalar mı... yoksa Crochan'ler mi?" diye mırladı Aelin.

Elide gözlerini kırpıştırdı. Manon... ve Crochan'ler mi? Hem uçuş liderinin burada ne işi vardı? Abraxos neredeydi? Cadı "Dikkatli olun majesteleri," dedi. "Gücünüz tükenip kora dönmüşken benimle eski tarzda kapışmak sorunda kalacaksınız."

O tehlikeli sırıtış geri geldi. "İkinci raundu iple çektiğimi biliyorsun."

Prens sıktığı dişlerinin arasından "Hanımefendiler," dedi.

İkisi de dönüp Rowan Whitethorn'a masumiyetlerinin ürkütücü bir yanı olan gülümsemelerle karşılık verdiler. Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Fey Prensi onlar gözlerini kaçırana dek yüzünü buruşturmadı.

İki kadın o neredeyse yabani bakışlarını yeniden üzerine çevirdiklerinde Elide'ın içinden Lorcan'in arkasına saklanmak geldi. Manon uzanıp Elide'ın elini Aelin'ın beklediği yere doğru çevirdi. Sonra "Buyur, konu kapanmıştır," dedi.

Aelin yüzünü hafifçe buruştursa da kumaş parçasını ve içindeki anahtarı cebine attı. Elide'ın kalbindeki karanlık bir anda kayboldu. Fısıldayan varlık sustu.

Manon "Ayağa kalk," diye buyurdu. "Yarım kalan bir işimiz var."

Cadı Elide'ı tutup ayağa kaldırmak için uzansa da Lorcan araya girip ondan önce davrandı. Lorcan, Elide'ın kolunu bırakmazken Elide onun sıcak bedenine yaslanmamak için kendisini tuttu. Kraliçesiyle, onun dostuyla ve saray meclisiyle yeni tanışmış olsa da... bir şekilde oradakilerin içinde en güvenli kişiyi Lorcan olarak gördüğü izlenimini vermemeye çalıştı.

Manon, Lorcan'e sırıttı. "Senin onun üzerinde iddia ettiğin hak, Fey erkeği, listenin en altında." Demir dişleri çıkan cadının güzel yüzü ürkütücü bir hal aldı. Lorcan, Elide'ı bırakmadı. Manon genellikle sonrasında ölümün geldiği o ses tonuyla "Ona... dokunma..." dedi.

Lorcan "Senden emir almıyorum cadı," dedi. "Ayrıca ikimizin arasındaki ilişkide söz hakkın yok."

Elide, Lorcan'e kaşlarını çattı. "Durumu kötüleştiriyorsun."

Aelin "Biz buna 'yabani Fey erkeği saçmalaması' diyoruz," dedi. "Yabani Fey pisliği de denebilir tabii."

Fey prensi, Aelin'ın arkasında imalı bir şekilde öksürdü.

Kraliçe kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden baktı. "Unuttuğum başka tatlı sözler mi var yoksa?"

Yüzündeki yırtıcı bakış hiç değişmeyen savaşçı prensin gözleri parladı. "Bence yeterli."

Aelin, Lorcan'e göz kırptı. "Onun canını yakarsan kemiklerini eritirim," deyip oradan uzaklaştı.

Manon'ın demir gibi sert gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Lorcan'i yalandan başıyla selamlayıp kraliçenin peşinden gitti.

Aedion, Lorcan'e bakıp burnundan güldü. "Aelin canının istediğini yapsa da kemiklerini eritmeden önce bir kısmını kırmama izin vereceğini sanıyorum." Sonra o da iki dişinin peşinden gitti. Bir gümüş, bir altın.

Bir hayalet leopar yoktan var olmuş gibi ortaya çıkıverince Elide az kalsın çığlığı basacaktı. Hayvan bıyıklarını Lorcan'e doğru sallayıp tüylü kuyruğunu oynatarak kadınların peşinden gitti.

Sonra kral ve Fey erkekleri de oradan ayrıldılar. Ta ki geride sadece Prens Whitethorn kalana dek. Prens, Elide'a bir bakış attı.

Elide hemen Lorcan'in elinden kurtuldu. Aelin ve Aedion ileride durmuş, onu bekliyorlardı. Yüzlerinde sıcak, belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Elide onlara, saray meclisine doğru yürüdü ve geriye bakmadı.

Rowan son birkaç dakikadır konuşmuyor, gözlemliyordu.

Lorcan, Elide için ölmeye razıydı. Elide'ın yaşaması için Maeve uğruna atıldığı maceradan vazgeçmeye gönüllüydü. Sonra öyle bir yabanilik sergilemişti ki Rowan onun haline baktığında kendi hareketlerinin de Aelin'a öyle gülünç gelip gelmediğini merak etmişti.

İkisi yalnız kalınca Rowan, Lorcan'e "Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

Bıçak gibi bir gülümseme. "Karanlık Lord beni buraya itekledi. İlken ordusu da gerisini halletti."

Rowan'ın yüzyıllardır aşina olduğu o aynı Lorcan... Yine de... Farklıydı da. Sert bir yanı körelmiş, hayır, *yatışmıştı.*

Lorcan o yatışmanın kaynağına baktı. Fakat gözlerinin kızın yanında yürüyen Aelin'a çevrilmesiyle çenesini sıktı. "O güç onu

kolayca yok edebilirdi, biliyorsun ya."

"Biliyorum," diye itiraf etti Rowan. Aelin'ın dakikalar önce yaptıkları; uzanıp serbest bıraktığı o güç... Rowan'ın büyüsünün aynı şekilde taşmasına neden olan bir şarkıydı.

İlken'in direnci nihayet alevlere, buza ve rüzgâra yenik düştüğünde Rowan'ın o gücün yanan merkezine girip Aelin'ın o güçle nasıl parladığını görme arzusunu bastırması gerekmişti.

Ovanın ortasına vardıklarında Rowan kendisini çekenin sadece o gücün cazibesi olmadığını anlamıştı. Onu çeken o gücün içindeki kadındı; bir bedeni, kendisini seven insanlar olduğunu anımsamak ve ilken'leri gökten amansızca silip atan o cinai soğukkanlılıktan kurtulabilmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyabilen o kadın. Fakat sonra alevler yok olmuş; düşmanları küllere, buzlara ve cesetlere dönüşerek yağmıştı... *Kutsal tanrılar adına,* Aelin ona baktığında, Rowan neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Kraliçe, sevgili, dost... ve daha fazlası. Etraflarında onları izleyen gözlerin olması Rowan'ın umurunda olmamıştı. Aelin'a dokunmaya, onun iyi olduğunu görüp kendisini teskin etmeye, öylesi müthiş ve korkunç şeyler yapabilen ve buna rağmen ona davetkâr ve hayat dolu gözlerle bakan kadını *hissetmeye* ihtiyacı vardı.

Bende yaşama arzusu uyandırıyorsun Rowan.

Rowan, Elide Lochan'in bir şekilde Lorcan'in üzerinde aynı etkisi olup olmadığını merak ediyordu.

Lorcan'e "Ya görevin?" diye sordu.

Lorcan'in taştan yontulmuş gibi sert yüz hatlarındaki tüm yumuşaklık yitip gitti. "Neden bana bu bok çukurunda ne aradığını söylemiyorsun, o zaman *benim* planlarım üzerine tartışırız."

"Sana neyi anlatacağına Aelin karar verebilir."

"Uslu köpek seni."

Rowan ona hımbılca gülümseyerek karşılık verse de artık Lorcan'in ipini elinde tutan narin, siyah saçlı kadından bahsetmekten kaçındı.

58

Kaltain Rompier kısa süre önce bu savaştaki dengeleri değiştirmişti.

Dorian kendisinden hiç o kadar utanmamıştı.

Daha iyi olmalıydı. Daha iyi *görmeliydi.* Hepsi de öyle.

Düşünceleri bir girdaba dönerken Dorian yarıya kadar suya batmış tapınak kompleksinde geri durup sessizce sunağın üzerindeki sandığı bir rakipmiş gibi inceleyen Aelin'i izledi.

Kraliçenin etrafında Leydi Elide, siyah saçlı kızın yanında duran Manon ve kraliçenin ayaklarının dibine hayalet leoparı formunda yayılan Lysandra vardı.

Sırf bu küçük gruptaki güç bile afallatıcıydı. Elide... Harabelere geri yürürlerken Manon, Aelin'a Elide'ı Anneith'in gözettiğine dair bir şeyler söylemişti.

Diğerlerinin görünüşe göre başka tanrılar tarafından gözetildiği gibi.

Lorcan harabelere yanında Rowan'la girdi. Lorcan'i gözlerinden ayırmayan Fenrys, Gavriel ve Aedion'ın elleri kılıçlarında, bedenleri hâlâ gergindi. Özellikle de Maeve'in savaşçıları gergindi.

Bir başka güç halkası.

Lorcan... Rowan'ın Ölü Adalar'a yaptıkları tekne yolculuğunda Dorian'a Lorcan'i bizzat Hellas'ın kutsadığını söylemişti. Ölüm tanrısı Hellas. Eşi Anneith'le buralara yolculuk eden Hellas.

Dorian'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Koruyucular... Her ikisi de farklı birer tanrının etkisindeydi ve her ikisi de incelikle, sessizce buraya yönlendirilmişti. Bu bir tesadüf değildi. Olamazdı.

Manon onun bir iki metre ötede dikildiğini fark edip yüzündeki ihtiyatlı bakışı fark etti ve konuşan kadınlardan ayrılıp yanına gitti. "Ne var?"

Dorian çenesini sıktı. "İçimde kötü bir his var."

Manon'ın ona aldırış etmeyeceğini, dalga geçeceğini bekledi. Fakat Manon "Açıkla," dedi.

Dorian ağzını açsa da Aelin kürsüye adım attı.

Kilit... Wyrd anahtarlarını zaptedecek, Aelin'ın onları yeniden kapıya yerleştirmesini sağlayacak olan Kilit. Kaltain sayesinde, Elide sayesinde artık sadece bir anahtara daha ihtiyaçları vardı. Erawan o anahtarı bir yerlerde tutuyordu. Fakat şu Kilit'i çözmek...

Rowan bir anda sandığa bakan kraliçenin yanında bitti.

Aelin ağır ağır onlara baktı. Manon'a.

Kraliçe tedirgin edici derecede sakin bir sesle "Buraya gel," dedi.

Manon akıllılık edip ona itiraz etmedi.

Rowan kraliçeye "Sandığı incelemenin ne zamanı ne de yeri," dedi. "Sandığı gemiye götürüp sonrasında ne yapabileceğimize bakarız."

Aelin mırıldanarak ona onay verdi. Yüzü solgunlaştı.

Manon onlara "Öncelikle burada hiç Kilit diye bir şey var mıydı acaba?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Dorian bu sözcüğün Aelin'ın ağzından çıktığını daha önce işitmemişti. Bu sözcük onun kürsü basamaklarını ardında su damlaları bırakarak çıkmasına ve sandığın içine bakmasına yetti.

Sandıkta Kilit yoktu. Umdukları, kraliçenin vaat ettiği ve bulunması talimatını verdiği türde bir kilit.

Taş sandıkta bir tek şey vardı:

Demir çerçeveli bir ayna; yüzeyi eskiyip neredeyse altın sarısına dönmüş, benekli ve kirle kaplıydı. Boğumlu, ayrıntılı oymaların olduğu çerçevenin sağ üst köşesinde...

Elena'nın Gözü sembolü vardı. Bir cadı sembolü.

Aedion aşağıda kalan basamaklardan "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Yanıt yüzünde kasvetli bir ifade olan kraliçeye yan yan bakan Manon'dan geldi. "Bu bir cadı aynası."

"Bir ne?" dedi Aelin. Diğerleri onlara yaklaştı.

Manon tırnağını sandığın taş kenarına birkaç kez vurdu. "Sarıbacak'ı öldürdüğün gün sana orada olmasının nedenine, senden ya da eski kraldan ne istediğine dair bir ipucu vermiş miydi?" Dorian hafızasını yoklasa da öyle bir şey anımsamadı.

"Hayır." Aelin ona soran gözlerle baksa da Dorian başını iki yana salladı. Cadıya "Ya *sen* onun neden orada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Manon başını belli belirsiz öne arkaya salladı. Bir nefes alıp duraksadı. Dorian kendisini cadının söyleyeceklerine hazırladı. "Sarıbacak kralla buluşmak için oradaydı; büyülü aynalarının nasıl işlediğini ona göstermek için."

Aelin kollarını kavuşturup "O aynaların çoğunu parçaladım," dedi.

"Senin kırdıkların ucuz sihir aynaları ve taklitlerdi. Onun gerçek cadı aynaları ise... Onları kıramazsın. En azından kolayca."

Dorian'ın içinde bu sohbetin nereye gideceğine dair korkunç bir his vardı. "O aynalar neler yapabilir?"

"Onlarla geleceği, geçmişi ve şimdiyi görebilirsin. Bir aynanın ikizi başka birinin elindeyse bu iki aynayla konuşulabilir. Ayrıca nadir gümüş aynalar vardır; bunların dövülmesi için aynayı yapan kişinin hayati önemde bir şeyden feragat etmesi gerekir." Manon'ın sesi alçaldı. Dorian Siyahgagaların arasında bile bu öykülerin sadece kamp ateşi etrafında fısıldanıyor olabileceğini düşündü. "Diğer aynalar ham güç dalgalarını büyütmek ya da muhafaza etmek için kullanılır; bu güç topları ayna bir şeye nişanlandığında serbest kalacak şekildedir."

"Bir silah," dedi Aedion. Manon ona başını öne arkaya sallayarak karşılık verdi. Generalin kafasında da taşlar yerine oturmuş olacaktı ki Dorian'a "Sarıbacak kralla bu silahlar hakkında görüşmek için buluştu, değil mi?"

Manon epeyce bir süre sessiz kalınca Dorian, Aelin'ın yanıtlar almak için bastıracağını hissetti. Fakat Dorian bir bakışıyla Aelin'ı sessiz kalması için uyardı. Aelin da sessiz kaldı. Diğer hepsi gibi.

Nihayet cadı "Kuleler yapıyorlardı," dedi. "Devasa fakat bir savaş alanından diğerine taşınabilecek, aynalarla kaplı kuleler. Erawan'in güçlerini bu aynalar aracılığıyla kullanması için; ordularınızı birkaç güç topuyla yakıp kavurmak için."

Aelin gözlerini yumdu. Rowan elini onun omzuna koydu.

Dorian "Bu..." deyip sandığa ve içindeki aynaya işaret etti. "Kullanmayı planladıkları aynalardan biri mi?"

Manon sandığın içindeki cadı aynasını inceleyip "Hayır," dedi. "*Bu ayna* her ne ise... amacının ne olduğundan emin değilim. Neler yapabileceğinden bile emin değilim. Fakat bunun aradığınız Kilit olmadığı belli."

Aelin, Elena'nın Gözü'nü cebinden çıkarıp elinde tarttı ve burnundan ofladı. "Bugün için bir mola vermeye hazırım."

Fey erkekleri aynayı kilometrelerce taşıdılar.

Rowan ve Aedion, Manon'a cadı kulelerine dair ayrıntılar için yüklendiler. İki kule şimdiden inşa edilmişti. Fakat Manon daha kaç kulenin inşasının planlandığını bilmiyordu. Kuleler Ferian Geçidi'ne kurulmuştu. Fakat muhtemelen başka yerlerde başka kuleler de vardı. Hayır, Manon kulelerin nasıl nakledildiğini bilmiyordu. Ya da kule başına kaç cadı görevlendirildiğini.

Aelin, Manon'dan işittiklerini zihninin derin ve sessiz köşesine bıraktı. Bunların üzerine yarın, uyuduktan sonra düşünecekti. Bu lanet olası cadı aynasıyla ne yapacağını da.

Aelin'ın büyüsü bitkin düşmüştü. Günlerdir ilk kez o büyü çukuru uyuyordu.

Aelin bir hafta, bir ay uyuyabilirdi.

Bataklıklarda kendilerini bekleyen o üç gemiye doğru attıkları her adım zahmetliydi. Lysandra sık sık bir ata dönüşüp onu taşımayı teklif etse de Aelin teklifi reddetti. Şekil değiştiren de bitkin düşmüştü. Hepsi gibi.

Aelin, Elide'la konuşmak ona birbirlerinden ayrı geçirdikleri yıllarla ilgili birçok soru sormak istiyordu. Fakat... Hissettiği bitkinlik konuşmasını neredeyse imkânsız kılıyordu. Kendisini nasıl bir uykunun beklediğini biliyordu; bedeninin çok fazla büyü harcadığında, büyüsüne çok uzun süre tutunduğunda ihtiyaç duyduğu derin, tazeleyici uyku.

Böylece yanlarında aynayla alelacele sahile dönerlerken Aelin, Lorcan'e yaslanan Elide'la pek konuşamadı.

Çok fazla sır vardı; Elena, Brannon ve onların uzak geçmişte kalan savaşlarına dair hâlâ birçok sır vardı. Kilit hiç var olmamış mıydı yoksa? Ya da cadı aynası mıydı Kilit? Çok fazla soru, çok az yanıt. Ya da cadı aynası mıydı Kilit? Aelin bu soruların yanıtlarını bulacaktı. Uyumaya fırsat bulduktan sonra.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra. Böylece dinlenmeden bataklıklardaki zorlu yürüyüşlerine devam ettiler.

Leopar duyularıyla ilk sezen Lysandra oldu. Beyaz kumlu sahilin ve onun ötesindeki sakin, gri denizin yedi yüz elli metre ötesinden. Otlarla kaplı kumullar ötedeki manzarayı kapatıyordu.

Kumuldan yukarı çıkarlarken, kum ayaklarının altından kayarken hepsi de silahlarını çekmişlerdi. Rowan dönüşmemişti; müthiş bitkinliğinin tek kanıtıydı bu. Tepenin zirvesine ilk varan oldu. Sırtındaki kılıcı çekti.

Rowan'ın yanında duran Aelin'ın boğazı yanıyordu. Gavriel ve Fenrys aynayı nazikçe onun yanına bıraktılar.

Çünkü ileride yüz gri yelken onların gemilerinin etrafını çevirmişti.

Gemiler batı ufkuna doğru uzanıyordu; güçbelâ güvertelerde seçtikleri adamların çıkardığı sesler de olmasa sessizdiler. Batıdan... Oro Körfezi'nden gelen gemiler.

Melisande'nin filosu.

Ve kıyıda onları... yirmi savaşçılık bir grup bekliyordu. Başlarında gri pelerinli bir kadın vardı. Pes bir hırıltı çıkaran Lysandra'nın pençeleri yuvalarından fırladı.

Lorcan, Elide'ı arkasına geçirdi. Kumsaldaki grubu ve arkalarındaki filoyu gözleriyle tartarken yüzü taş gibi sert olan Rowan'a "Onları ekebiliriz," dedi.

Aelin ellerini ceplerine götürdü. "Saldırmayacaklar."

Lorcan dudak büküp "Yıllar süren savaş tecrübelerinden yola çıkarak mı bu tahminde bulunuyorsun?" dedi.

Rowan "Laflarına dikkat et," diye hırıldadı.

"Saçmalık bu," diye çıkıştı Lorcan. Yanındaki, yüzü kireç kesilen Elide'ı tutacakmış gibi döndü. "Güç kaynaklarımız tükendi..."

Kâğıt inceliğinde bir ateş duvarı Lorcan'i Elide'ı omzuna almaktan alıkoydu. Aelin'ın kalan gücü bu kadarına yetmişti.

Manon da demir tırnaklarıyla önüne geçip Lorcan'i durdururken "Elide'ı hiçbir yere götürmeyeceksin," diye homurdandı. "Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Lorcan sırtını dikleştirdi. Diğerleri kavgaya tutuşup her şeyi yıkıp dökmeden Elide narin elini Lorcan'in kolunun üzerine koydu; Lorcan'in eli ise kılıcının kabzasını sarmıştı. "Seçim bana ait Manon."

Manon sadece Lorcan'in kolunun üzerindeki ele baktı. "Bunu sonra tartışırız."

Öyle de olacaktı. Aelin, Lorcan'i tepeden tırnağa süzüp çenesiyle işaret etti. "Git başka bir yerde dertlen." Sahildeki pelerinli kadın, yanında askerleriyle onlara doğru geliyordu.

Lorcan "Aramızdaki bu mesele kapanmış değil," diye homurdandı.

Aelin hafifçe gülümsedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Fakat Lorcan, Rowan'a doğru yürüdü; karanlık gücü titreşiyor, sessiz bir gök gürültüsü gibi dalgaların üzerinde yayılıyordu. Savaşçı savunma pozisyonu aldı.

Aelin önce sert bakışlı prense, sonra Aedion'a baktı; kuzeni kılıcını ve kalkanını hazır etti. Diğerleri de aynını yaptı. "Hadi gidip merhaba diyelim."

Rowan irkildi. "Aelin..."

Fakat Aelin çoktan kumulda yürümeye başlamıştı. Tehlikeli kumların üzerinde kaymamak ve başını dik tutmak için elinden geleni yaparak. Yay gibi gergin olsalar da nefesleri sakin, her şeye hazırlıklı diğerleri onun peşinden gittiler.

Askerler ağı, yıpranmış, gri zırhlar içindeydi; yüzleri sert ve yara izleriyle kaplıydı. Kuma çıkmalarıyla onları tarttılar. Fenrys askerlerden birine hırlayınca adam gözlerini kaçırdı.

Fakat pelerinli kadın kapüşonunu çıkarıp bir kedi zarafetiyle Aelin ve yanındakilere yaklaşıp üç metre kadar ötelerinde durdu.

Aelin kadına dair her ayrıntıyı biliyordu.

Kadının yirmi yaşında olduğunu biliyordu. Orta uzunluktaki saçları şarap kırmızısıydı ve Aelin bunun kadının saçlarının orijinal rengi olduğunu da biliyordu. Kırmızıya çalan kahverengi gözlerinin bir benzerini hiçbir ülkede, atıldığı hiçbir macerada görmediğini de. Kadının kemerindeki görkemli kılıcın kabzasındaki kurt başının kadının ailesinin arması olduğunu da. Kadının yüzündeki çilleri; dolgun ve güleç dudaklarını tanıyor ve kavuşturduğu yanıltıcı cılızlıktaki kollarının taş gibi sert kasları olduğunu da biliyordu.

Çorak Toprakların Kraliçesi Briarcliff'li Ansel'ın dolgun dudaklarında yarım yamalak bir sırıtış belirdi. Sözcükleri yayarak "İsmimi çukur dövüşlerinde kullanma iznini kimden aldın *Aelin*?" diye sordu.

"Senin gibi bir korkağın canını almak yerine bağışlamakla ismini istediğim gibi kullanma iznini ben kendime verdim Ansel."

O kibirli gülümseme Ansel'ın yüzüne daha da yayıldı. "Merhaba orospu," diye mırladı.

Karşılarındaki donanmayı gözden geçiren Aelin, Ansel'a "Merhaba hain," diye mırlayarak karşılık verdi. "Anlaşılan vaktinde gelmeyi başarmışsın."

59

Ansel abartılı bir tavırla eğilerek selam verince Aelin dostlarının son derece şaşırdıklarını hissetti. Ansel arkalarındaki gemilere işaret edip "İstendiği gibi: Filonuz," dedi.

Aelin burnundan güldü. "Askerlerin harap görünüyor."

"Ha, onlar hep öyle görünürler. Ne kadar iç güzellikleri kadar *dış* görünüşlerine de odaklanmalarını sağlamaya çalışsam da... erkekleri bilirsin işte."

Aelin kıkırdadı. Dostlarının hayretlerinin öfkeye dönüştüğünü sezmesine rağmen.

Manon öne çıktı. Beyaz saçlarının deniz esintisinde dalgalanan tutamları yüzüne düşüyordu. Aelin'a "Melisande'nin filosu Morath'e sadık. Bu... kişiyle çalışmak Erawan'le ittifak kurmaktan farksızdır."

Ansel'ın yüzü demir dişleri ve tırnakları görmesiyle kireç kesildi. Aelin suikastçıdan kraliçeye dönüşen kraliçenin bir keresinde ona anlattığı, savrulan çöl kumları ve bir yıldız örtüsü altında fısıldadığı öyküyü anımsadı. Bir çocukluk arkadaşına dair bir öykü... Bir Demirdiş cadısı tarafından diri diri yenen bir çocukluk arkadaşı.

Ailesinin katledilmesinin ardından tesadüfen kendisini bir Demirdiş cadısının kampında bulan Ansel'ın canı bağışlanmıştı.

Aelin, Manon'a "Melisande'li değil o. Çorak Topraklar Terrasen'in müttefiki."

Aedion şaşkındı. Gemileri, karşılarındaki kadını süzdü.

Manon Siyahgaga ölümü çağrıştıran bir sesle "Çorak Topraklar adına konuşma hakkını kendinde görecek kim oluyor o?" dedi.

Ah, gökteki tanrılar adına. Yüzüne hürmetsizce bir ifade yerleştirip iki kadına işaret etti. "Manon Siyahgaga, Siyahgaga Cadı Klanı'nın varisi ve son Crochan Kraliçesi... tanıştırayım, suikastçı ve Batı Çorak Toprakları'nın Kraliçesi Briarcliff'li Ansel."

Gemilerine kürek çekerlerken Manon'un kafasının içi kükremeyle doluydu; sesi sadece sakin dalgaları yaran küreklerin şapırtıları bölüyordu.

Kızıl saçlı kaltağı öldürecekti. Ağır ağır.

Yüksek gemiye ulaşıp güverteye çıkana dek sessiz kaldılar.

Abraxos görünürde yoktu.

Manon göklere, filoya, denizlere göz gezdirdi. Bir tek pul yoktu.

İçindeki öfke başka bir şeye, beter bir şeye dönüştü ve yanıtlar almak için kırmızı suratlı kaptana doğru bir adım attı.

Fakat Aelin rahat bir tavırla Manon'un yolunu kesip yüzünde bir engerek gülümsemesiyle bir Manon'a bir de merdiven babasına yaslanan kızıl saçlı, genç kadına baktı. "Siz ikiniz bir ara laflamalısınız."

Manon hışımla Aelin'ın çevresinden dolaştı. "Briarcliff'li Ansel Çorak Topraklar adına konuşamaz."

Abraxos neredeydi...

"Fakat sen konuşabilirsin, öyle mi?"

Manon'ın aklına ister istemez kendisinin bir şekilde kraliçenin bir ağ gibi dokuduğu planlara dolanıp dolanmayacağı sorusu geldi. Kendisini bir kez daha durup sırıtan kraliçeye dönmek zorunda hissetmesi bu şüphesini kuvvetlendirdi. "Evet, konuşabilirim," diye karşılık verdi.

Rowan bile Manon Siyahgaga'nın ses tonu karşısında şaşırdı. Ses bir cadıya, savaşçıya ya da yırtıcıya değil; bir kraliçeye aitti.

Son Crochan Kraliçesi'ne.

Rowan, Briarcliff'li Ansel ve Manon Siyahgaga arasındaki patlak vermesi olası kavga için gözlerini dört açtı.

Prensin aklına Aelin'ın ona Ansel hakkında söyledikleri geldi; iki kadın çölde antrenman yaparken gelen ihanet, Aelin'ın kızıl saçlı kadının canını bağışlamasıyla sonuçlanan ölümüne dövüş. Bir can borcu.

Aelin kendisine olan can borcunun karşılığını istemişti.

Ansel, Aelin'la iki sıkı dost olmalarının nedenini açıklayan bir çalım ve kibirle tünediği kıç güvertesindeki merdivenden Manon'a sözcükleri yayarak seslendi. "Eh, son işittiğime göre ne Crochan'ler ne de Demirdiş cadıları Çorak Toprakları çekip çeviriyordu. Sanırım iki yıldır bölge halkını doyurup koruyan biri olarak onlar adına konuşma hakkım var. Kimden ve nasıl yardım alacağıma karar verme hakkım da." Ansel, Aelin'a cadı boğazına bakmıyor, o boğazı demir dişleriyle parçalayacak gibi durmuyormuş gibi sırıttı. "Sen ve ben kapı komşuyuz ne de olsa. Yardım etmemek komşuluğa yakışmazdı."

Aedion gergince "Açıkla," dedi. Kalbi Rowan'ın işitebileceği kadar sesli atıyordu. Ansel kapüşonunu indirdiğinden beri generalin ağzından çıkan ilk sözcüktü bu. Aelin'ın küçük sürprizi onları sahilde karşıladığından beri.

Ansel başını yana eğdi; ipeksi kızıl saçları ışığı yansıtırken Rowan kadının saçlarının en kaliteli kırmızı şaraplar gibi göründüğünü fark etti. Tam da Aelin'ın tasvir ettiği gibi. "Eh, aylar önce Çorak Topraklarda kendi işime bakıyordum ki beklemediğim bir mesaj aldım. Aelin'dan. Bana Rifthold'dan açık seçik bir mesaj göndermişti. Çukur dövüşü." Kıkırdayıp başını iki yana salladı. "O zaman hazırlanmam gerektiğini anladım. Ordumu Anascaul Dağları'nın eteklerine hareketlendirmem gerektiğini."

Aedion'ın nefesi kesildi. Aynısı Rowan'a olmadıysa tek nedeni Rowan'ın aldığı yüzyıllar süren eğitimdi. Arkasındaki takımının tüm üyeleri soğukkanlılıklarını korudular; yüzyıllar boyunca yüzlerce kez aldıkları pozisyonlarda. Kan dökmeye ya da çarpışarak bir kıyımdan sıyrılmaya hazırdılar.

Ansel gülümsedi. Muzaffer bir sırıtış. "Yarısı oraya doğru yola çıktı. Terrasen'e katılmaya hazırlar. Dostum Celaena Sardothien'ın ülkesine, Kızıl Çöl'de bile o ülkeyi unutmayan ve yıldızları görebildiğimiz her gece kuzeye bakmayı bırakmayan Celaena Sardothien'ın ülkesine. Ona borcumu ödemek için, unutmadığı krallığı kurtarması için sunabileceğim daha büyük bir armağan yoktu. Ve bu aylar önce onun mektubu ele geçmeden önceydi; o bana kim olduğunu ve davasında ona destek olmazsam karnımı deşeceğini söylemeden önce. Ordumla yola çıkmıştım bile. Fakat... sonraki mektup elime geçti. Bana Oro Körfezi'ne gitmemi, onunla orada buluşup belli talimatları yerine getirmemi söylüyordu."

Aedion başını hızla Aelin'a çevirdi. Deniz tuzu hâlâ bronz yüzünde ışıldıyordu. "Ilium'dan gelen mesajlar..."

Aelin, Ansel'a hımbılca el salladı. "Bırak kadın sözünü bitirsin."

Ansel, Aelin'ın yanına gelip onun koluna girdi. Bir düşman gibi sırıttı. "Herhalde sizler majestelerinin ne kadar otoriter olduğunu biliyorsunuzdur. Fakat talimatlara uydum. Güneye döndüğümde ordumun diğer yarısını getirdim ve Beyaz Diş Dağları'ndan Melisande'ye yürüdük. Melisande Kraliçesi bizim yardım teklif etmek için geldiğimizi düşündü. Bizi ön kapıdan içeri aldı."

Rowan nefesini tuttu.

Ansel alçak sesli bir ıslık çaldı ve en yakındaki gemiden nal ve kişneme sesleri geldi.

Sonra bir Asterion atı ahırdan çıktı.

At ete kemiğe bürünmüş bir fırtınaydı.

Rowan, Aelin'ın en son ne zaman öyle katıksız bir neşeyle gülümsediğini anımsayamıyordu. Aelin "Kasida," diye fısıldadı.

Ansel "Yağmadan epey keyif aldığımı biliyor muydun?" dedi. "Melisande'nin ordusu Morath için fazla güçsüz kaldığından boyun eğmekten başka bir seçeneği yoktu. Fakat atı sahiplendiğimi görünce oldukça öfkelendi; onu lanet evinde kurdumun yanında Terrasen bayrağının dalgalandığını göstermek için zindandan çıkarmam durumu daha da kötüleştirdi."

Aedion "Ne?" dedi.

Aelin ve Ansel kaşlarını kaldırarak diğerlerine baktılar. Dorian, Ansel'ın söyledikleri karşısında bir adım öne sendelerken Çorak Toprakların Kraliçesi ona *onu* da ganimet olarak almaktan hoşlanacağını belli eden bir bakış attı.

Ansel kolunu geniş bir açıyla sallayıp etraflarını çeviren gemilere işaret etti. "Melisande'nin filosu artık bizim filomuz. Başkenti de bizim." Çenesiyle Aelin'a işaret etti. "Bir şey değil."

Manon kahkahalar attı.

Aedion daha çok kime öfkelenmesi gerektiğinden emin değildi: Briarcliff'li Ansel'dan ve onun gizlice Melisande'yi yağmalayıp filolarını ele geçirme emri verdiği tanrılar lanetleyesice ordusundan bahsetmediği için Aelin'a mı yoksa Aelin'a güvenmediği için kendisine mi? Kendisine müttefikleri olmadığını söylediği, ilken saldırısından hemen önceki imalarından dolayı kızgındı. Aelin tüm bunlara ses etmemişti.

Hâlâ ana güvertede olan grup Ansel'ın sözlerini idrak ederken Aelin'ın kuzeni sessizce "Melisande, Morath'e kuzeye ve güneye geçişlerinde yardım etmek niyetindeydi," dedi. "Şehirlerini gösteriş ya da fetih için almadım. Morath'i mağlup etme yolunda hiçbir şeyin önüme geçmesine göz yummayacağım. Melisande artık Erawan'le ittifak kurmanın bedelini açıkça anlayacak."

Aedion öfkesini bastırdı. Aelin'ın general prensiydi o. Rowan da onun eşi ya da ona yakın bir şeydi. Buna karşın Aelin bu bilgiyi onlarla paylaşmamıştı. Aedion Çorak Toprakları bir müttefik olarak hayal etmemişti bile. Belki de sebep buydu. Ona kalsa Aelin'a Çorak Topraklara boş vermesini söylerdi.

Aedion, Ansel'a "Melisande muhtemelen Morath'e haber göndermiştir bile," dedi. "Orduları şüphesiz başkente doğru ilerlemeye başlamışlardır. Kalan adamlarını yeniden Beyaz Diş Dağları'ndan geçir. Oradan donanmayı yönlendirebiliriz."

Ansel, Aelin'a baktı. Aelin başını sallayıp onay verdi. Çorak Toprakların Kraliçesi, Aedion'a "Sonra da Terrasen'e ilerleyip Anascul geçitlerinden mi geçeceğiz?"

Aedion başını bir kez evet anlamında salladı. Çoktan Ansel'ın adamlarını nerelere yerleştireceğini, o askerlerin komutasına Bela'dan kimi atayacağını hesaplamaya başlamıştı. Ansel'ın adamlarının nasıl savaştıklarını görmeden... Aedion izin istemeden kıç güvertesinin merdivenine yöneldi.

Fakat Aelin boğazını temizleyip Aedion'ı durdurdu. "Ansel yarın sabah yola çıkmadan onunla ordusunu yeniden birleştirdiğinde nereye getireceğini konuş."

Aedion sadece başını sallayıp basamaklardan çıktı. Giderken babasının endişeli bakışlarını görmezlikten geldi. Diğerleri nihayet ayrılırken Aedion onların nereye gittiğini umursamadı. Umurunda olan sadece kendine ait birkaç dakikası olduğuydu.

Tırabzana yaslanan Aedion geminin yanını yalayan dalgalara baktı. Çevredeki gemilerden onu ve dostlarını süzen adamları görmezlikten gelmeye çalıştı.

Adamlardan bazılarının fısıltıları suyu aşıp kulağına ulaştı. *Kuzeyin Kurdu; General Ashryver.* Bazıları hikâyeler anlatmaya başladılar; çoğu düpedüz yalanken ancak birkaçında gerçeklik payı vardı. Aedion dikkatini adamların seslerinden dalgaların şıpırtıları ve tıslamaları arasına çevirip konuşmaları bunlarla boğdu.

Onun durmadan değişen kokusunu alan Aedion'ın göğsünde bir şeylerin bağı gevşedi. Onun Aedion'ın yanındaki tırabzana dayadığı ince, altın rengi kollarını görmesiyle o bağ biraz daha çözüldü.

Lysandra omzunun üzerinden pruva direğinin kenarına gidip orada sessizce konuşan cadı ve Elide'a *–tanrılar adına, Elide–* baktı. Muhtemelen Manon ve Elide yolları ayrıldığından beri yaşadıkları maceralar hakkında konuşuyorlardı.

Kaptan konuşurken ona kulak kabartan Aedion donanmanın ancak sabah yelken açacağını işitmişti. Bu gecikmenin Aelin'ın Uçuş Lideri'nin bineğinin sabaha kadar dönüp dönmeyeceğini görmek istemesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyordu.

Aedion "Oyalanmamalıyız," dedi. Kuzey ufkunu gözlüyordu. İlken'ler o yönden gelmişlerdi. İlken'ler onları o kadar kolay bulduklarsa şimdi çevrelerinde bir donanma bile olsa... "İki anahtarı ve

Kilit'i –ya da o cadı aynası aslında her ne ise onu– taşıyoruz. Gelgit bizden yana. Gitmeliyiz."

Lysandra, Aedion'a sert bir bakış attı. "Bunu Aelin'la konuş."

Aedion, Lysandra'yı tepeden tırnağa süzdü. "Zihnini meşgul eden nedir?"

Lysandra son birkaç gündür dalgındı. Fakat şimdi Aedion, Lysandra'nın gözleri parlayıp asık suratı yumuşarken o fahişe maskesini taktığını görebiliyordu. "Hiçbir şey. Sadece yorgunum." Lysandra'nın denize bakışında Aedion'ı rahatsız eden bir şey vardı.

Aedion temkinli bir şekilde "Kıtanın her yerinde savaştık. Öyle on yıl geçirmeme rağmen, savaşmak beni hâlâ tüketiyor. Sadece fiziksel olarak değil, yüreğimi de yoruyor."

Lysandra parmağını tırabzanın pürüzsüz ahşabında gezdirdi. "Sanmıştım ki... Tüm bunlar bana görkemli bir macera gibi gelmişti. Tehlikeleri korkunç da olsa yeni bir deneyimdi ve artık elbiselere, yatak odalarına hapsolmayacaktım. Fakat o gün, Kafatası Körfezi'nde artık bir macera olmaktan çıktı bu. Üstelik bazılarımız her şey bittiğinde hayatta kalamayacak." Dudakları hafifçe titredi. "Hiç dostlarım olmamıştı; şimdiki gibi dostlar. Bugün sahilde ise hiçbirinizi tanımamış olmayı diledim. Çünkü sizden birine bir şey..." Bir nefes aldı. "Nasıl yapıyorsun bunu? Bela'nla bir savaş alanına girip hepinizin o savaştan sağ çıkamayacağınız korkusuyla perişan olmamayı nasıl öğrendin?"

Adion her sözcüğü dinleyip Lysandra'nın her titrek nefesine dikkat kesildi. Sonra hissiz bir ses tonuyla "Bununla yüzleşmeyi öğrenmekten başka seçeneğin olmaz." Aedion, Lysandra'nın bu tür şeyleri düşünmemesini, bunların onun sırtında büyük bir yük olmamasını isterdi. "Kaybetme korkusu... sana kaybın kendisi kadar zarar verebilir."

Lysandra nihayet gözlerini Aedion'a çevirdi. O yeşil gözler... o gözlerdeki hüzün karnına inen bir yumruk gibi onu sarstı. Elini ona uzatmamak için kendisini zor tuttu. Fakat Lysandra "Sanırım ikimizin de ilerleyen zamanlarda kendimize bunu hatırlatmamız gerekecek."

Aedion başını sallayıp burnundan iç çekti. "Bir de ne kadar zamanımız kaldıysa o zamandan keyif almaya bak." Muhtemelen Lysandra bunu Aedion kadar iyi biliyordu.

Lysandra'nın ince, güzel boğazı yukarı aşağı oynarken kısık gözleriyle Aedion'a yan yan baktı. "Tadını çıkarıyorum, biliyorsun. Bunun... Bu her ne ise."

Aedion'ın kalbi küt küt atmaya başladı. İncelikli hareket edip etmemek arasında kararsız kalınca karar vermek için kendisine üç nefeslik süre verdi. Sonunda olağan yöntemi tercih etti. Savaş alanlarının içinde ve dışında işine yarayan yöntemi: Rakiplerini gafil avlayan dolambaçsız bir ukalalığın eşlik ettiği pervasız, kısa ve öz bir saldırı. Yarım bir gülümsemeyle "Bu her ne ise," dedi, "*ikimizin* arasında mı?"

Lysandra savunmaya geçip elini gösterdi. "Geçmişimin... hoş olmadığının farkındayım."

"Bak işte orada dur," dedi Aedion. Bir adım daha yaklaştı. "Sana hoş olmayan hiçbir yanın olmadığını söylemem gerek. *Hiçbir şey.* Birçok insanla beraber oldum. Kadınlar, erkekler... Hepsini görüp denedim."

Lysandra'nın kaşları kalktı. Aedion omuz silkti. "Ruh halime ve kişiye bağlı olarak her iki türden de haz aldım." Lysandra'nın eski âşıklarından biri hâlâ Aedion'ın en yakın dostlarından biri ve Bela'nın en yetenekli komutanlarından biriydi. "Cazibe cazibedir." Aedion heyecanını dizginledi. "Ve bunu yeterince biliyorum, anlayacak kadar, senin ve benim..." Lysandra'nın gözlerinde bir şey sönerken Aedion sözlerinin gerisini getiremedi. Çok erken. Bu tür bir konuşma için çok erkendi. "Bir yolunu bulabiliriz. Birbirimizden dürüstlük dışında hiçbir talebimiz olmazsa." Bu gerçekten Aedion'ın isteyeceği tek şeydi. Bir dosttan isteyeceğinden fazlası değildi.

Lysandra'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet," diye mırıldandı. "Oradan başlayalım."

Aedion bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti. Güvertede, direklerde ya da etraflarını çeviren donanmada birilerinin onları iz-

lemesi umurunda değildi. O güzel elmacıkkemikleri pembeleşmişti ve Aedion parmağını önce onların üzerinde gezdirip sonra kendi ağzına götürmemek için kendisini zor tutuyordu. Lysandra'nın teninin tadına bakmamak için.

Fakat sabırlı olacaktı. Lysandra'ya tembih ettiği gibi her anın tadını çıkaracaktı.

Çünkü Aedion'ın son avı olacaktı bu. Tüm o muhteşem anları bir defada heba etmeye niyeti yoktu. Kaderin kendisine lütfettiği anları, Lysandra'ya göstermek istediği her şeyi heba etmeye niyeti yoktu.

Terrasen'deki her akarsu, orman ve deniz. Lysandra'yı sonbahar çember danslarında gülerken, bahar bayramında direklere çiçekler dolarken, dağ konaklarında gürleyen kış ateşinin karşısında şaşkın gözlerle kadim savaş ve hayalet öyküleri dinlerken görmek. Aedion tüm bunları ona gösterecekti. Bunu yapabilmek için de o savaş alanlarına defalarca çıkacaktı.

Aedion, Lysandra'ya gülümseyip elini okşadı. "Bir kez olsun hemfikir olmamıza sevindim."

60

Aelin ve Ansel gemi mutfağındaki uzun ve izlerle kaplı masada şarap kadehlerini tokuşturup diktiler.

Sabahın ilk ışıklarıyla yelken açacaklardı. Kuzeye... Geri. Terrasen'e.

Aelin kollarını kaygan masanın üzerine koydu. "Görkemli takdimlere."

Eli Aelin'ın kucağında, bankta leopar formunda kıvrılmış olan Lysandra küçük bir kedi kahkahası attı. Ansel hayretle baktı. "E, şimdi ne olacak?"

Aedion masanın diğer yanından "Şu planlarından," diye homurdandı, "hiç olmazsa *birine* dâhil edilmek hoş olurdu, Aelin."

Aelin "Fakat planlarım ortaya çıktığında yüzünüzdeki ifade harika oluyor," diye şakıdı.

Aedion ve Rowan homurdandılar. Ne de kızgındılar. Aelin onlara Ansel'dan bahsetmediği için çok öfkeliydiler. Fakat onları hayal kırıklığına uğratmak, yarı yolda bırakmak... Aelin bunu kendi başına yapmak istemişti.

Kızgınlığını yeterince dizginlediği anlaşılan Rowan, Ansel'a "İlken'ler ya da Valg'ler Melisande'de yok muydu?" diye sordu.

"Orada olsalar kuvvetlerimin şehri alacak kadar yetkin olmadıklarını mı ima ediyorsun?" Ansel şarabını yudumladı. Gözlerinde neşeli bir ışık vardı. Dorian, Fenrys ve Gavriel arasındaki ma-

saya oturdu; üçü akıllılık edip sessiz kalıyordu. Lorcan ve Elide güvertede bir yerlerdeydiler. "Hayır, prens," dedi Ansel. "Melisande Kraliçesi'ne Morath'te yetiştirilen korkunç yaratıkların orada olmayışının nedenini sordum. Biraz tatlı dilden sonra bana türlü hileler ve entrikalarla Erawan'in pençelerini kendisinden uzak tutmayı başardığını söyledi. Askerlerinden de."

Aelin sırtını biraz dikleştirdi. Ellerinde Ansel'la birlikte çoktan bitirdikleri üçte biri dolu bir şarap şişesinden fazlası olsa ne iyi olurdu. Ansel "Bu savaş bittiğinde Melisande'nin Erawan'in ya da Valg'lerin suyuna gitme mazereti olmayacak. Onun ve ordularının yaptıkları her şey, Erawan'le ittifak kurmaları bir insan seçimiydi." Mutfağın en karanlık noktasında Manon Siyahgaga'nın tek başına oturduğu yere imalı bir bakış attı. "En azından Melisande'nin derdine Demirdişler ortak olabilirler."

Manon'ın demir dişleri loş ışıkta parladı. Belli ki gittiğinden beri ejderhası ne görülmüş ne işitilmişti. O öğleden sonra o ve Elide güvertede bir saatten uzun bir süre konuşmuşlardı.

Aelin hepsine bir iyilik yapmaya karar verip araya girdi. "Daha çok adama ihtiyacım var Ansel. Aynı anda birden çok yerde olabilme yeteneğine sahip değilim." Şimdi diğer hepsi onu izliyordu.

Ansel şişeyi bıraktı. "Senin için *bir başka* ordu mu kurmamı mı istiyorsun?"

"Senden benim için kayıp Crochan cadılarını bulmanı istiyorum."

Manon sırtını dikleştirdi. "Neden?"

Aelin masanın üzerine bir işaret kazıdı. "Gizlenseler de Demirdişler peşlerinde olduğuna göre hâlâ oralarda bir yerdeler. Sayıları epey çok olabilir. Çorak Toprakları onlarla paylaşmaya söz ver. Sen Briarcliff'i ve kıyının yarısını kontrol edersin. Onlara da iç kısımları ve güneyi ver."

Manın gözlerinde ölümle onlara doğru yürüdü. "Bunları vaat etme hakkın yok." Rowan ve Aedion'ın elleri kılıçlarına gitti. Fakat Lysandra uykulu gözlerinden birini açıp pençesini bankın üzerine uzatarak Manon'ın kavalkemikleri ve Aelin arasında kalan iğne keskinliğindeki pençelerini gösterdi.

Aelin, Manon'a "Lanet varken toprağı elinde tutamazsın," dedi. "Ansel o toprakları kanla, can feda ederek ve zekâsını kullanarak jazandı."

"Orası *benim* yuvam, halkımın yuvası..."

"Teklif buydu değil mi? Demirdişler anavatanlarını geri alacaktı ve Erawan muhtemelen laneti kaldırma sözü vermişti." Aelin, Manon'ın fal taşı gibi açılan gözlerine burnundan gülerek karşılık verdi. "Hah... Kadimler sana bunu söylemediler, değil mi? Çok fena. Ansel'ın casusları öğrenmişler bunları." Uçuş Lideri'ni süzdü. "Sen ve halkın Cadı Analarınızdan daha iyi olduğunuzu kanıtlarsanız o topraklarda sizin de yeriniz olacak."

Manon uzun adımlarla oturağına dönüp mutfağın küçük maltızına bakışlarıyla donduracakmış gibi baktı."

Ansel "Şu cadılar da ne alıngan oluyorlar," diye mırıldandı.

Aelin dudaklarını kenetlerken Lysandra bir sesli kedi kahkahası daha attı. Manon karşılık olarak odanın diğer yanında tırnaklarını tıkırdattı. Lysandra da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Aelin, Ansel'a "Crochan'leri bul," dedi.

Manon tekrar araya girip "Hepsi öldü," dedi. "Onları neredeyse nesillerini tüketecek kadar avladık."

Aelin yavaş bir hareketle omzunun üzerinden baktı. "Peki ya kraliçeleri onları çağırırsa?"

"Sen ne kadar kraliçeleriysen ben de o kadar kraliçeleriyim."

Öyle olup olmadığını göreceklerdi. Aelin elini masaya yasladı. Ansel'a "Bulabildiğin her şeyi, herkesi kuzeye gönder," dedi. "Melisande'nin başkentini sinsice yağmalamak hiç olmazsa Erawan'i kızdıracaktır. Fakat Terrasen saldırıya uğradığında burada kısılıp kalmak istemeyiz."

"Bence Erawan doğuştan kızgın zaten." Sadece bir keresinde bir uçurumun bir ucundan diğerine zıplayıp ölümün yüzüne karşı gülen ve Aelin'ı da aynısını yapmaya ikna edip ölümün kıyısına yaklaştıran Ansel bir Valg kralıyla dalga geçebilirdi. Fakat sonra "Yapacağım," diye ekledi. "Ne kadar etkili olacağını bilemiyorum. Fakat zaten kuzeye gitmem gerekiyor. Yine de bence Kasida'yla bir

kez daha vedalaşmak Hisli'yi üzecektir."Ansel'ın kendisi için çaldığı Asterion kısrağı Hisli'yi elinde tutabilmesi bir sürpriz değildi. Fakat Kasida... ah, Aelin'ın borda iskelesinden gemiye çıkarılırken gördüğü Kasida Aelin'ın anımsadığı kadar, belki daha da güzeldi. Aelin kısrağı dar ve ıslak ahırda fırçalamış, ata kendisini affetmesi için rüşvet olarak bir elma vermişti.

Ansel şişeden bir fırt çekti. "Kulağıma geldi. Endovier'a gidişin. Hâlâ taht için mücadele veriyor, topladığım lordlarla Loch'un ordusuyla savaşıyordum. Fakat Çorak Topaklar'da bile oraya gönderildiğini işittik."

Aelin masayla biraz daha oynadı. Diğerlerinin onları dinlediğinin farkındaydı. "Eğlenceli olmadı."

Ansel başını salladı. "Loch'u öldürdüğümde tahtımı korumak için, halkım için kalmam gerekiyordu. Fakat Endovier'dan sağ çıkabilecek biri varsa onun sen olduğunu biliyordum. Geçen yaz yola koyuldum. Senin oradan ayrıldığını öğrendiğimde Ruhn Dağları'na varmıştım. Başkente götürülmüşsün..." Masanın diğer yanında yüzünde hissiz bir ifadeyle oturan Dorian'a baktı. "O götürmüş seni. Fakat Rifthold'a gidemedim. Çok uzaktı ve ben memleketimden uzun süre uzak kalmıştım. Bu yüzden döndüm. Eve."

Aelin boğuk bir sesle "Beni kurtarmaya mı çalıştın?"

Ateşin ışığı Anesel'ın saçlarını yakut ve altın renklerine boyuyordu. "Çölde yaptığımı düşünmediğim bir saat bile olmadı. Yirmi bir dakika sonra o oku atışını. Bana yirmi demiştin; menzil dışında olmasam bile oku atacağını. Sayıyordum; aradan ne kadar süre geçtiğini biliyordum. Bana fazladan bir dakika verdin."

Lysandra uzanıp Ansel'ın eline burnunu sürttü. Ansel da şekil değiştireni tembelce kaşıdı.

Aelin "Sen benim aynamdın," dedi. "O fazladan dakika senin için olduğu kadar, benim içindi de." Aelin bir kez daha kadehini Ansel'ınkiyle tokuşturdu. "Teşekkür ederim."

Ansel sadece "Bana henüz teşekkür etme."

Aelin sırtını dikleştirdi. Diğerleri yemeğe ara verdiler. Çatal kaşıklarını yahnilerinin içine bıraktılar.

Ansel "Kıyı şeridindeki yangınları Erawan başlatmadı," dedi. O kırmızıya çalan kahverengi gözleri fener ışığında ışıldıyordu. "Melisande kraliçesini ve kraliçenin komutanlarını sorguya çeksek de... emrin Morath'teh gelmediği anlaşıldı."

Ansel, Aedion'ın alçak sesle homurdanışından daha o yanıt vermeden herkesin yanıtı bildiğini anladı.

"Bize yangınları Fey askerlerin başlattığına dair bir rapor geldi. Gemilerden atılan oklarla."

"Maeve," diye mırıldandı Gavriel. "Fakat yangın çıkarmak onun tarzı değildir."

"O benim tarzım," dedi Aelin. Hepsi ona baktı. Aelin hissiz bir kahkaha attı.

Ansel sadece başını salladı. "Yangınları o çıkarıyordu; suçu da üstüne atıyordu."

Dorian elini kuzguni saçlarında gezdirip "Amacı neydi?" diye sordu.

"Aelin'i baltalamak," dedi Rowan. "Onu bir kurtarıcı değil tiran olarak göstermek. İttifak kurulmayacak, aksine birlik olmayı gerektirecek bir tehdit gibi göstermek için."

Aelin çık çık etti. "Maeve oyunu iyi oynuyor. Hakkını teslim etmeliyim."

"O halde Maeve kıyılara ulaştı," dedi Aedion. "Fakat hangi cehennemde?"

Korku Aelin'ın içine bir taş gibi oturdu. Kuzey demeye dili varmadı. Belki de Maeve'in savunmasız Terrasen'e yelken açtığını söyleyemedi. Fenrys ve Gavriel'a baktığında ikisinin Rowan'ın imalı bakışına başlarını iki yana sallayarak karşılık verdiklerini gördü.

Aelin "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız," dedi.

Bir saat sonra özel kamaralarının loş ışığında, Rowan zeminin ortasına yayılmış haritanın üzerine bir çizgi çizdi. Sonra o çizginin yanına ikinci bir çizgi ve o çizginin yanına da üçüncü bir çizgi. Üstünkörü birbirlerinden ayrılan ve kıtayı geniş parçalara bölen üç çizgi. Rowan'ın karşısında dikilen Aelin çizgilere göz gezdirdi.

Rowan en soldaki çizgiden merkeze doğru bir ok çekti ve yan odalardaki ya da holdekilerin işitemeyeceği kadar alçak bir sesle "Ansel ve ordusu batı dağlarından bastıracak," dedi. Bir ok da aksi yöne doğru çizdi; en sağda kalan çizgiye doğru. "Rolfe, Mycenia'lılar ve bu donama doğu kıyısından saldıracak." Rowan'ın küçük çiziminin sağ kısmına, iki okun buluştukları yere işaret eden bir ok. "Bela ve Ansel'ın ordusunun diğer yarısı ortadan, Geyikboynuzu Dağları'dan kıtanın kalbine hücum edecek; hepsi de Morath'e yönelecek." O gözler yeşil ateşler gibiydi. "Bir süredir orduları konuşlandırıyorsun."

"Daha fazla askere ihtiyacım var," dedi Aelin. "Daha fazla zamana da."

Rowan'ın kaşları bitişti. "Ya hangi orduda savaşacaksın?" dedi. Ağzının bir yanı yukarı seğirdi. "Herhalde seni cephe hattının gerisinde kalmaya ikna edemeyeceğim."

"Buna kalkışmayacak kadar zekisindir."

"Sen kıçının üstünde otururken zaferlerin tüm şanının benim olmasının neresi eğlenceli olur ki? Sonra başımın etini yer dursun."

Aelin burnundan gülüp kamaralarının zeminine yaydıkları diğer haritalara göz gezdirdi. Parça parça haritalar birlikte sadece kıtayı değil, ötedeki diyarları da kapsayan dünyanın tam bir şemasını oluşturuyorlardı. Aelin haritaların tepesinde dikildi. Hem yakında hem uzaktaki o orduları gözleyebiliyormuş gibi.

Hâlâ diz çöken Rowan ayaklarının altında yayılan dünyaya tepeden baktı.

Aelin dünyanın gerçekten ayaklarının altında olacağını fark etti; bu savaşı kazanıp kıtayı geri alırsa.

Aelin yassı dünyayı inceledi. Gözüne bir ara uçsuz bucaksız gelse de şimdi çok... kırılgan gelen dünyaya. Çok küçük ve narin.

"Yapabilirsin, biliyorsun," dedi Rowan. Dövmesi fener ışığının altında çok belirgindi. "Kendine sakla. Hepsini al. Maeve'in saçma sapan hilelerini ona karşı kullan. Verdiğin sözün hakkını ver."

Bu bir yargılama değildi. Sadece samimi bir öngörü ve beklenti. "Peki bunu yaparsam bana katılır mısın? Bir fatih olsam?"

"Sen yağmalayıp yakmaz, birleştirirsin. Ve evet, sonu ne olursa olsun."

Aelin kendi kendine düşünürmüş gibi "Tehlike de bu, değil mi?" dedi. "Diğer krallıklar ve bölgeler varlıklarının geri kalanını bir gün Terrasen'den huzursuz olup olmayacağımı merak ederek geçirecekler. Sınırlarımız içinde memnuniyetle yaşamamız ve kendilerini işgal edilebilecek ülkeler değil, faydalı müttefikler olarak görmemiz için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. Maeve, Eyllwe kıyısına saldırıp suçu üzerime attı; belki de o yabancı ülkeleri bana düşman etmek, Kafatası Körfezi'nde gücümle verdiğim mesajı vurgulamak... ve bize karşı kullanmak için."

Rowan başını salladı. "Fakat yapabilecek olsan... yapar mıydın?"

Kısa bir an için Aelin gözlerinin önüne getirebildi; Terrasen'in varlığından bile haberdar olmayacak kadar uzaktaki krallıklarda heykellere oyulan yüzünü. Yaşayan bir tanrı; Mala'nın varisi ve bilinen dünyanın fatihi. Aelin müzil, kitaplar ve kültür götürecek; dünyanın köşelerine sinen yozlaşmayı söküp atacaktı...

Sessizce "Henüz değil," dedi.

"Ya sonra?"

"Belki kraliçe olmaktan sıkılırsam... imparatoriçe olmayı düşünebilirim. Çocuklarıma sadece bir krallık değil, yıldızlar kadar çok sayıda krallık miras bırakmak için."

Bunu dile getirmekte bir zarar da yoktu. Düşünmekte de, her ne kadar aptalca ve faydasız da olsa. Olasılıkları merak etmek bile... Belki bunları yapması onu Maeve ya da Erawan'den farksız kılıyordu.

Rowan çenesiyle en yakındaki haritaya, Çorak Topraklara işaret etti. "Ansel'ı neden affettin? Sana ve diğerlerine çölde yaptıklarından sonra?"

Aelin tekrar çömeldi. "Çünkü kötü bir seçim yapmış, asla iyileştiremeyeceği bir yarayı onarmaya çalışmıştı. Sevdiği insanların intikamını almaya çalışmıştı."

"Ve sen gerçekten tüm bu planı Rifthold'da hayata geçirdin demek? O çukurlarda dövüşürken?"

Aelin, Rowan'a muzipçe göz kırptı. "Briarvliff'li Ansel ismini kullanırsam bir şekilde *ismini* Çukurlar'da eğitimli askerleri öldürmek için kullanan kızıl saçlı, genç bir kadın olduğu haberinin ona ulaşacağını biliyordum. O kişinin ben olduğumu anlayacağını da."

"Demek o zamanki kızıl saçların... sadece Arobynn için değildi."

"Hem de hiç değildi." Aelin kaşlarını çatıp haritalara baktı; içlerinde dünyanın farklı yerlerinde saklanan orduları göremediği için hoşnutsuzdu.

Rowan bir elini saçlarında gezdirdi. "Bazen o kadanın içindeki her düşünceyi, her planı ve entrikayı bilebilmeyi diliyordum. Sonra bilmediklerimi açık ettiğinde aldığım keyfi anımsıyorum; bunun kalbimi durduracak gibi olduğunu."

"Senin bir sadist olduğunu biliyordum."

Rowan, Aelin'ı bir kez, iki kez dudağından sonra da burnundan öptü. Burnunu köpek dişleriyle hafifçe ısırdı. Aelin tıslayıp eliyle onu kışkışladı. Rowan'ın pes kıkırtısı ahşap duvarlarda yankılandı. "Bu bana söylemediğin için," dedi Rowan. "*Yine.*"

Fakat Rowan sözlerine, her şeye rağmen çok... mutlu görünüyordu. Orada olmaktan, o haritaların arasında çömelmekten, fenerin yağının neredeyse tükenmesinden, dünyanın bir cehenneme sürüklenmesinden son derece memnun ve mutlu görünüyordu.

Aelin onunla ilk tanıştığında kendisine ölümü getirebilecek kadar usta bir rakibi bekleyen neşesiz, soğuk bir Fey erkeğiydi... Şimdi ise Aelin'a yüzünde mutlulukla bakıyordu.

Aelin onun elini tutup sertçe sıktı. "Rowan."

Rowan'ın gözlerindeki kıvılcım söndü.

Aelin, Rowan'ın parmaklarını sıktı. "Rowan, senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Manon dar yatağında yan yatıp kıvrılmıştı. Uyuyamıyordu.

Sebep uyuması için koşulların kötü olması da değildi; hayır, duvarda üstünkörü kapanmış deliğe rağmen çok daha kötü yerlerde uyumuştu.

Manon duvardaki o deliğe, tuzlu yaz esintisinde sızan ay ışığına baktı.

Hayır, Crochan'leri bulmaya gitmeyecekti. Terrasen Kraliçesi'nin ona yakıştırdığı unvanın önemi yoktu; Manon'ın soyunun farklı olduğunu kabul etmesinin, o unvanı sahiplenmesinin de. Zaten Crochan'lerin kendisine hizmet etmek isteyeceklerinden de şüpheliydi.

Ayrıca Crochan'ler Manon'a hizmet etmeyi, onun için savaşmayı seçseler de... Manon elini karnındaki kalın yara izine götürdü. Demirdişler Çorak Toprakları asla paylaşmazlardı.

Fakat sırtüstü dönüp saçlarını terden yapış yapış olan boynundan ayırırken Demirdişler'in sürgün edilmesinin nedeninin tam da bu zihniyet olduğunu düşündü.

Manon bir kez daha o delikten ötedeki denize baktı. Gece göğünde bir gölge görmeyi, güçlü kanatların gümbürtüsünü işitmeyi bekliyordu.

Abraxos'un şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi. İçinde gitgide büyüyen korkuyu bastırdı.

Fakat kanat sesleri yerine koridordaki zemin döşemeleri gıcırdatan ayakların sesini işitti.

Hemen ardından kapı menteşeleri neredeyse hiç ses çıkarmadan açılıp yeniden kapandı. Kilitlendi.

Manon yattığı yerde belini doğrultmadan "Burada ne arıyorsun?" dedi.

Ay ışığı kralın kuzguni saçlarından yansıyordu. "Artık zincirlerin yok."

Bu sözler üzerine Manon sırtını dikleştirip duvardan sarkan demirlere göz attı. "Kelepçelerimin olması seni daha çok mu heyecanlandırıyordu?"

Dorian kapalı kapıya yaslanırken safir gözleri karanlıkta parıldar gibi oldu. "Bazen evet."

Manon burnundan gülse de ağzından "Hiç enine boyuna düşünmedin," sözleri çıkıverdi.

Dorian "Neyi?" diye sorsa da Manon'ın ne kastettiğini biliyordu.

"Ne olduğumu. Kim olduğumu?"

"Fikrimin senin için önemi var mı ki cadıcık?"

Manon uzun adımlarla ona doğru yürüdü; birkaç metre ötesinde durdu. Arakarındaki gecenin her santiminin fazlasıyla farkındaydı. "Aelin'ın Melisande'yi kimseye söylemeden yağmalamasına öfkelenmemiş gibisin, benim bir Crochan olmamı umursamıyor gibisin..."

"Sessizliğimi hissizlikle karıştırma. Düşüncelerimi kendime saklamam için iyi nedenlerim var."

Dorian'ın parmak uçlarında buz parıldadı. Manon gözünü onun parmaklarından ayırmadı. "Merak ediyorum, sonunda Erawan'la sen mi yüzleşeceksin, yoksa kraliçe mi?"

"Karanlığa karşı ateş daha hoş bir öykü olur."

"Evet ama ellerini kullanmadan bir iblis kralı parçalara ayırmaktan da iyi bir öykü çıkar."

Yarım bir gülümseme. "Ellerimi kullanabileceğim daha iyi amaçlar var; görünmez ya da etten kemikten ellerimi."

Bir davet ve bir teklif. Manon gözlerini Dorian'ın gözlerine dikti.

"O halde başladığını bitir," diye fısıldadı Manon.

Dorian'ın ona karşılık olarak verdiği yumuşak bir gülümseme oldu. O gülümsemede Manon'ın kanını Ateş-Kraliçesi alevlerini içine üflemiş gibi ısıtan bir acımasızlık da vardı.

Dorian, Manon'ın sırtını duvara yaslarken cadı direnmedi. Beyaz gömleğinin üstteki bağcıklarını çekiştirip çözerken gözlerini gözlerine dikmesine de ses etmedi.

Bağcıkları bir bir çözmesine izin verdi.

Dorian'ın dudaklarını çıplak boynuna, kulağının hemen altına sürtmesine de.

Manon dokunuş karşısında belini hafifçe geriye büktü. Az önce dudaklarının olduğu yeri yalayan dile doğru. Sonra Dorian geri çekildi. Uzaklaştı.

Fakat hayalet eller Manon'ın kalçalarından, belinden yukarı çıkmaya devam etti. Dorian'ın dudakları hafifçe ayrılırken kendi-

sini tutmak için verdiği çabayla bedeni titredi. Kendini dizginleyebiliyordu. Oysa çoğu erkek Manon ona kendisin sunduğunda daha da fazlası için yanıp tutuşur, ona iştahla saldırırdı. Fakat Dorian Havilliard "O gece Kan Tazısı yalan söyledi," dedi. "Sağ kolun hakkında söyledikleri. Yalanını sezdim. Tadını aldım."

Manon'ın göğsündeki bir düğüm çözülüverdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Dorian bir kez daha Manon'a yaklaştı. O hayalet eller cadının göğüslerinin altında gezindi. Manon dişlerini sıktı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun Manon?"

Manon daha önce ismini Dorian'ın ağzından işittiğinden emin değildi. Ve o ismi söyleyişi...

"Konuşmak bile istemiyorum," diye çıkıştı Manon. İmalı bir bakışla "Sen de öyle," diye ekledi.

Yine, o karanlık, gergin gülümseme belirdi. Dorian bir adım daha yaklaştığında hayalet ellerinin yerini gerçek elleri aldı.

Dorian, Manon'ın kalçalarını, belini, göğüslerini elleriyle yokladı. Acelesiz, hımbılca daireler çizerek. Manon bunları başka kimsenin yapmasına izin vermemiş, kimse de bunları yapmaya cüret edememişti. Dorian'ın teninin Manon'ın teniyle her temas edişi gerisinde ateş ve buz bırakıyordu. Manon bu dokunuşların onu sersemlettiğini fark etti; her bir tatlı sözle, o her zevk veren dokunuşla. Dorian gömleğini çıkarıp Manon'ın çıplak, yara izlerinin serpiştiği etini incelerken Manon'ın aklına itiraz etmek gelmedi bile.

Dorian, Manon'ın memelerine; düz karnına ve o karnı bir uçtan bir uca kaplayan yara izine bakarken yüzünde kurt gibi aç bir ifade belirdi.

O açlık ifadesinin yerini buz gibi soğuk ve gaddar bir ifade aldı: "Bir keresinde bana korumak için öldürmek ve zevk için öldürmek arasındaki çizginin hangi yanında olduğumu sormuştun." Dorian'ın parmakları Manon'ın karnındaki yara izinin kenarında gezindi. "Büyükanneni bulduğumda o çizginin diğer yanında yer alacağım."

Manon'un bedeninden aşağı bir ürperti inip memelerinin ucuna yürüdü. Dorian, Manon'ın memelerine bakıp birinin etrafında parmağını gezdirdi. Sonra da dilini. Manon boğazından çıkan homurtuya engel olmak için dudağını ısırdı. Elleri Dorian'ın ipeksi buklelerinin arasında daldı.

Manon yeniden Dorian'ın gözlerine, siyah kirpiklerin çevrelediği o iki safir taşına baktığında Dorian'ın dudakları hâlâ memesinin ucundaydı. Dorian "Bedeninin her karışını tatmak istiyorum," dedi.

Kral başını kaldırıp Manon'ın dudaklarına hamle ettiğinde Manon mantığı bir kenara attı.

Ve Manon dudaklarını Dorian için aralarken kralın deniz gibi, bir kış sabahı gibi koktuğunu düşündü. Çok yabancı, bir o kadar da tanıdık. Nihayet o şey Manon'ın derinlerindeki o iniltiyi çekip çıkardı.

Dorian'ın parmakları Manon'ın çenesine gitti. Cadının yüzünü dudaklarına ulaşmak için tam karşısına çevirdi. Dorian'ın dilinin her hareketi Manon'ın ona doğru eğen şehevi bir vaatti. Dorian keşfedip heyecanlandırırken Manon onun okşayışlarına karşılık verdi. Ta ki doğru dürüst düşünemez hale gelene dek.

Manon bunun, kontrolü bir başkasına vermenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Bu bir zayıflık değil, özgürlüktü.

Dorian'ın elleri Manon'ın kalçalarından aşağı indi. Oradaki her kasın tadını çıkarıyormuş gibi. Sonra sırtını kavrayıp sert bedenine Manon'ın bedeninin her karışını sürttü. Manon'ın gırtlağındaki cılız ses Dorian'ın onu kıvrak bir hareketle kucakladı.

Manon bacaklarını Dorian'ın beline dolarken Dorian onu yatağa taşıdı. Dudaklarını Manon'ın dudaklarından ayırmadan onu iştahla öpmeye devam etti. Sonra Manon'ı altına yatırıp cadının pantolon düğmelerini bir bir çözüp indirdi.

Fakat Dorian nihayet geri çekilip altında çırılçıplak ve soluk soluğa yatan Manon'ı süzdü. Bir parmağıyla bacağının iç tarafını okşadı. Daha yukarı çıktı. "Seni Oakwald'da gördüğüm ilk andan beri istiyordum," dedi Dorian. Sesi derinden geliyordu.

Manon, Dorian'ın gömleğini çıkarmak için uzandı. Beyaz kumaş indiğinde bronz ten ve biçimli kaslar ortaya çıktı. Sadece "Evet," dedi. Manon kemerinin tokasını çözdü. Elleri titriyordu. Dorian'ın elinin sırtını göbeğinde gezdirdiği Manon Tekrar "Evet," dedi. Dorian gördüklerini beğendiğini belli eden bir homurtu çıkardı.

Dorian'ın giysileri yerde Manon'ınkilerle buluştu. Manon onun kollarını başının üzerine kaldırmasına izin verdi. Dorian'ın o şeytani büyüsü Manon'ı bileklerinden yatağa nazikçe mıhlarken kral ona önce o şeytani ellerle dokundu. Sonra da o şeytani ağzıyla. Dorian'ın çıldırttığı Manon'ın inlememek için onun omzunu ısırması gerekti. Dorian Havilliard, Manon'ın derinlerine girdi.

Dorian hareket ederken Manon kim olduğunu, bir zamanlar kim olduğunu ve bir zamanlar ne olmasının beklendiğini umursamıyordu. Ellerini Dorian'ın gür saçlarının arasında, kendisini yeniden o ışıltılı zirveye taşıyan o her ileri geri hareketiyle sırtındaki kasılıp gevşeyen kasların üzerinde gezdirdi. Burada Manon etten, ateşten ve demirden ibaretti; burada sadece bedeninin ve Dorian'ın bedeninin bencil ihtiyaçları vard.

Daha fazla. Manon daha fazlasını istiyordu. *Her şeyi* istiyordu.

Manon buu fısıldamış, bunun için yakarmış olabilirdi. Çünkü –Karanlık yardımcısı olsun– Dorian ona her şeyi vermişti. Her ikisine de.

Dorian nihayet durduğunda Manon'ın üzerinden inmedi; boşaldığında kükremesini engellemek için Manon'ı hunharca öpmesinin ardından dudakları onun dudaklarının hemen üzerinde süzüldü.

Manon titriyordu... Dorian Manon'a ve Manon'ın bedenine her ne yaptıysa onun etkisiyle. Dorian, Manon'ın yüzüne düşen bir saç tutamını geriye attı. Parmakları titriyordu.

Manon etraflarının ne denli sessiz olduğunu, muhtemelen ne de çok gürültü çıkardıklarını fark etmemişti. Özellikle de yakınlarında onca Fey kulağı varken.

Dorin hâlâ Manon'ın üzerinde ve içindeydi. O safir gözler Manon'ın ağzına çevrildi. Hâlâ tam soluklanamamıştı. "Bunun öfkemi alması gerekiyordu?"

Dorian'ın hayalet ellerin çektiği giysilerinin üzerinde kaydığı Manon sessizce "Aldı mı peki?" diye sordu.

Dorian, Manon'ın alt dudağında başparmağını gezdirirken Manon'ın parmağını ağzına alıp diliyle yalaması üzerine ürperdi. "Hayır. Hem de hiç."

Fakat şafağın gri ışığı odanın içine yürüyüp duvarları gümüş rengine boyadı. Dorian da bunu Manon'la aynı anda fark etmiş gibiydi. Alçak sesle homurdanıp Manon'ın üzerinden kalktı. Manon eğitimli birinin ustalığıyla giysilerini giydi. Gömleğinin bağcıklarını bağlarken Dorian ona "Seninle işimiz bitmedi," dedi.

Ve o son derece erkeksi *vaat* karşısında Manon'ın dişleri aralandı. "Niyetin bir daha bana dokunduğunda bedenimin hangi kısımlarının demirden olduğunu öğrenmek değilse bu tür şeylere ben karar veririm."

Dorian ona son derece erkeksi bir gülümsemeyle baktı. Kaşlarını kaldırıp geldiği kadar sessizce kapıdan çıktı. Eşikte işittiği bir söz ilgisini uyandırmış gibi duraksadı. Fakat eşiği aştı ve kapı alçak bir tıkırtıyla kapandı. Telaşsızca, son derece sakince.

Manon hayretle Dorian'ın ardından bakakaldı. Dorian'ın ona yapmasına göz yumduğu şeyleri düşündüğünde kanının yeniden kızışmasına öfkelenip küfretti.

Manon tepesine bir erkeğin çıkmasına asla, bir kez olsun, izin vermediğini Dorian'a söylese Dorian'ın ne diyeceğini merak ediyordu. Dorian'ın ona dişlerini boynuna geçirmek ve tadına bakmak istediğini, bedeninin başka yerlerine de ağzına götürüp o bölgelerin de tadına bakmak istediğini söylese ne diyeceğini de merak ediyordu.

Manon ellerini saçlarında gezdirip kendisini yastığına bıraktı.

Karanlık kucaklasın beni.

Abraxos'un kısa zamanda geri gelmesi için sessiz bir dua etti. Çok zaman harcamıştı; o insanlar ve Fey erkekleri arasında çok uzun bir zaman. Yola koyulması gerekiyordu. Elide burada güvendeydi; Terrasen Kraliçesi pek çok şey olabilirdi belki. Fakat Manon onun Elide'ı koruyacağından emindi.

Fakat On Üçler dağılmışken, muhtemelen de ölmüşlerken –Dorian aksini iddia etse de– Manon oradan ayrıldığında nereye gideceğinden emin değildi. Dünya ona hiç o kadar geniş görünmemişti.

Bir o kadar da boş.

Son derece bitkin düşmüşse de uzun gece boyunca diğer denizciler gibi hamakta Lorcan'in yanında sallanan Elide pek uyumamıştı. Kokular, sesler, denizin gemiyi bir aşağı bir yukaru hareket ettirişi... Tüm bunlar onu sakinleştirmiyor, aksine huzursuz ediyordu. Sanki bir parmak onu dürtüp uyanık tutuyor, ona tetikte olmasını söylüyordu. Fakat... görünürde hiçbir tehlike yoktu.

Lorcan saatlerce yattığı yerde döndü. Sanki aynı güç onu da uyanık tutmak için yalvarıyordu.

Lorcan bir şeyi bekliyormuş gibi.

Gemiye vardıklarında gücü zayıflamışsa da Lorcan dudaklarını germesinin dışında zorlanma emaresi göstermemişti. Fakat Elide, Lorcan'n tükenmişlik olarak tanımladığı şeye yakın olduğunun farkındaydı. Bunu ayak bileğini çevreleyen o küçük büyü bileziğinin zaman zaman yerinden çıkmasından da anlamıştı.

Manon, Elide'a On Üçler'in belirsiz durumundan bahsettikten sonra Elide çoğu zaman yol arkadaşlarından onlar sahilde buldukları kızıl saçlı kadınla konuşsunlar diye uzak durmuştu. Lorcan de. Lorcan gergin bir yüzle onların tartışıp planlar yapmalarını dinlemişti; her geçen saniye içindeki bir zemberek gitgide geriliyormuş gibi.

Elide bir metre kadar ilerisindeki, sert yüzüne uykunun yumuşaklığı yerleşmiş Lorcan'i izlerken aklında kraliçeyi bir şekilde bir başka tehlike getirip getirmediği sorusu vardı. Diğerlerinin de Lorcan'in gözlerini Aelin'ın sırtından ayırmadığını, gözleriyle onu *hedef aldığını* fark edip fark etmedikleri sorusu da.

Lorcan, Elide'ın ilgisinin üzerinde olduğunu sezmiş gibi gözlerini açtı. Gözlerini onun gözlerine hiç kırpmadan dikti. Kısa bir an için Elide hemen ilerisindeki, şafak öncesi gümüşi ışığın ruhani bir hava verdiği o dipsiz gözleri süzdü.

Rowan, Elide uğruna hayatını vermeye razı olmuştu.

Lorcan'in gözleri Elide'ın hamaktan sarkan koluna çevrilince o sert yüz yumuşadı. Elide'ın kolunun derisi hâlâ acısa da mucizevî bir şekilde iyileşmişti. Elide bunun için Gavriel'a iki kez teşekkür etmişse de savaşçı nazikçe başını sallayıp omuz silkerek teşekkürlerini geçiştirmişti.

Sert ifadeli dudaklarında cılız bir gülümseme beliren Lorcan, Elide'a doğru uzanıp nasırlı parmaklarını onun kollarında gezdirdi. "Hamak halatlarının gıcırtısından biraz daha yüksek bir sesle "Seçimin bu mu?" diye mırıldandı. Başparmağıyla Elide'ın avucunu okşadı.

Elide yutkunsa da o yüzün her hattını zihnine kazıdı. Kuzey... Bugün *eve* gidiyorlardı. Elide aynı derecede sessizce "Bunun aşikâr olduğunu sanıyordum," dedi. Yanakları kızardı.

Lorcan'in parmakları parmaklarına dolaşırken elide o siyah gözlerde yıldız ışığı gibi parıldayan fakat ne olduğunu çıkaramadığı bir duyguyu seçti. Lorcan hırıltılı bir sesle "Konuşmamız gerek," dedi.

Nöbetçinin haykırışıyla irkildiler. Adamın haykırışında katıksız bir dehşet vardı.

Elide az kalsın hamağından düşecekti. Denizciler telaşla yanından geçtiler. Elide gözlerine düşen saçlarını çekene kadar Lorcan gitmişti bile.

Geminin yolcuları güvertelere doluşmuştu ve Aelin'ın onları neyin yattıkları yerden kaldırdığını görmek için aksak adımlarla merdivenden çıkması gerekti. Diğer gemilerdekiler de uyanmıştı ve panik içindeydiler. Bunun için de haklı bir nedenleri vardı.

Batı ufkunda yol alan bir başka donanma üzerlerine geliyordu.

Elide, Aelin'ın planlarında bu donanmayla karşılaşmak olduğundan emindi.

Zira birden merdiven basamaklarında, Elide'ın yanında biten Fenrys "Maeve," diye mırıldandı.

61

Donanmayı karşılamaktan başka seçenekleri yoktu. Rüzgâr ve akıntı Maeve'in donanmasından yanaydı ve yakalanmadan kıyıya varmaları imkânsızdı. Fey askerlerini ekmek ise... mümkün değildi.

Rowan ve Aedion, Aelin'ın önüne tüm olasılıkları serdiler. Tüm yollar tek sonuca çıkıyordu: Yüzleşme. Aelin ise öyle tükenmiş, öyle bitkindi ki... Sonucun ne olacağını biliyordu.

Maeve'in üçte bir daha fazla gemisi vardı. Ayrıca ölümsüz savaşçıları. Büyü gücü olan savaşçılar.

O siyah yelkenlerin göğü doldurması, karşıdaki düşman gemilerinin daha sağlam ve askerlerin daha iyi eğitimli olduğunu fark etmeleri de. Düşman askerlerinin aldığı eğitimin büyük bir kısmını da Rowan ve takımı denetlemişti. Askerlerin eğitimi hakkında verdikleri bilgiler iç açıcı değildi.

Maeve onlara doğru ayrıntılı oymalarla süslü bir sandal gönderdi. Sandal bir mesaj getirdi.

Teslim olun... ya da okyanusun dibini boylayın. Aelin'ın karar vermek için yarın şafağa kadar zamanı vardı.

Tam bir gün. Böylece korku adamlarının yüreğine işleyecekti.

Aelin bir kez daha Rowan ve Aedion'la buluştu. Takım kraliçeleri tarafından çağrılmamışsa da Lorcan kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Elide onu etkileyici bir şekilde hiç renk vermeyen bir yüzle izliyordu.

Aelin hiçbir çözüm bulamadı. Dorian sessiz kalsa da sık sık bir Aelin'a bir Manon'a bakıyordu. Karşısında bir bulmaca varmış gibi. Fakat bunun ne olduğunu hiç söylemedi.

Aedion saldırmaları için bastırıyordu; teknelerle sessizce açılıp saldırmalıydılar. Fakat Maeve o manevrayı fark ederdi. Ayrıca büyü kullanmak oklardan ve zıpkınlardan daha hızlı bir saldırı olurdu.

Zaman. Selin sadece zaman kazanmaya çalışmalıydı.

Tartıştılar, tahminler yürütüp planlar kurdular. Rowan, Aelin'a kaçmasını önremek için elinden geleni yaptı. Aelin onu konuşturdu; sadece bunun ne denli aptalca bir fikir olduğunu fark etmesi için. Dün geceden sonra Rowan, Aelin'ın onu terk etmeyeceğinin farkında olması gerekirdi. Kendi rızasıyla terk etmeyeceğinin.

Böylece güneş battı. Maeve'in donanması bekledi; yerinden kımıldamadan izledi. Sabahın ilk ışıklarıyla saldırmaya hazırlanan, dinlenen bir panter gibi.

Zaman. Aelin'ın tek kozu... ve mahvı.

Aelin gecenin örttüğü o o siyah yelkenleri tekrar saydı.

Ve ne yapacağını bilmiyordu.

Tartıştıkları o uzun saatler boyunca Rowan bunun kabul edilemez bir durum olduğuna karar verdi.

Onca zorluğa göğüs germelerinin ardından yollarını Erawan değil, Maeve'in kesmesi kabul edilemezdi.

Maeve onlara görünmeye tenezzül etmemişti. Fakat zaten tarzı da değildi bu.

Şafakta zaten bunu yapacaktı. Aelin'ın teslim olma isteğini bizzat kabul edecekti; herkesin bakışları altında. Sonra da... Rowan sonrasında Maeve'in ne yapacağını bilmiyordu. Maeve'in anahtarlar dışında ne istediğini de.

Aelin çok sakindi. Rowan bunun şokun etkisi olduğunu fark etmişti. Aelin şoka girmişti. Rowan onun öfkelenişine, öldürüşüne, gülüşüne ve ağlayışına tanıklık etmişse de onun hiçbir zaman... kendini kaybettiğini görmemişti. Rowan bu yüzden de kendisinden

nefret ediyor fakat bir çıkış yolu bulamıyordu. Aelin'ı içinde bulunduğu durumdan çıkarmanın bir yolunu bulamıyordu.

Rowan yataklarının üzerindeki tavana gözlerini dikerken Aelin derin bir uykudaydı. Rowan gözlerini Aelin'a çevirdi. Yüzünün hatlarını, saçlarının altı dalgalarını, ay beyazı yara izlerini ve dövmelerin siyah, helezoni çizgilerini süzdü.

Rowan her şeyin burada son bulmasına, onları bu olayın pes ettirmesine izin vermeyecekti.

Maeve'in armasındaki aile bayraklarını biliyordu. Gün boyunca onları sayıp sınıflandırmış, hafızasının mezarlarında bir gezintiye çıkmıştı.

Rowan giysilerini giydikten sonra kılıcının kemerini bağlamak için koridora çıkmayı bekledi. Hâlâ kapı tokmağını tutuyordu. Son bir kez Aelin'a baktı.

Bir an için geçmiş onu kapana kıstırdı; bir an için Aelin'ı Varese'in çatılarındaki o sarhoş ve perişan haliyle gördü. Rowan sorumluluğunu alacağı kızı görmek için şahin formunda oraya gitmişti. Aelin perişan, sersem bir halde olmasına rağmen Rowan'ı fark edip ona dilini çıkarmıştı.

Biri o zamanlar o sarhoş, kavgacı, geçimsiz kadının Rowan'ın onsuz yaşayamayacağı tek şey olacağını söyleseydi... Rowan kapıyı kapattı.

Aelin'a sunabileceği bundan ibaretti.

Rowan ana güverteye varınca şekil değiştirdi. Ay ışığının parıltısında gizlenip deniz kokan gecede Maeve'in filosuna doğru kanat çırptı.

Rowan'ın kuzeni onu gördüğü yerde öldürmeye çalışmayacak kadar sağduyuluydu.

Yaşları birbirlerine yakın olduğundan Rowan onunla büyümüştü. Anne-babası söndükten sonra amcasının evinde büyümüştü. Amcası sönecek olsa evin lideri olarak görevi devralacak kişi Enda olurdu. Hatırı sayılır bir unvanı, arazisi ve silahları olan bir prens.

Enda'nın hakkını teslim etmek gerekirdi; daha Rowan pence-

relerdeki zayıf kalkandan geçmeden onun gelişini sezmişti. Enda yatakta oturmaya devam etse de savaş giysilerini kuşanmıştı ve bir eli kılıcındaydı.

Kuzeni onu tepeden tırnağa süzerken Rowan huzursuzca kıpırdandı. "Suikastçı mı yoksa ulak mısın prens?"

İkisi de değilim dedi Rown. Başını hafifçe yana eğdi.

Rowan gibi, Enda da gümüş saçlıydı. Fakat onun gözlerinde bazen öfkelendiğinde gözünün tüm rengini yuran kahverengi benekler vardı.

Rowan savaş alanları için yetiştirilip eğitilmişken Enda entrikalara ve saray oyunlarına göre şekillendirilmişti. Yeterince uzun boylu ve kaslı olsa da kuzeninin Rowan gibi geniş omuzları ve cüssesi yoktu. Yine de bunun sebebi aldıkları farklı türde eğitim olabilirdi. Enda orada babasının kuvvetlerine komuta etmeyi hak edeceği kadar savaşmaktan anlasa da iki kuzenin eğitimleri gençliklerinin ailenin ana malikânesinde koşuşturdukları ilk on yıllarının ardından kesişmemişti.

Enda elini güzel kılıcının kabzasından ayırmıyordu. Son derece sakindi. Kuzeni Rowan'a "Sen... farklı görünüyorsun," dedi. Kaşları bitişti. "Daha iyi."

Bir zamanlar, Lyria'dan –her şeyden– önce; Enda, Rowan'ın dostuydu. Rowan bu değişimden kimlerin ve nelerin sorumlu olduğunu ona anlatmaya meyletmişse de buna zamanı yoktu. Hayır, o gece zaman ondan yana değildi.

Rowan "Sen de farklı görünüyorsun prens," dedi.

Enda, Rowan'a yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunun için eşime teşekkür edebilirsin."

Eskiden olsa Rowan'a acı verebilirdi bu. Enda'nın bu konuyu açması ona kuzeninin savaş alanında pişen bir savaşçı olmayabileceğini anımsattığı için. Fakat saraylı Enda da önemli ayrıntıları seçmede kimseden geri kalmıyordu; Aelin'ın sonsuza dek Rowan'a dolanan kokusunu fark etmişti. Bu yüzden Rowan kendi kendine gülümseyip başını salladı. "Kerrigan'ın oğluydu, değil mi?"

Gerçekten Enda'nın kokusuna dolaşmış bir başka koku vardı.

Derinden ve samimi bir sahiplenmeydi bu. "Öyleydi." Enda yine gülümsedi. Artık parmağına yüzük takıyordu. "Yazın başında eşleşip evlendik."

"Bana onun için yüz yıl beklediğini mi söylüyorsun yani?"

Enda omuz silkti. Kılıcını tutan eli gevşedi. "Doğru insan söz konusu olduğunda, prens, yüz yıl beklemeye değer."

Rowan bunu biliyordu. Onu öyle iyi anlıyordu ki bunu düşündükçe göğsü çatlayacak gibi oluyordu.

Rowan boğuk bir sesle "Endymion," dedi. "Enda, beni dinlemelisin."

Rowan çoktan muhafızları çağıracak birçok Fey tanısa da Enda'yı iyi tanıyordu. Ya da eskiden tanıyordu. Yıllar boyunca Rowan'ın işlerine burnunu sokan kuzenlerinden biriydi. Daha doğrusu sokmaya çalışan. Dedikodu için değil ama... Rowan'ın bir parçasını olsun canlı tutmak için. Enda hepsinden de ok uğraşırdı.

Bu yüzden Endymion lütfedip ona kulak verdi. Rowan lafı uzatmamaya, ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı. Nihayetinde onunki basit bir talepti.

Rowan konuşmasını bitirdiğinde Enda onu süzdü. Tepkisi sarayda şekillenen o tarafsızlık maskesinin ardına gizlenmişti.

Enda "Bunu düşüneceğim," dedi.

Rowan'ın umabileceği en iyi yanıt da buydu. Rowan kuzenine tek söz daha etmeden şekil değitirip gecenin içine, bir zamanlar yanı başında savaşa gittiği bir başka sancağa doğru uçtu.

Ve sonra Rowan bir gemiden diğerine gitti. Hepsinde aynı konuşmayı yaptı. Aynı talebi dile getirdi.

Konuştuklarının hepsi kuzenleriydi. Yanıtları da hep aynıydı.

Bunu düşüneceğim.

62

Şafaktan bir saat önce Dorian, Manon'ın odasına bir hışımla girdiğinde Manon uyanıktı. Dorian onun bağcıkları açık gömleğini, daha dün tatlarına baktığı dolgun memelerinin yumrusunu görmezlikten gelip "Giyin ve beni takip et," dedi.

Neyse ki cadı itaat etti. Fakat Dorian'ın içinden bir ses cadının merakı yüzünden itaat ettiğini söylüyordu.

Dorian, Aelin'ın odasına vardığında kapıyı çalma ihtiyacı duydu. Kraliçe ve Rowan belki de son birkaç saatlerini değerlendiriyor olabilirlerdi. Fakat kraliçe çoktan uyanmış ve giyinmişti. Prens ise ortalarda yoktu. Aelin, Dorian'ın yüzüne bir bakış attı. "Ne var?"

Dorian her iki kadına da hiçbir şey söylemeden onları yük ambarına götürdü. Geminin üst katlarında savaş hazırlığının telaşı vardı.

Gün boyunca tartışıp hazırlık yaparlarken Dorian kendisini bir haz denizinde yüzdüren Manon'ın uyarısı üzerine düşündü. *Niyetin bir daha bana dokunduğunda bedenimin hangi kısımlarının demirden olduğunu öğrenmek değilse bu tür şeylere ben karar veririm.*

Dorian tekrar tekrar hafızasının keskin bir köşesine takılan sözleri düşündü. Bütün gece uyumamuş, hâlâ tükenmiş haldeki büyü kuyusuna uzanmıştı. Gökteki ışık renk değiştirmeye başladığında ise...

Dorian duvara sağlam bir şekilde tutturulmuş cadı aynasını üzerindeki örtüyü dikkatle çekti. Kilit... ya da her neyse. Soluk yansımada iki kraliçenin çatık kaşlarla sırtına baktığını gördü.

Manon'ın demir dişleri yuvalarından çıktı. "Yerinde olsam o şeyle uğraşırken dikkatli olurdum."

Dorian aynadaki o altın gözlere bakıp "Uyarını dikkate alıyor ve teşekkür ediyorum," dedi Dorian. Manon ona gülümseyerek karşılık verdi. Aelin da öyle. Dorian iç ekti. "Bu cadı ayasının herhangi bir gücü olduğunu sanmıyorum. Ya da somut, kaba bir kuvveti olduğunu. Sanırım onun gücü bilgi."

Yaklaşan Aelin'ın adımları neredeyse sessizdi. "Bana Kilit'in üç anahtarı kapıya bağlamamı sağlayacağı söylendi. Sence bu ayna bunu nasıl yapacağını biliyor mu?"

Dorian sadece başını salladı. Aelin'ın yüzüne oturan şüphecilik karşısında gücendiğini fazla belli etmemeye çalıştı.

Aelin ceketindeki bir sökükle oynamaya başladı. "Bu Kilit-Ayna ya da her neyse, onun ensemizdeki donanmayla ne ilgisi var?"

Dorian gözlerini devirmemek için kendisini tuttu. "Deanna'nın söyledikleriyle ilgisi olmalı. Ya Kilit sadece anahtarları kapıyla yenden birleştirmeye yaramıyorsa ve anahtarları güvenli bir şekilde kontrol etmenin bir aracıysa?"

Aelin kaşlarını çatarak aynaya baktı. "O zaman bu şeyi güverteye çıkarıp elimizdeki iki anahtarla Maeve'İn donanmasını paramparça edebilir miyiz?"

Dorian sakinleşmek için bir nefes alıp kendisine sabır vermeleri için tanrılara yakardı. "Aynanın gücünün bilgi olduğunu sandığımı söyledim. Bence sana anahtarları nasıl güvenli bir şekilde kullanabileceğini *gösterecek*. Böylece buraya dönüp onları sorunsuzca kıllanabileceksin."

Aelin gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "*Buraya dönüp* de ne demek?"

Yaklaşıp aynayı inceleyen Manon yanıt verdi: "Bu bir gezi aynası."

Dorian başını salladı. "Deanna'nın sözlerini düşün: *'Neyin bulunması gerektiğini öğrenmek için birbirine geçen alev ve demirin*

gümüşe karışması gerek. Bunun için tek adım atmak yetecektir.'" Dorian aynaya işaret etti. "Gümüşün içine adım at... ve *öğren.*"

Manon çık çık etti. "Ve sanırım sen ve ben alev ve demir oluyoruz."

Aelin kollarını kavuşturdu.

Dorian, Terrasen Kraliçesi'ne buruk bir bakış attı. "Senden başkaları da bir şeyleri *çözebiliyor,* anlıyorsun ya."

Aelin, Dorian'a öfkeyle baktı. "Eğerlerle harcayacak zamanımız yok. İşler sarpa sarabilir."

"Çok az büyün kaldı," diye çıkıştı Dorian. Bir elini aynaya doğru salladı. "Şafaktan önce buna girip çıkabilirsin. Öğrendiklerinle de Maeve'e kesin bir dille mesajını verebilirsin."

"Yine de çelik kullanarak savaşabilirim... Risklere girmeden ve zamanımı boşa harcamadan."

Dorian "Bu savaşı her iki yanda da büyük kayıplar verilmeden durdurabilirsin." Sonra dikkatle kledi. "Şimdiden zamanımız tükendi Aelin."

O turkuvaz gözler –her ne kadar Dorian bilmeceyi ondan önce çözdüğü için biraz öfkeli de olsa– sajince baksa da içlerinde bir pırıltı vardı. "Biliyorum," dedi Aelin. "Sadece benim beklentim..." Başını iki yana salladı. Daha çok da kendi kendine. "Zamanım tükendi," diye mırıldandı. Bu bir yanıtmış gibi. Sonra önce aynaya, sonra da Manon'a baktı. Bir nefes verdi. "Planım bu değildi."

Dorian yarım yamalak bir gülümsemeyle. "Bundan hoşlanmamanın sebebi de bu."

Aelin, Dorian'a öfkelenmeden Manon araya girip "Fakat bu ayna nereye çıkacak?" diye sordu.

Aelin çenesini sıktı. "Umarım Morath'e çıkmaz," dedi. Dorian gerildi. Belki de bu plan...

Manon, aynaya oyulmuş Elena'nın Gözü'ne bakıp "O sembol her ikimize de ait," dedi. "Ve bu şey seni Morath'e götürürse oradan nasıl çıkılacağını bilen birine ihtiyacın olacak."

Ambarın arka tarafından ayak sesleri geldi. Dorian seslere doğru dönerken Aelin, Manon'a sırıtıp aynaya yaklaştı. "O halde diğer tarafta görüşürüz, cadı."

Aedion'ın altın sarısı saçları kasaların arasında belirdi. "Siz ne yaptığınızı sanı..."

Aelin'ın başını hafifçe sallaması Manon'a yetti. Elini Aelin'ın elinin üzerine koydu.

Altın rengi gözler bir an için Dorian'ın gözleriyle buluştu. Dorian, Manon'a bir şey söylemek için ağzını açtı. Sözcükler göğsünün çorak bir yanından koptu.

Fakat Aelin ve Manon birleştikleri ellerini benekli camın üzerine bastırdılar.

İkisi ortadan kaybolurken Aedion'ın haykırarak yaptığı uyarı ambarda çınladı.

63

Elide geminin karşılarındaki donanmaya doğru gidişini izledi... ardından Aedion'ın aşağıdan haykırmasıyla gemide tam bir kaos hâkim oldu.

Hemen sonra haber ulaştı. Prens Whitethorn'un ana güverteye inmesiyle. Yüzü bitkindi. Gözlerinde korku vardı. Aedion kapıdan bir hışımla çıkarken Dorian onun arkasından geliyordu. Gözünün çevresinde feci bir morlukla. Bir aşağı bir yukarı yürüyen Aedion onlara Aelin ve Manon'ın aynanın –Kilit'in– içine girip kaybolduklarını söyledi. Adarlan Kralı'nın Deanna'nın bilmecesini çözdüğünü ve bu savaşta bir avantaj sağlayabilmek ümidiyle Aelin'ın Manon'ı o gümüşi diyara gönderdiğini de.

Yük ambarına indiler. Fakat Aedion aynayı ne kadar iterse itsin, ayna ona açılmadı. Rowan aynayı büyüsüyle ne kadar yoklasa da ayna onlara Aelin ve Manon'un nereye gittiklerini söylemedi. Aedion yere tükürdü. Kralın bir gözünü daha morartmaya niyetlense de Dorian ona fazla seçenekleri olmadığını açıkladı. Yaptığından pişmanlık duymuyor gibiydi. Ta ki Rowan onun gözlerine bakmaktan kaçınana dek.

Ancak yeniden güvertede toplandıklarında kral ve şekil değiştiren kaptana yeni gelişen olaylardan bahsederken Elide volta atan Aedion'a "Olan olmuş," dedi. "Aelin ve Manon'ın bizi kurtarmanın bir yolunu bulmalarını bekleyemeyiz."

Aedion durdu. Elide kendisine çevrilen amansız öfke karşısında eğilip bükülmemeye çalıştı. "Kayıp kraliçem konusunda ne yapmam gerektiğiyle ilgili görüşünü öğrenmek istersem sana sorarım."

Lorcan, Elide'a hırladı. Fakat Elide uğradığı hakaret göğsünün içine bir yumruk gibi inse de çenesini kaldırdı. "Onu yeniden bulmak için ben de senin kadar uzun süre bekledim Aedion. Onu bir kez daha kaybetmekten korkan sadece sen değilsin."

Rowan Whitethorn yüzünü ovuşturdu. Elide, Fey prensinin hislerini bundan öte yansıtmayacağını düşündü.

Rowan ellerini indirirken diğerleri onu izledi. Bekliyorlardı... Ondan gelecek emirleri.

Aedion bile bekliyordu.

Elide durumun vahametini idrak etmesiyle sarsıldı.

Rowan hırıltılı bir sesle "Savaşa hazırlanmaya devam edeceğiz," dedi. Lorcan'e baktı. Sonra Fenrys ve Gavriel'a. Yüz ifadesi değişirken omuzlarını geriye çekti; gözlerinde sert ve hesapçı bir bakış belirdi. "Maeve'in sizin burada olduğunuzu bilmemesi mümkün değil. Kan yeminini en çok can yakacağı anda kullanacaktır."

Maeve. Elide'ın bir yanı yüzyıllarca Lorcan'in ilgisini ve sevgisini durmaksızın odakladığı kraliçeyi görmeyi diliyordu. Belki kraliçenin ağzının payını vermeyi de.

Fenrys elini kılıcının kabzasına götürüğ Elide'ın onda ilk kez işittiği alçak bir sesle "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Nitekim Gavriel da şaşkın haldeydi. Bir yanıt bulabilecekmiş gibi dövmeli ellerine bakıyordu.

Lorcan yanıt verdi: "Bu tarafta savaşırsanız her şey biter. Sizi ya öldürür ya da başka yöntemlerle yaptığınıza pişman eder."

Fenrys, Lorcan'e "Ya *sen?*" diye meydan okudu.

Lorcan'in gözleri Elide'ın gözlerine çevrildi. Sonra yeniden karşılarındaki Fey erkeklerine. "Benim için her şey aylar önce bitmişti. Şimdi tek mesele onun bu konuda ne yapacağını görmek."

Maeve, Lorcan'i öldürecek miydi? Yoksa zincirleyip geri mi götürecekti?

Elide'ın midesi altüst oldu. Lorcan'in elini tutmamak, ona kaçması için yalvarmamak için kendisini zor tutuyordu.

Nihayet Gavriel "Seni öldürmek için aldığımız emri yerine getirmemenin bir yolunu bulduğumuzu anlayacaktır," dedi. "Cephe hattının bu yakasında savaşmak bizi yeterince lanetlemezse, bu kesinlikle lanetleyecektir. Muhtemelen lanetledi bile."

Lorcan "Tekrar denemek istiyorsanız şafağa hâlâ yarım saat var," dedi.

Elide gerildi. Fakat Fenrys "Tüm bunlar bir taktik," dedi. Lorcan, Fey erkeklerini –arkadaşlarını– süzerken Elide nefesini tuttu. "Maeve bir olduğumuzda ciddi bir risk oluşturabileceğimizi bildiğinden bizi bölmek istiyor."

Gavriel "Asla ona karşı gelmeyiz," diye çıkıştı.

"Evet," dedi Fenrys. "Fakat bu gücü bir başkasına sınabiliriz." Rowan'a baktı. "Baharda yardım çağrını aldığımızda –bizden Mistward'u savunmamızı istediğinde Maeve durumun farkına varmadan yola çıkmıştık. Kaçmıştık."

"Bu kadarı yeter," diye homurdandı Lorcan.

Fakat Fenrys gözlerini Rowan'dan ayırmadan "Geri döndüğümüzde Maeve bizi ölümün kıyısına varana dek kırbaçlattı," dedi. "Lorcan'i iki gün boyunca direklere bağlı tutup Cairn'in canı istediğinde onu kırbaçlamasına izin verdi. Lorcan bizden sana söylememizi istedi. Sebebi her ne ise. Fakat bence Maeve bizim Mistward'da neler yaptığımızı görüp ne kadar tehlikeli olabileceğimizi fark etti. *Ona* karşı."

Rowan, Lorcan'e bakarken gözlerindeki perişan ifadeyi gizlemedi. Elide'ın yüreğinde yankılarını hissettiği bir hüzündü bu. Lorcan her şeye göğüs germiş... ve yine Maeve'e sadık kalmıştı. Elide parmaklarını onun parmaklarına sürttü. Bu hareketi diğerlerinin gözlerinden kaçmasa da akıllıca davranıp renk vermediler. Özellikle de Lorcan'in başparmağını karşılık olarak Elide'ın elinin sırtında gezdirmesinin ardından.

Elide, Rowan'ın da Lorcan'in o sessizlik emrini stratejik bir hamle olarak vermediğini, bunu muhtemelen prensi suçluluk duy-

gusundan kurtarmak için yaptığını anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Rowan'ın Maeve'e kesinlikle savaşçının sonunda zarar göreceği bir misillemeyle karşılık vermemesi için.

Rowan, Lorcan'e hırıltılı bir sesle "Sen Mistward'a döndüğünde onun seni cezalandıracağını biliyor muydun?" dedi.

Lorcan gözlerini prensin gözlerine dikti. "Hepimiz ödenecek bedelin farkındaydık."

Rowan'ın boğazı yukarı aşağı oynadı. Uzun bir nefes aldı. Gözleri merdivene çevrildi. Aelin oradan koşarak, onları kurtarmanın yoluyla çıkıp gelecekmiş gibi. Fakat gelmedi. Elide kraliçenin her nerede ise öğrenmeye muhtaç oldukları şeyi bulmuş olması için dua etti. Rowan arkadaşlarına "Bu savaşın muhtemelen nasıl biteceğini biliyorsunuz," dedi. "Donanmamız Fey askerleriyle dolu bile olsaydı kazanma olasılığımız düşük olurdu."

Uzak dalgaların gerisinde güneş kıpırdanırken gökyüzü pembeye ve mora çalmaya başladı.

Gavriel sadece "Daha önce de kazanma olasılığımızın düşük olduğu savaşlarda çarpıştık," dedi. Ona ciddiyetle başını sallayan Fenrys'e baktı. "Aksi bir emir almadıkça burada kalacağız."

Bu son sözlerini söylerken Gavriel, Aedion'a bakmıştı. General Ashryver'ın gözlerinde neredeyse minneti andıran bir bakış vardı.

Elide, Lorcan'in dikkatinin kendisine çevrildiğini sezdi. Ona baktığında hâlâ kendisini izlediğini fark etti. Lorcan, Rowan'a "Elide ona tahsis edebileceğin kadar çok askerle kıyıya çıkacak. Ancak bunu yaparsan kılıcımı senin için kullanırım."

Elide irkildi. Rowan "Anlaştık," dedi.

Rowan onları filoya dağıttı. Her birinin komutasına birkaç gemi verdi. Fenrys, Lorcan ve Gavriel'ı ortadaki ve arkadaki gemilere, Maeve'in gözlerinden uzağa yerleştirdi. Kendisi Aedion'la birlikte ön cepheyi aldı. Dorian ve Ansel ise Rowan'ın komutasındaki gemilerin arkasındaki hattı oluşturan gemileri yöneteceklerdi.

Lysandra çoktan deniz ejderhası formunda dalgaların altına inmişti; Rowan'dan gelecek işaretle düşman gemilerinin teknele-

rine, pruvalarına ve dümenlerine zarar vermeye hazırdı. Rowan, Fey gemilerinin kalkanlarla korunabileceğini bilse de kıymetli güçlerini su yüzeyinin altı için kullanmazlardı. Lysandra çabuk ve şiddetle saldıracaktı; daha onlar kendilerine aşağıdan kimin zarar verdiğini anlamadan uzaklaşacaktı.

Şafak söktü. Berrak ve parlak. Yelkenleri altın rengine boyadı.

Rowan, Aelin'ı, onun nerede olabileceğini düşünmekten kaçındı.

Dakikalar geçse de Aelin dönmedi.

Maeve'in filosundan bir sandal ayrılıp ona doğru gelmeye başladı.

Sandalda sadece üç kişi vardı. İçlerinde Maeve yoktu.

Rowan iki donanma arasındaki dar su koridorunun her iki yanında binlerce gözlerin sandalın yaklaşmasını izlediklerini hissedebiliyordu. Onu *izlediklerini.*

Kürekçiler tekneyi sabitlerken Maeve'in uşaklarından biri olağanüstü Fey dengesiyle ayağa kalktı. "Majesteleri yanıtınızı bekliyor."

Rowan yüzündeki hissiz ifadeyi bozmadan tükenmiş güç rezervine uzandı. "Maeve'e Aelin Galathynius'un artık burada olmadığını, bu yüzden de yanıt veremeyeceğini söyle."

Fey erkeği gözlerini kırpıştırdı. Şaşkınlığının tek emaresi bu oldu. Maeve'in yaratıkları fazlasıyla iyi eğitimliydi. Onun sırlarını açık etmenin getireceği cezanın fazlasıyla fakındaydılar.

"Prenses Aelin Galathynius'a teslim olması emredildi," dedi Fey erkeği.

"*Kraliçe* Aelin Galathynius ne bu filoda ne de bir başkasında. Gerçekten Aelin ne kıyıda ne de yakın diyarlarda. Bu yüzden Maeve onca yolu bir hiç için geldiğini görecek. Donanmanıza dokunmayacağız. Siz de aynı inceliği bize gösterirseniz."

Fey erkeği Rowan'a sırıttı. "Sayı üstünlüğünün karşıda olduğunu bilen korkakların sözleri bu. Bir hainin sözleri."

Rowan Fey erkeğine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bakalım Maeve buna ne diyecek."

Fey erkeği suya tükürdü. Fakat sandalı yeniden donanmanın güvenli kollarına döndü.

Bir an için Rowan'ın aklına Dorian'ı kendi komutasındaki gemilerin etrafına bir kalkan örmek için göndermeden önce krala söylediği son sözler geldi.

O sözler özürden öteydi. Aelin ya dönecekti ya da... Rowan diğer olasılığı düşünmek bile istemiyordu. Fakat Aelin'a olabildiğince çok zaman kazandırabilirlerdi. Düşman donanmasını yarıp geçmeye çalışabilirlerdi... Hem Aelin hem de bu donanmanın geleceği için.

Rowan'la tokalaşan Dorian'on yüzünde de aynı düşünceler okunuyordu. Kral sessizce "O kadar zor değil, öyle değil mi... dostların uğruna ölmek," dedi.

Rowan bu savaştan sağ çıkabileceklerini ısrarla söylemeye gerek duymadı. Kralın savaş eğitimi vardı. Her ne kadar o eğitimi uygulamaya geçirmemişse de. Bu yüzden Rowan ona kasvetli bir gülümsemeyle bakıp "Evet, değil," dedi.

O ulak kayığı gözden kaybolurken sözcükler bir kez daha Dorian'ın içinde yankılandı. Rowan kalkanlarını tazeledi. Ne kadar fayda getirebilecekse, onlara ne kadar zaman kazandırabilecekse.

Maeve'in yanıtı geldiğinde güneş ufukta yükselmişti.

Şalopayla gelen bir ulakla gelen bir yanıt değildi bu.

Bir ok yağmuruydu. Gökyüzünde kavisli çizgiler çizen oklar öyle çoktu ki gün ışığını kesiyordu.

"Kalkan," diye haykırdı Rowan. Sadece büyü kullananlara değil, oklar hattın diğer tarafına yağarken çentikli, yıpranmış kalkanları havaya kaldıran adamlara da.

Oklar saplanırken Dorian'ın büyüsü saldırının şiddetiyle sarsıldı. Okların uçları da büyüyle sarılmıştı; Rowan ok yağmuru karşısında dişlerini sıktı. Kalkanın zayıflayıp inceldiği diğer gemilerden bazı adamların çığlıkları geldi.

Maeve'in donanması onlara yaklaşmaya başladı.

64

Aelin'ın bedeni olmayan bir bedeni vardı.

Bunu biliyordu çünkü bu boşlukta, bu sisli alacakaranlıkta Manon'ın bir bedeni vardı. Neredeyse saydam, hayalet gibi bir beden de olsa... bir şekli vardı.

Sarmallar oluşturan gri sesleri inceleyen Manon'ın dişleri ve tırnakları loş ışıkta parlıyordu. "Neresi burası?" Ayna onları... buraya –burası her neresiyse– getirmişti.

"Benim tahminim de seninkinden iyi değil cadı."

Sislerin ardında zaman durmuş muydu? Aelin'ın orada olmadığını anlayan Maeve saldırmamış olabilir miydi? Yoksa yine de saldırmış mıydı? Aelin'ın Rowan'ın cephe hattında mümkün olduğunca direneceğinden şüphesi yoktu. Aelin'ın onlara liderlik edeceğini de. Fakat...

Cadı aynası Aelin'ın aradığı kilitse Aelin ceketine soktuğu iki anahtara aynanın hemen, *bir şekilde* tepki vereceğini ummuştu.

Beklediği... bu değildi. Beklediği kesinlikle bu mutlak tepkisizlik değildi.

Aelin, Goldryn'i kınından çıkardı. Sislerin arasında kılıcın üzerinde yakut parıldadı; tek renk, tek ışık oydu.

Manon "Birbirimize yakın durup sadece gerektiğinde konuşalım," dedi.

Aelin da aynı fikirdeydi. Katı bir zeminde dikiliyor olsalar da

sis ayaklarını gizliyordu; ufalanma ve sürtünme sesleri olmasa toprağın üzerinde durduklarına dair hiçbir ipucu olmayacaktı.

"Hangi yöne gideceğimize dair bir tahminin var mı?" diye mırıldandı Aelin. Fakat karar vermeleri gerekmedi.

Fırıl fırıl dönen sis kararırken Manon ve Aelin birbirlerine yaklaşıp sırt sırta verdiler. Etraflarında saf gece dolanıyor, onları kör ediyordu.

Sonra... ileride bulanık, loş bir ışık belirdi. Hayır, ileride değil. Işık onlara yaklaşıyordu. İkisinin birbirlerine daha da sokulmalarıyla Manon'ın kemikli omzu Aelin'ın omzuna gömüldü. Aşılmaz bir duvar gibiydiler.

Fakat ışık dalgalanıp genişledi. Siluetler belirdi. Maddeleştiler.

Işık ve renk onları sarıp elle tutulur bir forma bürünürken Aelin üç şeyden emindi:

Karşılarındakiler ikisini göremiyor ya da işitemiyordu.

Ve geçmişteydiler. Tam olarak bin yıl öncesinde.

Ve siyah, çıplak bir dağ geçidinde Elena Galathynius dizlerinin üzerine çökmüştü. Burnundan kan akıyor, gözyaşları yüzünde yapışıp kabuklaşmış toprağın içinde kayıp zırhına damlıyordu. Bir şekilde önünde kapkara bir lahit duruyordu.

Lahdin üzerinde Wyrd işaretleri soluk mavi alevlerle parıldıyordu. Ortasında ise... Elena'nın gözü vardı. Süssüz ve ışıltılı soluk sarı tılsım taşın içine oturtulmuştu.

Sonra taşın üzerinden hayalet bir nefes geçmiş gibi Göz karardı. Wyrd işaretleriyle birlikte.

Elena titreyen eliyle Göz'ü çevirmek için uzandı. Gözü siyah taşın içinde üç kez çevirdi. Göz tıkırdayıp Elena'nın bekleyen avucunda düştü. Lahdi mühürleyerek.

Lahdi kilitleyerek.

Manon "Başından beri Kilit sendeymiş," diye mırıldandı. "Fakat o halde ayna..."

"Sanırım," diye mırıldandı Aelin, "almamız gereken şey konusunda kasten yanlış yönlendirildik."

Manon aynı sakinlikte "Neden?" dedi.

"Sanırım nedenini öğrenmek üzereyiz."

Bir anı. Şahit oldukları tam olarak buydu. Fakat dünya alevler içindeyken o anıyı izlemek için gönderilmeleri neden o kadar önemliydi?

Karşılarındaki sahne devam ederken Aelin ve Manon sessizce dikildiler. Gerçek nihayet şekillenirken.

65

Obsidiyen Geçitlerde Şafak

Kilit lahdi dağdan üretmişti.

Erawan'i taşa bağlaması ve onu taşın içine mühürlemesi için Kilit'in gücünü son zerresine kadar kullanması gerekmişti.

Kadın Karanlık Kral'ın içeride uyuduğunu sezebiliyordu. Karanlık Kral'ın epey aşağıdaki vadideki uğursuz ordusunun askerlerinin insan eti yerken çıkardıkları tiz çığlıkları işitebiliyordu. Erawan'in düştüğü haberi yayılınca savaşa daha ne kadar devam edeceklerdi?

Kadın dostlarının katliamdan sağ çıkacağını ümit edecek kadar aptal değildi. Onca sürenin ardından bu mümkün değildi.

Keskin, siyah taşın içinde dizleri üzerinde duran Elena simsiyah lahde ve üzerine oyulmuş sembollere baktı. Semboller başta parlasa da artık sönüp durulmuştu. Elena Kilit'i babasından aylar önce çaldığında onun gücünün gerçek derinliğini bilmediği gibi anlamamıştı da. Hâlâ da babasının lahdi niçin dövdüğünü bilmiyordu. Tek bildiği bir keresinde, sadece bir kez Kilit'in gücünün kullanılabildiğiydi. O güç... ah, o büyük, mahvedici güç... hepsini kurtarmıştı.

Elena'nın arkasında kanlar içinde uzanan Gavin kıpırdandı. Yüzü öyle kötü haldeydi ki Elena onun kanın altındaki yakışıklı

ve sert yüz hatlarını güçlükle görebiliyordu. Gavin'ın sol kolu kullanılamayacak haldeydi. Elena Kilit'in gücünü serbest bırakırken Gavin'ın Erawan'in dikkatini dağıtmasının bedeliydi bu. Fakat Gavin bile Elena'nın ne planladığını bilmiyordu. Onun neyi çalıp aylarca sakladığını bilmiyordu.

Elena yaptığından dolayı pişmanlık duymuyordu. Taş Gavin'ı ölümden –hatta ölümden beter bir sondan– kurtarmışken duymazdı da.

Gavin lahde; Elena'nın bacağının üzerinde duran elindeki Kilit'in boş ve karmaşık ayrıntılarla süslü tılsımına baktı. Tılsımı hemen tanıdı. Orynth'teki o ilk haftalarda babasının boynunda görmüştü. Şimdi tılsımın merkezindeki mavi taşın bir zamanlar içindeki ateşle parıldayan merkezi tükenmiş ve sönük haldeydi. Kaldıysa geriye ancak gücünden bir damla kalmıştı.

Erawan'in ona yaptıkları boyunca çığlıklar atan Gavin'ın sesi çatallı ve hırıltılı çıktı: "Ne yaptın sen?"

Elena Kilit'i avucunda sıktı. "Erawan mühürlendi", dedi. "Kaçamaz."

"Babanın Kilit'i..."

"Artık hepsi bitti," dedi Elena. Dikkatini şimdi lahdin diğer yanında beliren onlarca kadim, ölümsüz figüre çevirdi.

Gavin afalladı; aniden hareket edince bedenindeki yaraların verdiği acıyla tısladı.

Şekilsizdiler. Sadece ışık ve gölge, rüzgâr ve yağmur, şarkı ve anı illüzyonlarıydılar. Her biri münferit olduğu kadar bir bütünün, bir bilincin parçasıydı.

Hepsi de Elena'nın elindeki mat taşlı, kırık Kilit'e bakıyordu.

Gavin başını kanla ıslanmış taşa çevirip gözlerini kaçırdı.

Figürler karşısında Elena titrese de başını dik tuttu.

Figürlerden biri; içinde deniz, gök ve fırtınalar olan "Kız kardeşimizin soyu bize ihanet etti," dedi.

Yutkunmaya çalışan Elena başını iki yana salladı. Başarmadı. "Bizi *kurtardım*. Erawan'i durdurdum..."

Durmadan farklı tonlarda çıkan pek çok sesten biri "Budala,"

dedi. Seste hem hayvan hem insan vardı. "Seni melez *budala.* Tılsımı babanın neden taşıdığını, neden sabırla uygun anı beklediğini ve güç topladığını hesaba katmadın mı? Baban tılsımı kullanıp Wyrd anahtarlarını kapıya yeniden mühürleyecek, bizi *yuvamıza* gönderip kapıyı sonsuza dek kapatacaktı. Bizi ve Karanlık Kral'ı gönderecekti. Kilit bizim için dövülmüş, bize *vaat edilmişti.* Sen ise onu *heba ettin.*"

Elena sağa sola yalpalamamak için bir elini yere yasladı. "Wyrd anahtarları babamda mı?" Babası bunu *sezdirmemişti* bile... Ve Kilit... Elena Kilit'i bir silahtan ibaret görmüştü. Bu kanlı savaşta kullanmayı *reddettiği* bir silah olarak.

Yanıt vermediler; sessizlikleri yeterli bir onaydı.

Elena'nın boğazından küçük, perişan bir ses çıktı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Figürlerin öfkesi Elena'nın kemiklerini sarstı; kalbini durduracak gibi oldu. Alev, ışık ve külden oluşan bir figür Elena'nın gazabı karşısında geri çekiliyor, duraksıyor gibiydi.

Anımsıyor gibi.

Annesi Kilit'i dövmek için bedeninden ayrıldığından beri Elena onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Rhiannon Crochan, Mala'nın özünü Kilit'e katmasına yardım ettiğinden beri Kilit'in gücü mavi bir taş görüntüsünde gizlenen küçük cadı aynasının içindeydi. Sadece bir kez kullanılmak üzere. Elena'ya bunun nedenini asla söylememişlerdi. Kilit'in babasının günün birinde çaresizce kullanmaya ihtiyaç duyacağı bir silahtan fazlası olduğuna dair hiçbir şey söylememişlerdi.

Bunun bedeli de Elena'nın annesinin ölümlü bedeni, onun Brannon ve çocuklarıyla birlikte geçirmeyi arzu ettiği hayat olmuştu. O zamanın üzerinden on yıl geçmişti. On yıl boyunca babası Mala'nın geri dönüşünü hep beklemiş, onu tekrar görmeyi ümit etmişti. Bir kez olsun.

Sizi anımsamayacağım. Kendisini Kilit'in dövülmesi için feda etmeden önce Mala hepsine böyle söylemişti. Fakat işte oradaydı. Duraksadı. Anımsamış gibi.

"Anne," diye fısıldadı Elena. Perişan bir yakarıştı bu.

Işık Getiren Mala gözlerini Elena'dan kaçırdı.

Her şeyi bilge, sakin gözlerle gören "Salın onu," dedi. "Bu dünya canavarları bize ihanet etti; biz de karşılığını verelim. Salın tabutundan Karanlık Kral'ı."

"*Hayır,*" diye yalvardı Elena. Dizleri üzerinde doğruldu. "Lütfen... *lütfen.* Yaptığımı nasıl telafi edebileceğimi söyleyin bana. Fakat *lütfen* onu salmayın. Size yalvarırım."

Karanlıktan ve ölümde oluşan bir figür "Günün birinde Erawan yeniden yükselecek," dedi. "Uyanacak. *Bizim* Kilit'imizi boş yere harcadın; oysa sadece sabrın ve anlayacak zekân olsa her şeyi çözebilirdin."

"O halde bırakın uyansın," diye yalvardı Elena. Sesi titriyordu. "Bırakın bu savaş bir başkasına, daha hazırlıklı birine miras kalsın."

Sesinde çelik, kalkanlar ve oklar olan biri "Korkak," dedi. "Bu yükü bir başkasının sırtına attığın için korkaksın."

"Lütfen," dedi Elena. "Size her şeyi veririm. *Her şeyi.* Fakat onu veremem."

Hepsi de Gavin'a baktı.

Hayır...

Fakat konuşan Elena'nın annesi oldu: "Yuvaya dönmek için onca zaman bekledik. Daha da bekleyebiliriz. Bu... yere bir süre daha göz kulak ol."

Sadece tanrılar değil; daha üst, farklı bir varoluşa has varlıklardı bunlar. Onlar için zaman akışkandı; bedenler ise değiştirilip biçimlendirilecek şeylerdi. Aynı anda birden çok yerde var olabiliyor, kendilerini fırlatılacak ağlar gibi yayabiliyorlardı. Bir mayıs sineği için bir insan ne ise, onlar da o kadar güçlü ve büyüktü.

Bu dünyada doğmamışlardı. Belki de bir Wyrd kapısından geçtikten sonra burada kısılıp kalmışlardı. Elena'nın babasıyla, Mala'yla kendilerini yuvalarına göndermeleri ve Erawan'i de onlarla birlikte sürgün etmeleri için bir tür anlaşma yapmışlardı. Elena da her şeyi mahvetmişti.

Üç yüzü olan "Bekleyeceğiz," dedi. "Fakat bir bedeli olmak zorunda. Bir söz verilmeli."

"Ne istiyorsanız söyleyin," dedi Elena. Gavin'ı alırlarsa Elena onun peşinden giderdi. Babasının tahtının varisi o değildi. Bu dağ geçidinden sağ çıkıp çıkmaması önemli değildi. Kendisinin sergilediği kibir, gurur ve bilgiçliğin ardından Gavin'ı yeniden görebileceğinden emin değildi. Brannon dinlemesi, beklemesi için ona yalvarmıştı. Fakat Elena bu diyarları kurtarmanın telaşı içinde ondan Kilit'i çalıp Gavin'la gecenin içine kaçmıştı.

Üç yüzlü, Elena'yı süzdü. "Mala'nın soyundan gelecek biri Kilit'i yeniden dövmek için çile çekmeli. Onu bunun için *sen* yönlendireceksin; mezbahaya doğru güdülen bir koyun gibi. Kilit'in gücünü burada, bu önemsiz savaş için heba etmenin bedeli olarak. Gelecekte doğacak o çocuğa Mala'nın bahşettiği yeteneklerle yeni bir Kilit'i nasıl döveceğini *sen* göstereceksin; sonra da Kilit'le anahtarları kullanarak bizi eve nasıl göndereceğini. İlk anlaşmamız hâlâ geçerli: Karanlık Kral'ı yanımızda götüreceğiz. Onu kendi dünyamızda paramparça edeceğiz, öyle ki ondan geriye sadece tozlar ve anılar kalacak. Biz gidince sen o çocuğa kapıyı ardımızdan nasıl mühürleyeceğini göstereceksin. Kilit o kapıyı nasıl sonsuza dek ayakta tutacak. O çocuk hayat gücünü son damlasına kadar vererek yapacak bunu. Babanın doğru zamanda yapmaya hazır olduğu gibi."

"Lütfen," diye fısıldadı Elena.

Üç yüzü olan "Azgın Alevlerin Brannon'ına söyle; ona günün birinde soyunun ödemesi gereken bedeli söyle. Ona buna hazırlanmasını söyle."

Elena sözcükleri, laneti tam anlamıyla idrak etmek için bekledi. "Bunu yapacağım," diye fısıldadı.

Fakat girmişlerdi. Geride sadece bir süre çevresindeki ortama tutunan bir sıcaklık kaldı. Bir güneş ışığı huzmesi yanağını yalamış gibi.

Gavin başını kaldırdı. Bir kez daha "Ne yaptın sen?" diye sordu. "Onlara ne verdin?"

"Sen... işitmedin mi?"

Gavin hırıltılı bir sesle "Sadece sen," işittin dedi. Yüzü korkunç derecede solmuştu. "Başkaları işitmedi."

Elena ikisinin karşısında duran lahde baktı. Lahdin siyah taşı geçidin toprağına gömülüydü. Lahit yerinden kımıldatılamazdı. Etrafına onu gizlemek ve korumak için bir şey inşa etmeliydiler.

Elena "Bedel... ileride ödenecek dedi."

"Söyle bana." Gavin'ın şiş ve yarık dudakları sözcükleri güçbelâ çıkarıyordu

Elena zaten kendisini, soyunu lanetlediği için yalan söylemekle hiçbir şey kaybetmeyeceğini düşündü. Bu kez, bu son kez kaybedeceği bir şey yoktu. "Erawan... bir gün uyanacak. Zamanı geldiğinde onunla mücadele etmesi gerekenlere yardım edeceğim."

Gavin'ın gözleri temkinli bakıyordu.

Elena "Yürüyebilir misin?" deyip bir elini uzatarak Gavin'ı ayağa kaldırdı. Doğan güneş siyah dağları altın sarısına ve kızıla boyuyordu. Elena'nın ilerideki vadinin özellikle kızıla boyandığından şüphesi yoktu.

Gavin Damaris'in kabzasını tutan elini gevşetti. Parmakları hâlâ kırıktı. Yine de Elena'nın uzattığı eli tutmadı.

Doğruluğun Kılıcı'na dokunduğunda neler fark ettiğini, hangi yalanları sezip açığa çıkardığını Elena'ya söylemedi.

Bir daha onlar hakkında hiç konuşmadılar.

Taş Bataklıkları'ndaki Sandrian Tapınağı'nda Ayın Doğuşu

Eyllwe prensesi haftalardır Taş Bataklıkları'nda dolanıyor, bin yıl önce sorulan bilmecelere yanıtlar arıyordu. Lanetlenmiş krallığını kurtarabilecek yanıtlar.

Anahtarlar, kapılar ve kilitler... Geçitler, tuzaklar ve kehanetler. Prenses tek başına bataklıklarda yürürken, hayatta kalmak için avlanırken, gerektiğinde dişli ve zehirli hayvanlarla mücadele ederken, eğlence olsun diye yıldızları okurken kendi kendine bunları mırıldanıyordu.

Böylece prenses sonunda tapınağa varıp taş sunağın ve Morath'in atındaki siyah sandığın ışık ikizi olan sandığın karşısında dikildiğinde *o* nihayet belirdi.

"Sen Nehemia'sın," dedi.

Prenses döndü. Deri av giysileri lekeli ve ıslaktı; örgülü saçlarının ucundaki altınlar şıkırdadı.

Henüz on sekiz yaşındaki biri için çok yaşlı duran, yıldızların arasında kalan karanlığa bakıp o karanlığın sırlarını öğrenmenin özlemini çeken gözlerden sınayan bir bakış geldi. "Ve sen de Elena'sın."

Elena başını salladı. "Neden geldin?"

Eyllwe prensesi zarif çenesini sallayıp taş sandığa işaret etti. "Buraya bu sandığı açmam, bizi nasıl kurtaracağımı öğrenmem ve bedel ödemem için çağrılmadım mı?"

Elena sessizce "Hayır," dedi. "Sen değil. Bu şekilde değil."

Prensesin hoşnutsuzluğunu belli eden sadece dudaklarının gerilmesiydi. "O halde leydi, bedeli o şekilde öderken çile çekmem mi gerek?"

İzliyor, bekliyor, uzun zamandır seçimleri için bedel ödüyordu. Çok uzun zamandır.

Ve artık o karanlık çökmüştü... artık yeni bir güneş doğmalıydı. Doğmak *zorundaydı.*

"Bedel ödeyecek olan Mala'nın soyu, seninki değil."

Prensesin sırtı dikleşti. "Sorumu yanıtlamadın."

Elena ağzından çıkacak sözcüklere ket vurabilmeyi, onları kilitli tutabilmeyi diledi. Fakat krallığı, halkı için ödenmesi gereken bedel buydu. Bu halk, bu krallık için. Ve diğerleri.

"Kuzeyde Mala'dan iki kol ayrılıyor. Biri eşimin gözlerini taşıyan prenslerinin ham büyüme ve Mala'nın kaba kuvvetine sahip olduğu Havilliard Ailesi'nin topraklarına uzanıyor. Diğer kol soyunu katışıksız bir şekilde sürdüren; dünyaya alevler, korlar ve küller getiren Galathynius Ailesi'nin topraklarından geçiyor."

"Aelin Galathynius öldü," dedi Nehemia.

"Ölmedi." Hayır, onun hayatta kalmasını sağlamıştı; hâlâ o kas-

vetli gecede yaptıklarının bedelini ödüyordu. "Sadece gizleniyor; öylesi bir güç olgunlaşmadan söndüğü için minnettar olan bir dünya onu unuttu sadece."

"Nerede o? Ayrıca bunun benimle ilgisi ne leydi?"

"Tarihi, oyuncuları ve riskleri iyi bilirsin. Wyrd işaretlerini ve onların nasıl kullanılacağını da. Bilmeceleri yanlış okuyorsun; buraya, bu yere gelmesi gerekenin sen olduğunu sanıyorsun. Bu ayna bir Kilit değil; bir anı havuzu. Benim, babamın ve Rhiannon Crochan'in dövdüğü. Bu yükün varisi günün birinde anlayabilsin diye dövüldü. Karar vermeden önce her şeyi bilsin diye. Bu karşılaşmada aynanın içinde muhafaza edilecek. Fakat madem çağrıldın seninle görüşeceğiz."

O bilge, genç yüz bekledi.

"Kuzeye git prenses," dedi Elena. "Düşmanın ailesine. Temasları gerçekleştir, daveti al, yapman gerekeni yap fakat düşmanının evine ulaş. İki soy orada birleşecek. Daha şimdiden yola çıktılar."

"Aelin Galathynius, Adarlan'a mı gidiyor?"

"Aelin gitmiyor. O isimle, o taçla gitmiyor. Onu gözlerinden tanı; ortasında altın rengi olan turkuvaz gözlerinden. Onu alnındaki izden tanı; piçin izinden, Brannon'ın izinden. Ona rehberlik et. Ona yardım et. Sana ihtiyacı olacak."

"Ya bedeli?"

O zaman Elena onlardan nefret etti.

Bunu isteyen tanrılardan nefret etti. Kendisinden nefret etti. Bunun istenmesinden, tüm bu parlak ışıklardan da...

"Bir daha Eyllwe'yi görmeyeceksin."

Prenses yıldızlara onunla konuşuyorlarmış gibi baktı. Elena'nın içinden genç prensesin karşısında siz çökmek, affedilmek için yalvarmak geçti. "Onlardan biri hazır olmalı; yapılması gerekeni yapmak için," dedi Elena. Açıklamak, özür dilemek için tek yol bu olduğundan.

Nehemia yutkundu. "O halde sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Erilea için. Halkım için."

66

Aedion Ashryver eli kılıç tutabilecek yaşa geldiğinden beri düşmanlarını öldürmek ve muharebede savunma hattını korumak için eğitilmişti. Veliaht Prens Rhoe Galathynius onu bizzat eğitmeye başlamış, Aedion'ı bazılarının bir oğlan için eziyet, amansızca görebilecekleri bir eğitime tabi tutmuştu.

Fakat Rhoe biliyordu; Aedion bunu ardında silahlarını kuşanmış ve savaşa hazır halde bekleyen Briarcliff'li Ansel'ın adamlarıyla geminin pruvasında dikilirken fark etmişti. Rhoe, Aedion, Aelin'a hizmet etse bile; yabancı ordular Ateş Getiren'in gücüne meydan okuduklarında... Aedion'ın sade ölümlülerle yüzleşmeyeceğini biliyordu.

Rhoe –*Evalin*– şimdi Aedion'ın karşısındaki ölümsüz ordunun günün birinde o kıyılara geleceğini tahmin etmişti. Bu yüzden o ordu geldiğinde Aedion'ın hazır olmasını garantilemek istemişlerdi.

Aedion'ın "Kalkanlar yukarı," emrini vermesiyle Maeve'in donanmasından ikinci ok yağmuru başladı. Gemilerinin etrafındaki büyülü pelerin Dorian Havilliard sayesinde gayet iyi işliyordu. Aedion ise bunun onları bir katliamdan korumasından dolayı memnun olsa da kralın Aelin ve Manon'ı saçma sapan bir işe yöneltmesine kızmıştı. Okların inmesiyle oluşan her renk dalgalanmasında dişlerini sıktı.

Aedion "Bu askerler sizden farksız," diye ekledi. "Sivri kulaklarının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Hepimiz gibi onların da kanı akıyor. Ayrıca yaraları onları da öldürüyor."

Aedion dönüp geriye; bir başka gemi dizisine komuta eden babasına bakmamak için kendisini tuttu. Fenrys yaraları hızlı kapanan bir Fey savaşçısının nasıl yere serileceğini açıklıyordu: Kılıç yaraları açmaktansa kasları doğramak. Bir kirişi kopardığınızda bir ölümsüzü öldürecek kadar durdurabilirdiniz.

Tabii bunu söylemesi yapmaktan kolaydı. Bu düşünce karşısında askerlerin yüzleri soldu: Fey savaşçılarına karşı kılıç kılıca, açık bir muharebe. Haksız da değildiler.

Fakat Aedion'ın görevi onlara bariz gerçekleri hatırlatmaktı. Görevi onları ölmeye gönüllü kılmak, bu savaşı kesinlikle gerekli göstermekti. Korku bir savunma hattını düşman hücumundan daha hızlı yarabilirdi.

Rhoe –*gerçek* babası– bunu ona öğretmişti. Aedion bunu Kuzey'deki yılları boyunca öğrenmişti. Bunu Bela'yla dizine kadar çamura, ete ve kana batarak öğrenmişti.

Aedion çevresini saranların eskiden savaştığı sırdan askerler olmalarını ne de isterdi.

Fakat korkusunun kararlılığını baltalamasına izin vermeyecekti.

Maeve'in gönderdiği ikinci ok yağmuru gitgide yükseldi. Oklar ölümlü yaylarından çıkanlara kıyasla daha hızlı ilerliyor, daha uzağa yol alıyordu. Daha iyi nişanlanmışlardı da.

Tepelerindeki, okların tıslayıp üzerinden kaydıkları, görünmez kalkan mavi ve mor ışık parlamalarıyla dalgalandı.

Kalkan şimdiden bükülmeye başlamıştı. Çünkü o okların uçlarında büyü vardı.

Güvertedeki askerler huzursuzca kıpırdandı. Kalkanlarını hareket ettirdiler. Gergin bekleyişleri ve gitgide artan korkuları Aedion'ın duyularını sardı. Yüzünde kocaman bir sırıtışla "Sadece biraz yağmur çocuklar," dedi. "Siz piçkurularının Çorak Topraklarda yağmura alışık olduğunuzu sanıyordum."

Bazıları homurdansa da o metal kalkanların titremesi kesildi.

Aedion kendisini kıkırdamaya zorladı. Kendisini güney denizlerine kan dökmeye hevesli Kuzeyin Kurdu'na dönüştürdü. Terrasen, Adarlan'ın gölgesinde düşmeden önce Rhoe'nun ona öğrettiği, onu hazırladığı gibi.

Bir daha olmayacaktı. Asla. Özellikle de Maeve karşısında diz çökmeyeceklerdi. Kesinlikle burada, şahitlik edecek kimsenin olmadığı bu yerde olmayacaktı bu.

İleride, ön cephelerde Rowan'ın büyüsü beyaz bir ışıkla parladı. Sessiz bir sinyaldi bu.

Aedion "Oklar hazırlansın," emrini verdi.

Yalar gerilirken oklar göğe doğruldu.

Bir ışık parlaması daha.

"Ok yağmuru!" diye haykırdı Aedion.

Dünya oklarının altında kararırken Maeve'in donanmasına doğru yelken açtılar.

Bir ok fırtınası: Dikkatleri dalgaların altından gelen asıl saldırıdan uzaklaştırmak için.

Burada su daha karanlıktı; gün ışığı ise dalgaların üzerinde toplanan geniş karınlı gemilerin arasından kayıp giden ince huzmelerden ibaretti.

Diğer yaratıklar gürültüye üşüştü; et-parçalayanlar iki donanma nihayet buluştuğunda gelecek olan yiyeceklerini arıyorlardı.

Bir ışık parlamasını görmesiyle Lysandra derinlere daldı; daireler çizen leşçillerin arasına girip onların kütlelerine mümkün olduğunca karışarak hızını artırdı.

Deniz ejderhasına yeni özellikler katmıştı. Ona daha uzun uzuvlar; kavrayıcı başparmaklar vermişti.

Ayrıca daha güçlü bir kuyruk ve daha fazla kontrol.

Uzun seyahat günlerinde kurguladığı bir projeydi bu. Bir özgün form üzerinde çalışıp onu mükemmelleştirmek. Tanrıların kendi keyiflerine göre yaptıkları şeyi değiştirmek.

Lysandra, Rowan'ın işaretlediği ilk gemiye ulaştı. Nereye ve

nasıl saldıracağının dikkatli, kesin bir haritası. Kuyruğunun bir darbesiyle dümen paramparça oldu.

Adamların haykırışları dalgaların altındayken bile ona ulaşsa da Lysandra çoktan suda bir sonraki işaretli gemiye uçarcasına süzülmeye başlamıştı.

Bu kez Lysandra pençelerini kullandı; dümeni tutup kopardı. Sonra kuyruğunun ucundaki topuzla gemi omurgasında bir delik açtı. Kuyruğunda dikenler değil, topuz vardı. Bunun nedeni de Kafatası Körfezi'ndeyken dikenlerin takılıp kalmasıydı. Bu yüzden kuyruğunu bir koçbaşına çevirmişti.

Valg piyadelerinin oklarından daha şaşmaz bir şekilde atılan oklar güneş ışığı huzmeleri gibi suyun içine battı. Lysandra buna da hazırlıklıydı.

Oklar Örümcekipeği pullara çarpıp sekti. Abraxos'un kanatlarına eklediği o aynı malzemeye artık iyice aşinaydı. Tenini o geçit vermez life nasıl dönüştüreceğini öğrenmişti.

Lysandra bir başka dümeni kırdı. Sonra bir diğerini. Fakat atılan zıpkınlar çok ağır; Lysandra ise çok hızlıydı. Büyük bir kıvraklıkla çok derinlere daldı. Su büyüsü mızraklar gibi üzerine gelip onu kapana kıstırmaya çalıştı. Onlardan da yüzerek kaçtı.

Dünyayı değiştirebilecek saray meclisi. Bitkinlik bedenine yerleşirken, dümenleri artarda işlemez hale getirirken ve Fey gemilerinde delikler açarken kendi kendine bunu tekrarlıyordu.

O meclise, o geleceğe bir yemin etmişti. Aedion'a. Kraliçesine de. Onun yüzünü kara çıkarmayacaktı.

Ve tanrılar lanetleyesice Maeve onlarla kafa kafaya gelecekse, Maeve onlara en zayıf anlarında saldırmayı düşündüyse... Lysandra o kaltağı bu yaptığına pişman edecekti.

Dorian'ın büyüsünün harekete geçmesiyle Maeve'in donanması ok atmaktan düpedüz bir kargaşa haline geçti. Fakat Dorian kalkanlarını sağlam tutup okların delip geçtiği noktaları yamadı. Şimdiden sendeleyen gücü hızla tükenmişti. Buna ya Maeve'in bir tür numarası ya da o oklar her ne işe kaplıysa o neden olmuştu.

Fakat Dorian dişlerini sıkıp büyüsünü istediği şekilde zapt etti. Rowan, Dorian'ı uyarmak için haykırdığında sesi suda yankılanıp Gavriel'ın Kafatası Körfezi'nde sesini kullandığında olduğu gibi gitgide yükseldi.

Fakat Maeve'in donanmasının gemilerinin aşağıdan saldırıya uğramasıyla yaşadığı karmaşaya rağmen donanma hatları uçsuz bucaksız bir şekilde uzanıyordu.

Aelin ve Manon geri dönmemişlerdi.

Gitgide artan, ölümcül bir panik yaşayan bir Fey erkeği korkulacak bir şeydi. İçlerinden ikisi neredeyse birer doğal afete dönmüştü.

Aelin ve Manon o aynaya girip ortadan kaybolduklarında Dorian sadece Rowan'ın içine düştüğü kan öfkesinden çıkaranın sadece Aedion'ın kükreyişi olabileceğini düşünmüştü. Ayrıca sadece Dorian'ın yanağındaki sızlayan yara Rowan'ı onun yanağında benzer bir yara daha açmaktan alıkoymuştu.

Dorian ön cephelere baktı; Fey prensinin pruvada ellerinde kılıcı ve baltasıyla, sırtında bir ok heybesi ve yayla, üzerinde ustura gibi bilenmiş çeşitli bıçaklarla dikildiği Fey Prensi'ne baktı. Prensin kan öfkesinden hâlâ çıkmadığını fark etti.

Hayır, Rowan, Dorian'ın büyüsünü aralarındaki uzaklığa rağmen titreten buz gibi soğuk bir gazabın derinliklerine inmişti bile.

Dorian, Rowan'ın gücünü hissedebiliyordu; gücü Aelin'ın içindeki gücün gitgide büyüyüşünü hissettiği gibi sezebiliyordu.

Aelin ve Manon gittiklerinde Rowan çoktan güç haznesinin derinlerine inmişti. Aedion o korkuyu ve öfkeyi önündeki savaşa odaklarken Rowan son bir saati daha da derinlere inmek için kullanmıştı. Şimdi güç çevrelerinde sadece metreler aşağıdaki deniz gibi akıyordu.

Dorian da Rowan'ın gittiği yolu izleyerek prensin ona verdiği eğitimi aklına getirdi. Buz damarlarını ve kalbini kapladı.

Donanmanın kendi kısmına komuta etmeden önce Dorian ona bir tek şey söylemişti. General-prens ona şöyle bir bakmış, Ashryver gözlerini Dorian'da açtığı yaraya çevirip şunları söylemişti:

"Korku bir ölüm cezasıdır. Oradayken, hayatta kalmak zorunda olmadığımızı unutma. Sadece onlarda bir sıyrık açın ki o geri geldiğinde... geri kalan her şeyi yok etsin."

Geri geldiğinde... Geri gelirse değil, geri geldiğinde. Fakat Aelin onların cesetlerini ya da bedenlerinden geriye kalan parçaları denizde kaybolmadılarsa bulduğunda... öfkesinden pekâlâ dünyanın sonunu getirebilirdi.

Belki getirmeliydi de. Belki de dünya bunu hak ediyordu.

Belki Manon Siyahgaga onun bunu gerçekleştirmesine yardımcı olabilirdi. Belki de birlikte harabelere hükmederlerdi.

Keşke cadıyla konuşmak için daha fazla zamanı olsaydı. Onu bedeninden ötesiyle tanıyacak zamanı olsaydı.

Çünkü dümenler çalışmaz halde gelse de... gemiler ilerliyordu.

Fey savaşçıları. Öldürmek için doğan ve yetiştirilen.

Aedion ve Rowan gemilerin üzerine tekrar ok yağdırdılar. Oklar hedeflerine varmadan kalkanlara çarpıp parçalandı. Bu işin sonu iyiye gitmiyordu.

Dorian'ın kalbi küt küt atıyordu. Gemiler batmakta olan kardeş gemilerin etrafından dolaşığ savunma hattına ağır ağır yaklaşıyordu.

Dorian'ın büyüsü kıvranıyordu.

Nereye nişan alacağına dikkat etmesi, gücünü boşa harcamaması gerekiyordu.

Tümünü serbest bıraksa gücünün odağını kaybetmeyeceğinden şüpheliydi.

Ayrıca Rowan ona bunu yapmamasını söylemişti. Donanma gerçekten tepelerine binene dek beklemesini tembihlemişti. Gemiler o hattı geçene dek. Fey prensi atış serbest emrini verene dek.

Şimdi Dorian'ın içinde ateş ve buz birbirleriyle mücadele ediyor, serbest kalmak için yalvarıyordu.

Daha da çok sayıda gemi öndeki yürümez hale gelen gemilere yaklaşırken ve onların arasından sıyrılıp geçerken Dorian başını dik tuttu.

Dorian bunun can yakacağını biliyordu. Önce büyüsünün sonra

da bedeninin çökmesine sebep olursa canının yanacağını biliyordu. Dostlarının bir bir düşeceğini görmenin de.

Yine de Rowan ön cepheyi koruyor, gemilerinin dönüp kaçmasına izin vermiyordu.

Düşman gemileri ön cephelerine gitgide yaklaşıyor, onları el sallayan kolları andıran devasa kürekler taşıyordu. Oklar atılmaya hazırlanmıştı; gün ışığı gemideki savaşa aç Fey savaşçılarının parlak zırhlarından yansıyordu. Hazırlanmış ve dinçtiler. Can almak için bekliyorlardı.

Fey askerleri kimsenin teslim olmasına izin vermeyecekti. Maeve, Aelin'a ceza vermek için bütün donamayı yok edecekti.

Dorian, Manon ve Aelin'ı göndermekle askerleri hüsrana uğratmıştı. Oynadığı bu kumarla belki de hepsinin yüzüstü bırakmıştı.

Rowan Whitethorn'un aksine.

Yo, o düşman gemileri batan dostlarının arasında yerlerini alırken Dorian hepsinin aynı bayrağı taşıdığını gördü:

Üzerinde haykıran bir şahinin olduğu, gümüş bir flama.

Ve Maeve'in tüneyen baykuş sembollü siyah bayrağını indirmeye başladılar.

Karanlık kraliçenin bayrağı gözden kaybolurkenWhitethorn Ailesi'nin gümüş flamasını taşıyan Fey gemileri kendi donanmalarına ok atmaya başladı.

67

Rowan, Enda'ya Aelin'dan bahsetmişti.

Kuzenine sevdiği kadından, yüreği azgın alevlerle yanan kraliçeden bahsetmişti. Ona Erawan'den, anahtarların nelere sebep olabileceğinden ve Maeve'in de o anahtarları ele geçirme arzusundan bahsetmişti.

Sonra dizlerinin üzerine çöküp kuzeninden yardım dilenmişti.

Terrasen donanmasına ateş açması için değil.

Maeve'in donanmasına ateş açması için.

Bu son barış şansını heba etmemek için. Hem Morath'ten hem de Maeve'den kaynaklanan karanlığı, hepsini yutmadan önce önleme şansını heba etmemek için. Kendisini köle yapan kraliçe adına değil, kurtaran kraliçe adına savaşmak için.

Bunu düşüneceğim, demişti Endymion.

Böylece Rowan ayağa kalkmış ve bir başka kuzeninin gemisine uçmuştu. Rowan'ın en küçük, en gözleri velfecri okuyan kuzini onu dinlemişti. Rowan'ın kendisine yalvarmasına izin vermişti. Sonra o da yüzünde küçük bir gülümsemeyle aynını söylemişti. *Bunu düşüneceğim.*

Böylece Rowan bir gemiden diğerine geçmişti. Kendisine kulak verebilecek kuzenlerinin yanına uçmuştu.

Bir ihanet girişimi. Rowan'ın onlardan yapmaları için yalvardığı işte buydu. Öyle bir ihanet ki bir daha evlerine dönemeyecek-

lerdi. Toprakları ve unvanları ellerinden alınacak, yok edilecekti.

Onlar arar görmemiş gemileri Lysandra'nın etkisiz hale getirdiği gemilerin yanına geçerken, hiç beklenmedik anda kendi kuvvetlerinin üzerine ok ve büyü yağdırırlarken Rowan filosuna haykırdı: *"Şimdi, şimdi, şimdi!"*

Kürekler dalgaların içine daldı. Adamlar homurdanarak tüm güçleriyle mutlak bir kargaşa hali içindeki donanmaya doğru kürek çekmeye başladılar.

Rowan'ın tüm kuzenleri saldırıya geçti.

Her biri. Hepsi de bir araya gelip konuşmuş ve bir arada yok olma riskini almaya karar vermiş gibi.

Rowan'ın Aelin'a, Terrasen'e verebileceği; kendine ait bir ordusu yoktu.

Şimdi Aelin'a bir ordu kazandırmıştı. Hem de sadece Aelin'ın ondan istediğini söylediği şeyleri kullanarak.

Yüreğini. Sadakatini. Dostluğunu.

Rowan Ateşyürek'inin orada olup Whitethorn Ailesi'nin Maeve'in filosuna nasıl saldırdığını, buz ve rüzgârın dalgaların üzerinde patlayışını izlemesini ne de isterdi.

Lorcan olanlara inanamıyordu.

Maeve'in filosunun üçte biri gemilerin geri kalanına ateş açarken gördüklerine inanamıyordu.

Ve biliyordu... Daha görmeden o gemilerde dalgalanan flamanın gümüş renginde olması gerektiğinden emindi.

Whitethorn başarmıştı. Onun için.

Tüm bunlar Aelin içindi.

Rowan fırsatı değerlendirmeleri, Maeve'i donanmasını yarıp geçmeleri için emir verdi.

Bir nebze afallamış olan Lorcan, Rowan'ın emrini diğer gemilere geçirdi.

Maeve buna izin vermeyecekti. Bu yaptıkları için Whitethorn sınırını haritadan silecekti.

Fakat işte kuzenler oradaydılar. Buzlarını ve rüzgârlarını ken-

di gemileri üzerine gönderiyorlardı. Onlara ahşabı ve askerleri delip geçen oklar ve zıpkınlar ekleniyordu.

Rüzgâr Rowan'ın saçlarını dalgalandırırken Whitethorn kuzenlerinin düşmanı şaşırtarak sağladıkları avantaj sona ermeden kendi gemilerini savaşın içine taşımak için büyüsünü kırılma noktasına dek zorladığının farkındaydı. Budalalar. Hepsi de budalaydılar.

Budala olsalar da...

Gavriel'ın oğlu Whitethorn'a sesleniyordu. Tanrılar lanetleyesice bir zafer çığlıydı bu. O tekrar tekrar çığlık atarken askerler çağrısına yanıt veriyorlardı.

Sonra Fenrys'in sesi yükseldi. Gavriel'ın da. O kızıl saçlı kraliçenin de. Havilliard kralının da.

Donanmaları Maeve'in donanmasının üzerine süzüldü; dört yanda güneş, deniz ve yelkenler vardı. Kılıçlar sabah ışığında parıldıyordu. Küreklerin kalkıp inişi adamların tezahüratıyla ortak bir ritim tutturmuş gibiydi.

Savaşın, kıyımın içine giderlerken prensin ismini tekrarlıyorlardı.

Bir an için Lorcan durup düşündü; Rowan'ı her şeyi tehlikeye atmaya iten şeyin gücünü. Lorcan bunun Maeve'in, Erawan'in hiç ummayacakları yegâne güç olabileceğini düşündü.

Fakat Maeve... Maeve o donanmanın içinde bir yerlerdeydi.

Misilleme yapacaktı. Karşı saldırıya geçip hepsinin canına okuyacaktı...

Rowan donanmalarını Maeve'in ön hatlarına yönlendirdi; oklarının yanında buzunun ve rüzgârının öfkesini de serbest bıraktı.

Rowan'ın gücünün duraksadığı yerde Dorian'ın büyüsü öne çıktı.

İmkânsız bir dava şimdi çok küçük bir ihtimale dönüşmüştü. Whitethorn ve diğerleri saflarını korurlarsa, ayakta kalabilirlerse bir şansları olabilirdi.

Lorcan kendisini gemilerin ve askerlerin arasında Fenrys ve Gavriel'ı arar halde buldu.

Lorcan onlara bakıp nasıl kaskatı kesildiklerini gördüğünde Maeve'in yanıtının geldiğini anladı. Fenrys'in koşup sıçradığını ve

gözden kaybolduğunu gördü. Doranelle'in Beyaz Kurdu bir anda Gavriel'ın yanında belirdi; adamlar onun yoktan ortaya çıkıvermesi karşısında hayretle haykırdılar.

Fakat Gavriel'ın kolunu tuttu ve sonra ikisi de ortadan kayboldu. Yüzleri gergindi. Onlar ortadan kaybolmadan önce sadece Gavriel, Lorcan'e bakabildi; uyaran gözleri fal taşı gibi açıktı. Gavriel eliyle işaret etti; sonrasında ikisinden geriye sadece güneş ışığı ve dalga serpintisi kaldı.

Lorcan, Gavriel'ın işaret ettiği yere baktı ve o müthiş meydan okumaya şahit oldu.

Kanı dondu.

Maeve savaşın suda devam etmesine izin vermişti. Çünkü yayan oynayacağı başka oyunlar vardı. Çünkü denizlerde değildi.

Kıyıdaydı.

Gavriel eliyle işaret etti. Uzak sahile değil, kıyıya, batıya.

Tam olarak saatler önce Elide'ı bıraktığı yere.

Sonrasında Lorcan savaşı umursamaz oldu. Whitethorn için yapmaya razı olduğu şeyleri de. Prense verdiği söze de.

Her şeyden önce Elide'a bir söz vermişti.

Lorcan askerlerden birine emir verip bir şalopaya el koydu. Askerler onu durdurmaya çalışacak kadar aptal değildiler.

Elide kumulların, çevresinde hışırdayan deniz yosunlarının arasında savaşı göremiyor fakat haykırışları ve patırtıları işitebiliyordu.

Savaşın gürültüsünü dinlemektense Anneith'e dostlarına kılavuzluk etmesi için yalvarmaya çalıştı. Lorcan'in ölmemesi, Maeve'in ondan uzak durması için.

Fakat Anneith, Elide'ın dibinden ayrılmıyor; omzunun üzerinde süzülüyordu.

Gör, dedi, hep yaptığı gibi. *Gör, gör, gör.*

Çevrede sadece kum, çim, su, mavi gök ve Lorcan'in Elide'la kalmaları emrini verdiği sekiz muhafız vardı. Muhafızlar kumulların üzerinde yayılmışlardı. Kıyıdaki dönemecin öte yanında alev-

lenen savaşa bulaşmadıkları için kimi rahatlamış kimi huzursuz görünüyordu.

Ses giderek daha da telaşlı bir ton aldı. *Gör, gör, gör.*

Sonra Anneith tamamen ortadan kayboldu. Yo... *Kaçtı.*

Toplanan bulutlar bataklıklardan uzaklaşıp doğmaya başlayan güneşe doğru ilerledi.

Elide ayağa kalktı. Dik kumulun üzerinde kayıp hafifçe sendeledi.

Rüzgâr otları dövüyor, tıslıyordu. Sıcak kumlar soluk griye çalarken o bulutlar üzerinden geçtikleri güneşi kapattı.

Bir şey yaklaşıyordu.

Aelin Galathynius'un gün ışığından, Mala'dan güç aldığını bilen bir şey.

Elide'ın ağzı kurudu. Vernon onu orada bulmuşsa... bu kez Elide'ın onun elinden kurtulması mümkün olmayacaktı.

Elide'ın arkasındaki kumulların üzerindeki muhafızlar tuhaf rüzgârı ve bulutları fark etmeleriyle hareketlendiler. Yaklaşan fırtınanın doğal olmadığını sezmişlerdi. İlken'lere yardım gelene kadar direnebilecekler miydi? Yoksa Vernon bu kez daha da çok sayıda ilken mi getirmişti?

Fakat kumsalda bir meltemin içinden çıkıp gelmiş gibi beliren kişi Vernon değildi.

68

Büyük bir acı veriyordu.

Genç, güçlü ve bilge Nehemia'yı, onu bataklıktaki harabelerin arasında Elena'yla konuşurken görmek büyük bir acı veriyordu.

Bir de diğer acı vardı.

Elena ve Nehemia'nın birbirlerini önceden de tanımaları, birlikte çalışmaları.

Elena'nın bu planları bin yıl önce yapması.

Nehemia'nın öleceğini bile bile Rifthold'a gitmesi.

Aelin'ı yıkacağını, bir suikastçı olmaktan vazgeçerek tahtına çıksın ölümüyle onu *yıkması gerekeceğini* bile bile.

Aelin ve Manon'ın karşısında şimdi bir başka sahne vardı. Cam şatonun derinlerinde gece yarısı gerçekleşen fısıltılı bir sohbet.

Gizlice buluşan bir kraliçe ve prenses. Aylardır yaptıkları gibi.

Kraliçe prensesten bataklıklarda önerdiği bedeli ödemesini istiyordu. Kendi ölümünü ayarlatıp tüm bunların gerçekleşmesini sağlaması için. Nehemia, Elena'ya onun –Aelin'ın– perişan olacağı uyarısında bulunmuştu. Daha da beteri Aelin –Celaena olarak değil– bir öfke ve ümitsizlik uçurumuna düşecekti.

Nehemia haklıydı.

Aelin titriyordu; yarı saydam bedeni öyle titriyordu ki ona derisi kemiklerinden ayrılacakmış gibi geliyordu. Manon ona yaklaştı; belki de cadının sunmaktan anladığı tek teselli şekliydi bu. Dayanışma.

Bir girdap gibi dönen sisin içine tekrar baktılar. Orada sahneler *–hatıralar–* şekilleniyordu.

Aelin bir başka gerçeği kaldırabileceğinden şüpheliydi. Elena'nın onu ve Dorian'ı tanrılara nasıl da sattığını gösteren bir başka görüntü. Üstelik Elena bunu kendi aptalca hatasından dolayı yapmıştı. Kilit'in gerçek amacını anlamamış; Brannon'ın Kilit'iyle nihayet tehdidin sonunu getirip tanrıları her nereye evleri diyorlarsa oraya, Erawan'i de yanlarına alıp döndürmesine izin vermek yerine Erawan'i mezarına mühürlemişti.

Onları evlerine göndermek...Wyrd kapısını açmak için anahtarları ve o kapıyı sonsuza dek mühürlemek için yeni bir Kilit'i kullanarak.

İsimsizdir bedelim.

Son damlasına kadar *kendi* gücünü kullanarak, o yeni Kilit'i dövmek için *kendi* hayatını kullanarak. Anahtarların gücünü son bir kez kullanmak için; sadece bir kez, hepsini sürgün etmek ve kapıyı sonsuza dek mühürlemek için.

Hatıralar bir belirip bir kayboluyordu.

Elena ve Brannon, Aelin'ın on yıldır görmediği bir odada, Orynth'teki sarayın kral süitinde bağırışıyorlardı. Aelin'ın süitinde; daha doğrusu kaçmak zorunda kalmasa onun olacak süitte. Elena'nın boğazında bir kolye parıldıyordu: Göz. İlk ve artık kırık olan Kilit; şimdi Adarlan Kraliçesi olan Elena'nın ahmaklığını, öfkeli tanrılara verdiği sözü kendisine hatırlatmak için taktığı Kilit.

Elena'nın babasıyla tartışması gitgide şiddetlendi; ta ki prenses süitten çıkıp gidine kadar. Sonra Aelin, Elena'nın kuzeydeki o pırıltılı saraya bir daha asla dönmediğini anladı.

Ardından üzerinde hiçbir işaret olmayan yaş bir oda belirdi. Siyah saçlı, başında yıldızlardan bir taç olan bir güzel Elena ve Gavin'ın önünde dikilmiş, cadı aynasının nasıl işlediğini, aynanın hatıraları nasıl içinde saklayacağını anlatıyordu. Rhiannon Crochan. Manon cadıya baktı. Aelin da bir Manon'a bir Rhiannon'a.

Yüzleri... aynıydı. Manon'ın ve Rhiannon Crochan'in yüzleri. Son Crochan Kraliçeleri. Ayrı dönemlerden.

Sonra Brannon'ın yalnız bir görüntüsü belirdi. Başını ellerinin arasına almış, taş bir sunağın üzerindeki kefene sarılı cesedin önünde ağlıyordu. Aşağıda bir kocakarının eğri büğrü bedeni duruyordu.

Ölümsüz Elena, Gavin'la bir insan ömrü kadar yaşamayı seçmişti. Brannon ise hâlâ otuzundan büyük göstermiyordu.

Kızıl-sarı saçlarından bin demir ocağının sıcağı yansıyan, dişlerini sıkan Brannon bir örsün üzerindeki metal diski dövüyor; o darbeleri indirdikçe sırtının kasları altın rengi teninin altındaki kaslar dalgalanıyordu.

Brannon, Orynth Tılsımı'nı dövüyordu.

Kolyenin her iki yanına birer siyah taş parçası yerleştirip üzerlerini mühürledi. Bedeninin her çizgisinde meydan okuma vardı.

Sonra kolyenin sırtına Wyrd işaretleriyle mesajı yazdı.

Tek mesaj.

Onun için.

Brannon'ın gerçek varisi için; Elena'nın cezası ve tanrılara verdiği söz yerini bulsun diye. Onları ayıran ceza ve söz. Brannon'ın kabul edemediği ve etmeyeceği. Hâlâ gücü varken.

İsimsizdir bedelim. Oraya, Wyrd işaretleriyle bunu yazmıştı. Brannon'ın, isimsiz doğan piçin işaretini taşıyan kişi... Tüm bunları sona erdirmenin bedeli *o* olacaktı.

Orynth Tılsımı'nın sırtına yazılı mesaj Brannon'ın sunabileceği yegâne uyarı, kızının yaptıklarından dolayı dileyebileceği yegâne özürdü. Her ne kadar tılsım içinde kimsenin öğrenmemesi, asla dilden dile dolaşmaması gereken bir sır taşısa da.

Fakat ipuçları olacaktı. Ona verilecek ipuçları. Başladıkları şeyin sonunu getirmek için.

Brannon, Elena'nın mezarını kendi elleriyle inşa etmişti. Oraya Aelin için mesajlar da yontmuştu.

Bilmeceler ve ipuçları. Bir yandan o anahtarları dünyanın geri kalanından, anahtarları hükmetmek ve yok etmek için kullanacak güçlerden gizlerken diğer yandan gerçeği açıklamak için.

Ardından Brannon, Mort'u yapmıştı; mezardan ayrılmadan

önce kralın yanağını okşayan Rhiannon Crochan'in hediye ettiği kapı tokmağının metalini dövmüştü.

Brannon siyah taş parçasını –ikinci Wyrd anahtarı– Elena'nın tacının altındaki mücevherin altına gizlerken Rhiannon yanında değildi.

Aynı şekilde Brannon, Damaris'i lahdin yanındaki kılıç sehpasına yerleştirirken de Rhiannon orada değildi. Nefret ettiği ve güçbelâ tahammül edebildiği ölümlü kral için. Fakat Brannon kızının hatırı için nefretini dizginlemişti. Gavin, Brannon'ın kızını sevdiği kadının kızını ondan alıp götürmüşse de.

Son anahtar... Brannon, Mala'nın tapınağına gitti.

Zaten başından beri Brannon'ın tüm bunların sonunu getirmek istediği yer orasıydı.

Tapınağın çevresindeki eriyik ateş Brannon'ın ruhunu okşuyor, onu kendisine çağırıyordu. Bir davet.

Sadece Brannon'ın tanrıların lütfettiği yeteneklerine –*Aelin'in* yeteneklerine– sahip olan biri tapınağa ulaşabilirdi. Rahibeler bile eriyik ateşin ortasındaki adaya erişemiyorlardı. Sadece Brannon'un varisi yapabilecekti bunu. Ya da elinde bir başka anahtar olan kişi.

Böylece Brannon son anahtarı bir döşeme taşının altına bıraktı.

Sonra o eriyik nehrin içine, sevdiğinin yanan kalbine yürüdü.

Ve Terrasen Kralı, Ateş Lordu Brannon bir daha yüzeye çıkmadı.

Aelin o farklı bedendeyken ağlayabildiğine, o bedenden gözyaşları dökülebildiğine neden şaşırdığını bilmiyordu.

Fakat Aelin o gözyaşlarını Brannon için döktü. Elena'nın tanrılara ne vaat ettiğini bilen ve onun o büyük yükü kendi torunlarına bırakmasına öfkelenen Brannon için.

Brannon, Aelin için elinden geleni yapmıştı. O vaadin getireceği darbeyi hafifletmek için. Her ne kadar olacakları tümden değiştiremeyecek olsa da. Aelin'a mücadele şansı vermek için.

İsimsizdir bedelim.

Manon sessizce "Bunun ne anlama geldiğini çözemiyorum," dedi.

Aelin ona ne diyeceğini bilmiyordu. Rowan'a da söyleyememişti.

Fakat sonra Elena ortaya çıktı. En az ikisi kadar gerçekti. Ortadan kaybolan hatıra Mala'nın tapınağının silikleşen altın ışığına gözlerini dikti. Aelin'a "Üzgünüm," dedi.

Manon, Elena'nın yaklaşması karşısında kaskatı kesilip Aelin'dan bir adım uzaklaştı.

Elena "Tek yol buydu," dedi. Gözlerindeki samimi bir acıydı. Pişmanlıktı.

"Hak ederek mi seçildim yoksa bunun tek amacı Gavin'ın kıymetli soyunu korumak mıydı?" Aelin'ın gırtlağından çıkan ses hırıltılı ve sertti. "Havilliard kanı dökmek niye peki? Eski alışkanlıklarla dönüp yükü taşıyacak br başkasını bulmak varken?"

Elena irkildi. "Dorian hazır değildi. Sen hazırdın. Nehemia'yla yaptığım seçim her şeyin plana uygun gitmesini sağlamak içindi."

"Plana göre," diye mırıldandı Aelin. "Senin *tanrılar lanetleyesice hırsızlığın ve korkaklığının* neden olduğu pisliği temizletmek için kurduğun oyunlara göre."

Elena "Acı çekmemi istediler," dedi. "Ben de çektim. Senin bu yükü taşıyacağını bilmek bana acı verdi... Bin yıldır ruhumu paramparça etti bu. Evet demek çok kolaydı; senin bir yabancı, gerçeği bilmesine gerek olmayacak, sadece doğru yetenekle doğru yerde olması gereken bir olacağını hayal etmek... Fakat yanıldım. Hem de nasıl." Elena ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Erawan'in yeniden yükseleceğini ve dünyanın onunla yüzleşeceğini düşünüyordum... Karanlığın çökeceğini bilmiyordum. Topraklarının azap çekeceğini bilmiyordum. Kendi topraklarımı çileden kurtarmaya çalışmamın buna sebep olacağını bilmiyordum. Öyle çok ses vardı ki... Adarlan fethedilmeden önce pek çok ses işittim. Beni uyandıran da o sesler oldu. Bir yanıt, yardım dileyenlerin sesi." Elena'nın gözleri önce Manon'ın sonra tekrar Aelin'ın gözlerine çevrildi. "Farklı krallıklardan, ırklardandılar. İnsan, cadı, Fey... Fakat birlikte bir rüyalar mozaiği oluşturuyor, hepsi de tek şey için yakarıyordu... Daha iyi bir dünya için.

Sonra sen doğdun. Büyüyen karanlığa o alevlerle karşılık verdin. Babamın alevleri, annemin gücü... Nihayet yeniden doğdu. Güçlüy-

dün Aelin. Çok güçlü ve çok kırılgan. Dış tehditlere değil; kendi kalbinin, gücünün tecridinin yol açacağı tehdide karşı kırılgandın. Fakat senin kim olduğunu, neler yapabileceğini bilenler vardı. Anne-baban, onların saray meclisi, büyük amcan... ve Aedion. Aedion senin Vaat Edilen Kraliçe olduğunu biliyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmese de. Senin ya da benim hakkımızda hiçbir şey bilmese de. Kendi halkımı korumak için ne yaptığımı bilmese de."

Sözcükler Aelin' birer taş gibi çarptı. "Vaat Edilen Kraliçe," dedi elin. "Fakat dünyaya değil; tanrılara, anahtarlara vaat edilen kraliçe."

Bedeli ödemek için. Nihayet anahtarları kapıya mühürlemek için onların kurbanı olacaktı.

Deanna'nın Aelin'a görünmesinin amacı sadece ona aynanın nasıl kullanılacağını göstermek değil, Aelin'ın onlara *ait olduğunu* hatırlatmak içindi. Onlara ödenecek bir borcu olduğunu hatırlatmak için.

Aelin sessizce "O gece Florine Nehri'nden sağ çıkmam bir tesadüf değildi sanırım?"

Elena başını iki yana salladı. "Bunu biz..."

"Hayır," diye çıkıştı Aelin. *"Göster bana."*

Elena'nın boğazı yukarı aşağı hareket etti. Fakat sonra sisler koyulaşıp renklendi. Etraflarını çeviren havaya kırağı karıştı.

Kırılan dallar, kesik kesik nefesler, hıçkırıklar, çalıların arasından gelen cılız ayak sesleri. Yaklaşan ir atın gümbür gümbür koşuşu.

Aelin kıpırdamadan dururken o tanıdık, donmuş orman belirdi. Tam da anımsadığı gibi. Sonra *o* göründü. Ufak tefek ve küçüktü. Üzerinde yırtık ve çamurlu bir gecelik vardı. Saçları karman çormandı. Gözlerinde bir dehşet ifadesi ve gördüğünde Aelin'ı perişan eden bir keder vardı. Telaşla ötede kükreyen nehre, köprüye ulaşmaya çalışıyordu...

Diğer yanda köprü ve orman vardı. Sığınağı...

Aelin Galathynius köprü direkleri arasından koşarak geçip de köprünün kesildiğini fark edince... ve sonra aşağıdaki o azgın, yarı donmuş nehre düşünce Manon sessizce küfretti.

Aelin o gün ne kadar yüksekten düştüğünü unutmuştu. Kara nehrin ne denli azgın olduğunu ve gökteki buz rengi ayın aydınlattığı akıntının ak sularının gücünü unutmuştu.

Sonra görüntü değişti. Bu kez karanlık ve sessizlik vardı. Nehir Aelin'ı öfkeyle sürüklerken görüntüler de dönüp duruyordu.

Elena, nehirde sürüklenen Aelin'ı izlerken "Öyle çok ölüm vardı ki," diye fısıldadı. Soğuk dayanılmazdı.

"Öyle çok ölüm, sönen öyle çok ışık," dedi Elena. Sesi titriyordu. "Çok küçüktün. Ve sen mücadele ettin... Hem de çok."

Ve işte Aelin oradaydı; suda ellerini ve bacaklarını sallıyor, debeleniyor; yüzeye, havaya ulaşmaya çalışıyor; akciğerlerinin dolmaya başladığını, basıncın arttığını hissediyordu...

Sonra boynunda asılı Orynth Tılsımı'nın ışığı göz kırptı; yeşilimsi semboller çevresinde hava kabarcıkları gibi gezindi.

Elena dizlerinin üzerine çöküp tılsımın suyun altında parıldayışını izledi. "Benden seni hemen o an almamı istediler. Orynth Tılsımı sendeydi. Herkes senin öldüğünü sanıyordu ve düşman insanları katletmekle meşguldü. Seni alabilir, diğer iki anahtarın izini sürmene yardım edebilirdim. Sana yardım etmeme, o kadarını yapmama izin verilmişti. Diğer iki anahtarı elde ettiğimizde seni yeni bir Kilit dövmeye zorlayacaktım. O Kilit'i yapman için *seni* son damlana kadar kullanmak, kapıyı çağırıp anahtarları içine geri koymak, onları evlerine gönderip tüm bunlara bir son vermek için. Yeterli gücün vardı. Daha o zamanlarda bile. Bunu yapmak seni öldürecekti fakat her şekilde ölme olasılığın vardı. Bu yüzden bir bedene bürünüp sana erişmeme izin verdiler."

Bir figürün suya dalmasıyla Elena titrek bir nefes aldı. Üzerinde kadim bir elbise olan, gümüş saçlı, güzel bir kadın. Aelin'ı belinden tutup yukarı, daha da yukarı taşıdı.

Nehrin yüzeyine ulaştılar. Su karanlık, gürültülü ve azgındı. Aelin, Elena'nın onu üzerine ittiği kütüğe tutunup tırnaklarını ıslak oduna geçirdi. Kendisini nehrin aşağılarına, gecenin içine taşıyan kütüğe tutundu.

"Tereddüt ettim," diye mırıldandı Elena. "O kütüğe tüm gücün-

le tutundun. Her şeyin *–evet, her şeyin–* elinden alınmış da olsa mücadele ettin. Pes etmedin. Bana acele etmemi söylediler. Çünkü beni o somut bedende tutan güçleri azalmaya başlamıştı. Bana seni alıp gitmemi söylediler. Fakat... Tereddüt ettim. Sen o nehir kıyısına çıkana dek bekledim."

Küçük Aelin'ın başının üzerinde çamur, sazlar ve ağaçlar belirdi. Nehir kıyısının dik yokuşunda hâlâ yer yer kar vardı.

Aelin kendisinin nehir kıyısından yukarı sürünüşünü izledi. Güçlükle, santim santim. O an sanki tırnaklarının arasına giren buzlu çamuru, perişan haldeki donmuş bedeninin tekrar tekrar toprağa yığılıp titreyişini yeniden hissetti.

Elena sudan çıkıp nehir kenarındaki Aelin'ın yanına geçtiğinde ölümcül soğuk Aelin'ı kıskacına almıştı.

Elena, Aelin'ın ismini haykırıp ona doğru atıldı. Soğuk ve şok etkisini göstermeye başlamıştı.

Elena "Asıl tehlikenin boğulman olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı. "O kadar uzun süre soğukta kaldığını fark etmemiştim..."

Küçük Aelin'ın dudakları morarmıştı. Aelin kendi küçük göğsünün bir kalkıp bir inmesini izledi...

Sonra da donup kalmasını.

Elena "Öldün," dedi. "Orada öldün. Çok mücadele ettin ve ben seni hüsrana uğrattım. O an ne tanrıları hayal kırıklığına uğratmam, ne her şeyi yoluna koyacağıma dair sözüm be de başka bir şey umurumdaydı. Tek düşünebildiğim..." Elena'nın yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü. "Tek düşünebildiğim bunun ne kadar da adaletsiz olduğuydu. Sen henüz hayatı tanımamıştın bile, sana bu fırsat verilmemişti bile... Ve daha güzel bir dünya dileyip o dünyayı bekleyen tüm insanlar... Yanlarında olup o dünyayı onlara veremeyecektin."

Ah tanrılar.

"Elena," diye mırıldandı Aelin.

Adarlan Kraliçesi Aelin'ın avuçlarına yüzünü bastırıp hıçkırdı. Eski haline dönerken bile Aelin'ı tekrar tekrar Aelin'ı sarsmaya çalışıyordu. Onu uyandırmaya, hayat ışığı sönen küçük bedeni ye-

niden canlandırmaya çalışıyordu.

Elena'nın sesi titredi. "Buna izin veremezdim. Buna dayanamazdım. Tanrılar için değil, senin için."

Elena'nın elinde bir ışık parladı. Sonra ışık koluna ve bedenine yayıldı. Ateş. Kendisini Aelin'a sardı. Sıcak, etraflarındaki karı eritip Aelin'ın buzlarla örtülü saçlarını kuruladı.

Mor dudaklar pembeye döndü. Nefes alıp vermeyi bırakan o göğüs yeniden inip kalkmaya başladı.

Karanlığın yerini şafağın gri ışığı aldı. "Sonra onlara meydan okudum."

Elena, Aelin'ı sazların ve güllerin arasına bırakıp nehre, çevreye göz gezdirdi.

"Nehrin yakınlarında malikânesi olan birini tanıyordum. Evinizden çok uzakta yaşadığı için anne-baban onun varlığını hoş görmüşlerdi. Tabii sorun çıkaracak kadar aptal olmadığı sürece."

Bir ışık demetinden ibaret olan Elena, Arobynn'i Terrasen'deki eski evindeki derin uykusundan çekip çıkardı. Arobynn transtaymış gibi çizmelerini ayağına geçirdi. Kızıl saçları şafağın ışığında parıldıyordu. Ormanın içine at sürdü.

Aelin'ın eski ustası çok gençti. Aelin'ın şimdiki yaşından sadece birkaç yıl büyüktü.

Arobynn'in atı görünmez bir el dizginini çekmiş gibi durdu. Suikastçı azgın nehre, ağaçlara göz gezdirdi. Daha orada olduğunu bile bilmediği bir şeyi arıyormuş gibi.

Fakat işte Elena oradaydı. Güneş ışığı kadar görünmez bir halde, sazların arasında çömeliyordu. Arobynn'in gözleri nehir kenarındaki kirli ve bilinçsiz haldeki figüre çevrildi. Bir kedi zarafetiyle atından inen suikastçı pelerinini çıkarıp çamurda dizlerinin üzerine çöktü ve Aelin'ın nefes alıp almadığını yokladı.

"Onun ne olduğunu, sana neler yapabileceğini biliyordum. Nasıl bir eğitim alacağını da. Fakat böylesi ölümden yeğdi. Hayatta kalabilirsen, erişkinliğe ulaşabilirsen de güçlü biri olacaktın. Belki daha iyi bir dünya dileyip bunun hayalini kuran insanlara... en azından bir şans verebileceğini düşündüm. Onlara yardım edebile-

ceğini... Borç yeniden kapıyı çalana dek."

Orynth Tılsımı'nı fark eden Arobynn'in elleri donakaldı.

Arobynn tılsımı Aelin'ın boynundan çıkarıp cebine soktu. Nazikçe onu kollarının arasına alıp atının beklediği nehir kenarına taşıdı.

Elena bir kez daha "Çok küçüktün," dedi. "Ve hayal kuranlar, borç bir yana dursun... en çok istediğim sana zaman vermekti. En azından yaşamanın ne olduğunu öğrenmen."

Aelin hırıltılı bir sesle "Bedeli neydi Elena?" diye sordu. "Bu yaptığının bedelini sana nasıl ödettiler?"

Görüntü silikleşirken Elena kollarını kendisine sardı. Arobynn kollarında Aelin'la atına biniyordu. Sonra sis yeniden döndü. Elena güçlükle "Gereken yapıldığında ben de gideceğim," diyebildi. "Sana kazandırdığım zamanın karşılığı olarak, bu oyun sona erdiğinde ruhum eriyip karanlığa karışacak. Gavin'ı, çocuklarımı, dostlarımı görmeyeceğim... Yok olacağım. Sonsuza dek."

"Peki sen bunu önceden..."

"Evet, biliyordum. Bana söylediler. Defalarca. Fakat... yapamadım. Yapamadım işte."

Aelin kraliçenin karşısında diz çöktü. Elena'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ellerinin arasına aldı.

Titrek bir sesle "İsimsizdir bedelim," dedi.

Elena başını salladı. "Ayna sadece oydu işte... Bir yana. Seni buraya getirmek için bir hile. Yaptığımız her şeyi anlayabilesin diye." *Sadece biraz metal ve cam.* Aelin'ın Kafatası Körfezi'nde çağırdığı Elena böyle demişti. "Fakat artık buradasın ve gördün. Artık bedeli kavradın. Yeni bir Kilit dövmek, üç anahtarı kapıya geri koymak..."

Aelin'ın alında bir işaret parladı. Teni ısındı. Brannon'ın piç damgası. İsimsizin işareti.

"Mala'nın kanı, senin gücün harcanmalı. Büyü ve kanın son damlasına kadar. Bedel sensin... Yeni bir Kilit yapmanın ve anahtarları kapıya mühürlememin bedeli. Wyrd Kapısı'nı bütünlememenin bedeli."

Aelin yumuşak bir sesle "Biliyorum," dedi. Bir süredir biliyırdu.

Buna elinden geldiğince iyi hazırlanıyordu. Diğerleri için de ha-

zırlıklar yapıyordu.

Aelin kraliçeye "İki anahtarım var," dedi. "Üçüncüyü bulabilirsem, Erawan'den çalabilirsem... benimle gelir misin? Bana tüm bunları sonsuza dek sona erdirmem için yardım eder misin?"

Benimle gelir misin, yalnız olmayayım diye?

Elena başını sallasa da "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Aelin ellerini kraliçenin yüzünden çekti. Derin, titrek bir nefes aldı. "Neden en başından söylemedin bana?"

Aelin'ın içinde arkalarında duran Manon'ın sessizce olup biteni değerlendirdiğine dair bir his uyandı.

Elena "Kendini kölelikten güçbelâ kurtardın," dedi. "Güçbelâ kendini toparlayabiliyor, hâlâ güçlü ve kendindeymiş gibi görünmek için büyük bir çaba harcıyordun. Sana ancak bir noktaya kadar kılavuzluk edebilir, seni ancak bir noktaya kadar itekleyebilirdim. Aynanın yapılıp gizlenme amacı günün birinde sana tüm bunları göstermekti. Her karşılaşmamız sadece dakikalarla sınırlı olduğundan sana anlatamayacaklarımı anlatması için."

"Neden bana Wendlyn'e gitmemi söyledin? Maeve de Erawan kadar büyük bir tehdit."

Buz mavisi gözler nihayet Aelin'ın gözleriyle buluştu. "Biliyorum. Maeve uzun zamandır anahtarları ele geçirmek istiyordu. Babam, Maeve'in bununla fetihlerden başka bir şeyi amaçladığına inanıyordu. Daha karanlık, daha kötü bir şey. Onun neden anahtarları senin gelişinden sonra aramaya başladığını bilmiyorum. Fakat seni Wendlyn'e iyileşmen için gönderdim. Onu bulman için de. Seni uzun zamandır bekleyen kişiyi."

Aelin'ın kalbi sızladı. "Rowan."

Elena başını salladı. "Karanlıkta bir sesti o. Bir sır. Sessiz bir hayalperest. Dostları da öyle. Fakat Fey prensi, o..."

Aelin hıçkırmamak için kendisini tuttu. "Biliyorum. Uzun zamandır tanıyorum onu."

"O neşeyi de tatmanı istedim," diye fısıldadı Elena. "Ne denli kısa süreliğini de olsa."

Aelin "Tattım da," diyebildi. "Teşekkür ederim."

Elena bu sözler karşısında yüzünü elleriyle örttü. Fakat bir süre sonra önce Aelin'ı sonra Manon'ı süzdü; hâlâ sessizdiler ve izliyorlardı. "Cadı aynasının gücü tükeniyor; sizi burada daha fazla tutmayacak. Lütfen... bırak sana yapılması gerekenleri göstereyim. Bu meselenin nasıl çözüleceğini. Sonrasında beni göremeyeceksin fakat... yanında olacağım. Sonuna dek, her adımında yanında olacağım."

Manon elini kılıcına götürürken Aelin yutkunup "O halde göster bana," dedi.

Böylece Elena gösterdi. Sonra Aelin sessiz kaldı. Manon bir yukarı bir aşağı yürüyor, sessizce hırıldıyordu.

Elena, Aelin'ın ömrü boyunca alnında taşıdığı o lanet işareti öpmek için eğildiğinde Aelin ona direnmedi. Mezbahaya götürülecek bir sığırın damgası.

Brannon'ın işareti. Piç doğanın işareti... İsimsiz'in işareti.

İsimsizdir bedelim. Onlara bir gelecek kazandırmak için Aelin bu bedeli ödeyecekti.

Aelin öldüğünde birilerinin hâlâ yardıma koşmasını teminat almak için elinden geleni yapmıştı. Onlara verebileceği tek şey, Terrasen'e verebileceği son armağandı bu. Azgın alevlerden yüreğiyle sevdiklerine verebileceği.

Elena, Aelin'ın yanağını okşadı. Sonra kadim kraliçe ve sisler kayboldu.

Güne ışığı etraflarını sardı. Aelin ve Manon'ın gözleri öyle bir kamaştı ki tıslayıp birbirlerine çarptılar. Denizin kokusu, yakınlarda kıyıya vuran dalgaların sesi ve yosunların hışırtıları karşıladı onları. Daha ötede, uzakta bir yerde topyekûn bir savaştan metal sesleri ve haykırışlar geliyordu.

Bataklıkların eteklerinde, denizin ucundaydılar. Savaş denizin millerce açığında gerçekleşiyordu. Bir şekilde sislerin içinde yolculuk etmiş olmalıydılar...

Yumuşak, dişi bir kahkaha otların arasından onlara ulaştı. Aelin'ın aşina olduğu bir gülüştü bu.

Ve Aelin bir şekilde, belki sislerin içinde yolculuk etmemiş ola-

bileceklerini düşündü.

Oraya bırakılmışlardı. Bunun gerisinde hangi güçler varsa, hangi tanrılar onları gözlüyorsa onlar tarafından bırakılmışlardı.

Turkuvaz denizin karşısındaki kumluk alanda; yakındaki kum tepelerinin üzerinde katledilen, üzerlerinde Briarcliff zırhları olan, hâlâ kanları akan ölü muhafızların karşısında dikilmesi için. Fey Kraliçesi Maeve'in karşısında dikilmesi için.

Elide Lochan boğazında bir Fey savaşçısının kılıcıyla, dizleri üzerinde Maeve'in karşısında duruyordu.

69

Aedion ordularla, ölümle sayısını şaşıracak kadar çok yüzleşmişti...

Rowan'ın tüm yaptıklarına rağmen... düşman gemileri hâlâ sayıca onlardan üstündü.

Gemiler arasındaki savaş çok tehlikeli bir hale gelmişti. Büyü kullananlar Lysandra'nın dalgaların altından gelecek saldırılarına izin vermeyecek kadar tetikteydiler.

Şimdi Lysandra, Aedion'ın yanında leopar formunda savaşıyor; gemiye çıkmaya çalışan Fey savaşçılarının işini bitiriyordu. Rowan ve Dorian'ın düşmanları bir zırh eldiveni gibi ezen büyüsünden sıyrılmayı başaran askerlerin icabına bakıyordu.

Aedion'ın babası gitmişti. Fenrys ve Lorcan de. Aedion babasını son kez emri altındaki gemilerden birinin kıç güvertesinde görmüştü. Elinde bir kılıçla Aslan öldürmeye hazırdı. Aedion'ın kendisine baktığını sezmişçesine onun bedenini altın rengi bir ışık duvarıyla sardı.

Aedion, Gavriel'dan bu ışık duvarını, gitgide daralıp Aedion'ı ikinci bir deri gibi saran kalkanı kaldırmasını isteyecek kadar aptal değildi.

Dakikalar sonra Gavriel gitti. Ortadan kayboldu. Fakat Aedion'ın üzerine sardığı büyülü kalkan yerinde kaldı.

Bu olay keskin bir dönüşün başlangıcı oldu. Ölümsüzlerin

ölümlülere karşı büyük sayı üstünlüğüyle büyük kayıplar veren filo savunmaya geçti.

Aedion'ın bunda Maeve'in parmağı olduğundan emindi. Fakat asıl sorunu o kaltak değildi.

Hayır, Aedion'ın asıl sorunu etrafını çeviren donanmaydı; asıl sorunu karşısındaki düşman askerlerinin iyi eğitimli olmaları ve kolay kolay ölmemeleriydi. Asıl sorunu kılıç tutan kolunun ağrıması, okların saplandığı kalkanından parçalar kopması ve o düşman gözlerinin denizde hâlâ göz alabildiğince uzanmasıydı.

Aedion, Aelin'i, onun nerede olduğunu aklına takmamaya çalıştı. Fey içgüdüleri Rowan ve Dorian'ın büyülerinin canlanıp düşman kuşatmasına yönelmesiyle tetiklendi. O gücün uyanmasıyla gemiler çatladı; savaşçılar kendi zırhlarının ağırlığı altında ezildiler

Kendi gemileri güç seli sayesinde üzerlerine gelen gemiden uzaklaşırken Aedion bu gecikmeyi Lysandra'ya doğru dönmek için kullandı. Kendi yaralarından ve başkalarında açtığı yaralardan akan kan üzerini kaplamış, teninden aşağı inen terle karışmıştı. Şekil değiştirene "Kaçmanı istiyorum," dedi.

Lysandra tüylü başını Aedion'a çevirdi. Soluk yeşil gözleri hafifçe kısıldı. Kan ve et parçaları ağzından geminin zeminindeki tahtalara aktı.

Aedion, Lysandra'nın gözlerine baktı. "İster kuşa, ister güveye, ister balığa dönüş. Umurumda değil. Yeter ki kaç. Bizim yenileceğimizi anladığında kaçacaksın. Bu bir emirdir."

Lysandra *"Ben senden emir almam,"* der gibi tısladı.

Aedion "Teknik açıdan senden üst rütbeliyim," dedi. Kılıcıyla kalkanına saplanan iki oku kesip attı. Fey savaşçılarıyla dolu br başka gemiye doğru hareketlendiler. "O halde kaçacaksın. Yoksa Öte Dünya'da kıçını tekmelerim."

Lysandra, Aedion'ın üzerine yürüdü. Aedion kadar cesur olmayan bir başla erkek üzerine gelen öyle bir yırtıcı karşısında gerilerdi. Hatta Aedion'ın bazı askerleri bunu yaptılar bile.

Fakat Lysandra arka bacakları üzerinde doğrulurken Aedion yerinden kıpırdamadı. O büyük pençeler Aedion'ın omuzlarına yer-

leşti. Lysandra kan içindeki kedi suratını Aedion'ın yüzüne yaklaştırdı. Islak bıyıkları seğirdi.

Lysandra öne eğilip burnunu Aedion'ın yanağına, boynuna sürttü.

Sonra yeniden yerine döndü. Ses çıkamayan pençelerinden etrafa kan sıçrıyordu.

Lysandra lütfedip Aedion'a baktığında Aedion alçak sesle "Bir dahaki sefere bunu insan formunda yap," dedi.

Lysandra yanıt olarak tüylü kuyruğunu hafifçe kıvırdı.

Fakat gemileri üzerlerine son gelen gemiye yöneldi. Hava sıcaklığı bir anda düştü. Aedion buna Rowan'ın mı, Dorian'ın mı yoksa Whitethorn asilzadelerinden birinin mi sebep olduğundan emin olamadı. Maeve'in getirdiği büyü gücüne sahip kişiler daha çok Rowan'ın soyundan geldiği için şanslıydılar.

Aedion kendisini hazırlayıp ayaklarını ayırırken rüzgâr ve buz düşman hatlarına hücum etti. Fey askerleri, belki de bir zamanlar Rowan'ın komutasındaki Fey askerleri çığlıklar attılar. Fakat Rowan ve Dorian amansızca saldırmaya devam ettiler.

Rowan ve Dorian güçlerini Maeve'in filosuna gönderiyor, hatları birer birer yarıyorlardı.

Fakat üzerlerine gelen gemilerin, Aedion ve diğerlerini hedef alan gemilerin sonu gelmiyordu. Briarcliff'li Ansell sol kanadı tutuyordu ve... hatlar geçit vermiyordu. Maeve'in donanması hâlâ sayıca onlardan üstündü.

Gemilerinin tırabzanından aşan ilk Fey askeri dosdoğru Lysandra'nın üzerine yürüdü.

Fey erkeğinin yaptığı son hata oldu bu.

Sıçrayıp muhafızın savunmasını aşan Lysandra çenelerini Fey erkeğinin boynuna geçirdi.

Kemik çatırdarken etrafa kan sıçradı.

Aedion tırabzanın üzerinden aşan ikinci askere saldırmak için ileri sıçradı. Kavisler çizerek inen borda kancalarının arasından geçti.

Aedion kendisini cinai bir sakinlik haline soktu. Bir gözü asker-

leri artarda yere seren şekil değiştirenin üzerindeydi. Babasının altın kalkanı da Lysandra'yı güzelce koruyordu.

Ölüm Aedion'ın üzerine yağdı.

Aedion geriye kaç Fey askerinin kaldığını düşünmemeye çalıştı. Rowan ve Dorian'ın kaç düşmanı hakladığını, etraflarında batan gemileri, deniz boğan kanı ve enkazı da.

Aedion öldürmeye devam etti.

Öldürdü.

Öldürdü.

Dorian'ın nefesi boğazını yakıyordu; büyüsü yavaşlamıştı ve şakaklarında bir baş ağrısı başlamıştı. Fakat askerler çevresinde savaşıp ölürken Dorian gücünü serbest bırakmaya devam etti.

Sayıları çok fazlaydı. Çok sayıda eğitimli savaşçı, içlerinden çok azı büyü gücüne sahipti ve o gücü Aedion ve arkadaşlarının savunmasını yarmak için kullanıyorlardı.

Aedion diğerlerinin ne durumda olduğuna bakmaya cesaret edemiyordu. Sadece kükremeleri, öfkeli hırlamaları, ölen insanların tiz çığlıklarını, tahtalardan gelen çatırtıları ve kopan iplerin seslerini işitiyordu. Gökte bulutlar toplanıyor, güneşi kapatıyordu.

Dorian'ın büyüsü gemilerdeki, askerlerdeki hayatı çekip alırken, askerlerin ölümüne bulanırken neşe içindeydi. Yine de büyüsü güçten düşüyordu. Dorian aradan ne kadar zaman geçtiğinin hesabını şaşırmıştı.

Yine de düşman saldırmaya devam ediyordu. Ayrıca Manon ve Aelin hâlâ dönmemişlerdi.

Rowan ön cepheyi tutuyordu. Silahlarını doğrultmuş, yaklaşacak kadar aptal askerlere karşı hazırlamıştı. Fakat çok sayıda asker büyülerini aitı. Çok sayıda asker düzenli bir şekilde onların üzerine çullanıyordu.

Tüm bunlar karşısında Aedion dalgaları aşan, acı dolu bir çığlık attı.

Çığlığı öfke dolu bir kükremeyle karşılık buldu. Yoksa Adion...

Dorian ağzında kanın bakırımsı tadını hissetti... Tükenmişlik.

Bir kükreme daha, pes, havayı yaran bir feryat. Dorian kendini hazırladı. Büyüsünü belki de son kez için harekete geçirdi.

Yeniden bir kükreme gelirken haşmetli bir figür tüm ağırlığıyla bulutların arasından inişe geçti.

Bir ejderha. Pırıltılı kanatları olan bir ejderha.

Arkasında da, hınzırca bir neşeyle Fey filosunun tepesine inen on iki ejderha daha vardı.

70

Lysandra o kükremeyi tanıyordu.

Hemen ardından Abraxos belirdi. Ağır bulutların arasından dalışa geçen ejderhanın ardında üzerlerinde binicileri olan on iki ejderha vardı.

Demirdiş cadıları.

"Ok atmayın!" Rowan yarım düzine geminin ötesinden geri kalan son oklarını Abraxos'un en yakınındaki altın saçlı cadıya çeviren okçulara böyle bağırdı. Cadının soluk mavi ejderhası bir savaş çığlığı attı.

Diğer cadılar ve onların ejderhaları Feylere dünyayı dar ettiler. Sıklaşan savunma hatlarını yarıp borda kancalarının halatlarını koparak Rowan ve Aedion'ın adamlarının soluklanmasını sağladılar. Kime saldıracaklarını, hangi tarafa destek vereceklerini öyle iyi biliyorlardı ki...

Abraxos ve on bir ejderha daha tek ve kıvrak bir hareketle kuzeye döndü. Sonra panik içindeki düşman filosunun arasında daldılar. Altın saçlı binici ise Lysandra'nın gemisine yöneldi. Gök mavisi ejderhası zarafetle pruvaya indi.

Cadı güzeldi. Alnına örülmüş, siyah bir deri şerit bağlamıştı. Belirli birine değil, herkese seslenerek "Manon Siyahgaga nerede?" diye sordu.

Aedion boğuk bir sesle "Sen de kimsin?" diye sordu. Fakat göz-

lerinden cadıyı tanıdığı belliydi. Temis'in tapınağındaki o günü anımsamış gibi.

Cadı beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Fakat parmak uçlarında demirin ışıltısı vardı. "Asterin Siyahgaga, hizmetinizdeyim," dedi. Savaş halindeki gemilere göz gezdirdi. "Manon nerede? Abraxos bizi buraya..."

Aedion gürültüde sesini duyurabilmek için yüksek sesle "Uzun hikâye," dedi. "Fakat o burada." Lysandra yakına gelip cadıyı, Fey askerlerine cehennemi yaşatan cadılar meclisine baktı. "Sen ve On Üçler'in kıçımızı kurtarın, cadı," dedi Aedion, "ben de siz ne halt bilmek istiyorsanız hepsini anlatayım."

Hınzırca gülümseyen cadı başını eğdi. "O halde savaş alanını sizin için temizleyelim."

Asterin ve ejderha havalanıp dalgaların arasından geçerek diğerlerinin savaştığı yere doğru ok gibi fırladılar.

Asterin'in düşmana yönelmesi üzerine ejderhalar ve sürücüleri geri çekilip göğe yükseldiler ve saldırı düzenine geçtiler. Düşmanın tepesine inecek bir çeki gibi.

Fey'ler durumun farkındaydı. Cılız kalkanlarını kaldırıp telaşla ejderhalara ok atmaya başladılar. Panikleri doğru dürüst nişan almalarına engel oluyordu. Fakat ejderhalar zırhla kaplıydı; sağlam ve güzel zırhlarla.

On Üçler düşmanlarına gülüp güney kanadından saldırıya geçtiler.

Lysandra –son bir kez– dönüşebilecek gücü olmasını ne de isterdi. O görkemli yıkımda cadılara eşlik etmeyi.

On Üçler panik içindeki gemileri aralarına alıp parçaladılar. Ellerindeki tüm silahları –ejderhalar, kılıçlar, demir dişler– kullanıyorlardı. Onların elinden kurtulanlar da Rowan ve Dorian'ın büyüsünün insafsızlığıyla yüzleşiyordu. Büyüden sıyrılabilenler ise...

Lysandra, Aedion'ın kanla kaplı yüzündeki bakışı fark etti. General-prens o kendine has tarzıyla küstahça sırıttı. Bu da Lysandra'nın içinde kana susamışlıktan daha vahşi bir heyecan uyandırdı. "Cadıların bizi gölgede bırakmalarını istemeyiz, değil mi?"

Lysandra, Aedion'a aynı şekilde sırıtarak karşılık verdikten sonra kendisini savaşın içine attı.

Sayıları artık o kadar da fazla değildi.

Rowan'ın büyüsü kırılma noktasına kadar zorlanmıştı. Paniği zihninin gerisinde sabit bir kükreme olsa da saldırmaya, rüzgâr ve buzu ya da Dorian'ın ham ve kontrolsüz güç dalgalarını aşabilen herkese kılıçlarını sallamaya devam etti. Fenrys, Lorcan ve Gavriel bir saat –ya da bir ömür kadar uzun gelen bir süre önce– belli ki Maece'in onları çağırdığı yere gitmişlerdi. Fakat donanma iyi dayanıyordu. Briarcliff'li Ansel'ın adamları her kimseler Fey savaşçılarından korkmuyorlardı. Ayrıca kıyıma da yabancı değildiler. Rolfe'un adamları da öyle. Hiçbiri kaçmıyordu.

On Üçler Maeve'İn panik içindeki filosunu mahvetmeye devam ediyorlardı. Asterin Siyahgaga yükseklerden emirler yağdırıyor, on iki cadı sert ve zeki bir kararlılıkla düşman hatlarını yarıyordu. Bir cadılar meclisi bile böyle dövüşüyorsa onlardan kurulu bir ordu...

Geri kalan gemiler ölü arkadaşlarından daha zekice davranmaya karar verip birbirlerinden ayrılmaya başlayınca Rowan dişlerini sıktı. Maeve geri çekilme emri verdiyse...

Çok fenaydı bu. Hem de nasıl. Oysa Rowan, Maeve'in gemisini o mürekkep karasının dibine bizzat gönderecekti.

Rowan üzerinden geçip On Üçler'ini yeniden saldırıya hazırlayan Asterin'e tiz bir ıslık çaldı. Asterin de ona ıslık çalıp onay verdi. On Üçler kaçan donanmanın peşine düştüler.

Savaş artık yatışmıştı ve kızıl dalgalar enkazı hızlı bir akıntıyla taşıyordu.

Rowan kaptana safı bozmaması ve Maeve'in donanmasındaki gemilerden aptallık edip kaçmayan olursa icaplarına bakması emrini verdi.

Rowan'ın bacakları zangırdıyor, kolları titriyordu. Öyle ki silahlarını bırakırsa yerden alamamaktan endişe ediyordu. Yine de şekil değiştirip göğe yükseldi.

Rowan'ın kuzenleri On Üçler'le birlikte kaçmaya çalışan filonun peşine düştüler. Rowan gemileri sayma arzusunu bastırdı. Fakat daha da yükselerek ortalığı kolaçan etti.

Bir gemi eksikti.

Rowan'ın bizzat yolculuk ettiği, çalıştığı, geçmiş savaşlarda ve yolculuklarda üzerinde çarpıştığı bir gemiydi bu.

Maeve'in özel savaş gemisi *Nightingale* ortalıkta görünmüyordu.

Gemi Whitethorn asilzadelerini ve On Üçler'i savuşturmaya çalışarak geri çekilen filonun arasında değildi.

Batarak suya karışan devasa gemilerin arasında da yoktu.

Rowan'ın kanı dondu. Fakat hızla, tüm gücüyle Aedion ve Lysandra'nın gemisine doğru dalışa geçti. Geminin güvertesi öyle kanla kaplanmıştı ki Rowan dönüşüp ayaklarını zemine bastığında kan dalgalandı.

Aedion kan içindeydi. Hem kendisinin hem de diğerlerinin kanıydı bu. Lysandra kanla dolu midesini temizlemekle meşguldü. Rowan kendisini toplayıp ölü Fey'lerin arasından geçlerken onların yüzüne dikkatle bakmadı.

Ağırlığını bacağına vermesiyle yüzü ekşiyen Aedion hemen "Geri geldi mi?" diye sordu. Rowan kardeşinin yarasına göz attı. En kısa sürede, büyüsü tazelenir tazelenmez onu iyileştirmesi gerekecekti. Öyle bir yerde, Aedion'un Fey kanı bile iltihabın önüne uzun süre geçemezdi.

"Bilmiyorum," dedi Rowan.

"*Bul onu*," diye hırladı Aedion. Gözlerini gözlerinden sadece Lysandra'nın insan formuna dönüşünü izlemek için ayırdı. Lysandra'nın tenine serpişmiş yaralara baktı.

Rowan gerildi. Dorian ana güvertenin tırabzanında belirdiğinde zeminin ayaklarının altından kayıp gideceği hissine kapıldı. Kralın yüzü çökmüş ve bitkindi. Besbelli kalan sın büyüsünü bir şalopayı denizde yürütmek için kullanmıştı. Dorian soluk soluğa "Sahil," dedi. "Aelin, Elide'ı gönderdiğimiz sahilde bir yerde... Hepsi oradalar."

Orası kilometrelerce uzaktaydı. Nasıl gitmişlerdi ki oraya?

Lysandra "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Kanlı parmaklarıyla saçlarını arkadan bağladı.

Dorian "Çünkü orada bir şeyin varlığını sezebiliyorum," dedi. "Alev, gölge ve ölüm. Sanki orada Lorcan, Aelin ve biri daha var. Kadim biri. Güçlü." Rowan işiteceklerine kendisini hazırlasa da Dorian "Ve o kişi bir dişi," dediğinde hissettiği katıksız dehşete hazırlıklı değildi.

Maeve onları bulmuştu.

Savaşın amacı ne zafer ne fetihti.

Sadece dikkat dağıtmaktı. Maeve asıl ganimetini almak için aradan sıyrılmıştı.

Oraya asla yeterince çabuk gidemeyeceklerdi. Rowan tek başına uçsa büyüsü kırılma noktasına kadar tükendiğinden fazla faydası olmayacaktı. Hepsi orada olabilirse şansları, *Aelin*'ın şansı artacaktı.

Rowan arkalarındaki ufka, filodan geri kalanları yok eden ejderhalara doğru döndü. Kürek çekmek uzun zaman alırdı. Büyüsü tükenmişti. Fakat bir ejderha... Bir ejderha işe yarayabilirdi.

71

Fey Kraliçesi tam da Aelin'ın anımsadığı gibiydi. Fırfırlı, simsiyah bir elbise; kapkara saçların altında güzel bir yüz, cılız bir gülümsemeyle kıvrılan kızıl dudaklar... Başında bir taç yoktu. Ne nefes alanlar ne de uyuyan ölüler onun kim olduğunu anlayabilirlerdi.

Şekil bulan rüyalar ve kâbuslar; ayın karanlık yüzü.

Donuk yüzlü bir gözcünün boğazına kılıcını yasladığı Elide, Maeve'in karşısında titriyordu. Elide'ı koruma görevi verilen, Ansel'ın zırhlarını taşıyan adamlar daha birbirlerini uyaramadan öldürülmüş gibiydiler. Kınlarından ancak yarıya kadar çekilmiş silahlarına bakılırsa mücadele etme şansları bile olmamıştı.

Elide'ı gören Manon bir taş gibi donakaldı. Demir tırnakları yuvalarından fırladı.

Aelin kendisini zorlayıp yüzüne yarım yamalak bir gülümseme kondurdu. Yaralı, kanayan yüreğini ise göğsünün derinlerindeki bir kutuya kapattı. "Bana sorarsan Doranelle'deki kadar etkileyici bir gösteri değil," dedi. "Fakat hiç olmazsa bir bataklık gerçek doğayı daha iyi yansıtıyor. Anlıyorsun ya? Burası senin için harika bir yeni yuva olacak. Kesinlikle burayı fethetmek için onca yoldan gelmene değecek."

Sahile uzanan tepenin kenarından bir avuç Fey savaşçısı onları gözlüyordu. Hem erkek hem dişi savaşçıların hepsi silahlı ve yabancıydı. Devasa, zarif bir gemi ötedeki sakin körfezde bekliyordu.

Maeve hafifçe gülümsedi. "Her zamanki neşenin böylesi karanlık günlerde eksilmediğini görmek ne güzel."

"Yakışıklı Fey erkeklerinin çoğu benim saflarımdayken neşem nasıl eksilsin ki?"

Maeve başını yana eğdi. Siyah, gür saçları omzundan aşağı sarktı. Lorcan ona yanıt verirmişçesine kumulların kenarında belirdi. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Gözleri huzursuzdu. Kılıcını çekmişti. Aelin, Lorcan'in dikkatinin Elide'ın üzerinde olduğunu, savaşçının onun için endişelendiğini fark etti. Lorcan'in gözleri Elide'ın beyaz boynuna kılıcını yaslayan gözcüye çevrilmişti. Maeve savaşçıya şöyle bir gülümsese de Manon'a baktı.

Dikkati farklı bir yana çevrilen Lorcan, Aelin'ın yanında yerini aldı. Bu meselede birer müttefikmişler, sırt sırta savaşacaklarmış gibi. Aelin ona bir şey söyleme gereği duymadı. Zaten Maeve söze girmiş, cadıya "Yüzün tanıdık," demişti bile.

O yüzdeki soğuk ve hissiz ifade değişmedi. "Bırak kızı gitsin."

Küçük, nefesi andıran bir gülüş. "Ya?" O kadim gözler Elide'a çevrildiğinde Aelin kaskatı kesildi. "Demek kraliçenin, cadının ve... sağ kolumun isteği bu."

Aelin gerildi. Yanında nefes alıp veren Lorcan'i unutmuştu.

Maeve, Elide'ın saçlarının bir tutamıyla oynadı. Perranth Leydisi titredi. "Lorcan Salvatarre'nn kurtarmam için beni çağırdığı kız."

Ansel'ın filosunun geldiği gün Lorcan'in yaydığı o güç dalgası... Aelin onun bir çağrı olduğunu biliyordu. Tıpkı kendisinin Kafatası Körfezi'ne Valg'leri çağırdığı gibi. Aelin, Ansel'ın gelişini hemen açıklamaya yanaşmayıp yarattığı şaşkınlığın keyfini sürmek istemişken Lorcan düşman filosu olarak gördüğü bir güce karşı Maeve'in donanmasını çağırmıştı. Elide'ı kurtarmak için.

Lorcan sadece "Üzgünüm," dedi.

Aelin, Lorcan'in ondan mı yoksa gözleri öfkeden fal taşı gibi açılan Elide'dan mı özür dilediğinden emin olamadı. Fakat Aelin "Bilmiyor muydum sanıyorsun?" dedi. "Önlemlerimi almadığımı mı sanıyordun?"

Lorcan'in kaşları çatıldı. Aelin omuz silkti.

Fakat Maeve konuşmasına devam etti: "Leydi Elide Lochan, Cal ve Marion Lochan'in kızı. Aynı kanı paylaşıyorsanız cadının seni ger almaya can attığına şaşmamak gerek."

Manon uyarı mahiyetinde hırladı.

Aelin sözcükleri uzatarak Fey Kraliçesi'ne "Eh, o kadim leşini buraya bir hiç için getirmiş olamazsın," dedi. "O halde konuya girelim. Kızın karşılığında ne istiyorsun?"

Maeve'in dudaklarına yine o engerek sırıtışı belirdi.

Elide titriyordu; bedenindeki her kemik, her gözenek tepesinde dikilen ölümsüz kraliçenin ve kılıcını boğazına dayayan muhafızın korkusuyla titriyordu. Kraliçenin diğer muhafızları uzakta duruyorlardı. Fakat yüzünde gergin bir ifade olan, kendi bedeni zor dizginlediği bir öfkeyle titreyen Lorcan'in gözü tekrar tekrar Elide'ı rehin alan savaşçıya kayıyordu. Lorcan'in yüzü gergindi ve kendisini güçlükle zapt ettiği için bedeni titriyordu.

Yüreğini verdiği kraliçe bu muydu? Dünyaya kasvetli gözlerle bakan bu soğuk yaratık mı? O askerleri bir an bile tereddüt etmeden öldüren bu kişi miydi?

Lorcan'in *onun* için çağırdığı kraliçe. Lorcan, Maeve'i *onu* kurtarmak için getirmişti...

Elide'ın nefesi boğazına batar oldu. Lorcan onlara ihanet etmişti. Elide uğruna *Aelin*'a ihanet etmişti.

Maeve kendi kendine düşünür gibi "Kız için ne ödeme istemeliyim?" dedi. Onlara doğru birkaç adım attı. Ay ışığı kadar zarifti. "Bunu bana neden sağ kolum söylemiyor? Çok meşguldün Lorcan. Şu son aylarda çok meşguldün."

Lorcan başını eğerken sesi boğuk çıkıyordu. "Sizin için yaptım majesteleri."

"O halde yüzüğüm nerede? Anahtarlarım nerede?"

Bir yüzük. Elide iki elini kavuşturmuştu ve bahsi geçen yüzüğün altta gizlenen elinin parmaklarından birindeki altın yüzük olduğuna bahse girebilirdi.

Fakat Lorcan çenesiyle Aelin'a işaret etti. "İki anahtar onda."

Elide'ın içi buz kesti. "Lorcan." Muhafızın kılıcı Elide'on boğazında seğirdi.

Aelin sadece Lorcan'e soğuk bir bakış attı.

Lorcan ne Elide'a ne Aelin'a baktı. Onlar yokmuş gibi davranarak "Aelin'da iki anahtar var," dedi, "ayrıca Erawan'in üçüncü anahtarı nerede gizlediğine dair iyi bir fikri olabilir."

"Lorcan," diye yakardı Elide. Hayır... hayır, bunu yapmayacaktı; onlara yeniden ihanet etmeyecekti...

Lorcan, Elide'a *"Sessiz ol,"* diye hırladı.

Maeve'in gözleri yeniden Elide'a çevrildi. O gözlerdeki kadim, sonsuz karanlık boğucuydu. "Ona seslenirken sesin ne de içten Perranth Leydi'si. Ne de samimi."

Aelin burnundan güldü. Maeve'e yapacağı uyarı bundan ibaretti. "İnsanları korkutmaktan daha iyi bir işin yok mu senin? Kızı bırak da bu işi eğlenceli bir şekilde çözelim."

Aelin'ın parmak uçlarında alevler dans ediyordu.

Hayır. Aelin'ın büyüsü boşalmış, tükenmişlik kapıya dayanmıştı.

Fakat Aelin öne doğru bir adım attı. Yanından geçerken Manon'ı yana itekleyip cadıyı gerilemeye zorladı. Aelin sırıtıp "Dans etmek ister miydin Maeve?" diye sordu.

Fakat Aelin omzunun üzerinden Manon'a sanki *"Kaç"* dermiş gibi bir bakış attı. *Kaç. Maeve gardını düşürür düşürmez, Elide'ı alıp kaç.*

Maeve, Aelin'a aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Şu an uygun bir dans partneri olabileceğini sanmıyorum. Büyün neredeyse tükenmişken yani. Buraya gelmemin tek sebebinin Lorcan'in çağrısı olduğunu mu sandın? Sence Morath'e senin burada olduğunu kim fısıldadı? Elbette ki budalalar sen kendini onların ordularıyla uğraşırken tükettiğinde benim bekliyor olacağımı fark etmediler. Sen daha Eyllwe sahillerinde yormak için başlattığım yangınları söndürürken gücünü tüketmiştin. Lorcan'in bana senin tam yerini vermesi ve bu sayede izini sürerken harcayacağım enerjiyi kendime saklamam da çok iyi oldu.

Bir tuzak. Büyük, haince bir tuzak. Aelin'ın gücünü günler, haftalar boyunca tüketmek için. Fakat Aelin bir kaşını kaldırdı. "Koca bir donanmayı sadece birkaç yangın çıkarmak için mi getirdin?"

"Donanmayı senin kendini göstermek için öne çıkıp çıkmayacağını görmek için getirdim. Fakat anlaşılan bunu sen değil, Prens Rowan yaptı."

Elide'ın içini bir ümit kapladı. Fakat Maeve "Donanma sadece bir önlemdi," dedi. "İlken'lerin seni tamamen tüketmemeleri ihtimaline karşı... yüz geminin ben hazırlanana kadar senin için yakacak bolca çıra vazifesi göreceğini, seni epey yoracağını düşündüm."

Maeve'in filosunu –ya da filosnun bir kısmını– bir tek ödül için gözden çıkarması... Delilikti bu. Kraliçe büsbütün delirmişti. Elide, Lorcan'e ve Manon'a "Bir şeyler yapın," diye ödül için gözden çıkarması... Delilikti bu. Kraliçe büsbütün delirmişti. Elide, Lorcan'e ve Manon'a "Bir şeyler yapın," diye tısladı. *"Bir şeyler yapın."*

İkisinden de bir yanıt gelmedi.

Aelin'ın parmakları arasındaki alevler büyüyüp önce elini, sonra kolunu kaplarken kadim kraliçeye "Tek işittiğim bolca laklak," dedi.

Maeve'in gözlerini muhafıza çevirmesiyle hepsi geriledi. Muhafız Elide'ı kızın boğazından kılıcını ayırmadan sürükledi.

Cadı geri çekilse de gözleri Elide'ı tutan muhafızdaydı. Elinden geldiğince her ayrıntıyı zihnine kazıyordu.

Maeve "Kazanmayı ümit bile edemezsiniz," dedi. Sanki bir kart oyunu oynayacaklardı da.

"En azından sonuna kadar keyif alırız," diye karşılık verd Aelin. Alevler artık tüm bedenini sarmıştı.

"Hah, seni öldürmekten gibi bir derdim yok," diye mırladı Maeve.

Sonra ikisi de patladı.

Alev ileri uzandı; kızıl ve altın satısı... O anda Aelin'ın üzerine bir karanlık duvarı geldi.

Çarpışmanın şiddetiyle büyük bir sarsıntı oldu.

Manon bile kıç üstü düştü.

Fakat Lorcan harekete geçmişti bile.

Elide'ı tutan muhafızın Lorcan'in kestiği boğazından akan kan Elide'ın saçlarına aktı.

Muhafızın arkasındaki diğer iki muhafız yüzlerine artarda saplanan iki savaş baltasıyla öldüler. Elide ayaklandı. Bacağında büyük bir acı vardı. Saf, körlemesine bir içgüdüyle Manon'a doğru koştu. Fakat Lorcan, Elide'ı tuniğinden kavradı. *"Seni akılsız budala,"* diye çıkıştı Lorcan. Elide onu tırnaklayarak karşılık verdi.

Maeve sessizce, Lorcan ve Elide'a bakmadan "Lorcan, kızı tut," dedi. "Onunla kaçmak gibi aptalca fikirler gelmesin aklına." Lorcan olduğu yere çakılırken Elide'ı daha da sıkıca kavradı.

Maeve ve Aelin bir kez daha saldırdılar.

Işık ve karanlık.

Kumulların üzerindeki kumlar ve dalgalar titreşti.

Çünkü Aelin tüm gücü yerindeyken...

Maeve'i yenebilirdi.

Fakat Aelin'ın gücü neredeyse tükenmişti.

Elide, Lorcan'e "Lütfen," diye yalvardı. Fakat Maeve'in emrinin esiri olan Lorcan, Elide'ı sıkıca tuttu. Bir gözü savaşan kraliçelerde, diğeri ise onun arkadaşlarına neler yaptığını gördüklerinden Lorcan'in üzerine gitmelerinin aptallık olduğunu bilen muhafızlardaydı.

Locan, Elide'ın kulağına "Kaç," diye fısıldadı. "Yaşamak istiyorsan *kaç* Elide. Beni it, Maeve'in verdiği emri bu şekilde çiğnememi sağla. Beni itip *kaç*."

Elide kaçmayacaktı. Bir korkak gibi kaçmaktansa ölecekti. Aelin hepsi için mücadele verirken Elide kaçamazdı..

Karanlık, alevi yutarken Elide kaçamazdı.

Aelin'ın geriye uçup yere düşmesiyle Manon irkildi.

Karanlığın hedefini on ikiden vurmasını sadece kâğıt inceliğinde bir alev duvarı önlemişti. Çöktü çökecek bir duvar...

Yardım. Yardıma ihtiyaçları vardı.

Maeve karanlığıyla soldan saldırırken Aelin bir elini kaldırdı. Ateşiyle darbeyi savuşturdu.

Fakat Aelin sağdan gelen darbeyi görmedi. Elide onu uyarmak için haykırsa da iş işten geçmişti.

Kapkara bir kırbaç Aelin'a çarptı.

Aelin yere yığıldı.

Elide, Aelin Galathynius'un kuma dizleri üzerine düştüğünde çıkan sesin işittiği en korkunç ses olabileceğini düşündü.

Maeve fırsatı boşa harcamadı.

Karanlık bir sağanak gibi yağıp artarda darbeler indirdi. Aelin darbelerin bir kısmını savuştursa da karanlık gardını aştı.

Aelin çığlık atarken Elide'ın elinden hiçbir şey gelmedi.

O karanlık, kadim güç bir örse inen bir çekiç gibi vuruyordu.

Elide sadece birkaç metre ötesindeki Manon'a yalvardı. "Bir şeyler yap."

Öanon, Elide'ı duymazlıktan geldi. Gözleri karşılarındaki savaşa kilitlenmişti.

Aelin geriye süründü. Sağ burun deliğinden kan akıyor, beyaz gömleğine damlıyordu.

Maeve ileri atıldı. Karanlık onu uğursuz bir rüzgâr gibi etrafında dönüyordu.

Aelin doğrulmaya çalıştı.

Ancak dizlerinin bağı çözüldü. Terrasen Kraliçesi soluk soluğa kaldı. Ateş sönen korlar gibi etrafında yanıp sönüyordu

Öaeve bir parmağını uzattı.

Aelin'ın ateşinden daha hızlı, siyah bir kamçı ileri fırladı. Aelin'ın boğazını sardı. Aelin kamçıyı tuttu. Debelendi. Dişleri aralandı. Ateş tekrar tekrar alevlendi.

Maeve "Neden anahtarları kullanmıyorsun Aelin?" diye mırladı. "O zaman mutlaka kazanırsın."

Kullan onları, diye yalvardı Elide. *Kullan anahtarları.*

Fakat Aelin bunu yapmadı.

O karanlık sarmalı Aelin'ın boğazına dolandı.

Alevler önce kıvılcımlanıp sonra söndü.

Ardından karanlık büyüyüp Aelin'ı bir kez daha sardı. Onu çığlıklar atana kadar sıktı. Elide işittiği bu çığlıkların akıl sır ermeyecek kadar büyük bir acının eseri olduğunun farkındaydı.

Yakınlardan pes, vahşice bir hırıltı geldi. Devasa bir kurt yosunla-

rın arasından sıçrayıp dönüşmeden önceki tek uyarı bu oldu. Fenrys.

Hemen sonra bir dağ aslanı bir kumula doğru koşup manzaraya baktı. O da şekil değiştirdi. Gavriel.

Fenrys bir adım yaklaştığı karanlık kraliçeye "Bırak gitsin," diye hırladı. "Bırak onu, *hemen*."

Maeve başını çevirdi. O karanlık hâlâ Aelin'ı vuruyordu. "Bakın nihayet kimler gelmiş. Bir grup hain daha." Uçuşan elbisesindeki bir kırışıklığı düzeltti. "Ne cesurca bir çabaydı Fenrys. Çağrılarıma katlanabildiğin sürece bu kumsala gelişini geciktirmen." Çık çık etti. "Genç Ateş Kraliçesi için yanıp tutuşurken sadık kulumu oynamak hoşuna gitti mi bari?"

Karanlık yanıt verirmişçesine Aelin'ı daha da sıkıca kavradı. Aelin bir çığlık daha attı.

"Kes şunu, "diye çıkıştı Fenrys.

"Maeve, lütfen," dedi Gavriel. Ona avuçlarını gösterdi.

"Maeve?" dedi kraliçe. "Majesteleri demek yok, öyle mi? Aslan biraz fazla mı yabanileşti yoksa? Belki de başıboş, melez piçinin yanında fazlaca kalmıştır?"

Gavriel alçak sesle "Onu bu işe karıştırma," dedi.

Fakat Maeve, Aelin'ı saran karanlığı gevşetip dağıttı.

Aelin yan yatıyor, iki burun deliğinden de kan geliyordu. Hızlı hızlı nefes aldığı ağzından kan sızıyordu.

Fenrys, Aelin'a doğru atıldı. Aralarına siyah bir duvar girdi.

"Sanmıyorum," dedi Maeve.

Aelin nefes nefese kalmıştı; gözleri acıdan cama dönmüştü. O gözler Elide'ın gözlerine çevrildi. Aelin'ın kanlı, çatlak dudaklarından yine aynı kelime çıktı. *Kaç.*

Elide kaçmayacaktı. Kaçamazdı.

Kalkmak isteyen Aelin'ın kolları titredi. Elide onun hiç büyüsü kalmadığını biliyordu.

Kraliçede hiç ateş kalmamıştı. Bir kor bile.

Aelin'ın bu durumla yüzleşmesinin, bu durumu kabullenmesinin tek yolu kaybedeceğini bilse de mücadele etmekti. Marion'ın yaptığı gibi.

Aelin'ın lıkırdayan, hırıltılı nefeslerine sadece arkalarından gelen dalga sesleri eşlik ediyordu. Uzaktaki savaşın bile sesi kesilmişti. Bitmişti... Belki de hepsi ölmüştü.

Manon orada öylece dikildi. Hâlâ hareket etmiyordu. Elide ona yalvardı "Lütfen, *lütfen*."

Maeve cadıya gülümsedi. "Seninle bir sorunum yok Siyahgaga. Bu meseleye karışmazsan nereye istiyorsan gitmekte özgürsün."

"Lütfen," diye yakardı Elide.

Manon'ın altın rengi gözlerinde sert bir bakış vardı. Soğuk bir bakış. Maeve'e başını salladı. "Kabul."

Elide'ın içi cız etti

Fakat küçük çemberin diğer yanından Gavriel "Majesteleri, lütfen," diye seslendi. "Aelin Galathynius'u burada, kendi savaşıyla başbaşa bırakın. Eve dönmemize izin verin."

"Eve mi?" dedi Maeve. Fenrys ve Aelin arasındaki siyah duvar indi. Fakat savaşçı Aelin'ın yanına gitmeye çalışmadı. Sadece ona öylece baktı. Elide'ın da baktığı gibi. Fenrys gözlerini Aelin'dan ayırmadı. Ta ki Maeve, Gavriel'a "Doranelle hâlâ evin mi?" diyene dek.

Gavriel sakince "Evet majesteleri," dedi. "Doranelle'e evim demek bir onurdur."

"Onur..." dedi Maeve, kendi kendine. "Evet, seni ve onuru birbirinden ayrı düşünmek mümkün değil, öyle değil mi? Fakat ettiğin yeminin neresinde onur kaldı Gavriel?"

"Size olan yeminime sadık kaldım."

"Sana Lorcan'i gördüğün yerde öldürmeni söyledim mi, söylemedim mi?"

"Bunun önüne geçen bazı durumlar oldu. Elimizden geleni yaptık."

"Fakat başarısız oldunuz. Bana kanlı bağlı olanları beni hüsrana uğrattıklarında cezalandırmam gerekmez mi?"

Gavriel başını eğdi. "Elbette... Cezamızı kabul edeceğiz. Ayrıca Aelin Galathynius için düşündüğünüz cezayı da üzerime alacağım."

Aelin başını kaldırdı. Cam gibi boş bakan gözleri fal taşı gibi açıldı. Konuşmaya çalışsa da çığlık atmaktan kısılan sesi çıkmadı.

Elide sesi çıkmayan kraliçenin dudaklarını oynatarak ne söylediğini biliyordu: *Hayır.*

Gavriel bunu sadece Aelin için yapmıyordu. Elide, Gavriel'ın bu fedakârlığının sadece kraliçe değil, Aedion uğruna da olduğunu biliyordu. Böylece oğlu kraliçesinin çekeceği acılara şahit olmanın vereceği acıya katlanmak zorunda kalmayacaktı...

"Aelin Galathynius," dedi Maeve. "Herkesin dilinde Aelin Galathynius var. Vaat Edilen Kraliçe. Eh, Gavriel..." Acımasız bir gülümseme. "Onun saray meclisi için bu kadar didiniyorsan neden ona katılmıyorsun?"

Denrys gerildi. Dostu için karanlık gücün önüne atılmaya hazırlandı.

Fakat Maeve "Seninle aramızdaki kan yeminini bozuyorum Gavriel. Sebebi onursuzluk, güvenin eksilmesi. Artık hizmetimde değilsin ve unvanın elinden alındı."

Gavriel'ın nefesi daralırken Fenrys "Seni *kaltak,*" diye çıkıştı.

Gavriel "Majestleri lütfen," diye tısladı. Görünmez pençeler teninden aşağı iki tırmık izi çizerken akan kanı otlara döküldü. Maeve'in kolunda benzer bir iz belirdi. Onun da kanı aktı.

Maeve "Tamamdır," demekle yetindi. "Tüm dünya bilsin ki artık onurlu bir erkek değilsin. Bir başka kraliçe için, peydahladığın piç için kraliçene ihanet ettin."

Gavriel geriye sendeledi. Sonra kuma yığıldı. Bir elini göğsüne yaslamıştı. Fenrys hırıldadı; yüzü Feylerden daha vahşi bir ifade aldı. Fakat Maeve alçak sesle güldü. "Hah, sana da aynını yapmamı mı istiyordun Fenrys? Fakat ruhu bana ihanet eden birini bana sonsuza dek hizmet ettirmekten daha büyük bir ceza olabilir mi?"

Fenrys tısladı. Nefesi kesik kesik, boğulur gibi çıkıyordu. Elide onun her an kraliçenin üzerine atılıp onu öldürmeye çalışabileceğini düşündü.

Fakat Maeve, Aelin'a doğru dönüp "Ayağa kalk," dedi.

Aelin ayağa kalkmaya çalıştı. Bedeni söz dinlemedi.

Maeve çık çık etti. Görünmez bir el Aelin'ı ayağa kaldırdı. Acıdan puslanan gözler yeniden net görmeye başlarken Aelin'ın yak-

laşan kraliçeyi süzmesiyle içleri soğuk bir öfkeyle doldu.

Bir suikastçı. Elide kendine bunu anımsattı. Aelin bir *suikastçıydı* ve Maeve yeterince yakına gelirse...

Fakat Maeve, Aelin'a çok da yaklaşmadı. O görünmez eller Aelin'ın kılıç kemerlerinin bağlarını kesti. Goldryn yere düşüp tok bir ses çıkardı. Ardından hançerler kınlarından çıktı.

Görünmez eller Aelin'ı hızla silahsız bırakırken Maeve "Ne çok silahın var," dedi. Giysilerin altında kalan silahlar bile yerlerinden ayrılıp uçuşurken Aelin'ın derisini kesti. Aelin'ın gömleğinin ve pantolonunun altında kan lekeleri oluştu. Neden orada öylece dikiliyordu ki?..

Aelin güç topluyordu. Son bir saldırı için. Son bir direniş için.

Kraliçeyi etkisiz halde olduğuna inandırıyordu. Boğuk bir sesle "Neden?" dedi. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Maeve ucunda Aelin'ın kanı olan, yerdeki hançerlerden birini ayak parmağıyla dürttü. "Seninle ne diye uğraşayım ki? Ne de olsa istediğim şey zaten sendeyken yeni bir Kilit dövmek için kendini feda etmenize izin veremem, değil mi? Ayrıca aradığımı bana getireceğini çok uzun zamandır biliyordum ve bunu garantilemek için gerekli adımları attım, Aelin Galathynius."

Aelin "Ne?" diye mırıldandı.

Maeve "Anlamadın mı? Neden annenden seni bana getirmesini istediğimi, bu bahar senden neden o tür şeyler istediğimi?"

Hiçbiri kımıldamaya cesaret edemedi.

Maeve burnundan güldü. Zafer kazanmış bir kraliçenin çıkardığı zarif, kadınsı bir sesti bu. "Brannon anahtarları benden çaldı. Ben anahtarları Valg'lerden aldıktan sonra. Anahtarlar benimdi ve onları çaldı. Sonra senin şu tanrıçanla eşleşti; soyuna ateşi de ekledi. Böylece toprağına ve varislerine ilişmeyeceğimi teminat altına aldı. Fakat tüm soylar gelip geçicidir. Brannon'ın alevlerinin bir kora döneceği zamanın geleceğini biliyordum ve o gün geldiğinde saldırmaya hazır olacaktım."

Görünmez ellerin dik tuttuğu Aelin bedenini saldı.

"Fakat karanlık gücümde geleceğe dair bir pırıltı gördüm. Mala'nın

gücünün yeniden artacağını, senin beni anahtarlara götüreceğini gördüm. Sadece sen, Brannon'ın ipuçları bıraktığı sen üç anahtarın üçünü de bulabilirdin. Senin kim olduğunu, ne olduğunu gördüm. Kimi sevdiğini gördüm. Elini gördüm."

Denizden gelen bir meltemin otların arasında tıslamasından başka bir ses çıkmıyordu.

"Ne büyük bir güç olurdunuz; sen ve Prens Rowan. O birliktelikten çıkacak bir evlat ise..." Hınzırca bir sırıtış. "Sen ve Rowan isteseniz bu kıtaya hükmedebilirdiniz. Fakat çocuklarınız... çocuklarınız dünyayı silip süpürecek kadar güçlü olurdu."

Aelin gözlerini yumdu. İşittiklerine inanamayan Fey erkekleri başlarını yavaşça iki yana sallıyorlardı.

"Ne zaman doğacağını bilmiyordum. Fakat Prens Whitethorn bu dünyaya geldiğinde; erişkinliğe ulaştığında ve benim diyarımdaki en güçlü safkan Fey olduğunda... sen hâlâ ortada yoktun. Ne yapmam gerekeceğini biliyordum. Seni boyunduruk altına almak için. Direncini dilediğimi yapman için kırabilmek, güçlenip o anahtarları elde edebilecek hale geldiğinde o anahtarları bana hiç düşünmeden vermen için."

Aelin'ın omuzları titredi. Yumduğu gözlerden yaşlar aktı.

"Rowan'ın Lyria'yı pazarda gördüğü gün doğru psişik ipin ucunu çekmek çok kolay oldu. Onu o diğer yola itmek, o içgüdüleri oyuna getirmek kolay oldu. Kaderde ufak bir değişiklik yaratmak."

"Tanrılar adına," diye mırıldandı Fenrys.

Maeve "Böylece eşin bir başkasına kapıldı. Onun âşık olmasına, dişinin ona bir çocuk vermesine izin verdim. Ardından Rowan'ı yıktım. Kimse o düşman kuvvetlerinin Rowan'ın dağ evinin olduğu yerden neden geçtiğini sormadı."

Aelin'ın dizlerinin bağı tamamen çözüldü. O ağlarken onu sadece görünmez eller ayakta tutuyordu.

"Rowan sorgusuz sualsiz kan yeminini içti. Biliyordum, sen doğduğunda ve erişkinliğe ulaştığında... yollarınızın kesişmesini sağlayacaktım ve ikiniz birbirinize bir kez baktığınızda sizi kontrolüm altına alacaktım. Ben ne istersem bana verecektiniz. Anahtarları

bile. Eşin için bundan fazlasını da yapacaktın. O gün Doranelle'de az kalsın bunu yapacaktın da."

Aelin ağır hareketlerle ayaklarının üzerinde dikilmeyi başardı. Bunu yaparken çektiği acı karşısında Elide yüzünü buruşturdu. Fakat Aelin başını kaldırıp dişlerini gösterdi.

Fey kraliçesine "Seni *öldüreceğim*," dedi.

"Rowan'la tanıştıktan sonra ona da böyle demiştin, değil mi?" Maeve'in cılız gülümsemesi yüzünden silinmedi. "Anneni seni bana getirmesi için zorladım. Böylece Rowan'la tanışacaktın. Böylece Rowan bağı hissedecek ve ben nihayet seni elde edecektim. Fakat annen teklifimi reddetti. Bunun sonuçlarının onun için pek de parlak olmadığı da malum. Sonraki on yılda senin hayatta olduğunu biliyordum. Bir yerlerde, hayatta olduğunu. Fakat *sen bana* geldiğinde... sen ve eşin birbirinize gözlerinizde sadece nefretle baktığınızda... İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Rowan Whitethorn'u öyle perişan etmiştim ki kendi eşini tanıyamamıştı; senin acıların da seni öyle yıkmıştı ki sen de tanıyamamıştın. Sonra işaretler belirdiğinde, *carranam* bağı Rowan'ın senin ona ait olduğuna dair tüm şüphelerini silip götürdü. Fakat senin içinde hâlâ şüphe vardı. Ne zamandan beri Rowan'ın eşin olduğunun farkındasın Aelin?"

Aelin tek kelime etmedi. Gözleri öfke, keder ve ümitsizlikle doluydu.

Elide "Onu rahat bırak," diye fısıldadı. Lorcan onu daha da sıkıca kavradı. Uyarı mahiyetinde.

Maeve, Elide'ı duymazlıktan geldi. "Eh? Be zaman öğrendin?"

Aelin, Manon'a bakıp "Temis'in tapınağında," diye itiraf etti. "Rowan'ın omzuna ok saplandığı anda. Aylar önce."

"Ve bunu ondan gizledin. Hiç şüphesiz aklına Lyria gelip suçluluk duymasın, duygusal bir gerilim yaşamasın diye..." Maeve çık çık etti. "Ne de asil, küçük, bir yalancıymışsın sen."

Aelin boş gözlerle bakıyordu.

Maeve ufka bakıp "Onun burada olmasını ben planladım," dedi. O gün Doranelle'de sizi serbest bıraktıysam bunu beni yeniden

anahtarlara götürmeniz için yaptım. Hatta onu özgür bırakmanın yanına kâr kaldığını düşünmene göz yumdum. Benim boyunduruğunu serbest bıraktığımdan haberin bile yoktu. Fakat o burada değilse... elimdekiyle idare etmem gerekecek."

Aelin kaskatı kesildi. Fenrys onu hırlayarak uyardı.

Maeve omuz silkti. "Senin için teselli olacaksa Aelin, Prens Rowan'la bin yıl geçirecektin. Hatta daha da uzun bir zaman."

Dünya yavaşlar gibi oldu. Maeve yeniden söze girdiğinde Elide kanının kulaklarında gürlediğini işitebiliyırdu. "Kız kardeşim Mab'in soyu katışıksızdı," dedi Maeve. "Eksiksiz güçler, dönüşüm becerileri ve Fey'lerin ölümsüzlüğü. Senin Durulma'na henüz beş yık kadar bir zaman var."

Aelin'ın yüzü buruştu. Sebebi büyüsünün ve fiziksel gücünün değil, ruhunun tükenme noktasına varmasıydı.

"Belki Durulma'nı birlikte kutlarız," dedi Maeve. "Zira seni o Kilit için harcamaya hiç niyetim yok. Kullanılabilecekken o anahtarları heba etmeye hiç niyetim yok Aekin."

Fenrys "Maeve, lütfen," diye fısıldadı.

Maeve kusursuz tırnaklarına göz gezdirdi. "Asıl eğlenceli bulduğum nokta ise senin Rowan'ın eşi olmana ihtiyacım bile olmamasıymış. Ya da onu yıkmama gerçekten gerek olmaması. Tabii her şey bir yana, güçlerim üzerinde etkileyici bir deney oldu bu. Fakat senin kendi rızanla teslim olacağından, en azından ellerimde ölmek için çaba harcamayacağından şüphe ettiğim için sana bir seçme hakkı vereceğim."

Aelin olacaklara kendini hazırlarken Maeve bir elini kaldırıp "Cairn," dedi.

Fey erkekleri kaskatı kesildiler. Elide'on arkasında duran Lorcan neredeyse vahşi bir hayvana dönmüştü; sezdirmeden Elide'ı geriye çekmeye ve kendisine verilen emri inandırıcı bir şekilde çiğnemenin yolunu bulmaya çalışıyordu.

Yakışıklı, kahverengi saçlı bir savaşçı muhafızların arasından onlara doğru yürüdü. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı; tabii mavi gözlerindeki o zalim bakış olmasaydı. İki yanından sarkan kılıçlar,

beline dolanmış kırbaç ve alaycı gülümsemesi olmasa. Elide daha önce de o gülümsemeyi görmüştü. Vernon'ın yüzünde. Morath'teki birçok yüzde.

"Size sizin deyişinizle takımımın en yeni üyesini takdim edeyim. Cairn, tanıştırayım, Aelin Galathynius."

Cairn kraliçenin yanına geçti. Fey erkeğinin Elide'ın kraliçesine attığı bakış karşısında Elide'ın midesi altüst oldu. *Sadist...* Evet, daha ağzından tek sözcük çıkmamışsa da Cairn'i tanımlayacak en doğru sözcük buydu.

"Cairn," dedi Maeve, "ortak becerileriniz üzerine eğitilmiştir. Elbette senin acı verme sanatını öğrenmen için sadece birkaç yılın oldu. Fakat... belki Cairn sana yüzyıllar süren uygulamaları boyunca öğrendiklerinin bir kısmını öğretebilir."

Fenrys öfkeden kireç kesilmişti. "Maeve, *sana yalvarıyorum...*"

Karanlık, Fenrys'e çarpıp onu dizlerinin üzerine düşürdü. Başını toprağa gömdü. Maeve "*Bu kadarı yeter,*" diye tısladı.

Yine gülümsemeye başlayan Maeve sırtını Aelin'a çevirdi. "Sana seçme hakkın olduğunu söylemiştim. Var da. Ya kendi rızanla benimle gelirsin ya da Cairn'le samimi olursun. Ya da..."

O gözler Lorcan'e çevrildi. Elide'a.

Maeve sözüne kaldığı yerden devam ettiğinde Elide'ın kalbi duracak gibi oldu. "Ya da seni yine alır ve Elide Lochan'i de yanımızda götürürüm. Onun Cairn'le çok iyi anlaşacağından eminim."

72

Aelin'ın bedeni acılar içindeydi.

Her yanı acıyordu. Kanı, nefesi, kemikleri.

Hiç büyüsü kalmamıştı. Elinde onu kurtaracak hiçbir şey kalmamıştı.

Lorcan alçak sesle "Hayır," dedi.

Başını çevirmek bile Elide'ın omurgasından aşağı büyük bir acının yürümesine neden oluyordu. Fakat Elide'a ve onu tutması için emir alan Lorcan'e baktı. Bir Cairn'e, bir Maeve'e, bir Elide'a bakan Lorcan'in yüzünde katıksız bir dehşet vardı. Manon da aynını yapıyor; olasılıkları, aradaki mesafeyi kat etmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplıyordu.

Güzel. Manon, Elide'ı kaçıracaktı. Cadı, Aelin'ın bir hamle yapmasını bekliyordu. Fakat Aelin'ın elinde hiçbir şey kalmadığının farkında değildi. Aelin'ın son bir saldırı yapacak gücü kalmamıştı.

Üstelik o karanlık güç hâlâ kemiklerine dolanmıştı. Onu öyle sıkıca sarıyordu ki saldırı amaçlı tek bir hamlesinde kemiklerini kıracaktı.

Maeve, Lorcan'e "Neye hayır Lorcan?" dedi. "Aelin'ın direnmeye karar vermesi olasılığına karşı Elide Lochan'i yanımızda götürmemize mi yoksa majesteleri kendi rızasıyla gelirse Elide'ı kendi haline bırakacağıma dair cömert teklifime mi hayır?"

Aelin'ın Maeve'in yanında dikilen kahverengi saçlı Fey savaş-

çısına –Cairn'e– bir kez bakması onun ne olduğunu anlamasına yetmişti. Aelin geçmiş yıllarda onlardan birçoğunu öldürmüştü. Rourke Farran'i yanında zaman geçirmişti. Cairn'in Elide'a yapacakları... Lorcan de Cairn gibi bir Fey erkeğinin genç bir kadına neler yapacağını biliyordu. Üstelik Cairn bizzat Maeve tarafından görevlendirildiyse...

Lorcan "O masum," dedi. "Kraliçeyi al, bırak gidelim."

Manon, Maeve'e "Demirdişler'e ait o," diye çıkıştı. "Benimle bir sorunun yoksa onunla da olmamalı. Elide Lochan'i bu işe karıştırma."

Maeve, Manon'a aldırış etmeyip Lorcan'e sözcükleri uzatarak "Sana sakin olmanı emderiyorum," dedi. "Sana olanları izleyip hiçbir şey yapmamanı emrediyorum. Sana bendem bir emir gelmedikçe kımıldamamanı ve konuşmamanı söylüyorum. Bu emir senin için de geçerli Fenrys."

Ve Lorcan itaat etti. Fenrys de. Bedenleri kaskatı kesildi... Sonra hiçbir tepki vermediler.

Elide, Lorcan'e dönüp yalvardı. "Bunu durdurabilirsin, mücadele edebilirsin..."

Lorcan, Elide'a bakmadı bile.

Aelin, Elide'ın mücadele edeceğini biliyordu. Maeve'in bu oyunu yüzyıllardır oynadığını ve bu dakikaya, Aelin'ı ele geçirmek için mükemmel bir tuzak kurana dek beklediğin anlamayacağını da.

Aelin, Maeve'in kendisine gülümsediğini gördü. Aelin oyuna girmiş, risk almış ve kaybetmişti.

Maeve ona evet dermiş gibi başını salladı.

Elide, Lorcan'e ve Manon'a yardım etmeleri için haykırırken Aelin'ın gözlerinde o dillendirilmemiş soru vardı. Fakat Manon emirlerinin, görevinin farkındaydı.

Maeve, Aelin'ın yüzündeki soruyu okuyup "Bir elime anahtarları, diğer elime Ateş Getiren Aelin'ı alacağım," dedi.

Bunun için önce Aelin'ın direncini kırması gerekecekti. Onu öldürmesi ya da direncini kırması...

Cairn sırıttı.

Muhafızlar şimdi bekleyen gemilerinden getirdikleri şalopadaki bir şeyi sahile taşıyorlardı. Şimdiden kara yelkenler açılıyordu.

Elide yüzünü kendisine bakmaya tenezzül etmeyen Maeve'e çevirdi. "Lütfen, lütfen..."

Aelin başını Fey kraliçesine sallamakla yetindi. Kabulleniş ve teslimiyetle.

Maeve başını eğdi. Kırmızı dudaklarından kazandığı zaferin coşkusu okunuyordu. "Lorcan, kızı bırak."

Savaşçının elleri iki yanına sarktı.

Maeve kazandığı için gücüyle Aelin'ın kemiklerini sıkmayı bıraktı. Aelin'ın dönüp Elide'a "Manon'la git," demesine izin verdi. "Sana göz kulak olur."

Elide ağlamaya başlayıp Lorcan'den ayrıldı. "Seninle gideceğim, seninle geleceğim..."

Kız dediğini yapacaktı da. Cairn'le, Maeve'le yüzleşecekti... Fakat Terrasen'in bu tür cesarete ihtiyacı olacaktı. "Diğerlerine üzgün olduğumu söyle," dedi Aelin. "Lysandra'ya verdiği sözü unutmamasını ve ona hep minnettar kalacağımı söyle. Aedion'a da... Ona bunun onun hatasını olmadığını ve..." Aelin'ın sesi çatallaştı. "Keşke yemini içebilseydi. Fakat artık Terrasen ona bel bağlayacak ve savunmasını sağlam tutmalı."

Elide başını salladı. Gözyaşları kan lekeleriyle kaplı yüzünden aşağı süzüldü.

"Ayrıca Rowan'a de ki..."

Muhafızların taşıdıkları demir kutu görmesiyle Aelin'ın içi cız etti. Kadim, demir bir tabut. Bir kişiye yetecek büyüklükte. Ona özel hazırlanmış bir kutu.

Aelin hıçkırmamak için kendisini tutup "Ve Rowan'a yalan söylediğim için üzgün olduğumu söyle" dedi. "Fakat ona zaten birlikte geçirdiğimiz günlerin hep sayılı olduğunu söyle. Bugünden evvel de günlerimizin sayılı olduğunu biliyordum fakat daha uzun zamanımız olmasını diledim." Aelin dudaklarının titremesini dizginlemeye çalıştı. "Ona mücadele etmesi gerektiğini söyle. Terrasen'i *kurtarmalı* ve bana ettiği yeminleri unutmamalı. Bir de ona... te-

şekkür ettiğimi söyle... O karanlık yolda benimle yeniden ışığa yürüdüğü için."

Kutunun kapağını açıp içinden uzun, ağır zincirler çıkardılar.

Muhafızlardan biri Maeve'e gösterişli, demir bir maske verdi. Maeve maskeyi inceledi.

Maske, zincirler, kutu... Hepsi çok önceden hazırlanmıştı. Yüzyıllar önce. Mala'nın evladını zapt edip direncini kırmak için dövülmüşlerdi.

Aelin simsiyah gözleri gözlerine dikilen Lorcan'e baktı.

O gözlerde minnet okunuyordu. Gönlünü verdiği kadına duyduğu minnet; o bunu bilse de bilmese de.

Elide, Maeve'e son kez yalvardı: "Yapma bunu."

Aelin bunun hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Bu yüzden Elide'a "Seni tanıdığıma sevindim," dedi. "Seni tanımak bana gurur veriyor. Bence annen de seninle gurur duyardı Elide."

Maeve maskeyi indirip sözcükleri yayarak "Söylentilere göre kimsenin önünde eğilmezmişsin Ateşin Varisi," dedi. Yüzüne o yılansı gülümseme oturdu. "Eh, artık önümde eğileceksin."

Parmağıyla kuma işaret etti.

Aelin itaat etti.

Kendisini yere bırakmasıyla dizleri acıdı.

"Daha aşağı."

Aelin alnı kuma değene dek bedenini büktü. Yaptığını ne bedeninin ne ruhunun hissetmemesine izin verdi.

"Güzel."

Elide hıçkırıyor, tek kelime etmeden yalvarıyordu.

"Gömleğini çıkar."

Aelin işin nereye varacağını fark edip duraksadı.

Cairn'in kemerindeki kırbacın sebebi belli olmuştu.

"Gömleğini çıkar."

Aelin eteğini pantolonundan çıkardığı gömleği başının üzerinden geçirip kuma fırlattı. Ardından memelerini saran esnek kumaşı çıkardı.

"Varik, Heiron." İki Fey erkeği öne çıktı.

Aelin muhafızlar onu iki kolundan tutup havaya kaldırırlarken direnmedi. Kollarını alabildiğine açtı. Deniz havası memelerini ve göbeğini okşadı.

"On kırbaç darbesi, Cairn. Majestelerinin gideceğimiz yere vardığımızda hâlâ işbirliği yapmazsa neler beklemesi gerektiğinin bir örneğini verelim."

"Büyük bir zevkle leydim."

Aelin gözlerini Cairn'in kötücül bakışından ayırmadı. Cairn başparmağıyla kırbacını serbest bırakırken, gözlerini Aelin'ın bedeninde gezdirip gülümserken Aelin soğukkanlılığını korudu. Cairn'in gözünde Aelin kanla ve acıyla boyanması gereken bir tuvaldi.

Maske parmaklarından sarkan Maeve "Neden bizim için saymıyorsun Aelin?" dedi.

Aelin ağzını açmadı.

"Say yoksa saymadığında baştan başlarız. Bunun ne kadar uzayacağına sen karar ver. Tabii kırbacı Elide Lochan'in yemesini istemiyorsan."

Hayır. Asla.

Kendisinden başka kimsenin kırbaçlanmasına izin veremezdi. *Asla.*

Fakat kırbacı yerde sürükleyen Cairn yavaşça yürüyüp her adımın tadını çıkarırken Aelin'ın bedeni ona ihanet edip titremeye başladı.

Aelin kırbacın verdiği acıya aşinaydı. Nasıl bir his olduğunu, çıkan sesi biliyordu.

Kırbaç cezası hâlâ rüyalarına giriyordu.

Maeve'in neden Aelin'ın kırbaçlanmasını tercih ettiği ve Doranelle'de aynı cezayı neden Rowan'a verdiği belliydi.

Cairn durdu. Aelin sırtındaki dövmede Cairn'in gözlerinin gezdiğini hissetti. Gözleri Rowan'ın ona Kadim Dil'de yazdığı sevgi dolu sözcüklerde geziniyordu.

Cairn burnundan güldü. Ardından Aelin, Cairn'in o dövmeyi kırbaç darbeleriyle yok etmekten nasıl keyif alacağını sezdi.

"Başla," dedi Maeve.

Cairn'in nefesi tutuldu.

Aelin kendisini ne denli sıkı tutsa da, ne kadar dizginlese de onu kırbacın şaklamasına verdiği batma hissine karışan acıya hazırlayacak hiçbir şey yoktu. Haykırmamak için kendisini zorlayan Aelin sadece dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı.

Endovier'daki bir denetçinin elindeki bir kırbaç neyseydi de...

Safkan bir Fey erkeğinin elindeki bir kırbaç bambaşka bir şeydi...

Kan Aelin'ın pantolonundan aşağı sızarken yarılan teninde müthiş bir acı hissetti.

Fakat kendisini nasıl tutacağını, nasıl acıya boyun eğip ona tahammül edeceğini bliyordu.

"Kaç oldu Aelin?"

Aelin bunu yapmayacaktı. O kahrolası *kaltak* için *asla* saymayacaktı...

"Baştan başla Cairn," dedi Maeve.

Cairn'in ağzından nefesle karışık bir kahkaha çıktı. Ardından gelen şaklama ve acıyla Aelin'ın beli büküldü. Boynundaki kirişler kopacak gibi olurken sıktığı dişlerinin arasından hızlı hızlı soludu. Aelin'ı zapt eden Fey erkekleri onu tenini çürütecek kadar sıkıca kavrıyorlardı.

Maeve ve Cairn bekliyorlardı.

Aelin konulmaya, saymaya başlamaya yanaşmadı. Bunu yapacağına ölmeyi yeğlerdi.

"Ah tanrılar, ah tanrılar," diye hıçkırdı Elide.

Maeve kızın sesini bastırarak "Baştan başla," emrini verdi.

Cairn de baştan başladı.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Aelin nihayet çığlık attığında dokuzuncu kez baştan başlamışlardı. Darbeler birbirinin üzerine iniyor, Aelin'ın tenini kemiğe kadar yarıyordu.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Cairn soluk soluğa kalmıştı. Aelin konuşmayı reddediyordu.

Maeve "Baştan başla," diye yineledi.

Aelin'ı tutan Fey erkeklerinden biri "Majesteleri," diye mırıldandı. "Bu işi daha sonraya bırakmamız yerinde olabilir."

Cairn "Hâlâ kırbaçlanmadık birçok yeri kaldı," diye çıkıştı.

Fakat Fey erkeği "Diğerleri yaklaşıyor. Hâlâ uzakta olsalar da yaklaşıyorlar."

Rowan.

Bu kez Aelin inledi. Zaman... *Zamana* ihtiyacı vardı.

Maeve hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı. "Sonra devam ederiz. Hazırlayın onu."

Fey erkeklerinin yerden kaldırdıkları Aelin başını güçlükle dik tutabiliyordu. Bedeninin hareket etmesi ona öyle bir acı verdi ki kendinden geçti. Fakat Aelin direnip dişlerini sıkarak acıya ve zihnini teslim almaya hazırlanan karanlığa içinden kükreyerek karşılık verdi.

Birkaç metre ötede, Alide dizlerinin üzerine çöktü. Bıraksalar düştüğü yerde sonsuza dek yalvaracak gibiydi. Fakat Manon onu yakaladı. Elide'ı çekiştirip sahilden uzaklaştıran Manon "Hemen buradan gidiyoruz," dedi.

Elide debelenip "Hayır," diye haykırdı.

Lorcan'in gözleri fal taşı gibi açılsa da Maeve'in verdiği emirden dolayı yerinden kıpırdayamıyordu. Manon Rüzgârın Satırı'nın kabzasını Elide'ın başına indirdiğinde de Lorcan hiçbir şey yapmadı.

Kız külçe gibi yere yığıldı. Manon, Elide'ı omzuna alıp Maeve'e "İyi şanslar," dedi. Gözleri Aelin'a çevrildi. Bir kez. Sadece bir kez. Sonra gözlerini kaçırdı.

Maeve'in aldırış etmediği Manon bataklıkların merkezine doğru yürümeye başladı. Lorcan'in bedeni gerildi.

Bedeni içtiği kan yeminiyle tüm iradesiyle mücadele ediyormuş gibi gergindi.

Aelin'ın umurunda değildi bu.

Fey erkekleri Aelin'ı biraz da sürükleyerek Maeve'in yanına getirdiler.

Demir kutunun, zincirlerin ve demir maskenin yanına.

Kutunun kapkara yüzeyine helezoni ateş sembolleri, küçük güneşler ve korlar oyulmuştu. İçinde tutacağı gücün, Maeve'in Aelin'ı kutuya kapatmadan önce tamamen tükendiğinden emin olması gereken gücün alaycı bir temsiliydi bunlar.

Aelin'ın kumda sürüdüğü ayaklarının attığı adımların her santimi ona hem bir ömür gibi hem de bir kalp atışı kadar kısa geliyordu. Pantolonu kanla ıslanmıştı. Onca demirin içindeyken yaralarını iyileştiremeyecekti. Maeve onu kendisi iyileştirmeye karar verene dek Aelin iyileşemeyecekti.

Fakat Maeve, Aelin'ın ölmesine göz yummayacaktı. Henüz Wyrd anahtarlarını alamamışken bunu yapmazdı. Henüz.

Zaman... Aelin, Elena'ya kendisine o çalıntı zamanı sağladığı için minnettardı.

Hepsini tanıdığı, dünyanın küçük bir kısmını gördüğü, güzel müzikler dinlediği, dans edip kahkahalar attığı için minnettardı. Rowan'ı bulduğu için de.

Minnettardı.

Bu yüzden Aelin Galathynius gözyaşlarını sildi.

Maeve yüzüne o demir maskeyi takarken Aelin direnmedi.

73

Manon yürümeye devam etti.

Geriye bakmaya cesaret edemiyordu. O kadim, soğuk bakışlı kraliçeye Wyrd anahtarlarının Aelin'da olmadığını hiçbir şekilde sezdirmemeliydi. Aelin'ın Manon'ı dürtüp anahtarların ikisini de onun cebine attığını da. Elide bu yüzden Manon'dan nefret edecekti... Hatta ediyordu bile.

Bu bedelin bir mahzuru yoktu.

Aelin'ın bir bakışıyla Manon ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Anahtarları Maeve'den uzaklaştıracak, Elide'ı kaçıracaktı.

Terrasen Kraliçesi'ni zaptetmek için demir bir kutu hazırlamışlardı.

Elide silkindi; nihayet, diğerleri neredeyse artık onları işitemeyeceği kadar uzaklaştığında kendini topladı. Çırpınmaya başladı. Manon onu bir kumulun arkasına atıp ensesini öyle sıktı ki Elide tenin delen demir tırnaklardan korkusuna hiç kımıldamadı.

Manon "Sessiz ol," diye tısladı. Elide ona itaat etti.

Gizlenerek otların arasından baktılar. Elide sadece kısa bir an için olanları izleyip, Maeve'in Terrasen Kraliçesi'ni nereye götürdüğünü görebildi.

Lorcan, Maeve'in emrettiği gibi donakalmıştı. Gavriel'ın kendinde olduğunu söylemek zordu. Otların arasında hızlı hızlı soluyordu ve o kan yeminin kendinden çekip alınması onda fiziksel bir yara bırakmış gibiydi.

Fenrys... Maeve ve Cairn'i izleyen Fenrys'in gözlerin nefretle parlıyordu. Cairn'in kırbacı kana bulanmış, hâşâ elinde sallanırken Maeve'in askerleri Aelin'ın yüzüne o maskeyi taktılar.

Ardından Aelin'ın bileklerine demirleri geçirdiler.

Ayak bileklerine.

Boynuna.

Aelin'ın yaralar içindeki sırtını kimse iyileştirmedi. Sırtı kanlı bir et parçası gibi görünüyordu. Onu demir kutuya sokup yaralı sırtının üzerine yatırdılar.

Ardından kapağı kapatıp kilitlediler.

Elide otlara kustu.

Manon bir elini kızın sırtına koyarken Dey erkekleri kutuyu kumullarda taşımaya başladılar. Kutuyu önce şalopaya, sonra ötedeki gemiye taşıyacaklardı.

Maeve "Fenrys, hadi," diye emredip gemiye işaret etti.

Kesik kesik nefes alan ve verilen emri reddedemeyen Fenrys emre itaat etti. Kuma atılan beyaz gömleğe şöyle bir baktı. Gömlek kırbaç cezası sırasında kan lekeleriyle bezenmişti.

Sonra Fenrys kayboldu. Havaya, rüzgâra ve hiçliğe karıştı.

Lorcan'le yalnız kalan Maeve savaşçıya "Tüm bunları benim için mi yaptın?" diye sordu.

Lorcan kımıldamadı. Maeve "Konuş," dedi.

Lorcan titrek bir nefes verip "Evet," dedi. "Evet. Hepsi senin içindi. Tümü."

Elide yosunları avuçlarken kızın yüzündeki öfkeyi, nefreti gören Manon, Elide'ın her an demir tırnaklar çıkarıp yosunları parçalayabileceği hissine kapıldı.

Maeve, Aelin'ın kan sıçramış gömleğinin üzerine basıp eliyle Lorcan'in yanağını okşadı. Maeve "Her şeyin en doğrusunu bildiğini düşünen bilgiç erkeklere ihtiyacım yok," diye nırıldandı.

Lorcan kaskatı kesildi. "Majesteleri..."

"Seni kan yemininden ayırıyorum. Malların, unvanların ve mülkün elinden alınacak. Sen de, Gavriel gibi, onurundan yoksun halde ve utançla serbest kalacaksın. İtaatsizliğinden, ihanetinden

dolayı Doranelle'den sürgün edileceksin. Sınırlarımdan içeri adımını atarsan öleceksin."

"Majesteleri, size yalvarırım."

"Git başkasına yalvar. Güvenemeyeceğim bir savaşçı bana yaramaz. Verdiğim öldürme emrini geçersiz kılıyorum. Bence utançla yaşaman senin için çok daha kötü bir veza olacaktır."

Kan önce Lorcan'in bileğinden sonra Maeve'in bileğinden akıp yere döküldü.

Lorcan dizlerinin üzerine çöktü.

Maeve "Aptallığa katlanamam," dedi. Ardından Lorcan'i kumun üzerinde bırakıp uzaklaştı.

Tıpkı Gavriel'a olduğu gibi; Maeve, Lorcan'e fiziksel bir darbe indirmişti sanki. Lorcan hak edemiyor, düşünemiyor, nefes alıp veremiyor gibiydi. Fakat sürünmeye çalıştı. Maeve'e doğru. Piç sürünmeye çalışıyordu.

Manon "Gitmemiz gerek," diye mırıldandı. Maeve anahtarların nerede olduğuna baktığıda... onların çoktan oradan ayrılmış olması gerekiyordu.

Ufuktan bir kükreme geldi.

Abraxos.

Manon'ın kalbi hızlandı; içini bir neşe sardı... Fakat...

Elide otların arasından çıkmadı. Lorcan'in şimdi sahilde yürüyen, siyah elbisesi ardında dalgalanan kraliçeye doğru sürünüşünü izledi.

Sonra da teknenin, ortasında o demir tabutla, ötede bekleyen gemiye doğru ilerleyişini izledi. Maeve bir elini kapağının üzerine koyduğu kutunun yanında oturuyordu. Manon, Aelin'ın akıl sağlığını düşünerek onun kutudan çıkana dek uyanmamasını dua etti.

Cadı dünyalatının iyiliği için de Terrasen Kraliçesi'nin bu işten sağ kurtulması için dua etti.

Sonrasında Aelin onlar uğruna canını verecek de olsa.

74

Her yer kan içindeydi.

Kan Lorcan'in çömeldiği yere yayılmıştı. Kumun emdiği kan parıldıyordu.

Kan Aelin'ın Lorcan'in yanında duran, bir kenara atılıp unutulan gömleğini kaplamıştı. Hatta kan Lorcan'in etrafına kemikler gibi yayılmış olan kılıçların ve bıçakların kınlarına da bulaşmıştı.

Maeve'in yaptıkları...

Aelin'ın yaptıkları...

Lorcan'in içinde bir boşluk vardı.

Kanat seslerini ve kükremeleri işitse de Lorcan başını kaldırıp yukarı bakamadı. Hiçbir şey umurunda değildi.

Elide'ın sesi Lorcan'in kulağına geldi. Birine "Gemi..." diyordu, "Gemi öylece *yok oldu*; fark etmedi bile. Bizim..."

Neşeli haykırışlar, bir dişinin mutluluk çığlıkları.

Sesli, hızlı adımlar.

Ardından bir el Lorcan'in saçını tutup başını geri çekti ve boğazına bir hançer dayadı. Rowan'ın ölümcül bir öfkenin şekillendirdiği sakin yüzü Lorcan'in gözlerinin önünde belirdi.

"Aelin nerede?"

O yüzde katıksız bir panil de vardı... Whitethorn'un kanı, etrafa dağılmış silahları ve gömleği görünce hissettiği katıksız panik.

"Aelin nerede?"

Ne yapmıştı o, ne yapmıştı böyle?..

Lorcan boynunda bir acı hissetti. Sıcak kan boğazından göğsüne indi.

Rowan *"Karım nerede?"* diye tısladı.

Lorcan diz çöktüğü yerde sağa sola yalpaladı.

Karım.

Karım.

Rowan'ın sesini işiten Elide "Tanrılar adına," diyerek hıçkırdı. Sözcükler Lorcan'in kendi kırık kalbinin sesini taşıyordu. "Tanrılar adına..."

Sonra, yüzyıllardır ilk kez, Lorcan ağladı.

Rowan hançeri Lorcan'in boynuna daha da yasladı. Lorcan'in yüzünden aşağı gözyaşları aksa da.

O kadının yaptıkları...

Aelin biliyordu. Lorcan'in ona ihanet edip Maeve'i buraya çağırdığını biliyordu. Bir süredir yaşadığı günlerin sayılı olduğunu da.

Ve Aelin, Whitethorn'la evlenmişti... Terrasen'in bir kralı olsun diye. Belki de Lorcan'in ona ihanet ettiğini, Maeve'in geleceğini bildiği için harekete geçmişti.

Lorcan ise ona yardım etmemişti.

Whitethorn'un karısına.

Whitethorn'un eşine.

Aelin onların kendisini kırbaçlayıp zincirlemelerine ses etmemiş; Elide, Cairn'in eline düşmesin diye kendi rızasıyla Maeve'le gitmişti. Bu yaptığı Elide için bir fedakârlık olduğu kadar Lorcan için de bir lütuf olmuştu.

Aelin, Maeve'in önünde eğilmişti.

Elide için.

"Lütfen," diye yalvardı Rowan. O sakin öfke tuzla buz olurken sesi titredi.

Manon, Rowan'a yaklaşıp "Maeve onu götürdü," dedi.

Gavriel yakınlarda çömeldiği yerde bir hırıltı çıkardı. Kan yeminin bozulmasının etkisinden yeni yeni çıkıyordu. "Yemini elimizi kolumuzu bağlamak, yardım etmemize engel olmak için kullandı. Lorcan'e bile yaptı bunu."

Rowan yine de bıçağı Lorcan'in boğazından çekmedi.

Lorcan yanılmıştı. Büyük bir yanılgıydı onunki.

Ve bunun için tam anlamıyla pişmanlık hissedebilirdi. Elide güvende olmasaydı. Fakat...

Aelin kırbaç darbelerini saymayı reddetmişti. Cairn tüm gücüyle Aelin'ı kırbaçlamış ve Aelin sayıp onları memnun etmeye yanaşmamıştı.

"Gemi nerede?" diye sordu Aedion. Sonra az ilerideki kanlı gömleği görüp küfrü bastı. Goldryn'i eline alıp çıldırmışçasına kılıcın kınındaki kanı ceketiyle sildi.

Elide bir kez daha "Kaybolup gitti," dedi. "Öylece... k*aybolup gitti.*"

Whitethorn gözlerini ona dikti. O gözlerde acı ve ümitsizlik vardı. Lorcan "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Rowan bıçağı yere düşürdü. Lorcan'in saçlarını tutan eli gevşedi. Sonra bir adım geriye sendeledi. Hemen ötesinde, otların arasında; Dorian, Gavriel'ın yanına çömeldi. Etraflarını cılız bir ışık çevirdi. Işık Gavriel'ın kollarındaki yaraları iyileştirmeye başladı. Maeve'in kan yemini bağını Gavriel'o ve Lorcan'i onursuz ilan ederek açtığı ruh yarasını iyi etmek için elden hiçbir şey gelmezdi.

Manon yaklaştı. Cadıları iki yanında yürüyordu. Hepsinin burnuna kan kokusu geldi. Altın saçlı olan sessizce küfretti.

Manon onlara Kilit'ten bahsetmişti.

Elena'dan da. Tanrıların ondan istediği bedelden de. Aelin'dan istedikleri bedelden de.

Fakat kana, gömleğe bir cesede bakar gibi bakan Lysandra'ya yaslanan Elide hikâyenin eksik kalan kısmını, kumullarda neler olduğunu onlara anlatmaya başladı. Aelin2ın nelerden fedakârlık ettiğini de.

Rowan'a Aelin'ın eşi olduğunu söyledi. Lyria'dan bahsetti.

Onlara kırbaç cezasını, maskeyi ve kutuyu anlattı.

Elide konuşmasını bitirdiğinde hepsi suspus oldu. Aedion, Lysandra'ya dönüp *"Biliyordun,"* diye hırıldarken Lorcan onları izlemekle yetindi.

Lysandra kılını kıpırdatmadı. "O gün, teknede... benden... ona

yardım etmemi istedi. Erawan'i sürgün etmenin ve anahtarları yerlerine koymanın bedelinin ne olduğuna dair şüphelerinden bahsetti. Neler yapmam gerektiğinden de."

Aedion "*Sen* onun için ne yapabilirdin ki..." diye homurdandı.

Lysandra çenesini kaldırdı.

Rowan "Aelin yeni Kilit'i dövüp anahtarları kapıya mühürlemek için, Erawan'i sürgün etmek için canını verecekti. Fakat bundan kimsenin haberi olmayacaktı. Biz hariç kimsenin. Sen geri kalan ömrünü onun kılığında geçirecektin," dedi.

Aedion elini kanın keçeleştirdiği saçlarında gezdirdi. "Fakat Rowan'dan doğan çocuk kesinlikle ona benzemeyeceği için..."

Lysandra'nın yüzünde yakaran bir ifade vardı. "Bu sorunu da sen çözecektin Aedion. Benimle."

O altın sarısı saçlarla, Ashryver gözleriyle... şekil değiştirenden doğacak çocuk soyun özelliklerini taşırsa kraliyet ailesinden bir olarak görülebilirdi. Aelin tahtta Rowan'ın olmasını istemişse de Aedion ikisi adına varislerin babası olacaktı.

Aedion bir darbe yemiş gibi irkildi. "Bunu ne zaman ifşa edecektin peki? Ben kafanda her ne tezgâh varsa onun için tanrılar lanetleyesice kuzinimi yatağa götürdüğümü sanmama göz yumacak mıydın yoksa bana söyleyecek miydin?"

Lysandra alçak sesle "Senden özür dilemeyeceğim," dedi. "Ben ona hizmet ediyorum. Yaptığı fedakârlık boşa gitmesin diye de kalan ömrümü o imişim gibi davranmaya gönüllüyüm..."

Aedion "Cehenneme kadar yolun var," diye çıkıştı. "*Cehenneme kadar yolun var, seni yalancı kaltak!*"

Lysandra'nın karşılık olarak verdiği hırıltı insansı bir ses değildi.

Rowan, Goldryn'i generalin elinden alıp denize doğru yürüdü. Rüzgâr gümüş saçlarını dalganalndırıyordu.

Lorcan ayağa kalktı. Yeniden sendeledi. Fakat Elide oradaydı.

Genç kadının soluk ve gergin yüzü Lorcan'e bir yabancının yüzüymüş gibi göründü. Elide, Lorcan'e hırıltılı bir sesle seslendiğinde sesi de ona ait değildi. "Umarım sefil, ölümsüz ömrünün

kalanını acılar içinde kıvranarak geçirirsin. Umarım o ömrü yalnız geçiririsin. Umarım yüreğinde pişmanlık ve suçlulukla yaşar; bunlarla başa çıkmanın yolunu bulamazsın."

Sonra Lysandra On Üçler'e doğru yürüdü. Altın saçlı cadının koluna girmesiyle kendisini kanatların, pençelerin ve dişlerin korumasına teslim etti.

Lysandra, Gavriel'la ilgilenmek için aceleyle koştu. Gavriel sağduyulu davranıp hâlâ dişlerini gösteren Lysandra'nın karşısında yüzünü buruşturmadı. Şorcan, Aedion'a baktığında genç generalin hâlâ onu izlediğini fark etti.

Aedion'ın gözlerinde nefret vardı. Katıksız nefret. "Daha yerinden kıpırdamaman emri gelmeden önce de ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. Buraya Maeve'i sen çağırdın. Bunu sala unutmayacağım."

Sonra sahile, kumların üzerinde çömelen Rowan'a doğru yürüdü.

Asterin hayattaydı.

On Üçler hayattaydı. Manon'ın yüreğinde neşe vardı. O gülümseyen yüzlere aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken içindeki hissin neşe olduğunu fark etmişti.

Manon, Asterin'e ve denize bakan bir kumulun üzerinde ejderhalarıyla dikilen diğer cadılara "Nasıl?" diye sordu.

Elide omzuna yüzünü yaslayıp ağlayan Elide'ın saçlarında parmaklarını gezdirdi. "Büyükannenin kaltakları bizi hiç soluk vermeden takip etseler de sonunda karınlarını deşebildik. Son bir aydır seni arıyorduk. Fakat Abraxos bizi buldu ve nerede olduğunu biliyor gibiydi. Böylece onun peşinden gittik." Asterin yanağındaki kurumuş kanı kaşıdı. "Ve anlaşılan böylece kıçını kurtardık."

Elide'ın sessizce akıttığı gözyaşlarına; öylece dikilen, birbirleriyle tartışan ya da hiçbir şey yapmayan insanların ve Fey'lerin haline bakan Manon On Üçler'in onu kurtarmakta geciktiklerini düşündü.

Olanların önüne geçmekte, Aelin Galathynius'u kurtarmakta geciktiklerini düşündü.

Boğa ejderhasının böğrüne yaslanan Sorrell kolundaki bir kesiği sararak "Şimdi ne yağacağız?" diye sordu.

On Üçler'in hepsi Manon'a bakıp beklediler.

Manon cesaretini topladı. "Tüm bunlar olmadan önce büyükannemin neler dediğini... işittin mi?"

Gözlerini kaçıran Asterin "Gölgeler bize söylediler," dedi.

"Ve?"

"Ve ne?" diye homurdandı Sorrel. "Yarı Crochan'mişsin."

"Crochan *Kraliçesi*." Rhiannon Crochan'in varisi. Kadimler bunun olacağını yazmışlar mıydı?

Asterin omuz dilkti. "Beş yüzyıldır safkan Demirdişler bizi evimize geri getiremediler. Belki sen yapabilirsin."

Savaş değil... barış çocuğu.

Manon onlara sessizce "Ve peşimden gelecek misiniz?" diye sordu. "Çorak Topraklara dönmeden önce yapılması gerekeni yapmak için?"

Aelin Galathynius'un Elena'dan bir başka ricası olmamıştı. Sadece bir tek şey istemiş, kadim kraliçeden tek talebi olmuştu:

Benimle gelecek misin? Arasında Manon'ın sorusunun nedeniyle aynı neden vardı.

On Üçler tek vücutmuşlar gibi önce parmaklarını alınlarına götürüp sonra indirdiler.

Manon denize baktı. Boğazında bir düğüm vardı.

"Aelin Galathynius bir Demirdiş cadısı özgür kalsın diye kendi rızasıyla özgürlüğünden feragat etti," dedi Manon. Elide, Asterin'in kolları arasından kurtulup sırtını dikleştidi. Manon "Ona bir can borcumuz var," dedi. "Dahası... Ana atalarımızdan daha iyisini yapma zamanı geldi. Hepimiz bu diyarın çocuklarıyız."

Asterin "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı. Gözleri ışıl ışıldı.

Manon cadıların arkasındaki manzaraya baktı. Kuzeye.

"Crochan'leri bulacağım. Onlarla bir ordu kuracağım. Aelin Galathynius için. Onun halkı için. Bizler için."

"Bize asla güvenmezler," dedi Sorrel.

Asterin sözcükleri uzatarak "O zaman şirin yanımızı gösteririz biz de," dedi.

Cadılardan bazıları sırıtırken bazıları huzursuzca kıpırdandı.

Manon On Üçler'e yine "Peşimden misiniz?" diye sordu.

Ve hepsi parmaklarını alınlarına götürdüklerinde Manon onlara aynı şekilde karşılık verdi.

Rowan ve Aedion kumsalda sessizce oturuyorlardı. Gavriel yemin bağının kopmasıyla yaşadığı şokun etkisini üzerinden yeterince atmıştı ve şimdi Lorcan'le kayalığın tepesinde dikilmiş, sessizce konuşuyordu. Lysandra hayalet leoparı formunda, dalgalanan yosunların arasında dikiliyordu. Dorian ise sadece... bir kumulun üzerinden onları izliyordu.

Aelin'ın yaptıkları... söylediği yalan...

Yerdeki kanın bir kısmı kurumuştu.

Aelin gittiyse, özgür kalsa da ödenecek bedel gerçekten hayatı olacaksa...

Dorian'a sessizce sokulan Manon "Maeve'in iki anahtarı eksik," dedi. Cadılar meclisi Manon'ın arkasında duruyordu ve Elide onların arasında yerini almıştı. "İlgileniyorsan söyleyeyim dedim."

Lorcan ve Gavriel onlara doğru döndü. Lysandra da.

Dorian "O halde neredeler?" diye sordu.

Manon "Bendeler," demekle yetindi. "Aelin anahtarları cebime attı."

Ah, Aelin. Aelin. Maeve'i öyle deliye döndürmüştü ki kraliçe *onu* esir almaya odaklanmış, ortadan kaybolmadan önce Aelin'ın üzerinde anahtarların olup olmadığına bakmak aklına gelmemişti.

Kartlar dağıtıldığında Aelin'a feci, imkânsız bir el gelmiş olsa da Aelin kartlarını iyi oynamıştı. Son bir kez eline geçen fırsatı en iyi şekilde değerlendirmişti.

Manon "Bu yüzden hiçbir şey yapamadım," dedi. "Ona yardım edemedim. İlgisiz görünmem gerekiyordu. Tarafsız." Aedion aşağıda oturduğu kumsalda onlara doğru döndü. Keskin Fey kulakları sayesinde her sözcüğü işitiyordu. Manon hepsine "Üzgünüm," dedi. "Yardım edemediğim için üzgünüm."

Aelin deri binici giysisinin cebine eline atıp Orynth Tılsımı'nı ve

siyah bir taş parçasını Dorian'a uzattı. Dorian duraksadı.

"Elene, Mala'nın soyundan gelenlerin bunu durdurabileceğini söyledi. O kan ikinizin de ailesinde akıyor."

Altın gözler bitkin ve üzgündü. Manon'ın ne sorduğunu fark etmişti.

Aelin bir daha Terrasen'e gitmeyi asla planlamamıştı.

Rowan'la en iyi ihtimalle aylar, en kötü ihtimalle ise günler geçirebileceğini bilerek evlenmişti. Fakat Terrasen'e meşru bir kral verecekti. Topraklarını bir arada tutmak için.

Hepsi için planlar yapmıştı. Kendisi için ise hiçbir plan yapmamıştı.

Dorian "Macera burada bitmeyecek," dedi.

Manon başını iki yana salladı. Dorian onun bu hareketiyle anahtarlardan, savaştan fazlasını kastettiğini biliyordu. "Hayır, bitmeyecek."

Dorian anahtarları ondan aldı. Anahtarlar titreşiyor, yanıp sönüyor, kralın avucunu ısıtıyordu. Yabancı, korkunç varlıklar. Yine de onlarla yok oluş arasında duran sadece bu nesnelerdi.

Hayır, macera burada bitmiyordu. Ne bitmesi? Dorian anahtarları cebine attı.

Ve önünde uzanan, bilinmeze doğru kıvrılan, gölgelerin beklediği yol... Dorian'ı korkutmuyordu.

75

Rowan, Aelin'la daha iki gün önce, şafak sökmeden evlenmişti.

Nikâhın şahitleri sadece gözleri mahmur kaptanı uyandıran Aedion ve Lysandra olmuştu. Kaptan onları hemen ve sessizce evlendirip bir gizlilik yemini imzalamıştı.

Gerdek için kamaralarında sadece on beş dakikaları olmuştu.

Resmi evraklar hâlâ Aedion'ın üzerindeydi. Kaptanda da nüshaları vardı.

Rowan yarım saattir kumsalda çömeliyordu. Zihninde birbirine karışan düşünceleri arasında bir çıkış yolu arıyordu. Ona eşlik eden Aedion boş gözlerle denize bakıyordu.

Rowan biliyordu.

Bir yanı Aelin'ın Rowan'ın eşi olduğunu biliyordu. Rowan'ın Lyria'ya olan saygısından, bunun ne anlama geldiğinin verdiği korkudan ötürü bu gerçeğe sırt çevirdiğini de. Rowan Kafatası Körfezi'nde Aelin'ın önüne atlayıp kendisini feda ederken içinde bir yerde bu gerçeği biliyordu. Bağın farkında olan eşlerin birbirlerine zarar veremeye dayanamayacağını, bu bağın da Aelin'ı kontrolünü Deanna'nın elinden almasını sağlayacak tek güç olabileceğini biliyordu. Her ne kadar Aelin, Rowan'ın haklılığını ispatlamış olsa da... Rowan bu ispatı görmezden gelmişti; hâlâ hazır değildi. Aelin'a diğer her şekilde talip olmuşsa da onun eşi olduğu düşüncesini zihninden atmıştı.

Fakat Aelin biliyordu. Aelin'ın eşi olduğunu. Buna rağmen Rowan'a bu konuda baskı yapmamış, ondan bununla yüzleşmesini istememişti. Çünkü Aelin onu seviyordu. Rowan, acı ve sıkıntı vermektense Aelin'ın ona canını vereceğini biliyordu.

Rowan'ın Ateşyürek'i.

Dengi, dostu, âşığı. Karısı.

Eşi.

O tanrılar lanetleyesice kaltak Aelin'ı demir bir kutuya kapatmıştı.

Rowan'ın eşini öyle gaddarca kırbaçlatmıştı ki Rowan kırbaç cezasında o kadar kan aktığına nadiren şahit olmuştu. Sonra onu zincirlemişti. Sonra Aelin'ı demir bir tabuta sokmuştu; hâlâ anı akarken ve canı yakarken.

Onu zapt etmek için. Direncini kırmak için. Ona işkence etmek için.

Rowan'ın Ateşyürek'i karanlığa kapatılmıştı.

Aelin ona anlatmaya çalışmıştı. İlken'lerin saldırısından önce.

Aelin o gün Rowan'a hamile olduğu için değil, öleceğini fark ettiği için o gün gemide kustuğunu söylemeye çalışmıştı. Kapıyı mühürlemenin, bunun için de yeni bir Kilit dövmenin bedelinin hayatı olduğunu da söylemeye çalışmıştı. Ölümsüz hayatı.

Rowan'ın yanında duran Goldryn'in yakutu parlak güneş altında donuk görünüyordu. Rowan iki avuç kum alıp taneleri parmaklarının arasından bıraktı. Rüzgâr taneleri denize taşıdı.

Zaten günleri sayılıydı.

Aelin onlardan kendisini kurtarmaya gelmelerini beklemiyordu.

O, onların imdadına yetişen, hepsini bir bir bulan Aelin. Hayatını verdiğinde tüm taşların yerli yerine oturması için gerekli tüm hazırlıkları yapmıştı. Onları kurtarmak için bin yıldan vazgeçtiğinde.

Ve Rowan, Aelin'ın onların doğru, akıllıca seçimi yapıp burada kalacaklarına inandığını biliyordu. Ordularını, onlar için kendisinin kurduğu orduları zafere taşıyacaklarını biliyordu. Her ne kadar kendisinin bunu göremeyecek olduğunu tahmin etse de.

Aelin, Rowan'ı tekrar görebileceğini düşünmüyordu.

Rowan bunu kabullenmeyecekti.

Kumun üzerinden sert ayak sesleri geldi. Rowan daha dönüp bakmadan Lorcan'in kokusunu aldı. Kısa bir an için aklından Fey erkeğini oracıkta öldürmek geçti.

Rowan biliyordu ki bugün o kazanacaktı. Lorcan'in içinde bir şeyler paramparça olmuştu ve Rowan şimdi saldırırsa Lorcan ölecekti. Hatta Lorcan ona doğru dürüst direnmeyebilirdi bile.

Lorcan'in taştan yontulmuş gibi yüzünde sert bir ifade olsa da gözleri... O gözlerde büyük bir acı vardı. Pişmanlık da.

Diğerleri kumullardan inmeye başladılar. Cadının meclisi geride kalırken Aedion ayağa kalktı.

Hareketli deniz gitgide açılan mavi göğün altında dalga dalgaydı.

Rowan aralarındaki bağı dünyaya geniş bir balık ağıymış gibi gönderdi. Büyüsüyle, ruhuyla, kırık kalbiyle ileri uzandı. Onu aradı.

Mücadele et, dedi içinden ona. Sözcükleri ikisinin arasındaki bağla gönderdi; belki de birer *carranam* oldukları anda yerine oturan o eşleşme bağıyla. Alev, buz ve daha iyi bir gelecek ümidinin altında gizlenen o bağla. *Maeve'le mücadele et. Seni kurtarmaya geliyorum. Bin yıl da alsa yapacağım bunu. Seni bulacağım, seni bulacağım, seni bulacağım.*

Ona sadece tuz ve rüzgâr karşılık verdi.

Rowan ayağa kalktı. Sonra diğerleriyle yüzleşmek için yavaşça döndü.

Fakat diğerlerinin dikkati şimdi batıdan yelken açan gemilere çevrilmişti. Kuzenlerinin gemileri, yanlarında Briarcliff'li Ansel'ın onlara kazandırdığı filodan geriye kalanlar ve Rolfe'a ait üç gemi.

Fakat Rowan'ın duraksamasına neden olan o gemiler olmadı.

Karanın doğu ucundan dönen bir tekne oldu; bir şalopa. Tekne hayalet bir rüzgârla yaklaşıyordu. Doğal olamayacak bir hızla.

Rowan kendini hazırladı. Teknenin şekli oradaki filolara ait gemilerle uyuşmuyordu. Fakat inşa tarzı Rowan'a aşina gelmişti.

Kendi filolarından Briarcliff'li Ansel ve Enda şalopadaki dalgaların üzerinde süzülüyor, bu kumsala doğru yol alıyorlardı.

Fakat yabancı tekne dalga köpükleri üzerinde süzülüp karaya çıkarken Rowan ve diğerleri sessizce izlediler.

Zeytin rengi ten olan denizcilerin tekneyi kumsala çekmelerini izlediler. Geniş omuzlu, genç bir adam kıvrak bir hareketle tekneden atladı; hafifçe kıvrık, siyah saçları deniz esintisinde dalgalanıyordu.

Adam uzun adımlarla üzerlerine doğru gelirken biraz olsun korku sergilemiyordu; kemerindeki güzel kılıca dokunmanın vereceği rahatlığı bile aramıyordu.

Yabancı onları süzüp biraz soluk soluğa "Aelin Galathynius nerede?" diye sordu.

Ve aksanı...

Rowan dişlerini sıkarak "Sen kimsin?" diye sordu.

Fakat genç adam artık o kadar yaklaşmıştı ki Rowan onun gözlerinin rengini görebiliyordu. Turkuvaz... Ortasında altın rengi.

Aedion bir transtaymış gibi fısıldadı. "Galan."

Wendlyn Veliaht Prensi Galan Ashryver.

Savaşçı-prensi süzen genç adamın gözleri kocaman açıldı. Boğuk bir sesle *"Aedion,"* dedi. Yüzünde huşu ve kederi andıran bir ifade vardı. Fakat o ifadeyi yüzünden dildi. Kendinden emin ve sakin bir sesle bir kez daha "Nerede o?" diye sordu.

Hiçbiri yanıt vermedi. Aedion "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Galan'ın siyah kaşları bitişti. "Onun size haber vereceğini düşünmüştüm."

Rowan çok alçak sesle "*Neyin* haberini vereceğini?" dedi.

Galan elini yıpranmış, mavi tuniğinin cebine atıp yüz kez okunmuş gibi duran, buruşuk bir mektup çıkardı. Mektubu sessizce Rowan'a verdi.

Rowan açtığı kâğıtta Aelin'ın kokusunu duydu. Aedion, Rowan'ın omzundan mektubu okumaya başladı.

Aelin'ın Wendlyn Prensi'ne yazdığı mektup kısaydı. Gaddarca. Sayfaya yayılan iri harflere bakılırsa Aelin epey öfkeliydi:

TERRASEN, EVALIN ASHRYVER'I UNUTMADI.
YA SİZ?
MISTWARD'DA HALKINIZ İÇİN SAVAŞTIM.
O TANRILAR LANETLEYESİCE İYİLİĞİN KARŞILIĞINI VERİN.

Ardından koordinatlar geliyordu... Tam da bulundukları yerin koordinatları.

Galan sessizce "Mektup sadece bana yollanmış," dedi. "Babama değil, sadece bana."

Galan'ın yönetimindeki donanmaya; Adarlan'nın ablukasını yaran donanmaya gitmişti mektup.

Lysandra uyarı mahiyetinde "Rowan," diye mırıldandı. Rowan onun baktığı tarafa baktı.

Lysandra grubun yanına yeni gelen ve On Üçler'den uzak durarak Galan'a bakıp kaşlarını kaldıran Ansel ve Enda'ya bakmıyordu.

Arkalarındaki kumulların tepesindeki beyaz giysiler içindeki bir gruba bakıyordu; gruptakiler çamura bulanmışlardı ve bataklıkları yürüyerek aşmış gibiydiler.

Rowan anladı.

Daha onlar kumsala varmadan kim olduklarını anladı.

Briarcliff'li Ansel onların kat kat, dökümlü giysilerini görünce beti benzi sarardı. Ortalarındaki uzun boylu Fey erkeği kapüşonunu çıkardı. Kahverengi tenli, yeşil gözlü, yüzünde hâlâ genç yakışıklılığı olan biriydi bu. Çorak Toprakların Kraliçesi "Ilias," diye fısıldadı.

Sessiz Suikastçıların Dilsiz Ustası'nın oğlu Ilias hayretle Ansel'a baktı. Sırtı kaskatı kesildi. Fakat Rowan adama doğru adım atıp onun dikkatini çekti. Ilias'ın gözleri kısılıp pnu süzdü. O da, Galan gibi, oradaki herkese göz gezdirdi. Gözleri orada olmayan altın saçlı bir kadını arıyordu. Sonra gözlerini yeniden Rowan'a çevirdi. Onu grubun ekseninde görüyormuş gibi.

Epeydir kullanılmamaktan hırıltılı çıkan bir sesle Ilias, Rowan'a

"Buraya Celaena Sardothien'a –Aelin Galathynius'a– olan borcumuzu ödemeye geldik. Nerede o?"

Dorian başını sallayıp "Siz *sessiz suikastçılarsınız,*" dedi. "Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçıları."

Ilias başını salladı. Hâlâ kusuyor gibi görünen Ansel'a bakıp Rowan'a "Anlaşılan dostum sizinkinin yanında birçok borcun ödenmesini talep etmiş."

Bu sözler bir işaretmiş gibi arkalarındaki kumullardan başka beyaz giysili figürler çıktı.

Onlarca. Yüzlerce.

Rowan belki de çöldeki tüm suikastçıların genç kadına olan borçlarını ödemek için geldiklerini düşündü. Ölümcül bir birlik.

Ve Galan...

Rowan, Wendlyn Veliaht Prensi'ne doğru döndü. "Kaç kişiler?" diye sordu. "Yanında kaç kişi getirdin?"

Galan sadece gülümseyip doğu ufkuna işaret etti.

Orada beyaz yelkenler belirmişti. Art arda gelen gemilerin hepsinin üzerinde Wendlyn'in kobalt mavisi bayrağı vardı.

Galan, Aedion'a "Aelin Galathynius'a Wendlyn'in Evalin Ashryver'ı asla unutmadığını söyle," dedi. "Terrasen'i de."

Aedion kumda dizlerinin üzerine çökerken Wendlyn'in donanması önlerinde uzandı. *Sana söz veriyorum; ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne pahasına olursa olsun benden yardım istediğinde yanına geleceğim.* Aelin, Darrow'a böyle yemin etmişti. *Bana borçlu olanlara ve söz verenlere borçlarını ve sözlerini hatırlatacağım. Suikastçılardan, hırsızlardan, sürgünlerden ve sıradan halktan bir ordu kurmak için.*

Yapmıştı da. Söylediklerinde kararlıydı ve söylediği her şeyi yapmıştı.

Rowan ufukta kayıp giden gemileri saydı. Kendi donanmalarındaki gemileri saydı. Bunlara Rolfe'un gemilerini ve onun kuzeyde harekete geçirdiği Mycenia'lıları ekledi.

Wendlyn donanması gitgide genişlerken Dorian "Kutsal tanrılar adına," diye fısıldadı.

Sessizce hıçkıran Aedion'ın yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü. *Müttefiklerimiz nerede Aelin? Ordularımız nerede?* Aelin bu eleştiriyi dikkate almıştı. Çünkü başarısız olursa dostlarını yüzüstü bırakmak istemiyordu. Rowan elini Aedion'ın omzuna koydu.

Hepsi Terrasen için. Aelin, Arobynn'in servetini elde etmeyi planladığını açıkladığında böyle demişti. Rowan, Aelin'ın attığı her adımın; yaptığı her planın ve hesabın; tüm sırlarının ve oynadığı ümitsizce kumarın...

Terrasen için, onlar için, daha güzel bir dünya için olduğunu biliyordu.

Aelin Galathynius sadece Morath'e meydan okumak için değil... yıldızları yerinden oynatmak için bir ordu kurmuştu.

Aelin o orduya liderlik etmeyeceğini biliyordu. Fakat Darrow'a verdiği sözü tutacaktı: *Sana kanım, soyadım üzerine söz veriyorum ki sizin bana sırt çevirdiğiniz gibi Terrasen'e sırt çevirmeyeceğim.*

Ve son parça... Chaol Westfall ve Nesryn Faliq güney kıtasındaki kuvvetleri harekete geçirebilirlerdi.

Bir şans. Karısı, eşi onlara bu savaşta küçük de olsa kazanma ihtimali sağlamıştı.

Ve Aelin onların kendisini kurtarmaya geleceklerini düşünmüyordu.

"Galan?"

Rowan kumulların üzerinde süzülen sesi işitince donakaldı. Sevdiğinin görüntüsüyle karşısında dikilen altın saçlı kadının görüntüsü karşısında.

Aedion ayağa fırladı. Dişlerini gösterecekken Rowan onu kolundan tuttu.

Lysandra söz verdiği gibi Aelin kılığında onlara doğru gelip yüzünde yayvan bir sırıtışla çıkageldi.

O gülümseme... O gülümseme Rowan'ın yüreğini dağladı. Lysandra, Aelin'ın gülümsemesini iyi öğrenmişti; o hınzırca ve neşeli, biraz da acımasızlığın usturasıyla bilenen o gülümsemeyi.

Galan'la konuşan Lysandra'nın Aelin'la aynı cehennem çukurunda edindiği rol yeteneği kusursuzdu. Uzun zamandır görmediği

bir dosta ve ferahlamış bir dost gibi bağrına bastığı Ilias'la konuşurken de.

Lysandra'nın yanında duran Aedion titriyordu. Fakat dünyanın geri kalanı bunu bilemezdi.

Müttefikleri, düşmanları Mala'nın ölümsüz ateşinin çalındığını bilemezlerdi. O ateşin dizginlendiğini.

Galan kuzini olduğunu düşündüğü kişiye "Şimdi nereye?" diye sordu.

Lysandra önce Galan'a sonra Aedion'a baktı. Yüzünde pişmanlıktan, suçluluktan ya da şüpheden eser yoktu. "Kuzeye gideceğiz. Terrasen'e."

Rowan'ın içine bir ağırlık çöktü. Fakat Lysandra gözlerini onun gözlerine çevirip sakin ve rahat bir tavırla "Prens," dedi, "siz bize kuzeyde katılmadan önce bana getirmenizi istediğim bir şey var."

Bul onu, bul onu, bul onu. Böyle yakarır gibiydi şekil değiştiren.

Ne diyeceğini bilemeyen Rowan başını salladı. Lysandra onun elini tutup teşekkür mahiyetinde bir kez sıktı. Kraliçe ve eşi arasında kibarca, aleni bir vedaydı bu. Sonra Rowan'dan uzaklaştı.

Lysandra, Galan'a ve Ilias'a "Gelin," dedi. Sonra onlara beti benzi atmış Ansel'ın ve kaşlarını çatan Enda'nın yanına gitmelerini işaret etti. "Gitmeden önce tartışmamız gereken meseleler var."

Ardından küçük grup yeninden yalnız kaldı.

Aedion yumruklarını bir sıkıp bir gevşetip Aelin'ın kılığındaki, müttefiklerini sahilin bir başka köşesine götüren şekil değiştirenin ardından baktı. Lysandra bunu onlara mahremiyet sağlamak için yapmıştı.

Morath'i alacak bir ordu... Onlara mücadelelerinde bir şans verecek bir ordu...

Aedion arkasından kumun fısıltısının geldiğini işitti ve Lorcan yanında bitti. "Seninle gideceğim. Onu geri almana yardım edeceğim."

Gavriel hırıltılı bir sesle "Onu bulacağız," dedi. Aedion bu sözün üzerine nihayet gözlerini Lysandra'dan ayırdı. Fakat babasına hiçbir şey söylemedi; kumsala indiklerinden beri de söylememişti.

Elide aksak adımlarla onlara yaklaştı. Sesi Gavriel'inki kadar boğuk çıktı: "Birlikte," dedi. "Birlikte gideceğiz."

Lorcan, Perranth Leydisi'ni süzünce Elide onu kararlı bir şekilde görmezlikten geldi. Gözlerini Lorcan'e çeviren Rowan "Fenrys onunla," dedi. "Aelin'ın peşinden gideceğimizi biliyor. Fırsatını bulursa geride izler bırakacaktır."

Tabii Maeve, Fenrys'i göz hapsinde tutmazsa. Fakat Fenrys kan yeminini içtiğinden beri bu yeminle mücadele etmişti. Cairn ve Aelin arasında duran da sadece o ise... Rowan, Cairn'i aklına getirmemeye çalıştı. Maeve'in Cairn'e yaptırdıklarını ve Aelin'ı öldürene dek yaptıracaklarını da. Hayır... Fenrys yeminle mücadele edecekti. Aelin da mücadele edecekti.

Aelin mücadeleyi asla bırakmayacaktı.

Rowan, Aedion'ın kolunu tuttu. "Savunmamızın dayanması gerek. Bize elinizden geldiğince zaman kazandır kardeşim."

Aedion karşılık olarak Rowan'ın kolunu tuttu. Gözler parıldıyordu. Rowan bunun Aedion'ı nasıl da kahrettiğini biliyordu. Fakat tüm dünya Aelin'ın kuzeye döndüğüne inanırsa Aelin'ın generallerinden birinin onun ordularına liderlik etmek için onun yanında olması gerekiyordu. Aedion da Bela'nın sadık olduğu kumandan olduğu için... Aedion titrek bir sesle "Onu geri getir prens," dedi. "Onu eve döndür."

Rowan gözlerini kardeşinin gözlerine dikip başını salladı. "Sizinle yeniden görüşeceğiz. Hepinizle."

Aedion savaşçı prensi şekil değiştireni affetmesi için ikna etmeye kalkışmadı. Aelin ve Lysandra'nın planı konusunda ne yapacağından emin bile değildi. Bu planda *kendisinin* ne rol oynayacağından da.

Dorian öne çıktı. Gemisiyle gözden kaybolan Maeve'in nerede olduğunu görebiliyormuş gibi gözlerini denize diken Manon'a baktı. Fenrys ve Gavriel'ı Kafatası Körfezi'nde gizlemek için kullandığı Görünmezlik gücüyle Maeve donanmasını Eyllwe'deki gözlerden gizlemişti. "Cadılar kuzeye uçacak," dedi Dorian. "Onlarla gideceğim. Yapılması gerekeni yapıp yapamayacağımı görmek için."

Rowan "Bizimle kal," teklifinde bulundu. "Anahtarların, kilidin, tanrıların; hepsinin çaresine bakacak bir yol buluruz."

Dorian başını iki yana salladı. "Maeve'in peşinden giderseniz anahtarların uzak tutulması gerek. Bunu yaparsam ve üçüncü anahtarı bulursam... size daha fazla faydam dokunuru."

Aedion sertçe araya girdi: "Ölmen kuvvetle muhtemel. Biz kuzeye, kıyımın ve ölüm tarlalarının içine giderken sen bunlardan beter tehlikelere yol alacaksın. Morath bekliyor olacak." Rowan ona öfkeli bir bakış attı. Fakat kardeşi onu umursayacak halde değildi. Hayır, Aedion amansız, kırılgan bir öfke içindeydi ve o öfke her an ölümcül bir hal alabilirdi. Özellikle de Dorian, Aelin'ı gruplarından ayırmak için üzerine düşen rolü oynamışken.

Dorian gözlerini tekrar kendisine cılız bir gülümsemeyle bakan Manon'a çevirdi. Manon'ın yüzünü yumuşatan, o yüze can veren bir gülümsemeydi bu. Cadı "Yardımım olursa ölmez," deyip diğerlerini süzdü. "Crochan'leri bulmak ve toplayabildiğimiz tüm kuvvetleri toplamak için yola çıkacağız."

Demirdiş birliklerine karşı bir cadı ordusu.

Ümit; kıymetli, kırılgan bir ümit Rowan'ın kanını kaynattı.

Manon sadece çenesini oynatarak veda etti ve cadılar meclisinin olduğu tepeye yürüdü.

Rowan, Dorian'a başını salladı. Fakat Dorian başını eğerek karşılık verdi. Bir dostun bir dosta jesti değil; bir kralın bir krala jestiydi bu.

Rowan'ın içinden Aelin'ın sadece kocası olduğunu söylemek geldi.

Her ne kadar Aelin, Rowan'la ona Terrasen'i kurtarıp yeniden inşa etmesi için gereken yasal hakkı vermek adına, her şeyini verip onlar için topladığı ordulara komuta etmesi için evlenmiş olsa da.

Adarlan Kralı "İşimiz bittiğinde seninle Terrasen'de buluşacağım Aedion," diye söz verdi. "Böylece geri geldiğinde, Rowan, *her ikiniz de* geri geldiğinizde uğruna savaşılacak bir şeyler kalacak."

Aedion durup düşündü. Dorian'ın sözlerini ve ifadesini tartmak için. Sonra general prens öne çıkıp kralı kucakladı. Kısa ve sert bir

kucaklaşma oldu. Dorian irkilse de Aedion'ın kederle donuklaşan gözlerindeki o efke bir nebze azalmıştı. Aedion sessizce Dorian'ın kemerindeki kında duran Damaris'e baktı. Adarlan'ın ilk ve en büyük kralının kılıcına. Aedion kılıcın gücünü ve kılıcı taşıyanı tartar gibiydi. Sonunda general prens başını salladı. Bir başkasına değil kendi kendine. Yine de Dorian başını teşekkür mahiyetinde eğdi.

Aedion şalopalara doğru uzun adımlarla yürüyüp kendisiyle konuşmaya çalışan Aelin görünümlü Lysandra'nın kasten uzağından geçerken Rowan krala "Cadılara güveniyor musun?" dedi.

Dorian, Rowan'a başını sallayarak karşılık verdi. "Gemine kıtanın diğer ucuna kadar korumaları için iki ejderha bırakacaklar. Sonrasında dönüp bize katılacaklar ve sen de her nereye... her nereye gitmen gerekiyorsa oraya yol alacaksın."

Maeve, Aelin'ı herhangi bir yere götürmüş; o gemiyi dünyanın bir ucunda gizlemiş olabilirdi.

Rowan, Dorian'a "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etme." Yarım yamalak bir gülümseme. "Manon'a et."

Bu maceradan sağ çıkarlarsa, Aelin'ı geri alırsa Rowan, Manon'a teşekkür edecekti.

Dorian'a sarılan Rowan krala iyi dileklerini sundu. Sonra onun kum yığınından kendisini bekleyen beyaz saçlı cadının yanına gidişini izledi.

Lysandra çoktan Galan'a ve Ilias'a iki yüz Sessiz Suikastçı'nın Wendlyn gemilerine bindirilmesiyle ilgili emirler vermeye başlamıştı. Aedion kollarını kavuşturmuş, gözetmenlik yapıyordu. Ansel, Endymion'la derin bir sohbete girmişti ve Aedion kurt gülümsemesi olan kızıl saçlı kraliçeyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Ansel ise çoktan ortalığı kasıp kavurmaya ve bunu yaparken iyi vakit geçrmeye meyilli gibiydi. Rowan keşke ikisine de teşekkür edebilecek; Enda ve kuzenlerinin her birine tek tek teşekkür edebilecek vakti olsaydı diye düşündü.

Her şey hazırlanmıştı; kuzeye yapılacak o ümitsiz ilerleyiş için her şey hazırdı. Aelin'ın planladığı gibi.

Hiç dinlenilmeyecek, beklenmeyecekti. Harcayacak zamanları yoktu.

Ejderhalar debelenip kanatlarını çırptı. Dorian eyere, Manon'ın arkasına oturdu ve kollarını onun beline doladı. Cadı onu gülümseten bir şey söyledi. Gerçekten gülümseten.

Dorian elini kaldırıp veda etti. Abraxos göklere süzüldü.

Diğer on ejderha onların arkasından kalkışa geçti.

Sırıtan, altın saçlı cadı –Asterin– ve uzun ince; siyah saçlı, yeşil gözlü Briar bineklerinin üzerinde Gavriel, Lorcan ve Elide'ı bekliyorlardı. Onları denizdeki avlarına çıkaracak gemilere taşımak için.

Lorcan, Asterin'ın ejderhasına yaklaşan Elide'a doğru bir adım atsa da Elide onu görmezlikten geldi. Asteri'ın elini tutup onu eyere kaldıran erkeğe bakmadı bile. Lorcan hislerini iyi gizlese de Rowan onun yüzyıllar boyunca sertleşen yüz hatlarındaki yıkkınlığı fark etti.

Göğe yükseldiklerinde tek huzursuzluk emaresi altın saçlı cadının belini kavrayan Gavriel'ın haykırdığı küfür oldu. Rowan ancak hepsi havalandığında kum tepesinin üzerine yavaşça yürüyüp Goldryn'in kadim konunu bıçak kemerine bağladı.

Aelin'ın kan lekeleriyle kaplı gömleği hâşâ yerde, onun kanının kumda bıraktığı birikintinin hemen yanındaydı. Rowan'ın Cairn'in o gömleği kasten bıraktığından hiç şüphesi yoktu.

Rowan eğilip gömleği yerden aldı. Başparmaklarını yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi.

Cadılar meclisi ufukta gözden kaybolurken Rowan'ın dostları gemilerine ulaştılar. Bu sırada diğerleri Rowan'ın eşinin onlar için çağırdığı orduyu harekete geçirmeye hazırlanıyor, şalopaları köpüklü sulara itiyorlardı.

Rowan gömleği yüzüne dayayıp Aelin'ın kokusunu içine çekti. İçinde bir şeylerin kımıldandığını, aralarındaki bağın canlandığını hissetti.

Elinden bıraktığı gömleği rüzgâr denizde uzaklara, acının pis kokusunun sindiği kana ıslanan o yerden uzaklara taşıdı.

Seni bulacağım.

Rowan şekil değiştirip kendi ürünü olan hızlı, amansız bir rüzgârda süzülmeye başladı. Pırıltılı deniz sağında uzanırken, solunda bataklıklar yeşil ve gri bir karmaşaydı. Rüzgârı kendisine zincirleyen Rowan şimdi kıyı boyunca uçan dostlarına kısa sürede yetişti. Aelin'ın kokusunu ve aralarındaki bağdaki canlanmayı hafızasına kazıdı.

Hissettiği o canlanmanın kendisine bir yanıt olarak geldiğine yemin edebilirdi. Bir korun yanıp sönen kalbi gibi.

Terrasen Kraliçesi'nin Eşi Prens Rousan Whitethorn Galathynius dünyayı titreten bir çığlık attı ve karısını bulmak için yola koyuldu.

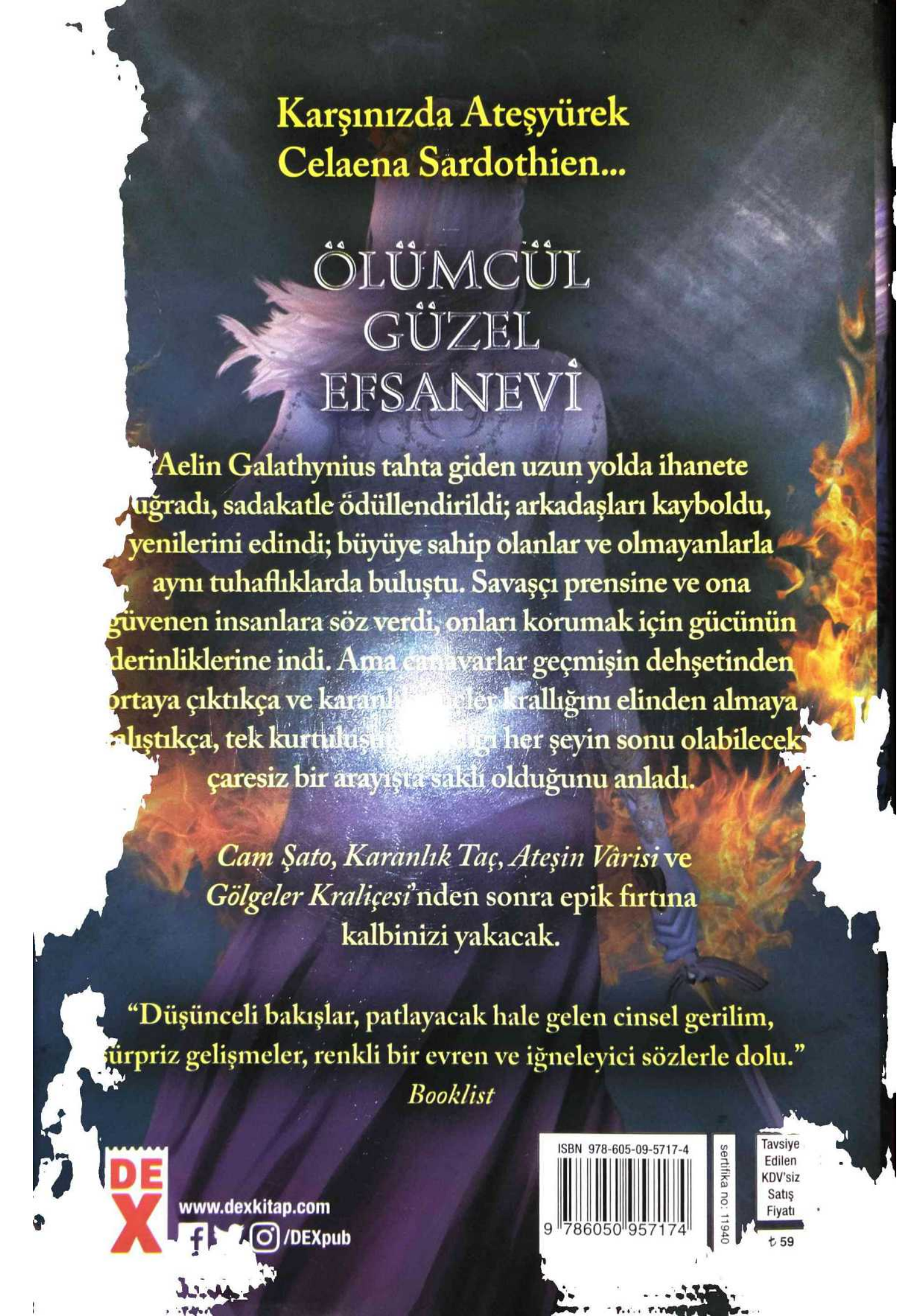

Karşınızda Ateşyürek
Celaena Sardothien...

ÖLÜMCÜL GÜZEL EFSANEVİ

Aelin Galathynius tahta giden uzun yolda ihanete uğradı, sadakatle ödüllendirildi; arkadaşları kayboldu, yenilerini edindi; büyüye sahip olanlar ve olmayanlarla aynı tuhaflıklarda buluştu. Savaşçı prensine ve ona güvenen insanlara söz verdi, onları korumak için gücünün derinliklerine indi. Ama canavarlar geçmişin dehşetinden ortaya çıktıkça ve karanlık güçler krallığını elinden almaya çalıştıkça, tek kurtuluşu sandığı her şeyin sonu olabilecek çaresiz bir arayışta saklı olduğunu anladı.

Cam Şato, *Karanlık Taç*, *Ateşin Vârisi* ve *Gölgeler Kraliçesi*'nden sonra epik fırtına kalbinizi yakacak.

"Düşünceli bakışlar, patlayacak hale gelen cinsel gerilim, sürpriz gelişmeler, renkli bir evren ve iğneleyici sözlerle dolu."
Booklist

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-5717-4
9 786050 957174
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺ 59